

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ

LUCIANI SAMOSATENSIS
O P E R A
G R A E C E E T L A T I N E

AD EDITIONEM

TIBERII HEMSTERHUSII ET IOANNIS FREDERICI REITZII

ACCURATE EXPRESSA

CUM VARIETATE LECTONIS ET ANNOTATIONIBUS

VOLUMEN SEPTIMUM

B I P O N T I
EX TYPOGRAPHIA SOCIETATIS
C I O I O C C X C

PRINCETON UNIVERSITY LIBRARY

PAIR

02101 01903965

Q700.
1789

ΙΚΑΡΟΜΕΝΙΠΠΟΣ

Η ΥΠΕΡΝΕΦΕΛΟΣ.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ ΚΑΙ ΕΤΑΙΡΟΣ.

ΜΕΝ. **Ο**ΤΚΟΥΝ τρισχίλιοι μὲν ἦσαν ἀπὸ γῆς στάδιοι 1
μέχρι πρὸς τὴν σελήνην, ὁ πρῶτος ἡμῖν σταθμός. τὸν-

1 ΙΚΑΡΟΜΕΝ. Η ΥΠΕΡΝΕΦ.)
Ἰκαρομένηππος ὁ προκείμενός ἐπιγι-
γραπταὶ λόγος, διὰ μὲν τὸ πτηνόν,
εἰσαγισθαι τὸν τῷ δράματι ὑπο-
κείμενον εἰς Ἰκαρον τὸν Δαίδαλον
ὑποφειμένον, διὰ δὲ τὸ μεγαλο-
πράγμον καὶ περίεργον καὶ φασμα-
τώδες, εἰς Μένιππον τὸν Κυνικὸν φι-
λόσοφον ἀμυζόμενον, ὃς Πατάρων
ὑπάρχων τῆς Λυκίας, καὶ τὴν Ἀρ-
τιοδώρου δόξαν ὑποπεισούμενος, γεν-
ναῖος ἦ καὶ συγκακροτημένος τὸ εὖ-
μα, καὶ οὐκ ἀδόκιμος, οὐδὲ τὴν ὄψιν,
ὅσα πρὸς ἄρας εὐπρόσωπον ὑποφεί-
ται καὶ οὕτως ὅστε εἰ πίστις ὑπ᾽ ἐστὶ
Φιλοστράτου τῷ Τυρίῳ τὸν Ἀπολλω-
ρίου τοῦ Τυατίως ἀναγράφοντι βίον,

καὶ ὑπὸ Ἐμπούσας ἐρασθῆναι κατὰ
Κόρινθον τῆς Πελοποννήσου. καὶ ἀπὸ
τούτου ἐπὶ περίτυχον Ἀπολλωνίῳ
τῷ προειρημένῳ γόντῃ ἀνθρώπῳ, ὁ-
μοίος, φασὶν, ὁμοίω συνήφθῃ. καὶ τὸ
τοῦ βίου λοιπὸν δυσασπαστῶς ἴ-
σχυκε τούτου, τερατείαις τε συγχαί-
ρων, καὶ εἰς μὲν ἄλλῃς διανοίαις τὴν
σχολὴν ἀποδιατρίβων. διὰ καὶ ὁ
παρὰν Λευκιανὸς φασματολογῶναι
τοῦτο διὰ τὸ συνᾶναι αὐτῷ προρη-
μένος, καὶ ὑπερίφελμα τερατεύσα-
σθαι, συζύγουσι τούτῳ τὸν Ἰκαρον,
λίνοι λίνα συνάπτει, ὥς οἱ παροι-
μιαζόμενοι φάσκουσι. V. Sed sup-
pletis deficientib. ex C.

5 Σταθμός) Μονή. V.

ΙΚΑΡΟΜΕΝΙΠΠΟΣ

SIVE HYPERNÉPHELOS.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ ΕΤ ΕΤΑΙΡΟΣ.

Men. **I**GITUR ter mille haec erant a Terra inde stadia ad
Lunam usque, quae prima nostra mansio. Hinc ad Solem
Lucian. Vol. VII.

A

τεύθεν δὲ ἐπὶ τὸν ἥλιον ἄνω παρασάγγαι που πεντα-
κόσιοι. τὸ δὲ ἀπὸ τούτου ἐς αὐτὸν ἤδη τὸν οὐρανὸν, καὶ
τὴν ἀκρόπολιν τὴν τοῦ Διὸς, ἀνοδὸν, καὶ ταῦτα γένοιτο
εὐζώνῳ ἀετῷ μιᾷς ἡμέρας.

ΕΤΑΙΡ. Τί ταῦτα πρὸς Χαρίτων, ὦ Μένιππε,
ἀστρονομεῖς, καὶ ἡσυχῇ πῶς ἀναμετρεῖς; πάλαι γὰρ
ἐπακροῶμαί σου παρακολουθῶν, ἡλίους καὶ σελήνας,
ἔτι δὲ τὰ Φορτικά ταῦτα σταθμούς τινας, καὶ παρα-
σάγγας ὑποξενίζοντος.

MEN. Μὴ θαυμάσης, ὦ ἑταῖρε, εἰ μετέωρα καὶ
διαέρια δοκῶ σοι λέγειν· τὸ κεφάλαιον γὰρ δὴ πρὸς
ἐμαυτὸν λογιζομαι τῆς ἑναγχοῦς ἐποδημίας.

1 Παρασάγγαι.) Μίτρον Περσι-
κὸν ὁ παρασάγγης, εἰδὸς στάδιοι λ'.
τὸ δὲ στάδιοι, ὀργυῖαι ρ'. ὥσπερ καὶ
τὸ πλείον ποδῶν ρ'. τὸ δὲ μίλιον,
στάδια ζ'. τινὲς δὲ τῶν ἀρχαιοτέρων
δέκα βούλονται σταθίων τὸ μίλιον
εἶναι. Στράβων δὲ ὁ γεωγράφος, κ'.
ἄλλοι δὲ ζ'. V.

Παρασάγγαι.) Ὁ παρασάγγης
μῆτρον ἐστὶ παρ' Αἰγυπτίους μεθ' οὗ
μετροῦσι διὰ τὴν τοῦ Νείλου ἐπί-
κλυσιν τὴν γῆν, ἔχον σταδίους λ'.
ὁμοίως δὲ καὶ ὁ σχεῖτος ζ'. ὁ δὲ

στάδιος ἔχει πόδας κ'. τὸ δὲ ὄνομα
τὸ παρασάγγης τούτο εὐρήσεις πολυ-
λάκις ἐν τῇ ἀναγνώσει (lege αναβά-
σει) τοῦ Κύρου. G. (Perfica est
mensura, non Aegyptia; de qua
non Xenophon tantum, sed Hero-
dorus aliique. Solan.)

9 Ὑποξενίζοντος.) Εἴπους καὶ
ἀγνώστους διαλεγόμενου. V.

12 Λογίζομαι.) Ἀριθμῶ. G.
ibid. Τῆς ἑναγχοῦς.) Τῆς χθονιᾶς.
G.

furfum parasangae circiter quingentae. Hinc vero in ipsum
coelum, & arcem Iovis arduam... & haec fuerint expedi-
tae aquilae unius diei.

Sod. Quid haec, per Gratias, Menippe, de astris dispu-
tas, & immurmurans ea velut dimetiris? olim enim, dum
sequor, te audio, Soles & Lunas, insuper vero etiam gran-
dia nomina, mansiones quasdam & parasangas, peregrina
ratione memorare.

Men. Noli mirari, Sodalis, si sublimia atque aëria vi-
dear tibi dicere. Summam enim apud me nuperae peregri-
nationis repeto.

ΕΤΑΙΡ. Εἴτα, ὦ γὰρ, καθάπερ εἰ Φοίνικες,
ἄστροις ἐτεκμαίρου τὴν ὁδόν;

MEN. Οὐ, μὰ Δία, ἀλλ' ἐν αὐτοῖς ἄστροις ἐποιού-
μην τὴν ἀποδημίαν.

ΕΤΑΙΡ. Ἡράκλεις, μακρόν γε τὸν ὄνειρον λέγεις, εἰ
γε σαυτὸν ἔλαβες κατακοιμηθεὶς παρασάγγας ὅλους.

MEN. Ὀνειρον γὰρ, ὦ τὰν, δοκῶ σοι λέγειν, ὃς ἂν 2
τίως ἀφῶμαι παρὰ τοῦ Διός;

ΕΤΑΙΡ. Πῶς εἴησθα; Μένιππος ἡμῖν Διοπετὴς
πάρειστιν ἐξ οὐρανοῦ;

MEN. Καὶ μὴν ἐγὼ σοι παρ' αὐτοῦ ἐκείνου τοῦ πά-
ντος Διὸς ἤκω τήμερον, θαυμάσια καὶ ἀκούσας καὶ ἰδὼν
εἰ δὲ ἀπιστεῖς, καὶ αὐτὸ τοῦτο ὑπερυφραίνομαι, τὸ
πέρα πίστεως εὐτυχέην.

ΕΤΑΙΡ. Καὶ πῶς ἔγωγε, ὦ θεοπέσιε καὶ Ὀλύμ-

6 Παρασάγγας ὅλους) Ὀλοκλή- Ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ πεσόν. V.
ρου. V. 13 Τὸ πέρα πίστεως) Ὑπὲρ τὴν
9 Διοπετὴς πάρειστι ἐξ οὐρανοῦ) πίστιν. V.

Sod. Tum tu, o noster, sicut Phoenices stellis signabas
viam?

Men. Non, ita me Iuppiter; sed ipsis in astris peregri-
natus sum.

Sod. Longum Hercle somnium narras, si imprudens pa-
rasangas totas dormisti.

Men. Somnium nempe tibi videor narrare, qui modo de
love tibi adsum.

Sod. Quid ais? Menippus nobis a Iove demissus e coe-
lo adest?

Men. Ego vero ab ipso tibi illo summo Iove advenio ho-
die, rebus auditis visisque mirabilibus. Si non credis, at
ego hoc ipso nomine vehementer delector, quod ultra fi-
dem beatus sum.

Sod. Et quomodo ego, divine atque Olympie Menippe;

πῆς Μένιππε, γεννητὸς αὐτὸς, καὶ ἐπίγειος ὢν, ἀπὶ
 στεῖν δυνάμην ὑπερνεφέλω ἀνδρὶ, καὶ, ἵνα καθ' Ὀμη-
 ρον εἶπω, τῶν οὐρανιῶνων ἐνί; ἀλλ' ἐκεῖνά μοι φράσον,
 εἰ δοκεῖ, τίνα τρόπον ἦρθης ἄνω, καὶ ὁπότεν ἐπορίσω κλί-
 μακα τηλικαύτην τὸ μέγεθος; τὰ μὲν γὰρ ἀμφὶ τὴν
 ὄψιν οὐ πάνυ ἔοικας ἐκείνῳ τῷ Φρυγί, ὥστε καὶ ἡμᾶς
 εἰκάζειν καὶ σὲ οἰνοχοῆσοντά που ἀνάρπαστον γεγόνε-
 ναι πρὸς τοῦ αἵτου.

MEN. Σὺ μὲν πάλαι σκώπτων δῆλος εἶ, καὶ θαυ-
 μαστὸν οὐδέν, εἴ σοι τὸ παράδοξον τοῦ λόγου μύθῳ δοκεῖ
 προσφερές· ἀτὰρ οὐδέν ἐδέξά μοι πρὸς τὴν ἀνοδον, οὔτε
 τῆς κλίματος, οὔτε παιδικὰ γενέσθαι τοῦ αἵτου. οἰκεία
 γὰρ ἦν μοι τὰ πτερά.

ΕΤΑΙΡ. Τοῦτο μὲν ἤδη καὶ ὑπὲρ αὐτὸν Δαίδαλον
 ἔφησθα, εἶγε πρὸς τοῖς ἄλλοις, ἐλελήθεις ἡμᾶς ἰεράξ
 τις ἢ κολοῖος ἐξ ἀνθρώπου γενόμενος.

6 Ἐκεῖνῳ τῷ Φρυγί) Ὁ Γανυ-
 μέδης ἢ Φρύξ μετρίστος ἐν πρε-
 πῆς· τούτου ἡράσθη ὁ Ζεὺς, καὶ με-
 ταβλήθει εἰς αἶτον, ἤρπασεν αὐτὸν,

καὶ ἐποίησεν αὐτὸν οἰνοχόον. V.

11 Προσφερές) Ὁμοιον. V.

12 Οὔτε παιδικὰ) Ἐρώμενον.
 V.

natus ipse & terrestris qui sim, fidem negare possim viro
 supra nubes elato, &, ut secundum Homerum dicam, coe-
 licolarum uni? Sed illud mihi dic, si videtur, qua ratione
 sursum sublatus sis, & unde copia tibi tantarum scalarum
 obtigerit? Quantum enim ad speciem, non valde similis
 illi Phrygi es, ut etiam coniicere possimus, te quoque ad
 pincernae forte officium in sublime raptum ab aquila.

MEN. Apparet olim te ridere: nec mirum, si remota a
 vulgi opinionibus narratio, fabulae similis tibi videtur. Sed
 nihil opus mihi ad ascensum neque scalarum fuit, neque ut
 amarius fierem aquilae, qui meas mihi alas habuerim.

SOD. Iam supra ipsum Daedalum est, quod narras, si qui-
 dem praeter cetera, nobis non sentientibus, accipiter vel
 graculus ex homine factus es.

MEN. Ὀρθῶς, ὦ ἐταῖρε, καὶ οὐκ ἀπὸ σκοποῦ εἰσάσας. τὸ Δαίδαλειον γὰρ ἐκείνο σόφισμα τῶν πτερῶν καὶ αὐτὸς ἐμνηχανησάμην.

ΕΤΑΙΡ. Εἶτα, ὦ τὸ λυμνρότατε πάντων, οὐκ ἐδεδοίκεις 3
μὴ καὶ σύ που τῆς θαλάσσης καταπεσὼν, Μενίππειόν
τι πέλαγος ἡμῖν ὥσπερ τὸ Ἰκάριον ἀποδείξῃς ἐπὶ τῷ
σεαυτοῦ ὀνόματι;

MEN. Οὐδαμῶς. ὁ μὲν γὰρ Ἰκαρος, ἄτε κηρῷ τὴν
πτέρωσιν ἡρμοσμένος, ἐπεὶ τὰ τάχιστα πρὸς τὸν ἥλιον
ἐκείνος ἐτάκη, πτερορρύσας, εἰκότως κατέπεσεν ἡμῶν
δὲ ἀκήρωτα ἦν τὰ ἀκύπτερα.

ΕΤΑΙΡ. Πῶς λέγεις; ἤδη γὰρ οὐκ οἶδ' ὅπως ἡρέμα
με προσάγεις πρὸς τὴν ἀλήθειαν τῆς διηγήσεως.

MEN. Ὡδὲ πως· αὐτὸν εὐμεγέθη συλλαβὰν, ἔτι δὲ

8 Ὁ μὲν γὰρ Ἰκαρος Ἰκαρος
υἱὸς ἦν τοῦ Δαίδαλου. ὅτε οὖν ἐπί-
τορτο αὐτὸς καὶ ὁ πατήρ, ὥς παῖς ὁ
Ἰκαρος ἀνελθὼν εἰς ὕψος, τοῦ κηρῷ
λυθάντος τῶν πτερῶν, εἰς τὴν θα-
λάσσαν ἵκετο. καὶ ἀπ' αὐτοῦ ἐκλήθη.

Ἰκάριον πέλαγος. Ὁ Δαίδαλος δὲ
μικρὸν ἐπιτάσθη διάστημα· ἀλλ'
οὐδὲς αὐτὸν καὶ εἰς αὐτὸν ἵφθι ἀνα-
βιβηκίαι τὴν οὐρανόν. V.

11 Τὰ ἀκύπτερα) Τὰ ἄκρα τῶν
πτερῶν, τὰ εἰς ὄψιν καταλήγοντα. V.

*Men. Recte, Sodalis, nec procul a scopo coniecisti. Dae-
daleum enim illud alarum commentum ipse quoque machi-
natus sum.*

*Sod. Tum tu, audacissime omnium, non metuebas, ne
tu quoque, in quamcunque maris regionem delapsus, Me-
nippeum quoddam pelagus nobis, sicut Icarium, tuo signa-
tum nomine faceres?*

*Men. Nequaquam. Nam Icarus, cuius pennae cera aptae
erant, cum primum illa ad solem liquefacta esset, defluen-
tibus pennis non potuit non decidere: at nostrae sine cera
fuerunt alae.*

*Sod. Quid ais? iam enim nescio quomodo sensim me ad
veritatem narrationis perducis.*

Men. Sic fere. Aquilam cepi bene magnam, & vulturem

γῦπα τῶν καρτερῶν, ἀποτεμῶν αὐταῖς ὠλέναις τὰ πτερὰ, μᾶλλον δὲ καὶ πᾶσαν ἐξαρχῆς τὴν ἐπίνοιαν, εἴ σοι σχολή, δίδεμι.

ΕΤΑΙΡ. Πάνυ μὲν οὖν, ὡς ἐγὼ σοι μετέωρός εἰμι ὑπὸ τῶν λόγων, καὶ πρὸς τὸ τέλος ἤδη κέχνηα τῆς ἀκροάσεως. μὴ δὲ πρὸς Φιλίου με περιϊόης, ἄνω που τῆς διηγήσεως ἐκ τῶν ὧτων ἀπηρητημένον.

- 4 MEN. Ἀκουε τοῖνυν. οὐ γὰρ ἄσπεϊόν γε τὸ θῆμα, κεχρηνότα Φίλον ἐγκαταλιπεῖν, καὶ ταῦτα, ὡς σὺ Φῆς, ἐκ τῶν ὧτων ἀπηρητημένον. ἐγὼ γὰρ ἐπειδὴ τάχιστα ἐξετάζων τὰ κατὰ τὸν βίον, γελοῖα, καὶ ταπεινὰ, καὶ ἀβέβαια τὰ ἀνθρώπινα πάντα εὕρισκον, πλούτους λέγω, καὶ ἀρχὰς, καὶ δυναστείας, καταφρονήσας αὐτῶν, καὶ τὴν περὶ ταῦτα σπουδὴν ἀσχολίαν τῶν ἀληθῶς σπουδαίων ὑπολαβὼν, ἀνακύπτειν τέ, καὶ πρὸς τὸ πᾶν ἀποβλέπειν ἐπειρώμην. καὶ μοι ἐνταῦθα, πολλήν τινα παρ-

1 Αὐταῖς ὠλέναις τὰ πτερὰ) Σὺν αὐταῖς ὠλέναις. ὠλένας δὲ λέγουσι καὶ τοὺς ἄμους. V. 8 Ἀσπεῖοι) Ἡδύ. G.

de robustis illis; horum alis abscissis... fed potius totum ab initio inde consilium, si tibi otium est, persequar.

Sod. Omnino vero. Suspensus enim sum exspectatione narrationis tuae, & fini auditionis inhio. Ne vero, per ego te Philium Iovem obsecro, me contemnas, ab initio tuae narrationis auribus quasi suspensum.

Men. Audi ergo: nec enim lepidum est spectaculum, hiantem amicum destituere, eumque suspensum, ut tu ais, auribus. Ego enim cum primum examinandis vitae rationibus, ridicula, & humilia, & infirma, humana omnia deprehendissem, divitias dico, & imperia, & potestates: contemtis illis, (qui studium circa ista obstatere putarem, ne rebus studio vere dignis vacare liceret) tollere oculos, & ad ipsum hoc universum respicere, tentabam. Et hic mihi mul-

εἶχε τὴν ἀπορίαν, πρῶτον μὲν αὐτὸς οὗτος ὁ ὑπὸ τῶν σφ-
 ρῶν καλούμενος κόσμος. οὐ γὰρ εἶχον εὐρεῖν οὐθ' ὅπως
 ἐγένετο, οὔτε τὸν δημιουργόν, οὔτε ἀρχήν, οὐθ' ὅ, τι τὸ
 τέλος ἐστὶν αὐτοῦ. ἔπειτα δὲ κατὰ μέρος ἐπισκοπῶν,
 πολὺ μᾶλλον ἀπορεῖν ἠναγκαζομένην τοὺς τε γὰρ ἀστέ-
 ρας ἑώρων ὡς ἔτυχε τοῦ οὐρανοῦ διεῖρημένους, καὶ τὸν
 ἥλιον αὐτὸν τί ποτε ἦν ἄρα ἐπόθουν εἰδέναι, μάλιστα δὲ
 τὰ κατὰ τὴν σελήην ἀτοπὰ μοι, καὶ παντελῶς παρά-
 δοξα κατεφαινότο, καὶ τὸ πολυεῖδες αὐτῆς τῶν σχημά-
 των ἀπόρρητὸν τινα τὴν αἰτίαν ἔχειν ἐδοκίμαζον. οὐ μὲν
 ἀλλὰ καὶ ἀστραπὴ διαίξασα, καὶ βροντὴ καταρρά-
 γεισα, καὶ ὑετός, ἢ χιών, ἢ χάλαζα κατενεχθεῖσα,
 καὶ ταῦτα δυσεῖκαστα πάντα καὶ ἀτέκμαρτα ἦν. Οὐκ ἔ-
 σιν ἐπειδὴ περ οὕτω διεκείμεν, ἀριστον εἶναι ὑπελάμ-
 βανος παρὰ τῶν φιλοσόφων τούτων ταῦτα ἕκαστα ἐκ-
 μαθεῖν. ὦμην γὰρ ἐκείνους πᾶσάν γε ἔχειν ἂν εἰπεῖν τὴν

11 Διαίξασα) Ὀρμήσασα. V. 13 Καὶ ἀτέκμαρτα ἦν) Ἀδελφ. V.

tam dubitationem obiecit primo quidem ipse hic, qui a sa-
 pientibus mundus vocatur. Neque enim invenire poteram,
 quomodo exstitisset, neque opificem, neque principium,
 neque finem illius, quis esset. Deinde per partes cum con-
 siderarem, multo magis etiam cogebar dubitare. Stellae
 enim videbam forte fortuna per coelum sparsas, & Solem
 ipsum, quid tandem esset, cupiebam cognoscere. Praefer-
 tim vero Lunae natura mihi admirabilis, & omnino a sen-
 tentiis meis aliis remota videbatur: & multiplicem illius fi-
 gurarum diversitatem, occultam quandam causam habere
 putabam. Verum etiam fulgur illud impetu per omnia ruens,
 & prorumpens tonitru, & pluvia, aut nix, aut grando de-
 labens; haec quoque omnia vel coniectura, vel signis erant
 mihi impervestigabilia. Ita igitur animo affectus cum essem,
 optimum factu iudicabam, de philosophis hisce discere si-
 gula. Putabam enim, illos certo, quidquid verum est, pos-

ἀλήθειαν. οὕτω δὴ τοὺς ἀρίστους ἐπιλεξάμενος αὐτῶν, ὡς ἦν τεκμήρασθαι, προσώπου τε σκυθρωπότητι, καὶ χροᾶς ὠχρότητι, καὶ γενείου βαθύτητι, (μάλα γὰρ ὑψαγόραι τινές, καὶ οὐρανογνώμονες οἱ ἄνδρες αὐτίκα μοι κατεφάνησαν) τούτοις ἐγχειρίσας ἔμαντὸν, καὶ συχρὸν ἀργύριον, τὸ μὲν αὐτόθεν ἤδη καταβαλὼν, τὸ δὲ εἰσαυθὶς ἀποδώσειν ἐπὶ κεφαλαίῳ τῆς σοφίας διομολογησάμενος, ἡξίου μετεωρολέσχης τε διδάσκεισθαι, καὶ τὴν τῶν ὅλων διακόσμησιν καταμαθεῖν. οἱ δὲ τοσοῦτον ἄρα ἐδέησάν με τῆς παλαιᾶς ἐκείνης ἀγνοίας ἀπαλλάξαι, ὥστε καὶ εἰς μείζους ἀπορίας φέροντες ἐνέβαλον, ἀρχάς τινας, καὶ τέλη, καὶ ἀτόμους, καὶ κενὰ, καὶ ὕλας, καὶ ἰδέας, καὶ τὰ τοιαῦτα ὁσημέραι μου καταχέοντες. ὃ δὲ πάντων ἔμοιγ' οὖν ἐδόκει χαλεπώτατον, ὅτι μηδὲν ἄτερος θατέρῳ λέγοντες ἀκόλουθον,

4 Ὑψαγῶραι τινές) Ὑψαγῶραι, Περὶ τῶν οὐρανίων φιλοσοφῶν. V.
 ὑψαλὰ λέγοντες. Οὐρανογνώμονες 10 Ἐείποναι) Ἀντὶ τοῦ οὐκ
 δεῖ, οὐράνιαι φρονοῦντες. V.
 8 Ἠξίου μετεωρολέσχης τε) ἦσχυσαν. V.

se dicere. Sic ergo delectis illorum optimis, quantum colligere licebat e vultus tristitia, & colore pallido, & menti hirsutie, valde enim altiloqui & coeli consulti homines statim mihi videbantur: his ergo me cum commisisset, magna vi pecuniæ partim e vestigio repræsentata, partim in futurum pro summa & fastigio sapientiæ promissa, postulabam doceri, quomodo de sublimitate rerum disputandum esset, & ornatum huius universi ediscere. At illi, tantum aberat, ut veteri illa me ignorantia liberarent, ut in multo etiam maiores me dubitationes conicerent, principia quædam, & fines, & atomos, & inania, & materias, & formas, & talia quotidie mihi offundentes. Quod autem omnium mihi videbatur difficillimum, illud erat, quod, cum nemo illorum quidquam diceret, in quo sequeretur alterum, sed

ἀλλὰ μαχόμενα πάντα, καὶ ὑπεναντία, ὅμως πείθεσθαι τέ με ἡξίου, καὶ πρὸς τὸν αὐτοῦ λόγον ἕκαστος ὑπάγειν ἐπειρώτο.

ΕΤΑΙΡ. Ἄτοπον λέγεις, εἰ σοφοὶ ὄντες αἱ ἄνδρες, ἐστασίαζον πρὸς αὐτοὺς περὶ τῶν ὄντων, καὶ οὐ τὰ αὐτὰ περὶ τῶν αὐτῶν ἐδόξαζον.

MEN. Καὶ μὴν, ὦ ἐταῖρε, γελάσῃ ἀκούσας τήν τε 6
ἐλαζονείαν αὐτῶν, καὶ τήν ἐν τοῖς λόγοις τερατουργίαν· οἷγε πρῶτα μὲν ἐπὶ γῆς βεβηκότες, καὶ μηδὲν τῶν χαμαὶ ἐρχομένων ἡμῶν ὑπερέχοντες, ἀλλ' οὐδὲ ὀξύτερον τοῦ πλησίον δεδαρκότες, ἐνιοὶ δὲ ὑπὸ γήρως, ἢ ἀργίας ἀμβλυώττοντες, ὅμως οὐρανοῦ τε πέρατα διοραῖν ἔφασκον, καὶ τὸν ἥλιον περιεμέτρουν, καὶ τοῖς ὑπὲρ τὴν σελήνην ἐπεβάτευον, καὶ ὥσπερ ἐκ τῶν ἀστέρων καταπεσόντες, μεγέθη τε αὐτῶν, καὶ σχήματα διεξήσαν. καὶ πολλάκις, εἰ τύχῃ, μὴδὲ ὅποσοι στάδιοι Μεγαροῖεν Ἀθήναζε

8 Τερατουργίαν) Ματαιολογίαν.

V.

9 Τῶν χαμαὶ ἐρχομένων) Ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων. V.

pugnantia omnia & sibi contraria, tamen persuadere mihi postulabant, & ad suam quisque rationem tentabant traducere.

Sod. Mira narras, si viri sapientes de natura rerum inter se disfederunt, nec eadem de iisdem rebus senserunt.

Men. Quin tu ridebis, Sodalis, si audias superbiam illorum, & prodigiosam in disputando audaciam: qui primum constituti in terra, & nihilo nobis, qui humi repimus, eminentiores, sed neque acutius quovis alio cernentes, quidam vero etiam prae senectute vel pigritia caecutientes, tamen & coeli se fines pervidere dicerent, & Solis circuitum metirentur, & per ea, quae supra Lunam sunt, incederent: & tanquam de stellis delapsi, magnitudines illarum & formas enarrarent: quique, cum saepe fortasse, neque Megaris quot stadia sint Athenas usque, accurate

εἰσιν ἀκριβῶς ἐπιστάμενοι, τὸ μεταξὺ τῆς σελήνης, καὶ τοῦ ἡλίου χωρίον ὁπέσων εἴη πηχῶν τὸ μέγεθος, ἐτόλμων λέγειν, αἶρος τε ὕψη, καὶ θαλάττης βάθη, καὶ γῆς περιόδους ἀναμετροῦντες, ἔτι δὲ κύκλους καταγράφοντες, καὶ τρίγωνα ἐπὶ τετραγώνοις διασχηματίζοντες, καὶ σφαίρας τινὰς ποικίλας, τὸν οὐρανὸν δῆθεν αὐτὸν 7 ἐπιμετροῦντες. Ἐπεὶτα δὲ καὶ κεῖνο πῶς οὐκ ἄγνωμον αὐτῶν, καὶ παντελῶς τετυφωμένον, τὸ περὶ τῶν οὕτως ἀδῆλων λέγοντας, μηδὲν ὡς εἰκάζοντας ἀποφαίνεσθαι, ἀλλ' ὑπερδιατρίβειν τε, καὶ μηδεμίαν τοῖς ἄλλοις ὑπερβολὴν ἀπολιμπάνειν, μονονουχὶ διομνυμένους, μύθρον μὲν εἶναι τὸν ἥλιον, κατοικεῖσθαι δὲ τὴν σελήνην, ὕδατοποιεῖν δὲ τοὺς ἀστέρας, τοῦ ἡλίου καθάπερ ἱμανῖά τινη τὴν ἱκμάδα ἐκ τῆς θαλάσσης ἀνασπῶντος, καὶ 8 ἅπασιν αὐτοῖς τὸ ποτὸν ἐξῆς διανέμοντος. Τὴν μὲν γὰρ ἐναντιότητα, ὁπόση τῶν λόγων, ῥᾶδιον καταμαθεῖν. καὶ

7 Ἄγνωμον) Ἀνόητον. G. II Μύθρον μὲν) Σίδηρον πετυρωμένον. V.

noscent, interiecta inter Lunam & Solem regio quot sit ulnarum, auderent dicere : aërisque altitudines, & profunditates maris, & terrae circuitus dimetientes, insuper vero describentes circulos, & triangula super quadratis formatas, & sphaeras quasdam varias, coelum nempe ipsum permetientes. Deinde vero illud etiam quis neget impudens & omnino inflatum? quod de rebus adeo obscuris cum agant, nihil pro coniectura proferunt, sed ultra modum contendunt, nec ullam aliis excessus facultatem relinquunt, ac tantum non deierant, candentem massam esse Solem, habitari Lunam, aquam bibere stellas, cum Sol tanquam puteali fune quodam humorem e mari hauriat, & omnibus deinceps potum dispense. Quanta quidem sit inter sententias illorum pugna, facile est discere. Et vide, per Io-

σκοπεῖ πρὸς Διὸς εἰ ἐν γειτόνων ἐστὶ τὰ δόγματα, καὶ μὴ πάνυ πολὺ διεστηκότα. πρῶτα μὲν γὰρ αὐτοῖς ἡ περὶ τοῦ κόσμου γνώμη διάφορος, εἶγε τοῖς μὲν ἀγέννητός τε, καὶ ἀνώλεθρος εἶναι δοκεῖ· οἱ δὲ καὶ τὸν δημιουργὸν αὐτοῦ καὶ τῆς κατασκευῆς τὸν τρόπον εἰπεῖν ἐτόλμησαν· οὐς καὶ μάλιστα ἐθαύμαζον. θεὸν μὲν τινα τεχνίτην τῶν ὅλων ἐφιστάντας, οὐ προστιθέντας δὲ οὔτε ὄθεν ἤκων, οὔτε ὅπου ἐστὼς, ἑκάστα ἐτεκταίνετο. καίτοι πρό γε τῆς τοῦ παντὸς γενέσεως, ἀδύνατον καὶ χρόνον καὶ τόπον ἐπινοεῖν.

ΕΤΑΙΡ. Μάλα τινὰς, ὦ Μένειπε, τολμητὰς, καὶ θαυματοποιοὺς ἄνδρας λέγεις.

MEN. Τί δ' εἰ ἀκούσεις, ὦ θαυμάσιε, περὶ τε ιδεῶν, καὶ ἀσωμάτων, ἃ διεξέρχονται, ἢ τοὺς περὶ τοῦ πέρατός

1 Εἰ ἐν γειτονίᾳ ἐστὶ) Εἰ γειτο-
νῶσιν ἀλλήλοις, καὶ πλησιάζουσιν.

V.

8 Ἐτεκταίνετο) Κατεσκευάζει. V.

13 Τί δ' εἰ ἀκούσεις) Εἰς Πλά-
τωνα αἰνιττεται καὶ Ἀριστοτέλη. V.

14 Ἡ τοὺς περὶ τοῦ πέρατός τε)

Δύο γὰρ ταῦτα τὸ πέρας τε καὶ τὴν ἀπειρίαν, αἰτία εἶναι φασὶν οἱ μαθη-
ματικὸι τῆς τοῦ παντὸς γενέσεως.
τοῦ πέρατος μὲν εἰδοποιούτος καὶ
ἐπὶ στάσιν ἄγοντος τὰ ἡμέτερα καὶ
περιορίζοντος· τῆς δὲ ἀπειρίας ὁδὸν
τῇ γενέσει ἐνδιδούσης, καὶ ἀναζωπυ-

vem te rogo, utrum vicinae sint hae sententiae, & non plurimum inter se diffidentes. Primo enim illis sententia de mundo diversa est, quandoquidem aliis generationis & interitus expers esse videtur; alii vero opificem illius & modum constructionis dicere ausi sunt, quos vel maxime admiratus sum, qui Deum quidem aliquem artificem huius universi constituerunt, non adiecerunt autem, neque unde veniens, neque ubi consistens, fabricatus sit omnia: cum tamen ante exortum huius universi neque tempus, neque locum cogitare possimus.

Sod. Audaces sane quosdam & praestigiatōres homines narras.

Men. Quid vero si audias illos, carissime, de ideis & incorporeis quae disputant, aut illorum de fine & infinito

τε καὶ ἀπείρου λόγους; καὶ γὰρ αὐτὴ καὶ αὕτη νεανική
 αὐτοῖς ἡ μάχη τοῖς μὲν τέλει τὸ πᾶν περιγράφουσι,
 ταῖς δὲ ἀτελές τοῦτο εἶναι ὑπολαμβάνουσιν. οὐ μὴν ἄλ-
 λά καὶ παμπόλλους τινὰς εἶναι τοὺς κόσμους ἀπεφαί-
 νοντο, καὶ τῶν ὡς περὶ ἐνὸς αὐτοῦ διαλεγομένων κατεγέ-
 γνησκον. ἕτερος δὲ τις, οὐκ εἰρηνικὸς ἀνὴρ, πόλεμον τῶν
 9 ὅλων πατέρα εἶναι ἐδόξαζε. Περὶ μὲν γὰρ τῶν θεῶν, τί
 χρή καὶ λέγειν; ὅπου τοῖς μὲν ἀριθμὸς τις ὁ θεὸς ἦν· οἱ
 δὲ κατὰ κυνῶν, καὶ χηνῶν, καὶ πλατάνων ἐτόμνυντο.
 καὶ οἱ μὲν τοὺς ἄλλους ἅπαντας θεοὺς ἀπελάσαντες,
 ἐνὶ μόνῳ τὴν τῶν ὅλων ἀρχὴν ἀπένεμον ὥστε ἡρέμα καὶ
 ἄχθεσθαι με, τοσαύτην ἀπαρίαν θεῶν ἀκούοντα, οἷδ'
 ἔμπαλιν ἐπιδιὰφιευόμενοι, πολλοὺς τε αὐτοὺς ἀπέφαι-
 νον, καὶ διελόμενοι, τὸν μὲν τινα πρῶτον θεὸν ἐπεκαί-

ρούσης τὸ ἦδη πρὸς παύλαν ἀποκλινέ-
 μιν καὶ κεκμηκὸς τῶν γινομένων
 τῇ ἀσθενείᾳ τῆς ὕλης, καὶ βίου πάλιν
 ἄλλου σπέρματα παρεχομένης τῇ
 ἐνδύλεχί τῆς διαδοχῆς καὶ ἀπείραν-
 τῇ τῆς κινήσεως. V.

4 Παμπόλλους) Δημόκριτον δια-
 παύει. G.

6 Ἑτέρος) Ἐμπειδοκλία μυμᾶται

διὰ τὸ νεώτερος. G.

8 Ἀριθμὸς τις ὁ θεὸς ἦν) Πυθα-
 γόραν λέγει. V.

ibid. Οἱ δὲ κατὰ χηνῶν) Σακρά-
 ττη λέγει. V.

11 Τῶν ὅλων ἀρχὴν) Εἰς Μωσεία
 ἀποτίνεται τάχα. V. (Tu lege
 Laetantium. Sed paulo supra de
 Pythagora intelligitur. C.)

sermones? Nam haec rursus vehemens illis pugna est, aliis
 fine quodam totum hoc circumscribentibus, aliis autem in-
 finitum hoc esse putantibus. Verum etiam, multos quosdam
 esse mundos, pronuntiabant, & eos, qui tanquam de uno
 disputarent, damnabant. Alius vero quidam vir non paci-
 ficus, bellum patrem universorum esse, sentiebat. De Diis
 enim quid opus etiam est dicere? ubi quibusdam numerus
 erat Deus; alii vero per canes, & anseres, & platanos
 deierabant. Et alii quidem, reliquis Diis omnibus exactis,
 uni soli rerum omnium imperium tribuebant, adeo ut in-
 tra me aegre ferrem, cum tantam audirem Deorum ino-
 piam: alii contra liberaliores, & multos pronuntiabant, &
 divisas provincias, unum quendam primum Deorum voca-

λουν, τοῖς δὲ τὰ δεύτερα καὶ τρίτα ἔνεμον τῆς θεότητος. ἔτι δὲ, οἱ μὲν ἀσώματόν τι καὶ ἄμορφον ἡγούντο εἶναι τὸ θεῖον· οἱ δὲ ὡς περὶ σώματος αὐτοῦ διανοοῦντο. εἴτα καὶ προνοεῖν τῶν καθ' ἡμᾶς πραγμάτων οὐ πᾶσιν ἐδόκουν οἱ θεοί· ἀλλ' ἥσαν τινες, οἱ τῆς συμπάσης ἐπιμελείας αὐτοὺς ἀφίεντες, ὥσπερ ἡμεῖς εἰώθαμεν ἀπολύειν τῶν λειτουργιῶν τοὺς παρηβηκότας· οὐδὲν γὰρ ὅτι μὴ τοῖς καμικοῖς δορυφορήμασιν εἰκότας αὐτοὺς εἰσάγουσιν. ἔτι δὲ, ταῦτα πάντα ὑπερβάντες, οὐδὲ τὴν ἀρχὴν εἶναι θεοὺς τινας ἐπίστευον, ἀλλ' ἀδέσποτον καὶ ἀνηγμάνευτον φέρεσθαι τὸν κόσμον ἀπελίμπανον. Τοιγάρτοι 10 ταῦτα ἀκούων, ἀπιστεῖν μὲν οὐκ ἐτόλμων ὑψιβρεμέταις

1 Τοῖς δὲ τὰ δεύτερα) Τοὺς Σωκρατικούς λέγει. V.

2 Ἐτι δὲ, οἱ μὲν) Ἀριστοτέλη διαγελᾷ. V. Mox ibidem: Ἐτι δὲ, οἱ μὲν ἀσώματόν τι καὶ ἄμορφον) Τὸν Πλάτωνα. καὶ γὰρ αὐτὸς τὴν διδόν καὶ τὴν ὕλην ἀσώματα ἔφασκεν, ἐξ ἀναλογίας ταῦτα κατασκευάζει. V.

3 Οἱ δὲ) Τοὺς Στωϊκοὺς λέγει. G. In C. est μὲν. Epicharmus ante eos, ventos, aquam, terram, solem, & astra Deos fecerat. Gros. Flor. 573, in Fragm. Menandri.

Solan.

ibid. Εἴτα καὶ προνοεῖν) Ἐπικουρείους φησί. V.

7 Τοὺς παρηβηκότας) Γεγραχάτας. V.

8 Δορυφορήμασιν) Δορυφορήματα καλεῖται παρὰ τοῖς Καμικοῖς τὰ κατὰ πρόσωπα, ἅτινα συνίσχεται μὴ τοῖς καμικοῦσιν, αὐτὰ δὲ οὐδὲν διαλύεται, καθάπερ οἱ δοῦλοι. V.

10 Ἀδέσποτον) Διαγύραι ταῦτά φησιν. G.

12 Ὑψιβρεμέταις τε) Ἐν ὕψει βροντῶσιν, ὅ ἐστιν ὑπερφάνοις. V.

bant, aliis secundum aut tertium divinitatis honorem tribuebant. Praeterea quidam incorporeum quiddam & forma carens dicebant Deum; alii de eo tanquam de corpore cogitabant. Tum etiam curam gerere rerum nostrarum non omnibus videbantur Dii: sed erant quidam, qui omni illos cura solverent, uti nos solemus seniores liberare ministeriis. Nulla enim in re non comicis satellitiis similes illos introducunt. Alii, haec omnia supergressi, nec esse omnino Deos credebant, sed, sine domino, sine duce ferri mundum, patiebantur. Haec igitur audiens, fidem negare non au-

τε καὶ ἡυγενεῖοις ἀνδράσιν. οὐ μὴν εἶχόν γε ὅπη τῶν λόγων τραπόμενος ἀνεπίληπτόν τι αὐτῶν εὐροίμι, καὶ ὑπὸ θατέρου μηδαμῇ περιτρεπόμενον. ὥστε δὴ τὸ Ὀμηρικὸν ἐκεῖνο ἀτεχνῶς ἔπασχον· πολλάκις μὲν γὰρ ἀνῶρμησα πιστεύειν τινὶ αὐτῶν, ἕτερος δέ με θυμὸς ἔρκεν. ἐφ' οἷς ἅπασιν ἀμηχανῶν, ἐπὶ γῆς μὲν ἀκούσεσθαι τι περὶ τούτων ἀληθές, ἀπεγίγνωσκον· μίαν δὲ τῆς συμπάσης ἀπορίας ἀπαλλαγὴν ὥμην ἔσεσθαι, εἰ αὐτὸς πτερωθεὶς πῶς, ἀνέλθοιμι εἰς τὸν οὐρανόν. τούτου δέ μοι παρέειχε τὴν ἐλπίδα, μάλιστα μὲν καὶ ἡ ἐπιθυμία, καὶ ὁ λογοποιὸς Αἰσωπος, αἰτοῖς καὶ κανθάροις ἐνίστε, καὶ καμήλοις βάσιμον ἀποφαίνων τὸν οὐρανόν. αὐτὸν μὲν οὖν πτεροφυῆσαι ποτε οὐδεμιᾶ μηχανῇ δυνατόν εἶναι μοι κατεφαίνετο. εἰ δὲ γυπὸς ἡ αἰτοῦ περιθείμην πτερὰ, (ταῦτα

2 Ἀνεπίληπτόν τι) Εἰ ληπτὸς ἔστι τῶν ὅλων ὁ τεχνίτης, οὐπὲρ τῶ λόγῳ πάν τοῦτο συνέστι μόνῳ, Λουκιανοῦ χάριστον ἄδειον στόμα, λαπτὲς θεὸς πύφουκεν οὐ θεὸς ἄρα. V.

4 Ἀτεχνῶς) Πάνυ. V.

5 Ἑτερος δέ με θυμὸς) Λογισμός. V.

11 Αἰσωπος αἰτοῖς καὶ κανθάροις) Ὁ μυθοποιός· πλάττει δὲ μῦθον ἐν ᾧ τὸν καμήλον εἰσάγει διαλεγόμενον τῷ Διί. V.

debam altifremis & bene barbatis viris; nec tamen habebam, ad quam partem disputationum conversus aliquid reprehensione vacuum reperirem, & ab alio nusquam eversum. Itaque plane Homericum illud usu mihi venit. Nam saepe quidem impetus me capiebat, ut uni illorum crederem, prohibebat at impetus alter. Propter quae omnia expertus consilii, in terra auditurum me de hisce rebus verum, desperabam. Unam autem dubitationis liberationem putabam futuram, si ipse volucris quacunque ratione factus in coelum ascenderem. Huius autem rei mihi spem praebebat maxime quidem cupiditas, tum vero & fabularum auctor Aesopus, qui aquilis aliquando & scarabaeis, quin camelis, viam in coelum aperuit. Atque ut ipsi mihi nascerentur alae, id quidem nulla ratione fieri posse apparebat: si vero vulturis aut aquilae mihi applicarem alas, has enim so-

γὰρ μόνα διαρκέσαι πρὸς μέγεθος ἀνθρωπίνου σώματος) τάχα ἂν μοι τὴν πείραν προχωρήσας. καὶ δὴ συλλαβὼν τὰ ὄρνεα, θάτερου μὲν τὴν δεξιὰν πτέρυγα, τοῦ γυπὸς δὲ τὴν ἑτέραν ἀπέτεμον εὖ μάλα. εἶτα διαδήσας, καὶ κατὰ τοὺς ὤμους τελαμῶσι καρτεροῖς ἀρμοσάμενος, καὶ πρὸς ἄκροις τοῖς ὠκυπτέροις λαβὰς τινὰς ταῖς χερσὶ παρασκευάσας, ἐπειρώμην ἑμαυτοῦ τὸ πρῶτον ἀναπηδῶν, καὶ ταῖς χερσὶν ὑπηρετῶν, καὶ ὥσπερ οἱ χῆνες ἐτι χαμαιπετῶς ἐπαιρόμενος, καὶ ἀκροβατῶν ἅμα μετὰ τῆς πτήσεως. ἔπει δὲ ὑπήκουέ μοι τὸ πρᾶγμα, τολμηρότερον ἢ τῆς πείρας ἠπτόμην· καὶ ἀνελθὼν ἐπὶ τὴν ἀκρόπολιν, ἀφῆκα ἑμαυτὸν κατὰ τοῦ κρημνοῦ Φέρων ἐς αὐτὸ τὸ θέατρον. Ὡς δὲ ἀκινδύνως κατεπτόμην, ὑψηλὰ ἢ ἤδη καὶ μετέωρα ἐφρόνουν, καὶ ἄρας ἀπὸ Πάρνηθος ἢ ἀπὸ Ὑμηττοῦ, μέχρι Γερανείας ἐπετόμην, εἴτ' ἐκεῖθεν ἐπὶ τὸν Ἀκρακόρινθον ἄνω· εἶτα ὑπὲρ Φολῆς καὶ Ἐρυ-

6 Λαβὰς τινὰς) Κρατήματα. V.
15 Ὑμηττοῦ) Ὅρη τῆς Ἀττικῆς. V.

μοίρας. τὸν Ταῦγον δὲ τῆς Λακωνικῆς, ἐν δεξιᾷ τῆς Σπάρτης. V.
ibid. Ἐρυμάνθου) De Erymantho ceterisque lege Strabonem alioſque. G.

16 Εἶτα ὑπὲρ Φολῆς) Ταῦτα Πιλοπονήσου ὄρη τῆς Ἀργολικῆς

las sufficere ad humani corporis magnitudinem, forte successurum mihi experimentum. Comprehensus ergo avibus, alterius dextram alam, vulturis autem alteram curiosè amputavi. Tum revinctas cum circa humeros loris validis aptassem, & ubi extremæ pennæ sunt, anſas quasdam parassẽ manibus; ipse me primum experiebar, exultans & subserviens manibus, tollens me, anserum instar, de humo paululum, & cum volatu extremis etiam digitis progrediens. Cum vero obediret mihi negotium, iam audacius tentabam experimenta, atque consensã arce inde me per praeceps in theatrum ipsum demisi. Cumque sine periculo devolassẽ, alta iam & sublimia sapiebam, solvensque a Parnethe vel Hymetto, Geraneam usque volabam, atque hinc deinde ad summam Corinthi arcem: deinde supra

μάνθου, μέχρι πρὸς τὸν Ταύγετον. ἤδη δ' οὖν μοι τοῦ
τολμήματος μεμελετημένου, τέλειός τε καὶ ὑψιπέτης
γενόμενος, οὐκ ἔτι τὰ νεοττῶν ἐφρόνου' ἀλλ' ἐπὶ τὸν Ὀ-
λυμπον ἀναβάς, καὶ ὡς εἴην μάλιστα κούφως ἐπισι-
τισάμενος, τὸ λοιπὸν ἔτεινον εὐθὺ τοῦ οὐρανοῦ, τὸ μὲν
πρῶτον ἰλιγγιῶν ὑπὸ τοῦ βάθους, μετὰ δὲ ἔφερον καὶ
τοῦτο εὐμαρῶς. ἐπεὶ δὲ κατ' αὐτὴν ἤδη τὴν σελήνην ἐγε-
γόνειν, πάμπολυ τῶν νεφῶν ἀποσπάσας, ἡσθόμην
κάμνοντος ἑμαυτοῦ, καὶ μάλιστα κατὰ τὴν ἀριστεράν
πτέρυγα τὴν γυπίνην. προσελάσας οὖν, καὶ καβεζόμενος
ἐπ' αὐτῆς, διανεπαυόμην, ἐς τὴν γῆν ἀνωθεν ἀποβλέ-
πων· καὶ ὥσπερ ὁ τοῦ Ὀμήρου Ζεὺς ἐκεῖνος, ἄρτι μὲν
τὴν τῶν ἵπποπόλων Θρηκῶν καθορώμενος, ἄρτι δὲ τὴν
Μυσῶν· μετ' ὀλίγον δὲ, εἰ δόξειέ μοι, τὴν Ἑλλάδα, τὴν

3 Ἀλλ' ἐπὶ τὸν Ὀλυμπον ἀναβάς)
τὸν Μακεδονικὸν Ὀλυμπον λέγει.
ὅς ἐπ' ἀριστερᾷ τοῦ Πηνειοῦ καὶ τῶν
Θησαυρικῶν ἴσθι Τιμπᾶν, ὅρος ὑ-
ψηλὸν καὶ μέγα, καὶ μέχρι Πίλ-

λης παρατεῖνον. V.

4 (Ὡς ἐνῆν) Ὡς δυνατὸν ἦν. V.

9 Κάμνοντος) Κοπτομένου. V.

13 Τῶν ἵπποπόλων Θρ.) Τῶν περὶ
τοῦς ἵππους ἀταστροφόμενων. V.

Pholoën & Erymanthum, usque ad Taygetum. Iam igi-
tur meditatus audax facinus, cum perfectus essem & alti-
volus, non amplius quae pullorum sunt cogito, sed con-
scenso Olympo, viatico assumpto, quam poterat fieri levif-
simo, ceterum recta versus coelum tendo, primo quidem
vertigine mihi ob profunditatem oboriente, deinde autem
id ipsum quoque fero facilius. Cum vero ad ipsam iam Lu-
nam delatus essem, multum relictis a tergo nubibus, fati-
gatum me sensi, & maxime ala sinistra, vulturina. Appul-
sus ergo ibi assedi, interquiescens & in terram de superiori
loco despiciens, &, ut Homericus ille Iuppiter, iam eque-
strium Thracum terram adspiciens, iam Myforum, paulo
post autem, si videretur mihi, Graeciam, Persidem, & Indiam:

Περσίδα, καὶ τὴν Ἰνδικήν. ἐξ ὧν ἀπάντων ποικίλης τινὸς ἡδονῆς ἀνεπιμπλάμην.

ΕΤΑΙΡ. Οὐκοῦν καὶ ταῦτα λέγοις ἂν, ὦ Μένιππε, ἵνα μὴδὲ καθ' ἐν ἀπολειπώμεθα τῆς ἀποδημίας, ἀλλ' εἴ τι σοι καὶ ὁδοῦ πάρεργον ἰσθόρηται, καὶ τοῦτο εἰδῶμεν. ὥς ἔγωγε οὐκ ὀλίγα προσδοκῶ ἀκούσεσθαι, σχήματος πέρι γῆς τε, καὶ τῶν ἐπ' αὐτῆς ἀπάντων, οἷά σοι ἀνωθεν ἐπισκοποῦντι κατεφαίνετο.

MEN. Καὶ ὁρθῶς γὰρ, ὦ ἐταῖρε, εἰκάζεις. διόπερ ὥς οἷόν τε ἀναβάς ἐπὶ τὴν σελήνην, τῷ λόγῳ συναποδήμει τε καὶ συνεπισκόπει τὴν ὅλην τῶν ἐπὶ γῆς διάβειν. Καὶ 12
πρῶτόν γέ μοι πάνυ μικρὰν δοκεῖ τινὰ τὴν γῆν ὄραξ, πολὺ λέγω τῆς σελήνης βραχυτέραν· ὥστε ἐγὼ ἄφνω κατακύψας ἐπὶ πολὺ ἠπόρουν, πῶς εἴη τὰ τηλικαῦτα ἔρη, καὶ ἡ τοσαύτη θάλασσα. καὶ εἶγε μὴ τὸν Ῥοδίων

15 Καὶ εἶγε μὴ τὸν Ῥόδιον Κο-
λοσσόν) Ὁ μὲν Κολοσσὸς Ῥόδιος ἀν-
δρὶς ἦν χαλκοῦς, ἡλίῳ ἀνακείμενος,
καθ' ὅτι καὶ αὐτὴ ἡ νῆσος ἡλίῳ ἀνεί-
το· ἐξήκοττα μὲν πηχῶν τὸ ὕψος,

ἔργον δὲ Λυσίππου τοῦ ἀγαλματος
ποιού.

Ὁ δὲ ἐπὶ τῇ Φάρῳ πύργος καὶ τῇ
ἐπὶ Πηλουσίᾳ Αἰγύπτου Ἀλεξαν-
δρία ἀκαθόριστα τετράγωνος, στα-

e quibus omnibus varia quadam voluptate perfundebar.

Sod. Igitur illa quoque dixeris, Menippe, ne vel unum quiddam illius nos peregrinationis fugiat; sed si quid etiam obiter tibi observatum sit, illud quoque sciamus. Nec enim pauca me auditurum exspecto equidem, de figura terrae, omniumque, quae in illa sunt, qualia tibi, e loco superiore intuenti, visa sunt.

Men. Recte istuc, Sodalis, coniiicis. Itaque, quatenus fieri potest, escendens in Lunam, cogitatione mecum peregrinare, & universam eorum, quae in terra sunt, positionem considera. Et primum puta, parvam omnino terram te quandam videre, multum dico Luna minorem; adeo ut ego subito despiciens multum dubitarem, ubi essent tanti montes, & ingens adeo mare. Et nisi Rhodiorum illum Co-

κολοσσὸν ἐθεασάμην, καὶ τὸν ἐπὶ τῇ Φάρῳ πύργον, εὖ ἴσθι, παντελῶς ἂν με ἡ γῆ διέλαβε. νῦν δὲ ταῦτα ὑψηλὰ ὄντα καὶ ὑπερανεστηκότα, καὶ ὁ Ὠκεανὸς ἡρέμα πρὸς τὸν ἥλιον ὑποστίλβων, διεσήμενέ μοι γῆν εἶναι τὸ ὁρώμενον. ἐπεὶ δὲ ἅπαξ τὴν ὄψιν ἐς τὸ ἀτενὲς ἀπηρευσάμην, ἅπας ὁ τῶν ἀνθρώπων βίος ἤδη μοι κατεφαίνετο, οὐ κατὰ ἔθνη μόνον καὶ πόλεις, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ σαφῶς οἱ πλείοντες, οἱ πολεμοῦντες, οἱ γεωργοῦντες, οἱ δικαζόμενοι, τὰ γυναῖκα, τὰ θηρία, καὶ πάνθ' ἀπλῶς, ὅποσα τρέφει ζεῖδωρος ἄρουρα.

ΕΤΑΙΡ. Παντελῶς ἀπίθانا Φῆς ταῦτα, καὶ αὐτοῖς ὑπεναντία. ὃς γὰρ ἀρτίως, ὦ Μένιππε, τὴν γῆν ἐξήτεις ὑπὸ τοῦ μεταξὺ διαστήματος ἐς βραχὺ συνεσταλμένην, καὶ εἴγε μὴ ὁ κολοσσὸς ἐμήνυσέ σοι, τάχα ἂν ἄλλο τι

διαῖος τὴν πλευρὰν, ἐπὶ πολὺ τοῦ αἰέρος ἀνέχων, ὥς ἀπὸ ρ' ὀράσθαι μιλίων. ἀνεστάθη δὲ τοιοῦτος, ἵν' ἡ ἡμέρας μὴ σημείον τοῖς πλείουσι, νυκτὸς δὲ πυρὸς, πρὸς ὃν οἱ πλείοντες ἀπυθυνέμενοι, μὴ ἔχοιν ἐμπίπτοντες τοῖς τοῦ Παραϊτονίου ἱρμασι διασφύεσθαι. γέγονε δὲ προστάγ-

ματι μὲν Ἀλεξάνδρου τοῦ Φιλίππου καὶ Ὀλυμπιάδης, ἀρχιτεκτονήσαντος δὲ Σωστράτου τοῦ Κνιδίου, ὃς καὶ ἐπίγραφε τῷ πύργῳ ἐπὶ τῶν λίθων, ΣΩΣΤΡΑΤΟΣ ΔΕΞΙΦΑΝΟΥΣ ΚΝΙΔΙΟΣ ΘΕΟΙΣ ΣΩΤΗΡΕΙΝ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΑΟΙΖΟΜΕΝΩΝ. V.

loffum vidissem, & illam ad Pharum turrim, plane me, bene noris, tellus effugisset. Iam vero illa excelsa & eminentia, & placide refulgens ad Solem Oceanus, terram esse, quod videretur, mihi indicarunt. Cum vero semel visum intentum fixissem, tota iam hominum vita mihi apparuit, non per gentes modo & urbes, sed ipsi distincte, qui navigarent, qui proelium committerent, qui colerent agrum, qui causas agerent, tum mulierculae, animalia, & simpliciter quae tellus alma nutrit omnia.

Sod. Omnino improbabilia sunt, quae dicis, & sibi invicem contraria. Qui enim modo Terram, Menippe, quae-rebas ab interiecto spatio in parvitatem contractam, & nisi Colossus eam tibi indicasset, forte aliud videre tibi visus es-

ὥρῃς ὁρᾶν, πῶς νῦν καθάπερ Λυγκεύς τις ἄφνω γενόμενος, ἅπαντα διαγινώσκεις τὰ ἐπὶ γῆς, τοὺς ἀνθρώπους, τὰ θηρία, μικροῦ δεῖν, τὰς τῶν ἐμπίδων νεοττίας;

MEN. Εὖ με ὑπέμνησας. ὁ γὰρ μάλιστα ἐχρῆν εἰ- 13
πεῖν, τοῦτο οὐκ εἶδ' ὅπως παρέλιπον. ἐπεὶ γὰρ αὐτὴν μὲν ἐγνώρισα τὴν γῆν ἰδὼν, τὰ δ' ἄλλα οὐχ οἷός τε ἦν καθορᾶν ὑπὸ τοῦ βάθους, ἅτε τῆς ὄψεως μηκέτι ἐφικνούμενης, πάνυ μ' ἠνία τὸ χρῆμα, καὶ πολλὴν παρέιχε τὴν ἀπορίαν. κατηφεῖ δέ ὄντι μοι, καὶ ὀλίγου δεῖν δεδακρυσμένῳ, ἐφίσταται κατόπιν ὁ σοφὸς Ἐμπεδοκλῆς, ἀνθρακίας τις ἰδεῖν, καὶ σποδοῦ πλέως, καὶ καταωπημένους. καὶ γὰρ μὲν, ὡς εἶδον (εἰρήσεται γὰρ) ὑπεταράχθην, καὶ τινὰ σεληναῖον δαίμονα ὥρῃς ὁρᾶν. ὁ δὲ, Θάρρει, Φησὶν, ὦ Μένιππε,

Οὔτις τοι θεὸς εἰμι· τί μ' ἀθανάτοισιν εἴσκεις;

I Καθάπερ Λυγκεύς) Ὁ Λυγκεύς εὗρος λέγεται οὕτως ἢ ὀξύδριχέστατος, ὥστε καὶ τὰ ὑπὸ γῆν

βλέπειν. V.

II Σποδοῦ πλέως) Ἀτάπλευς. V.

ses: quomodo nunc, tanquam Lynceus aliquis factus subito, quaecunque supra tellurem sunt cognoscis, homines, animalia, & parum abest, quin culicum pulliciem?

Men. Bene facis, quod me admones. Quod enim maxime dicendum erat, illud nescio quomodo praetermiserim. Cum enim ipsam quidem terram visu agnoscerem, reliqua vero perspicere ob profunditatem non possem, visu iam non amplius pertingente, valde me ea res angebat, & multam praebebat sollicitudinem. Cum autem demisso essem animo, & tantum non lacrimarer, a tergo mihi adstat sapiens Empedocles, carbonarius ad speciem, & cinere oppletus, & affatus. Ego vero cum viderem, (dicitur enim) aliquantum perturbatus Lunarem quendam me genium videre putabam equidem. At ille, *Bono*, inquit, *animo esto*, *Menippe*,

Non tibi Divus ego: quid me immortalibus aequas?

ὁ Φυσικὸς οὗτός εἰμι Ἐμπεδοκλῆς. ἐπεὶ γὰρ εἰς τοὺς κρατῆρας ἑμαυτὸν φέρων ἐνέβαλον, ὁ καπνὸς με ἀπὸ τῆς Αἴτνης ἀναρπάσας, δεῦρο ἀνήγαγε, καὶ νῦν ἐν τῇ σελήνῃ κατοικῶ ἀεροβατῶν τὰ πολλὰ, καὶ σιτοῦμαι δρόσων. ἤκω τοίνυν σε ἀπολύσων τῆς παρούσης ἀπορίας. ἀνιᾷ γὰρ σε, οἶμαι, καὶ στρέφει, τὸ μὴ σαφῶς τὰ ἐπὶ γῆς ὄραν. εὖγε ἐποίησας, ἣν δ' ἐγὼ, βέλτιστε Ἐμπεδοκλεῖς. κάππειδ' ἀν τάχιστα καταπτῶμαι πάλιν ἐς τὴν Ἑλλάδα, μεμνήσομαι σπένδειν τέ σοι ἐπὶ τῆς καπνοδόχης· καὶ ταῖς νομηνίαις πρὸς τὴν σελήνην τρεῖς ἐγχακὼν προσεύχεσθαι. ἀλλὰ, μὰ τὸν Ἐνδυμίωνα, ἧδ' ὅς, οὐχὶ τοῦ μισθοῦ χάριν ἀφίγμαι· πέπονθα δέ τι τὴν ψυχὴν, ἰδὼν σε λελυπημένον. ἀτὰρ οἶσθα ὅ, τι δράσας, 14 ὁξυδερκὴς γενήσῃ; Μὰ Δί', ἣν δ' ἐγὼ, ἣν μὴ σύ μοι τὴν ἀχλὺν πῶς ἀφέλῃς ἀπὸ τῶν ὀμμάτων. νῦν γὰρ δὴ λη-

9 Ἐπὶ τῆς καπνοδόχης) Καλῶς εἶπεν ἐπὶ τῆς καπνοδόχης, ὡς ἀπολομένη διὰ πυρός. V.

11 Μὰ τὸν Ἐνδυμίωνα) Τοῦ Ἐνδυμίανος ἐρασθεῖσα ἡ σελήνη συνῆν αὐτῇ, καὶ διὰ τοῦτο Ἐμπεδοκλῆς, ὡς περὶ τὴν σελήνην διάγων, κατὰ

τοῦ Ἐνδυμίανος ὄμνυσσι. V.

13 Ἀτὰρ) Ἀλλὰ δὲ. V.

15 Νῦν γὰρ δὴ λημῶν) Ὁφθαλμῶν, λῆμα γὰρ ὁ συναγόμενος ἐν τῷ ὀφθαλμῷ ῥυτίς. V. (lippire, lippitudo, vulgo αἱ τρίζμβλα. C.) Non plane scriptum.

Physicus ille sum Empedocles. Cum enim in crateras ipse me deiecissem, vapor me de Aetna correptum huc appulit. Et iam in Luna habito multum incedens per aëra, & rore pascor. Venio igitur exsoluturus te praesenti sollicitudine. Angit enim te, puto, & torquet, quod non distincte, quae in terra fiunt, vides. Bene sane facis, inquam, optime Empedocles, & cum primum in Graeciam iterum devolavero, memor ero, ut libem tibi in fumario, & novituniis ad lunam ter hians te adorem. Verum ita me Endymion, inquit, non huc veni mercedis causa. Sed animo commotus sum, cum te tristem viderem. Verum scin', quo facto acutum visum nancisci possis? Non equidem, per Iovem, inquam, nisi tu mihi caliginem quodammodo abstergas ab oculis: nunc enim lippire non

μαῖν οὐ μετρίως δοκῶ. καὶ μὴν οὐδέν γε, ἥδ' ὅς, ἐμοῦ
 δέησῃ. τὸ γὰρ ὀξύδερκὲς αὐτὸς ἤδη γῆθεν ἥκει· ἔχων. τί
 οὖν τοῦτό ἐστιν; οὐ γὰρ οἶδ', ἔφη. οὐκ οἶσθα, ἥδ' ὅς,
 αἰετοῦ τὴν πτέρυγα τὴν δεξιὰν περικείμενος; καὶ μάλα,
 ἦν δ' ἐγώ. τί οὖν πτέρυγι καὶ ὀφθαλμῶ κοινόν ἐστιν; ὅτι,
 ἥδ' ὅς, παραπολὺ τῶν ἄλλων ζώων αἰετός ἐστιν ὀξύ-
 πέστατος, ὥστε μόνος ἀντίον δέδορκε τῷ ἡλίῳ· καὶ τοῦτό
 ἐστὶν ὁ βασιλεὺς, καὶ γνήσιος αἰετός, ἣν ἀσκαρδαμυκτὶ
 πρὸς τὰς ἀκτῖνας βλέπη. Φασὶ ταῦτα, ἦν δ' ἐγώ· καί
 μοι ἤδη μεταμέλει, ὅτι δεῦρο ἀνιῶν οὐχὶ τῷ ὀφθαλμῶ
 τοῦ αἰετοῦ ἐνεθέμην, τοὺς ἐμούς ἐξελών, ὡς νῦν γε ἡμιτε-
 λὴς ἀφίγμαι, καὶ οὐ πάντα βασιλικῶς ἐσκευασμένος·
 ἀλλ' εἴοκα τοῖς νόθοις ἐκείνοις, καὶ ἀποκηρύκτοις. καὶ μὴν
 παρὰ σοί, ἥδ' ὅς, αὐτίκα μάλα τὸν ἕτερον ὀφθαλμόν
 ἔχειν βασιλικόν. ἦν γὰρ ἐβελήσης, μικρὸν ἀναστὰς, ἐπι-
 σχῶν τοῦ γυπὸς τὴν πτέρυχα, θατέρᾳ μόνῃ πτερυζα-

13 Καὶ μὴν παρὰ σοί) Ἐν σοί
 ἴσθι, φησὶ, τὸν ἑνα ὀφθαλμόν βασι-
 λικόν κτήσασθαι. V.

16 Πτερυζασθαι) Ταῖς πτέρυξι
 τὸν αἶρα πλῆττειν, ἢ πτέρυγα κί-
 νῆν. V.

*mediocriter mihi videor. Quin tu, inquit, nihil mea opera indi-
 gebis, qui acumen illud ipse iam de terra allatum habeas. Quid
 igitur hoc est? neque enim novi, inquam. An nescis, inquit, te
 dextram aquilae alam alligatam habere? Ego vero, inquam.
 Quid vero alae & oculo commune est? Quod, inquit, multum
 visus acumine reliquis animantibus praealat aquila: adeo ut so-
 la contra solem obtineatur: & ob id ipsum est rex & vera germa-
 naque aquila, si nihil nictans radios intueatur. Aiunt ista, in-
 quam. Et iam poenitet me, quod, huc cum escenderem, non ere-
 ptis meis oculis aquilinos eorum loco mihi imposui: qui sic im-
 perfectus venerim, nec regie per omnia instructus; sed similis sum
 spuris istis & abdicatis. Quin penes te est, inquit, statim alte-
 rum oculum habere regium. Si enim volueris surgens paulum, re-
 tentia vulturis ala, alteram solam move, pro ratione alae dex-*

σθαι, κατὰ λόγον τῆς πτέρυγος, τὸν δεξιὸν ὀφθαλμὸν
 ὀξυτερῆς ἔσῃ· τὸν γὰρ ἕτερον, οὐδεμίᾳ μηχανῇ μὴ οὐκ
 ἀμβλύτερον δεδορκέναι, τῆς μερίδος ὄντα τῆς χείρονος.
 ἄλῃς, ἣν δ' ἐγὼ, εἰ καὶ ὁ δεξιὸς μόνος αἰετῶδες βλέποι.
 οὐδὲν γὰρ ἂν ἔλαττον γένοιτο· ἐπεὶ καὶ τοὺς τέκτονας
 πολλάκις ἐωρακέναι μοι δοκῶ, θατέρῳ τῶν ὀφθαλμῶν
 ἄμεινον πρὸς τοὺς κανόνας ἀπευθύνοντας τὰ ξύλα. Ταῦ-
 τα εἰπὼν, ἐποίουν ἅμα τὰ ὑπὸ τοῦ Ἐμπεδοκλέους παρ-
 ηγγελμένα· ὁ δὲ κατ' ὀλίγον ὑπαπίων, ἐς καπνὸν ἡμέρα
 15 διελύετο. Καπειὸν τὰ χίστα ἐπτερυξάμην· αὐτίκα με
 Φῶς πάμμεγα περιέλαμψε, καὶ τὰ τέως λανθάνοντα
 πάντα διεφαίνετο. κατακύψας γοῦν ἐς τὴν γῆν, ἐώρων
 σαφῶς τὰς πόλεις, τοὺς ἀνθρώπους, τὰ γιγνόμενα, καὶ
 οὐ τὰ ἐν ὑπαίθρῳ μόνον, ἀλλὰ καὶ ὅποσα οἰκοὶ ἔπρατ-
 τον, οἰόμενοι λανθάνειν. Πτολεμαῖον μὲν συνόντα τῇ ἀδελ-
 φῇ, Λυσιμάχῳ δὲ τὸν υἱὸν ἐπιβουλευόντα, τὸν Σελεύ-
 9 Κατ' ὀλίγον ὑπαπίων) Κατὰ γυναῖκα. Λυσιμάχος δὲ ἦν τῶν Ἀ-
 μικρὸν ἀπερχόμενος. V. λεξάνδρου διαδοχῶν, εὖτος Ἀγαθ-
 15 Πτολεμαῖον μὲν συνόντα) κλία τὸν υἱὸν διαβληθὲντα ἐπιβου-
 Πτολεμαῖος ὁ ἐπίκλην Φιλάδελφος λεύειν αὐτὸν ἀπέκτεινε. V.
 Στρατονίκην τὴν ἰδίαν ἀδελφὴν εἶχε

*tro oculo acutum cernes: alter enim oculus fieri non potest, quin
 obtusius cernat, qui deterioris partis sit. Satis fuerit, inquam,
 & si dexter solus aquilinum cernat: neque enim quidquam mihi
 decesserit: quandoquidem fabros etiam vidisse mihi videor alteru-
 tro oculorum melius ad regulas ligna dirigere. Cum his verbis
 simul facio, quod praeceperat Empedocles. Ille vero fen-
 sim se subducens, in fumum paulatim dissolvitur. Vix coe-
 peram movere alam, cum statim ingens me lux circumful-
 get, & quae adhuc latuerant, apparent omnia. Despiciens
 enim in terram, dilucide video urbes, homines, eorum-
 que facinora, neque ea solum, quae sub divo fierent, sed
 quae domi etiam, cum latere se putarent: Ptolemaeum
 coeuntem cum sorore, insidiantem Lyfimacho filium, Se-*

κου δὲ Ἀντίοχον Στρατονίκη διανεύοντα λάβρα τῇ μη-
 τρυᾷ, τὸν δὲ Θετταλὸν Ἀλέξανδρον ὑπὸ τῆς γυναικὸς
 ἀναιρούμενον, καὶ Ἀντίγονον μοιχεύοντα τοῦ υἱοῦ τὴν γυ-
 ναῖκα, καὶ Ἀττάλῳ τὸν υἱὸν ἐγχεύοντα τὸ Φάρμακον.
 ἐτέρωθι δ' αὖ Ἀρσάκην Φονεύοντα τὸ γύναιον, καὶ τὸν
 εὐνοῦχον Ἀρβάκην, ἔλκοντα τὸ ξίφος ἐπὶ τὸν Ἀρσάκην.
 Σπαρτίνος δὲ ὁ Μῆδος ἐκ τοῦ συμποσίου πρὸς τῶν δορυ-
 Φορούντων εἴλκετο ἔξω τοῦ ποδὸς, σκύφῳ χουστῶ τὴν
 ὀφρὺν κατηλοημένος. ὅμοια δὲ ταῦτοις ἐν τῇ Λιβύῃ, καὶ
 παρὰ Σκύθαις, καὶ Θραξί γιγνόμενα ἐν τοῖς βασιλείοις
 ἦν ὁρᾶν, μοιχεύοντας, Φονεύοντας, ἐπιβουλευοντας, ἀρ-
 πάζοντας, ἐπιιορκούντας, δεδιότας, ὑπὸ τῶν οἰκειοτάτων
 προδιδόμενους. Καὶ τὰ μὲν τῶν βασιλέων τοιαύτην παρέ- 16
 σχε μοι τὴν διατριβὴν· τὰ δὲ τῶν ιδιωτῶν πολὺ γε-

1 Στρατονίκη) Γυνὴ τοῦ Σελεύ-
 κου. Tu tamen haec quaere dili-
 gentius; nam erat additum τῇ
 ἀδελφῇ. Ἀρσινόη erat similiter ad-
 ditum; tum in margine aliter
 erat. Ideo quaere diligenter. Ἀτ-
 τάλῳ τῇ Φιλαδέλφῳ, erat itidem
 additum. G.

8 Τὴν ὀφρὺν κατηλοημένος) Δια-

τεθρυμμένος, τεθερισμένος, συντε-
 τριμμένος. ἄλλοι γὰρ τὸ συντρίβειν,
 ἢ τυπτειν. V. (Unde πατρολογία.
 C.)

14 Διατριβὴν) Τὴν διατριβὴν ἐν-
 ταῦθα ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ σημαίνοντι
 παρείληπον, ἐφ' οὗ καὶ ἐν τῇ Προ-
 μῃβεί πρότερον. V.

leucum, Antiochi filium, furtim innuentem novercae, in-
 terfectum ab uxore Alexandrum Thessalum, & Antigonum
 stupro socrum suam polluentem, & miscentem Attalo ve-
 nenum filium: & rursus ab altera parte mulierculam, quam
 Arsaces interficeret, & Eunuchum Arbacem, dum gladium
 stringit in Arfacen. Spartinus autem Medus ē convivio a
 satellitibus foras trahebatur pede, scypho aureo contusus
 circa supercilium. Similia hisce & apud Scythas & Thraces
 fieri in regis videre erat, adulteros, homicidas, insidia-
 tores, raptos, periuros, metuentes, proditos a familia-
 rissimis. Ac regum quidem res sic me detinuerunt. Privato-
 rum autem multo magis ridiculae. Nam illos etiam vi-

λοιότερα. καὶ γὰρ αὐ καίκεϊνους ἑάρων, Ἑρμόδωρον μὲν τὸν Ἐπικούρειον, χιλίων ἕνεκα δραχμῶν ἐπιιορκοῦντα, τὸν Σταϊκὸν δὲ Ἀγαθοκλέα περὶ μισθοῦ τῷ μαθητῇ διακαζόμενον, Κλεινίαν δὲ τὸν ῥήτορα ἐκ τοῦ Ἀσκληπείου Φιάλην ὑφαιρούμενον, τὸν δὲ Κυνικὸν Ἡρόφιλον ἐν τῷ χαμαιτυπείῳ καθεύδοντα. τί γὰρ ἂν τοὺς ἄλλους λέγοιμι, τοὺς τοιχωρυχοῦντας, τοὺς δικαζομένους, τοὺς δανείζοντας, τοὺς ἀπαιτοῦντας; ὅλως γὰρ ποικίλη καὶ παντοδαπή τις ἦν ἡ θῆα.

ΕΤΑΙΡ. Καὶ μὴν καὶ ταῦτα, ὦ Μένιππε, καλῶς εἶχε λέγειν. ἔοικε γὰρ οὐ τὴν τυχοῦσαν τερπωλὴν σοι παρεσχῆσθαι.

MEN. Πάντα μὲν ἐξῆς διελθεῖν, ὦ Φιλότης, ἀδύνατον, ὅπου γε καὶ ὅραν αὐτὰ ἔργον δυσχερὲς ἦν. τὰ μέντοι κεφάλαια τῶν πραγμάτων τοιαῦτα ἐφαίνετο, οἷα Φησὶν Ὅμηρος τὰ ἐπὶ τῆς ἀσπίδος· οὐ μὲν γὰρ ἦσαν εἰλα-

5 Ἐν τῷ χαμαιτυπείῳ) Πορ-
νείφ. V.

(Aliter videtur legisse, quam in
hodiernis Codd. Solan.)

11 Τερπωλὴν) Τέρψιν. V.

16 Εἰλαπίναι) Εὐωχίαι, ἄρι-

14 Ἐνεργον ἦν) Δυσχερὲς. V. στοι. V.

debam, Hermodorum Epicureum propter mille drachmas peierare, Stoicum Agathoclem de mercede litigare cum discipulo, Cliniam rhetorem ex Aesculapii templo phialam subducere, Cynicum Herophilum pernoctare in fornice. Quid enim dicam alios? qui parietes perfoderent, qui causas haberent, qui fenori darent, qui exigerent? in universum enim varium quoddam & omnigenum erat spectaculum.

Sod. Verum etiam talia bene esset si diceres. Videntur enim non vulgarem tibi praebuisse voluptatem.

Men. Omnia quidem deinceps ut enarrem, amice, fieri non potest, cum etiam videre illa difficile fuerit. Verum summa rerum capita talia videbantur, qualia Homerus ait fuisse in scuto *expressa*. Hic enim epulae erant ac nuptiae,

πίναι, καὶ γάμοι, ἐτέρωθι δὲ δικαστήρια, καὶ ἐκκλη-
 σίαι, καθ' ἕτερον δὲ μέρος ἔθυέ τις ἐν γειτόνων δὲ πενθῶν
 ἄλλος ἐφαίνετο, καὶ ὅτε μὲν ἐς τὴν Γετικὴν ἀποβλέψαι-
 μι, πολεμοῦντας ἀν' ἐάρων τοὺς Γέτας· ὅτε δὲ μεταβαίην
 ἐπὶ τοὺς Σκύθας, πλανωμένους ἐπὶ τῶν ἀμαξῶν ἦν ἰδεῖν.
 μικρὸν δὲ ἐπικλίνας τὸν ὀφθαλμὸν ἐπὶ θάτερα, τοὺς
 Αἰγυπτίους γεωργοῦντας ἐπέβλεπον. καὶ ὁ Φοίνιξ δὲ
 ἐνεπορεύετο, καὶ ὁ Κίλιξ ἐλήστευε, καὶ ὁ Λάκων ἐμα-
 στιγοῦτο, καὶ ὁ Ἀθηναῖος ἐδικάζετο. Ἀπάντων τούτων 17
 ὑπὸ τῶν αὐτὸν γινομένων χρόνον, ὥρα σοι ἦδη ἐπινόειν
 ὁποῖός τις ὁ κυκεὼν οὗτος ἐφαίνετο. ὥσπερ ἂν εἴ τις
 παραστησάμενος πολλοὺς χορευτάς, μᾶλλον δὲ πολ-
 λούς χοροὺς, ἔπειτα προστάξειε τῶν ἀδόντων ἐκάστω,

3 Τὴν Γετικὴν ἀποβλέψαιμι) Τὴν
 πᾶν Γετῶν χώραν. οἱ δὲ Γίται ἔθνος
 βάρβαρον καὶ ἰσχυρὸν, ὃ Ῥωμαίων
 κατεξαναστὰν, καὶ μέχρι φόρου
 ἀπαγωγῆς ταπεινώσαν Ῥωμαίους,
 ὑπὸ Τραϊανοῦ ὕστερον οὕτως ἐξολο-
 θρεύθη Δεκεβάλω χρόνον βασι-
 λεῖ, ὥστε τὸ πᾶν ἔθνος εἰς τεσσαρά-
 κοστα περιστῆναι ἀνδρας. ἐκάστου δὲ
 ἔθνους ἐπιτήδευμα λέγει. V. (Κρίτ-
 των ἐν ταῖς Γετικοῖς. Gens fera &
 barbara & immitissima. G.)

11 Ὅποῖός τις ὁ κυκεὼν οὗτος)
 Κυκεὼν πῆμα ἐστὶν ἐξ οἴνου καὶ μί-
 λυτος καὶ ἀλφίτων καὶ ὕδατος συγ-
 κειραμένοι. ἐπεὶ δὲ οὖν ἀπὸ πολ-
 λῶν σύγκειται ὁ βίος, διὰ τοῦτο αὐ-
 τὸν κυκεῶνα ἐκάλεσαν. V.

12 Παραστησάμενος) Παρίστα-
 σαι, καταδουλοῦν· ὅθεν παραστησά-
 μενος, παραλαβὼν, ἐλὼν, κατατρε-
 φάμενος. παραστήτομαι, ἐν ὀπίον συ-
 στήτομαι. V.

ab altera parte iudicia & conciones; alia parte sacrificabat aliquis, in vicinia autem lugens alius apparebat. Et quoties ad Geticam respicerem, pugnantes videbam Getas; quoties vero transirem ad Scythas, videre erat errantes in plaustris: paulum vero deflexo in partem alteram oculo, colentes agrum Aegyptios videbam; mercaturam exercebat Phoenix, & Cilix latrocinebatur, flagellis caedebatur Laco, Atheniensis litigabat. Cumque eodem tempore fierent haec omnia, iam potes cogitare, quis iste cinnus visus sit. Velut si quis, saltatoribus conductis pluribus, vel choris potius, deinde iubeat, canentium unumquemque,

τὴν συνῳδίαν ἀφέντα, ἴδιον ἄδειν μέλος. Φιλοτιμουμένου δὲ ἐκάστου, καὶ τὸ ἴδιον περαίνοντας, καὶ τὸν πλησίον ὑπερβαλέσθαι τῇ μεγαλοφονίᾳ προθυμουμένου, ἄρα ἐνθυμῇ πρὸς Διὸς οἷα γένοιτ' ἂν ἡ ᾠδή;

ΕΤΑΙΡ. Παντάπασιν, ὦ Μένιππε, παγγέλοιος καὶ τεταραγμένη.

MEN. Καὶ μὲν, ὦ ἑταῖρε, τοιοῦτοι πάντες εἰσὶν οἱ ἐπὶ γῆς χορευταί, καὶ τοιαύτης ἀναρμοστίας ὁ τῶν ἀνθρώπων βίος συντέτακται, οὐ μόνον ἀπῳδὰ φεγγαγομένων, ἀλλὰ καὶ ἀνομοίων τὰ σχήματα, καὶ τῶναντίῳ κινουμένων, καὶ ταυτὸν οὐδὲν ἐπινοούντων, ἄχρις ἂν αὐτῶν ἕκαστον ὁ χορηγὸς ἀπελάσῃ τῆς σκηνῆς, οὐκ ἔτι δεῖσθαι λέγων. τούντεῦθεν δὲ ὅμοιοι πάντες ἤδη σιωπῶντες, οὐκ ἔτι τὴν συμμιγῇ ἐκείνῃ καὶ ἄτακτον ᾠδὴν ἀπάδοντες, ἀλλ' ἐν αὐτῷ γε ποικίλῳ καὶ πολυειδεῖ τῷ θεᾷ-

5 Γέλοιος) Γέλοιος καὶ γέλοῖος διαφέρουσι. γέλοιος μὲν γὰρ ὁ γέλωτος ἄξιος· γέλοῖος δὲ ὁ γέλωτος πρῶτος. V. 9 Ἀπῳδὰ) Ἐξ αὐτῆς ᾠδῆς. V.

relictæ concentu, suum sibi carmen canere: studiose autem faciente unoquoque, & suum peragente *canticum*, & superare vocis magnitudine alios conante, numquid cogitatione comprehendis, per Iovem, qualis ille cantus futurus sit?

Sod. Omnino equidem, Menippe, ridiculus maxime & confusus.

Men. Verum, Sodalis, tales sunt omnes in terra saltatores: & ex tali inconcinnitate vita hominum constructa est, non voces modo dissonas edentium, sed figura etiam & habitu dissimilium, contrarioque se motu moventium, & nihil idem cogitantium, donec unumquemque illorum de scena choragus exigit, non amplius illo opus esse dicens. Ab eo inde tempore similes omnes iam tacentes, nec amplius confusum illum & inordinatum cantum invicem turbantes. Verum in ipso hoc vario & multiformi theatro ridicula

τρῶ πάντα μὲν γελοῖα δῆπουθεν ἦν τὰ γιγνόμενα. Μά- 18
 λιστα δὲ ἐπ' ἐκείνοις ἐπῆει μοι γελαῖν τοῖς περὶ γῆς ὄραν
 ἐρίζουσι, καὶ τοῖς μέγα Φρονούσιν ἐπὶ τῷ τὸ Σικυώνιον
 πεδῖον γεωργεῖν, ἣ Μαραθῶνος ἔχειν τὰ περὶ τὴν Οἰ-
 νόην, ἣ Ἀχαρνῆσι πλέθρα κεκτῆσθαι χίλια. τῆς γοῦν
 Ἑλλάδος ὅλης, ὡς τότε μοι ἄνωθεν ἐφαίνετο, δακτύλων
 οὔσης τὸ μέγεθος τεττάρων, κατὰ λόγον, οἶμαι, ἣ Ἀτ-
 τικῇ πολλοστημόριον ἦν. ὥστε ἐκένόουν ἐφ' ὅπόσῳ τοῖς
 πλευσίοις τούτοις μέγα Φρονεῖν κατελείπετο. σχεδὸν γὰρ
 ὁ πολυπλεθρότατος αὐτῶν, μίαν τῶν Ἐπικουρείων ἀτό-
 μων ἐδόκει μοι γεωργεῖν. ἀποβλέψας δὲ δὴ καὶ ἐς τὴν
 Πελοπόννησον, εἶτα τὴν Κυνουρίαν γῆν ἰδὼν, ἀνεμνή-
 σθην περὶ ὅσου χωρίου, κατ' οὐδὲν Φακοῦ Αἰγυπτίου

3 Τὸ Σικυώνιον πεδῖον) Σικυῶν
 πόλις ἐστὶ Κορίνθου πλησίον. ἡ δὲ
 Οἰνὴ περὶ Μαραθῶνα. Ἀχαρνῆσι δὲ
 ὡς Ἀθῆναι. καὶ γὰρ Ἀχαρταὶ ὡς
 Ἀθηναῖοι.

12 Τὴν Κυτουρίαν) Περὶ τῆς
 Κυτουρίας γῆς ἡμισβήτου ἀλλή-
 λους Λακεδαιμόνιοι καὶ Ἀργεῖοι.
 καὶ ἰδοῦσι ὡς τετρακοσίους ἀφ' ἑκα-
 τέρου πλευροῦ μάχεσθαι, καὶ τοῦ
 νικῶντος εἶναι τὴν χάραν μαχομέ-

ων δὲ αὐτῶν, πλὴν τριῶν πάντες
 ἀπώλοντο, δύο Ἀργεῖαν, καὶ ἐνὸς
 Λακεδαιμονίου. εἶτα δοξάντων Ἀρ-
 γείων νεικηκείται, καὶ διὰ τοῦτο
 ἀνακεχωρηκότων, ὁ Λακεδαιμόνιος
 ἐπὶ χώρας μίνας, τὸ νεικηκείται
 ἐκρίθη, Ἀργεῖαν ὡς φυγόντων κα-
 τακρίθέντων. V.

13 Φακοῦ πλατύτερον) Φακὸς,
 ὁ ὁμός. φακῇ δὲ, ἢ ἐφ' ἡδεῖσα.
 V.

scilicet erant, quae fierent, omnia. Maxime vero illos ri-
 dere subiit, qui de terrae finibus contendunt, & qui ma-
 gni sibi videntur eo, quod Sicyonium campum exercent,
 aut Marathonis ea habent, quae sunt vicina Oenoae, aut
 Acharnis iugera mille possident. Cum enim universa, ut
 tunc mihi ex alto videbatur, Graecia quatuor digitos lata
 esset; ea portione Attica aliquota de plurimis pars erat. Co-
 gitabam igitur, quantillum esset, in quo divitibus illis, ut
 magni sibi viderentur, relinqueretur. Fere enim, qui illo-
 rum plurima iugera possidet, unam de Epicuri individuis
 particulis mihi videbatur colere. Despiciens autem in Pe-
 loponnesum quoque, ac Cynuriam deinde terram videns,
 recordatus sum, de quantilla regione, quae lente Aegyptia

πλατυτέρου, τῶσούτοι ἔπεσον Ἀργείων καὶ Λακεδαιμονίων μιᾶς ἡμέρας. καὶ μὴν εἴ τινα ἴδοιμι ἐπὶ χρυσῷ μέγα Φρονούντα, ὅτι δακτυλίους τε εἶχεν ὀκτῶ, καὶ Φιάλας τέτταρας, πάνυ καὶ ἐπὶ τούτῳ ἂν ἐγέλων. τὸ γὰρ Πάγγαιον ὅλον, αὐτοῖς μετάλλοις, κεγχριαῖον ἦν τὸ μέγεθος.

19 ΕΤΑΙΡ. ὦ μακάριε Μένιππε, τῆς παραδόξου θέας. αἱ δὲ δὴ πόλεις, πρὸς Διὸς, καὶ οἱ ἄνδρες αὐτοὶ, πηλικοί διεφαίνοντο ἄνω;

MEN. Οἶμαί σε πολλάκις ἤδη μυρμήκων ἀγορὰν ἑωρακέναι, τοὺς μὲν εἰλουμένους, ἐνίους δ' ἐξιόντας, ἐτέρους δὲ ἐπανιόντας αὐθις εἰς τὴν πόλιν· καὶ ὁ μὲν τις, τὴν κόπρον ἐκφέρει, ὁ δὲ ἀρπάσας παθεν ἢ κυάμου λέπρος, ἢ πυροῦ ἡμίτομον, θεῖ φέρων. εἰκὸς δὲ εἶναι παρ' αὐτοῖς κατὰ λόγον τοῦ μυρμήκων βίου, καὶ οἰκοδόμους τινὰς, καὶ δημαγωγούς, καὶ πρυτάνεις, καὶ μουσικούς,

⁴ Τὸ γὰρ Πάγγαιον) Τὸ Πάγγαιον ὅρος περὶ Φιλίππους ἐστὶ τῆς Μακεδονίας χρυσοῦ μίτταλλα ἔχον. V. 14 Θίει φέρων) Τρίχει. V.

lterior non videretur, tot Argivorum & Lacedaemoniorum die uno ceciderint. Verum etiam auro sibi placentem si quem viderem, quod anulos haberet octo, & phialas quatuor, vehementer hunc quoque ridebam. Pangaeus enim totus cum metallis granum milii magnitudine aequabat.

Sod. O beate Menippe, admirabilis spectaculi nomine. Urbes autem, per ego te lovem, & ipsi viri quanti superne videbantur?

Men. Puto iam saepe te formicarum forum vidisse, discurrentes in orbem alias, alias exeuntes, alias redeuntes rursus in oppidum: atque alia stercus egerit, alia raptum undecunque fabae corticem, aut triticum dimidiatum, cum illo currit. Verisimile autem est, esse apud illas, pro portione vitae formicarum, & architectos quosdam, & demagogos, & senatores, & musicos, & philosophos. Verum

καὶ Φιλοσόφους. πλὴν αἶγε πόλεις αὐτοῖς ἀνδράσι ταῖς
μυρμηκίαις μάλιστα ἐώκεσαν. εἰ δέ σοι δοκεῖ μικρὸν τὸ
παράδειγμα, τὸ, ἀνθρώπους εἰκάσαι τῇ μυρμηκῶν πο-
λιτείᾳ, τοὺς παλαιοὺς μύθους ἐπίσκεψαι τῶν Θεττα-
λῶν. εὐρήσεις γὰρ τοὺς Μυρμιδόνας, τὸ μαχιμώτατον
Φῦλον, ἐκ μυρμηκῶν ἀνδρας γεγονότας. ἐπειδὴ δ' οὖν
πάντα ἱκανῶς ἐωρᾶτο, καὶ κατεγεγέλαστό μοι, δια-
σεύσας ἑμαυτὸν, ἀνεπτώμην

Δώματ' ἐς αἰγίοχοιο Διὸς μετὰ δαίμονας ἄλλους.

Οὐπω στάδιον ἀνελγύθειν, καὶ ἡ Σελήνη, γυναικείαν 20
Φωὴν προῖεμένη, Μένιππε, Φησιν, οὕτως ὄναιο, δια-
κόνησαί μοι τι πρὸς τὸν Δία. λέγοις ἂν, ἦν δ' ἐγὼ, βαρὺ
γὰρ οὐδέν, ἦν μὴ τι φέρειν δέη. Πρεσβείαν, ἔφη, τινὰ
οὐ χαλεπὴν καὶ δέησιν ἀπένεγκαι παρ' ἐμοῦ τῷ Διί.

1 Ταῖς μυρμηκίαις) Τοῖς τῶν
μυρμηκῶν τόποις. V.

5 Τοὺς Μυρμιδόνας) Ὁ Αἰακὸς
τοῦ Διὸς ἦν υἱὸς καὶ ἱερασκεύετο. λέ-
γεται οὖν ὅτι διεσῶν τὴν αὐτοῦ χά-
ραν ἐλιγανδρούσαν, κῆξατο τῷ Διί.
ὁ δὲ τοὺς μύρμηκας ἀνθρώπους ἐποίη-
σε. καὶ διὰ τοῦτο Μυρμιδόνες κί-
κλονται. V.

9 Ἐς αἰγίοχοιο Διὸς) Λέγεται ὁ
Ζεὺς ὑπὸ αἶγος τραφῆναι, καὶ διὰ
τοῦτο δέρμα τῆς αἶγος ἐντὶ ἀσπίδος
βασιλεύειν. αἰγίοχος οὖν ὁ αἰγίδα
κατίχαν. V.

12 Βαρὺ γὰρ οὐδέν, ἦν μὴ τι
φέρειν δέη) Οὐδὲν βαρὺ τὸ διακονῆ-
σαι σοι, εἰ μὴ χρεία ἴσται βασιλεύ-
σαι τι. V.

ipfa cum suis viris oppida formicetis maxime similia sunt.
Si vero parva tibi videatur comparatio, conferre homines
formicarum civitati, antiquas Theffalorum fabulas confi-
dera. Invenies enim Myrmidonas, pugnacissimam gentem,
homines ex formicis ortos. Cum ergo satis omnia visa mi-
hi pariter ac derisa essent, concussio corpore evolavi

Adque Iovem aegida habentem & cetera numina Divium.

Stadium nondum evolaveram, cum muliebrem Luna vo-
cem emittens, Menippe, inquit, ita tibi bene succedat! mini-
stra mihi apud Iovem aliquid. Dixeris, inquam: nihil enim gra-
ve est, nisi forte ferendum aliquid sit. Legationem, inquit, non
difficilem, & preces defer a me ad Iovem. Patientiam enim con-

ἀπείρηκα γάρ, ὦ Μένιππε, πολλὰ καὶ δεινὰ παρὰ τῶν φιλοσόφων ἀκούουσα, οἷς οὐδὲν ἕτερόν ἐστιν ἔργον, ἢ τὰμὰ πολυπραγμονεῖν, τίς εἰμι, καὶ πηλίκη, ἢ καὶ δι' ἣν τινα αἰτίαν διχότομος ἢ ἀμφόκυρτος γίγνομαι. καὶ οἱ μὲν κατοικεῖσθαι τέ με φασίν· οἱ δὲ, κατόπτρου δίκην ἐπικρέμασθαι τῇ θαλάσῃ· οἱ δὲ ὅ, τι ἂν ἕκαστος ἐπινοήσῃ, τοῦτό μοι προσάπτουσι. τὰ τελευταῖα δὲ, καὶ τὸ Φῶς αὐτὸ κλοπιμαῖόν τε καὶ νόθον εἶναι φασί μοι, ἄνωθεν ἦκον παρὰ τοῦ ἡλίου, καὶ οὐ παύονται, καὶ πρὸς τοῦτόν με, ἀδελφὸν ὄντα μου, συγκροῦσαι, καὶ στασιάσαι προαιρούμενοι. οὐ γὰρ ἱκανὰ ἦν αὐτοῖς ἃ περὶ αὐτοῦ εἰρήκασι τοῦ ἡλίου, λίθον αὐτοῦ εἶναι, καὶ μύδρον
 21 διάπυρον. Καίτοι πόσα ἐγὼ συνεπίσταμαι αὐτοῖς, ἃ πράττουσι τῶν νυκτῶν, αἰσχρὰ καὶ κατάπτυστα, οἱ μεθ' ἡμέραν σκυθρωποὶ, καὶ ἀνδρώδεις τὸ βλέμμα, καὶ τὸ σχῆμα σεμνοὶ, καὶ ὑπὸ τῶν ιδιωτῶν ἀποβλεπόμενοι; καὶ γὰρ μὲν ταῦτα ὀρώσα, ὅμως σιωπῶ. οὐ γὰρ ἡγοῦ-

8 Τὸ Φῶς) Ἀναξαγόρας ταῦτα λέγει ὁ φυσικός. V.

sumfi, Menippe, omnem, multa illa & molesta audiendo a philosophis, quibus nullum aliud opus est, quam curiose de me disputare, quæ sit? quanta? utrum, & quam ob causam dimidiata aut gibbosa fiam? Et alii etiam habitari me aiunt, alii, speculi instar impendere mari, alii, quidquid quisque excogitaverit, illud mihi applicant. Denique, ipsam quoque lucem furtivam esse mihi & adulterinam, aiunt, quæ desuper a Sole veniat: nec desinunt etiam cum hoc fratre me meo committere, & dissidium inter nos excitare velle. Nec enim satis illis erant, quæ de ipso Sole dixerunt, lapidem illum esse, & massam ignitam. Quamquam quot ego illis conscia sum, quæ noctibus faciunt turpia & despuenda, severi interdum, & viriles obtutu, & habitu graves, & conspiciendi plebeiis? Atque ego videns ista tamen taceo: nec enim decere

μαι πρέπει ἀποκαλύψαι καὶ διαφωτίσαι τὰς νυκτερινὰς ἐκεῖνας διατριβάς, καὶ τὸν ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἐκάστου βίον. ἀλλὰ καὶ τινὰ ἴδω αὐτῶν μοιχεύοντα, ἢ κλέπτοντα, ἢ ἄλλο τι τολμῶντα νυκτερινώτατον, εὐθὺς ἐπισπασαμένη τὸ νέφος, ἐνεκαλύψαμην, ἵνα μὴ δεῖξω τοῖς πολλοῖς γέροντας ἄνδρας βαθεῖ πώγωνι καὶ ἀρετῇ ἐνασχημονοῦντας. οἱ δὲ οὐδὲν ἀνιάσι, διασπαράττοντές με τῷ λόγῳ, καὶ πάντα τρόπον ὑβρίζοντες· ὥστε, νῆ τὴν Νύκτα, πολλάκις ἐβουλευσάμην μετοικῆσαι ὅτι πορρώτατῳ, ἢ αὐτῶν τὴν περιέργον ἂν γλῶτταν διέφυγον. μέμνησο σὺν ταῦτά γε ἀπαγγεῖλαι τῷ Διῷ, καὶ προσθεῖναι δ' ὅτι μὴ δυνατόν ἐστί μοι κατὰ χώραν μένειν, ἣν μὴ τοὺς Φυσικοὺς ἐκείνους ἐπιτρίψῃ, καὶ τοὺς διαλεκτικοὺς ἐπιστομίῃ, καὶ τὴν στοὰν κατασκάψῃ, καὶ τὴν Ἀκαδημίαν καταφλέξῃ, καὶ παύσῃ τὰς ἐν περιπάτῳ διατριβάς· οὕτω γὰρ ἂν εἰρήνῃν ἄγοιμι, ὅσημέραι πρὸς αὐ-

2 Καὶ τὸν ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἐκάστου βίον) Τὴν ἐκάστου κατοικίαν λέγει. εἰ μὴ δριμύτως καὶ τοῦτο λέγει δραματουργῶν, ὡς ἐπὶ σκηνῆς ἐκάστου τῶν ἀνθρώπων διαβιούντος, ἅτε ἄλ-

λου μὲν ὄντος, ἄλλου δὲ ἀξιοῦντος δοκῇ. V.

10 Ὅτι) Τοπικὸν τοῦτο ἀντὶ τοῦ ὅπου. V.

arbitror revelari atque illuminari illas nocturnum transfigendarum rationes, & illam uniuscuiusque in scena vitam. Verum si quem illorum video adulterium committentem aut furantem, aut aliud quid patrantem maxime nocturnum, statim nube contracta me involvo, ne ostendam multitudini viros senes, in barba proluxa, & in virtutis professione turpiter se gerentes. At illi nihil remittunt lacerare me sermonibus, & omnibus contumeliis afficere. Itaque, per Noctem, saepe cogitavi migrare quam longissime, ut illorum linguam male sedulam effugerem. Memento igitur ista renuntiare Iovi, & adiicere, non posse me loco meo manere, nisi Physicos illos obterat, & os obturet Dialecticis, & Porticum evertat, & comburat Academiam, finemque imponat illis in Peripato commorationibus: ita enim forte quietem agam, quam quotidie isti di-

22 τῶν γεωμετρούμενη. Ἔσται ταῦτα, ἦν δ' ἐγὼ, καὶ ἅμα πρὸς τὸ ἀναντες ἔτεινον μὲν ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ,

Ἐνθα μὲν οὔτε βοῶν, οὔτ' ἀνδρῶν φαίνεται ἔργα. μετ' ὀλίγον γὰρ καὶ ἡ σελήνη βραχεῖά μοι καθεωρᾶτο, καὶ τὴν γῆν ἤδη ἀπέκρυπτε. λαβὼν δὲ τὸν ἥλιον ἐν δεξιᾷ, διὰ τῶν ἀστέρων πετόμενος, τριταῖος ἐπλησίασα τῷ οὐρανῷ· καὶ τὸ μὲν πρῶτον ἐδόκει μοι, ὥς εἶχον εὐθύς εἰσω παριέναι, ραδίως γὰρ ὥμην διαλαθεῖν, ἃ τε ἐξ ἡμισείας ὦν αἰετός· τὸν δὲ αἰτὸν ἠπιστάμην ἐκ παλαιοῦ συνήθη τῷ Διί. ὕστερον δὲ ἐλογισάμην ὥς τάχιστα καταφωράσουσί με, γυπὸς τὴν ἐτέραν πτέρυγα περικείμενον. ἄριστον γοῦν κρίνας τὸ μὴ παρακινδυνεύειν, ἔκοπτον προσελθὼν τὴν θύραν. ὑπακούσας δὲ ὁ Ἑρμῆς, καὶ τοῦνομα ἐκπυθόμενος, ἀπῆει κατὰ σπουδὴν φράσων τῷ Διί, καὶ μετ' ὀλίγον εἰσεκλήθη πᾶνυ δεδιώς καὶ τρέμων, καταλαμβάνω τε πάντας ἅμα συγκαθημένους,

metiuntur. Fiet istuc, inquam, & simul ardua via coelum versus tendo,

Nulli ubi comparent hominumve boumve labores.

Paulo post ipsa quoque Luna parva mihi videbatur, terramque iam occultabat. A dextris autem relicto Sole inter astra volans, tertio die appropinquavi coelo. Ac primo quidem statueram statim sicut eram ingredi: facile enim futurum putabam, uti laterem, qui ex dimidia parte essem aquila; aquilam autem ab antiquo inde familiarem Iovi esse, noveram. Deinde vero cogitabam, celeriter me deprehensum ab illis iri, qui alteram vulturis alam affixam haberem. Optimum ergo ratus illud periculum non subire, accedens pulso iamquam. Exaudit Mercurius, & explorato nomine, abijt celeriter nuntiaturus Iovi. Ac paulo post intro vocor, metuens sane ac tremens, deprehendoque simul affidentes omnes, neque vero sollicitudinis expertes: inspe-

οὐδὲ αὐτοὺς ἀφρόντιδας ὑπετάραττε γὰρ ἡσυχῇ τὸ πα-
ράδοξόν μου τῆς ἐπιδημίας καὶ ὅσον οὐδέπω πάντα ἀν-
θρώπους ἀφίξεσθαι προσεδόκων, τὸν αὐτὸν τρόπον ἐπτε-
ρωμένους. Ὁ δὲ Ζεὺς μάλα Φοβεράως δριμύ τε καὶ τι- 23
τανῶδες εἰς ἐμὲ ἀπιδῶν, Φησὶ,

Τίς, πόθεν εἰς ἀνδρῶν, πόθι τοι πόλις, ἥδὲ τοκῆς;
ἐγὼ δέ, ὡς τοῦτ' ἤκουσα, μικροῦ μὲν ἐξέθανον ὑπὸ τοῦ
δέους, εἰστήκειν δὲ ὅμως ἀχανῆς, καὶ ὑπὸ τῆς μεγαλο-
φωνίας ἐμβεβροντημένος χρόνῳ δ' ἐμαυτὸν ἀναλαβὼν,
ἅπαντα διηγούμεν σαφῶς, ἀνωθεν ἀρξάμενος, ὡς ἐπι-
θυμήσαιμι τὰ μετέωρα ἐκμαθεῖν, ὡς ἔλθοιμι παρὰ τοὺς
Φιλοσόφους, ὡς τάναντία λεγόντων ἀκούσαιμι, ὡς
ἀπαγορεύσαιμι διασπώμενος ὑπὸ τῶν λόγων, εἴτα
ἐξῆς τὴν ἐπίνοιαν, καὶ τὰ πτερὰ, καὶ τᾶλλα πάντα,

2 Καὶ ὅσον οὐδέπω πάντα ἀνθρώ-
πους ἀφίξεσθαι) Ὁμοίον τοῦτο τῷ
τοῦ Εὐριπίδου ἔκλειον· Ἦξι δ' Ὁ-
δυσσεύς, ὅσον οὐκ ἦδον. ἦδη πρὸ ὀλί-
γου, καὶ οὐκ εἰς μακρὰν. V.

4 Δριμύ τε καὶ τιτανῶδες) Κα-
ταπληκτικὸν καὶ φοβερὸν ἀπὸ τῶν
Τιτάνων. Τιτάνες δὲ οἱ παλαιοὶ

ἑοί. V.

9 Ἐμβεβροντημένος) Γραι. ἐξη-
χθεὶς. G.

13 Ἀπαγορεύσαιμι) Ἀπαρνή-
σαιμι. V.

ibid. Διασπώμενος ὑπὸ τῶν λό-
γων) Ὑπὸ διαφορῶν δοξῶν ἀνθελ-
κόμενος. V.

rata quippe ista mea peregrinatio aliquantum illos com-
moverat; & exspectabant, omnes non ita multo post ad-
venturos homines eodem modo alatos. Iuppiter autem,
terribili me acerboque & Titanico vultu intuens,

Dic, inquit, quis es? unde virum? quae patria? quique parentes?
Ego vero, his auditis, parum aberat, quin mortem prae
metu oppeterem. Adstabam tamen obstupefactus, & a ma-
iestate vocis attonitus. Tempore autem cum recepissem
animum, enarro diserte omnia, re ab initio inde repetita;
quam cuperem sublimia ediscere, ut venerim ad philoso-
phos, ut pugnancia dicentes audiverim, ut sermonibus il-
lorum distractus animum desponderim, tum commentum
meum deinceps, & alas, & reliqua ad coelum usque omnia.

μέχρι πρὸς τὸν οὐρανόν. ἐπὶ πᾶσι δὲ προσέθηκα τὰ ὑπὸ τῆς
σελήνης ἔπεσταλμένα. μειδιάσας δ' οὖν ὁ Ζεὺς, καὶ μι-
κρὸν ἐπανεῖς τῶν Ὀφρύων, Τί ἂν λέγοις, Φησὶν, Ὡτου
πὲρι καὶ Ἐφιάλτου, ὅπου καὶ Μένιππος ἐτόλμησεν εἰς
τὸν οὐρανὸν ἀνελθεῖν; ἀλλὰ νῦν μὲν ἐπὶ ξενία σε καλοῦ-
μεν, αὐρίον δὲ, ἔφη, περὶ ὧν ἡκεῖς χρηματίσαντες, ἀπο-
πέμψομεν. καὶ ἅμα ἐξαναστάς, ἐβάρδιζεν εἰς τὸ ἐπη-
κοώτατον τοῦ οὐρανοῦ. καιρὸς γὰρ ἦν ἐπὶ τῶν εὐχῶν καθε-

3 Ὑπανεῖς) Ὑποχαλάσας. V.
ibid. Τί ἂν λέγοις φησὶ. Ὡτου
πὲρι καὶ Ἐφιάλτου) Ὡτος καὶ Ἐ-
φιάλτης ἠθέλησαν θεομάχοι ὄντες
εἰς τὸν οὐρανὸν ἀνελθεῖν. V. In al-
tero Voss. in Fol. sic: Καὶ Ἐφιάλ-
του) Ὡτος καὶ Ἐφιάλτης ἠθέλησαν
εἰς τὸν οὐρανὸν ἀνελθεῖν, καὶ ἡδὴ
ὄρη ἐπιθίνοντες ἄλλο ἐπ' ἄλλο, ἀνέ-
βαινον. Ἀπόλλων τούτους ἐτόξευσε.
καὶ ὁ μὲν μῦθος οὗτος. ἡ δὲ γὰρ ἀλ-
λουργία. οὗτοι φυσικοὶ φιλόσοφοι
ὄντες Θεσσαλοὶ Ἀλαίως παῖδες,
πρῶτοι ἀναμετρεῖν ἐπειράθησαν τὰ
τῶν οὐρανίων σώματα ἀπὸ τῆς γῆς,
ἐκῆραντο τε τοῖς ὄρεσιν ὑψηλοτάτοις
τῆς Θεσσαλίας εἰς τοῦτο, καὶ τῇ ἐξ
ἐκείνων σχιᾷ, συνέβη δὲ αὐτοὺς ἐκεί-
θεν πεσεῖν καὶ ἀποθανεῖν. ὕβρις καὶ
ὁ μῦθος κίπλισται, ὡς ἰστορεῖ
Δημο-- V.

Ὡτος καὶ Ἐφιάλτης θεομάχοι
ὄντες voluerunt in coelum ascen-
dere, & superponentes montibus
montes ascenderunt, donec Apol-

lo eos sagittis confecit. Allego-
rice autem sic. Ὡτος καὶ Ἐφιάλ-
της Physici Philosophi Thessali,
Ἀλαίως παῖδες, primi metiri co-
nati sunt distantiam Lunae a ter-
ra, & Solis a Luna. At quoniam
hoc contingit ἐξ ὀπτικής ἐπιστή-
μης, ipsa autem ex analogia θη-
ρᾷ hoc, & ab umbra ab excelsis
montibus ἡλίου ἀνίσχοντος ἀπορ-
ρεούσης. haec autem κατὰ Θεσσα-
λίαν ὄρη altissima, ἡ Ὀσσα, τὸ Πή-
λιον, ὁ Ὀλυμπος, ex quorum
umbra εἰδύκουν analogiam aliquam
mensurae accipere: καὶ δὲ πρὸς
τοῖς ἀκρωτηρίοις ἀγαμένοντων ὄρεων
τούτων τοῦ ἀναλογίζεσθαι τὴν σχιᾶν,
κατακρημνισθέντες ἀπόλλοντο. hinc
confictum, montes hos compo-
nentes, ut ascensibile facerent
coelum, ab Apolline sagittis con-
fixos. G.

6 Χρηματίσαντες) Διοικήσαν-
τες. V.

Post reliqua etiam Lunae mandata adicio. Subridens autem
Iuppiter, & remittens aliquantulum supercilia, *Quid dicas,*
inquit, *de Oto & Ephialto, cum Menippus etiam in coelum*
ascendere ausus sit? sed nunc quidem ad hospitalem te coenam
vocamus, cras vero operam de negotio tibi tuo dabimus, ac dein-
de te dimitemus. Cum his dictis surgens ad eum coeli locum
pergit, unde facillime exaudiri possunt omnia. Tempus
enim erat precum audiendarum causa assidendi. Dum pro-

ξεῖσθαι. Μεταξύ τε προῖων, ἀνέκρινέ με περὶ τῶν ἐν τῇ 24
γῇ πραγμάτων, τὰ πρῶτα μὲν ἐκεῖνα, πόσου νῦν ὁ πυ-
ρός ἐστὶν ὠνίος ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος; καὶ εἰ σφόδρα ὑμῶν ὁ
πέρουσι χειμῶν καθίκετο; καὶ εἰ τὰ λάχανα δεῖται πλείο-
νος ἐπομβρίας; μετὰ δὲ ἡρώτα, εἴ τις ἐτι λείπεται τῶν
ἀπὸ Φειδίου, καὶ δι' ἣν αἰτίαν ἐλλίποιν Ἀθηναῖοι τὰ
Διάσια τοσούτων ἐτῶν; καὶ εἰ τὸ Ὀλύμπιον αὐτῶν ἐπι-
τελέσαι διανοοῦνται; καὶ εἰ συνελήφθησαν οἱ τὸν ἐν Δω-
δώνῃ νεῶν σεσυληκότες; ἐπεὶ δὲ περὶ τούτων ἀπεκρινά-
μην, εἰπέ μοι, Μένιππε, ἔφη, περὶ δὲ ἐμοῦ οἱ ἄνθρωποι
τίνα γνώμην ἔχουσι; τίνα, ἔφην, δέσποτα, ἢ τὴν εὐσε-
βεστάτην, βασιλέα σε εἶναι πάντων θεῶν; παίζεις
ἔχων, ἔφη. τὸ δὲ Φιλόκαινον αὐτῶν ἀκριβῶς οἶδα, καὶ

6 Τὰ Διάσια τοσούτων ἐτῶν) Διάσια ἑορτὴ Ἀθῆναις, ἣν ἐπιτέ-
λου μετὰ τινος συγγόττος, θύον-
τες ἐν αὐτῇ Διὶ Μειλίχῳ. τὸ δὲ
'Ολύμπιον ἔπερ ἐστὶν ἱερὸν τοῦ Ὀ-
λυμπίου Διὸς ἐν Ἀθῆναις, διὰ με-
γαλουργίαν ἀπορῶντων Ἀθηναίων
χρημάτων εἰς τὴν κατασκευὴν,
πλείον τῶν τ' ἐτῶν παρέτεινε κτι-
ζόμενον, ὡς καὶ ὁ ἐν Κυζίκῳ νεῶς,
καὶ οὐκ ἂν συνετελείσθῃσαν ἄμφω,
εἰ μὴ Ἀδριανὸς ὁ αὐτοκράτωρ Ρω-

μαίων δημοσίοις ἀγαλάμασι συναι-
τάβητο τῶν ἔργων. V. (Addunt
Exc. G. ὅτι δὲ τὸ ὄνομα τοῦ δια-
σιαίνειν τοδεῖσθαι.)

8 Ἐν Δωδώνῃ νεῶν) Δωδὼν πό-
λις ἐστὶ Θετταλίας, ἐν ἣ ἱερὸν τοῦ
Διὸς καὶ μαρτεῖον. V.

12 Παίζεις ἔχων, ἔφη) Τὸ ἔχων
φράσσεως ἵνα καίται, μηδὲν σημαί-
νων. Φιλόκαινον δὲ εἶπεν, ὅτι αἱ
φιλοῦσι τὰ ξένα. V.

greditur, rogat me de his, quae in terra agantur? primo
quidem illa, *Quanti nunc sit in Graecia triticum?* &c., *An vehe-*
menter nos superiori anno hiems perstrinxerit? &c., *Utrum pluribus*
imbris indigeant olera? postea vero interrogabat, *Numquis*
adhuc reliquus esset de genere Phidiae? &c., *Quam ob causam in-*
mitterent Athenienses tot annis Iovialia? &c., *Utrum Olym-*
pium suum templum exaedificare cogitent? &c., *Utrum compre-*
henfi essent, qui Dodonaeum templum spoliaverant? De his cum
respondissem, *Dic mihi, inquit, Menippe, de me quid sentiunt*
homines? *Quid, inquam, Domine, aliud, quam religiosissimum*
illud, regem te esse omnium Deorum? *Ludis tu quidem, inquit.*

μὴ λέγῃς. ἦν γάρ ποτε χρόνος, ἔτε καὶ μάντις ἐδόκουν αὐτοῖς, καὶ ἰατρός, καὶ πάντα ὅλως ἦν ἐγὼ, μεστὰι δὲ Διὸς πᾶσαι μὲν ἀγυιαί, πᾶσαι δ' ἀνθρώπων ἀγοραί. καὶ ἡ Δωδώνη τε καὶ ἡ Πίσσα λαμπραὶ, καὶ περίβλεπται πᾶσιν ἦσαν, ὑπὸ δὲ τοῦ καπνοῦ τῶν θυσιῶν, οὐδὲ ἀναβλέπειν μοι δυνατόν· ἐξ οὗ δὲ ἐν Δελφοῖς μὲν Ἀπόλλων τὸ μαντεῖον κατεστήσατο, ἐν Περγᾶμιν δὲ τὸ ἰατρεῖον ὁ Ἀσκληπιός, καὶ τὸ Βενόιδειον ἐγένετο ἐν Θράκῃ, καὶ τὸ Ἀνουβειδίων ἐν Αἰγύπτῳ, καὶ τὸ Ἀρτεμίσιον ἐν Ἐφέσῳ, ἐπὶ ταῦτα μὲν ἅπαντες θεοῦσι, καὶ πανηγύρεις ἀνάγουσι, καὶ ἐκατόμβας παριστᾶσιν, ἐμὲ δὲ ὥσπερ παρηβηκότα ἱκανῶς τετιμημέναι νομίζουσιν, ἂν διὰ πέντε ὅλων ἐτῶν θύσωσιν ἐν Ὀλυμπίᾳ. τοιγαροῦν ψυχροτέρους ἂν μου τοὺς βωμοὺς ἴδοις τῶν Πλάτωνος νό-

4. Ἡ Πίσσα.) Ἐνθα ἐτελεῖτο τῇ Ὀλυμπίᾳ εἰς τιμὴν τοῦ Διός. V. -- Pisa urbs Elidis Peloponnesi, in qua templum Olympii Iovis, & certamen quinquennale, quod Hercules instituit, ut ait Pindarus. G.

13. Τοιγαροῦν ψυχροτέρους) Ἐπεὶ καὶ οἱ Πλάτωνος νόμοι ἐν γράμμασι

μότοις, καὶ ἡ πολιτεία ἐν πλάσμασι λέγων, ὅσαύτως καὶ οἱ Χρυσίππου συλλογισμαὶ σοφισματάδεες ὄντες, καὶ οὐδὲν ἥσσον τῶν Πλάτωνος νόμων σὺν χρεῖαδες ἐπιφαίνοντες, ἀρχοὶ καίονται καὶ ἀνεπίσκοπτοι μηδὲν ἀνθρώπων μεταχειρίζεσθαι τούτους προθυμουμένου, διὰ τὸ ἀναφελέεσθαι καὶ ἀκαρπύον. V.

Quam novarum rerum studiosi sint, accurate novi, etsi non dicas. Fuit enim quondam tempus, cum & divinus ipsis viderer, & medicus, & ego essem in universum omnia: compita plena Iovis, fora tum Iovis omnia plena: ac Dodona & Pisa splendidae conspicuaeque erant omnibus, prae fumo autem sacrificiorum nec prospicere poteram. Ex quo vero tempore Delphis quidem Apollo divinandi officinam constituit, Pergami autem sanandi Aesculapius, & Bendideum factum in Thracia, & Anubideum in Aegypto, & Ephefi Dianeum; ad illa currunt omnes, & celebritates agunt, & hecatombas statuunt: mihi vero tanquam decrepito satis habitum honoris putant, si quinque solidis annis interiectis sacrificent mihi Olympiae. Quare frigidiore mea altaria vi-

μων, ἢ τῶν Χρυσίππου συλλογισμῶν. Τοιαῦτ' ἅττα 25
 διεξιόντες, ἀφικνούμεθα ἐς τὸ χωρίον, ἔνθα ἔδει αὐτὸν
 καθεζόμενον διακοῦσαι τῶν εὐχῶν. θυρίδες δὲ ἦσαν ἐξῆς,
 τοῖς στομίοις τῶν φρεάτων εἰκνύαι, πῶματα ἔχουσαι,
 καὶ παρ' ἐκάστη θρόνος ἔκειτο χρυσοῦς. καθίσας οὖν
 ἑαυτὸν ἐπὶ τῆς πρώτης ὁ Ζεὺς, καὶ ἀφελὼν τὸ πῶμα,
 παρεῖχε τοῖς εὐχομένοις ἑαυτόν. ἤρχοντο δὲ πανταχόθεν
 τῆς γῆς διάφορα καὶ ποικίλα. συμπαρακύψας γὰρ καὶ
 αὐτὸς, ἐπήκουον ἅμα τῶν εὐχῶν ἦσαν δὲ τοιαῖδε, ὦ
 Ζεῦ, βασιλεῦσαί μοι γένοιτο ὦ Ζεῦ, τὰ κρίμμνά μοι
 φῦναι, καὶ τὰ σκόροδα ὦ Ζεῦ, τὸν πατέρα μοι ταχέως
 ἀποθανεῖν. ὁ δὲ τις ἀνφαίη, εἶθε κληρονομήσαιμι τῆς γυ-
 ναικὸς, εἶθε λάθοιμι ἐπιβουλεύσας τῷ ἀδελφῷ, γένοιτό
 μοι νικῆσαι τὴν δίκην, στεφθῆναι τὰ Ὀλύμπια. τῶν
 πλεόντων δὲ ὁ μὲν Βορέαν ἤρχετο ἐπιπνεῦσαι, ὁ δὲ Νό-
 ταν ὁ δὲ γεωργὸς ἤτει υἱέτον, ὁ δὲ κναφεὺς ἥλιον. ἐπα-

*deas Platonis legibus, aut syllogismis Chrysippi. Haec talia quae-
 dam collocuti pervenimus ad locum, ubi assidentem illum
 preces audire oportebat. Erant autem fenestrae deinceps pu-
 teorum orificiis similes, habentes opercula: & ad unam-
 quamque sella aurea posita. Ad primam harum assidens
 Iuppiter, remoto operculo precantibus se dabat. Orabant
 vero undique terrarum diversa & varia. Ego enim ipse
 quoque capite admoto preces simul audiebam. Erant vero
 eiusmodi: Iuppiter, regnare mihi contingat! Iuppiter, cepae mihi
 nascantur & allia! Iuppiter, pater mihi mox moriatur! Alius qui-
 dam diceret: Utinam heres sim uxoris! utinam lateam, dum
 struo fratri insidias! contingat mihi causam vincere, coronari
 Olympia! Navigantium vero unus Boream adspirare roga-
 bat, alter vero Notum. Agricola pluviam petebat, solem*

κούων δὲ ὁ Ζεὺς, καὶ τὴν εὐχὴν ἐκάστην ἀκριβῶς ἐξετάζων, οὐ πάντα ὑπὶσχυεῖτο·

Ἄλλ' ἕτερον μὲν ἔδωκε πατὴρ, ἕτερον δ' ἀνένευσε. τὰς μὲν γὰρ δικαίας τῶν εὐχῶν, προσίετο ἄνω διὰ τῶν στομίου, καὶ ἐπὶ τὰ δεξιά κατετίθει Φέρων, τὰς δὲ ἀνοσίους, ἀπράκτους αὖθις ἀπέπεμπεν ἀποφυσῶν κάτω, ἵνα μὴδὲ πλησίον γένοιτο τοῦ οὐρανοῦ. ἐπὶ μιᾷς δέ τινος εὐχῆς, καὶ ἀπορῶντα αὐτὸν ἐθεασάμην. δύο γὰρ ἀνδρῶν τάναντία εὐχομένων, καὶ τὰς ἴσας θυσίας ὑπὶσχυομένων, οὐκ εἶχεν ὁποτέρῳ μᾶλλον ἐπινεύσειεν αὐτῶν ὥστε δὴ τὸ Ἀκαδημαϊκὸν ἐκεῖνο ἐπεπόνθει, καὶ οὐδέν τι ἀποφῆναισθαι δυνατὸς ἦν, ἀλλ' ὥσπερ ὁ Πύρρων ἐπέι-
 16 χεν ἔτι καὶ διεσκέπτετο. Ἐπεὶ δὲ ἱκανῶς ἐχρημάτισε ταῖς εὐχαῖς, ἐπὶ τὸν ἐξῆς μεταβάς θρόνον, καὶ τὴν δευτέραν θυρίδα, κατακύψας, τοῖς ὄρκοις ἐσχόλαζε καὶ τοῖς

11 Τὸ Ἀκαδημαϊκὸν ἐκεῖνο ἐπὶ πόνθει) Οὐκ ἀκριβῶς τὴν Ἀκαδημαϊκὴν τοῖς Πυρρῶνιοις ἦτοι Ἐφικτικοῖς ἀπονέμεις, Λουκιανὸν ἀντιδιαστέλλονταί γὰρ τούτοις οἱ ἐξ Ἀκαδημαϊκῆς ὡς αὐτῶν ἴστιν ἐκείνων τῶν

Πυρρῶνιαν ἀκοῦσαι ἐν ταῖς ὑποτυπώσειςιν. ἰσάσχον γοῦν τοῦτο ὑπὲρ τῆς ἰσοθηνίας τῶν ἀντιπάλων λόγων, οὐκ ἔχοντες ὁποτέρῳ παράσχοιεν αὐτοὺς εἰς συγκατάθεσιν. V.

fullo. Audiens vero Iuppiter, precibus singulis accurate examinatis, non pollicebatur omnia;

Verum propitius pater hoc dedit, abnuis illud.

Iustas etenim preces sursum admissas per fenestellam reponēbat ad dextra; nefarias autem infectas deorsum flando remittebat, ut ne quidem prope coelum venirent. In unis vero precibus dubium illum vidi. Duobus enim viris contraria petentibus & hostias pollicentibus aequales, non habebat, utri illorum magis annueret. Itaque illud Academicum usu ei venit, neque quidquam poterat pronuntiare; sed Pyrrhonis instar, sustinebat se adhuc & dispiciebat. Cum autem satis operam dedisset precibus, in proximam transiit sellam, ad fenestram alteram, admotoque capite, iuriuranti-

ὁμνύουσι. χρηματίσας δὲ καὶ τούτοις, καὶ τὸν Ἐπικούρειον Ἑρμόδωρον ἐπιτρίψας, μετεκαθέζετο ἐπὶ τὸν ἐξῆς θρόνον, κληδόσι, καὶ Θήμαις, καὶ οἰωνοῖς προσέξων. εἴτ' ἐκεῖθεν ἐπὶ τὴν τῶν θυσιῶν θυρίδα μετῆει, δι' ἧς ὁ καπνὸς ἀνιῶν ἀπήγγελλε τῷ Διὶ τοῦ θύοντος ἐκάστου τούνομα. ἀποστάς δὲ τούτων, προσέταττε τοῖς ἀνέμοις, καὶ ταῖς ὥραις, ἃ δεῖ ποιεῖν· Τήμερον παρὰ Σκύθαις ὑέτω, παρὰ Λίβυσιν ἀστραπτέτω, παρ' Ἑλλήσι νιφέτω, σὺ δὲ ὁ Βορέας, πνεῦσον ἐν Λυδία, σὺ δὲ ὁ Νότος, ἡσυχίαν ἄγε, ὁ δὲ Ζέφυρος τὸν Ἀδρίαν διακυμάνετω, καὶ τῆς χαλάζης ὅσον μέδιμνοι χίλιοι διασκεδασθῆτωσαν ὑπὲρ Καππαδοκίας. Ἀπάντων δὲ ἤδη σχεδόν 27 αὐτῷ διακημένων, ἀπήγειμεν εἰς τὸ συμπόσιον. δεῖπνου γὰρ ἤδη καιρὸς ἦν, καὶ μετ' ὃ Ἑρμῆς παραλαβὰν κατέκλινε παρὰ τὸν Πᾶνα, καὶ τοὺς Κορύβαντας, καὶ τὸν Ἄττιν, καὶ τὸν Σαβάζιον, τοὺς μετοίκους τούτους καὶ ἀμβόλους θεούς. καὶ ἄρτον δὲ ἡ Δημήτηρ παρεῖχε, καὶ

16 Τοὺς μετοίκους) Ἐξ ἀνθρώπων γὰρ οὗτοι θεοὶ ἰσχυροὶ εἰσιν. V.

do vacavit & iurantibus. Ubi his quoque se praeuisset, & Hermodorum Epicureum obtrivisset, in proximam sellam transiit, ut omnibus, & vocibus, & auguriis attenderet. Tum inde ad sacrificiorum fenestram transgressus est, per quam ascendens fumus renuntiabat Iovi sacrificantis uniuscuiusque nomen. His perfunctus, ventis atque tempestatibus quid faciendum esset iniunxit: *Hodie apud Scythas pluat, apud Libyes fulguret, apud Graecos ningat: tu, Borea, flato per Lydiam; tu, Note, quietus esto; Zephyrus autem flutibus agat Adriam: & grandinis mille circiter medimni spargantur per Cappadociam.* Omnibus fere ab illo peractis, ad convivium abiimus. Iam enim coenae tempus erat: meque assumptum Mercurius affidere iussit apud Panem, & Corybantes, & Artin, & Sabazium, inquilinos illos & ancipites Deos. Hic pa-

ὁ Διόνυσος οἶνον, καὶ ὁ Ἡρακλῆς κρέα, καὶ μύρτα ἢ Ἀφροδίτῃ, καὶ ὁ Ποσειδῶν μαινίδας. ἅμα δὲ καὶ τῆς ἀμβροσίας ἡρέμα καὶ τοῦ νέκταρος παρεγγεύομην. ὁ γὰρ βέλτιστος Γανυμήδης, ὑπὸ Φιλανθρωπίας, εἰ θεάσαιτο ἀποβλέποντά ποι τὸν Δία, κοτύλην ἀν' ἣ καὶ δύο τοῦ νέκταρος ἐνέχει μοι φέρων· οἱ δὲ θεοὶ, ὡς Ὀμηρὸς που λέγει, καὶ αὐτὸς οἶμαι, καθάπερ ἐγὼ τὰ κεῖ τεθεαμένος, οὔτε σῖτον ἔδουσιν, οὔτε πίνουσιν αἶθρα οἶνον, ἀλλὰ τὴν ἀμβροσίαν παρατίθενται, καὶ τοῦ νέκταρος μεθύσκονται, μάλιστα δὲ ἦδονται σιτούμενοι τὸν ἐκ τῶν θυσιῶν καπνὸν αὐτῇ κνίσσῃ ἀνηνεγμένον, καὶ τὸ αἷμα δὲ τῶν ἱερείων, ὃ τοῖς βωμοῖς οἱ θύοντες περιχέουσιν. ἐν δὲ τῷ δείπνῳ, ὃ, τε Ἀπόλλων ἐκισθάρισε, καὶ ὁ Σειληνὸς κόρδακα ὠρχήσατο, καὶ αἱ Μοῦσαι ἀναστᾶσαι τῆς τε Ἡσιόδου Θεογονίας ἦσαν ἡμῖν, καὶ τὴν πρώτην ᾠδὴν

1 Μύρτα) Ὁ καρπὸς τῆς μυρ-
σίνης. V.

7 Καὶ αὐτὸς) Ut Homerus, sic &
Menippus τὰ οὐράνια εἶδε. Et ut
Menippus, sic & Lucianus βωμο-
λόχος. G.

11 Αὐτῇ κνίσσῃ) Σὺν αὐτῇ τῇ
λίπῃ. V.

13 Καὶ ὁ Σειλ. κόρδακα) Κόρδαξ
ἐστὶν ἡ μετὰ μέθης ὠρχησις. V.

15 Καὶ τὴν πρώτην ᾠδὴν) Τὸ
ἄριστον μὲν ὕμνον. V.

nem ministrabat Ceres, & Bacchus vinum, & carnes Her-
cules, & myrta Venus, & Neptunus maenas. Simul vero
etiam ambrosiam & nectar clanculum gustavi. Optimus
enim Ganymedes, humanitate ductus, si qua despicientem
animadverteret Iovem, cotylam unam aut duas etiam ne-
ctaris mihi infusas ferebat. Dii vero, ut alicubi dicit Home-
rus, qui & ipse, puto, non minus quam ego, ista viderit,
nec frumento vescuntur, nec vinum bibunt nigricans,
sed apponitur ipsis ambrosia, & nectare inebriantur: maxi-
me autem delectantur, si pro cibo hauriant ascendentem
cum nidore victimarum fumum, & sanguinem hostiarum,
quem altaribus sacrificantes affundunt. In coena porro ci-
thara canente Apolline cordacem sabbavit Silenus
etque Musae Hesiodi de nativitate

τῶν ὕμνων τοῦ Πινδάρου. καὶ περὶ δὴ κόρος ἦν, ἀνεπαυό-
μεθα ὡς εἶχεν ἕκαστος, ἱκανῶς ὑποβεβρεγμένοι.

* Ἄλλοι μὲν ῥα θεοὶ τε καὶ ἄνθρωποι ἱπποκορυσταὶ 28

Εὐδον παννύχιοι, ἐμὲ δ' οὐκ ἔχε νήδυμος ὕπνος.

ἀνελογιζόμενην γὰρ πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα, μᾶλλον δὲ
ἐκεῖνα, πῶς ἐν τοσούτῳ χρόνῳ ὁ Ἀπόλλων οὐ Φύει πώ-
γωνα, ἢ πῶς γίνεται νῦξ ἐν οὐρανῷ, τοῦ ἡλίου παρόντος
αἰὲ, καὶ συνευωχουμένου. τότε μὲν οὖν μικρόν τι κατέ-
δαρβον. ἔωθεν δὲ διαναστὰς ὁ Ζεὺς προσέταττε κηρύττειν
ἐκκλησίαν. Καὶ περὶ δὴ παρήσαν ἅπαντες, ἄρχεται λέ- 29
γειν. Τὴν μὲν αἰτίαν τοῦ ξυναγαγεῖν ὑμᾶς ὁ χθιζὸς οὐ-
τος ξένος παρέσχηται· πάλαι δὲ βουλόμενος ὑμῖν κοινώ-
σασθαι περὶ τῶν φιλοσόφων, μάλιστα γὰρ ὑπὸ τῆς σε-
λήνης, καὶ ὧν ἐκεῖνη μέμφεται, προτραπείς ἔγνων μη-
κέτ' ἐπὶ πλεῖον παρατεῖναι τὴν διάσκεψιν. γένος γὰρ τι
ἀνθρώπων ἐστίν, οὐ πρὸ πολλοῦ τῷ βίῳ ἐπιπολάζον, ἀρ-

2 Ὑποβεβρεγμένος) Ἀντὶ τοῦ
μήδων. V.

8 Κατίδραβον) (Lege κατίδα-
βον) Κατεχοιμήθην. G.

primum hymnorum Pindari nobis caneabant. Cum satias ef-
fet, unusquisque, ut erat, acquievimus, bene madidi.

Ac reliquos pariter mulcet Divosque hominesque

Tota nocte quies: sed me fugit alma volentem,

qui cogitarem tum multa alia, tum prae ceteris illa, quo-
modo in tanto tempore Apollo barbam non gignat? aut quo-
modo nox fiat in coelo, praesente semper sole, & una epu-
lante. Post paulum obdormiscebam. Mane autem surgens
Iuppiter praeconio vocari concionem iubet. Et praesenti-
bus omnibus dicere incipit: *Causam vos convocandi hesternus*
hic noster hospes praebeuit. Cum autem olim voluerim communicare
vobiscum de philosophis, maxime a Luna, illiusque querelis in-
citatus decrevi non diutius illam deliberationem differre. Est enim
hominum genus, non ita diu seculo spumae instar innatans, pri-

γόν, Φιλόνεικον, κενόδοξον, ὀξύχολον, ὑπόλεχνον, ὑπό-
 μωρον, τετυφωμένον, ὑβρεως ἀνάπλεων, καὶ ἵνα καθ'
 Ὅμηρον εἶπω, ἐτώσιον ἄχθος ἀρούρης. οὗτοι τοίνυν εἰς
 συστήματα διαιρεθέντες, καὶ διαφόρους λόγων λαβυ-
 ρίνθους ἐπινοήσαντες, οἱ μὲν Στωϊκοὺς ὠνομάκασιν, οἱ
 δὲ Ἀκαδημαϊκοὺς, οἱ δὲ Ἐπικουρείους, οἱ δὲ Περιπατη-
 τικοὺς, καὶ ἄλλα πολλῶ γελοιότερα τούτων. ἔπειτα δὲ
 ὄνομα σεμνὸν τὴν ἀρετὴν περιβέμενοι, καὶ τὰς ὀφρῦς
 ἐπάραντες, καὶ πώγωνας ἐπισπασάμενοι, περιέρχονται
 ἐπιπλάστῳ σχήματι κατάπτυστα ἤθη περιστέλλοντες,
 εἰκοτές μάλιστα τοῖς τραγικοῖς ἐκείνοις ὑποκριταῖς, ὧν
 ἦν ἀΦέλῃς τὰ προσωπεῖα, καὶ τὴν χρυσόπαστον ἐκείνην
 στολὴν, τὸ καταλειπόμενόν ἐστι γελοῖον, ἀνθρώπιον
 30 ἐπτὰ δραχμῶν ἐς τὸν ἀγῶνα μεμισθωμένον. Τοιοῦτοι
 δὲ ὄντες, ἀνθρώπων μὲν ἀπάντων καταφρονοῦσι, περὶ
 θεῶν δὲ ἀλλόκοτα διεξέρχονται, καὶ συνάγοντες εὐεξα-
 πάτητα μεριάκια, τὴν τε πολυβρύλλητον ἀρετὴν τραγω-

1 Ὑπόμορον) Δυσθανόντα. V. 2 Τετυφωμένον) Ὑπερήφανον. V.
 11 Ἐοικότες) Γραι. ἰμπερεῖς. G.

*grum, contentiosum, inanis gloriae cupidum, iracundum, gulae
 obnoxium, sto'idum, inflatum, contumeliosum, ut Homericō ver-
 bo utar, Telluris inutile pondus. Hi ergo in turmas divisi, ex-
 cogitatis diversis disputationum labyrinthis, alii Stoicos se voca-
 runt, alii Academicos, Epicureos alii, alii Peripateticos, & aliis
 nominibus multo etiam magis ridiculis. Deinde circumposito sibi
 angusto virtutis nomine, superciliis sublatis, demissis barbis, cir-
 cumeunt ficto habitu despuendos mores occultantes, similes maxi-
 me Tragicis illis actoribus, quorum si personas auferas, & ami-
 ctum illum auro intextum, quod relinquitur ridiculum quiddam est,
 homuncio septem drachmis ad certamen illud conductus. Tales ve-
 ro cum sint, homines quidem omnes contemnunt, de Diis autem
 absurda narrant, conductisque adolescentulis ad decipiendum op-
 portunis, cum virtutem illam multis sermonibus tritam tragico*

δοῦσι, καὶ τὰς τῶν λόγων ἀπορίας ἐκδιδάσκουσι· καὶ πρὸς μὲν τοὺς μαθητὰς καρτερίαν ἀεὶ καὶ σωφροσύνην ἐπαινοῦσι, καὶ πλούτου καὶ ἡδονῆς καταπτύουσι, μόνοι δὲ καὶ καθ' ἑαυτοὺς γεγόμενοι, τί ἂν λέγοι τις, ὅσα μὲν ἐσθίουσιν, ὅσα δὲ ἀφροδισιάζουσιν, ὅπως δὲ περιλείχουσι τῶν ὀβολῶν τὸν ῥύπον; τὸ δὲ πάντων δεινότατον, ὅτι μηδὲν αὐτοὶ μήτε κοινόν, μήτε ἴδιον ἐπιτελοῦντες, ἀλλ' ἀχρεῖοι καὶ περιττοὶ καθεστῶτες, Οὔτε ποτ' ἐν πολέμῳ ἐναρίθμιοι, οὔτ' ἐν βουλῇ ὅμως τῶν ἄλλων κατηγοροῦσι, καὶ λόγους τινὰς πικροὺς συμφορήσαντες, καὶ λαιδορίας τινὰς ἐκμεμελετηκότες, ἐπιτιμῶσι, καὶ λοιδοροῦσι τοῖς πλησίον. καὶ οὗτος αὐτῶν τὰ πρῶτα Φέρεσθαι δοκεῖ, ὅς ἂν μεγαλοφρονότατός τε ἦ, καὶ ἰταμώτατος, καὶ πρὸς τὰς βλασφημίας θρασυτάτος. Καίτοι τὸν δια- 31
 γεινόμενον αὐτῶν, καὶ βοῶντα, καὶ κατηγοροῦντα τῶν ἄλλων, ἦν ἔρη, Σὺ δὲ δὴ τί πράττων τυγχάνεις; ἢ τί Φῶμεν πρὸς θεῶν σε πρὸς τὸν βίον συτελεῖν; Φαίη ἂν,
 16 *Hn ἔρη) Ἐὰν ἐρατῆς. G.

clamore praedicant, tum disputationes edocent, quae exitum non habent. Et apud discipulos quidem tolerantiam semper & temperantiam laudant, divitiisque & voluptatem despuunt: soli vero, & sibi cum sunt relictī, quid dicat aliquis, quae edant, quam vicerem exerceant, ut sordes delingant obolorum! Gravissimum vero omnium hoc est, quod nullam ipsi neque communem rem neque suam conferentes in medium, sed inuiles & supervacanei, Non habiles bello, non consultantibus apti, tamen accusant reliquos; & sermonibus quibusdam amaris congestis, maledicta quaedam meditati, increpant, & reprehendunt alios: atque ille inter ipsos ferre primas videtur, qui & vocalissimus sit, & impudentissimus, & ad maledicta audacissimus. Atqui si eum, qui contendit & clamat, & accusat alios, interroges, Tu vero quid agis? aut quid te dicamus, dic per Deos, ad vitam conferre? di-

εἰ τὰ δίκαια καὶ ἀληθῆ θέλοι λέγειν, ὅτι πλεῖν μὲν, ἢ γεωργεῖν, ἢ στρατεύεσθαι, ἢ τινα τέχνην μετιέναι περιττὸν εἶναι μοι δοκεῖ· κέκραγα δὲ, καὶ αὐχμῶ, καὶ ψυχρολουτῶ, καὶ ἀνυπόθετος τοῦ χειμῶνος περιέρχομαι· καὶ ὥσπερ ὁ Μῶμος, τὰ ὑπὸ τῶν ἄλλων γιγνόμενα συκοφαντῶ· καὶ εἰ μὲν τις ὠψώνηκε τῶν πλουσίων πολυτελῶς, ἢ ἐταίραν ἔχει, τοῦτο πολυπραγμονῶ, καὶ ἀγανακτῶ. εἰ δὲ τῶν φίλων τις ἢ ἐταίρων κατάκειται νοσῶν, ἐπικουρίας τε καὶ θεραπείας δεόμενος, ἀγνοῶ. τοιαῦτα
 32 μὲν ἐστὶν ἡμῖν, ὦ θεοί, ταῦτα τὰ θρέμματα. Οἱ δὲ δὴ Ἐπικούρειοι αὐτῶν λεγόμενοι, μάλα δὴ καὶ ὑβρισταὶ εἰσι, καὶ οὐ μετρίως ἡμῶν καθάπτονται, μήτε ἐπιμελεῖσθαι τῶν ἀνθρωπίνων λέγοντες τοὺς θεοὺς, μήτε ὅλως τὰ γιγνόμενα ἐπισκοπεῖν, ὥστε ὥρα ὑμῖν λογίζεσθαι, διότι ἡμᾶς οὗτοι πείσαι τὸν βίον δυνήθωσιν, οὐ μετρίως πενήσετε. τίς γὰρ ἂν ἔτι θύσειεν ὑμῖν, πλέον οὐ-
 5 (Ὁ Μῶμος) Τοῦτον τὸν Μῶμον ὁ Λουκιανὸς εἰδὼν ὑποτίθεται μεμφόμενον τὰ ὑπὸ τῶν θεῶν γινόμενα. V.

cat sane, si iusta & vera velit dicere, Navigare quidem, aut agrum colere, aut militare, aut artem quamcunque tractare, superfluum mihi videtur: sed clamo, & squaleo, & frigida labor, & nudis pedibus per hiemem circumeo, & velut Momus, quæ ab aliis fiunt, ea calumnior. Et si quis divitum sumtuose obsonavit, aut meretricem habet, de hoc laboro atque indignor: si vero amicorum aliquis aut sodalium decumbit aegrotus, auxilio & curatione indigens, ignoro. Tales sunt nobis, Dii, istae beluæ. Illi vero eorum, qui Epicurei vocantur, vel maxime contumeliosi sunt, nec mediocriter nos perstringunt, nec curari res humanas dicentes a Diis, neque omnino, quæ fiunt, inspicere. Itaque tempus est, ut rationem harum rerum habeamus. Nam si semel hi persuadere seculo poterunt, non mediocriter esurietis. Quis enim adhuc sacra vobis fa-

δὲν ἔξειν προσδοκῶν; ἃ μὲν γὰρ ἡ σελήνη αἰτιάται, πάντες ἠκούσατε τοῦ ξένου χθές διηγουμένου. πρὸς ταῦτα βουλευέσθε ἃ καὶ τοῖς ἀνθρώποις γένοιτ' ἂν ὠφελιμώτατα, καὶ ἡμῖν ἀσφαλέστατα. Εἰπόντος ταῦτα 33 τοῦ Διὸς, ἡ ἐκκλησία διετεθρύλλητο· καὶ εὐθὺς ἐβόων ἅπαντες, κεραύνωσον, κατάφλεξον, ἐπιτρίψον, ἐς τὸ βάραθρον, ἐς τὸν Τάρταρον ὡς τοὺς Γίγαντας. ἡσυχίαν δὲ ὁ Ζεὺς αὐθις παραγγείλας, Ἔσται ταῦτα ὡς βούλεσθε, ἔφη, καὶ πάντες ἐπιτρίψονται αὐτῇ διαλεκτικῇ· πλὴν τόγε νῦν εἶναι, οὐδέ μιν κολασθῆναι τινα, ἱερομηνία γάρ ἐστιν, ὡς ἴστε, μηνῶν τούτων τεττάρων, καὶ ἤδη τὴν ἐκ χειρὶαν ἐπηγγειλάμην. ἐς νέωτα οὖν ἀρχομένου ἤρος, κακοὶ κακῶς ἀπολούνται τῷ σμερδαλέῳ κεραυνῷ.

Ἦ, καὶ κυανέησιν ἐπ' Ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων.

5 Διετεθρύλλητο) Θεοῦ καὶ παραχρῆς ἐπληροῦτο. V.

11 Τὴν ἐκχειρίαν) Τὴν πρὸς ὀλίγον εἰρήνην. V.

12 Ἐς νέωτα) Εἰς τὸ ἐξῆς, ἥτοι τὸ ἐπὶ ἐρχόμενον ἔτος. ἔστι δὲ χρόνου δηλωτικὸν ἐπίρρημα τοῦ μέλλοντος. τοῦ μὲν γὰρ παρεχόμενου δηλωτικὸν

τὸ πέρυσι, τοῦ δὲ ἐπιστάτος τὸ τῆτις, τοῦ δὲ μέλλοντος, ἐς νέωτα. V. (Est autem temporis adverbium futuri: praeteriti namque significativum τὸ πέρυσι· praesentis autem τὸ τῆτις· futuri, ἐς νέωτα. Haec in principio τοῦ Λεξιφάνους. G.)

ciat, si hoc nihil sibi profuturum speret? Quae quidem Luna accuset, omnes heri, narrante hospite, audivistis. Ad haec iam, quae & hominibus utilissima, & securissima nobis sint, consulite. Haec ubi dixit Iuppiter, crebris concio vocibus personuit, cum omnes statim clamarent, fulmina! combure! obtere! in barathrum! in Tartarum ad Gigantes! Imperato rursus silentio, Iuppiter, Erunt ista, ut vultis, inquit, & omnes cum ipsa dialectica peribunt. Verum, ut nunc est, puniri quetquam nefas. Festi enim, ut nostis, dies sunt per menses hosce quatuor: & iam imperavi iustitiam. Novo igitur anno, ineunte vere, mali male terribili fulmine peribunt.

Haec ubi dicta, superciliis pater annuit atris.

- 34 Περὶ δὲ Μενίππου ταῦτα, ἔφη, μοι δοκεῖ, περιαιρεθέν-
 τα αὐτὸν τὰ πτερὰ, ἵνα μὴ καὶ αὖθις ἔλθῃ ποτὲ, ὑπὸ
 τοῦ Ἑρμοῦ ἐς τὴν γῆν κατενεχθῆναι τήμερον. καὶ ὁ μὲν
 ταῦτα εἰπὼν, διέλυσε τὸν σύλλογον. ἐμὲ δὲ ὁ Κυλλήνιος
 τοῦ δεξιοῦ ὥτως ἀποκρεμάσας, περὶ ἐσπέραν χθὲς κατέ-
 θηκε Φέρων ἐς τὸν Κεραμεικόν. Ἄπαντα ἀκήκοας, ἅπαν-
 τα, ὦ ἑταῖρε, τὰ ἐξ οὐρανοῦ. ἄπειμι τοίνυν καὶ τοῖς ἐν
 τῇ Ποικίλῃ περιπατοῦσι τῶν φιλοσόφων, αὐτὰ ταῦτα
 εὐαγγελιούμενος.

2 Τὰ πτερὰ) Καὶ τί τὸ κα-
 λόν, καὶ αὖθις ἀναλαμβάντα ἀετοῦ
 πτέρυγας καὶ γυπαῶν ἀναπτήναι ταύ-

ταις καὶ πάλιν; G.

4 (ὁ) Κυλλήνιος) Ἑρμῆς ὁ ἐν
 Κυλλήνῃ τιμώμενος. V.

*De Menippo autem, ait, haec mihi placent. Amputatis alis, ne
 qua iterum huc veniat, a Mercurio hodie deferatur in terram. His
 dictis, concionem dimisit. Me vero Cyllenius dextra aure
 suspensum heri circa vespere in Ceramico deposuit. Omnia
 audisti, Sodalis, allata e coelo, omnia. Abeo iam, ambu-
 lantibus in Poecile philosophis bonum illum nuntium al-
 laturus.*

ΔΙΣ ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΣ

Η ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑ.

ΖΕΥΣ, ΕΡΜΗΣ, ΔΙΚΗ, ΠΑΝ, ΑΘΗΝΑΙΟΣ, ΑΛΛΟΣ
 ΚΑΙ ΑΛΛΟΣ, ΑΚΑΔΗΜΙΑ, ΣΤΟΑ, ΕΠΙΚΟΥΡΟΣ,
 ΑΡΕΤΗ, ΤΡΥΦΗ, ΔΙΟΓΕΝΗΣ, ΡΗΤΟΡΙΚΗ,
 ΣΥΡΟΣ, ΚΑΙ ΔΙΑΛΟΓΟΣ.

ΖΕΥΣ. Ἀλλ' ἐπιτριβεῖεν ὅποσοι τῶν φιλοσόφων
 παρὰ μόνοις τὴν εὐδαιμονίαν φασὶν εἶναι τοῖς θεοῖς. εἰ
 γοῦν ᾔδεσαν ὅποσα τῶν ἀνθρώπων ἕνεκα πάσχομεν, οὐκ
 ἂν ἡμᾶς τοῦ νέκταρος ἢ τῆς ἀμβροσίας ἐμακάριζον,
 Ὅμηρῳ πιστεύσαντες ἀνδρὶ τυφλῷ καὶ γόητι, μάκα-
 ρας καλοῦντι ἡμᾶς, καὶ τὰ ἐν οὐρανῷ διηγουμένῳ, ὃς
 οὐδὲ τὰ ἐν τῇ γῇ καθορᾶν ἐδύνατο. ἀντίκα γέ τοι ὁ μὲν

B I S A C C U S A T U S

. S E U T R I B U N A L I A .

IUPPITER, MERCURIUS, IUSTITIA, PAN, ATHENIENSIS,
 ALIUS ET ALIUS, ACADEMIA, STOA, EPICURUS,
 VIRTUS, MOLLITIES, DIOGENES, RHETORICE,
 SYRUS, ET DIALOGUS.

Iup. **D**ISPEREANT vero, quotquot philosophorum apud
 solos felicitatem esse Deos contendunt. Si enim sciant, quot
 hominum causa subeamus molestias; non sane neque aut
 ambrosiae nos nomine beatos praedicent, Homero nimi-
 rum fidem habentes, caeco homini atque impostori, bea-
 tos vocanti nos, & coelestia enarranti, qui neque videre;
 quae in terra sunt, poterat. Iam Sol quidem hicce curru iun-

ἥλιος οὕτως, ζευζάμενος τὸ ἄρμα, πανημέριος τὸν οὐρανὸν περιπολεῖ, πῦρ ἐνδεδυκώς, καὶ τῶν ἀκτίνων ἀποστίλβων, οὐδὲ ὅσον κνήσασθαι τὸ οὖς, Φασι, σχολὴν ἄγων. ἦν γάρ τι καὶ ὀλίγον ἐπιρραθυμήσας λάβη, ἀφηνιάσαντες οἱ ἵπποι, καὶ τῆς ὁδοῦ παρατραπόμενοι, κατέφλεξαν τὰ πάντα. ἡ σελήνη δὲ ἄγρυπνος καὶ αὐτὴ περιέρχεται, φαίνουσα τοῖς κωμάζουσι, καὶ τοῖς ἄωρὶ ἀπὸ τῶν δειπνῶν ἐπανιοῦσιν. ὁ Ἀπόλλων τε αὖ πολυπράγμονα τὴν τέχνην ἐπανελόμενος, ὀλίγου δέιν τὰ ὦτα ἐκκεκῶφωται πρὸς τῶν ἐνοχλοῦντων κατὰ χρεῖαν τῆς μαντικῆς· καὶ ἄρτι μὲν αὐτῶ ἐν Δελφοῖς ἀναγκαῖον εἶναι, μετ' ὀλίγον δὲ εἰς Κολοφῶνα θεῖ, καί κεῖθεν εἰς Ξάνθον μεταβαίνει, καὶ δρομαῖος αὖθις εἰς τὴν Κλάρων, εἴτα εἰς Δῆλον, ἢ εἰς Βραγχίδας, καὶ ὅλως, ἔνθα ἂν ἡ πρόμαντις, πιῶσα τοῦ ἱεροῦ νάματος, καὶ μασησαμένη τῆς δάφνης, καὶ τὸν τρίποδα διασεισαμένη, κελεύη παρῆναι, ἄοκνον χρὴ αὐτίκα μάλα παρεστάναι συνείροντας

3 Κνήσασθαι τὸ οὖς) Aurem
scalpere. G.

4 Ἀφηνιάσαντες) Τὸν χαλινὸν
ἀπορρίψαντες. V.

esto per totum diem coelum obit, igni indutus, & refulgens radiis, neque tantum otii agens, quantum auri scalpendae, quod aiunt, sufficiat. Si enim vel paulum per imprudentiam remittat, excussis frenis equi, & via deflectentes, comburant omnia. Luna vero pervigil & ipsa circumit, lucens comissantibus, & intempesta nocte de coena redeuntibus. Rursus Apollo, negotiosam artem qui sibi delegerit, parum abest, quin obsurdescat ab his, qui divinationis indigentes negotium illi faceffunt: & iam quidem Delphis esse cogitur, paulo post currit Colophonem, & inde Xanthum transit, tum curriculo rursus Clarum, tum in Delum, aut ad Branchidas: & in universum, quocunque illum Antistira, sacro liquore poto, & commansa lauro, & commoto tripode, adesse iubeat, impigrum oportet con-

τοὺς χρησμούς, ἢ οἴχεσθαι οἱ τὴν ὀξὺν τῆς τέχνης. ἔω γὰρ λέγειν ὅποσα ἐπὶ πείρᾳ τῆς μαντικῆς ἐπιτεχῶνται αὐτῶ, ἄρνεια κρέα καὶ χελῶνας ἐς τὸ αὐτὸ ἔψοντες ὥστε εἰ μὴ τὴν ῥῖνα ὀξύς ἦν, καὶ ἀπῆλθεν αὐτοῦ ὁ Λυδὸς καταγελῶν. ὁ μὲν γὰρ Ἀσκληπιὸς ὑπὸ τῶν νοσούντων ἐνοχλούμενος, ὁρῇ τε δεινὰ, θιγγάνει τε ἀηδέων, ἐπ' ἀλλοτρίῃσί τε συμφοραῖς ἰδίας καρποῦται λύπας. τί γὰρ ἂν, εἰ τοὺς ἀνέμους φυτουργοῦντας λέγοιμι, καὶ παραπέμποντας τὰ πλοῖα, καὶ τοῖς λιμνῶσιν ἐπιπνέοντας; ἢ τὸν ὕπνον ἐπὶ πάντας πετόμενον, ἢ τὸν ὄνειρον μετὰ τοῦ ὕπνου διανυκτερεύοντα, καὶ ὑποφθεύοντα αὐτῶ; πάντα γὰρ ταῦτα ὑπὸ Φιλανθρωπίας οἱ Θεοὶ ποιοῦσι, καὶ πρὸς τὸν ἐπὶ τῆς γῆς βίον ἐκάστοις συντελοῦσι. Καίτοι 2 τὰ μὲν τῶν ἄλλων μέτρια· ἐγὼ δὲ αὐτὸς ὁ πάντων βασιλεὺς, καὶ πατὴρ, ὅσας μὲν ἀηδίας ἀνέχομαι, ὅσα δὲ πράγματα ἔχω πρὸς τοσαύτας φροντίδας διηρημένος; ὦ πρῶτα μὲν τὰ τῶν ἄλλων θεῶν ἔργα ἐπισκοπεῖν

festim praesto esse, confluentem oracula, nisi velit perire sibi artis gloriam. Omitto enim dicere, quas ipsi artis tentandae causa insidias struant, dum agninas carnes atque testudines una coquunt, adeo ut nisi acutas nares haberet, deriso illo abiret Lydus. Aesculapius quidem, vexatus ab aegrotantibus, videtque aspera, & insuavia tangit, & ex alienis calamitatibus suos haurit dolores. Quid vero si ventos dicam, plantarum cultum adiuvantes, & navigia deducentes, & adspirantes ventilantibus; aut advolantem ad omnes somnum; aut somnia, quae cum somno pernoctant, & oracula illi subiciunt? Haec enim omnia Dii prae hominum amore elaborant, & ad vitam in hac terra singulis conferunt. Et tamen reliquorum *negotia* mediocria. Ego vero ipse rex & pater omnium, quot iniucunda sustineo, quot negotia habeo, inter tot curas distractus? cui primum

ἀναγκαῖον, ὅπόσοι τι ἡμῖν συνδιαπράττουσι τῆς ἀρχῆς, ὥς μὴ βλακεύωσιν ἐπ' αὐτοῖς· ἔπειτα δὲ καὶ αὐτῷ μυρία ἅττα πράττειν, καὶ σχεδὸν ἀνέφικτα ὑπὸ λεπτότητος. οὐ γὰρ μόνον τὰ κεφάλαια ταῦτα τῆς διοικήσεως, ὑετοὺς, καὶ χαλάζας, καὶ πνεύματα, καὶ ἀστραπὰς αὐτὸς οἰκονομησάμενος, καὶ διατάξας, πέπαυμαι τῶν ἐπὶ μέρους Φροντίδων ἀπηλλαγμένος· ἀλλὰ με δεῖ καὶ ταῦτα μὲν ποιεῖν, ἀποβλέπειν δὲ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ἀπανταχόσε, καὶ πάντα ἐπισκοπεῖν, ὥσπερ τὸν ἐν τῇ Νεμέᾳ βουκόλ¹, τοὺς κλέπτοντας, τοὺς ἐπιорκοῦντας, τοὺς θύοντας, εἴ τις ἔσπεισε, πόθεν ἢ κνίσσῃ καὶ ὁ καπνὸς ἀνέρχεται, τίς κοσῶν ἢ πλέων ἐκάλεσε· καὶ τὸ πάντων ἐπιπονώτατον, ὅφ' ἕνα καιρὸν ἐν τε Ὀλυμπίᾳ τῇ ἐκατόμβῃ παρεῖναι, καὶ ἐν Βαβυλῶνι τοὺς

² Ὡς μὴ βλακεύωσιν ἐπ' αὐτοῖς) Ἀπὸ τοῦ μετὰ ἀργίας διαμείλοντες τῶν ἔργων ἀπῶνται. τὸ γὰρ βλακεῖν ἐπὶ τῶν μετὰ θρύψεως τι ἐπιτελοῦνται λέγεται. V.

³ Ὡσπερ τὸν ἐν τῇ Νεμέᾳ βουκόλον) Νεμία ἐστὶ τόπος ἐν τῇ Κορινθιακῇ παρὰ Τρετὸν λεγόμενον, οὗ

Ἡρακλῆς τὸν λέοντα φοιτούσας, τὰ Νεμία ἐπιτελεῖσθαι κατήρξατο. ἐν ταύτῃ τῇ Νεμέᾳ πρὸ τοῦ Ἡρακλῆ τὸν λέοντα καταργήσασθαι, οἱ βουκόλοι ἀγρυπνῶτατοι καὶ φιλοπράγμονες ἦσαν, φόβῳ τοῦ μὴ παθεῖν ὑπὸ τοῦ λέοντος τὰ βουκόλια. V.

ipfa Deorum opera inspicere necesse fit, quotquot imperii nostri aliquam partem nobiscum administrant, ne quid negligenter faciant; ac deinde sexcenta alia per me peragenda, quae vix assequi propter tenuitatem licet. Non enim, cum illa tantum, quae ad summam administrationis pertinent, pluvias, grandines, ventos, & fulgura ipse dispensavi atque ordinavi, quietus sum & particularibus curis liber: verum facere quidem ista me oportet, sed eodem tempore usque quaque respicere ad omnia, ut illum in Nemea pastorem; ad fures, ad peierantes, ad sacrificantes, si quis libavit, unde nidor & fumus veniat, quis aegrotus aut navigans vocaverit? quodque omnium laboriosissimum est, eodem tempore adesse Olympiae ad hecatombam, &

πολεμοῦντας ἐπισκοπεῖν, καὶ ἐν Γέταις χαλαρᾶν, καὶ ἐν Αἰθίοψιν εὐωχεῖσθαι. τὸ δὲ μεμψίμοιρον οὐδὲ οὕτω διαφυγεῖν ῥάδιον, ἀλλὰ πολλάκις οἱ μὲν ἄλλοι θεοὶ τε, καὶ ἄνδρες ἱπποκορυσταί, εὐδουσι παννύχιοι· τὸν Δία δὲ ἐμὲ, οὐκ ἔχει νήδυμος ὕπνος. εἰ γάρ που καὶ μικρὸν ἐπινυστάξομεν, ἀληθὲς εὐδύς ὁ Ἐπίκουρος, ἀπρονοήτους ἡμᾶς ἀποφαίνων τῶν ἐπὶ γῆς πραγμάτων· καὶ ὁ κίνδυνος οὐκ εὐκαταφρόνητος, εἰ ταῦτα οἱ ἄνθρωποι πιστεύουσιν αὐτῷ, ἀλλ' ἵσπερ ὅταν τοὶ μὲν ἡμῖν οἱ ναοὶ ἔσονται, ἀκνίσσωται δὲ αἱ ἀγυιαί, ἄσπονδοι δὲ οἱ κρατῆρες, ψυχροὶ δὲ οἱ βωμοί· καὶ ὅλως ἄβυτα καὶ ἀκαλλιέρητα, καὶ ὁ λιμὸς πολὺς. ταγαροῦν, ὥσπερ οἱ κυβερνῆται, ὑψηλὸς μόνος ἐπὶ τῆς πρύμνης ἔστηκε τὸ πηδάλιον ἔχων ἐν ταῖν χεροῖν· καὶ οἱ μὲν ἄλλοι ἐπιβάται μεθύουσι, καὶ εἰ τύχοι, ἐγκαθεύδουσιν· ἐγὼ δὲ ἄγρυ-

2 Ἐν Αἰθιοψίῳ) Homericum πῖτο δαστί· καὶ τὰ ἐξ ἧς. Odyss. I. hoc, ἀλλ' ὁ μὲν Αἰθίοπας μετεκίαθε (v. 12.) G.
καλὸν ἔοντας. Et mox, εἴθ' ὅγε τέτ-

Babylone ad inspiciendos belligerantes, & grandinem demittere apud Getas, & epulari apud Aethiopes. Sed ne sic quidem effugere querelas facile est: verum saepe,

Dique, equitesque viri dulcem per membra quietem

Per noctem capiunt: nostros, Iovis, almus ocellos

Nondum somnus habet. Si qua enim vel paulum conniveamus; ilicet verus est Epicurus, qui pronuntiat, rebus nos terrestribus nihil providere: nec contemnendum periculum, si homines ista illi credant; verum sine coronis ac vitis erunt nobis aedes, nidor nullus per compita, sine libamentis crateres, frigida altaria. In universum nec mactabitur, nec litabitur, & fames multa *ingruet*. Quae cum ita sint, gubernatoris instar excelsus solus sto in puppi, gubernaculum tenens manibus. Ac vectores reliqui ebrii sunt, & forte dormiunt: at ego pervigil, cibi expertus, pro omnibus In-

πνος καὶ ἄσιτος ὑπὲρ ἀπάντων μερμηρίζω κατὰ Φρένα,
καὶ κατὰ θυμόν, μόνῳ τῷ δεσπότῃ εἶναι δοκεῖν τεττη-
3 μένος. Ὡστε ἡδέως ἀν' ἐρέμην τοὺς φιλοσόφους, οἱ μόνους τοὺς θεοὺς εὐδαιμονίζουσι, πότε καὶ σχολάζειν ἡ-
μᾶς τῷ νέκταρι καὶ τῇ ἀμβροσίᾳ νομίζουσι, μυρία ὅσα
ἔχοντας πράγματα; ἰδοὺ γοῦν ὑπ' ἀσχολίας τοσαύτας
εἰώλους δίκας φυλάττομεν ἀποκεκλιμένας, ὑπ' εὐρώτος
ἤδη, καὶ ἀραχνίων διεφθαρμένας καὶ μάλιστα ὅποσαι
ταῖς ἐπιστήμας καὶ τέχναις πρὸς ἀνθρώπους τινὰς συν-
εστώσι, πάνυ παλαιὰς ἐνίας αὐτῶν. οἱ δὲ κεκράγασιν
ἀπανταχόθεν, καὶ ἀγανακτοῦσι, καὶ τὴν δίκην ἐπι-
βοῶνται, καὶ τῆς βραδύτητος αἰτιῶνται, ἀγνοοῦντες
ὡς οὐκ ὀλιγωρία τὰς κρίσεις ὑπερήμερους συνέβη γενέ-
σθαι, ἀλλὰ ὑπὸ τῆς εὐδαιμονίας, ἣ συνεῖναι ἡμᾶς ὑπο-
λαμβάνουσι· τοῦτο γὰρ τὴν ἀσχολίαν καλοῦσι.

7 (Εἰώλους δίκας) Ἐωλός ἐστιν ὁ χθισινὸς ἄρτος, ὃ μὴ δαπανώμενος τῇ πρώτῃ ἡμέρᾳ. Εἰώλους οὖν δίκας λέγει τὰς μήπω τελεσθείσας, ἀλλὰ φυλάττομένας. V.

ibid. Ὑπ' εὐρώτος) Σήψως. V.

8 Καὶ μάλιστα ὅποσαι) Καὶ μάλιστα ὅσαι εἰσὶ περὶ τῶν τεχνῶν. οἶον ὅτι γραμματικὴ κρίττων ἱατρικῆς, ἢ ῥητορικῆς γραμματικῆς. V.

13 (Ὑπερήμερους) Παραβαίνουσας τὴν προθεσίαν, τουτίστι διαπαρ-σύνουσας. V.

tra animum curas, ac per praecordia verso, eo solo honoratus, quod dominus videor. Itaque libenter interrogaverim philosophos, qui solos Deos beatos praedicant, quando vacare nos nectari & ambrosiae putent, qui infinita adeo habeamus negotia? Ecce enim prae otii inopia antiquos tot caufarum libellos servamus repositos, a rubigine & aranearum telis corruptos; ex eo praefertim genere, quos scientiae atque artes contra homines quosdam detulere, antiquos sane quosdam illorum. At illi clamant undique, & indignantur, & iudicium invocant, & tarditatis me accusant, ignari, non negligentia contigisse, ut diu adeo differrentur iudicia, sed prae illa felicitate, in qua vivere nos arbitrantur: sic enim vocant nostras occupationes.

ΕΡΜ. Καὶ τὸς, ὦ Ζεῦ, πολλὰ τοιαῦτα ἀκούων δυσ- 4
 χεραινόντων, λέγειν πρὸς σὲ οὐκ ἐτόλμων. ἐπεὶ δὲ σὺ
 περὶ τούτων τοὺς λόγους ἐνέβαλες, καὶ δὴ λέγω. πάν-
 ὺ ἀγανακτοῦσιν, ὦ πάτερ, καὶ σχετλιάζουσι, καὶ ἐς τὸ
 Φανερὸν μὲν οὐ τολμᾶσι λέγειν, ὑποτονβορίζουσι δὲ συγ-
 κεκυφότες, αἰτιώμενοι τὸν χρόνον· οὐκ ἔδει πάλαι τὰ καθ'
 αὐτοὺς εἰδότας, στέργειν ἕκαστον τοῖς δεδικασμένοις.

ΖΕΥΣ. Τί οὖν, ὦ Ἑρμῆ, δεκεῖ; προτίθεμεν αὐτοῖς
 ἀγορὰν δικῶν, ἢ θέλεις εἰς νέωτα παραγγελοῦμεν;

ΕΡΜ. Οὐ μένου, ἀλλὰ ἤδη προθῶμεν.

ΖΕΥΣ. Οὕτω ποιεῖ. σὺ μὲν κήρυττε καταπτάμενος,
 ὅτι ἀγορὰ δικῶν ἐστὶ κατὰ τάδε, πάντας ὅποσοι τὰς
 γραφὰς ἀπενηνόχασιν, ἢ κειν τήμερον εἰς Ἀρεῖον πάγον,
 ἐκεῖ δὲ τὴν μὲν Δίκην ἀποκληροῦν σφίσι τὰ δικαστήρια
 κατὰ τὸν λόγον τῶν τιμημάτων, ἐξ πάντων Ἀθηναίων.
 εἰ δὲ τις ἄδικον οἶοιτο γεγενῆσθαι τὴν κρίσιν, ἐξεῖναι

16 Ἐξεῖναι ἰφίτων) Ἑκκλησιον διδασκόντων. V.

Merc. Ipse quoque, Iuppiter, multa in hoc genere que-
 rentes cum audirem, dicere ad te non sum ausus. Quando
 vero tute sermonem de his iniecasti, dico nimirum. Omni-
 no graviter ferunt, pater, & conqueruntur, & aperte qui-
 dem dicere non audent, submurmurant vero collatis capiti-
 bus, moras accusantes: quos oportebat olim, conditione
 sua cognita, rebus iudicatis unumquemque acquiescere.

Iup. Quid ergo, Mercuri, videtur? proponimus illis forum
 iudiciorum? an vis, ut in proximum annum denuntiemus?

Merc. Non sane: sed iam proponamus.

Iup. Ita fac: devota, praeconio edic, forum esse iudi-
 ciorum, in hanc formulam: Quicumque detulere causas, ut ve-
 niant hodie in Areum pagum: ibi vero Iustitiam sorte assignatu-
 ram illis iudices pro portione aestimationum ex omnibus Athenien-
 sibus. Si quis vero iniustum putet factum esse iudicium, licere ipse

ἐφέντι ἐπ' ἐμὲ, δικάζεσθαι ἐξυπαρχῆς, ὡς εἰ μὴδὲ τὸ παράπαν ἐδεδίκαστο. σὺ δὲ, ὦ θύγατερ, καθεζομένη παρὰ τὰς σεμνὰς θεάς, ἀποκλήρου τὰς δίκας, καὶ ἐπισκόπει τοὺς δικάζοντας.

5 ΔΙΚ. Αὐτίς ἐς τὴν γῆν; ἢ ἐξελαινομένη πρὸς αὐτῶν δραπετεύω πάλιν ἐκ τοῦ βίου, τὴν Ἀδικίαν ἐπιγελῶσαν οὐ φέρουσα;

ΖΕΥΣ. Χρηστὰ ἐλπίζειν γε δεῖ πάντως γὰρ ἤδη πεπείκασιν αὐτοὺς οἱ Φιλόσοφοι σὲ τῆς Ἀδικίας προτιμᾶν, καὶ μάλιστα ὁ τοῦ Σωφρονίσκου τὸ δίκαιον ὑπερεπαινέσας, καὶ ἀγαθῶν τὸ μέγιστον ἀποφήνας.

ΔΙΚ. Πάνυ γοῦν ὃν φῆς αὐτὸν ἐκείνον ὥνησαν οἱ περὶ ἐμοῦ λόγοι; ὅς παραδοθεὶς τοῖς ἑνδεκα, καὶ εἰς τὸ δεσμωτήριον ἐμπεσὼν, ἔπιεν ἄθλιος τοῦ κωνείου, μὴδὲ τὸν

1 Ἐξ ὑπαρχῆς) Ἀναθην. V.

3 Παρὰ τὰς σεμνὰς θεάς) Σεμνὰς θεάς τὰς Ἐρινύας· τούτων γὰρ τὸ ἱερὸν πλησίον ἦν τοῦ Ἀρείου πάγου. V.

10 Ὁ τοῦ Σωφρονίσκου) Τὸν Σωκράτη λέγει. V.

14 Μὴδὲ τὸν ἀλεκτρούνα) Ὁ γὰρ

Πλάτων ἐν τῷ Φαίδωνι τὸν θάνατον Σωκράτους διηγούμενος, εἰσάγει αὐτὸν ἐν τῷ μέλλειν τελευτᾶν, ἐπιτρέποντα τοῦθῃ τῷ Ἀσκληπιδῇ τὸν ἀλεκτρούνα ὃν συνιτάξατο. V.

ad me provocanti, iudicari de novo, quasi plane iudicatum non esset. Tu vero, filia, affidens ad Severas Deas, fortire dicas, & iudicantibus attende.

Iust. Rursus in terram? ut exacta ab illis denuo fugiam e vita, si ferre deridentem Iniustitiam non possim?

Iup. Bonā sperare fas est. Omnino enim iam persuaserunt illis philosophi, ut Iniustitiae te praeferant, Sophronisci praesertim *filius*, qui summis iustum laudibus extulit, & honorum maximum esse ostendit.

Iust. Valde nimirum illi ipsi, quem dicis, sermones de me habiti profuere, qui undecim viris traditus & coniectus in carcerem, de cicuta bibit infelix, cum nec gallum red-

ἀλεκτρυόνα τῷ Ἀσκληπιῷ ἀποδεδωκώς, παρὰ τοσούτον ὑπερέσχον οἱ κατήγοροι τὰναντία περὶ τῆς Ἀδικίας Φιλοσοφούντες.

ΖΕΥΣ. Ξένα ἔτι τοῖς πολλοῖς τὰ τῆς Φιλοσοφίας ἦν 6 τότε, καὶ ὀλίγοι ἦσαν οἱ Φιλοσοφούντες, ὥστε εἰκότως εἰς τὸν Ἄνυτον καὶ Μέλιτον ἔρρεπε τὰ δικαστήρια. τὸ δὲ νῦν εἶναι, οὐχ ὅρας ὅσοι τρίβωνες, καὶ βακτηρίαι, καὶ πῆραι, καὶ ἀπανταχῇ πάγων βαβυς, καὶ βιβλίον ἐν τῇ ἀριστερᾷ, καὶ πάντες ὑπὲρ σοῦ Φιλοσοφοῦσι; μιστοὶ δὲ οἱ περίπατοι κατὰ ἴλας, καὶ Φάλαγγας, ἀλλήλοις ἀπαντῶντων, καὶ οὐδεὶς ὅστις οὐ τρόφιμος τῆς ἀρετῆς εἶναι δοκεῖν βούλεται. πολλοὶ γοῦν τὰς τέχνας ἀφέντες, αἱ εἶχον τέως, ἐπὶ τὴν πῆραν αἰξάντες, καὶ τὸ τριβώνιον, καὶ τὸ σῶμα πρὸς ἥλιον εἰς τὸ Αἰθιόπειον ἐπιχράναντες, αὐτοσχέδιοι Φιλόσοφοι ἐκ σκυτοτόμων ἢ τεκτόνων περιέρχονται, σὲ καὶ τὴν σὴν ἀρετὴν ἐπαινοῦντες. ὥστε κατὰ τὴν παροιμίαν, Θᾶπτον ἂν τις ἐν πλοίῳ

didisset Aesculapio: in tantum superabant accusatores, contraria philosophati de Iniustitia.

Iur. Peregrina adhuc vulgo ista tempestate erat philosophia, pauci erant philosophantes: itaque non mirum erat, in Anytum & Melitum inclinata iudicia. Ut vero nunc res sunt, non vides, quot pallia, & baculi, & perae, & ubique barba prolixa, & in sinistra liber, & ut pro te philosophentur omnes? plenae sunt ambulationes turmatim & per phalanges sibi invicem occurrentium, & nemo est, quin virtutis videri alumnus velit. Multi enim, relictiis, quae ad eum diem habebant, opificiis, ad peram ruentes & pallium; corpusque ad Solem Aethiopum colore inficientes, extemporales philosophi ex cerdonibus aut fabris circumeunt, te tuamque laudantes virtutem. Itaque, quod est in proverbio, facilius aliquis in navigio cadens lignum non contin-

πρασῶν διαμάρτοι ξύλου, ἢ ἔνθα ἂν ἀπίδῃ ὁ ὀφθαλμός, ἀπορήσει Φιλοσόφου.

- 7 ΔΙΚ. Καὶ μὴν οὗτοί με, ὦ Ζεῦ, δεδίδτονται, πρὸς ἀλλήλους ἐρίζοντες, καὶ ἀγνωμονοῦντες ἐν αὐτοῖς, οἷς περὶ ἐμοῦ διεξέρχονται. Φασὶ δὲ καὶ τοὺς πλείστους αὐτῶν ἐν μὲν τοῖς λόγοις προσποιεῖσθαι με ἐπὶ δὲ τῶν πραγμάτων μηδὲ τὸ παράπαν ἐς τὴν οἰκίαν παραδέχεσθαι, ἀλλὰ δήλους εἶναι ἀποκλείοντας, ἣν ἀφίκωμαί ποτε αὐτοῖς ἐπὶ τὰς θύρας. πάλαι γὰρ τὴν Ἀδικίαν προεπεξενῶσθαι αὐτοῖς.

ΖΕΥΣ. Οὐ πάντες, ὦ θύγατερ, μοχθηροὶ εἰσιν· ἱκανὸν δὲ καὶ ἐνίοις τισὶ χρηστοῖς ἐντύχης. ἀλλ' ἄπιτε ἤδη, ὥς καὶ ὀλίγαι τήμερον ἐκδικασθῶσιν.

- 8 ΕΡΜ. Ἀπίωμεν, ὦ Δίκη, εὐθὺ τῷ Σουνίου, μικρὸν ὑπὸ τὸν Ὑμηττὸν ἐπὶ τὰ λαῖα τῆς Πάρνηθος, ἔνθα αἰ

3 Δεδίττονται) Ταράττουσι. V. 6 Προσποιεῖσθαι με) Ἰδιοποιεῖσθαι. V. 10 Προεπεξενῶσθαι) Ἀπὸ πολλοῦ ξενοδοχηθῆναι. V.

gat, quam oculus quocunque respiciens non incidat in philosophum.

Iust. Quin illi ipsi metum mihi incutiunt, Iuppiter, qui contendunt inter se, & ipsi, quae de me disputant, ignorant. Aiunt vero etiam, plerosque illorum in suis quidem disputationibus me affectare, in rebus autem gerendis ne in domum quidem recipere, sed sine dubio exclusuros, si quando ad fores illorum veniam: olim enim Iniustitiam hospitio ante ab illis receptam.

Iup. Non omnes, filia, pravi sunt. Satis autem fuerit, si vel in paucos aliquot bonos incidas. Verum abite iam, ut vel paucae hodie *causae* iudicentur.

Merc. Abeamus, Iustitia, recta Sunium versus, paulum sub Hymetto ad sinistra Parnethis, ubi duo illa cacumina:

οὐο ἐκείναι ἄκραι. σὺ γὰρ ἔοικας ἐκκληῆσθαι πάλας τὴν ὁδόν. ἀλλὰ τί δακρύεις καὶ σχετλιάζεις; μὴ δέδωκε. οὐκ ἔδ' ὅμοια τὰ ἐν τῷ βίῳ. τεθναῖσιν ἐκεῖνοι πάντες οἱ Σκείρωνες, καὶ Πιτυοκάμπται, καὶ Βουσίριδες, καὶ Φαλαρίδες, οὓς ἐδεδίεις τότε· νυνὶ δὲ Σοφία, καὶ Ἀκαδημία, καὶ Στωὰ, κατέχουσι πάντα, καὶ πανταχοῦ σε ζητοῦσι, καὶ περὶ σοῦ διαλέγονται, κεχρηνότες εἰ ποθεν ἐς αὐτοὺς καταπτοῖο πάλιν.

ΔΙΚ. Σὺ γοῦν μοι τάληθες, ὦ Ἑρμῆ, ἂν εἴποις μόνος, ἅτε συνὼν αὐτοῖς τὰ πολλὰ, καὶ συνδιατρίβων, ἐν τε γυμνασίοις, καὶ ἐν τῇ ἀγορᾷ, (καὶ ἀγοραῖος γὰρ εἶ, καὶ ἐν ταῖς ἐκκλησίαις κηρύττεις) ὅποιοι γεγένηται, καὶ εἰ δυνατὴ μοι παρ' αὐτοῖς ἡ μονή.

ΕΡΜ. Νῆ Δία, ἀδικοῖην γὰρ ἂν, πρὸς ἀδελφὴν σε οὔσαν μὴ λέγων. οὐκ ὀλίγα γὰρ πρὸς τῆς Φιλοσοφίας

1 Ἐκκληῆσθαι πάλας) Ὅτι τὸ ἐκκληῆσθαι αἰτιατικῇ συντάττεται. V.

4 Σκείρωνες) De his consule Scholia ad Iovem Tragoedum (Vol. VI, pag. 249.) G.

ibid. Βουσιρ.) Φαλάρ.) Hic ad Iov. Trag. remittebat Solan. Sed iam dedi bina haec Scholia ad 2 Ver. Hist. c. 23, ubi eadem nomina occurrunt. Reitz.

videris enim olim viae oblita esse. Sed quid lacrimaris & lamentaris? Noli metuere: non iam similis est seculi conditio. Mortui sunt illi Scirones, & Pityocamprae, & Busirides, & Phalarides, quos tum metuebas. Iam vero Sapientia, & Academia, & Porticus tenent omnia: & undique te quaerunt, & de te disputant, inhiantes, sicunde ad illos rursus devoles.

Iust. Tu enimvero, Mercuri, solus verum mihi dixeris, quippe qui frequenter cum illis sis, atque verferis in gymnasiis & in foro, (forensis enim es, & in concionibus praeconium facis) quales facti sint, & utrum fieri possit, ut apud illos maneam.

Merc. Sane potest: iniustus enim sum, si tibi, forori, non dicam: non parvum enim e philosophia fructum vulgus il-

ὠθέληνται οἱ πολλοὶ αὐτῶν· καὶ γὰρ εἰ μὴδὲν ἄλλο, αἰδοῖ γοῦν τοῦ σχήματος, μετριάτερα διαμαρτάνουσι· πλὴν ἀλλὰ καὶ μοχθηροῖς τισιν ἐντεύξῃ αὐτῶν, (χρὴ γὰρ οἶμαι τάληθ' ἔλεγειν) ἐνίοις δὲ ἡμισόφοις καὶ ἡμιφάυλοις. ἐπεὶ γὰρ αὐτοὺς μετέβαπτεν ἡ Φιλοσοφία παραλαβοῦσα, ὅποσοι μὲν ἐς κόρον ἔπισιν τῆς βαφῆς, χρηστοὶ ἀκριβῶς ἀπέτελέσθησαν, ἀμιγεῖς ἐτέρων χρωμάτων, καὶ πρὸς γε τὴν σὴν ὑποδοχὴν οὗτοι ἐτοιμώτατοι· ὅσοι δὲ ὑπὸ τοῦ πάλαι ρύπου μὴ ἐς βάθος παρεδέξαντο ὅποσον δευσοποιοῦν τοῦ Φαρμάκου, τῶν ἄλλων ἀμείνους, ἀτελεῖς δὲ ὅμως, καὶ μιζόλευκοι, καὶ κατεστιγμένοι, καὶ παρδαλωτοὶ τὴν χροάν. εἰσὶ δ' οἱ καὶ μόνον ψάυσαντες ἔκτοσθεν τοῦ λέβητος ἄκρῳ τῷ δακτύλῳ, καὶ ἐπιχρισάμενοι τῆς ἀσβόλου, ἱκανῶς οἴονται καὶ οὗτοι μεταβεβάσθαι. σοὶ μέντοι θῆλον ὅτι μετὰ τῶν ἀρίστων ἡ

9 διατριβὴ ἔσται. Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων ἤδη πλησιάζομεν

10 Δευσοποιοῦν) Τὸ ἀνέκλυτον βάμμα. V.

lorum cepit. Etenim, si nihil aliud, reverentia certe habitus, moderatius aliquando peccant. Verum enimvero etiam in pravos illorum quosdam incides, nam verum, puto, dicendum est; in quosdam vero semisapientes & semipravos. Cum enim illos novo colore inficiendos philosophia suscepit, quotquot ad saturitatem biberunt illius tincturae, plane boni facti sunt, colore nullo admixto alio: atque ad te recipiendam hi sunt paratissimi. Qui vero prae antiquis sordibus non fatis profunde receperunt vim illam medicamenti penetrabilem, hi meliores reliquis, imperfecti tamen, & ex albo varii, & punctis pardalium instar maculosi. Sunt vero, qui, ubi extra solum summo digito ahenum contingere, fuligine inuncta, fatis ipsi quoque mutasse colorem sibi videntur. Apertum vero, futuram tibi consuetudinem esse cum optimis. Sed dum loquimur, iam appropinquamus At-

τῇ Ἀττικῇ ὥστε τὸ μὲν Σούνιον ἐν δεξιᾷ καταλείπω-
μεν, ἐς δὲ τὴν ἀκρόπολιν ἀπονεύωμεν ἤδη. καὶ ἐπεὶ περ
καταβεβήκαμεν, αὐτὴ μὲν ἐνταῦθά που ἐπὶ τοῦ πάγου
κάθησο, τὴν πνύκα ὀρῶσα, καὶ περιμένουσα ἐς τ' ἂν κη-
ρῶω τὰ παρὰ τοῦ Διός· ἐγὼ δ' ἐς τὴν ἀκρόπολιν ἀνα-
βας, ῥᾶον οὕτως ἅπαντας ἐκ τοῦ ἐπηκόου προσκα-
λέσομαι.

ΔΙΚ. Μὴ πρότερον ἀπέλθης, ὦ Ἑρμῇ, πρὶν εἰπεῖν
ὅστις οὗτος ὁ προσιών ἐστιν, ὁ κερασφόρος, ὁ τὴν σύριγ-
γα, ὁ λάσιος ἐκ τοῖν σκελοῖν.

ΕΡΜ. Τί φῆς, ἀγνοεῖς τὸν Πᾶνα, τῶν Διονύσου θε-
ραπόντων τὸν βακχικώτατον; οὗτος ὥκει μὲν τὸ πρόσθεν
ἀνὰ τὸ Παρθένιον· ὑπὸ δὲ τὸν Δάτιδος ἐπίπλουν, καὶ τὴν

4 Τὴν πνύκα ὀρῶσα) Τὴν ἐκκλη-
σίαν τῶν Ἀθηναίων παρὰ τὸ πε-
πυκῶσθαι πάγος δι' ὃ ἐφίλλετο τό-
πος παρὰ τὸ πεπυγῆναι καὶ συνιστά-
ναι πρὸς ὕψος. V.

6 Ἐπηκόου) Ἐπίκοος χῶρος ὁ
πρόσφορος τῇ φωνῇ ἐξακουσθῆναι.
ἔτσι ἡ περιωπῆ. G.

11 Τὸν Πᾶνα τοῦ Διονύσου) Ἀρ-

μοδίως ὡς ἴδιον οὐδὲ ἰπαινεῖ αὐτὸν.
V.

13 Τὸ Παρθένιον) Ὁρος Ἀρκα-
δίας. V.

ibid. Ὑπὸ δὲ τὸν Δάτιδος) Δα-
ρεῖς ὁ Περσῶν βασιλεὺς κατὰ τῆς
Ἑλλάδος στρατῶν, οὗ δι' ἑαυτοῦ
ἦλθεν, ἀλλ' ἐπιμψε Δάτιν στρατη-
γόν. ὅς ἐλθὼν εἰς Μαραθῶνα, ἠτ-
τήθη παρὰ Ἀθηναίων. V.

ticae. Itaque, relicto a dextris Sunio, ad arcem iam deflecta-
mus: & quandoquidem modo descendimus, ipsa quidem
hic in colle confidere poteris, concionem prospiciens, ex-
spectansque, dum *mandata* a Iove edixero. Ego vero con-
fensa arce sic facilius omnes de loco ad exaudiendum apto
advocavero.

Iust. Noli prius abire, Mercuri, quam dicas, quis sit
ille, ad nos viam affectans, cornutus, cum fistula, hirsu-
tis cruribus.

Merc. Quid ais? Pana ignoras, illum Bacchi famulorum
maxime Bacchicum? Hic olim quidem ad Parthenium ha-
bitabat, post appulsum vero Datidis, & exsensionem bar-

Μαραθώναδε τῶν βαρβάρων ἀπόβασιν, ἤκεν ἄκλιτος τοῖς Ἀθηναίοις σύμμαχος· καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου, τὴν ὑπὸ τῇ ἀκρόπόλει σπήλυγγα ταύτην ἀπολαβόμενος, αἰκεῖ μικρὸν ὑπὸ τοῦ Πελασγικοῦ, ἐς τὸ μετοικικὸν συντελῶν, καὶ νῦν, ὡς τὸ εἶκος, ἰδὼν ἐκ γειτόνων, πρόσεισι δεξιωσόμενος.

10 ΠΑΝ. Χαίρετε, ὦ Ἑρμῇ καὶ Δίκῃ.

ΕΡΜ. Καὶ . . .

ΔΙΚ. Καὶ σύ γε, ὦ Πᾶν, μουσικώτατε καὶ πηδητικώτατε Σατύρων ἀπάντων, Ἀθήνησι δὲ καὶ πολεμικώτατε.

ΠΑΝ. Τίς δὲ ὑμᾶς, ὦ Ἑρμῇ, δεῦρο χρεῖα ἤγαγεν;

ΕΡΜ. Αὕτη σοι διηγῆσεται τὰ πάντα· ἐγὼ δὲ ἐπὶ τὴν ἀκρόπολιν, καὶ τὸ κήρυγμα.

ΔΙΚ. Ὁ Ζεὺς, ὦ Πᾶν, κατέπεμψε με ἀποκληρώσουσαν τὰς δίκας· σοὶ δὲ πῶς τὰ ἐν Ἀθήναις ἔχει;

3 Σπήλυγγα) Σπήλαιον. V. 4 Ὑπὸ τοῦ Πελασγικοῦ) Τόπος Ἀθηνῶν ἀπὸ Πελασγῶν ἐν αὐτῇ οἰκισάντας, γράφεται καὶ διὰ τοῦ ρ'. V.

barorum in Marathona, non vocatus auxilio venit Atheniensibus, & ab eo inde tempore istam sub arce speluncam nactus, ibi habitat prope Pelasgicum, censeturque inter inquilinos, & nunc, ut videtur, ex propinquo nos vi-
fos salutatum accedit.

Pan. Salvete, Mercuri & Iustitia.

Merc. Et...

Iust. Tu quoque *salve*, Pan, canendi & saltandi inter Satyros omnes peritissime, Athenis autem etiam pugnacissime!

Pan. Quod vero vos, Mercuri, negotium huc deduxit?

Merc. Haec tibi narrabit omnia: ego ad arcem & praeconium.

Iust. Demisit me, Pan, ad fortienda iudicia, Iuppiter. Tibi vero quomodo Athenis vivitur?

ΠΑΝ. Τὸ μὲν ὅλον οὐ κατ' ἀξίαν πράττω παρ' αὐτοῖς, ἀλλὰ πολὺ καταδέεστέρον τῆς ἐλπίδος· καὶ ταῦτα τηλικούτων ἀπώσάμενος κυδοιμὸν, τὸν ἐκ τῶν βαρβάρων. ὅμως δὲ δις ἢ τρίς τοῦ ἔτους ἀνιόντες, ἐπιλεξάμενοι τράγον ἑορχιν θύουσί μοι, πολλῆς τῆς κινάβρας ἀπόζοντα, εἴτ' εὐχοῦνται τὰ κρέα, ποιησάμενοί με τῆς εὐφροσύνης μάρτυρα, καὶ ψιλῶ τιμήσαντες τῷ κρότῳ· πλὴν ἀλλὰ ἔχει τινά μοι ψυχαγωγίαν ὁ γέλως αὐτῶν, καὶ ἡ παιδιά.

ΔΙΚ. Τὰ ἄλλα δὲ, ὦ Πάν, ἀμείνους πρὸς ἀρετὴν ἱ ἐγένοντο ὑπὸ τῶν φιλοσόφων;

ΠΑΝ. Τίνας λέγεις τοὺς φιλοσόφους; ἄρ' ἐκείνους τοὺς κατηφεῖς, τοὺς σκυθρωποὺς ξυνάμα πολλοὺς, τοὺς τὸ γένειον ὁμοίους ἐμοὶ, τοὺς λάλους;

ΔΙΚ. Καὶ μάλα.

ΠΑΝ. Οὐκ οἶδα ὅ, τι καὶ λέγουσιν, εὐδὲ συνήμι

3 Ἀπώσάμενος κυδοιμὸν) Πόλε- τοῖς Ἀθηναίοις ἐν Μαραθῶνι, πολ-
μον. λέγεται γὰρ Πάν συμμαχῆσαι λους τῶν βαρβάρων φοιτεῖσαι. V.

Pan. In universum non pro dignitate apud illos ago, sed multo, quam speraveram, tenuius, idque cum tantum defenderim tumultum, quantus fuit ille a barbaris. Tamen bis aut ter anno ascendentes, delectum caprum non castratum mihi sacrificant, hircosissime olentem: tum carnes epulantur, testem me advocantes laetitiae, & tenui honorantes plausu. Verumtamen affert quandam mihi oblectationem risus illorum & iocus.

Iust. Ceterum vero, Pan, meliores ad virtutem facti sunt a philosophis?

Pan. Quos mihi narras philosophos? numquid illos demisso vultu, tristes, simul multos, illos mento tenus mihi similes, loquaces illos?

Iust. Sane.

Pan. Quid dicant, nescio, nec sapientiam illorum intel-

τὴν σοφίαν αὐτῶν. ὅρειος γὰρ ἔγωγε, καὶ τὰ κομψὰ
ταῦτα ῥημάτων, καὶ ἀστικά, οὐ μεμάθηκα, ὦ Δίκη.
πόθεν γὰρ ἐν Ἀρκαδίᾳ σοφιστῆς, ἢ φιλόσοφος; μέχρι
τοῦ πλαγίου καλάμου, καὶ τῆς σύριγγος, ἐγὼ σοφός·
τὰ δ' ἄλλα αἰπόλος, καὶ χορευτὴς, καὶ πολεμικός, ἢν
δέη. πλὴν ἀλλ' ἀκούω γε αὐτῶν αἰ κεκραγόντων, καὶ
ἀρετὴν τινα, καὶ ἰδέας, καὶ φύσιν, καὶ ἀσώματα διεξ-
ιόντων, ἄγνωστα ἐμοὶ καὶ ξένα ὀνόματα. καὶ τὰ πρῶ-
τα μὲν εἰρηνικῶς ἐνάρχονται τῶν πρὸς ἀλλήλους λόγων·
προϊούσης δὲ τῆς συνουσίας ἐπιτείνουσι τὸ φθέγμα μέ-
χρι πρὸς τὸ ὄρθιον· ὥστε ὑπερδιατεινομένων, καὶ μεγά-
λα λέγειν ἐβελόντων, τό, τε πρόσωπον ἐρυθρίᾳ, καὶ ὁ
τράχηλος οἰδεῖ, καὶ αἱ φλέβες ἐξανίστανται, ὥσπερ
τῶν αὐλητῶν, ὅποταν εἰς στενὸν τὸν αὐλὸν ἐμπνεῖν βιά-
ζωνται. διαταράξαντές γε οὖν τοὺς λόγους, καὶ τὸ ἐξ ἀρ-

1 Ὅρειος γὰρ ἔγωγε) Ἐν ὄρεισι
δαιτάμπος. V.

2 Ἀστικά) Πολεμικά. V. Ιππο-
πο πολιτικά. Quamvis ne hoc fa-
tis recte. Solan.

10 Συνουσίας) Ἐς τὸ ἀκριβέστα-

τον ἔγραφε τὸ τῶν φιλοσόφων ἐν
ταῖς διαλογικαῖς συνουσίαις σύμ-
πτωμα. V.

ibid. Μέχρι πρὸς τὸ ὄρθιον) Ἀπὸ
τοῦ ἐπὶ τὸ μῆζον καὶ ὄξυ τῆς φωνῆς. V.

higo: monticola enim ego, & comtula ista dicta atque ur-
bana non didici, Iustitia: unde enim in Arcadia Sophista
aut Philosophus? ad obliquam arundinem usque, & fistu-
lam ego sapiens: ceterum caprarum pastor, & saltator, &
si opus sit, pugnax. Verum audio tamen illos semper cla-
mantes, & virtutem quandam, & species, & naturam, &
expertia corporis proferre, ignorabilia mihi & peregrina
nomina. Ac primo quidem pacifice occipiunt suos inter se
sermones: procedente vero disputatione, ad orthium uf-
que modum vocem intendunt; adeo ut a nimia contentio-
ne, atque alta voce dicendi studio, & vultus rubescat, &
intumescant cervices, & venae surgant velut tibicinum,
cum in angusta inflanda tibia vim sibi adhibent. Perturba-

χῆς ἐπισκοπούμενον συγχέαντες, ἀπίασι λοιδορησάμενοι ἀλλήλοις οἱ πολλοὶ, τὸν ἰδῶντα ἐκ τοῦ μετώπου ἀγκύλῳ τῷ δακτύλῳ ἀπεξέσμενοι. καὶ οὗτος κρατεῖν ἔδοξεν ὅς ἂν μεγαλοφώνότερος αὐτῶν ἢ θρασύτερος. πλὴν ἀλλ' ὅγε λεῶς ὁ πολὺς τεθήπασιν αὐτούς· καὶ μάλιστα ὁπόσους μῆδεν τῶν ἀναγκαιοτέρων περισχρεῖ· καὶ παρεστάσι, πρὸς τὸ θράσος καὶ τὴν βοὴν κεκληλημένοι. ἔμοι μὲν οὖν ἀλαζόνες τινὲς ἔδοκουν ἀπὸ τούτων, καὶ ἠρώμην ἐπὶ τῇ τοῦ πώγωνος ὁμοιότητι. εἰ δέ γε δημῶφελές τι ἐνῆν τῇ βοῇ αὐτῶν, καὶ τι ἀγαθὸν ἐκ τῶν ρημάτων ἐκείνων ἀνεφύετο αὐτοῖς, οὐκ ἂν εἰπεῖν ἔχοιμι. πλὴν ἀλλ' εἶγε δεῖ μῆδεν ὑποστειλάμενον τάληθές διαγῆσθαι, (οἰκῶ γὰρ ἐπὶ σκοπῆς, ὡς ὄρας) πολλοὺς αὐτῶν πολλάκις ἤδη ἐθεασάμην περὶ δείλῃν ὀψίαν.

ΔΙΚ. Ἐπίσχες, ὦ Πάν· οὐχ ὁ Ἑρμῆς σοι κηρύττειν ἔδοξε;

; Τεθήπασι) Θαυμάζουσι. V.

tis igitur invicem sermonibus, & confuso quaestionis statu abeunt plerique convivientes sibi invicem, sudorem de fronte digito incurvato detergentes: & ille vicisse videtur, qui vocalior est audaciorve. Inverim vulgus illos stupet, maxime si quos nihil magis necessarium occupatos tener, atque adstant, audacia illorum atque clamoribus defixi ac delinui. Mihi igitur his indicium vani homines esse videbantur, aegreque ferebam illam barbae similitudinem. Utrum vero aliquid publice utile infit in illo eorum clamore, aut quid illis boni ex verbis istis exoriat, non equidem dixerim. Verum si absque dissimulatione rem ipsam dicere fas est, (habito enim hic, ut vides, in specula) multos illorum saepe iam vidi, sero vespere.

Iust. Exspecta, Pan. Nonne Mercurius concionari tibi visus est?

ΠΑΝ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΕΡΜ. Ἀκούετε, λεῶς, ἀγορὰν δικῶν ἀγαθῇ τύ-
 χῃ καταστησόμεθα τήμερον, Ἐλαφιβολιῶνος ἐβδόμη
 ἰσταμένου. ὅποσοι γραφὰς ἀπήνεγκαν, ἤκειν εἰς Ἀρείον
 πάγον, ἔνθα ἡ Δίκη ἀποκληρώσει τὸ δικαστήριον, καὶ
 αὐτὴ παρέσται τοῖς δικάζουσιν· οἱ δικασταὶ ἐξ ἀπάντων
 Ἀθηναίων· ὁ μισθὸς τριῶβολον ἐκάστης δίκης· ἀριθμὸς
 τῶν δικαστῶν κατὰ λόγον τοῦ ἐγκλήματος. ὅποσοι δὲ
 ἀποθέμενοι γραφὴν, πρὶν εἰσελθεῖν, ἀπέθανον, καὶ τού-
 τους ὁ Αἰακὸς ἀναπεμφάτω. ἦν δέ τις ἄδικοι δεδικά-
 σθαι οἴηται, ἐφέσιμον ἀγωνιέται τὴν δίκην. ἡ δὲ ἔφε-
 σις ἐπὶ τὸν Δία.

ΠΑΝ. Βαβαὶ τοῦ θορύβου, ἡλίκον, ὦ Δίκη, ἀνεβόη-
 σαν. ὥς δὲ καὶ σπουδῇ συνθέουσιν ἔλκοντες ἀλλήλους
 πρὸς τὸ ἀναντες εὐθὺ τοῦ Ἀρείου πάγου; καὶ ὁ Ἑρμῆς
 δὲ ἥδη πάρεστιν. ὥστε ὑμεῖς μὲν ἀμφὶ τὰς δίκας ἔχε-
 τε, καὶ ἀποκληροῦτε, καὶ διακρίνετε, ὥσπερ ὑμῖν νόμος·

Pan. Nempe.

*Merc. Audito, popule. Forum iudiciorum, quod felix fau-
 stumque sit, agemus hodie, Februarii ineuntis septimo. Quicun-
 que causas detulerunt, veniant in Areopagum: ibi Iustitia sortie-
 tur dicas & ipsa aderit iudicantibus. Iudices ex omnibus Athe-
 nienfibus: merces uniuscuiusque causae triobolum. Numerus iudi-
 cum pro portione criminis. Quicunque vero dato libello ante, quam
 in iudicium venirent, mortui sunt, eos quoque remittat Aiacus.
 Si quis iniuste in sua causa iudicatum esse putet, provocatione
 certabit: est autem ad Iovem provocatio.*

*Pan. Vah tumultus! Quantos tollunt, Iustitia, clamo-
 res! Quam studiose vero concurrunt trahentes alii alios
 arduo ascensu in collem Martium! Iam vero adest etiam
 Mercurius. Itaque vos quidem occupaminor in iudiciis, &
 sortiminor, & iudicatore, ut vobis legitimum est. Ego ve-*

ἐγὼ δὲ, ἐπὶ τὸ σπήλαιον ἀπελθὼν, συρίζομαι τι μέλος τῶν ἐρωτικῶν, ὃ τὴν Ἥχῃ εἶωθα ἐπικερτομεῖν· ἀκροάσεων δὲ, καὶ λόγων τῶν δικανικῶν, ἄλῃς ἐμοίγε, ὅσημέραι τῶν ἐν Ἀρείῳ πάγῳ δικαζομένων ἀκούοντι.

ΕΡΜ. Ἄγε, ὦ Δίκη, προσκαλῶμεν.

13

ΔΙΚ. Εὖ λέγεις. ἀβρόοι γοῦν, ὡς ὀράς, προσίασι θορυβοῦντες, ὥσπερ οἱ σφῆκες περιβομβοῦντες τὴν ἄκραν.

ΑΘΗΝ. Εἴληφά σε, ὦ κατάρατε.

ΑΛΛ. Συκοφαντεῖς.

ΑΛΛ. Δώσεις ποτὲ ἤδη τὴν δίκην.

ΑΛΛ. Ἐξελέγξω σε δεινὰ εἰργασμένον.

ΑΛΛ. Ἐμοὶ πρῶτον ἀποκληρώσον.

ΑΛΛ. Ἐπου, μιὰρὲ, πρὸς τὰ δικαστήριον.

ΑΛΛ. Μὴ ἄγχε με.

ΔΙΚ. Οἶσθα ὃ δράσομεν, ὦ Ἑρμῆ; τὰς μὲν ἄλλας

3 Ἄλῃς ἔχοιμι) Ἀντὶ τοῦ ἄλῃς ται, μήτε ἀντὶ ὑποτακτικοῦ ῥήματος. οἶον· οὗτος δὲ ὁπότε εἰσέλθῃ, κακὰ πολλὰ με εἰργάζετο, ἀντὶ γὰρ τοῦ εἰσέλθῃν. V.

ro, discedens in speluncam, fistula canam amatoriam quandam cantilenam, qua cavillari soleo Echonem. Auditio-
num vero & iudicialium orationum fatis mihi fuerit, qui
quotidie in Areopago litigantes audiam.

Merc. Age, Iustitia, advocemus.

Iust. Bene mones. Dens enim, ut vides, cum tumultu
accedunt, vesparumque instar bombum circa arcem faciunt.

Athen. Teneo te, scelestē.

Alius. Calumniator es.

Alius. Dabis tandem aliquando poenas.

Alius. Convincam te fecisse horribilia.

Alius. Mihi prius fortire.

Alius. In ius veni, impure.

Alius. Noli mihi collum obtorquere.

Iust. Scin', quid agamus, Mercuri? Causas alias differe-

Lucian. Vol. VII.

E

δίκας ἐς τὴν αὐρίον ὑπερβαλώμεθα, σήμερον δὲ κληρῶ-
μεν τὰς τοιαύτας, ὅποσαι τέχναις, ἢ βίοις, ἢ ἐπιστή-
μαις, πρὸς ἄνδρας εἰσὶν ἐπηγγελμένοι. καὶ μοι ταύτας
ἀνάδος τῶν γραφῶν.

ΕΡΜ. Μέβη κατὰ τῆς Ἀκαδημίας ὑπὲρ Πολέμωνος
ἀνδραποδισμοῦ.

ΔΙΚ. Ἐπὶ κλήρωσον.

ΕΡΜ. Ἡ Στοὰ κατὰ τῆς Ἡδονῆς, ἀδικίας, ὅτι τὸν
ἐραστὴν αὐτῆς Διονύσιον ἀπεβουκόλησε.

ΔΙΚ. Πέντε ἱκανοί.

ΕΡΜ. Περὶ Ἀριστίππου Τρυφῇ πρὸς Ἀρετὴν.

ΔΙΚ. Πέντε καὶ τούτοις δικασάτωσαν.

ΕΡΜ. Ἀργυραμοιβικὴ δρασμοῦ Διογένης.

ΔΙΚ. Τρεῖς ἀποκλήρου μόνους.

ΕΡΜ. Ἡ Γραφικὴ κατὰ Πύρρῳνος λειποταξίου.

ΔΙΚ. Ἐννέα κρίνέτωσαν.

13 Ἀργυραμοιβικὴ) Τραπεζιτικὴ. V.

mus in crastinum: hodie vero sortiamur illas, quae ab ar-
tibus, vel vitae generibus, vel scientiis, contra viros dela-
rae sunt. Et cedo huius mihi generis libellos.

Merc. *Ebrietas contra Academiam pro Polemone, plagii.*

Iust. Sortire septem iudices.

Merc. *Porticus [Stoa] contra Voluptatem, iniuriarum, quod
suum amatorem Dionysium abduxit.*

Iust. Quinque sufficiunt.

Merc. *De Aristippo Voluptas contra Virtutem.*

Iust. Quinque & his litem iudicanto.

Merc. *Mensaria fugae crimen intendit Diogeni.*

Iust. Tres solos sortire.

Merc. *Pictoria contra Pyrrhonem deserti ordinis.*

Iust. Novem iudicent.

ΕΡΜ. Βούλει καὶ ταύτας ἀποκληροῦμεν, ὦ Δίκη, τὰς 14
 δύο, τὰς πρώην, τὰς ἀπενηνευγμένας κατὰ τοῦ ῥήτορος;

ΔΙΚ. Τὰς παλαιὰς πρότερον διαλύσωμεν· αὗται δὲ
 εἰς ὕστερον δεδικάσονται.

ΕΡΜ. Καὶ μὴν ὅμοιαί γε καὶ αὗται, καὶ τὸ ἔγ-
 κλημα, εἰ καὶ νεαρόν, ἀλλὰ παραπλήσιον τοῖς προαπο-
 κεκληρωμένοις· ὥστε ἐν τούτοις δικασθῆναι ἄξιον.

ΔΙΚ. Ἐοικας, ὦ Ἑρμῆ, χαριζομένῳ τὴν δέησιν· ἀπο-
 κληρῶμεν δ' ὅμως, εἰ δοκεῖ· πλὴν ἀλλὰ ταύτας μόνας,
 ἱκαναὶ γὰρ αἱ ἀποκεκληρωμέναι. δὸς τὰς γραφάς.

ΕΡΜ. Ῥητορικὴ κακώσεως τῷ Σύρῳ· Διάλογος τῷ
 αὐτῷ, ὕβρεως.

ΔΙΚ. Τίς δὲ οὗτός ἐστιν; οὐ γὰρ ἐγγεγράφται
 τὸννομα.

ΕΡΜ. Οὕτως ἀποκλήρου, τῷ ῥήτορι τῷ Σύρῳ· κω-
 λύσει γὰρ οὐδὲν καὶ ἄνευ τοῦ ὀνομάτος.

2 Κατὰ τοῦ ῥήτορος) Ὁ ῥήτωρ οὗτος εἴ αὐτὸς, κακώδαιμον Λουκιανί. V.
 11 Κακώσεως τῷ Σύρῳ) Διὰ τὸ Σύρον εἶναι τὸν ῥήτορα. V.

Merc. Visne illas quoque fortiamur, Iustitia, duas nupe-
 ras, delatas contra rhetorem?

Iust. Antiquas prius dirimamus: hae postridie iudicabuntur.

Merc. Verum similes illae quoque, & crimen, licet no-
 vum, tamen finitimum his, quae modo fortiti sumus. Ita-
 que inter haec iudicari aequum est.

Iust. Videris, Mercuri, gratificari velle alicuius precibus.
 Sortiamur tamen, si videtur. Verum solas haece: fati mul-
 tae enim iudices fortitae sunt. Cedo libellos.

Merc. *Rhetorica malae translationis* dicam scribit Syro: *Dia-*
logus eidem, contumeliae.

Iust. Quis vero hic est? neque enim adscriptum est nomen.

Merc. Sic modo fortire, *Rhetori Syro*: nihil enim impe-
 diet, etiam sine nomine.

ΔΙΚ. Ἴδου καὶ τὰς ὑπερορίας ἤδη Ἀθήνησιν ἐν Ἀρείῳ πάγῳ ἀποκληρώσομεν, ἃς ὑπὲρ τὸν Εὐφράτην καλῶς εἶχε δεικνῆσθαι· πλὴν ἀποκληρώου ἑνδεκά τοὺς αὐτοὺς ἑκατέρωθεν τῶν δικῶν.

ΕΡΜ. Εὐγε, ὦ Δίκη, Φεῖδῃ, μὴ πολὺ ἀναλίσκεισθαι τὸ δικαστικόν.

- 15 ΔΙΚ. Οἱ πρῶτοι καθήσθωσαν τῇ Ἀκαδημίᾳ καὶ τῇ Μέθῃ, σὺ δὲ τὸ ὕδωρ ἔγχει. προτέρα δὲ σὺ λέγε ἢ Μέθῃ. τί σιγᾷς, καὶ διανεύῃ; μάθε, ὦ Ἑρμῇ, προσελθών.

ΕΡΜ. Οὐ δύναμαί, Φησι, τὸν ἀγῶνα εἰπεῖν ὑπὸ τοῦ ἀκράτου τὴν γλῶτταν πεπεδημένη, μὴ καὶ γέλωτα ὄφλω ἐν τῷ δικαστηρίῳ, μόγις δὲ καὶ ἔστηκα, ὡς ὅρας.

ΔΙΚ. Οὐκοῦν συνήγορον ἀναβιβασάτω τῶν δεινῶν τούτων τινά· πολλοὶ γὰρ οἱ καὶ ἐπὶ τριαβόλῳ διαρρηγῆναι ἔτοιμοι.

ΕΡΜ. Ἄλλ' οὐδεὶς ἐβελήσει ἐν γε τῷ Φανερῷ συναγορεῦσαι Μέθῃ· πλὴν εὐγνώμονά γε ταῦτα εἰσὶν ἀξιούν.

Iust. En transmontanas iam etiam Athenis in Areopago fortiemur dicas; quas trans Euphratem iudicatas esse oportebat. Verum fortire undecim, eosdem utrique dicæ.

Merc. Bene tu quidem, Iustitia, parca es, ne multum infumatur in sportulas iudicium.

Iust. Primi sedeant Academiae & Ebrietati. Tu vero aquam infunde. Prior tu dic, Ebrietas. Quid taces, & nutas? Accede, Mercuri, & audi.

Merc. Non possum, ait, causam meam agere mero compedita lingua, ne ludibrium debeam in iudicio. Vix autem sto, ut vides.

Iust. Itaque patronum adhibeat, de acribus illis aliquem. Multi enim, etiam trioboli causa dirumpere se parati.

Merc. Sed nemo temere volet causam Ebrietatis palam suscipere. Et tamen cum ratione istuc videtur petere.

ΔΙΚ. Τὰ ποῖα;

ΕΡΜ. Ἡ Ἀκαδημία αἰὲν πρὸς ἀμφοτέρους παρεσκευάζεται τοὺς λόγους, καὶ τοῦτ' ἀσχεῖ, τὰναντία καλῶς δύνασθαι λέγειν. αὕτη τοίνυν, Φησὶν, ὑπὲρ ἐμοῦ πρότερα εἰπάτω· εἴτα ὕστερον ὑπὲρ ἐαυτῆς ἔρεϊ.

ΔΙΚ. Καὶνὰ μὲν ταῦτα· εἰπὲ δὲ ὅμως, ὦ Ἀκαδημία, τὸν λόγον ἐκάτερον, ἐπεὶ σοι ῥάδιον.

ΑΚΑΔ. Ἀκούετε, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, πρότερον τὰ 16 ὑπὲρ τῆς Μέλης· ἐκείνης γὰρ τόγε νῦν ῥέον. ἡδίκηται δὲ ἡ ἀβλία τὰ μέγιστα ὑπὸ τῆς Ἀκαδημίας ἐμοῦ, ἀνδράποδον ὃ μόνον εἶχεν εὖνουν καὶ πιστὸν αὐτῇ, μηδὲν αἰσχρὸν ὧν προστάξειεν οἰόμενον, ἀΦαιρεθεῖσα τὸν Πολέμωνα ἐκείνον, ὃς μεθ' ἡμέραν ἐκώμαζε διὰ τῆς ἀγορᾶς μέσης, ψάλτριαν ἔχων, καὶ καταδόμενος ἔωθεν εἰς ἐσπέραν, μεθύων αἰὲν καὶ κραιπαλῶν, καὶ τὴν κεφαλὴν τοῖς στεφάνοις δινηθισμένος. καὶ ταῦτα ὅτι ἀληθῆ, μάρτυρες Ἀ-

Iust. Quid?

Merc. Academia semper in utramque partem dicere parata est, & hoc ipsum meditatur, contraria bene posse dicere. Haec ergo, ait, pro me primum dicat, deinde posterius pro se verba faciet.

Iust. Nova quidem ista ratio. Sed dic tamen, Academia, utramque causam, quando tibi facile est.

Acad. Audite, Iudices, primum quae pro Ebrietate dicentur: illius enim nunc aqua fluit. Maxima vero infelix iniuria a me, Academia, affecta est, mancipio, quod solum habebat amicum & fidele sibi, quod nihil eorum, quae ipsa imperabat, turpe putaret, privata, isto, dico, Polemone: qui interdum comissabundus vagabatur per forum medium, cum psalteria, canentibus aures praebens a mane inde ad vesperam, ebrius, vino gravis, floreo caput ferto redimitus. Haec vera esse, testes Athenienses universi, qui

θηναῖοι ἅπαντες, οἱ μὲν πώποτε νήφοντα Πολέμωνας εἶδον. ἐπεὶ δὲ ὁ κακοδαίμων ἐπὶ τὰς τῆς Ἀκαδημίας θύρας ἐκώμασεν, ὥσπερ ἐπὶ πάντας εἰώβει, ἀνδροποδισαμένη αὐτόν, καὶ ἀπὸ τῶν χειρῶν τῆς Μέθης ἀρπάσασα μετὰ βίας, καὶ πρὸς αὐτὴν ἀγαγοῦσα, ὕδροποτεῖν τε κατηνάγκασε, καὶ νήφειν μετεδίδαξε, καὶ τοὺς στεφάνους περιέσπασε, καὶ θεόν πίνειν κατακείμενον, ῥημάτια σκολιὰ καὶ δύστηνα, καὶ πολλῆς Φροντίδος ἀνάμεστα ἐπαιδεύσει· ὥστε ἀντὶ τοῦ τέως ἐπανθοῦντος αὐτῷ ἐρυθήματος, ὠχρὸς, ἄβλιος, καὶ ῥικνὸς τὸ σῶμα γεγένηται, καὶ τὰς ὥδας ἀπάσας ἀπομαθὼν, ἄσιτος ἐνίοτε καὶ διψαλέος εἰς μέσσην ἐσπέραν καθήται ληρῶν, ὅποια πολλὰ ἡ Ἀκαδημία ἐγὼ ληρεῖν διδάσκω. τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι καὶ λοιδορεῖται τῇ Μέθῃ πρὸς ἐμοῦ ἐπαρβείς, καὶ μυρία κακὰ διέξεισι περὶ αὐτῆς. εἴρηται σχεδὸν τὰ ὑπὲρ τῆς Μέθης. ἤδη καὶ ὑπὲρ ἐμαυτῆς ἐρῶ· καὶ τὸ ἀπὸ τούτου ἐμοὶ βευσάτω.

ne unquam quidem sobrium videre Polemonem. Cum autem ad Academiae portam commissatum veniret infelix, ut ad alias omnes solebat; illa plagio usa, vi ereptum e manibus Ebrietatis ad se deduxit, aquam bibere coëgit, sobrium esse de novo instituit, coronas ei detraxit, & cum in lecto bibendum esset, tortuosas illum quasdam vuculas, miserasque, & multae sollicitudinis plenas edocuit. Itaque pro illo, qui tum in ipso efflorescebat, rubore pallidus, miser, & rugosus corpore factus est: & cantilenarum omnium oblitus, sine cibo nonnunquam & sitiens ad mediam usque vesperam desidet inter nugas, quas multas ego, Academia, doceo. Maximum vero illud, quod etiam maledicit Ebrietati incitatus a me, & sexcenta de ea mala narrat. Dicta sunt fere, quae pro Ebrietate debebant. Iam etiam pro me agam. Et hinc mihi fluat *clepsydra*.

ΔΙΚ. Τί ἄρα πρὸς ταῦ-
τον ἐν τῷ μέρει.

ΑΚΑΔ. Οὕτωςι μὲν ἄ-
δρες δικασταί, ἡ συνήγορος
δὲ καί με τοῦ μετ' εὐνοίας ἀκο-
ῆς δίκην. τὸν γὰρ Πόλεμος
κέτην εἶναι, πεφυκότα οὐ
θην, ἀλλ' οἰκεῖον ἐμοὶ, κα-
σασα νέον ἔτι καὶ ἀπαλ-

Ἡδονῆς, ἥπερ αὐτῇ τὰ π-
ἄλλων, τοῖς κόμοις, καὶ ταῖς ἐταίραις παρασχῶσα ἐκ-
δοτον, ὡς μηδὲ μικρὸν αὐτῷ τῆς αἰδοῦς ὑπολείπεσθαι
καὶ ἅ γε ὑπὲρ ἐαυτῆς λέγεσθαι μικρὸν ἐμπροσθεν ἄετο,
ὑπὲρ ἐμοῦ εἰρῆσθαι νομίσατε. περιῆει γὰρ ἔωθεν ὁ ἄθλιος
ἐστεφανωμένος, κραιπαλῶν, διὰ τῆς ἀγορᾶς μέσης
καταυλούμενος, οὐδέποτε νήφων, κωμάζων ἐπὶ πάντας,

ἔχει τὸ

ε, ὡ ἄν- 17

ἡδονῆς· εἰ

δὲν αὐτὴν

αὐτῆς οἰ-

τὴν Μέ-

τροσπα-

μένης τῆς

Iust. Quid tandem ad haec dicet? sed aequum vicissim
infunde.

Acad. Sic quidem omnino rationabilia auditu pro Ebrie-
tate dixit patrona. Sin vero me etiam benevole audieritis,
quam nulla istam iniuria affecerim, cognoscetis. Nam Po-
lemonem illum, quem suum ait servum, non male natum,
neque pro Ebrietate, sed familiarem mihi & ingenio fimi-
lem, praeripuerat iuvenem adhuc & tenerum, adiuvante
Voluptate, quae & ipsi frequenter ministrat, corrumpitque
miserum, comissionibus & meretricibus dediticium tra-
dens, ut ne parum quidem pudoris illi relinqueretur. Ea
vero, quae pro se dici paulo ante putabat, pro me dicta
putatote. Circumibat enim infelix a mane inde, coronatus,
crapula gravis, per medium forum, tibiis aures intendens,
nec unquam sobrius, comissatum veniens ad quoscunque,

ὑβρις τῶν προγόνων, καὶ τῆς πόλεως ὅλης, καὶ γέλως τοῖς ξένοις. ἐπεὶ μέντοι παρ' ἐμὲ ἦκεν, ἐγὼ μὲν ἔτυχον, ὥσπερ εἴωθα ποιεῖν, ἀναπεπταμένων τῶν θυρῶν, πρὸς τοὺς παρόντας τῶν ἐταίρων λόγους τινὰς περὶ ἀρετῆς καὶ σωφροσύνης διεξιούσα. ὁ δὲ μετὰ τοῦ αὐλοῦ, καὶ τῶν στεφάνων ἐπιστάς, τὰ μὲν πρῶτα ἐβόα, καὶ συγχεῖν ἡμῶν ἐπειράτο τὴν συνουσίαν, ἐπιταράξας τῇ βοῇ. ἐπεὶ δὲ οὐδὲν ἡμεῖς ἐπεφροντίκειμεν αὐτοῦ, κατ' ὀλίγον (οὐ γὰρ τέλεον ἦν διάβροχος τῇ Μέθῃ) ἀνένηφε πρὸς τοὺς λόγους, καὶ ἀφῆρει τε τοὺς στεφάνους, καὶ τὴν αὐλητρίδα κατεσιώπα, καὶ ἐπὶ τῇ πορφυρίδι ἡσχύνετο. καὶ ὥσπερ ἐξ ὕπνου βαθέος ἀνεγρόμενος, ἐαυτὸν τε ἑώρα ὅπως διέκειτο, καὶ τοῦ πάλαι βίου κατεγίγνωσκε, καὶ τὸ μὲν ἐρύθημα τὸ ἐκ τῆς Μέθης ἀπήνθει, καὶ ἠφανίζετο. ἡρυθρία δὲ κατ' αἰδῶ τῶν δρωμένων, καὶ τέλος, ἀποδράς ὥσπερ εἶχεν, ἡτομόλησε παρ' ἐμὲ, οὔτε ἐπικαλεσαμένης, οὔτε βιασαμένης, ὡς αὐτὴ Φησιν, ἐμοῦ, ἀλλ' ἐκὼν

contumelia maiorum suorum, & totius civitatis, risus hospitibus. Verum ad me cum venisset; equidem, ut facere soleo, apertis ianuis ad sodalium quosdam praesentes verba forte faciebam de virtute & temperantia. At ille cum tibia & coronis adstans primo quidem clamabat, tentabatque nos confundere, turbans clamore nostram disputationem. Cum vero nihil illum curaremus; paulatim, neque enim plane ab ebrietate permaduerat, ad sobrietatem ab illa disputatione rediit, abstulitque coronas, & tacere iussit tibicinam, & purpurae illum puduit: & tanquam e profundo somno expergefactus, tum se, quomodo affectus esset, inspexit, tum vitam condemnavit superiorem. Hinc ille ab ebrietate rubor deflorescens evanuit, cum a pudore potius eorum, quae fecerat, erubesceret: & tandem, ut erat, ad me venit transfuga, neque vocantem, neque vim adhi-

αὐτὸς ἀμείνω ταῦτα εἶναι ὑπολαμβάνων. καὶ μοι ἤδη
 καλεῖ αὐτὸν, ὅπως καταμάθῃτε ὃν τρόπον διάκειται πρὸς
 ἐμοῦ. τοῦτον, ὃ ἄνδρες δικασταί, παραλαβοῦσα, γε-
 λοίως ἔχοντα, καὶ μήτε Φωνὴν ἀφίεναι, μήτε ἐστάναι
 ὑπὸ τοῦ ἀκράτου δυνάμενον, ἐπέστρεψα, καὶ ἀνένηψα,
 καὶ ἀντὶ ἀνδραπόδου κόσμιον ἄνδρα καὶ σώφρονα, καὶ
 πολλοῦ ἄξιον τοῖς Ἑλλήσιν ἀπέδειξα. καὶ μοι αὐτὸς τε
 χάριν οἶδεν ἐπὶ τούτοις, καὶ οἱ προσήκοντες ὑπὲρ αὐτοῦ.
 εἰρηκαῖ. ὑμεῖς δὲ ἤδη σκοπεῖτε, πατέρα ἡμῶν ἀμεινον ἦν
 αὐτῷ συνεῖναι.

ΕΡΜ. Ἄγε δὴ μὴ μέλλετε, ψηφοφορήσατε, ὡς ἂν 18
 στήτε, καὶ ἄλλοις χρὴ δικάζειν.

ΔΙΚ. Πάσαις ἡ Ἀκαδημία κρατεῖ, πλὴν μιάς.

ΕΡΜ. Παράδοξον οὐδέν, εἶναί τινα καὶ τῇ Μέβῃ τιθέ- 19
 μενον. Καθήσατε οἱ τῇ Στοᾷ πρὸς τὴν Ἑδονὴν λαχόν-

1 Καὶ μοι ἤδη καλεῖ αὐτὸν) Εἰσελθὼν ὁ Πολέμων εἰς τὸ δικαστήριον,
 παρίσταται τοῖς δικασταῖς. V.

bentem, ut ista dicit; sed quod ipse sua sponte haec me-
 liora putaret. Et iam illum mihi voca, ut discatis, quo-
 modo erga me affectus sit. Hunc ego, Iudices, cum ac-
 cepissem ridicule se habentem, & neque vocem mittere,
 neque stare prae mero valentem, converti, ad sobrietatem
 reduxi, & pro mancipio virum honestum, & sobrium,
 & quantivis pretii Graecis reddidi. Et mihi tum ipse gra-
 tiam habet harum rerum causa, tum pro ipso necessarii.
 Dixi. Vos autem iam considerate, cum utra nostrum esse
 illi fuerit melius.

Merc. Age sane, nolite cunctari, ferte suffragia, surgite.
 ludicare oportet etiam alios.

Iust. Omnibus, una excepta, vincit Academia.

Merc. Mirum non est, esse aliquem, qui suum Ebrietati
 calculum adiecerit. Sedete iam, quibus sortito obvenit iu-

τες περὶ τοῦ ἐραστοῦ δικάζειν. ἐγκέχυται τὸ ὕδωρ· ἡ κατάγραφος, ἡ τὰ ποικίλα, σὺ ἤδη λέγε.

- 20 ΣΤΟΑ. Οὐκ ἀγνοῶ μὲν, ὦ ἄνδρες δικασταί, ὡς πρὸς εὐπρόσωπόν μοι τὴν ἀντίδικον ὁ λόγος ἔσται, ἀλλὰ καὶ ὑμῶν τοὺς πολλοὺς ὁρῶ πρὸς μὲν ἐκείνην ἀποβλέποντας, καὶ μειδιῶντας πρὸς αὐτήν, ἐμοῦ δὲ καταφρονούντας, ὅτι ἐν χρεῶν κέκαρμαι, καὶ ἀρρενωπὸν βλέπω, καὶ σκυθρωπὴ δοκῶ· ὅμως δὲ, ἣν ἐβελήσγητε ἀκοῦσαί μου λεγούσης, θάρρῳ πολὺ δικαιότερα ταύτης ἐρεῖν. τοῦτο γάρ τοι καὶ τὸ παρὸν ἐγκλημὰ ἔστιν, ὅτι οὕτως ἐταιρικῶς ἐσχευασμένη τῷ ἐπαγωγῷ τῆς ὀψέως, ἐραστὴν ἐμὸν ἄνδρα τότε σῶφρονα τὸν Διονύσιον φενακίσασα, πρὸς ἑαυτὴν περιέσπασε. καὶ ἦν γε οἱ πρὸ ὑμῶν δίκην ἐδίκασαν τῇ Ἀκαδημία, καὶ τῇ Μέθῃ, ἀδελφῇ τῆς παρούσης δίκης ἔστιν· ἐξετάζετε γὰρ ἐν τῷ παρόντι, πότερα χοίρων δίκην νενευκότας κάτω, ἡδομένους δεῖ ζῆν, μὴδὲν μεγα-

7 "Οτι ἐν χρεῶν κέκαρμαι") "Οτι οἱ Στωϊκοὶ τὰς κεφαλὰς ἦσαν διόλου κεκαρμένοι, ὡς οἱ Μοναχοὶ νῦν. V.

dicare causam Porticus contra Voluptatem de amatore. Infusa iam est aqua. Tu iam, varie picta, [*Pocile*] dicito.

Port. Non ignoro equidem, Iudices, quam speciosam contra adversariam mihi dicendum sit, quin vestrum etiam plerosque video coniectis in istam oculis ei arridere, me autem despicere, quod in cute sum tonsa, virili vultu, & tristis atque severa videor. Tamen si volueritis audire me dicentem, confido, multo me iustiora prae ista dicturam. Nimirum hoc ipsum etiam praesens crimen est, quod meretricie ita ornata, illo vultu illice, meum amatorem, virum tunc temperantem, Dionysium, deceptum ad se traduxit: quamque ante vos modo causam iudicarunt iudices inter Academiam atque Ebrietatem, ea praesenti causae gemina est. Dispicite enim nunc, utrum porcorum instar humum spectantes in voluptate vivere deceat, magnanimum nihil

λόφρον ἐπινοοῦντας, ἢ ἐν δευτέρῳ τοῦ καλῶς ἔχοντος ἡγη-
 σαμένους τὸ τερπνόν, ἐλευθέρους ἐλευθέρως φιλοσοφεῖν·
 μήτε τὸ ἀλγεινὸν ὡς ἄμαχον δεδιότας, μήτε τὸ ἡδὺ ἀν-
 δραποδωδῶς προαιρουμένους, καὶ τὴν εὐδαιμονίαν ζητούν-
 τας ἐν τῷ μέλιτι, καὶ ταῖς ἰσχάσι. τοιαῦτα γὰρ αὕτη
 δελέατα τοῖς ἀνοήτοις προτείνουσα, καὶ μορμολυττομένη
 τῷ πόνῳ, προσάγεται αὐτῶν τοὺς πολλοὺς, ἐν οἷς καὶ
 τὸν δαίλαιον ἐκείνον ἀφηνιάσαι ἡμῶν πεποίηκε, νοσῶντα
 τηρήσασα. οὐ γὰρ ἂν ὑγιαίνων ποτὲ προσήκατο τοὺς
 παρὰ ταύτης λόγους. καίτοι τί ἂν ἐγὼ ἀγανακτοίην κατ'
 αὐτῆς, ὅπου μὴδὲ τῶν θεῶν φεῖδεται, ἀλλὰ τὴν ἐπιμέ-
 λειαν αὐτῶν διαβάλλει; ὥστε εἰ σωφρονεῖτε, καὶ ἀσε-
 βείας ἂν δίκην λάβοιτε παρ' αὐτῆς. ἤκουον δὲ ἔγωγε ὡς
 οὐδὲ αὕτη παρεσκέυασται ποιήσασθαι τοὺς λόγους, ἀλ-
 λά τὸν Ἐπίκουρον ἀναβιβάζεται συναγορεύοντα· οὕτως

6 Μορμολυττομένη) Ταράττου-
 σα. V.

8 Ἀφηνιάσαι) Φυγεῖν. V.

11 Ὅπου μὴδὲ τῶν θεῶν φεῖδε-

ται) Διὰ τοὺς Ἐπικουρείους ὑπέ-
 κρυσαν ἀθέους μὲν ὄντας, ἡδονὰν
 δὲ πρεσβεύοντας. V.

cogitantes; an post honestatem collocato, quod delectat,
 liberos liberaliter philosophari, neque dolorem, ut invi-
 ctum quiddam, metuentes, neque suave quod est manci-
 piorum more sequentes, quaerentesque felicitatem in melle
 & ficibus? Tales enim escas imprudentibus ista proponens,
 & laborem velut terriculamentum quoddam ostentans, ple-
 rosque ad se allicit: in quibus etiam miserum istum, no-
 stras ut habenas excuteret, adduxit, cum observasset ae-
 grotantem: neque enim sanus unquam orationem illius ad-
 missurus erat. Verum quid ego isti indigner, quae ne Dis
 quidem parcat, sed eorum calumnietur providentiam? Ita-
 que si sanum sequi iudicium volueritis, impietatis etiam
 poenam ab ista sumseritis. Audivi equidem, neque ipsam ad-
 dicendum se comparasse, sed Epicurum adducturam esse
 patronum: adeo tribunalis maiestatem per delicias concul-

ἐντροφᾷ τῷ δικαστηρίῳ. πλὴν ἀλλὰ ἐκεῖνά γε αὐτὴν ἐρωτᾶτε, οἷους ἂν οἴεται γενέσθαι τὸν Ἡρακλέα, καὶ τὸν ἡμέτερον Θησέα, εἰ πεισθέντες τῇ ἡδονῇ, ἔφυγον τοὺς πόνους; οὐδὲν γὰρ ἂν ἐκώλυε μεστὴν ἀδικίας εἶναι τὴν γῆν, ἐκείνων μὴ πονησάντων. ταῦτα εἶπον, οὐ πάνυ τοῖς μακροῖς τῶν λόγων χαίρουσα. εἰ δέ γε ἐβελήσειε κατὰ μικρὸν ἀποκρίνασθαι μοι συνερωτωμένη, τάχιστα ἂν γνωσθεῖν τὸ μηδὲν οὔσα. πλὴν ἀλλὰ ὑμεῖς γε τοῦ ὄρκου μνημονεύσαντες, ψηφίσασθε ἥδη τὰ εὖορκα, μὴ πιστεύσαντες Ἐπικούρῳ λέγοντι μηδὲν ἐπισκοπεῖν τῶν παρ' ἡμῖν γιγνομένων τοὺς θεούς.

ERM. Μετάστηθι. Ὁ Ἐπίκουρος, ὑπὲρ τῆς Ἡδονῆς λέγε.

- 21 ΕΠΙΚ. Οὐ μακρὰ, ὦ ἄνδρες δικασταί, πρὸς ὑμᾶς ἔρῳ. δεῖ γὰρ οὐδὲ πολλῶν μοι τῶν λόγων. ἀλλ' εἰ μὲν ἐπωδαῖς τισιν, ἢ Φαρμάκοις, ὃν Φησιν ἐραστὴν ἑαυτῆς ἢ

2 Τὸν ἡμέτερον Θησέα) Ἀθηναῖος γὰρ ὁ Θησεύς, Ἀθηναῖοι δὲ οἱ δικάζοντες. V.

cat. Verum illud certe istam interrogate, quales putet futuros fuisse Herculem & vestrum Theseum, si, voluptatis castra secuti, fugissent labores. Nihil enim impediēbat, quo minus iniustitiae plena esset terra, illis detrectantibus laborem. Haec dixi, non vehementer gaudens longis orationibus. Si vero voluerit in brevi altercatione mihi respondere, celerrime, quam nihil sit, intelligatur. Verum vos iurisiurandi memores, religiose iam ite in suffragia, nec Epicuro credite dicenti, nihil inspicere eorum, quae apud nos fiunt, Deos.

Merc. Transi. Tu, Epicure, pro Voluptate dicito.

Epic. Non longa apud vos oratione utar, Iudices: neque enim multis mihi argumentis opus est. Sed si quidem incantationibus quibusdam aut venenis, quem amatorem

Στοὰ τὸν Διονύσιον κατηνάγκασε, ταύτης μὲν ἀπέχεσθαι, πρὸς ἑαυτὴν δὲ βλέπειν ἡ Ἥδονη, Φαρμακίς ἂν εἰκότως ἔδοξε, καὶ ἀδικεῖν ἐκέκριτο, ἐπὶ τοὺς ἀλλοτρίους ἑραστὰς μαγγανεύουσα. εἰ δὲ τις ἐλεύθερος, ἐν ἐλευθέρᾳ τῇ πόλει, μὴ ἀπαγορευόντων τῶν νόμων, τὴν παρὰ ταύτης ἀηδῖαν μυσαχθεῖς, καὶ ἦν Φησι κεφάλαιον τῶν πόνων τὴν εὐδαιμονίαν παραγίγνεσθαι λῆρον οἰηθεῖς, τοὺς μὲν ἀγκύλους ἐκείνους λόγους, καὶ λαβυρίνθοις ὁμοίους ἀπέφυγε· πρὸς δὲ τὴν ἡδονὴν ἄσμενος ἐδραπέτευσεν, ὥσπερ δεσμά τινα διακόψας τὰς τῶν λόγων πλεκτάνας, ἀνθρώπινα καὶ οὐ βλακώδη φρονήσας· καὶ τὸν μὲν πόνον, ὅπερ ἐστὶ, πονηρὸν, ἡδεῖαν δὲ τὴν ἡδονὴν οἰηθεῖς, ἀποκλείειν ἐχρῆν αὐτὸν, ὥσπερ ἐκ ναυαγίου λιμένι προσνέοντα, καὶ γαλήνης ἐπιθυμοῦντα, συναθροῦντας ἐπὶ κεφαλὴν ἐς τὸν πόνον, καὶ ἑκδοτὸν τὸν ἄβλιον παρέχειν ταῖς

7 Τοὺς μὲν ἀγκύλους ἐκείνους λόγους) Τοὺς περιστραμμένους. λέγει δὲ τοὺς συλλογισμούς. V.

suum dicit Porticus, Dionysium, adegit Voluptas, ab ista ut segregatus ad se respiceret; venefica videatur merito, & damnetur iniuriarum, usa nimirum veneficiis in amatores alienos. Si quis vero liber in civitate libera, legibus non prohibentibus, exosus istius insuavitatem, & quam velut coronidem laborum venire tandem ait felicitatem, nugas esse ratus, evitatis tortuosis illis argumentationibus & labyrinthorum similibus, ad voluptatem transfugit lubens, rescissis velut vinculis quibusdam illis argumentorum cirris, hominem sapiens, non stipitem, & laborem, id quod est, malum, suavem autem voluptatem arbitratus: huncne excludere oportebat, tanquam ex naufragio adnatantem ad portum, & tranquillitatis cupidum, praecipitemque impellere ad laborem, & velut dediticium tradere infelicem hominem desperationi, idque cum velut sup-

ἀπορίαις, καὶ ταῦτα ὥσπερ ἰκέτην ἐπὶ τὸν τοῦ ἐλέου βωμὸν ἐπὶ τὴν ἡδονὴν καταφεύγοντα; ἵνα τὴν πολυβρύλλητον ἀρετὴν δηλαδὴ ἐπὶ τὸ ὄρβιον ἰδρῶτι πολλῶ ἀνελθὼν ἴδῃ, κατὰ δὲ ὅλου πονήσας τοῦ βίου, εὐδαιμονήσῃ μετὰ τὸν βίον; καίτοι τίς ἂν κριτὴς δικαιότερος δοξείεν αὐτοῦ ἐκείνου, ὃς καὶ τὰ παρὰ τῆς Στοᾶς εἰδώς, εἰ καὶ τις ἄλλος, καὶ μόνον τέως τὸ καλὸν ἀγαθὸν οἰόμενος εἶναι,

1 Τοῦ ἐλέου βωμὸν) Βακρὸς ὑπῆρχε παρ' Ἀθηναίοις τοῦ ἐλέου, ἐν ᾧ οἱ ἀδικούμενοι, ἵνα ἐλεηθῶσι, κατέφευγον. V.

7 Τὸ καλὸν ἀγαθὸν οἰόμενος εἶναι) Τριχῶς ἔλεγεν οἱ Στωικοὶ τὸ ἀγαθόν· τὸ μὲν γὰρ πρῶτον καὶ οἷον πηγὴς ἔχον χάραν, ὃ καὶ ἀφορίζοντα, ἀγαθὸν εἶναι λέγοντες, ἀφ' οὗ συμβαίνει ἀφελεῖσθαι τῷ πρῶτος εἶναι αἰτίαν καὶ ὑφ' οὗ. δεύτερον, καθ' ὃ συμβαίνει ἀφελεῖσθαι· ὥσπερ εἰ θερμαινόμενος τις ψυχὴς τῆς νόσου ἀπαλλάττεται, οὐ γὰρ τὸ θερμαίνειν, ἀλλὰ τὸ θερμαίνεσθαι αἰτίον τῆς ἀφελείας. καὶ τρίτον ἔλεγεν ἀγαθὸν κοινότερον καὶ ἐπὶ τὰ ἐρημεία διατεῖνον, τὸ οἰοῦν ἀφελῶν, ὅπερ οὐ τοῦ ὄντως ὄντος περιδράττεται, ἀλλὰ τοῦ ἐν ὑψηλῇ. Ὁμοίως τούτοις καὶ τὸ κακὸν εἶναι τρίτον. τό, τε ἀφ' οὗ συμβαίνει βλάπτεσθαι, ὥς ὁ καιόμενος ἀπὸ πυρός· καὶ τὸ καθ' ὃ, ὥς ὁ χειμῶνος ὑπαίθερος διαυκτερεύσας· καὶ τὸ κοινότερον καὶ ἐπὶ τὰ ὄντως ἀναφερόμενον, ὥς εἰ φάσχοι τις, πρὸς τὴν αἰσθησὶν ἀποβλέπων τὸν σφροσύνης ἔχειν πόνοιν αὐτὸν ἐχδόντα ἀνία-

ρᾶς διακρίσθαι. τούτων δὲ τῶν ἀγαθῶν τὰ μὲν εἶναι περὶ ψυχὴν, τὰ δὲ ἐκτός. εἴτε περὶ σῶμα, εἴτε καὶ περὶ τὰ κυρίως ἐκτός, τὰ δὲ οὔτε κατὰ ψυχὴν, οὔτε ἐκτός. ὥσπερ ὅσοι φιλόματ' ἔχουσιν, ἢ τίνα σχεῖν οὐκ ἔχουσιν, τῷ μὲν γνωστοὶ ἡμῖν εἶναι, ἄλλως δὲ σπουδαῖαι εἰσὶ καὶ ἔχοντες ἀρετάς. ἀναλόγως τούτοις καὶ τὰ κακὰ τρίτῃν ἔχει διαφοράν. καὶ εἴτε τῶν ἀγαθῶν τὰ μὲν εἶναι φασὶ διαθέσεις, ὥς τὰς ἀρετάς· τὰ δὲ, ἔξεις, ὥς τὰ ἐπιτηδεύματα· τὰ δὲ οὔτε ἔξεις, οὔτε διαθέσεις, ὥς αἱ κατὰ τὰς ἀρετὰς ἐνέργειαι, οἷον ἡ φρονίμους, ἡ δικαίους, καὶ τὰ παραπλήσια. ἀναλόγως καὶ αἱ περὶ ψυχὴν κακίαι, ὥς φθόνος, καὶ φθονερὸς, καὶ φθόνησις. καὶ αὖθις τῶν ἀγαθῶν τὰ μὲν εἶναι τελικὰ, τὰ δὲ ποιητικὰ, τὰ δὲ καὶ τελικὰ καὶ ποιητικὰ. ὁ μὲν οὖν φρόνιμος ἀνθρώπος καὶ ὁ φίλος, ποιητικὰ ἀγαθὰ· χαρὰ δὲ καὶ εὐφροσύνη καὶ θάρρος, καὶ φρονίμη περιπάτησις, τελικὰ μόνον· αἱ δὲ ἀρεταὶ πάσαι καὶ τελικὰ καὶ ποιητικὰ. καὶ γὰρ ἀποτελοῦσι τὴν εὐδαιμονίαν καὶ συμπληροῦσι, μέρη αὐτῆς γινόμενα. ἀναλόγως δὲ καὶ

plex ad misericordiae aram, sic ad voluptatem confugerit: ut nimirum celebratissimam illam Virtutem, per ardua multo sudore enifus, videat, ac deinde tota vita in aerumnis consumpta, beatus sit post vitam? Ecquis vero iustior iudex hoc ipso videri potest? qui etiam eorum, quae a Porticu docentur, gnarus, si quis alius, & solum, quod honestum est, idem bonum ad eum diem arbitratus, cum deinde di-

μεταμαθὼν ὡς κακὸν ὁ πόνος * ἦν, τὸ βέλτιον ἐξ ἀμφοῖν δοκιμάσας εἴλετο. ἑώρα γὰρ, οἶμαι, τοὺς περὶ τοῦ καρ-

πὶ τῶν κακῶν κατὰ τὸ ἐναντίον τῆς εὐδαιμονίας προοιούσων. καὶ γὰρ ὁ κακὸς καὶ ἄφρων, καὶ ὁ ἐχθρὸς, ποιητικὰ κακὰ· λύπη δὲ, καὶ δυσεμπιστία, καὶ φόβος, καὶ ἀφρονικὴ περιπάτησις, καὶ πλημμελὲς κίνησις, τελικὰ μόνον· αἱ δὲ κακίαι πάσαι, καὶ τελικὰ καὶ ποιητικὰ. καὶ γὰρ ἀποτελοῦσι καὶ συμπληρῶσι τὴν κακιδαιμονίαν· σῶμα δὲ ἐδόξαζον καὶ τὴν διάνοιαν καὶ τὴν ψυχὴν καὶ τὰς ἀρετάς· ψυχὴν μὲν τὸ συμφυὲς καὶ ἐνθερμον ἐν ἡμῖν πνεῦμα λέγοντες, καὶ ζῶον εἶναι αὐτὴν, καὶ ζῆν, καὶ αἰσθάνεσθαι, μάλιστα τὸ νηγεμονικὸν αὐτῆς μέρος, ὃ καὶ διάνοιαν καλοῦσιν. ἀλλὰ καὶ πᾶσαν ἀρετὴν ζῶον φασὶν, ζῶον δὲ τοῦ ἀνθρώπου ἄντος λογικοῦ, θντοῦ, φύσει πολιτικοῦ. καὶ τὴν ἀρετὴν πᾶσαν τὴν περὶ ἀνθρώπου καὶ τὴν εὐδαιμονίαν καὶ τὸ τέλος, λογικὰ εἶναι φασί. καὶ τὴν μὲν εὐδαιμονίαν ζῶν ἀκόλουθον εἶναι καὶ ὁμολογουμένην τῇ φύσει· τὸ δὲ τέλος ὁμοίως τὸ ὁμολογουμένως ζῆν. τοῦτο δὲ ἐστὶν τὸ κατὰ ἀνάλογον καὶ σύμφωνον ζῆν, ὡς τῶν μαχομένων ζῶτων κακοδαιμονοῦντων. οἷοι δὲ αὐτὴν εὐλόγιστον ζῶν, ἐν τῇ τῶν κατὰ φύσιν ἐκλογῇ καὶ ἀπικλογῇ. Τριχῶς δὲ τὸ τέλος φασί, τὸ τελικὸν ἀγαθὸν, ὡς ἐν τῇ φιλοσοφίᾳ τὴν ὁμολογίαν λέγουσι τέλος εἶναι· καὶ τὸν σκοπὸν, οἷον τὸν ὁμολογούμενον βίον· καὶ τρίτον τέλος, τὸ ἰσχατὸν τῶν δεκτῶν, ἐφ' ὃ πάντα τὰ ἄλλα ἀναφέρεται. τὰ δὲ μεταξὺ τῶν ἀγαθῶν καὶ κακῶν ἀδιάφορα λέγουσι, οἷον πόσον, ὑγίειαν, πλοῦτον, πεινίαν, σχολὴν, ἀσχολίαν. καὶ ταῦτα διχῶς τοῦσι· καθ' ἕνα μὲν τρέπον τὸ μῆτε ἀγαθὸν, μῆτε κακόν· καθ' ἕτερον δὲ, τὸ μῆτε ὀρμῆς μῆτε ἀφορμῆς ποιητικόν, ὡς τὸ

περιττὰς ἢ ἄρτίους ἔχιν τὰς τρίχας. ἀλλὰ καὶ τῶν ἐν ἡμῖν καὶ περὶ ἡμᾶς τὰ μὲν εἶναι φασὶν κατὰ φύσιν, τὰ δὲ παρὰ φύσιν, τὰ δὲ οὔτε κατὰ φύσιν, οὔτε παρὰ φύσιν. κατὰ φύσιν μὲν ἰσχυρὸν, ὑγίειαν, αἰσθητηρίων ἀρτιότητα· παρὰ φύσιν δὲ νόσον, ἀσθένειαν, πῆρσιν, καὶ τὰ τοιαῦτα· οὔτε δὲ παρὰ φύσιν, οὔτε κατὰ φύσιν ψυχῆς παρὰστασις καὶ σῶματος, καθὼς ἢ μὲν ἐστὶ φάσιον ψευδὴν δεκτικὴν, ὡς ἐπὶ τῶν ἀλογίστως ἐνισταμένων καὶ καρτερούντων, τὸ δὲ πρῶτον καὶ πρῶσις δεκτικὴν, καὶ τὰ ὅμοια τοῦτοις. τῶν δὲ ἀδιαφόρων τὰ μὲν λέγουσι προηγμένα, τὰ δὲ ἀποπροηγμένα, τὰ δὲ οὐδέτερα. καὶ τῶν προηγμένων τὰ μὲν περὶ ψυχὴν εἶναι, ὡς εὐφύιαν, προκοπὴν, γνάμνη, ἐξύττητα διανοίας, καὶ τὰ παραπλήσια· τὰ δὲ περὶ σῶμα, ὡς ὑγίειαν, ἰσχυρὸν, εὐαισθησίαν, καὶ τὰ ὅμοια· ἐκτὸς δὲ ἐστὶ τέχνη, κτήσις σύμμετρος, ἀποδοχὴ παρὰ ἀνθρώπων, καὶ τὰ ὅμοια. τριχῶς δὲ καὶ τὰ ἀποπροηγμένα φασὶν ἀναλόγως τοῖς προηγμένοις, καὶ ἀπένεμωσιν ἐνὶ ἐκάστῳ τῶν τριῶν τῶν ἐπ' ἐκείνοις ἀποδοθέντων τὰ ἀντικείμενα· οἷον περὶ ψυχὴν ἀποπροηγμένα, ἀφύιαν, ἀπροκοπίαν, δυσμάθειαν, καθροσύνην διανοίας, καὶ τὰ ὅμοια· περὶ δὲ σῶμα καχεξίαν, ἀσθένειαν, δυσαισθησίαν. περὶ δὲ τὰ ἐκτὸς, πῆρσιν, τεχνοπτείας, καταφρόνησιν παρὰ ἀνθρώπων, καὶ τὰ ὅμοια, οὔτε δὲ προηγμένα, οὔτε ἀποπροηγμένα, περὶ ψυχὴν μὲν φαντασίαν, καὶ συγκατάθεσιν, καὶ ὅσα τοιαῦτα· περὶ σῶμα, λευκότητα, καὶ χαροπότητα, καὶ ἡδονὴν πᾶσαν καὶ πόνον· ἐκτὸς δὲ ὅσα εὐτελεῖ ὄντα, καὶ μὴδὲν χρήσιμον προσφερόμενα, μικρὰν παντελῶς παρίχεται χρεία, ὡς ἢ καὶ παρὰ

dicisset malum esse laborem, quod ex duobus melius probaverat, illud elegerit. Videbat nempe, arbitror, eos, qui

τερειν καὶ ἀνέχεσθαι πόνους πολλὰ διεξιόντας, ἰδίᾳ δὲ τὴν ἡδονὴν θεραπεύοντας, καὶ μέχρι μὲν τοῦ λόγου νεανειουμένους, οἴκοι δὲ κατὰ τοὺς τῆς ἡδονῆς νόμους βιούοντας, αἰσχυνομένους μὲν, εἰ Φανοῦνται χαλῶντες τοῦ τόνου, καὶ προδιδόντες τὸ δόγμα, πεπονθότας δὲ ἀθλίως τὸ τοῦ Ταντάλου· καὶ ἔνθα ἂν λήσῃ καὶ ἀσφαλῶς παρανομήσῃ ἐλπίσωσι, χανδὸν ἐμπιπλαμένους τοῦ ἡδέος. εἰ γοῦν τις αὐτοῖς τὸν τοῦ Γύγου δακτύλιον ἔδωκεν, ὥς περιθεμένους μὴ ὁρᾶσθαι, ἢ τὴν τοῦ Ἀΐδος κυ-

τῶν ἀνοήτων ἀποδοχή· τῆς δὲ ψυχῆς κυριωτέρας οὗσης τοῦ σώματος πρὸς τὸ κατὰ φύσιν ζῆν, δηλονότι καὶ τὰ περὶ ψυχὴν κατὰ φύσιν ὄντα καὶ προηγούμενα, τὴν ἀξίαν ἔχει τῶν σπερὶ τὸ σῶμα, καὶ τῶν ἐκτός· οἷον εὐφροσύνη ψυχῆς πρὸς ἀρετὴν ὑπερέχει τῆς τοῦ σώματος εὐφροσύνης, καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ὁμοίως. ἐπὶ τῶν ἀδιαφόρων, ὁρμῆς μὲν κινητικὰ ἐστὶν, ὅσα κατὰ φύσιν, οἷον ἰσχύς· ἀφορμῆς δὲ τὸ παρὰ φύσιν, ὡς νόσος· τὰ δὲ εὐθ' ὁρμῆς, οὕτε ἀφορμῆς, ὡς τὸ περιττὸς, ἢ ἀρτίους ἔχει τὰς τρίχας. καὶ ἐπὶ τῶν κατὰ φύσιν ἀδιαφόρων, τὰ μὲν ἐστὶ πρῶτα κατὰ φύσιν, ὡς κινήσεις ἢ σχέσεις κατὰ τοὺς σπερματικὸς λόγους γενομένη, οἷον ὑγίεια καὶ αἰσθησις· λέγω δὲ τὴν κατάληξιν καὶ ἰσχύ· κατὰ μετοχὴν δὲ, ὅσα μετέχει κινήσεως καὶ σχέσεως κατὰ τοὺς σπερματικὸς λόγους, οἷον χεῖρ ἀρτία, καὶ σῶμα ὑγιεινόν,

καὶ αἰσθησις μὴ πεπραγμένη. πάντα δὲ τὰ κατὰ φύσιν ληπτὰ ἐστὶ, φασί, τὰ δὲ παρὰ φύσιν ἀληπτα. καὶ τῶν κατὰ φύσιν δι' ἑαυτὰ εἶναι ληπτὰ· ὅσα ὁρμῆς ἐστὶ κινητικὰ καταστρεπτικῶς ἐπ' αὐτὰ, ἢ ἐπὶ τὸ ἀντίχεσθαι αὐτῶν, οἷον ὑγίεια, εὐαισθησία, ἀπονία, κάλλος σώματος· τὰ δὲ δι' ἑτέρα ὅσα ὁρμῆς ἐστὶ κινητικὰ, ἀνεκτικῶς ἐφ' ἑτέρα, καὶ μὴ καταστρεπτικῶς, οἷον πλοῦτος, καὶ δόξα, καὶ τὰ ὅμοια. οὐδὲ γὰρ τούτων δι' ἑαυτὸ ἀιρετόν ἐστιν· ἀλλ' ὁ μὲν πλοῦτος διὰ τρυφῆς ἢ εὐεργεσίας τοῦ πέλας, ἢ δὲ δόξα δι' ἀλαζόνειας, ἢ δὲ ὑγίεια καὶ εὐαισθησία δι' ἑαυτὰ ἀιρετά. V.

* Ὡς κακὸν ὁ πόνος. Κακὸν ἡγῆ τὸν πόνον; ταί· τὴν ἡδονὴν δὲ ἀγαθόν· πάντων μὲν οὖν. V. (Locus est huius ipsius opusculi. V. c. 22. Solan.)

9 Τὴν τοῦ Ἀΐδος κυνίαν. Τὴν τοῦ ἡδέος περιχεφαλαίαν. λέγουσι

de tolerantia & patientia doloris multa disputant, privatim colere Voluptatem: & quantum ad disputationem gerere se fortiter, domi vero ad Voluptatis leges vivere: atque erubescere quidem, si appareat, eos de contentione remittere, & sua prodere decreta: verum miserum in modum Tantali illud supplicium sustinere; & ubi latendi spem habeant, & secure leges violandi, pleno se haustu ingurgitare suavibus. Si quis igitur Gygis anulum det istis, quo induri non videantur, aut Orci galeam; bene novi, futu-

γῆν, εὖ οἶδ' ὅτι μακρὰ χαίρειν τοῖς πόνοις φράσαντες, ἐπὶ τὴν ἡδονὴν ὠθοῦντο ἂν, καὶ ἐμιμοῦντο ἅπαντες τὸν Διονύσιον, ὃς μέχρι μὲν τῆς νέσου, ἤλπιζεν ὠφελήσειν τὶ αὐτὸν τοὺς περὶ τῆς καρτερίας λόγους· ἐπειδὴν δὲ ἤλγυσσε καὶ ἐνόσησε, καὶ ὁ πόνος ἀληθέστερον αὐτοῦ καθίκετο, ἰδὼν τὸ σῶμα τὸ ἑαυτοῦ ἀντιφιλοσοφοῦν τῇ Στοᾷ, καὶ τὰναντία δογματίζον, αὐτῷ μᾶλλον ἢ τούτοις ἐπίστευσε, καὶ ἔγνω ἄνθρωπος ὦν, καὶ ἀνθρώπου σῶμα ἔχων· καὶ διετέλεσεν οὐχ ὡς ἀνδριάντι αὐτῷ χρώμενος, εἰδὼς ὅτι ὃς ἂν ἄλλως λέγῃ, καὶ ἡδοῆς κατηγορῇ, λόγοισι χαίρει, τὸν δὲ νοῦν ἐκεῖσ' ἔχει. εἰρηκα' ὑμεῖς δ' ἐπὶ τούτοις ψηφοφορήσατε.

δὲ, ὅτι ταύτην φέρων οὐκ ἔτι ἐφαίμετο. V.

9 Οὐχ ὡς ἀνδριάντι αὐτῷ χρώμενος) Τοῦτο γὰρ δόγμα τῶν Στοῶν, ὃς ἀνδριάντι χρῆσθαι τῷ σώματι. V. *Hic erat in margine longa disputatio, cuius initium: κακὸν &c. (ut in V. ad ἀφελίσθαι usque, post quod ibi sequitur, οἱ διρμαινόμενοι) & multa alia. Deinde: Horum autem bonorum quaedam esse circa animam; quaedam extra, five circa corpus: quae-*

dam vero neque secundum animam, neque extra. Et rursus: Bonorum quaedam esse τελικά· quaedam ποιητικά· quaedam vero καὶ τελικά καὶ ποιητικά. χαρὰ καὶ εὐφροσύνη καὶ θάψρος, τελικά μόντα. αἱ δὲ ἀρεταὶ πάσαι καὶ τελικά καὶ ποιητικά. καὶ γὰρ ἀποτελοῦσι τὴν εὐδαιμονίαν. Tum quae sint per se expetibilia, & quae propter aliud. Nam finis est, ἢ δὲ ὕψιστος καὶ εὐαισθησία δι' ἑαυτὰ αἰρετά. G.

rum, ut, longum valere iussis laboribus, ad Voluptatem trudentes alter alterum ferantur, imitati omnes Dionysium: qui ad morbum usque sperabat, profuturas sibi aliquid illas de tolerantia disputationes: cum vero doleret atque aegrotaret, ferioque penetraret ad ipsum dolor; videns, disputare contra Porticum corpus suum, & contrarias sententias ponere; illi potius, quam istis credidit, seque hominem esse, & hominis habere corpus, agnovit, atque perrexerat illo non tanquam statua uti, bene gnarus, qui aliter dicat, & voluptatem accuset, *gaudere verbis, mentem habere ibi tamen.* Dixi. Vos autem de his ferte suffragia.

Lucian. Vol. VII.

F

22 ΣΤΟΑ. Μηδαμῶς. ἀλλ' ὀλίγα μοι συνερωτῆσαι ἐπιτρέψατε.

ΕΠΙΚ. Ἐρώτησον. ἀποκρινούμαι γάρ.

ΣΤΟΑ. Κακὸν ἡγῇ τὸν πόνον;

ΕΠΙΚ. Ναί.

ΣΤΟΑ. Τὴν ἡδονὴν δὲ ἀγαθόν;

ΕΠΙΚ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΣΤΟΑ. Τί δέ; οἶσθα ὅ, τι διάφορον καὶ ἀδιάφορον, καὶ προηγμένον καὶ ἀποπροηγμένον;

ΕΠΙΚ. Μάλιστα.

ΕΡΜ. Οὐ φασιν, ὦ Στοὰ, συνίεναι οἱ δικασταὶ τὰ δισύλλαβα ταῦτα ἐρωτήματα· ὥστε ἡσυχίαν ἄγετε. ψηφοφορήσουσι γάρ.

ΣΤΟΑ. Καὶ μὴν ἐκράτησα ἂν, εἰ συνερωτῆσα ἐν τῷ τρίτῳ τῶν ἀναποδείκτων σχήματι.

ΔΙΚ. Τίς ὑπερέσχεν;

ΕΡΜ. Πάσαις ἡ Ἡδονή.

Port. Nequaquam. Sed pauca interrogare mihi permittite.

Epic. Interroga: respondebo enim.

Port. Malum putas laborem?

Epic. Nempe.

Port. Voluptatem autem bonum?

Epic. Omnino equidem.

Port. Quid vero? nosti quid *differeus* & *indifferens*, *productum* & *reiectum*?

Epic. Omnino.

Merc. Negant Iudices, intelligere se dissyllabas illas interrogatiunculas. Itaque quiescite. Ferent enim suffragia.

Port. Verum viceram, si peregissem interrogationes in tertia figura indemonstrabilium.

Iust. Quis superavit?

Merc. Omnibus *calculus* Voluptas.

ΣΤΟΑ. Ἐφίμῃ ἐπὶ τὸν Δία.

ΔΙΚ. Τύχῃ τῇ ἀγαθῇ. σὺ δὲ ἄλλους κάλει.

ΕΡΜ. Περὶ Ἀριστίππου Ἀρετὴ καὶ Τρυφὴ, καὶ 23
Ἀριστίππος δὲ αὐτὸς παρέστω.

ΑΡΕΤ. Προτέραν ἐμὲ χρὴ λέγειν τὴν Ἀρετὴν, ἐμὸς γάρ
ἐστίν Ἀριστίππος, ὡς δηλοῦσιν οἱ λόγοι, καὶ τὰ ἔργα.

ΤΡΥΦ. Οὐ μένουν, ἀλλ' ἐμὲ τὴν Τρυφὴν· ἐμὸς γάρ ὁ
ἀνὴρ, ὡς ἐστὶν ὁρᾶν ἀπὸ τῶν στεφάνων, καὶ τῆς πορφυ-
ρίδος, καὶ τῶν μύρων.

ΔΙΚ. Μὴ Φιλονεικῆτε, ὑπερκείμεται γὰρ καὶ αὕτη
ἡ δίκη· ἔστ' ἂν ὁ Ζεὺς δικάσῃ περὶ τοῦ Διονυσίου, παρα-
πλήσιον γάρ τι καὶ τοῦτο εἰκεν εἶναι, ὥστε ἂν μὲν ἡ
Ἥδονη κρατήσῃ, καὶ τὸν Ἀριστίππον ἔξει ἡ Τρυφὴ νι-
κώσης δὲ αὐτῆς Στωᾶς, καὶ οὗτος ἔσται τῆς Ἀρετῆς
κεκριμένος. ὥστε ἄλλοι παρέστωσαν. τὸ δεῖνα μέντοι

15 Τὸ δεῖνα μὲν τοι) Ὡς καὶ ἐν τῇ
συνθεσίᾳ εἰσθεὶς μὲν λέγεσθαι ἀορί-
στως τὸ τοιοῦτο· οὕτω καὶ νῦν οὗτος
τὸ δεῖνα εἶπεν, ἵσως διὰ τὴν εὐτί-
λῃσι σιγῆσαι, καὶ ἀορίστως προ-

σέγγασ, καὶ ὅτι τοῦτο δείκνυσθαι.
δεῖσαι γὰρ καὶ ἀορισμένως εἰπείν οὐκ
δὲ οὕτως τὸ τριόβολον εἶπεν, ἀλλὰ τὸ
δικαστικόν· καὶ οὕτως γὰρ διὰ τὸ εὐ-
τελὲς τὸ τριόβολον. V.

Port. Pròvoco ad Iovem.

Iust. Quod bene vertat! Tu vero voca allos.

Merc. De Aristippo Virtus & Luxuria. Aristippus autem
ipse quoque adfit.

Virt. Priorem me oportet dicere, Virtutem. Meus enim
est Aristippus, ut sermones illius indicant & opera.

Lux. Nequaquam; sed me, Luxuriam. Meus enim vir
est, ut videre licet e coronis, & purpura, & unguentis.

Iust. Nolite contendere. Differetur enim hæc quoque
causa, usque dum Iuppiter pronuntiet de Dionysio. Vici-
num enim quiddam etiam hoc esse videtur. Igitur si vice-
rit Voluptas, etiam Aristippum habebit Luxuria: vincente
contra Porticu, etiam hic Virtuti adiudicatus erit. Quare

μη λαμβανέτωσαν οὔτοι, τὸ δικαστικόν, ἀδίκαστος γὰρ ἡ δίκη μεμένηκεν αὐτοῖς.

ΕΡΜ. Μάτην οὖν ἀνεληλυθότες ὥσπερ γέροντες ἄνδρες οὕτω μακρὰν τὴν ἀνάβασιν.

ΔΙΚ. Ἰκανόν, εἰ τριτημόριον λάβοιεν. ἅπιτε, μὴ ἀγανακτεῖτε, αὐθις δικάσετε.

24 ΕΡΜ. Διογένη Σινωπέα παρεῖναι καιρὸς, καὶ σὺ τοῖνυν ἡ Ἀργυραμοιβικὴ λέγε.

ΔΙΟΓ. Καὶ μὴν ἂν γε μὴ παύσῃται ἐνοχλοῦσα, ὣς Δίκη, οὐκ ἔτι δρασμῷ δικάσεται μοι, ἀλλὰ πολλῶν καὶ βαθέων τραυμάτων, ἐγὼ γὰρ αὐτίκα μάλα πατάξω τῷ ξύλῳ.

ΔΙΚ. Τί τοῦτο; ἀπέφωγεν ἡ Ἀργυραμοιβικὴ, ὃ δὲ διώκει ἐπληρμένος τὸ βάκτρον. οὐ μέτριόν τι κακὸν ἡ ἀβλία ἔοικε λήψεσθαι. τὸν Πύρρωνα κήρυττε.

13 Πέφυγεν) Τοῦ Διογέους ταῦτα λέγοντος ἡ Ἀργυραμοιβικὴ φεβηθεῖσα ἔφυγε. V.

alii iam adfunt. Verum illud ne capiant hi... sportulam dico. Neque enim iudicarunt causam.

Merc. Nequidquam ergo ascenderint viri senes viam tam longam.

Iust. Satis fuerit, si tertiam partem accipiant. Abite. Nolite indignari: rursus iudicabitis.

Merc. Diogenem Sinopensem adesse tempus est. Tu igitur, Mensaria, dic.

Diog. Verum, Iustitia, si non desierit mihi molesta esse; non amplius fugae mihi litem intendet, sed multorum profundorumque vulnerum. Ego enim iam statim fuste illum percutiam.

Iust. Quid hoc? Fugit Mensaria, ille vero sublato eam baculo persequitur: non leve malum misera nanciscetur, puto. Pyrrhonem praedica.

ΕΡΜ. Ἀλλ' ἡ μὲν Γραφικὴ πάρεστιν, ὦ Δίκη, ὃ 25
Πύρρων δὲ οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἀνελήλυθε· καὶ ἐῷκει τοῦτο
πράξειν.

ΔΙΚ. Διὰ τί, ὦ Ἑρμῆ;

ΕΡΜ. Ὅτι οὐδὲν ἡγεῖται κριτήριον ἀληθὲς εἶναι.

ΔΙΚ. Τοιγαροῦν ἐρήμην αὐτοῦ καταδικασάτωσαν.
τὸν λογογράφον ἥδη καλεῖ τὸν Σύρον· καίτοι πρῶν ἀπη-
νέχθησαν κατ' αὐτοῦ αἱ γραφαί, καὶ οὐδὲν ἥπειγεν ἥδη
κεκρίσθαι· πλὴν ἀλλ' ἐπεὶ ἔδοξε, προτέραν εἰσαγε τῆς
Ῥητορικῆς τῆς δίκης. βαβαί, ὅσοι συνελήλυθασιν ἐπὶ τὴν
ἀκρόασιν.

ΕΡΜ. Εἰκότως, ὦ Δίκη· τό, τε γὰρ μὴ ἔωλον εἶναι
τὴν κρίσιν, ἀλλὰ καινὴν καὶ ξένην, χθές, ὥσπερ ἔφης,
ἐπηγγελμένην, καὶ τὸ ἐλπίζειν ἀκούσεσθαι Ῥητορικῆς
μὲν καὶ Διαλόγου ἐν τῷ μέρει κατηγορούντων, ἀπολο-
γούμενου δὲ πρὸς ἀμφοτέρους τοῦ Σύρου, τοῦτο πολ-

1 Ὁ Πύρρων δὲ) Ὁ Πύρρων ζω-
γράφος, πρότερον ἂν, γέγονε μετὰ
ταῦτα φιλόσοφος, ὅστις εἶχε ακο-

πὸν πάντα ἀναιρεῖν τὰ ἐν ἐπιστή-
μας. V.

12 Ἐῷλον) Παλαιάν. V.

Merc. Verum Pictoria quidem adest, Iustitia: Pyrrho au-
tem ne venit quidem, & *olim* sic facturum putabam.

Iust. Quid ita, Mercuri?

Merc. Quia nullum verum putat esse iudicium.

Iust. Itaque desertae illum litis condemnent. Librorum au-
ctorem Syrum iam voca: quamquam nuper demum nomen
ipsius delatum est, nec quidquam urgebat, eas causas nunc
iudicari. Verum quando ita visum est, primam agi iube
causam Rhetorices. Vah quot convenerunt ad audiendum!

Merc. Nec immerito, Iustitia. Quod enim non obsoleta
est causa, sed nova & insolens, heri demum, ut dicebas,
delata; & quod sperant, se audituros Rhetoricen & Dia-
logum per vices accusantes, causam vero adversus ambo

λοὺς ἐπήγαγε τῷ δικαστηρίῳ. πλὴν ἀλλὰ ἄρξαι ποτὲ,
ὦ Ῥητορικῇ, τῶν λόγων.

- 26 ΡΗΤ. Πρῶτον μὲν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοῖς θεοῖς εὐ-
χομαι πᾶσι, καὶ πάσαις, ὅσῃν εὐνοίαν ἔχουσα διατελῶ
τῇ τε πόλει, καὶ πᾶσιν ὑμῖν, τοσαύτην ὑπάρξει μοι παρ'
ὑμῶν εἰς τουτονὶ τὸν ἀγῶνα. εἰδ', ὅπερ ἐστὶν μάλιστα δί-
καιον, τοῦτο παραστῆσαι τοὺς θεοὺς ὑμῖν, τὸν μὲν ἀν-
τίδικον σιωπᾶν κελεύειν ἐμὲ δὲ, ὡς προήρημαι καὶ βε-
βύλημαι, τὴν κατηγορίαν ἑᾶσαι ποιήσασθαι. οὐχὶ
τ' αὐτὰ δέ μοι παρίσταται γιγνώσκειν, ὅταν τε εἰς ἃ πέ-
πονθα ἀποβλέψω, καὶ ὅταν εἰς τοὺς λόγους, οὓς ἀκούω.
τοὺς μὲν γὰρ λόγους ὡς ὁμοιοτάτους τοῖς ἐμοῖς οὗτος ἐρεῖ
πρὸς ὑμᾶς· τὰ δὲ πράγματα, εἰς τοῦτο προήκοντα ὄψε-
σθε, ὥστε, ὅπως μὴ χειρόν τι πείσωμαι πρὸς αὐτοῦ,
σκέψασθαι δεόν. ἀλλὰ γὰρ, ἵνα μὴ μακρὰ προοιμιά-
ζωμαι, τοῦ ὕδατος πάλαι εἰκὴ ρέοντος, ἄρξομαι τῆς

dicentem Syrum: ea res multos allexit ad iudicium. Ve-
rum incipe tandem orationem, Rhetorice.

Rhet. Primum quidem, Athenienses, Deos Deasque pre-
cor universos, ut quanta est semperque fuit mea adversus
urbem & vos omnes benevolentia, talis a vobis mihi in
praesenti certamine tribuatur. Deinde, quod iustissimum
est, eam vobis mentem dare Deos, ut adversarium tacere
iubeatis, meque, ut in animum induxi atque deliberavi,
accusationem peragere patiamini. Non idem autem mihi
fentiendum videtur, cum ad ea, quae acciderunt mihi, respi-
cio, & cum ad verba, quae audio. Verba enim quam si-
millima meis hic apud vos faciet: actiones autem eo per-
tinere videbitis, ut omnino, ne quod maius detrimentum
ab eo capiam, prospiciendum sit. Verum enimvero, ne
longo utar exordio, aqua olim temere fluente, accusatio-

κατηγορίας. Ἐγὼ γὰρ, ὡς ἄνδρες δικασταί, τοῦτον κο- 27
μιδῇ μεираκίον ὄντα, βάρβαρον ἔτι τὴν Φωνὴν, καὶ μο-
νονουχὶ κἀνδυν ἐνδεδυκότα εἰς τὸν Ἀσσύριον τρόπον, περὶ
τὴν Ἰωνίαν εὐροῦσα πλαζόμενον ἔτι, καὶ ὅ, τι χρῆσταιτο
ἑαυτῷ οὐκ εἰδότα, παραλαβοῦσα ἐπαίδευσά· καὶ ἐπει-
δὴ ἐδόκει μοι εὐμαθὴς εἶναι, καὶ ἀτενὲς ὄραν εἰς ἐμὲ, ὑπέ-
πιησέ τε γὰρ ἔτι τότε καὶ ἐθεράπευε, καὶ μόνην ἐθαύ-
μαζεν, ἀπολιποῦσα τοὺς ἄλλους, ὅποσοι ἐμνήστευόν
με πλούσιοι, καὶ καλοὶ, καὶ λαμπροὶ τὰ προγονικά,
τῷ ἀχαρίστῳ τούτῳ ἑμαυτὴν ἐνεγγύησα πένητι, καὶ
ἀφανεῖ, καὶ νέῳ, προῖκα οὐ μικρὰν ἐπεστενεγκάμενη,
πολλοὺς καὶ θαυμασίους λόγους. εἴτα ἀγαγῶσα αὐ-
τὸν εἰς τοὺς Φυλέτας τοὺς ἑμᾶς, παρενέγραψα, καὶ
αὐτὸν ἀπέφηνά· ἴσατε τὰς διαμαρτόντας τῆς ἐγγύης
ἀποπνίγεσθαι. δοξάν δὲ αὐτῷ περινοστέειν ἐπιδειξομένῳ
τοῦ γάμου τὴν εὐπορίαν, οὐδὲ τότε περιελεῖσθην· ἀλλὰ

3 Κἀνδυν ἐνδεδυκότα) Ἰμάτιον Περσικόν, ὃ τινες λέγουσιν Ἀρχα-
δικόν. V.

nem aggrediar. Ego enim, Iudices, istum admodum ado-
lescentem, lingua adhuc barbarum, & tantum non Candye
Assyrio more indutum, circa Ioniam oberrantem adhuc,
& quid se faceret dubium, assumsi, atque institui. Et cum
docilis mihi videretur, & intentis me oculis respicere, (tum
nempe reverebatur me adhuc, & colebat, & solam admi-
rabatur) relictis aliis, quicunque me petebant, divites, &
honesti, & claris maioribus, ingrato me isti desponsavi,
pauperi, ignobili, iuveni, dotem afferens non parvam,
multas admirabilesque orationes: deinde ad tribules illum
meos deductum, adventitium hominem tabulis adscripsi, &
civem feci: adeo ut qui spe nuptiarum mearum exciderant,
angerentur. Cum vero illi visum esset circumire ad divites
nuptias ostentandas, neque tum destitui; sed ubicunque

πανταχοῦ ἐπομένη, ἄνω καὶ κάτω περιηγόμην, καὶ κλεινὸν αὐτὸν καὶ αἰοίδιμον ἐποίουν, κατακοσμοῦσα καὶ περιστέλλουσα. καὶ τὰ μὲν ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος, καὶ τῆς Ἰωνίας, μέτρια· ἐς δὲ τὴν Ἰταλίαν ἀποδημῆσαι ἐθέλησαντι αὐτῷ, τὸν Ἴονιον συνδιέπλευσα, καὶ τὰ τελευταῖα, μέχρι τῆς Κελτικῆς συναπάρασα, εὐπορεῖσθαι ἐποίησα, καὶ μέχρι μὲν πολλοῦ πάντα μοι ἐπείθετο, καὶ συνῆν μοι, μηδεμίαν νύκτα ἀπόκοιτος γιγνόμενος
 28 παρ' ἡμῶν. Ἐπεὶ δὲ ἱκανῶς ἐπεσιτίσατο, καὶ τὰ πρὸς τὴν εὐδοξίαν εὖ ἔχειν αὐτῷ ὑπέλαβε, τὰς Ὀφρῦς ἐπάρας, καὶ μεγαλοφρονήσας, ἐμοῦ μὲν ἡμέλησε, μᾶλλον δὲ τέλεον εἶασεν· αὐτὸς δὲ τὸν γενειήτην ἐκείνον, τὸν ἀπὸ τοῦ σχήματος τὸν Διάλογον, Φιλοσοφίας υἱὸν εἶναι λεγόμενον, ὑπεραγαπήσας μάλα ἐρωτικῶς πρεσβύτερον αὐτοῦ ὄντα, τούτῳ σύνεστι· καὶ οὐκ αἰσχύνεται, τὴν μὲν ἐλευθερίαν, καὶ τὸ ἀνετον τῶν ἐν ἐμοὶ λόγων συντεμνών·

12 Αὐτὸς δὲ τὸν γεν.) Γενειήτην
 λέγει τὸν διάλογον, ἐπὶ τοῖς εἰωθό-
 σιν αὐτῷ χρῆσθαι φιλοσόφοις μάλα

σιμῶς ἢ βαθεῖα ἡσχεῖτο ὑπὸν. V.
 16 Τὸ ἄμετρον) Ἄνετον. V. In-
 verte, ut recte habeat. Solan.

illum secuta, sursum deorsum circumduci me passa, celebrem illum & nobilem ornando & componendo reddidi. Mediocria sunt, quae per Graeciam atque Ioniam feci. Cum vero per Italiam peregrinari vellet, Ionium cum eo sinum traieci: & denique in Celticam usque cum illo solvens, ibi eum locupletavi. Ac diu quidem per omnia mihi obsequebatur, eratque mecum, ut ne semel quidem abnotaret. Cum vero satis sibi iam viaticatus esse, & satis gloriae habere videretur: sublati superciliis, & sumta superbia, me neglexit, vel potius plane deferuit; istum vero barbarum, istum habitu *noscendum facile*, qui Philosophiae dicitur filius, supra modum & amatoris instar, se licet seniore, diligere coepit, cum hoc habet consuetudinem: nec erubescit, libertatem, & illud meis in verbis solutum, con-

εἰς μικρὰ δὲ καὶ κομματικὰ ἐρωτήματα κατακλείσας
 ἑαυτὸν, καὶ ἀντὶ τοῦ λέγειν ὅ, τι βούλεται μεγάλη τῇ
 Φωνῇ, βραχεῖς τινὰς λόγους ἀναπλέκων, καὶ συλλα-
 βίζων ἅφ' ὧν ἀθρόος μὲν ἔπαινος, ἢ κρότος πολὺς, οὐκ ἂν
 ἀπαντήσειεν αὐτῷ, μειδιάμα δὲ παρὰ τῶν ἀκουόντων,
 καὶ τὸ ἐπιστεῖσαι τὴν χεῖρα ἐντὸς τῶν ὥρων, καὶ μακρὰ
 ἐπινεύσαι τῇ κεφαλῇ, καὶ ἐπιστενάζαι τοῖς λεγομένοις.
 τοιούτων ἡράσθη ὁ γενναῖος, ἐμοῦ καταφρονήσας. Φασὶ
 δὲ αὐτὸν μηδὲ πρὸς τὸν ἐρώμενον τοῦτον εἰρήνην ἄγειν,
 ἀλλὰ καὶ εἰς ἐκεῖνον, οἶμαι, ὑβρίζειν. Πῶς οὖν οὐκ 29
 ἀχάριστος οὗτος, καὶ ἐνοχος τοῖς περὶ κακώσεως νόμοις,
 ὃς τὴν μὲν νόμῳ γαμετὴν, παρ' ἧς τοσαῦτα εἴληφε, καὶ
 οἱ ἦν ἐνδοξὸς ἐστίν, οὕτως ἀτίμως ἀπέλιπε, καὶ καινῶν

4 Ἡ κρότος πολὺς) Κρότος μὲν
 ἐπὶ τῶν ῥητορικῶν λόγων, καὶ μάλι-
 στα τῶν ἐπιδεικτικῶν ἐν θεάτρῳ λα-
 λουμένων, καὶ τῶν ῥητόρων, ὡς ἔθος
 αὐτοῖς, πεπαρησιασμένως χειροτο-
 νοῦνται ἐπὶ τοῖς λεγομένοις ὑπ' αὐ-
 τῶν. ἐπὶ δὲ τοῖς διαλόγοις τοιούτων
 οὐδὲν, ἀλλὰ τι πρὸς ἕπος τῶν ἀντι-
 λεγόντων γινόμενων τῶν λόγων. ἐν

οἷς [εἰ] ποτε ἀσπεῖον ῥηθεῖν μειδιά-
 μα ἄχρι τοῦ τὰ χεῖλη διαῖραι, τὸ
 πρόσωπον διαθεῖν μόνον. καὶ εἴπου
 βραχὺ τι δέησι ἐπιστεῖσαι τὴν χεῖρα,
 καὶ τῷτο κατὰ μέτριον ἐξανύεται. V.

II Περὶ τῆς κακώσεως νόμοις)
 Κακῶσις ἐστὶν ὄνομα δίκης κατὰ
 τῶν ἀμαρτανάντων περὶ τὸ ἴδιον γένος
 ἥτοι γυναῖκα. V.

cidere, atque in parvas, incisorum instar, interrogatiuncu-
 las se ipsum concludere, ac pro eo, quod dicere debebat,
 si quid vellet, magna voce, breves quosdam sermones con-
 texere, & tanquam colligere syllabas: a quibus conferta
 quidem laus, aut plausus multus, illi non redierit; sed il-
 lud forte, ut leniter arrideant auditores, aut manum, in-
 tra terminos tamen, moveant, aut multum capite annuant,
 aut ad ea, quae dicuntur, ingemiscant. Ista adamavit ge-
 nerofus, me contemta. Aiunt autem, illum neque cum suo
 isto amasio pacem habere, sed in istum quoque, ut arbi-
 tror, contumeliosum esse. Quidni igitur ingratus sit iste, &
 legibus de mala tractatione teneatur? qui legitimam uxo-
 rem, a qua tanta bona acceperit, & per quam sit nobilis,
 ita ignominiose tamen deseruerit, & novas res appetierit:

ᾠρέχθη πραγμάτων· καὶ ταῦτα νῦν, ὅποτε μόνην ἐμὲ θαυμάζουσι, καὶ ἐπιγράφονται ἅπαντες προστάτην ἐαυτῶν; ἀλλ' ἐγὼ μὲν ἀντέχω, τοσούτων μνηστευόντων, καὶ κόπτουσιν αὐτοῖς τὴν θύραν, καὶ τὸν ὄνομα ἐπιβοαμένοις μεγάλη τῇ Φωνῇ, οὔτε ἀνοίγειν, οὔτε ὑπακούειν βούλομαι· ὁρῶ γὰρ αὐτοὺς οὐδὲν πλέον τῆς βοῆς κομίζοντας. οὗτος δὲ οὐδὲ οὕτως ἐπιστρέφεται πρὸς ἐμὲ, ἀλλὰ πρὸς τὸν ἐρώμενον βλέπει, τί, ὦ θεοί, χρηστὸν παρ' αὐτοῦ λήψεσθαι προσδοκῶν; ὃν τοῦ τρίβωνος οὐδὲν ὁρᾷ πλέον ἔχοντα. εἶρηκα, ὦ ἄνδρες δικασταί, ὑμεῖς δὲ, ἣν εἰς τὸν ἐμὸν τρόπον τῶν λόγων ἀπολογεῖσθαι θέλη, τοῦτο μὲν μὴ ἐπιτρέπετε· ἄγνωμον γὰρ ἐπ' ἐμὲ τὴν ἐμὴν μάχαιραν ἀκονᾶν. κατὰ δὲ τὸν αὐτοῦ ἐρώμενον τὸν Διάλογον, οὗτος ἀπολογεῖσθαι, ἣν δύνηται.

ΕΡΜ. Τοῦτο μὲν ἀπίθανον· οὐ γὰρ οἷόν τε, ὦ Ῥητορικῇ, μόνον αὐτὸν ἀπολογεῖσθαι κατὰ σχῆμα τοῦ Διαλόγου, ἀλλὰ ῥῆσιν καὶ αὐτὸς εἰπάτω.

idque hoc ipso tempore, cum solam me admirantur homines, & suam videri antistitam volunt. Ego vero tot prociis adhuc renitor, & fores pulsantibus, nomenque meum magna voce inclamantibus neque aperire volo, ne audire quidem. Video quippe, nihil praeter clamorem illos afferre. Iste autem ne sic quidem ad me convertitur, sed ad amasium suum respicit, quid tandem, Dii boni, bonum recepturum se ab illo exspectans? quem praeter pallium nihil habere videat. Dixi, Iudices. Vos autem, si mea ratione in causa dicenda uti voluerit, hoc nolite concedere. Neque enim convenit, meum me in me ipsam gladium acuisse. Contra amasium autem suum, Dialogum, causam sic dicat, si potuerit.

Merc. Hoc quidem probari non potest, Rhetorica. Neque enim fieri potest, ut solus ipse causam dicat dialogi habitu, sed perpetua oratione ipse quoque utatur.

ΣΥΡ. Ἐπεὶ καὶ τοῦτο, ὧ ἄνδρες δικασταὶ, ἢ ἀντίδι- 30
 κος ἡγανάκτησεν, εἰ μακρῷ χρήσομαι τῷ λόγῳ, καὶ
 αὐτὸ τὸ δύνασθαι λέγειν παρ' ἐκείνης λαβὼν, πολλὰ
 μὲν οὐκ ἐρῶ πρὸς ὑμᾶς, τὰ κεφάλαια δὲ αὐτὰ ἐπιλυ-
 σάμενος τῶν κατηγορηθέντων, ὑμῖν ἀπολείψω σκοπεῖν
 περὶ πάντων. πάντα γὰρ ὅποσα διηγῆσατο περὶ ἐμοῦ,
 ἀληθῆ ὄντα διηγῆσατο· καὶ γὰρ ἐπαίδευσέ, καὶ συναπε-
 δήμησε, καὶ εἰς τοὺς Ἕλληνας ἐνέγραψε, καὶ κατὰ γε
 τοῦτο χάριν ἂν εἰδείην τῷ γάμῳ· δι' ἧς δὲ αἰτίας ἀπο-
 λιπὼν αὐτὴν ἐπὶ τουτοῖ τὸν Διάλογον ἐτραπόμεν, ἀκού-
 σατε, ὧ ἄνδρες δικασταὶ, καὶ με μὴδὲν τοῦ χρησίμου
 ἕνεκα ψεύδεσθαι ὑπολάβοιτε. Ἐγὼ γὰρ ὁρῶν ταύτην 31
 οὐκ ἔτι σωφρονοῦσαν, οὐδὲ ἐμμένουσαν ἐπὶ τοῦ κοσμίου

12 Ἐγὼ γὰρ ὁρῶν ταύτην) Το
 φορικὸν τοῦτο τῶν νέων ῥητόρων, ὃ
 ἐπὶ τῆς ἀπαγγελίας καμφοδικῆς
 διεξέρχονται λίγαν. διὸ καὶ ταῖς
 θριξίν αὐτὸ ἀπεικάζει, καὶ τῷ τοῦ-
 ταν ὑβετισμῷ, διὰ τὸ τοῖς παρῖοις
 αὐτοὺς χαίρειν τῶν κώλων, καὶ ταῖς
 παρηχύσεσι, καὶ οἷς τισι τοιούτοις
 ἑλλοις. τὸ δὲ μεθύοντας καὶ καμιά-
 ζοντας, εἰς τοὺς χρωμένους τοῖς λό-

γοις εἰς ἐπιβαλαμίους καὶ γαμα-
 λίου μεταλαμβάνει. οὐδὲ γὰρ τοῦ-
 των χάρις ῥητορικὴ, ἀλλὰ τοῦ ἐπαν-
 ορθωτικοῦ τοῦ βίου. τὸ δὲ ἐστὶν ἐν
 συμβουλαῖς τε καὶ δίκαις. καὶ εἴπερ
 ἄρα ἐν ἰγχαμίοις, καὶ ἐπαίνοις τῶν
 ἀρετῶν κατορθούτων, οὐ τῶν ἐν τοῖς
 πότοις ἀσελγαυνήτων, καὶ κάμους
 λαμπροῦς ἐκτελεύτων, καὶ γάμους
 περιφανεῖς ἐνισταμένων. V.

Syr. Quandoquidem hoc etiam, Iudices, indigne tulit
 adversaria, si longa oratione utar, qui ipsam hanc dicendi
 facultatem a se habeam: multa quidem apud vos non di-
 cam. Capitibus vero ipsis eorum, quae crimini mihi dedit,
 dissolutis, permittam vobis videre de omnibus. Quaecun-
 que nimirum de me narravit, vere narravit. Etenim insti-
 tuit me, peregrinata est mecum, Graecis me adscripsit, &
 harum rerum nomine gratissimum mihi fuerit illius coniu-
 gium. Quas vero ob causas, relicta illa, ad hunc me Dialo-
 gum converterim, audite, Iudices: neque quidquam utili-
 tatis me meae causa mentiri cogitaveritis. Ego namque vi-
 dens istam non amplius temperantem esse, neque in decen-

σχήματος, οἷόν ποτε ἐσχηματισμένην αὐτὴν ὁ Παιανίεὺς
 ἐκεῖνος ἠγάγετο, κοσμουμένην δέ, καὶ τὰς τρίχας εὐθε-
 τίζουσαν εἰς τὸ ἐταιρικόν, καὶ Φυκίον ἐντριβομένην, καὶ
 τῷ ὀφθαλμῷ ὑπαγραφομένην, ὑπώπτειον εὐθύς, καὶ
 παρεφύλαττον ὅποι τὸν ὀφθαλμὸν φέροι. καὶ τὰ μὲν
 ἄλλα ἔω· καθ' ἑκάστην δὲ τὴν νύκτα ὁ μὲν στενωπὸς
 ἡμῶν ἐνεπίμπλατο μεθύοντων ἐραστῶν, κωμαζόντων
 ἐπ' αὐτὴν, καὶ κοπτόντων τὴν θύραν, ἐνίων δέ, καὶ εἰσ-
 βιάζεσθαι σὺν οὐδενὶ κόσμῳ τολμώντων. αὕτη δὲ ἐγέ-
 λα, καὶ ἦδετο τοῖς δρωμένοις, καὶ τὰ πολλὰ ἢ παρέκυ-
 πτεν ἀπὸ τοῦ τέγους, ἀδόντων ἀκούουσα τραχεῖα τῇ
 Φωνῇ ὡδὰς τινὰς ἐρωτικάς, ἢ καὶ παρανοίγουσα τὰς
 θύρας, ἐμὲ οἰομένη λαβεῖν, ἡσέλγαινε, καὶ ἐμοιχεύετο
 πρὸς αὐτῶν. ὅπερ ἐγὼ μὴ φέρων, γράψασθαι μὲν αὐ-
 τὴν μοιχείας οὐκ ἐδοκίμαζον· ἐν γειτόνων δὲ οἰκοῦντι τῷ
 Διαλόγῳ προσελθὼν ἠξίου καταδεχθῆναι ὑπ' αὐτοῦ.
 32 Ταῦτά ἐστιν, ἃ ἐγὼ τὴν Ῥητορικὴν μεγάλα ἠδίκησα.

ti illo habitu permanere, quo usam olim Paeaniensis ille
 Rhetor duxerat; sed ornare se, & capillos meretricio more
 disponere, & infucare faciem, & genas pingere: statim
 suspicabar aliquid, &, quo oculum ferret, observabam.
 Ac reliqua praetermitto. Singulis vero noctibus impleba-
 tur vicus noster ebriis amatoribus, ad illam commissatum
 euntibus, pulsantibusque fores, quibusdam etiam vi irrum-
 pere sine more modoque audentibus. At illa ridere, & his,
 quae fierent, delectari: ac saepe aut de tecto despicere, &
 audire aspera voce canentes amatoria quaedam cantica;
 aut etiam apertis clanculum foribus, me, ut putabat, igno-
 ro, lascivire, & cum illis adulterari: quod ego non ferens,
 nomen illius de adulterio deferendum non putavi; sed ac-
 cedens ad habitantem in vicinia Dialogum, recipi ab eo
 petii. Hae sunt magnae illae, quibus affeci Rhetoricen, in-

καίτοι εἰ καὶ μηδὲν αὐτῇ τοιοῦτο ἐπέπρακτο, καλῶς εἶχέ μοι ἀνδρὶ ἤδη τετταράκοντα ἔτη σχεδὸν γεγονότι, θορύβων μὲν ἐκείνων, καὶ δικῶν, ἀπηλλάχθαι, καὶ τοὺς ἀνδρας τοὺς δικαστὰς ἀτρεμεῖν ἑᾶν, καὶ τυράννων κατηγορίας, καὶ ἀριστεῶν ἐπαίνους ἐκφυγόντι· ἐς δὲ τὴν Ἀκαδημίαν, ἣ ἐς τὸ Λύκειον ἐλθόντα, τῷ βελτίστῳ τούτῳ Διαλόγῳ συμπεριπατεῖν, ἡρέμα συνδιαλεγόμενον. πάλ-
 λα ἔχων εἰπεῖν, ἤδη παύσομαι. ὑμεῖς δὲ εὖορκον τὴν
 ψῆφον ἐνέγκατε.

ΔΙΚ. Τίς κρατεῖ;

ΕΡΜ. Πάσαις ὁ Σύρος, πλὴν μιᾶς.

ΔΙΚ. Ῥῆτωρ τίς ἔοικεν εἶναι ὁ τὴν ἐναντίαν θέμενος.
 Ὁ Διάλογος ἐπὶ τῶν αὐτῶν λέγε. ὑμεῖς δὲ περιμενεῖ- 33
 τε, διπλασίονα ἀποισόμενοι τὸν μισθὸν ἐπ' ἀμφοτέρας
 ταῖς δίκαις.

ΔΙΑΛ. Ἐγὼ δὲ, ὧ ἄνδρες δικασταί, μακροὺς μὲν

4 Καὶ τυράννων κατηγορίας) Διὰ τοὺς τὰς λεγομένας μελέτας ἐπιτηδεύ-
 οντας, ἐν αἷς τυραννοκτόνοι τινὲς μελετῶνται, καὶ τιν' ἄλλ' ἅττα τοιαῦτα. V.

iuriae. Quamquam si vel nihil eiusmodi ab ea actum esset, concedendum mihi erat, homini quadraginta fere annos nato, a tumultibus illis & litibus discedere, & quiescere pati iudices: evitatisque tyrannorum accusationibus & laudibus virorum fortium, in Academiam aut Lyceum ingredi, ibique cum optimo hoc Dialogo inambulare, placide disputantem, [laudes ac plausum non desiderantem.] Multa cum dicere habeam, iam desinam. Vos vero religiosum ferre suffragium.

Iust. Quis vincit?

Merc. Omnibus Syrus, praeter unum.

Iust. Rhetor videtur esse, qui contrarium tulit. Iam tu dic, Dialogue, iisdem iudicibus. Vos autem manete, duplicem laturi mercedem utriusque causae.

Dial. Ego vero, Iudices, longam extendere apud vos

ἀποτείνειν τοὺς λόγους οὐκ ἂν ἐβουλόμην πρὸς ὑμᾶς, ἀλλὰ κατὰ μικρὸν ὥσπερ εἴωθα. ὅμως δὲ ὡς νόμος ἐν τοῖς δικαστηρίοις, οὕτω ποιήσομαι τὴν κατηγορίαν, ἰδιώτης παντάπασι καὶ ἄτεχνος τῶν τοιούτων ὢν. καὶ μοι τοῦτο ἔστω πρὸς ὑμᾶς τὸ προοίμιον. ἃ δὲ ἡδίκημαι, καὶ περιύβρισμαι πρὸς τούτου, ταῦτά ἐστίν· ὅτι με σεμνὸν τέως ὄντα, καὶ θεῶν τε πέρι, καὶ φύσεως, καὶ τῆς τῶν ὅλων περιόδου σκοπούμενον, ὑψηλὸν ἄνω που τῶν νεφῶν ἀεροβατοῦντά, ἔνθα ὁ μέγας ἐν οὐρανῷ Ζεὺς πτηνὸν ἄρμα ἐλαύνων φέρεται, κατασπᾶσας αὐτὸς ἤδη κατὰ τὴν αἰψίδα πετόμενον, καὶ ἀναβαίνοντα ὑπεράνω τοῦ οὐρανοῦ, καὶ τὰ πτερὰ συντρίψας, ἰσοδίαiton τοῖς πολλοῖς ἐποίησε. καὶ τὸ μὲν τραγικὸν ἐκεῖνο καὶ σωφρονικὸν προσώ-

13 Καὶ τὸ μὲν τραγικὸν ἐκεῖνο) Τὰ Πλάτωνος τοιαῦτα, ἐν οἷς σοφούς ἄνδρας καὶ μεγαλόφρονες καὶ γενναίους εἰσάγει τοῖς διαλόγοις. εἰκότως καὶ τραγικὴν μίμνησιν ταῦτα καλεῖ. ὥσπερ ἀμίλει κομικὰ πάλιν καὶ σατυρικὰ τὰ τοῦ Σύρου καλεῖ. κομικὰ μὲν, διὰ τὸ γελοῖον· σατυρικὰ δὲ, διὰ τὸ πολλάκις καὶ αἰσχρότατα προσεινέρειν τοῖς διαλόγοις. οἱ τε γὰρ Σάτυροι καταγέλαστοι ὀραῖσθαι, αἱ τε κομωδίαι γέλοιοι καὶ πλήρεις σκωμμάτων. εἰ

Σάτυροι δὲ μεθύοντες αἰεὶ καὶ παρασφαλλόμενοι εἰσάγονται, καὶ πρὸς τῷ ἄλλοκώτῃ τοῦ σάματος τῆς μορφῆς, ἐπὶ καὶ ὀρμητικῇ πρὸς συνουσίας αἰσχράς. ἐπεὶ τοίνυν κέχρηται καὶ τοιούτοις ὁ Λουκιανὸς διαλόγοις, ὥς ἐπὶ τοῦ συμποσίου αὐτοῦ τὴν Ἀλκιμάμαντα εἰσάγει, καὶ τινες ἄλλους τῶν φιλοσόφων, εἶπε νῦν τοῦτο, ὡς πρὸς τοῖς κομικοῖς προσωπείοις καὶ σατυρικοῖς διεσκεύασται τὰ αὐτοῦ. καὶ τὸν ἱαμβὸν δὲ, καὶ τὸν κύστιον ἐφ' ἧν παραλαμβάνειν. τὸν μὲν ἱαμβὸν

orationem nolim, sed breviter more meo agere. Tamen ut in iudiciis fert consuetudo, sic accusationem institutam, ignarus licet undique sim tallum & rudis. Et hoc mihi sit apud vos exordium. Iniuriæ autem & contumeliæ, quibus ab isto sum affectus, hae fere sunt: quod me gravem ad eum diem, atque de Dis, ac naturâ, & universi circuitu disputantem, sublimem, supra nubes incedentem per æra, ubi magnus in coelo Iuppiter volucrum currum agens fertur, detractum inde, cum ad ipsam iam absidem volarem, & supra coeli terga pararem escendere, confractisque alis, ad vulgi consuetudinem detrufit, &, tragica illa modestaque

τεῖον ἀφείλέ μου. κωμικὸν δὲ ἄλλο καὶ σατυρικὸν ἐπέ-
θηκέ μοι, καὶ μικροῦ δὲ ἢ γελοῖον. εἴτά μοι ἐς τὸ αὐτὸ
φέρων συγκαθεῖρξε τὸ σκῶμμα, καὶ τὸν ἱάμβον,
καὶ κυνισμὸν, καὶ τὸν Εὐπολιν, καὶ τὸν Ἀριστοφάνην,
δεινούς ἀνδρας ἐπικερτομήσαι τὰ σεμνὰ, καὶ χλευάσαι
τὰ καλῶς ἔχοντα. τελευταῖον δὲ, καὶ Μένιππῶν τινα
τῶν παλαιῶν κυνῶν μάλα ὑλακτικόν, ὡς δοκεῖ, καὶ
κάρχαρον ἀνορύξας, καὶ τοῦτον ἐπεισήγαγέ μοι Φοβερόν
τινα ὡς ἀλθρῶς κύνα, καὶ τὸ δῆγμα λαβραῖον, ὅσω καὶ
γελῶν ἅμα ἔδακνε. πῶς οὖν οὐ δεινὰ ὕβρισμαί μηκέτ'
ἐπὶ τοῦ οἰκείου σχήματος διαμένων, ἀλλὰ κωμῳδῶν,
καὶ γελωτοποιῶν, καὶ ὑποθέσεις ἀλλοκότους ὑποκρινό-
μενος αὐτῶ; τὸ γὰρ πάντων ἀτοπώτατον, κρᾶσίν τινα
παράδοξον κέκραμαι, καὶ οὔτε πῆζός εἰμι, οὔτε ἐπὶ τῶν

ὡς χλευαστικόν, τὸν κυνισμὸν δὲ ὡς
πᾶσι διαλοιδρούμενον. τῷ τε γὰρ
ἱάμβῳ Ἀρχιλόχος, ὃν καὶ πρῶτον
φασὶ τῷ μέτρῳ χρῆσασθαι πρὸς
ἕβριν τῶν Λυκαμβίδων, διεχειρίσα-
το. οἱ τε Κοινικοὶ λεγόμενοι φιλόσο-
φοι, ἅπασι διαλοιδροῦντα, τοῦτο διὰ

βίου ἐπιτήδευμα ἔχοντες, ὃν καὶ
Μένικκος εἰς ἡν. V.

14 Οὔτε πῆζος) Καταγινώσκει
τοῦ ρήτορος ὁ διάλογος, ὅτι γράφει
διὰ λόγου ἀθηροτέρου καὶ κροτου-
μένου. τοῦτο γὰρ τῶν φιλοσόφων
διαλόγων ἄλλότριον. V.

persona detracta, aliam comicam Satyricamque mihi, ac
tantum non ridiculam, imposuit. Deinde in unum collata
inclusit mecum, iocum mordacem, & Iambum, & Cy-
nicam licentiam, cum Eupolide Aristophanem, homines
idoneos ad traducendum, quae sunt maxime severa, ad
irridendum, quae bene habent. Denique Menippum quen-
dam de antiquis canibus, latrantem valde & mordacem,
ut videtur, effossum ad me introduxit terribilem vere ca-
nem, & occulte mordacem, quatenus ridens etiam mordet.
Quidni ergo gravi iniuria affectus sum, qui non servem
habitum proprium ac domesticum, sed comoedias istius, &
ridicularia, & prodigiosa quaedam argumenta agere cogar?
Quod enim omnium absurdissimum est, mirabili quadam
permixtione temperatus sum, neque pedestris sum, neque

μέτρων βέβηκα· ἀλλὰ ἵπποκενταύρου δίκην, σύνθετόν τι καὶ ξένον Φάσμα τοῖς ἀκούουσι δοκῶ.

34 EPM. Τί οὖν πρὸς ταῦτα ἐρεῖς, ὦ Σύρε;

ΣΥΡ. Ἀπροσδόκητον, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, τὸν ἀγῶνα τοῦτον ἀγωνίζομαι παρ' ὑμῖν. πάντα γοῦν μᾶλλον ἂν ἤλπισα τὸν Διάλογον, ἢ τοιαῦτα ἐρεῖν περὶ ἐμοῦ, ὃν παραλαβὼν ἐγὼ, σκυθρωπὸν ἔτι τοῖς πολλοῖς δοκῶντα, καὶ ὑπὸ τῶν συνεχῶν ἐρωτήσεων κατεσκληρότα, καὶ ταύτῃ αἰδέσιμον μὲν εἶναι δοκῶντα, οὐ πάντῃ δὲ ἡδὺν, οὐδὲ τοῖς πλήθεσι κεχαρισμένον, πρῶτον μὲν αὐτὸν ἐπὶ γῆς βαίνειν εἰς τὸν ἀνθρώπινον εἶθισα τοῦτον τρόπον. μετὰ δὲ τὸν αὐχμὸν τὸν πολὺν, ἀποπλύνας, καὶ μειδιᾷν καταναγκάσας, ἡδῶ τοῖς ὀρώσι παρεσκεύασα. ἐπὶ πᾶσι δὲ τὴν κωμωδίαν αὐτῷ παρέζευξα, καὶ κατὰ τοῦτο πολ-

10 Πρῶτοι μὲν αὐτὸν ἐπὶ γῆς βαίνειν) Ὅπερ ἀντιθέτως ὑπέθετο τὸν διάλογον λέγοντα, ἵνα ὁ μέγας ἐν οὐρανῷ Ζεὺς, πτηνὸν ἄρμα ἐλαύνων, διασυρμῷ τέθεικεν ἵπκα. τῷ γὰρ

ῶν λέγειν ὅτι χαμαὶ βαίνειν εἶθισα καὶ εἰς τὸν ἀνθρώπινον τρόπον, οὐκ ἄλλο οὐδὲν, ἢ διαγελῶτος τὸ δῆθεν ὑψηλὸν ἐκείνο τῆς μεγαληγορίας. V.

per metra incedo: sed hippocentauri instar, compositum quoddam & peregrinum spectrum audientibus videor.

Merc. Quid igitur ad ista, Syre, dicis?

Syr. Nec opinatum, Iudices, hoc certamen apud vos subeo. Quidvis enim potius de Dialogo sperabam, quam ista de me dicturum: quem ego talem cum accepissem, qui tristis adhuc vulgo videretur, & a perpetuis interrogationibus in ariditatem quandam contractus, eamque ipsam ob causam venerabilis ille quidem, sed non omnino suavis, neque gratosus multitudini haberetur; primo quidem humi incedere illum hoc humano more docuerim; deinde multo illo squalore purgatum, & subridere coactum, iucundiores reddiderim videntibus. Super omnia vero comœdiam illi coniunxi, ea quoque re multam ipsi machinatus

λὴν εἰ μηχανώμενος τὴν εὐνοίαν παρὰ τῶν ἀκούοντων, αἱ τέως τὰς ἀκάνθας τὰς ἐν αὐτῷ δεδιότες, ὥσπερ τὸν ἐχθρὸν, λαβεῖν αὐτὸν εἰς τὰς χεῖρας ἐφυλάττοντο. ἀλλ' ἐγὼ οἶδ' ὅπερ μάλιστα λυπεῖ αὐτὸν, ὅτι μὴ τὰ ἰσχυρὰ ἐκεῖνα καὶ λεπτὰ καθήμενος πρὸς αὐτὸν σμικρολογεῖμαι, εἰ ἀθάνατος ἡ ψυχὴ, καὶ πόσας κοτύλας ὁ θεός, ὅποτε τὸν κόσμον εἰργάσατο, τῆς ἀμιγυῖς καὶ κατὰ τὰ αὐτὰ ἐχούσης οὐσίας ἐνέχεεν εἰς τὸν κρατῆρα, ἐν ᾧ τὰ πάντα ἐκεράννυτο, καὶ, εἰ Ῥητορικὴ πολιτικῆς μορίου εἰδῶλον, κολακείας τὸ τέταρτον. χαίρει γὰρ, οὐκ οἶδ' ὅπως, τὰ τοιαῦτα λεπτολογῶν, καθάπερ οἱ τὴν ψῶραν ἡδέως κνέμενοι. καὶ τὰ Φρόντισμα ἡδὺ αὐτῷ δοκεῖ, καὶ μέγα Φρονεῖ, ἣν λέγεται ὡς οὐ παντὸς ἀνδρός ἐστὶ συνιδεῖν ἅ περὶ τῶν ἰδεῶν ὁξυδορκεῖ. ταῦτα δηλαδὴ καὶ παρ' ἐμοῦ ἀπαιτεῖ, καὶ τὰ πτερὰ ἐκεῖνα ζητεῖ, καὶ ἀποβλέπει, τὰ πρὸ τοῖν ποδοῖν οὐχ ὄρων. ἐπεὶ τῶν γε

16 Τὰ πρὸ τοῖν ποδοῖν) Τὸ τῆς ἐκείνη ἀπίστωται εἰς Θάλατταν τὴν Θράκης τοῦτο ἐκεῖνο, ὃ εὐφυῶς φυσικόν. V.

ab audientibus benevolentiam: qui ante illum diem spinas, quae in illo sunt, veriti, tanquam erinacium, in manus illum sumere cavebant. Sed novi ego, quid maxime illum male habeat: quod non subtilia ista atque tenuia, assidens, minutim cum illo disputo, Utrum immortalis sit anima? &, Quot sextarios Deus, cum mundum faceret, illius incommiscibilis, & quae semper unius modi sui que similis erat, materiae in illam temperationem, in qua miscebantur omnia, infuderit? &, Utrum Rhetorice civilitatis particulae simulacrum sit, & quarta pars adulationis? Gaudet enim, nescio quomodo, minutis id genus disputatiunculis, ut illi, qui libenter scalpunt scabiem: & illa cura iucunda illi videtur, & vehementer sibi placet, si dicatur, non cuiusvis esse perspicere, quae ipse acute adeo de ideis cernat. Haec nempe a me etiam postulat, & alas illas quae-

ἄλλων ἕνεκα οὐκ ἂν, οἶμαι, μέμψαιτό μοι, ὡς θοιρά-
τιον τοῦτο τὸ Ἑλληνικὸν περισπάσας αὐτοῦ, βαρβαρικὸν
μετενέδυσαι· καὶ ταῦτα βάρβαρος αὐτὸς εἶναι δοκῶν. ἡδέ-
κουν γὰρ ἂν, τὰ τοιαῦτα εἰς αὐτὸν παρανομῶν, καὶ τὴν
πάτριον ἐσθλῆτα λωποδυτῶν. ἀπολελόγημαι ὡς δυνατόν
ἐμοί· ὑμεῖς δὲ ὁμρίαν τῇ πάλαι τὴν ψῆφον ἐνέγκατε.

- 35 ERM. Βαβαί, δέκα ὅλαις κρατεῖς. ὁ γὰρ αὐτὸς ἐκεῖ-
νος ὁ πάλαι οὐδὲ νῦν ὁμόψηφος ἐστί. ἀμέλει τοῦτο ἔθος
ἐστί, καὶ πᾶσι τὴν τετρυπημένην οὗτος φέρει, καὶ μὴ
παύσαιτο φθονῶν τοῖς ἀρίστοις. ἀλλ' ὑμεῖς μὲν ἅπιτε
ἀγαθὴ τύχη· αὐρίον δὲ τὰς λοιπὰς δικάσομεν.

1 (Ὡς θοιράτιον τοῦτο) Τὴν Ἀπ-
τικισμὸν φησι καὶ τὸ τῆς λίσσης ἀν-
θρῶπ καὶ δισημιευμένον. οὐ γὰρ φη-
σιν, ὡς Σύρος καὶ ἐκ βαρβάρων τὴν
λίσιν ἐκιδέχμευσα τοῦ λόγου, βαρ-
βαρισμοῖς αὐτὸν διαλαβὼν καὶ σο-
λοικισμοῖς, ἀλλὰ τὸ πρῆπον αὐτὸ
διετήρησα τῇ λίσῃ Πλατωνικῶν τρό-
πων. V.

9 Τὴν τετρυπημένην οὗτος φέρει)
Ἐπὶ τῶν δικαζομένων δύο ψῆφοι

ἐτίθεντο· ἡ μὲν πλήρης, ἡ δὲ τετρυπη-
μένη. ἐδίδοτο δὲ τοῖς μὲν νικῶσιν ἡ
πλήρης, τοῖς ἠττημένοις δὲ ἡ τετρυ-
πημένη, καὶ μάρτυς τούτων Δίσχι-
νης ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου. τὴν γὰρ
τετρυπημένην ἀξιοῖ Τιμάρχου δοθῆ-
ναι. εἰ γὰρ καὶ εἰς ραδιουργίαν ὁ λό-
γος αὐτῷ ἀπογεύει, ἀλλ' οὐκ πάν-
τως καὶ ἠττημένον Τιμάρχου ταύτην
δοθῆναι ἀξιοῖ. V.

rit, ac circumspicit, non videns interim, quae sunt ante
pedes. Nam ceterarum rerum causa nihil, puto, mihi obii-
ciet, quasi hac veste Graeca detracta, Barbaricam sibi,
ipse Barbarus cum videar, induerim. Iniustus enim fuisset,
si talia contra leges in ipsum designassem, & patria illum
veste spoliaissem. Causam dixi, ut potui. Vos vero similem
superiori ferte calculum.

Merc. Vah, ipsis decem vincis: idem enim ille, qui ante,
ne nunc quidem eiusdem est sententiae. Nimirum haec con-
suetudo est, pertusum omnibus iste fert calculum, nec de-
fuerit optimis quibusque invidere. Sed vos quidem discedi-
te nunc feliciter. Cras iudicabimus reliquas.

ΠΕΡΙ ΠΑΡΑΣΙΤΟΥ

ΗΤΟΙ ΟΤΙ ΤΕΧΝΗ Η ΠΑΡΑΣΙΤΙΚΗ.

ΤΥΧΙΑΔΗΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΣΙΤΟΣ.

ΤΥΧ. **Τ**Ι ποτε ἄρα, ὦ Σίμων, οἱ μὲν ἄλλοι ἄνθρωποι, καὶ ἐλεύθεροι καὶ δούλοι, τέχνην ἑκαστός τινα ἐπίστανται, δι' ἧς ἑαυτοῖς τέ εἰσι καὶ ἄλλω χρήσιμοι· σὺ δὲ, ὡς ἔοικεν, ἔργον οὐδὲν ἔχεις, δι' οὗ ἂν τι ἢ αὐτὸς ἀπόναιο, ἢ ἄλλω μεταδοίης;

ΠΑΡ. Πῶς τοῦτο ἐρωτᾷς, ὦ Τυχιάδῃ, οὐδέπω οἶδα. πειρῶ δὴ σαφέστερον ἐρωτᾶν.

ΤΥΧ. Ἔστιν ἢ τινα τυγχάνεις ἐπιστάμενος τέχνην, εἰς μουσικὴν;

ἢ ΠΑΡΑΣΙΤΟΥ) Τῶν πάντων τῶν πλέον, ὅσα καὶ γελοιότατος εἰς ἐκτετακτοτάτων ὁ λόγος, καὶ τοσούτοις υποδύεται. Γ.

DE PARASITO

SIVE ARTEM ESSE PARASITICAM.

TYCHIADES ET PARASITUS.

Tych. **Q**UID tandem igitur est, Simo, quod alii homines, liberi pariter ac servi, artem unusquisque aliquam norunt, per quam & sibi sunt & alii utiles; tu vero, ut videtur, opus habes nullum, unde vel ipse iuveris, vel alii quidquam impertias?

Par. Quid sibi haec tua, Tychiade, interrogatio velit, nondum intelligo. Stude ergo interrogare apertius.

Tych. Estne ars, quam tu forte noris? verbi causa Musicam?

ΠΑΡ. Μὰ Δία.

ΤΥΧ. Τί δέ, ἰατρικήν;

ΠΑΡ. Οὐδέπω ταύτην.

ΤΥΧ. Ἀλλὰ γεωμετρίαν;

ΠΑΡ. Οὐδαμῶς.

ΤΥΧ. Τί δέ ῥητορικήν; Φιλοσοφίας μὲν γὰρ τοσούτον ἀπέχεις, ὅσον καὶ ἡ κακία.

ΠΑΡ. Ἐγὼ μὲν, εἰ οἶόν τε εἶναι, καὶ πλείον. ὥστε μὴ δόκει τοῦτο καθάπερ ἀγνοοῦντι ὀνειδίσαι. Φημί γὰρ κακὸς εἶναι, καὶ χείρων ἢ σὺ δοκεῖς.

ΤΥΧ. Ναί. ἀλλὰ ταύτας μὲν ἴσως τὰς τέχνας οὐκ ἐξέμαθες διὰ μέγεθος αὐτῶν καὶ δυσκολίαν τῶν δὲ δη-

1 Μὰ Δία) Ἡ ἀπομοτικὴ συναπακουομένην ἔχει τὴν ἀρνησιν, καὶ οὐδὲ προσκίεται. V.

8 Ἐγὼ μὲν εἰ οἶόν τε εἶναι) Ἐγὼ μὲν, εἰ δυνατόν κακὸν με εἶναι, πλείον, ἢ σὺ φῆς, βούλομαι κακὸς εἶναι. Φημί γὰρ ἑμαυτὸν καὶ χείρων ἢ σὺ δοκεῖς. ὅτε μὴ ἀγνοοῦντι μοι τοῦτο δοκεῖ ὀνειδίζων, ἀλλ' ὥς εἰδότε καὶ σημανομένῳ ἐπὶ τῷ κακὸς

εἶναι. ἢ οὕτως ἀπλούστερον, ἔγὼ μὲν, εἰ οἶόν τε εἶναι ὃ βούλομαι, καὶ πλείον ἀπέχειν βούλομαι, ὥς μηδὲ δοκῆς παρέχειν ἀγνοίαν, ὅπνῃκα με τις τοῦτο ὀνειδίζει, ἀλλὰ πράγματα ἀληθῆ καὶ καθ' ἐκούσιον γινώμην τὸ τοιοῦτον ὑποδιδόμενον ἐπιτήδευμα, καὶ πλείον τῆς παρὰ σοὶ δοκίσεως. V.

Par. Non, per Iovem.

Tych. Quid vero, Medicinam?

Par. Neque dum hanc.

Tych. Sed Geometriam?

Par. Nequaquam.

Tych. Quid igitur? Rhetorice? A Philosophia enim tantundem abes, quantum abest pravitas.

Par. Equidem si fieri posset, longius etiam *abesse* optem, Itaque noli putare, te hoc mihi obiicere tanquam ignoranti. Aio enim malum me esse, & peiorem etiam, quam tu putes.

Tych. Sit ita. Verum has forte artes non didicisti propter magnitudinem illarum ac difficultatem; sed popula-

μοτικῶν τίνα, τεκτονικὴν, ἢ σκυτοτομικὴν; καὶ γὰρ οὐ-
δὲ τᾶλλα οὕτως ἔχει σοι, ὥς μὴ καὶ τοιαύτης ἀν' ἀνδρῶ-
ναι τέχνης.

ΠΑΡ. Ὅρθῳς λέγεις, ὦ Τυχιάδῃ· οὐδὲ γὰρ τοῦτων
οὐδεμιᾶς ἐπιστήμων εἰμί.

ΤΥΧ. Τίνος οὖν ἑτέρας;

ΠΑΡ. Τίνος; ὥς ἐγὼ οἶμαι, γενναίας· ἦν εἰ μάθεις,
καὶ σὲ ἐπαινέσειν οἶομαι. ἔργῳ μὲν οὖν κατορθοῦν Θημι
ἤδη, εἰ καὶ σοὶ λόγῳ οὐκ ἔχω εἰπεῖν.

ΤΥΧ. Τίνα ταύτην;

ΠΑΡ. Οὕτω μοι δακῶ τοὺς περὶ ταύτην ἐκμέμελε-
τηκέναι λόγους. ὥστε ὅτι τέχνην μὲν τίνα ἐπίσταμαι,
ὑπάρχει ἤδη σοι γιγνώσκειν, καὶ μὴ διὰ τοῦτο χαλε-
πῶς μοι ἔχειν· ἦν τίνα δὲ, αὐθις ἀκούσῃ.

ΤΥΧ. Ἄλλ' οὐκ ἀνέξομαι.

rium unam, fabrillem, aut cerdoniam? Neque enim alio-
quin res tuae ita habent, ut tali arte non indigeas.

Par. Recte istuc, Tychiade: neque enim harum ullius
peritus sum.

Tych. Cuius igitur alterius?

Par. Cuius? Praeclaræ, ut ego puto: quam si didice-
ris, te quoque laudaturum arbitror. Re quidem ipsa recte
in illa me iam versari aio; quamquam verbis non habeo
tibi dicere.

Tych. Quam ergo?

Par. Nondum videor mihi praecepta illius satis esse me-
ditatus. Itaque artem me aliquam scire, nec eam ob cau-
sam in difficultate me versari, nunc tibi licet cognoscere.
Quam vero artem sciam, alias audies.

Tych. Sed moram non sustinebo.

ΠΑΡ. Τόγε τῆς τέχνης παράδοξον ἴσως φανεῖται σοι ἀκούσαντι.

ΤΥΧ. Καὶ μὴν διὰ τοῦτο σπουδάζω μαθεῖν.

ΠΑΡ. Εἰσαῦθις, ὦ Τυχιάδη.

ΤΥΧ. Μηδαμῶς, ἀλλ' ἤδη λέγε, εἰ μήπερ ἄρα αἰσχύνῃ.

ΠΑΡ. Ἡ Παρασιτική.

2 ΤΥΧ. Κάτα εἰ μὴ μαίνοιτό τις, ὦ Σίμων, τέχνην ταύτην φαίη ἄν;

ΠΑΡ. Ἐγώ γε εἰ δέ σοι μαίνεσθαι δοκῶ, τοῦ μηδεμίαν ἄλλην ἐπίστασθαι τέχνην αὐτὴν αἰτίαν εἶναί μοι τὴν μαρίαν δόκει, καὶ με τῶν ἐγκλημάτων ἤδη ὠφείλει. Φασὶ γὰρ τὴν δαίμονα ταύτην τὰ μὲν ἄλλα χαλεπὴν εἶναι τοῖς ἔχουσι, παραιτεῖσθαι δὲ τῶν ἀμαρτημάτων αὐτοὺς, ὥσπερ διδάσκαλον ἢ παιδαγωγὸν τούτων ἀναδεχομένην εἰς αὐτὴν τὰς αἰτίας.

14 Παραιτεῖσθαι) Ἀπολύειν. V.

Par. Novum tibi & mirum forte quiddam videbitur, cum audies, ars ista.

Tych. Atqui eam ipsam ob causam cupio discere.

Par. Alias, Tychiade.

Tych. Nequaquam; sed nunc dicito, nisi tamen pudore impeditis.

Par. Parasitica.

Tych. Tum aliquis, qui non idem insaniat, hanc artem dixerit?

Par. Ego nimirum. Si vero insanire tibi videar, at tu etiam insaniam illam in causa esse putato, quod aliam nullam artem novi, & criminibus me iam absolve! Aiunt enim, Deam illam, *Insaniam*, gravem ceteroquin esse se habentibus, sed excusare illorum peccata, quorum causas, magistri aut paedagogi instar, in se recipiat.

ΤΥΧ. Οὐκοῦν, ὦ Σίμων, ἡ παρασιτικὴ τέχνη ἐστὶ;

ΠΑΡ. Τέχνη γάρ, καὶ γὰρ ταύτης δημιουργός.

ΤΥΧ. Καὶ σὺ ἄρα παράσιτος;

ΠΑΡ. Πάνυ ὠνείδισας, ὦ Τυχιάδη.

ΤΥΧ. Ἄλλ' οὐκ ἐρυθριᾷς, παράσιτον σαυτὸν καλῶν;

ΠΑΡ. Οὐδαμῶς, αἰσχυνοίμην γὰρ ἂν, εἰ μὴ λέγοιμι.

ΤΥΧ. Καὶ νῆ Δία, ὅποταν σε βουλάμεθα γνωρίζειν τῶν οὐκ ἐπισταμένων τῷ, ὅτε χρήζοι μαθεῖν, ὁ παράσιτος δηλονότι φήσομεν;

ΠΑΡ. Πολὺ μᾶλλον τοῦτο λέγοντες ἐμὲ, ἢ Φειδίαν ἀγαλματοποιόν. χαίρω γὰρ τῇ τέχνῃ οὐδέν τι ἥττον, ἢ Φειδίας ἔχαιρε τῷ Δίῃ.

ΤΥΧ. Καὶ μὴν ἐκεῖνό μοι σκοποῦντι προῖσται γέλως πάμπολυς.

ΠΑΡ. Τὸ ποῖον;

4 Πάνυ) Εἰρωνεία. V.

Tych. Igitur, Simon, Parasitica ars est?

Par. Ars quippe. Et ego illius auctor.

Tych. Et tu Parasitus ergo?

Par. Egregie vero maledixisti.

Tych. Sed non erubescis, cum Parasitum te vocas?

Par. Nequaquam: sed si non ita me vocarem, erubescerem.

Tych. Et, per Iovem, si designare te velimus eorum aliquid, qui te non norunt, isque cupiat nosse; nempe dicemus, Parasitus?

Par. Multo magis designaveritis istuc dicentes, quam se Phidiam vocetis statuarium. Nec minus enim ego hac arte, quam suo ille Iove, gaudeo.

Tych. Atqui illud mihi consideranti multus erupit risus.

Par. Quid?

ΤΥΧ. Εἰ ταῖς ἐπιστολαῖς ἄνωθεν, ὥσπερ ἔθος, ἐπιγράφοιμεν Σίμωνι παρασίτῳ.

ΠΑΡ. Καὶ μὴν ἂν ἐμοὶ μᾶλλον χαρίζοιρ, ἢ Δίῳ ἐπιγράφων φιλοσόφῳ.

3 ΤΥΧ. Ἀλλὰ σὺ μὲν ὅπως χαίρεις καλούμενος, οὐδὲν ἢ μικρόν μοι μέλει σκοπεῖν δὲ δεῖ καὶ τὴν ἄλλην ἀτοπίαν.

ΠΑΡ. Τίνα μὴν;

ΤΥΧ. Εἰ καὶ ταύτην ταῖς ἄλλαις τέχναις ἐγκαταλέξομεν. ὥστε ἐπειδὴν πυρθάνηται τις ὅποιά τις αὐτῇ τέχνῃ ἐστί; λέγειν, οἷον γραμματικὴν, ἰατρικὴν, παρασιτικὴν.

ΠΑΡ. Ἐγὼ μὲν, ὦ Τυχιάδῃ, πολὺ μᾶλλον ταύτην, ἢ τινα ἑτέραν τέχνην φαίην ἂν· εἰ δέ σοι Φίλον ἀκούειν, καὶ ὅπως οἴομαι, λέγοιμι ἂν, καίπερ οὐ παντάπασιν ὦν, ὥς ἔφθην εἰπῶν, ἐπὶ τούτῳ παρεσκευασμένος οὐδέν.

ΤΥΧ. Εἰ καὶ σμικρὰ δὲ τοῖς ἀληθέσι διοίσει.

Tych. Si epistolis in summo, uti moris est, inscribamus, *Simoni Parasito.*

Par. Atqui gratius hoc modo mihi feceris, quam si *Dioni* inscribas, *Philosopho.*

Tych. Verum tu quomodo vocari gaudeas, nihil aut parum curo. Sed videnda etiam absurda reliqua.

Par. Quae ergo?

Tych. An hanc etiam in reliquarum artium numero ponemus? ut, cum interrogaverit aliquis, Qualis haec *vel illa* ars sit, respondeatur, Qualis Grammatica, Medicina, Parasitica.

Par. Equidem, Tychiade, multo hanc magis, quam ullam aliam, artem dixerim. Si vero audire tibi placet, quomodo istud ita putem, dixero, licet non omnino, ut modo dicebam, ad hoc ulla ex parte paratus.

Tych. Dic. Parum vero veritatis intererit.

ΠΑΡ. Ἰθὶ δὴ πρῶτον περὶ τῆς τέχνης, εἴ σοι δοκεῖ, ἥτις ποτὲ οὔσα τυγχάνει τῷ γένει σκοπῶμεν. οὕτως γὰρ ἐπακολουθήσαιμεν ἂν καὶ ταῖς κατ' εἶδος τέχναις, εἴπερ ἄρα ὁρθῶς μετέχοιμεν αὐτῆς.

ΤΥΧ. Τί ποτ' οὖν ἐστὶ τέχνη, ὥς ἐπίστασαι;

ΠΑΡ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΤΥΧ. Μὴ τοῖνυν ὅκνει λέγειν αὐτὴν, εἴπερ οἶσθα.

ΠΑΡ. Τέχνη ἐστίν, ὥς ἐγὼ διαμνημονεύω, σοφοῦ 4
τινὸς ἀκούσας, σύστημα ἐκ καταλήψεων ἐγγεγεγυμνασ-
μένων πρὸς τι τέλος εὐχρηστον τῶν ἐν τῷ βίῳ.

ΤΥΧ. Ὅρθῶς ἐκείνου γε ἐπόντος, οὕτως ἀπεμνη-
μόνευσας.

ΠΑΡ. Εἰ δὲ μετέχοι τούτων ἀπάντων ἡ παρασιτικὴ,
τί ἂν ἄλλο ἢ καὶ αὐτὴ τέχνη εἴη;

ΤΥΧ. Τέχνη γὰρ, εἴπερ οὕτως ἔχει.

ΠΑΡ. Φέρε δὴ καθ' ἕκαστον τοῖς τῆς τέχνης εἶδεςιν
ἐΦαρμόζοντες τὴν παρασιτικὴν, εἰ συνάδει, σκοπῶμεν,

Par. Age ergo, primum de arte, si tibi videtur, quae tandem fit genere, videamus. Sic enim assequamur forte etiam artes speciatim: si quidem recte illius participes sint.

Tych. Quid tandem ergo est ars? Nam scis *videlicet*.

Par. Omnino equidem scio.

Tych. Noli ergo cunctari eam dicere, si quidem nosti.

Par. *Ars*, ut memini ex homine docto audire, *constat ex perceptionibus consentientibus & coexercitatis ad finem vitae utilem.*

Tych. Ita, ut recte ille dixit, retulisti.

Par. Si vero omnia haec convenient in Parasiticam; quid aliud ipsa quoque, quam ars, fit?

Tych. Ars enimvero, si quidem res ita se habeat.

Par. Age ergo singulatim artis formis applicantes Parasiticam, an conveniat ratio illius, videamus, nec, ut vi-

καὶ ὁ περὶ αὐτῆς λόγος, ἀλλὰ μὴ καθάπερ αἱ πονηραὶ
 χύτραι διακρουόμεναι, μὴ σαθρὸν ἀποφθέγγηται. δεῖ
 τοίνυν εἶναι καὶ ταύτην ὥσπερ καὶ πᾶσαν τέχνην, σύ-
 στημα ἐκ καταλήψεων. πρῶτον μὲν τὸ δοκιμάζειν, καὶ
 διακρίνειν ὅστις ἂν ἐπιτήδειος γένοιτο τρέφειν αὐτόν· καὶ
 ὅτῳ παρασιτεῖν ἀρξάμενος, οὐκ ἂν μεταγνοίῃ. ἢ τὸν μὲν
 ἀργυρογνώμονα τέχνην τινὰ φήσομεν ἔχειν, εἴπερ ἐπί-
 σταιτο διαγιγνώσκειν τὰ τε κίβδηλα τῶν νομισμάτων,
 καὶ τὰ μὴ· τούτου δὲ ἄνευ τέχνης διακρίνειν τοὺς τε κι-
 βδήλους τῶν ἀνθρώπων, καὶ τοὺς ἀγαθοὺς, καὶ ταῦτα,
 ὥσπερ τῶν νομισμάτων, καὶ τῶν ἀνθρώπων μὴ φανερῶν
 εὐθὺς ὄντων; αὐτὰ μέντοι ταῦτα καὶ ὁ σοφὸς Εὐριπίδης
 καταμέμφεται, λέγων·

Ἄνδρῶν δ' ὅτῳ χρή τὸν κακὸν διειδέναι,

Οὐδεὶς χαρακτὴρ ἐμπέφυκε σώματι.

ὣ δὲ καὶ μείζων ἢ τοῦ παρασίτου τέχνη πέφυκεν, εἶγε

1 Μὴ καθάπερ αἱ πονηραὶ χύτραι)
 Πλεινάζει Ἀττικῶς ἢ ἀπαγόρευσις
 μὴ, καθάπερ μὴ σαπρὴν· ἔρκει γὰρ

κατὰ τὴν κοινὴν χρῆσιν ἢ μία ἀπα-
 γόρευσις, ἢ τοὶ ἢ πρᾶτη, ἢ ἢ δευτέ-
 ρα. V. (Γραι. ἀλλὰ μὴ &c. G.)

tiosae cum pulsantur testae, maligne respondeat. Oportet
 ergo hanc, ut unamquamque artem, compagem esse re-
 rum certo perceptarum. Primum quidem est explorare ac
 discernere, quis idoneus sit ad se nutriendum, quique prae-
 bere sibi gratuitum cibum cum coeperit, non mutet sen-
 tentiam. Nisi forte nummularium habere artem quandam
 dicemus, si dignoscere sciat adulterina numismata ab his,
 quae non sunt *taliz*; hunc autem sine arte dignoscere fal-
 laces homines a bonis: idque cum non, velut nummi, sic
 homines aperti statim sint. Verum id ipsum accusat etiam vir
 sapiens Euripides, dicens:

In qua virum queas malum dignoscere,

Innata nulla corpori certa est nota.

Unde etiam natura maior Parasiti ars est, si quidem ea res

καὶ τὰ οὕτως ἄδηλα καὶ ἄφανῃ, μᾶλλον τῆς μαντικῆς γιγνώσκει τε καὶ οἶδε. Τὸ δὲ γε ἐπίστασθαι λόγους λέγειν ἐπιτηδεύουσιν, καὶ πράγματα πράττειν, δι' ὧν οὐ κειώσεται, καὶ εὐνούστατον ἑαυτὸν τῷ τρέφοντι ἀποδείξει, ἂρ' οὐ συνέσεως καὶ καταλήψεως ἐρρωμένης εἶναι σοι δοκεῖ;

ΤΥΧ. Καὶ μάλα.

ΠΑΡ. Τὸ δὲ γε ἐν ταῖς ἐστιάσεσιν αὐταῖς, ὅπως πάντος ἀπέλθῃ πλέον ἔχων, καὶ παρευδοκιμῶν τοὺς μὴ τὴν αὐτὴν αὐτῷ πεκτημένους τέχνην, ἄνευ τινὸς λόγου καὶ σοφίας πλάττεσθαι οἶει;

ΤΥΧ. Οὐδαμῶς.

ΠΑΡ. Τί δὲ, τὸ ἐπίστασθαι τὰς ἀρετὰς καὶ κακίας τῶν ὄψων καὶ τῶν σιτίων, πολυπραγμοσύνην ἀτέχνου τινὸς εἶναι σοι δοκεῖ; καὶ ταῦτα τοῦ γενναιοτάτου Πλάτωνος οὕτωςι λέγοντος, Τοῦ μέλλοντος ἐστιάσεσθαι μὴ μαγειρικοῦ ὄντος, σκευαζομένης θοίνης ἀκυροτέρα ἢ κρί-

quoque obscuras adeo, & minime manifestas, magis quam divinationo, intelligit ac novit. Scire vero dicere ac facere idonea, quibus in familiaritatem perveniat, & benevolentissimum se alenti ostendat, nonne intelligentiae, & robustae ad percipiendum facultatis esse tibi videtur?

Tych. Omnino.

Par. Ut vero in ipsis coenis meliori quam quiscquam conditione discedat aliquis, & iucundior conviva habeatur illis, qui non eandem, quam ipse, artem habent, idne sine ratione ac sapientia putas effici?

Tych. Minime vero.

Par. Quid vero, nosse virtutes & vitia obsoniorum ciborumque, curiositatem inertis viri esse, tibi videtur? idque cum generosissimus Plato sic dicat: Si is, qui epulaturus est, coquinariae non sit peritus, paratae coenae minus firmum

6 σις. "Οτι γε μὴν οὐκ ἐκ καταλήψεως μόνον, ἀλλὰ συγγεγυμνασμένης ἐστὶν ἡ παρασιτικὴ, μάθοις ἂν ἐνβένδε ραδίως. αἱ μὲν γὰρ τῶν ἄλλων τεχνῶν καταλήψεις καὶ ἡμέρας, καὶ νύκτας, καὶ μῆνας, καὶ ἐνιαυτοὺς πολλάκις ἀσυγγύμναστοι μένουσι, καὶ ὅμως οὐκ ἀπόλλυνται παρὰ τοῖς κεκτημένοις αἱ τέχναι· αἱ δὲ τοῦ παρασίτου καταλήψεις, εἰ μὴ καθ' ἡμέραν εἴη ἐν γυμνασίῳ, ἀπόλλυσιν οὐ μόνον, οἶμαί, τὴν τέχνην, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν τὸν 7 τεχνίτην. Τό γε μὴν, πρὸς τὶ τέλος εὐχρηστον τῷ βίῳ, μὴ καὶ μανίας εἴη ζητεῖν; ἐγὼ γὰρ τοῦ Φαγεῖν καὶ τοῦ πιεῖν οὐδὲν εὐχρηστότερον εὐρίσκω ἐν τῷ βίῳ ὃν, οὐδὲ ζῆν γε ἄνευ τούτου ἐστί.

ΤΥΧ. Πάνυ μὲν οὖν.

6 Παρὰ τοῖς κεκτημένοις αἱ τέχναι) Καὶ μὴν, μάταια, διὰ τοῦτο οὐ τέχνη τῆς τέχνης πεφυκυίας καὶ -- αὐτῆς ἐμποιοῖν -- τεχνῆται, καὶ τέλος ὅτι ε -- παρὰ τὴν ἐνέργειαν κεκτηῖσθαι. ὥσπερ οἰκοδομικὴ, οἰκίαν· εἰ δὲ τὴν καθαριστικὴν καὶ ὀρχηστικὴν ἀντιτιβῆς, οὐδὲν γὰρ αὐταὶ τὰς ἐνεργείας ἔχουσι τέλος. πρῶτον μὲν οὐδεὶς φθόνος τῆς ὁμοιότητος,

οὐδὲ γὰρ οὐδ' αὐταὶ τῶν σπουδαίων τεχνῶν, τοῦ κατὰ βίον εὐχρήστου σπουδημένοι. Εἴτα δ' ὅτι καὶ τούτων ἡ παρασιτικὴ τῶν μηδεμίαν ἔξιν ἐκτίθεται παρασίτῳ ἀπολειπομένη, καθὼς αὐτὸς σημνύων αὐτὴν ἀπέφνω πρὸς τὸ ἀνυπαρκτὸν σε -- τῆς τῶν τεχνῶν ὑποστάσεως ἐξοστρακιζομένη. V.

iudicium. Esse autem non ex perceptione modo, sed coexercitatum etiam Parasiticam, ex his facile discas. Nam aliarum perceptiones artium & dies, & noctes, & menses, & annos saepe sic durant, ut non simul exerceantur; & tamen non pereunt apud eos, qui ipsas habent: at Parasiti perceptiones, nisi quotidie sit in sua palaestra, perdunt non solum, puto, artem, sed ipsum etiam artificem. De illo vero, ad finem vitae utilem, nonne insanum fuerit quaerere? Ego enim nihil in vita utilius invenio, quam edere & bibere: ac ne vivere quidem absque illo licet.

Tych. Sic est sane,

ΠΑΡ. Καὶ μὴν οὐδὲ τοιοῦτόν τι ἐστὶν ἡ παρασιτική, & ἑποῖον τὸ κάλλος, καὶ ἡ ἰσχὺς, ὥστε τέχνην μὲν μὴ δοκεῖν αὐτήν, δύναμιν δὲ τινὰ τοιαύτην.

ΤΥΧ. Ἀληθῆ λέγεις.

ΠΑΡ. Ἀλλὰ μέντοι οὐδὲ ἀτεχνία ἐστίν. ἡ γὰρ ἀτεχνία οὐδέποτε οὐδὲν κατορθοῖ τῷ κεκτημένῳ. Φέρε γὰρ, εἰ ἐπιτρέψας σὺ σεαυτῷ ναῦν ἐν θαλάττῃ καὶ χειμῶνι, μὴ ἐπιστάμενος κυβερνᾶν, σωθείης ἄν;

ΤΥΧ. Οὐχ οὕτω.

ΠΑΡ. Τί δὴ ποτε, ἢ τῷ μὴ ἔχειν τέχνην, δι' ἧς διήσῃσαι σώζειν ἑαυτόν;

ΤΥΧ. Καὶ μάλα.

ΠΑΡ. Οὐκοῦν καὶ παράσιτος ὑπὸ τῆς παρασιτικῆς, ἔπερ ἦν ἀτεχνία, οὐκ ἂν ἐσώζετο;

ΤΥΧ. Ναί.

ΠΑΡ. Οὐκοῦν τέχνη σώζεται, ἀτεχνία δὲ οὐ;

ΤΥΧ. Πάνυ μὲν οὖν.

Par. Verum nec ex illo genere est Parasitica, qualis forma & robur, ut ars non videatur, sed talis facultas.

Tych. Vera dicis.

Par. Sed neque inertia est. Inertia enim nunquam quidquam recte peragit ei, qui illam habet. Age enim, si ipse tibi committas in mari ac tempestate navim, gubernandi imperitus, sperasne te servatum iri?

Tych. Non ita.

Par. Quare tandem, nisi quod non habeas artem, qua servare te possis?

Tych. Sic est.

Par. Ergo etiam a Parasitica non servaretur Parasitus, si ea inertia esset?

Tych. Nempe.

Par. Ergo arte servatur, inertia autem non?

Tych. Scilicet.

ΠΑΡ. Τέχνη ἄρα ἐστὶν ἡ παρασιτική.

ΤΥΧ. Τέχνη, ὡς ἔοικε.

ΠΑΡ. Καὶ μὴν κυβερνήτας μὲν ἀγαθοὺς, καὶ ἡνιόχους τεχνίτας ἐκπεσόντας τῶν διφρῶν οἶδα ἐγὼ πολλάκις, καὶ τοὺς μὲν ξυτρίβεντας, τοὺς δὲ καὶ πάμπαν διαφθαρέντας· παρασίτου δὲ ναυάγιον οὐδὲ εἰς ἔχοι τοιοῦτον εἰπεῖν. οὐκοῦν εἰ μήτε ἀτεχνία ἐστὶν ἡ παρασιτική, μήτε δύναμις, σύστημα δέ τι, καὶ ἐκ κατάληψεων γεγυμνασμένων, τέχνη δηλονότι διωμολόγηται ἡμῖν σήμερον.

9 ΤΥΧ. Ὅσον ἐκ τούτου εἰκάζω ἄλλ' ἐκεῖνο, ὅπως καὶ ὅρον ἡμῖν τινα γενναῖον ἀποδῶς τῆς παρασιτικῆς.

ΠΑΡ. Ὅρθῳς σύγε λέγων. δοκεῖ γὰρ δὴ μοι οὕτως ἀν μάλιστα διωρίσθαι, παρασιτική ἐστὶ τέχνη ποτέων, καὶ βρωτέων, καὶ τῶν διὰ ταῦτα λεκτέων, τέλος δὲ αὐτῆς τὸ ἡδύ.

11 Ἄλλ' ἐκείνο σκόπει) Εἰς τοὺς Ἐπικουρείους ἀνίσταται, οἳ τέλος τοῦ ἀγαθοῦ τὴν ἡδονὴν ἀπεφθάνοντο. V.

Par. Ars igitur est Parasitica.

Tych. Ars, ut videtur.

Par. Atqui gubernatores quidem bonos, & aurigas artifices sedibus ego novi saepe excussos, & contusos alteros, alteros autem omnino pereuntes: Parasiti vero naufragium tale nemo dixerit. Ergo si neque inertia est Parasitica, neque facultas, sed corpus quoddam concinnaatum e comprehensionibus exercitatis, artem nempe esse, inter nos hodie convenit?

Tych. Quantum ex istis colligo. Verum illud *superest*, ut etiam finitionem nobis bonam reddas Parasiticae.

Par. Recte tu illud postulas. Videtur enim mihi recte ita finiri: *Parasitica est ars esculentorum & poculentorum, atque propter ista dicendorum, finis autem illius voluptas.*

ΤΥΧ. Ὑπέρευγέ μοι δοκεῖς ὀρίσασθαι τὴν σεαυτοῦ τέχνην. ἀλλ' ἐκεῖνο σκόπει, μὴ πρὸς ἐνίους τῶν φιλοσόφων μάχῃ σοι περὶ τοῦ τέλους ᾗ.

ΠΑΡ. Καὶ μὴν ἀπόχρη γε, εἴπερ ἔσται τὸ αὐτὸ τέλος εὐδαιμονίας καὶ παρασιτικῆς. Φανεῖται δὲ οὕτως. 10 ὁ γὰρ σοφὸς Ὅμηρος τὸν τοῦ παρασίτου βίον θαυμάζων, ὡς ἄρα μακάριος καὶ ζηλωτὸς εἴη μόνος,

Οὐ γὰρ ἔγωγέ τι φημὶ τέλος χαριέστερον εἶναι,
Ἦ ὅταν εὐφροσύνη μὲν ἔχῃ κατὰ δῆμον ἅπαντα,

— — παρὰ δὲ πλήθωσι τράπεζαι

Σίτου καὶ κρείων, μέθυ δ' ἐκ κρητῆρος ἀφύσσω

Οἰνοχόος φορέησι, καὶ ἐγχεῖν δεπάεσσι.

καὶ ὡς οὐχ ἱκανῶς ταῦτα θαυμάζων, μᾶλλον τὴν αὐτοῦ γνώμην ποιεῖ φανερωτέραν, εὖ λέγων·

Τοῦτο τί μοι κάλλιστον ἐνὶ φρεσὶν εἶδεται εἶναι,
οὐχ ἕτερόν τι ἐξ ὧν φησιν, ἢ τὸ παρασιτεῖν, εὐδαιμον

Tych. Pulcherrime definiisse mihi tuam artem videris. Sed illud dispice, ne cum philosophorum quibusdam pugna tibi sit de fine.

Par. Quin sufficit, modo sit idem finis felicitatis & Parasiticae. Apparebit autem ita. Sapiens enim Homerus, admiratus Parasiti vitam, beatam nempe & invidendam esse solam,

*Non, inquit, finis quisquam iucundior exstat,
Quam si laetitiae populum tenor occupet omnem.*

— — *Si mensa exstructa sit alie*

Pane ac carne, merumque cavis crateribus haustum

Circum omnes pincerna ferat, cyathisque ministret.

Et quasi non satis illa admiratus esset, suam ipsius sententiam manifestiorem reddit, bene dicens:

*Hæc nostro nobis pulcherrima corde videntur:
nihil aliud, quantum dicit, beatum putans, quam parasiti-*

νομίζων. καὶ μὴν οὐδὲ τῷ τυχόντι ἀνδρὶ περιτέθεικε τού-
τους τοὺς λόγους, ἀλλὰ τῷ σοφωτάτῳ τῶν Ἑλλήνων·
καίτοι γε εἴπερ ἐβούλετο Ὀδυσσεὺς τὸ κατὰ τοὺς Στωϊ-
κοὺς ἐπαινεῖν τέλος, ἐδύνατο ταυτὶ λέγειν, ὅτε τὸν Φι-
λοκτήτην ἀνήγαγεν ἐκ τῆς Λήμνου, ὅτε τὸ Ἴλιον ἐξεπόρ-
θησεν, ὅτε τοὺς Ἕλληνας Φεύγοντας κατέσχευεν, ὅτε εἰς
Τροίαν εἰσῆλθεν, ἑαυτὸν μαστιγώσας, καὶ κακὰ καὶ
Στωϊκὰ ῥάκη ἐνδύς· ἀλλὰ τότε οὐκ εἶπε τῷτο τέλος
χαριέστερον· ἀλλὰ μὴν καὶ ἐν τῷ τῶν Ἐπικουρείων βίῳ
γενόμενος αὐτὸς παρὰ τῇ Καλυψοῖ, ὅτε αὐτῷ ὑπῆρχεν
ἐν ἀργίᾳ τε βιοτεύειν, καὶ τρυφᾶν, καὶ βινεῖν τὴν Ἀτ-
λαντος θυγατέρα, καὶ κινεῖν πᾶσας τὰς λείας κινή-
σεις, οὐδέποτε εἶπε τοῦτο τὸ τέλος χαριέστερον, ἀλλὰ
τὸν τῶν παρασίτων βίον. ἐκαλοῦντο δὲ δαιτυμόνες οἱ
παρασίτοι τότε. πῶς οὖν λέγει; πάλιν γὰρ ἄξιον ἀνα-
μνησθῆναι τῶν ἐπῶν· οὐδὲ γὰρ οἷόν τε ἀκούειν αὐτῶν,
μὴ πολλάκις λεγομένων·

tari. Ac non vulgari viro illos sermones tribuit, sed Grae-
corum sapientissimo. Atqui si voluisset Ulysses Stoicum il-
lum finem laudare, poterat ea dicere, cum Philo~~ctet~~eten re-
ducit e Lemno, cum vastat Ilium, cum fugientes Grae-
cos retinet, cum Troiam ingreditur, flagellis a se ipso se-
ctus, malosque & Stoicos indutus pannos. Verum eo tem-
pore non dixit hunc *iucundio rem finem*. Quin etiam in Epi-
cureorum vivendi ratione constitutus rursus apud Caly-
psonem, cum liceret ipsi in otio vivere, & luxuriari, &
Atlantis filiam subigere, & mollibus omnibus moveri mo-
tibus, nunquam hunc dixit *finem iucundio rem*, sed vitam Pa-
rasitorum. Vocabantur autem eo tempore Parasiti *convivae*.
Quomodo igitur dicit? Rursus enim versus ipsos memo-
rare operae pretium est; neque enim satis intelligere licet,
nisi saepius recitentur:

Δαιτυμόνες καθήμενοι ἐξείης. καί

Παραπλήθωσι τράπεζαι Σίτου καὶ κρεῶν.

“Ογε μὴν Ἐπικούρος σφόδρα ἀναισχύντως ὑφελόμενος 11
τὸ τῆς παρασιτικῆς τέλος, τῆς κατ’ αὐτὸν εὐδαιμονίας,
τέλος αὐτὸ ποιεῖ. καὶ ὅτι κλοπὴ τὸ πρᾶγμα ἐστὶ, καὶ
οὐδὲν Ἐπικούρῳ μέλει τὸ ἡδῦ, ἀλλὰ τῷ παρασίτῳ, οὐ-
τῷ μάθοις ἄν. ἔγωγε ἡγοῦμαι τὸ ἡδῦ πρῶτον μὲν τὸ τῆς
σαρκὸς ἀόχλητον, ἔπειτα τὸ μὴ θορύβου καὶ ταραχῆς
τὴν ψυχὴν ἐμπεπλῆσθαι. τούτων τοίνυν ὁ μὲν παράσι-
τος ἐκατέρων τυγχάνει· ὁ δὲ Ἐπικουρείος οὐδὲ θατέρου.
ὁ γὰρ ζητῶν περὶ σχήματος γῆς, καὶ κόσμων ἀπειρίας,
καὶ μεγέθους ἡλίου, καὶ ἀποστημάτων, καὶ πρώτων
στοιχείων, καὶ περὶ τῶν θεῶν, εἴτε εἰσὶν, εἴτε οὐκ εἰσὶ,
καὶ περὶ αὐτοῦ τοῦ τέλους αἰεὶ πολεμῶν, καὶ διαφερό-
μενος πρὸς τινὰς, οὐ μόνον ἐν ἀνθρωπίναις, ἀλλὰ καὶ ἐν
κοσμικαῖς ἐστὶν ὀχλήσεσιν. ὁ δὲ παράσιτος, πάντα

5 Καὶ οὐδὲν Ἐπικούρῳ μέλει) οὐ γινικῇ συντάξει ταῦτο, ἡ ἀντὶ
Σμειοῦ διὰ τὴν συντάξιν ὁμοιον τῷ, τοῦ πεφρόνισται, σπουδῆς ἡξίω-
μολήσουσι δέ μοι ἴπποι. εὐθεία γὰρ, ται. V.

Convinaeque sedent deinceps. Et:

Mensa exstructa sit alie Pane & carne.

Atque Epicurus valde impudenter suffuratus Parasiticae fi-
nem, felicitatis, quam ipse statuit, finem facit. Hoc au-
tem esse furtum, neque curae esse voluptatem Epicuro,
sed Parasito, sic discas. Equidem arbitror, voluptatem pri-
mo quidem inesse in corporis a molestia vacuitate: deinde
in eo, si neque anima tumultus vel perturbationis plena
sit. Utrumque horum consequitur Parasitus: at Epicureus
neque alterutrum. Qui enim quaerit de figura terrae, de
mundis infinitis, de magnitudine solis, ac distantibus, de pri-
mis elementis, ac de Diis, sintne an non sint? qui de ipso
bonorum fine semper pugnat, & ab aliis diffidet; ille non
in humanis modo, sed in mundanis etiam est molestiis. At

Lucian. Vol. VII.

H

καλῶς ἔχειν οἰόμενος, καὶ πεπιστευκῶς μὴ ἄλλως ταῦτα ἔχειν ἄμεινον, ἢ ἔχει, μετὰ πολλῆς ἀδείας καὶ γαλήνης, οὐδενὸς αὐτῷ τοιούτου παρενοχλοῦντος, ἐσθίει, καὶ κοιμᾶται ὑπτιος, ἀφεικῶς τοὺς πόδας καὶ τὰς χεῖρας, ὥσπερ Ὀδυσσεὺς ἐπὶ τῆς σχεδίας ἀποπλέων οἶ-
 12 καδε. Καὶ μὴν οὐχὶ κατὰ ταῦτα μόνον οὐδὲν προσήκει τὸ ἡδὺ τῷ Ἐπικούρῳ, ἀλλὰ καὶ κατ' ἐκεῖνα. ὁ γὰρ Ἐπίκουρος οὗτος, ὅστις ποτὲ ἐστὶν ὁ σοφὸς, ἥτοι Φαγεῖν ἔχει, ἢ οὐ. εἰ μὲν οὐκ ἔχει, οὐχ ὅπως ἡδέως οὐ ζήσεται, ἀλλ' οὐδὲ ζήσεται· εἰ δὲ ἔχει, εἴτε παρ' ἑαυτοῦ, εἴτε παρὰ ἄλλου· εἰ μὲν οὖν παρ' ἄλλου τὸ Φαγεῖν ἔχοι, παράσιτός ἐστι, καὶ οὐχ ὡς λέγει· εἰ δὲ παρ' ἑαυτοῦ, οὐχ ἡδέως ζήσεται.

ΤΥΧ. Πῶς οὐχ ἡδέως;

ΠΑΡ. Εἰ γὰρ ἔχοι τὸ Φαγεῖν παρ' ἑαυτοῦ, πολλά τοι, ὦ Τυχιάδη, τῷ τοιούτῳ βίῳ παρακολουθεῖν ἀνάγ-

Parasitus, qui bene habere omnia putet, credatque, non meliori haec esse loco posse, quam sunt: cum securitate multa & tranquillitate, nulla re tali ipsum interpellante, edit & dormit supinus, pedibus manibusque remissis, ut Ulysses in rate domum navigans. Quin non hanc solum ob rationem nihil pertinet ad Epicurum voluptas; verum etiam ob ista. Epicurus enim iste, quicumque demum est, sapiens, aut habet quod edat, aut non habet. Si non habet, tantum abest, ut suaviter vivat, ut ne vivat quidem. Si vero habet, aut a se habet, aut ab alio. Si ab alio habeat, Parasitus est, & non, ut ait, *Philosophus*: si vero a se, non vivet suaviter.

Tych. Quomodo non suaviter?

Par. Quia si cibum a se habeat, multa sane, Tychiade, hanc vitam consequi necesse est. Et vide, quot ac quanta?

πῇ καὶ ἄβρει πόσα. δεῖ τὸν μέλλοντα βιώσεσθαι καθ' ἡδονὴν τὰς ἐγγινομένας ὀρέξεις ἀπάσας ἀναπληροῦν. ἢ τί Φῆς;

ΤΥΧ. Κάμοι δοκεῖ.

ΠΑΡ. Οὐκοῦν τῷ μὲν συγχὰ κεκτημένῳ ἴσως τοῦτο παρέχει. τῷ δὲ ὀλίγα καὶ μηδέν, οὐκέτι ὥστε πένης οὐκ ἂν σοφὸς γένοιτο, οὐδὲ ἐφικνοῖτο τοῦ τέλους· λέγω δὲ τοῦ ἡδέος. ἀλλ' οὐδὲ μὴν ὁ πλούσιος, ὁ παρὰ τῆς οὐσίας ἀφρόνως ταῖς ἐπιθυμίαις χορηγῶν, δυνήσεται τοῦδε ἐφικέσθαι. τί δήποτε; ὅτι πᾶσα ἀνάγκη τὸν ἀναλίσκοντα τὰ ἑαυτοῦ πολλαῖς περιπίπτειν ἀηδίαις, τοῦτο μὲν τῷ μαγεῖρῳ κακῶς σκευάσαντι τὸ ὄψον μαχόμενον, ἢ, εἰ μὴ μάχοιτο, Φαῦλα παρὰ τοῦτο ἐσθιόντα τὰ ὄψα, καὶ τοῦ ἡδέος ὑστερεῖν· τοῦτο δὲ τῷ οἰκονομοῦντι τὰ κατὰ τὴν οἰκίαν, εἰ μὴ καλῶς οἰκονομοίῃ, μαχόμενον. ἢ οὐχ οὕτω;

ΤΥΧ. Νῇ Δία, κάμοι δοκεῖ.

Oportet eum, qui suaviter vivere velit, cupiditates omnes explere. Aut aliquid *contra* dicis?

Tych. Etiam mihi sic videtur.

Par. Igitur ei, qui multa possidet, hoc forte suppeditaverit: illi vero, qui parum aut nihil, non item. Itaque pauper non fiat sapiens, neque ad finem perveniat, dico autem voluptatem. Sed neque dives, de suis opibus copiose ministrans cupiditatibus, poterit ad illum pervenire. Quid ita? quia necesse est, eum, qui sua impendat, in multas incidere iniucunditates: cui nunc pugnandum sit cum coquo, si male paravit cibum, aut, si non pugnet, mali ab hoc edendi cibi, & voluptate carendum: nunc cum dispensatore rei familiaris, si male dispenseret, pugnandum. An non ita est?

Tych. Per Iovem, mihi quoque videtur.

ΠΑΡ. Τῷ μὲν Ἐπικούρῳ πάντα συμβαίνειν εἰκὸς, ὥστε οὐδέποτε τεύξεται τοῦ τέλους· τῷ δὲ παρασίτῳ οὔτε μάγειρός ἐστιν, ὃ χαλεπήνῃ, οὔτε ἀγρός, οὔτε οἰκονόμος, οὔτε ἀργύρια, ὑπὲρ ὧν ἀπολλυμένων ἀχθεσθεῖν, καὶ πάντα ἔχει, ὥστε καὶ Φάγοι καὶ πίοι, μόνος οὗτος
 13 ὑπὸ μηδενός, ὧν ἐκείνος, ἀνάγκῃ ἐνοχλούμενος. Ἄλλ' ὅτι μὲν τέχνη ἐστὶν ἡ παρασιτικὴ, καὶ τούτων καὶ τῶν ἄλλων ἰκανῶς δέδεικται. λοιπὸν, ὅτι καὶ ἀρίστη δεικτέον, καὶ τοῦτο οὐχ ἀπλῶς, ἀλλὰ πρῶτον μὲν, ὅτι κοινῇ πασῶν διαφέρει τῶν τεχνῶν· εἶτα ὅτι καὶ ἰδίᾳ ἐκάστης κοινῇ μὲν οὖν ἀπασῶν οὕτω διαφέρει. πάσης γὰρ τέχνης ἀνάγκη προσάγειν μάθησιν, πόνον, Φόβον, πληγὰς, ἅπερ οὐκ ἐστὶν ὅστις οὐκ ἂν ἀπεύξαιτο. ταύτην δὲ τὴν τέχνην, ὡς εἴοικε, μόνην ἔξεστι μαθεῖν ἄνευ πόνου. τίς γὰρ ἀπὸ δείπνου ποτὲ ἀπῆλθε κλαίων, ὥσπερ τινὰς ἀπὸ τῶν διδασκάλων ὁρῶμεν; τίς δ' ἐπὶ δείπνον ἀπιὼν, ὥφθῃ

Par. Epicuro quidem evenire ista possunt omnia. Itaque nunquam consequetur finem. Sed Parasito neque coquus est, cui irascatur, neque ager, neque dispensator, neque pecuniae, de quibus deperditis gravetur; & habet omnia, ut solus ipse edat ac bibat, earum, quibus iste necessario conficiatur, molestiarum a nulla interpellatus. Verum artem esse Parasiticam, tum ex his, tum ex reliquis satis demonstratum est. Superest, ut demonstremus, etiam esse optimam: idque non simpliciter; sed primo quidem, communiter artibus omnibus esse praestantiorē; deinde etiam singularitē unaquaque. Communiter ergo omnibus ita praestat, quod omnis ars necessario adhibet disciplinam, laborem, metum, plagas, quae nemo est, quin abominetur. Hanc vero solam, ut videtur, artem discere licet sine labore. Quis enim de coena unquam discessit plorans, ut quosdam de magistris videmus? Quis vero ad coenam iens

σκυθρωπός, ὥσπερ οἱ εἰς διδασκαλεῖα Φοιτῶντες; καὶ μὴν ὁ μὲν παράσιτος ἐκὼν αὐτὸς ἐπὶ δεῖπνον ἔρχεται, μάλιστα ἐπιθυμῶν τῆς τέχνης· οἱ δὲ τὰς ἄλλας τέχνας μανθάνοντες, μισοῦσιν αὐτάς, ὥστε ἔκιοι δι' αὐτάς ἀποδιδράσκουσι. τί δὲ οὐ κακέϊνα ἐννοῆσαι σε δεῖ, ὅτι καὶ τοὺς ἐν ἐκείναις ταῖς τέχναις προκόπτοντας, οἱ πατέρες καὶ μητέρες τούτοις τιμῶσι μάλιστα, οἷς καθ' ἡμέραν καὶ τὸν παράσιτον; Καλῶς, ἢ Δία, ἔγραψεν ὁ παῖς, λέγοντες, ὅτε αὐτῷ φαγεῖν οὐκ ἔγραψεν ὀρθῶς, μὴ ὅτε. οὕτω τὸ πρᾶγμα καὶ ἐντιμον, καὶ ἐν τιμωρίᾳ μέγα φαίνεται. Καὶ μὴν αἱ ἄλλαι τέχναι τὸ ὕστερον τοῦ- 14. το ἔχουσι μετὰ τὸ μαθεῖν, καὶ τοὺς καρποὺς ἡδέως ἀπολαμβάνουσι. πολλὴ γὰρ, καὶ ὀρθίος οἶμος ἐς αὐτό. ἡ δὲ παρασιτικὴ μόνη τῶν ἄλλων εὐθύς ἀπολαύει τῆς τέχνης ἐν αὐτῷ τῷ μανθάνειν, καὶ ἅμα τε ἄρχεται, καὶ ἐν τῷ τέλει ἐστίν. αἱ μὲντοι τῶν ἄλλων τεχνῶν οὐ τινες, ἀλλὰ

3 Οἱ δὲ τὰς ἄλλας τέχνας μαθ.) γὰρ αὐταὶ πορισμοῦ χάριν βίου τοῖς
τὰς βασιλεύουσας λέγει τέχνας· καὶ κερταμένοις μεταχειρίζονται. V.

vifus est tristis, ut qui scholas frequentant? Quin Parasitus sponte sua ipse ad coenam venit, artis cupidissimus: qui vero artes discunt alias, odio eas habent, adeo ut quidam propter eas aufugiant. Quid vero? nonne illud etiam cogitandum est, quod illis in artibus proficientes his maxime rebus patres matresque munerantur, quibus Parasitum quotidie? *Pulchre per Iovem*, inquit, *scripsit puer; date illi cibum: non recte scripsit; ne date.* Adeo ea res & ad honorem gravis & ad poenam videtur. Verum aliae artes postremum hoc habent post disciplinam, & hunc fructum lubenter recipiunt: multa enim, & ardua ad illum via est. Parasitica vero sola reliquarum, statim ipso disciplinae tempore, sua arte fruitur; & simul, dum incipit, finem etiam suum consequitur. Ac non quaedam reliquarum artium,

- “πᾶσαι ἐπὶ μόνῃ τὴν τροφὴν γεγόνασιν· ὁ δὲ παράσιτος εὐθὺς ἔχει τὴν τροφὴν ἅμα τῷ ἀρξασθαι τῆς τέχνης. ἢ οὐκ ἐννοεῖς ὅτι ὁ μὲν γεωργὸς γεωργεῖ, οὐ τοῦ γεωργεῖν ἕνεκα, καὶ ὁ τέκτων τεκταίνεται, οὐ τοῦ τεκταίνεσθαι ἕνεκα· ὁ δὲ παράσιτος, οὐχ ἕτερον μέντοι διώκει, ἀλλὰ τὸ αὐτὸ καὶ ἔργον ἐστὶν αὐτοῦ, καὶ οὗ ἕνεκα γίγνεται;
- 15 Καὶ μὴν ἐκεῖνά γε οὐδεὶς ἐστὶν ὅστις οὐκ ἐπίσταται, ὅτι οἱ μὲν τὰς λοιπὰς τέχνας ἐργαζόμενοι τὸν μὲν ἅλλον χρόνον τάλαιπωροῦσι, μίαν δὲ ἢ δύο μόνας τοῦ μηνὸς ἡμέρας ἱερὰς ἄγουσι. καὶ αἱ πόλεις δὲ, τὰς μὲν δι’ ἔτους, τὰς δὲ ἐμμήνους ἑορτὰς διατελοῦσι, καὶ εὐφραίνεσθαι λέγονται τότε. ὁ δὲ παράσιτος τοῦ μηνὸς τὰς τριάκονθ’ ἡμέρας ἱερὰς ἄγει· πᾶσαι γὰρ δοκοῦσιν αὐτῷ εἶναι τῶν θεῶν.
- 16 Ἐτι οἱ μὲν βουλόμενοι τὰς ἄλλας τέχνας κατορθοῦν, ὀλιγοσιτίαις καὶ ὀλιγοποσίαις χρῶνται, καθάπερ οἱ νοσοῦντες. πολυποσίαις δὲ καὶ πολυσιτίαις οὐκ ἐστὶν
- 17 εὐφραϊνόμενον μανθάνειν. Καὶ αἱ μὲν ἄλλαι τέχναι χω-

sed universae ad sola alimenta paranda natae sunt: Parasitus autem statim cum incipit artem, alimenta habet. An non cogitas, agrum coli ab agricola non agriculturae causa; & fruere fabrum domos non fruendi causa: sed Parasitus nihil sequitur aliud; verum idem & opus ipsius est, & illud, cuius causa suscipitur? Etiam reliqua nemo est qui nesciat: ut, qui in reliquis artibus elaborant, reliquo tempore aerumnabili labore fungi, unum autem aut duo solos in mense dies festos habere; ipsaeque civitates, alios annuos, alios autem menstruos dies festos obire, ac tum exhilarari dici: Parasitum vero triginta mensis dies festos agere. Omnes enim Deorum esse illi videntur. Porro qui in reliquis artibus recte versari volunt, ii paucio cibo & potu paucio utuntur, aegrotorum instar: qui enim copioso potu aut cibo gaudeat, ille non didicerit facile. Et re-

ῖς ὀργάνων οὐδαμῶς τῷ κεκτημένῳ ὑπηρετεῖν δύνανται·
 οὔτε γὰρ αὐλεῖν ἐνὶ χωρὶς αὐλῶν, οὔτε ψάλλειν ἄνευ
 λύρας, οὔτε ἱππεύειν χωρὶς ἵππου. αὕτη δὲ οὕτως ἐστὶν
 ἀγαθὴ, καὶ οὐ βαρεῖα τῷ τεχνίτῃ, ὥστε καὶ ὑπάρχει
 μηδὲν ἔχοντι ὄπλον χρῆσθαι αὐτῇ. Καὶ, ὡς ἔοικε, τὰς 18
 ἄλλας τέχνας. μανθάνομεν μισθὸν διδόντες, ταύτην δὲ
 λαμβάνοντες. Ἐτι τῶν μὲν ἄλλων τεχνῶν εἰσι διδάσκα- 19
 λοὶ τινες, τῆς δὲ παρασιτικῆς οὐδεὶς, ἀλλ' ὥσπερ ἡ ποιη-
 τικὴ, κατὰ Σωκράτην, καὶ αὕτη τινὶ μοίρᾳ παραγίγνε-
 ται. Καὶ κεῖνο δὲ σκόπει, ὅτι τὰς μὲν ἄλλας τέχνας ὀδεύ- 20
 οντες, ἢ πλέοντες, οὐ δυνάμεθα διαπράττεσθαι· ταύτη
 δὲ ἐστὶ χρῆσθαι καὶ ἐν ὀδῷ, καὶ πλέοντι.

ΤΥΧ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΠΑΡ. Καὶ μέντοι, ὦ Τυχιάδῃ, αἱ μὲν ἄλλαι τέ- 21
 χναι δοκοῦσί μοι ταύτης ἐπιθυμεῖν, αὐτὴ δὲ οὐδεμιᾶς
 ἐτέρας.

liquae artes sine instrumentis nullo modo ministrare pos-
 sunt artificii: neque enim tibia canere licet sine tibia, ne-
 que psallere sine lyra, neque sine equo equitare. Haec ve-
 ro ita commoda, ita non gravis artificii, ut etiam nihil ar-
 morum habens uti ea possit. Et, quod nec iniquum est,
 alias artes discimus mercede data; hanc accepta. Insuper
 aliarum artium quidam sunt magistri; Parasiticae autem
 nullus: sed quemadmodum poetica, auctore Socrate, ita
 haec divina sorte contingit. Etiam illud mihi considera,
 quod reliquas artes, qui iter faciunt, aut navigant, exer-
 cere non possunt; hac in via etiam & naviganti licet uti.

Tych. Utique.

Par. Verum etiam, Tychiade, videntur hanc appetere
 artes aliae, haec alterius non item.

ΤΥΧ. Τί δὲ οὐχ οἱ τὰ ἀλλότρια λαμβάνοντες ἀδικεῖν σοι δοκοῦσι;

ΠΑΡ. Πῶς γὰρ οὐ;

ΤΥΧ. Πῶς οὖν ὁ παράσιτος τὰ ἀλλότρια λαμβάνων, οὐκ ἀδικεῖ μόνος;

22 ΠΑΡ. Οὐκ ἔχω λέγειν. Καὶ μὲν τῶν ἄλλων τεχνῶν αἱ ἀρχαὶ φαῦλαί τινες καὶ εὐτελεῖς εἰσι, τῆς δὲ παρασιτικῆς ἡ ἀρχὴ πάνυ γενναῖά τις. τὸ γὰρ θρυλλούμενον τοῦτο τῆς Φιλίας ὄνομα, οὐκ ἄλλο τι εὖροισ, ἢ ἀρχὴν παρασιτικῆς.

ΤΥΧ. Πῶς λέγεις;

ΠΑΡ. Ὅτι οὐδεὶς ἐχθρὸν, ἢ ἀγνώστα ἄνθρωπον, ἀλλ' οὐδὲ συνήθη μετρίως, ἐπὶ δεῖπνον καλεῖ, ἀλλὰ δεῖ πρότερον, οἶμαι, τοῦτον γενέσθαι Φίλον, ἵνα κοινωνήσῃ σπονδῶν, καὶ τραπέζης, καὶ τῶν τῆς τέχνης ταύτης μυστηρίων. ἐγὼ γοῦν πολλάκις ἤκουσά τινων λεγόντων, ποταπὸς δὲ οὗτος ὁ Φίλος, ὅστις οὐ βέβρωκεν οὐδὲ πέ-

Tych. Quid vero? nonne qui aliena fumunt, iniuste agere tibi videntur?

Par. Quidni?

Tych. Quomodo igitur Parasitus, fumens aliena, solus non iniuste agit?

Par. Non habeo, quod dicam. Verum aliarum artium prava quaedam ac vilia sunt initia: Parasiticae vero origo plane generosa. Illud enim tritum amicitiae nomen non aliud invenies, quam Parasiticae initium.

Tych. Quid ita?

Par. Quia nemo inimicum aut ignotum hominem, sed neque mediocriter familiarem ad coenam vocat: sed oportet, puto, hunc prius amicum fieri, ut particeps fiat libationum & mensae, & artis huius mysteriorum. Ego ergo saepe audiavi dicentes, Qualis autem hic sit amicus, qui

πωκε μεθ' ἡμῶν; ὡς δηλονότι τὸν συμπίνοντα καὶ συνε-
 σθίοντα μόνον πιστὸν ἡγουμένων Φίλον. Ὅτι γε μὴν ἡ 23
 βασιλικωτάτη τῶν τεχνῶν ἐστὶν αὕτη, μάθοις ἂν καὶ ἐκ
 τοῦδε οὐχ ἡκιστα. τὰς μὲν γὰρ λοιπὰς τέχνας οὐ μόνον
 κακοπαθοῦντες, καὶ ἰδρῶντες, ἀλλὰ, νῆ Δία, καθή-
 μενοι καὶ ἐστώτες ἐργάζονται, ὥσπερ ἀμέλει δούλοι τῶν
 τεχνῶν. ὁ δὲ παράσιτος μεταχειρίζεται τὴν αὐτοῦ τέ-
 χνην, ὡς βασιλεὺς κατακείμενος. Ἐκεῖνα μὲν γὰρ τί 24
 δεῖ λέγειν περὶ τῆς εὐδαιμονίας αὐτοῦ, ὅτι δὴ μόνος κατὰ
 τὸν σοφὸν Ὅμηρον οὔτε Φυτεύει χερσὶ Φυτόν, οὔτε ἀροῖ,
 ἀλλὰ τὰ ἄσπαρτα, καὶ τὰ ἀνήροτα πάντα νέμεται;
 Καὶ μὴν ῥήτορά τε, καὶ γεωμέτρην, καὶ χαλκέα οὐδέν 25
 κωλύει τὴν ἑαυτοῦ τέχνην ἐργάζεσθαι, εἴαν τε πονηρὸς,
 εἴαν τε καὶ μωρὸς ᾗ, παρασιτεῖν δὲ οὐδεὶς δύναται ἢ μω-
 ρὸς ὢν, ἢ πονηρὸς.

ΤΥΧ. Παπαί. οἷον χρήμα ἀποφαίνῃ τὴν παρασι-

neque comedit neque bibit nobiscum, ut qui putarent vi-
 delicet solum, qui una bibat atque cibum capiat, fidelem
 amicum. Hanc vero maxime regiam esse artium, etiam hinc
 non minimum intelligas. Reliquas artes enim non cum mo-
 lestia tantum & sudore exercent, sed, per Iovem, seden-
 tes atque stantes, nempe velut servi artium: at Parasitus
 suam artem tractat accumbens, velut rex. Illa enim quid
 dicere attinet de illius felicitate, quod solus, ut docti Ho-
 meri verbis utar, nec plantat manibus plantam, nec arat;
 sed sine femine & aratro depascitur omnia? Porro Rhetor-
 em & Geometram & fabrum nihil prohibet artem exer-
 cere suam, etsi malus sit vel stultus: parasitari autem ne-
 mo potest, qui vel stultus sit, vel malus.

Tych. Vah, quantam rem ostendis esse Parasiticam! Ita-

τικήν ὥστε καὶ αὐτὸς ἤδη βούλεσθαι δοκῶ μοι παράσιτος εἶναι ἀντὶ τούτου ὅς εἰμι.

- 26 ΠΑΡ. Ὡς μὲν τοίνυν κοινῇ πάντων διαφέρει, δεδιχθαί μοι δοκῶ. Φέρε δὴ ὡς καὶ κατ' ἰδίαν ἐκάστης διαφέρει, σκοπῶμεν. τὸ μὲν δὴ ταῖς βαναύσοις τέχναις παραβάλλειν αὐτήν, ἀνόητόν ἐστι καὶ μᾶλλον πως καθαιρουντος τὸ ἀξίωμα τῆς τέχνης. ὅτι γε μὴν τῶν μεγίστων καὶ καλλίστων τεχνῶν διαφέρει, δεικτέον. ὁμολόγηται γὰρ δὴ πρὸς πάντων, τὴν τε ῥητορικὴν, καὶ τὴν φιλοσοφίαν, ἃς διὰ γενναιότητα καὶ ἐπιστήμας ἀποφαίνονται τιμῆς. ἐπειδὴν γοῦν καὶ τούτων ἀποδείξαίμε τὴν παρασιτικὴν πολὺ κρατοῦσαν, σχολῇ δηλονότι τῶν ἄλλων τεχνῶν δόξει προφερεστάτη, καθάπερ ἡ Ναυσι-
27 σικάα τῶν θεραπεινίδων. Κοινῇ μὲν οὖν ἀμφοῖν διαφέρει, καὶ τῆς ῥητορικῆς, καὶ τῆς φιλοσοφίας, πρῶτον κατὰ τὴν ὑπόστασιν. ἡ μὲν γὰρ ὑφέστηκεν, αἱ δὲ οὔ.

12 Πολλὴ κρατοῦσαν) Ἀντὶ τοῦ περιττῶς καὶ διαφερόντως. G. *ibid.* Σχολῇ ὀλίγον) Σημείου διὰ τὴν σύνταξιν, ἀντὶ γὰρ τοῦ περιττῶς ἢ διαφερόντως κεῖται. V.

que ipse mihi velle videor Parasitus fieri, pro eo, qui sum.

Par. Quantum ergo communiter omnibus praestet *artibus*, ostendisse mihi videor. Age vero etiam, quantum singulatim unaquaque sit praestantior, consideremus. Ac familiaris quidem artibus illam conferre, imprudens fuerit, & potius illius, qui destruere dignitatem artis velit. Sed quantum maximis pulcherrimisque praestet artibus, ostendendum. In confesso est enim apud omnes, Rhetoricam & Philosophiam *esse principes*: quas propter praestantiam etiam scientias quidam dicunt. Si igitur his quoque longe potiorum esse Parasiticam ostendero; sine dubio nimirum reliquarum quoque artium princeps, ut inter famulas Nauficae, videbitur. Ergo communiter quidem ambabus praestat, & Rhetorica & Philosophia, primo ob id ipsum, quod in rerum natura adest: nam de hac constat; de istis non

οὔτε γὰρ καὶ τὴν ῥητορικὴν ἔν τι καὶ τὸ αὐτὸ νομίζομεν, ἀλλ' οἱ μὲν τέχνην, οἱ δὲ τούναντίον, ἀτεχνίαν, ἄλλοι δὲ κακοτεχνίαν, ἄλλοι δὲ ἄλλο τι. ὁμοίως δὲ καὶ τὴν Φιλοσοφίαν κατὰ τὰ αὐτὰ, καὶ ὡσαύτως ἔχουσιν. ἐτέρως μὲν γὰρ Ἐπικούρῳ δοκεῖ τὰ πράγματα ἔχειν, ἐτέρως δὲ τοῖς ἀπὸ τῆς Στοᾶς, ἐτέρως δὲ τοῖς ἀπὸ τῆς Ἀκαδημίας, ἐτέρως δὲ τοῖς ἀπὸ τοῦ Περιπάτου, καὶ ἀπλῶς ἄλλος ἄλλην ἀξιοῖ τὴν Φιλοσοφίαν εἶναι. καὶ μέχρι γε νῦν, οὔτε οἱ αὐτοὶ γνώμης κρατοῦσιν, οὔτε αὐτῶν ἡ τέχνη μία φαίνεται. ἐξ ὧν δηλονότι τεκμαίρεσθαι καταλείπεται. ἀρχὴν γὰρ Φημι μήτε εἶναι τέχνην, ἧς οὐκ ἔστιν ὑπόστασις. ἐπεὶ τί δὴ ποτε ἀριθμητικὴ μὲν μία ἐστὶ καὶ ἡ αὐτὴ, καὶ δις δύο παρά γε ἡμῖν, καὶ παρὰ Πέρσαις, τέσσαρά ἐστι, καὶ συμφωνεῖ ταῦτα καὶ παρὰ Ἕλλησι καὶ βαρβάροις; Φιλοσοφίας δὲ πολλὰς καὶ διαφόρους ὀρωμεν, καὶ οὔτε τὰς ἀρχὰς οὔτε τὰ τέλη σύμφωνα πασῶν.

item. Neque enim Rhetoricen quoque unum idemque putamus omnes: sed quidam artem; alii contra ea inertiam; alii vero maleficium; alii aliud. Similiter vero Philosophiam, quae eodem se modo atque aequaliter habet, non idem putamus omnes: aliter enim se res habere videntur Epicuro, aliter vero Stoicis, aliter Academicis, aliter denique Peripateticis; simpliciterque aliam alius putat esse Philosophiam: atque in hunc certe diem neque in eadem sententia iidem manent, neque ars illorum una esse videtur. Ex quibus nempe conicere licet reliqua. Neque enim omnino artem esse dico, quam ne esse quidem certum sit. Nam quid tandem? Arithmetica una est & eadem; & bis duo apud nos pariter & apud Persas, quatuor sunt; & convenit de his inter Graecos pariter & Barbaros: Philosophias vero multas ac diversas videmus; & neque principia omnium, neque fines consentire.

ΤΥΧ. Ἀληθῇ λέγεις. μίαν μὲν γὰρ τὴν Φιλοσοφίαν εἶναι λέγουσιν· αὐτοὶ δὲ αὐτὰς ποιοῦσι πολλάς.

- 28 ΠΑΡ. Καὶ μὴν καὶ τὰς μὲν ἄλλας τέχνας, εἰ καὶ τι κατὰ ταύτας ἀσύμφωνον εἴη, καὶ παρέλθοι τις συγγνώμης ἀξιώσας, ἐπεὶ μέσαι τε δοκοῦσι, καὶ αἱ καταλήψεις αὐτῶν οὐκ εἰσὶν ἀμετάπτωτοι, προσδεκτέος ἂν εἴη. Φιλοσοφίαν δὲ τίς ὡς ἀναγκαίαν ἀνάσχοιτο μὴ μίαν εἶναι, καὶ μηδὲ σύμφωνον αὐτὴν ἑαυτῇ μᾶλλον τῶν ὀργάνων; μία μὲν οὐκ ἔστι Φιλοσοφία, ἐπειδὴ ὁρῶ καὶ ἄπειρον οὔσαν. πολλὰ δὲ οὐ δύνανται εἶναι· ἐπειδὴ περὶ ἣ

- 29 Φιλοσοφία μία. Ὁμοίως δὲ καὶ περὶ τῆς ὑποστάσεως τῆς ῥητορικῆς ταῦτα φαίη τις ἂν. τὸ γὰρ περὶ ἑνὸς προ-

7 Φιλοσοφίαν δὲ τίς) Ἐντεῦθεν διασῦρι τὸν Ἀναξαγόραν καὶ τὸν Παρμενίδην, οἵτινες ἔλεγον ἓν τὸ ὄν καὶ ἄπειρον. εἰπαδ. . . . καὶ τὸν Ἀριστοτέλην τὴν τοιαύτην δύξαν . . . τρεῖσι διὰ συλλογισμῶν γενναίως ἐν τῇ φυσικῇ ἀκροάσει, καὶ διὰ δευγμάτων, καὶ ἔλεγεν τρία, ὕλην, εἶδος, στήρην . . . τε δὲ δύο, ὕλη καὶ εἶδος. καὶ ἡ μὲν ὕλη αἰὲν ὑπόκειται

ἀπὸ τὰ δύο ἐξανάγκη τὸ ἓν. ἀφ' ἑίδους γὰρ ὄντος ἐξανάγκη στήρην οὐκ ἔστι, καὶ στήρην οὐκ ἔστι, οὐκ ἔστιν εἶδος. ταῦτα δὲ ὡς ἐν παρόδῳ διδάσκει ἐν τῷ . . . βιβλίῳ· ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ, ἀκριβέστερον καὶ ἀγωνιστικώτερον, ὅτι οὐκ ἔστιν ἓν, ὡς φυσικοὺς γὰρ τούτους . . . διότι τὰ αὐτῶν βιβλία ἐπέγραψαν φυσικοὺς, οὐ μίντοιγε δὲ ὡς θεολόγους. V.

Tych. Vera dicis. Nam unam quidem Philosophiam dicunt; ipsi vero illas faciunt multas.

Par. Verum artes reliquas, ut etiam aliquid in iis sit parum consentiens, si in medium progressus aliquis venia dignas censeat, eo quod mediae cuiusdam ancipitisque videantur naturae, neque omnis erroris expertes illarum perceptiones, ille audiendus esse videatur. Quis vero Philosophiam, tanquam necessariae veritatis disciplinam, ferre possit non unam esse, neque magis inter se consonare, quam *diversi generis instrumenta musica*? Iam una quidem non est Philosophia: infinitam enim esse video. Multae autem non possunt esse: quandoquidem una est, *si est* Philosophia. Ergo nulla est. Similiter de eo, utrum sit Rhetorice? haec eadem aliquis dixerit. Quod enim de uno *argumento* propo-

κειμένου ταῦτα μὴ λέγειν ἅπαντας, ἀλλὰ μάχην εἶναι
 Φορᾶς ἀντιδόξου, ἀπόδειξις μεγίστη τοῦ μηδὲ τὴν ἀρχὴν
 εἶναι τοῦτο, οὐ μία κατάληψις οὐκ ἔστι. τὸ γὰρ ζητεῖν
 τὸ, τί μᾶλλον αὐτῶν ἔστι, καὶ τὸ μηδέποτε ὁμολογεῖν
 μίαν εἶναι, τοῦτο αὐτὴν ἀναιρεῖ τοῦ ζητουμένου τὴν οὐσίαν.

Ἡ μέντοι παρασιτικὴ οὐχ οὕτως ἔχει, ἀλλὰ καὶ ἐν Ἑλ- 30
 λησι καὶ ἐν βαρβάροις μία ἔστι, καὶ κατὰ ταῦτα, καὶ
 ὡσαύτως. καὶ οὐκ ἂν εἴποι τις ἄλλως μὲν τούσδε, ἐτέ-
 ρως δὲ τοὺς, παρασιτεῖν. οὐδὲ εἰσὶν ὡς εἰκὲν ἐν παρασί-
 τοις τινὲς, οἷον Στωϊκοί, ἢ Ἐπικούρειοι, δόγματα ἔχον-
 τες διάφορα, ἀλλὰ πᾶσι πρὸς ἅπαντας ὁμολογία τίς
 ἔστι, καὶ συμφωνία τῶν ἔργων, καὶ τοῦ τέλους. ὥστε
 ἔμοι γε δοκεῖ ἡ παρασιτικὴ κινδυνεύειν, κατὰ γε τοῦτο,
 καὶ σοφία εἶναι.

ΤΥΧ. Πάνυ μοι δοκεῖς ἱκανῶς ταῦτα εἰρηκέναι. ὡς δὲ 31

9 Ὡς ἔοικεν ἐν παρασίτοις) Τὸ
 ἔχει, οὐδὲ εἰσὶν, ὡς ἔοικεν, οἱ Στωϊκοὶ
 διάφορα δόγματα ἔχοντες τοῖς πα-

ρασίτοις. V. Non affecutus est Lu-
 ciani sensum. Sic tamen etiam
 Coll. Solan.

sito non eadem dicunt omnes, sed pugna est euntium in
 diversa sententiarum, ex illo ipso maxime demonstratur,
 plane non esse in rerum natura illud, cuius una non sit
 perceptio. Quod enim disputatur, Quid eorum potius il-
 lud sit? & nunquam in uno aliquo convenitur; illud ipsam
 tollit eius, de quo quaeritur, substantiam. Verum non ita
 se habet Parasitica: sed inter Graecos pariter ac Barbaros
 una est, & circa eadem eodem modò versatur: neque est,
 ut dicat quisquam, aliter hos, aliter vero illos parasitari:
 neque sunt, ut videtur, in Parasitis quidam velut Stoici
 aut Epicurei, decreta habentes diversa, sed omnibus re-
 spectu omnium est consensus aliquis & convenientia actio-
 num pariter ac finis. Itaque, quantum mihi videtur, Pa-
 rasitica forte hoc respectu etiam sapientia fuerit.

Tych. Satis omnino de his dixisse mihi videris. Verum

καὶ τὰ ἄλλα χείρων ἐστὶν ἡ φιλοσοφία τῆς σῆς τέχνης, πῶς ἀποδεικνύεις;

ΠΑΡ. Οὐκοῦν ἀνάγκη πρῶτον εἰπεῖν, ὅτι φιλοσοφίας μὲν οὐδέποτε ἠράσθη παράσιτος, παρασιτικῆς δὲ πάμπολλοι ἐπιθυμήσαντες μνημονεύονται φιλόσοφοι, καὶ μέχρι γε νῦν ἐρῶσι.

ΤΥΧ. Καὶ τίνας ἀν' ἔχους εἰπεῖν φιλοσόφους, παρασιτεῖν σπουδάσαντας;

ΠΑΡ. Οὓς τίνας μέντοι, ὦ Τυχιάδῃ, καὶ σὺ γιγνώσκων, ὑποκρίνη ἀγνοεῖν καὶ μὲν, ὥς κατὰ τινὸς αὐτοῖς αἰσχύνῃς ἐντεῦθεν γιγνομένης, οὐχὶ τιμῆς.

ΤΥΧ. Οὐ, μὰ τὸν Δί', ὦ Σίμων, ἀλλὰ καὶ σφόδρα ἀπορῶ οὓς τίνας καὶ εὐροῖς εἰπεῖν.

ΠΑΡ. ὦ γενναῖε, σύ μοι δοκεῖς ἀνήκοος εἶναι καὶ τῶν ἀναγραφάντων τοὺς ἐκείνων βίους, ἐπεὶ πάντως ἀν καὶ ἐπιγινῶναι οὓς τίνας λέγω, δύναιο.

quantum ad reliqua etiam deteriorem esse tua arte Philosophiam, quomodo demonstras?

Par. Igitur illud primum dicendum est: Philosophiam nemo unquam Parasitus adamavit: Parasiticam vero appetiisse, multi memorantur Philosophi, & in hunc diem appetunt.

Tych. Et quos dicere possis Philosophos, parasitandi studiosos?

Par. Quos nimirum tu quoque, Tychiade, cum benenoris, ignorare me quoque simulas, velut turpitudine quaedam illis inde, non honos accedat.

Tych. Non, ita me Iuppiter, Simon: sed vehementer dubito, quos inventurus sis.

Par. Videris mihi, vir optime, non audisse eos, qui vitas illorum scripsere, alioquin omnino posses, quos dicam, agnoscere.

ΤΥΧ. Καὶ μέντοι, νῆ τὸν Ἡρακλέα, ποθῶ δὴ ἀκούειν
τίνες εἰσίν.

ΠΑΡ. Ἐγὼ σοι δείξω, καὶ καταλέξω αὐτοὺς ὄντας
οὐχὶ τοὺς Φαύλους, ἀλλ' ὧν ἐγὼ δοκῶ, τοὺς ἀρίστους,
καὶ οὓς ἥκιστα οἶμι. Αἰσχίνης μέντοι ὁ Σωκρατικὸς οὐ- 32
τος, ὁ τοὺς μακροὺς καὶ ἀστείους διαλόγους γράψας,
ἤκε ποτε εἰς Σικελίαν κομίζων αὐτοὺς, ὅπως, εἰ δύναι-
το, δι' αὐτῶν γνωσθῆναι Διονυσίῳ τῷ τυράννῳ· καὶ τὸν
Μιλτιάδην ἀναγνοὺς, καὶ δόξας εὐδοκιμηκέναι, λοιπὸν
ἐκάθητο ἐν Σικελίᾳ παρασιτῶν Διονυσίῳ, καὶ ταῖς
Σωκράτους διατριβαῖς ἐρῶσθαι φράσας. Τί δὲ καὶ 33
Ἀρίστιππος ὁ Κυρηναῖος οὐχὶ τῶν δοκίμων φαίνεται
σοι Φιλοσόφων;

ΤΥΧ. Καὶ πάνυ.

ΠΑΡ. Καὶ οὗτος μέντοι κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον διέ-
τριβεν ἐν Συρακούσαις παρασιτῶν Διονυσίῳ. πάντων
γούν ἀμέλει τῶν παρασίτων αὐτὸς εὐδοκίμει παρ' αὐτῷ.

Tych. Verum cupio, mehercules, audire, qui sint.

Par. Ego tibi ostendam, & recensebo, eosque non vi-
les, sed, ut mihi videtur, praestantissimos, & quos tu mi-
nime putes. Igitur Aeschines quidem Socraticus ille, qui
longos illos urbanosque dialogos scripsit, venit quondam,
secum illos ferens, in Siciliam, ut per illos, si posset, Dio-
nyfio Tyranno innotesceret; lectoque Miltiade, cum pro-
batus videretur, reliquo tempore in Sicilia, parasitans Dio-
nyfio, desedit, longum valere iussis Socratis disputationi-
bus. Quid vero, Aristippus Cyrenaeus non de nobilibus
tibi videtur Philosophis?

Tych. De nobilissimis.

Par. Verum hic etiam eodem tempore versabatur Syra-
cusis parasitatus Dionysio. Quin omnium ipse Parasitorum
princeps apud illum audiebat: & erat sane praeter ceteros

καὶ γὰρ ἦν πλέον τι τῶν ἄλλων πρὸς τὴν τέχνην εὐφυής·
 ὥστε τοὺς ὀψοποιοὺς ὁσημέραι ἔπεμπε παρὰ τοῦτον ὁ
 Διονύσιος, ὡς παρ' αὐτοῦ μαθησομένους. οὗτος μέντοι
 34 δοκεῖ καὶ κοσμήσαι τὴν τέχνην ἀξίως. Ὁ δὲ Πλάτων
 ὑμῶν ὁ γενναϊότατος, καὶ αὐτὸς μὲν ἦκεν εἰς Σικελίαν
 ἐπὶ τούτῳ, καὶ ὀλίγας παρασιτήσας ἡμέρας τῷ τυράν-
 νῳ, τοῦ παρασιτεῖν ὑπὸ ἀφύιας ἐξέπεσε, καὶ πάλιν
 Ἀθήναζε ἀφικόμενος, καὶ φιλοπονήσας, καὶ παρα-
 σκευάσας ἑαυτὸν, αὖθις δευτέρῳ στόλῳ ἐπέπλευσε τῇ
 Σικελίᾳ· καὶ δειπνήσας πάλιν ὀλίγας ἡμέρας, ὑπὸ
 ἀμαβίας ἐξέπεσε· καὶ αὕτη ἡ συμφορὰ Πλάτωνι περὶ
 Σικελίαν, ὁμοία δοκεῖ γενέσθαι τῇ Νικίου.

ΤΥΧ. Καὶ τίς, ὦ Σίμων, περὶ τούτου λέγει;

35 ΠΑΡ. Πολλοὶ μὲν καὶ ἄλλοι, Ἀριστόξενος δὲ ὁ μου-
 σικός, πολλοῦ λόγου ἄξιος, καὶ αὐτὸς δὲ παράσιτος
 Νηλέως ἦν. Εὐριπίδης μὲν γὰρ ὅτι Ἀρχελάῳ μέχρι

12 Ὅμοια δοκεῖ γενέσθαι τῇ Ν.) δαιμονίαν περὶ Συρακούσας γηπεί-
 ῃς μέμνεται Θουκυδίδης, θαυμα- σθαι, καὶ καταταυμαχῆσθαι ὑπὸ
 χίας τῶν Ἀθηναίων καὶ τῶν Λακε- Γυλίππου τοῦ Λακεδαιμονίου. V.

ingenio ad eam artem apto: adeo ut coquos ad ipsum quo-
 tidie mitteret Dionysius, ab eo qui discerent. Atque hic
 etiam, prout dignum erat, ornasse artem videtur. At Pla-
 to ille vester praestantissimus, venit & ipse quidem hoc
 consilio in Siciliam: cum vero paucis diebus parasitatus
 Tyranno fuisset, illa parasitatione, quod satis ad eam in-
 genii non haberet, excidit: atque Athenas regressus, ubi
 multo se labore ad eam rem paraverat, altero cursu de-
 nuo navigavit in Siciliam, coenatusque paucos dies pro-
 pter infirmitatem excidit: similisque videtur illa, quae Plato-
 ni in Sicilia evenit calamitas, cladi ad eandem Niciae.

Tych. Et quis, Simon, hac de re narrat?

Par. Cum alii multi, tum Aristoxenus Musicus, vir
 commemorabilis, qui & ipse Parasitus fuit Nelei. Iam Eu-

τοῦ θανάτου παρσίτει, καὶ Ἀνάξαρχος Ἀλεξάνδρῳ,
πάντως ἐπίστασαι. Καὶ Ἀριστοτέλης δὲ τῆς παρασι- 36
τικῆς ἤρξατο μόνον, ὥσπερ καὶ τῶν ἄλλων τεχνῶν.
Φιλοσόφους μὲν οὖν, ὥσπερ ἦν, παρασιτία σπουδά- 37
σαντας ἔδειξα. παράσιτον δὲ οὐδέ τις ἔχει φράσαι φιλο-
σοφεῖν ἐβελήσαντα. Καὶ μέντοι εἰ ἔστιν εὐδαιμον τὸ μὴ 38
πεινῆν, μηδὲ διψῆν, μηδὲ ριγοῦν, ταῦτα οὐδενὶ ἄλλῳ
ὑπάρχει, ἢ παρασίτῳ. ὥστε φιλοσόφους μὲν ἂν τις
πολλοὺς καὶ ριγοῦντας καὶ πεινῶντας εὖροι, παράσιτον
δὲ αὐτῷ. ἢ οὐκ ἂν εἴη παράσιτος, ἀλλὰ δυστυχὴς τις, ἢ
πτωχὸς ἄνθρωπος, ἢ φιλοσόφῳ ὅμοιος.

ΤΥΧ. Ἰκανῶς ταῦτά γε. ὅτι δὲ καὶ κατὰ πολλὰ 39
διαφέρει φιλοσοφίας, καὶ ρητορικῆς ἢ παρασιτικῆς, πῶς
ἐπιδεικνύεις;

ΠΑΡ. Εἰσὶν, ὧ βέλτιστε, καιροὶ τοῦ τῶν ἀνθρώπων
βίου, ὃ μὲν τις εἰρήνης, αἶμαι, ὅδ' αὖ πόλεμος. ἐν δὲ

ripidem Archelao ad mortem usque parasitatum esse, &
Anaxarchum Alexandro, omnino nosti. Aristoteles vero
inchoavit tantum, ut reliquas artes, ita & Parasiticam. Er-
go Philosophos, sicut dicebam, Parasiticae vitae operam
dantes, ostendi: Parasitum vero nemo dicere potest, phi-
losophari qui voluerit. Iam si beatum est non esurire, ne-
que sitire, neque rigere; haec nulli adsunt alii, nisi Para-
sito. Itaque Philosophos quidem aliquis multos & rigentes
inveniat, & esurientes: Parasitum vero non inveniat; aut
ille non fuerit Parasitus, sed infelix aliquis aut mendicus
mortalis, aut Philosopho similis.

Tych. Satis ista. Sed multum etiam praestare Philoso-
phiae ac Rhetoricae Parasiticam, quomodo demonstras?

Par. Sunt, vir optime, tempora vitae hominum, alte-
rum pacis, arbitror, alterum vero belli. In hisce vero ne-
Lucian. Vol. VII.

τούτοις πᾶσα ἀνάγκη Φανεράς γίνεσθαι τὰς τέχνας, καὶ τοὺς ἔχοντας ταύτας ὁποῖοί τινές εἰσι. πρότερον δὲ, εἰ δοκεῖ, σκοπώμεθα τὸν τοῦ πολέμου καιρὸν, καὶ τίνες ἂν εἴην μάλιστα χρησιμώτατοι, ἰδίᾳ τε ἕκαστος αὐτῷ, καὶ κοινῇ τῇ πόλει.

ΤΥΧ. Ὡς οὐ μέτριον ἀγῶνα καταγγέλλεις τῶν ἀνδρῶν· καὶ ἔγωγε πάλαι γελῶ κατ' ἐμαυτὸν, ἐννοῶν πῶς ἂν εἴη συμβαλλόμενος παρασίτῳ Φιλόσοφος.

40 ΠΑΡ. Ἰνα τοίνυν μὴ πάνυ θαυμάζῃς, μηδὲ τὸ πρᾶγμα σοι δοκῇ χλεύης ἄξιον, φέρε προτυπωσώμεθα παρ' ἡμῖν αὐτοῖς, ἡγγέλθαι μὲν αἰφνίδιον εἰς τὴν χώραν ἐμβεβληκέναι πολεμίους, εἶναι δὲ ἀνάγκην ἐπεξιέναι, καὶ μὴ περιορᾶν ἔξω δηϊουμένην τὴν γῆν· τὸν στρατηγὸν δὲ καταγγέλλειν ἅπαντας εἰς τὸν κατάλογον τοὺς ἐν ἡλικίᾳ, καὶ δὴ χωρεῖν τοὺς ἄλλους, ἐν δὲ δὴ τούτοις, Φιλοσόφους τινὰς, καὶ ῥήτορας, καὶ παρασίτους. πρῶτον

esse omnino est, manifestas fieri artes, earumque professores, quales sint. Prius autem, si videtur, consideremus tempus belli, & quales maxime videantur tum privatim sibi, tum reipublicae utilissimi.

Tych. Quam non mediocre certamen virorum denuntias! & olim intra me rideo equidem, qualis sit collatus Parasio Philosophus.

Par. Ut igitur non nimis admireris, nec ludibrio tibi digna res videatur, age, apud animum ipsi nostrum fingamus, nuntiatum subito, hostes irruptionem in patriam nostram fecisse, necessitatem autem postulare, ut contra ipsos erumpamus, nec agros vastari extra patiamur: imperatorem ad numeros vocare, quicumque militari sunt aetate, & venire sane reliquos, in his vero etiam Philosophos quosdam, & Rhetoras, & Parasitos. Primo igitur illos

ταίνυν ἀποδύσωμεν αὐτοὺς, ἀνάγκη γὰρ τοὺς μέλλον-
τας ὀπλίζεσθαι, γυμνουῖσθαι πρότερον. θεῶ δὴ τοὺς ἄν-
δρας, ὧ γενναῖς, καὶ ἑκάστον, καὶ δοκίμαζε τὰ σώ-
ματα. τοὺς μὲν τοίνυν αὐτῶν ὑπὸ ἐνδείας ἰδοὺς ἂν λε-
πτοὺς καὶ ὠχροὺς πεφρικότας, ὥσπερ ἤδη τραυματίας
παρειμένους. ἀγῶνα μὲν γὰρ, καὶ μάχην σταδιαίαν,
καὶ ὠθισμόν, καὶ κόνιν, καὶ τραύματα, μὴ γελοῖον ἢ
λέγειν, δύνασθαι φέρειν ἀνθρώπους ὥσπερ ἐκείνους τινὸς
δοομένους ἀναλήψεως; Ἄθρει δὲ πάλιν μεταβάς τὸν 41
παράσιτον, ὁποῖός τις φαίνεται. ἄρ' οὐχ ὁ μὲν τὸ σῶμα
πρῶτον πολὺς, καὶ τὸ χρῶμα ἥδους, οὐ μέλας δέ, οὐδὲ
λευκός, (τὸ μὲν γὰρ γυναικί, τὸ δὲ δούλῳ προσέοικεν)
ἔπειτα θυμοειδής, δεινὸν βλέπων, ὁποῖον ἡμεῖς, μέγα

10³ Ἀρ' οὐχ ὁ μὲν τὸ σῶμα πρῶ-
τον) Ἀπαγε, κατάρτα. οἰνοποσία
καὶ μέθη τοὺς ὀφθαλμοὺς διεσφοδῶς
καὶ κριώδεις ἐκκεκραγῶς, δόξει θυ-
μοειδὲς τις εἶναι· οὐ μὲν τοι καὶ
ἴσται, ἀλλὰ παράφρων καὶ παρά-
φορος κατὰ τοὺς λυσσώδεις τῶν κυ-
νῶν. ὅς καὶ διὰ τὸ πολυσαρκία κα-
ταποφορτίσθαι καὶ κατεραστανεύε-
σθαι τὴν γνάμην — οὐδὲν γυναιῶν
οἷός τε δευῖσθαι, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τὴν

πρώτην τοῦ πολέμου βοὴν φρυγῶς ἂν
γένοιτο, οὐδὲ τὸ βραχύτατον ὑπο-
μίνας ταλαιπωρίαν. οὐ μὲν Σακρά-
της — οὗτος γὰρ ἐπὶ Διῶν — ἀλλ'
αὐτός τε ἂν — ὡς κατελάμβανον — καὶ
ἄλλους ὑπεκφέρειν τῆς μάχης καὶ
διασώζων, λεπτός τε καὶ ὠχρὸς καὶ
σκελετώδης, ἄτε φιλόσοφος. Sic
Cod. V. admodum, ut vides,
mancus.

exuamus. Oportet enim, qui armandi sunt, primum nuda-
ri. Inspice vero viros, o bone, singulatim, & proba cor-
pora. Quosdam igitur illorum prae indigentia videbis te-
nues & pallidos horridosque, quasi iam faucios in acie re-
lictos. Certamen quidem, & pugnam statariam, & impres-
sionem, & pulverem, & vulnera, nonne ridiculum fuerit
dicere, perferre posse homines, quales illi sunt, re qua-
dam indigentes? Vide autem contra in alteram partem trans-
gressus Parasitum, qualis appareat. Nonne iste multum
primo corporis habet, & colore est iucundo, neque ni-
ger neque albus, quorum alterum mulieri, servo alterum
convenit. Deinde animosus, vultu, ut nos, minaci, & fan-

καὶ ὕφαιμον. οὐ γὰρ καλὸν δεδοικέτα καὶ θῆλυν ὀφθαλ-
μὸν εἰς πόλεμον φέρειν. ἅρ' οὐχ ὁ τοιοῦτος καλὸς μὲν γέ-
νοιτ' ἂν, καὶ ζῶν ὀπλίτης, καλὸς δὲ καὶ εἰ ἀποθάνοι κα-
42 λῶς; Ἀλλὰ τί δέ τινα εἰκάζειν ἔχοντας αὐτῶν παρα-
δείγματα; ἀπλῶς γὰρ εἰπεῖν, ἐν πολέμῳ τῶν πώποτε
ῥητόρων, ἢ φιλοσόφων, οἱ μὲν οὐδὲ ὅλως ὑπέμειναν ἔξω
τοῦ τείχους προελθεῖν. εἰ δέ τις καὶ ἀναγκασθεὶς παρε-
τάξατο, φημί τοῦτον λείψαντα τὴν τάξιν ὑποστρέφειν.

ΤΥΧ. Ὡς θαυμάσια πάντα, καὶ οὐδὲν ὑπισχυρῆ
μέτριον.

ΠΑΡ. Λέγω δὲ ὅμως. τῶν μὲν τοίνυν ῥητόρων Ἰσο-
κράτης οὐχ ὅπως εἰς πόλεμον ἐξῆλθέ ποτε, ἀλλ' οὐδ'
ἐπὶ δικαστήριον ἀνέβη, διὰ δειλίαν, οἶμαι, ὅτι οὐδὲ τὴν
Φωνὴν διὰ τοῦτο εἶχε. τί ἔτι; οὐχὶ Δημάδης μὲν, καὶ
Αἰσχίνης, καὶ Φιλοκράτης, ὑπὸ δέους εὐθύς τῇ καταγ-

8 Λείψαντα τὴν τάξιν) Εἰς Δη- τα. V. Ὡς δὲ καὶ εἰς Σωκράτη
μοσθένειν αἰνιττεται, τοῦτο παθόν- addunt C.

guine repleto: non enim honestum est oculum timidum &
effeminatum ferre in pugnam. Nonne talis & pulcher fue-
rit, dum vivet miles, & pulcher, si pulchre moriatur? Sed
quid opus est coniecturis ista effingere, cum ipsarum re-
rum habeamus exempla? Ut enim simpliciter dicam, in bel-
lo, quicumque usquam fuerunt Rhetores vel Philosophi,
parum extra muros progredi non sunt ausi; si vero quis
etiam coactus in aciem prodiit, hunc aio ordinibus deser-
tis refugisse.

Tych. Ut mira omnia, & mediocre nihil promittis!

Par. Tamen dico. E Rhetoribus ergo Isocrates tantum
abest, ut in proelium progressus unquam sit, ut neque in
tribunal escenderit prae timiditate; opinor neque vocem
illi ob id ipsum suppeditasse. Quid porro? Nonne Demas-
des, & Aeschines, & Philocrates prae metu, denuntiatio

γελία τοῦ Φιλίππου πολέμου, τὴν πόλιν προὔδοσαν καὶ
 σφᾶς αὐτοὺς τῷ Φιλίππῳ, καὶ διετελέσαν Ἀθηήσιν
 αἰεὶ τὰ ἐκείνου πολιτευόμενοι, ὥς ἐγγε τις καὶ ἄλλος Ἀ-
 θηναῖος κατ' αὐτὰ ἐπολέμει, καὶ κείνος ἐν αὐτοῖς ἦν φίλος.
 ὁ Ὑπερίδης δὲ, καὶ Δημοσθένης, καὶ Λυκούργος, οἳ γε
 δοκῶντες ἀνδρείοτεροι, καὶ ταῖς ἐκκλησίαις αἰεὶ θορυ-
 βοῦντες καὶ λοιδοροῦμενοι τῷ Φιλίππῳ, τί ποτε ἀπειρ-
 γάσαντο γενναῖον ἐν τῷ πρὸς αὐτὸν πολέμῳ; καὶ Ὑπερί-
 δης μὲν καὶ Λυκούργος οὐδ' ἐξῆλθον, ἀλλ' οὐδὲ ὅλως
 ἐτόλμησαν μικρὸν ἔξω παρακύψαι τῶν πυλῶν, ἀλλ'
 ἐντειχίδιοι κάθηντο παρ' αὐτοῖς, ἥδη πολιορκούμενοι,
 γνωμίδια καὶ προβουλευμάτια συντιθέντες. ὁ δὲ δὴ κορυ-
 φαῖος αὐτῶν, ὁ ταυτὶ λέγων ἐν ταῖς ἐκκλησίαις συνε-
 χῶς· Φίλιππος γὰρ ὁ Μακεδόνων ὀλεθρὸς, ὅθεν οὐδὲ ἀν-
 δράποδον πρίατο τίς ποτε, τολμήσας προελθεῖν εἰς τὴν
 Βοιωτίαν, πρὶν ἢ ζυμμῖξαι τὰ στρατόπεδα, καὶ ζυμ-

11 Ἐντειχίδιοι) Ἐντὲς τοῦ τείχους. G.

statim Philippi bello, & patriam & se Philippo prodide-
 runt, manseruntque Athenis sic, ut semper rempublicam
 ad illius voluntatem tractarent. Itaque si quis etiam Athe-
 niensis alius in illis partibus militaret, ipse quoque inter
 ipsorum erat amicos. At Hyperides, & Demosthenes, &
 Lycurgus, qui fortiores videbantur, quique in concioni-
 bus tumultus semper ciebant, maledicebantque Philippo,
 quod tandem egregium facinus in bello contra ipsum pa-
 trarunt? Ac Hyperides quidem & Lycurgus non exierunt,
 quin ne caput quidem exferere ultra muros ausi sunt, sed
 post moenia desidentes, domi suae iam obseffi, sententio-
 las quasdam & consultatiunculas componebant. Sed prin-
 ceptis illorum, qui ista perpetuo dictitaret in concionibus,
*Philippus ille Macedonum perniciēs, a quo neque servulum quis
 erat; progredi ausus in Boeotiam, ante quam committere-*

βαλεῖν εἰς χεῖρας, ρίψας τὴν ἀσπίδα ἔΦευγεν. ἡ οὐδέπω ταῦτα πρότερον διήκουσας οὐδενός, πάνυ γινώριμα ὄντα, οὐχ ὅπως Ἀθηναίους, ἀλλὰ Θραξὶ καὶ Σκύθαις, ὅθεν ἐκεῖνο τὸ κάβαρμα ἦν.

- 43 ΤΥΧ. Ἐπίσταμαι ταῦτα. ἀλλ' οὗτοι μὲν ῥήτορες, καὶ λόγους λέγειν ἡσκηκότες, ἀρετὴν δὲ οὐ. τί δὲ περὶ τῶν Φιλοσόφων λέγεις; οὐ γὰρ δὴ τούτους ὥσπερ ἐκείνους ἔχεις αἰτιάσθαι.

ΠΑΡ. Οὗτοι πάλιν, ὦ Τυχιάδῃ, οἱ περὶ τῆς ἀνδρίας ὁσημέραι διαλεγόμενοι, καὶ κατατρίβοντες τὸ τῆς ἀρετῆς ὄνομα, πολλῶ μᾶλλον τῶν ῥητόρων Φανόυνται δειλότεροι, καὶ μαλακώτεροι. σκόπει δὴ οὕτω. πρῶτον μὲν, οὐκ ἔστιν ὅστις εἰπεῖν ἔχοι Φιλόσοφον ἐν πολέμῳ τετελευτηκότα. ἦτοι γὰρ οὐδὲ ὅλως ἐστρατεύσαντο, ἢ εἴπερ ἐστρατεύσαντο, πάντες ἔφυγον. Ἀντισθένης μὲν οὖν, καὶ Διογένης, καὶ Κράτης, καὶ Ζήνων, καὶ Πλάτων,

3 Ἀλλὰ Θραξὶ καὶ Σκύθαις) Περὶ Δημοσθένους λέγει, Σκυθίδος γὰρ ἦν. V.

rentur acies, & ventum ad manus esset, abiecto clypeo fugit. An nunquam ista prius a quoquam audisti, quae sint notissima, non dico Atheniensibus, sed Thracibus ac Scythis, unde purgamentum illud fuit?

Tych. Novi ista. Sed hi Rhetores, & verbis faciendis exercitati, ad virtutem non item. Quid vero ais de Philosophis? neque enim sane habes, quod hos, quemadmodum illos, accuses.

Par. Hi rursus, Tychiade, de fortitudine disputantes quotidie, & virtutis nomen conterentes, multo etiam timidiores oratoribus apparebunt mollioresque. Considera vero ita. Primo non est, qui nominare queat Philosophum in proelio mortuum. Aut enim plane non militarunt, aut, si militarunt, fugerunt omnes. Antisthenes quidem, & Diogenes, & Crates, & Zeno, & Plato, & Aeschines, &

καὶ Αἰσχίνης, καὶ Ἀριστατέλης, καὶ πᾶς οὗτος ὁ ὄμιλος, οὔτε εἶδον παράταξιν· ὁ μόνος δὲ τολμήσας ἐξελθεῖν εἰς τὴν ἐν τῇ πόλει μάχην ὁ σοφὸς αὐτῶν Σωκράτης, Φεύγων ἐκείθεν ἀπὸ τῆς Πάρνηθος, εἰς τὴν Ταυρέου παλαιστραν κατέφυγε· πολὺ γὰρ αὐτῷ ἀστειότερον ἐδόκει μετὰ τῶν μεираκυλλίων καθεζόμενον ὠραίειν, καὶ σοφισμάτια προβάλλειν τοῖς ἐντυγχάνουσιν, ἢ ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ μάχεσθαι.

ΤΥΧ. ὦ γεναῖε, ταῦτα μὲν ἤδη καὶ παρ' ἄλλων ἐπυθόμην, οὐ, μὰ Δία, σκώπτειν αὐτοὺς καὶ ὀνειδίζειν βουλομένων ὥστε οὐδέν τι μοι δοκεῖς χαριζόμενος τῇ σεαυτοῦ τέχνῃ καταψεύδεσθαι τῶν ἀνδρῶν. Ἀλλ' εἰ 44 δοκεῖ, ἤδη φέρε καὶ σὺ τὸν παράσιτον ὁποῖός τις ἐστὶν ἐν πολέμῳ, καὶ λέγε, καὶ εἰ ὅλως λέγεται παράσιτός τις γενέσθαι τῶν παλαιῶν;

ΠΑΡ. Καὶ μὲν, ὦ Φιλότης, οὐδεὶς ἀνέγκως Ὀμήρου, οὐδ' ἂν πάμπαν ἰδιώτης τύχη, ὅστις οὐκ ἐπίσταται

4 Φεύγων ἐκίθη) Μὴ συκοφάντει, κατάρτε· οὐχ οὕτω γὰρ, ἀλλ' ἀριστεύον διτίθει. V.

Aristoteles, & omnis illa turba, ne viderunt quidem aciem. Solus vero ausus progredi in pugnam sapiens illorum Socrates, inde a Parnethe fugiens in Taureae se palaestram abdidit. Multo enim illi videbarur urbanius sedentem cum adolescentulis amatorias nugas garrire, & argutiolas obicere in quos incideret, quam cum viro Spartano pugnare.

Tych. Vir optime, ista iam ex aliis quoque audivi, non profecto irridere volentibus illos, aut maledictis incessere. Itaque non videris mihi quidquam tuae arti condonans contra illos mentiri. Sed, si videtur, age iam & tu, Parasitus in bello qualem se praestet, dicito: & an omnino antiquorum quisquam Parasitus fuisse dicatur?

Par. Atqui nemo, amice, Homerum non audivit, et si aliarum omnium rerum rudis sit: nemo ergo est, qui nesciat,

παρ' αὐτῷ τοὺς ἀρίστους τῶν ἡρώων παρασίτους ὄντας. ὅτε γὰρ Νέστωρ ἐκεῖνος, οὐκ ἀπὸ τῆς γλώττης ὥσπερ μέλι ὁ λόγος ἀπέρρει, αὐτοῦ τοῦ βασιλέως παράσιτος ἦν, καὶ οὔτε τὸν Ἀχιλλέα, ὅσπερ ἐδόκει τε καὶ ἦν τὸ σῶμα γενναϊότατος, καὶ δικαιοτάτος, οὔτε τὸν Διομήδην, οὔτε τὸν Αἴαντα ὁ Ἀγαμέμνων οὕτως ἐπαινεῖ τε καὶ θαυμάζει, ὥσπερ τὸν Νέστορα. οὐδὲ γὰρ δέκα Αἴαντας εὐχεται γενέσθαι αὐτῷ, οὔτε δέκα Ἀχιλλέας· πάλας δ' ἀν' ἐαλωκέναι τὴν Τροίαν, εἰ τοιούτους ὁποῖος ἦν οὗτος ὁ παράσιτος, καίπερ γέρων ὢν, στρατιώτας εἶχε δέκα. καὶ τὸν Ἰδομενέα τὸν τοῦ Διὸς ἑγγονον, παράσιτον Ἀγαμέμνωνος ὁμοίως λέγει.

- 45 ΤΥΧ. Ταῦτα μὲν καὶ αὐτὸς ἐπίσταμαι· οὐκ ἔγωγε μὲν δοκῶ μοι γινώσκειν, πῶς δὲ τὰ ἄνδρες τῷ Ἀγαμέμνονι παράσιτοι ἦσαν.

ΠΑΡ. Ἀναμνήσθητι, ὦ γενναῖε, τῶν ἐπ' αὐτῶν ἐκείνων, ὥνπερ αὐτὸς ὁ Ἀγαμέμνων πρὸς τὸν Ἰδομενέα λέγει.

apud illum praestantissimos Heroum Parasitos esse. Nam & Nestor ille, cuius a lingua mellis instar defluebat oratio, ipsius Parasitus regis fuit: & neque Achillem, qui cum videbatur, tum erat & corpore praestantissimus & iustissimus, neque Diomedem, neque Aiacem Agamemnon ita laudatque & admiratur, velut Nestorem. Neque enim Aiaces decem sibi contingere optat, neque decem Achilles: sed olim ait futurum fuisse, ut caperetur Troia, si tales, qualis hic Parasitus, senex licet, milites decem habuisset. Idomeneum etiam Iove natum, Parasitum similiter dicit Agamemnonis.

Tych. Ista quidem ipse etiam novi; nondum tamen videor mihi intelligere, quomodo duo illi viri Parasiti Agamemnonis fuerint.

Par. Recordare, vir optime, versuum illorum, quos ipse Agamemnon dicit ad Idomeneum,

ΤΥΧ. Παίων;

ΠΑΡ. — Σὺν δὲ πλεόνδεπα αἰεὶ

Ἔστηχ' ὥσπερ ἐμοὶ, πῖεῖν ὅτε θυμὸς ἀνώγει.

ἐνταῦθα γὰρ τὸ αἰεὶ πλεόνδεπας εἴρηκεν, οὐχ ὅτι τὸ πο-
τήριον διὰ πάντας πλήρες ἐσθῆκε τῷ Ἰδομενεΐ, καὶ μα-
χομένῳ καὶ καθεύδοντι, ἀλλ' ὅτι αὐτῷ δι' ὅλου τοῦ βίου
μόνῳ συνεδίπνεῖν ὑπῆρχε τῷ βασιλεΐ, ἀλλ' οὐχ ὥσπερ
τοῖς λοιποῖς στρατιώταις πρὸς ἡμέρας τινὰς προσκαλου-
μένοις. τὸν μὲν γὰρ Αἴαντα, ἐπεὶ καλῶς ἐμονομάχησε
τῷ Ἑκτορι, εἰς Ἀγαμέμνονα διὸν ἄγον, Φησὶ, κατὰ τι-
μὴν ἀξιοθέντα ὅψε τοῦ παρὰ τῷ βασιλεΐ δείπνου· ὁ δὲ
Ἰδομενεὺς, καὶ ὁ Νέστωρ, ὁσημέραι συνεδίπνουσαν τῷ βα-
σιλεΐ, ὡς αὐτὸς Φησι. Νέστωρ δὲ παράσιτός μοι δοκεῖ
τῶν βασιλέων μάλιστα τεχνίτης καὶ ἀγαθὸς γενέσθαι.
οὐ γὰρ ἐπὶ τοῦ Ἀγαμέμνονος ἄρξασθαι τῆς τέχνης,
ἀλλὰ ἀνώγει ἐπὶ Καινέως καὶ Ἐξαδίου· δοκεῖ δὲ οὐ-

Tych. Quorum?

Par. — Tibi pocula semper

Plena steterē, velut mihi, si potare luberet.

Hic enim *plena semper pocula* dixit, non quò poculum per-
petuo plenum steterit Idomeni, & pugnanti & dormienti;
sed quod ipsi per totam vitam liceret soli coenare cum
rege, non ut reliquis militibus, qui certis modo quibus-
dam diebus vocarentur. Aiacem enim solitaria contra He-
ctorem pugna praeclare defunctum, *Ad divum*, ait, *Agamemnona ducunt*, honoris causa coenae regis adhibendum.
Idomeneus vero atque Nestor coenabant cum rege quo-
tidie, ut ipse ait. Nestor vero Parasitus mihi videtur re-
gum maxime artifex & bonus fuisse, nec enim coepisse
artem in Agamemnone, sed superiori tempore in Caeneo

δὲ ἀναπαύσασθαι παρασιτῶν, εἰ μὴ καὶ Ἀγαμέμνων ἀπέθανε.

ΤΥΧ. Οὐτοσὶ μὲν γενναῖος ὁ παράσιτος. εἰ δὲ καὶ ἄλλους τινὰς οἶσθα, πειρῶ λέγειν.

46 ΠΑΡ. Τί οὖν, ὦ Τυχιάδῃ, οὐχὶ καὶ Πάτροκλος τοῦ Ἀχιλλέως παράσιτος ἦν, καὶ ταῦτα οὐδενὸς τῶν ἄλλων Ἑλλήνων Φαυλότερος, οὔτε τὴν ψυχὴν, οὔτε τὸ σῶμα, νεανίας ὢν; ἐγὼ γὰρ οὐδ' αὐτοῦ μοι δοκῶ τοῦ Ἀχιλλέως τεκμαίρεσθαι τοῖς ἔργοις αὐτοῦ χεῖρᾳ εἶναι· τὸν τε γὰρ Ἑκτορα ῥήξαντα τὰς πύλας, καὶ παρὰ ταῖς ναυσὶν εἶσω μαχόμενον, οὗτος ἐξέωσε, καὶ τὴν Πρωτεσίλαου ναῦν ἤδη καιομένην ἔσβεσε. καίτοι ἐπεβάτευον αὐτῆς οὐχ οἱ Φαυλότατοι, ἀλλ' οἱ τοῦ Τελαμῶνος Αἴας τε καὶ Τεῦκρος, ὁ μὲν ὀπλίτης ἀγαθός, ὁ δὲ τοξότης. καὶ πολλοὺς μὲν ἀπέκτεινε τῶν βαρβάρων, ἐν δὲ δὴ τούτοις καὶ Σαρπηδόνα τὸν τοῦ Διὸς υἱόν, ὁ παράσιτος τοῦ Ἀχιλλέως. καὶ ἀπέθανε δὲ οὐχὶ τοῖς ἄλλοις ὁμοίως, ἀλλ'

& Hexadio: videtur autem nec defuisse parasitari, nisi mortuo Agamemnone.

Tych. Hic quidem praeclarus Parasitus. Si vero alios etiam nosti, tenta dicere.

Par. Quid ergo, Tychiade, nonne etiam Parasitus Achilles fuit Patroclus, isque nec ullo Graecorum aliorum deterior, neque mente neque corpore, licet esset adhuc iuvenis? Etenim nec ipso illum Achille deteriore esse, ex operibus illius intelligere mihi videor. Hectorum enim perruptis portis, ad naves intra vallum pugnantem hic expulit, & navem Protefilai iam ardentem restinxit: licet veteres in ea essent non vilissimi, sed Ajax & Teucer Telamonis filii, miles alter egregius, alter sagittator: ac barbarorum quidem interfecit multos, in his vero etiam Sarpedonem Iovis filium, Parasitus Achilles: nec sicut alii mor-

αὐτὸν μὲν Ἑκτορα Ἀχιλλεὺς ἀπέκτεινεν, εἷς ἓνα, καὶ αὐτὸν Ἀχιλλέα Πάρις· τὸν δὲ παράσιτον θεὸς καὶ δύο ἄνθρωποι. καὶ τελευτῶν δὲ Φωνᾶς ἀφῆκεν, οὐχ οἷας ὁ γενναϊότατος Ἑκτωρ προσπίπτων τὸν Ἀχιλλέα, καὶ ἱκετεύων ὅπως ὁ νεκρὸς αὐτοῦ τοῖς οἰκείοις ἀποδοῇ, ἀλλ' οἷας εἰκὸς ἀφεῖναι παράσιτον.

ΤΥΧ. Τίνας δὴ ταύτας;

ΠΑΡ. Τοιοῦτοι δ' εἶπερ μοι εἰέκοσιν ἀντεβόλησαν,

Πάντες ἂν αὐτοῦ ἄλοντο, ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ δαμέντες.

ΤΥΧ. Ταῦτα μὲν ἱκανά. ὅτι δὲ μὴ φίλος, ἀλλὰ 47 παράσιτος ἦν ὁ Πάτροκλος τοῦ Ἀχιλλέως, πειρῶ λέγειν.

ΠΑΡ. Αὐτὸν, ὦ Τυχιάδῃ, τὸν Πάτροκλον ὅτι παράσιτος ἦν, λέγοντά σοι παρέξομαι.

ΤΥΧ. Θαυμαστὰ λέγεις.

ΠΑΡ. Ἄκουε τοίνυν αὐτῶν τῶν ἐπῶν·

Μὴ ἐμὰ σὼν ἀπάνευθε τιθήμεναι ὅστε, Ἀχιλλεῦ,

rius est; cum ipsum Hectorem Achilles interfecerit solum solus, & ipsum Achillem Paris; Parasitum vero Deus, & homines duo. Moriensque voces edidit, non quales Hector fortissimus, qui Achillis genibus advolutus supplicavit, ut cadaver suum reddatur suis; sed quales convenit emittere Parasitum.

Tych. Quas ergo?

Par. *Virginis tales si me contra arma tulissent,*

Unusquisque mea domitus iacuisset ab hasta.

Tych. Sufficiunt ista. Ast, non amicum fuisse Patroclum, sed Parasitum, illud tenta dicere.

Par. Ipsum, Tychiade, Patroclum praebebo tibi, dicentem, se Parasitum fuisse.

Tych. Mira narras.

Par. Ipsa ergo audi verba:

Ne mea, Achille, tuis procul offibus ossa reconde,

Ἄλλ' ὁμοῦ ὡς ἐτράφημεν ἐν ὑμετέροισι δόμοισι.
καὶ πάλιν ἀποβάς,

Καὶ νῦν με δεξάμενός, φησι, ὁ Πηλεὺς
Ἐτρεφεν ἐνδυκέως, καὶ σὸν θεράποντ' ὀνόμηνε,
τουτέστι παράσιτον εἶχεν. εἰ μὲν τοίνυν Φίλον ἐβούλετο
τὸν Πάτροκλον λέγειν, οὐκ ἂν αὐτὸν ὠνόμαζε θεράπον-
τα· ἐλεύθερος γὰρ ἦν ὁ Πάτροκλος. τίνας τοίνυν λέγει
θεράποντας, εἰ μήτε τοὺς δούλους, μήτε τοὺς Φίλους·
τοὺς παρασίτους δηλονότι; ἢ καὶ τὸν Μηριόνην τοῦ Ἰδο-
μενέως καὶ αὐτὸν θεράποντα ὀνομάζει· οὕτως, οἶμαι,
καλουμένων τότε τῶν παρασίτων. σκόπει δὲ ὅτι καὶ ἐν-
ταῦθα τὸν μὲν Ἰδομενέα, Διὸς ὄντα υἱόν, οὐκ ἄξιόν λε-
γειν ἀτάλαντον Ἀρηϊ, Μηριόνην δὲ τὸν παράσιτον αὐτοῦ.
48 Τί δέ; οὐχὶ καὶ Ἀριστογείτων δημοτικὸς ὢν, καὶ πένης,
ὥσπερ Θουκυδίδης φησὶ, παράσιτος ἦν Ἀρμοδίου; τί δέ;
οὐχὶ καὶ ἐραστής; ἐπικεικῶς γὰρ οἱ παράσιτοι καὶ ἐρα-

Verum una, ut vestris una sumus aedibus alii.

Et rursus, iam discedens,

Hic me susceptum, inquit, Peleus

Et studiose aluit, iussitque tibi esse ministrum:

hoc est, Parasitum. Si enim amicum voluisset dicere Pa-
troclum, non nominasset Ministrum; liber enim erat Pa-
troclus. Quos ergo vocat Ministros, nisi hos, qui neque
servi essent, neque amici, nempe Parasitos? Qua ratione
etiam Merionem Idomenei & ipsum Ministrum nominat:
cum sic, puto, tum vocarentur Parasiti. Vide autem, quam
hic etiam Idomeneum, Iovis qui filius esset, non dignetur
vocare Marti aequiparandum, sed Merionem illius Parasitum.
Quid vero? nonne & Aristogiton, plebeius homo & pau-
per, ut ait Thucydides, Parasitus erat Harmodii? Quid
vero? nonne idem etiam amator? Aequum enim est, ut

σταὶ τῶν τρεφόντων εἰσίν. εὗτος τοίνυν πάλιν ὁ παράσι-
τος τὴν Ἀθηναίων πόλιν τυραννουμένην εἰς ἐλευθερίαν
ἀφείλετο· καὶ νῦν ἔστηκε χαλκοῦς ἐν τῇ ἀγορᾷ μετὰ
τῶν παιδικῶν. οὗτοι μὲν δὴ, τοιοῖδε ὄντες μάλα ἀγαθοί,
παράσιτοι ἦσαν. Σὺ δὲ δὴ ποῖόν τινα εἰκάξεις ἐν πολέ- 49
μῳ τὸν παράσιτον; οὐχὶ πρῶτον μὲν ὁ τοιοῦτος ἀριστο-
ποίησάμενος ἔξεισιν ἐπὶ τὴν παράταξιν, καθάπερ καὶ ὁ
Ὀδυσσεὺς ἀξιοῖ; οὐ γὰρ, ἀλλ' ὃν ἐν πολέμῳ μάχεσθαι
φησιν ἐστιάσει, καὶ εὐθύς ἅμα ἔω μάχεσθαι δεοί· καὶ
ὃν ἄλλοι στρατιῶται χρόνον ὑπὸ δέους, ὁ μὲν τις ἀκριβῶς
ἀρμόζει τὸ κράνος, ὁ δὲ θωράκιον ἐνδύεται, ὁ δὲ αὐτὸ τὸ
δεῖνόν ὑποπτεύων τοῦ πολέμου, τρέμει, οὗτος δὲ ἐσθίει
τότε μάλα Φαιδρῷ τῷ προσώπῳ, καὶ μετὰ τὴν ἐξοδὸν
εὐθύς ἐν πρώτοις διαγωνίζεται· ὁ δὲ τρέφων αὐτὸν ὅπι-
σθεν ὑποτέτακται τῷ παρασίτῳ, καὶ κείνος αὐτὸν ὥσ-
περ ὁ Αἴας τὸν Τεῦκρον ὑπὸ τῷ σάκει καλύπτει, καὶ

Parasiti iidem etiam sint alentium se amatores. Hic igitur
rursus Parasitus Athenarum urbem, tyrannide oppressam,
vindicans in libertatem. Et nunc stat aeneus in foro suo
cum amasio. Hi ergo, viri fortissimi cum essent, fuere
iidem Parasiti. Tu vero qualem suspicaris in bello futurum
Parasitum? Nonne primum talis pransus ibit in aciem, sic-
ut etiam Ulysses aequum esse censet? Etenim quem in
proelio pugnare iubet, eum etiam excipiet epulis, etsi sta-
tim a lucis exortu pugnandum sit. Quoque tempore mili-
tes alii prae metu, alius quidem accurate aptat galeam,
thoracem induit alius, alius ipsa belli metuenda suspicans
tremat; eo tempore hic noster hilari vultu cibum capit,
& post egressionem in primis statim pugnam capeffit: sed
qui illum alit, altero stat ordine post Parasitum, quem ille,
ut Teucrum Ajax, suo clypeo occultat, omnisque telis,

τῶν βελῶν ἀφιεμένων, γυμνάσας ἑαυτὸν, τοῦτον σκέ-
 50 πει. βούλεται γὰρ ἐκεῖνον μᾶλλον σῶζειν, ἢ ἑαυτόν. Εἰ
 δὲ δὴ καὶ πέσοι παράσιτος ἐν πολέμῳ, οὐκ ἂν ἐπ' αὐτῷ
 δήπου οὔτε λοχαγὸς οὔτε στρατιώτης αἰσχυνηθεῖη, με-
 γάλῳ τε ὄντι νεκρῷ, καὶ ὥσπερ ἐν συμποσίῳ καλῶς
 κατακειμένῳ ὡς ἄξιόν γε φιλοσόφου νεκρὸν ἰδεῖν τούτῳ
 παρακειμένον, ξηρὸν, ῥυπῶντα, μακρὸν παγώνιον ἔχον-
 τα, προτεθνηκότα τῆς μάχης, ἀσθενῆ ἄνθρωπον. τίς οὐκ
 ἂν καταφρονήσῃε ταύτης τῆς πόλεως, τοὺς ὑπασπιστάς
 αὐτῆς οὕτω κακοδαίμονας ὁρῶν; τίς δὲ οὐκ ἂν εἰκάσαι
 χλωροὺς καὶ κομήτας ὁρῶν ἀνδραπίσκους κειμένους,
 τὴν πόλιν ἀποροῦσαν συμμάχων, τοὺς ἐν τῇ εἰρῇ κα-
 κούργους ἐπιλύσαι τῷ πολέμῳ; τοιοῦτοι μὲν ἐν πολέμῳ
 51 πρὸς ῥήτορας καὶ φιλοσόφους εἰσὶν οἱ παράσιτοι. Ἐν εἰ-
 ρῇ δὲ τοσοῦτόν μοι δοκεῖ καὶ διαφέρειν παρασιτικὴ φι-

6 (Ὡς ἄξιόν γε) Εἰρηνία. V.

fuo nudato corpore, hunc tegit, quippe qui hunc potius,
 quam se, fervare cupiat. Si vero cadat etiam in proelio Pa-
 rasitus, non sane illius *interfecti* neque ductorem ordinis,
 neque militem pudeat, magni nempe corporis, & sicut in
 convivio pulchre iacentis. Et operae pretium est iuxta ia-
 cens videre Philosophi cadaver aridum, squalidum, lon-
 gam habens barbulam, iam ante pugnam demortuum, im-
 becillum homuncionem. Quis non contemnat eam civita-
 tem, propugnatores illius ita miseros si videat? Quis ve-
 ro non coniciat, pallidos & comatos homunciones si iacen-
 tes videat, civitatem auxiliis egentem maleficos de carcere
 belli causa solvisse? Tales quidem in bello ad Philosophos
 & oratores. *comparati* sunt Parasiti. In pace vero tantum
 mihi videtur Parasitorum ars Philosophiae praestare, quan-

λασοφίας, ὅσον αὐτὴ ἡ εἰρήνη πολέμου. καὶ πρῶτον, εἰ δοκεῖ, σκοπῶμεν τὰ τῆς εἰρήνης χωρία.

ΤΥΧ. Οὐπω ξυνήμι ὅ, τι τοῦτο πως βούλεται. σκοπῶμεν δὲ ὁμῶς.

ΠΑΡ. Οὐκοῦν ἀγορὰν, καὶ δικαστήρια, καὶ παλαίστρας, καὶ γυμνάσια, καὶ κυνηγέσια, καὶ συμπόσια ἔγωγε φαίην ἂν πόλεως χωρία;

ΤΥΧ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΠΑΡ. Ὁ τοίνυν παράσιτος εἰς ἀγορὰν μὲν καὶ δικαστήρια οὐ πάρεισιν, ὅτι, οἶμαι, τοῖς συκοφάνταις πάντα τὰ χωρία ταῦτα μᾶλλον προσήκει, καὶ ὅτι οὐδὲν μέτριόν ἐστι τῶν ἐν τούτοις γιγνομένων· τὰς δὲ παλαίστρας, καὶ τὰ γυμνάσια, καὶ τὰ συμπόσια διώκει, καὶ κοσμεῖ μόνος οὗτος. ἐπεὶ τίς ἐν παλαίστρα φιλόσοφος, ἢ ῥήτωρ ἀποδύς, ἄξιος συγκριθῆναι παρασίτου τῷ σώματι; ἢ τίς ἐν γυμνασίᾳ τούτων ὀφθεῖς, οὐκ αἰσχύνῃ τοῦ χωρίου μᾶλλον ἐστι; καὶ μὴν ἐν ἐρημίᾳ τούτων οὐδεὶς ἂν

tum ipsa pax bello. Ac primo, si vis, consideremus loca pacis.

Tych. Nondum intelligo, quid hoc sibi velit. Videamus tamen.

Par. Nonne igitur forum, & iudicia, & palaestras, & gymnasia, & venationes, & coenationes, loca urbis dixerim?

Tych. Omnino.

Par. Igitur Parasitus in forum quidem & ad iudicia non accedit, quod, puto, sycophantis omnia illa loca magis conveniunt, & quod nihil moderatum fieri in his solet. At palaestras & gymnasia, & convivia persequitur, & ornat solus ipse. Quandoquidem quis in palaestra Philosophus aut Rhetor exurus cum Parasiti corpore conferri meretur? aut quis horum in gymnasio visus, non dedecus potius loci est? Etiam in solitudine nemo horum subsistat

ὑποσταίη θηρίον ὁμόσε ἰόν· ὁ δὲ παράσιτος αὐτά τε ἐπι-
 όντα μένει, καὶ δέχεται ραδίως, μεμελετηκώς αὐτῶν ἐν
 τοῖς δείπνοις καταφρονεῖν· καὶ οὐτ' ἔλαφος, οὔτε σὺς αὐ-
 τὸν ἐκπλήττει πεφρικώς, ἀλλὰ καὶ ἐπ' αὐτὸν ὁ σὺς τὸν
 ὀδόντα θήγῃ, καὶ ὁ παράσιτος ἐπὶ τὸν σὺν ἀντιθήγει.
 τοὺς μὲν γὰρ λαγῶς διώκει μᾶλλον τῶν κυνῶν. ἐν δὲ δὴ
 συμποσίῳ, τίς ἂν καὶ ἀμιλλήσαιο παρασίτῳ, ἥτοι
 παίζοντι, ἢ ἐσθίωντι; τίς δ' ἂν μᾶλλον εὐφράναι τοὺς
 συμπότας; πότερόν ποτε οὗτος ἄδων καὶ σκώπτων, ἢ
 ἄνθρωπος μὴ γελαῶν, ἐν τριβωνίῳ κείμενος, εἰς γῆν ὀρῶν,
 ὥσπερ ἐπὶ πένθος, οὐχὶ συμπόσιον ἥκων; καὶ ἔμοι γε
 δοκεῖ, ἐν συμποσίῳ φιλόσοφος τοιοῦτόν ἐστιν, οἷον ἐν
 52 βαλανείῳ κύων. Φέρε δὴ ταῦτα ἀφέντες, ἐπ' αὐτὸν ἤδη
 βαδίζωμεν τὸν βίον τοῦ παρασίτου, σκοποῦντες ἅμα,
 καὶ παραβάλλοντες ἐκείνῳ. πρῶτον τοίνυν ἴδοι τις ἂν τὸν

5 Ἀντιθήγει) Ἄλλα καὶ λείον
 τα ἀντιβρυχίσεται; ἢ καὶ λύκον
 ἀνταρῶσται αἶξ; τοῦτό μοι λί-
 γο. V.

Ἀντιθήγει) Οὐκ οἶδ' ὅπως οὐκ
 εἶπε, καὶ πρὸς λείοντα ἀντιβρυχίσει-
 σθαι τὸν παράσιτον, καὶ πρὸς λύκον
 ἀνταρῶσθαι. G.

occurentem feram : at Parasitus invadentes manet , & fa-
 cile excipit , coenarum meditatione edoctus illas contemne-
 re : & neque cervus illum , neque horridus aper percellit ;
 sed etiamsi aper dentem in illum acuat , contra in aprum
 acuit Parasitus . Nam lepores magis ipsis canibus persequi-
 tur . In convivio autem Parasito quis certare audeat , sive
 iocanti , sive edenti ? Uter magis exhilarare convivas pote-
 rit ? hicne tandem canens & diſteria iaciens , an homo ri-
 dens nunquam , in palliolo accumbens , deieſto vultu , ut
 qui ad funus venerit , non ad convivium ? Ac mea ſenten-
 tia tale quid in coena Philoſophus , quale canis in balneo .
 Sed age , his relictis , ad ipſam iam vitam Paraſiti veniamus ,
 ita ut iſtorum ſimul vitam inſpiciamus & comparemus .
 mo igitur Paraſitum gloriae con-

μὲν παράσιτον αἰεὶ δόξης καταφρονοῦντα, καὶ οὐδὲν μέ-
 λον αὐτῷ, ὧν οἱ ἄνθρωποι οἴονται. περὶ ῥήτορας δὲ καὶ
 φιλοσόφους εὐροὶ τις ἂν, οὐ τινὰς, ἀλλὰ πάντας, ὑπὸ
 τύφου καὶ δόξης τριβέντας. καὶ οὐ δόξης μόνον, ἀλλὰ
 καὶ ὁ τούτου αἰσχρὸν ἐστίν, ὑπ' ἀργυρίου. καὶ ὁ μὲν πα-
 ράσιτος οὕτως ἔχει πρὸς ἀργύριον, ὥς οὐκ ἂν τις οὐδὲ
 πρὸς τὰς ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδας ἀμελῶς ἔχοι, καὶ
 οὐδὲν αὐτῷ δοκεῖ διαφέρειν τὸ χρυσίον τοῦ πυρός. οἱ γὰρ
 μὴν ῥήτορες, καὶ ὁ δεινότερόν ἐστι, καὶ οἱ φιλοσοφεῖν
 φάσκοντες, πρὸς αὐτὰ οὕτω διάκεινται κακοδαίμονως,
 ὥστε τῶν μάλιστα νῦν εὐδοκιμούντων φιλοσόφων (περὶ
 μὲν γὰρ τῶν ῥητόρων τί δεῖ λέγειν;) ὁ μὲν δικάζων δίκην
 δάροις ἐπ' αὐτῇ ἐάλω· ἄλλος δὲ μισθὸν σοφιστεύων εἰς-
 πράττεται τοὺς μαυθάνοντας. ὁ δὲ παρὰ τοῦ βασιλέως
 ὑπὲρ τοῦ συνεῖναι ὁμοίως μισθὸν αἰτεῖ, καὶ οὐκ αἰσχύνε-
 ται. ἐτι πρεσβύτερος ἀνὴρ διὰ τοῦτο ἀποδημεῖ, καὶ μι-

I Δόξης καταφρονοῦντα) Οὕτω νῆιν, αἰεὶ τῷ βορβόρῳ πλκττόμενοι.
 καὶ χοῖροι λελθῆεν δόξης καταφρο- V. (κλινδούμενοι. C.)

neque curae ipsi esse, quid homines sentiant. Circa Rhe-
 tores autem ac Philosophos invenias, non quosdam, sed
 omnes, a superbia & gloria conteri, & non a gloria so-
 lum, sed, quod turpius illo est, a pecunia. Ac Parasitus
 quidem ad pecuniam ita affectus est, ut vix aliquis spar-
 fos per litora calculos negligentius habeat; neque quidquam
 ipsi videtur inter pecuniam atque ignem interesse. Verum
 enimvero Rhetores, &, quod indignius est, illi, qui phi-
 losophari se dicunt, ad eadem infelicitate adeo animati sunt,
 ut e numero Philosophorum, qui maxime iam celebrantur,
 (de Rhetoribus enim quid attinet dicere?) alius, dum res
 iudicat, corruptionis munus damnatus sit; alius merce-
 dem argutiarum a discentibus exigit; alius pro suo con-
 victu mercedem a rege & ipse, nihil erubescens, poscat.
 Propter hanc senex iam vir adhuc peregrinatur, & mer-

σφοφορεῖ, καθάπερ Ἰνδὸς ἢ Σκύθης αἰχμάλωτος· καὶ οὐδὲ αὐτὸ τὸ ὄνομα αἰσχύνεται, ὅτι μισθός, ὃ λαμβάνει. 53 Εὐροῖς δ' ἂν οὐ μόνον ταῦτα περὶ τούτοις, ἀλλὰ καὶ ἄλλα πάβῃ· οἷον λύπας, καὶ ὀργάς, καὶ Φθόνους, καὶ παντοίας ἐπιθυμίας. ὃ γε μὴν παράσιτος ἔξω τούτων ἐστὶν ἀπάντων· οὔτε γὰρ ὀργίζεται δι' ἀνεξίμακίαν, καὶ ὅτι οὐκ ἐστὶν αὐτῷ ὅτῳ ὀργισθεῖν. καὶ εἰ ἀγανακτήσεια δέ ποτε, ἡ ὀργὴ αὐτοῦ χαλεπὸν μὲν, οὐδὲ σκυθρωπὸν οὐδὲν ἀπεργάζεται, μᾶλλον δὲ γέλωτα, καὶ εὐφραίνει τοὺς ξυνόντας. λυπεῖται γε μὴν ἥκιστα πάντων, τοῦτο τῆς τέχνης παρασκευαζούσης αὐτῷ, καὶ χαριζομένης, μὴ ἔχειν ὑπὲρ ὅτου λυπηθεῖν. οὔτε γὰρ χρήματά ἐστιν αὐτῷ, οὔτε οἶκος, οὔτε οἰκέτης, οὔτε γυνή, οὔτε παῖδες, ὧν διαφθειρομένων πάντως ἀνάγκη ἐστὶ λυπεῖσθαι τὸν ἔχοντα αὐτὰ, [ἐπεὶ ταῦτα ἀπόλλυνται] ἐπιθυμῷ δὲ οὔτε δόξης, οὔτε χρημάτων, ἀλλ' οὐδὲ ὠραίου τινός.

1 Καὶ οὐδὲ αὐτὸ τὸ ὄνομα.) Οἶον ὅτι μισθός. V.

cede, ut Indus aliquis aut Scythia captivus, operam locat: nec ipsum quoque nomen erubescit, mercedem esse nimirum, quod accipit. Invenias autem non haec modo circa istos, sed perturbationes etiam alias, tristitias, ut hoc utar, & iras, & invidias, & omnis generis cupiditates. Verum Parasitus extra haec omnia est. Neque enim irascitur, ob malorum tolerantiam, & quia nec est, cui irascatur. Si vero etiam indignetur aliquando, ira illius difficile aut triste nihil quidquam efficit, sed risum potius. Sic exhilarat, quibuscumque versatur, ipse quidem tristitia minime omnium afficitur; hanc ipsi commoditatem parante arte sua atque largiente, ut non habeat, quod doleat. Neque enim opes illi sunt, neque domus, neque servus, neque uxor, neque liberi, quibus pereuntibus omnino tristitia affici, qui illa habeat, necesse est, cum tamen soleant interire. Sed neque gloriae cupidus est, neque opum, neque formosi cuiusquam.

ΤΥΧ. Ἄλλ', ὦ Σίμων, εἰκός γε ἐνδεία τροφῆς λυ- 54
πηθῆναι αὐτόν.

ΠΑΡ. Ἀγνοεῖς, ὦ Τυχιάδῃ, ὅτι ἐξ ἀρχῆς οὐδὲ πα-
ράσιτός ἐστιν οὗτος, ὅστις ἀπορεῖ τροφῆς. οὐδὲ γὰρ ἀν-
δρείος ἀπορία ἀνδρίας ἐστὶν ἀνδρείος, οὐδὲ Φρόνιμος ἀπο-
ρία Φρενῶν ἐστὶ Φρόνιμος· ἄλλως γε οὔτε παράσιτος ἀν-
εῖ. πρόκειται δὲ ἡμῖν περὶ παρασίτου ζητεῖν ὄντος, οὐχὶ
μὴ ὄντος. εἰ δὲ μὴ ὁ ἀνδρείος ἄλλως ἢ παρουσία ἀνδρείο-
τητος, καὶ ὁ Φρόνιμος παρουσία Φρονήσεως, καὶ ὁ παρά-
σιτος δὲ παρουσία τοῦ παρασιτεῖν παράσιτος ἔσται. ὥς
εἶγε τοῦτο μὴ ὑπάρχει αὐτῷ, περὶ ἄλλου τινός, καὶ οὐχὶ
παρασίτου, ζητήσομεν.

ΤΥΧ. Οὐκοῦν οὐδέποτε ἀπορήσει παράσιτος τροφῆς;

ΠΑΡ. Ἐοικεν ὥστε οὐτ' ἐπὶ τούτῳ, οὐτ' ἐπ' ἄλλῳ
ἐστὶν ὅτῳ λυπηθεῖν αἶν. Καὶ μὴν καὶ πάντες ὁμοῦ Φιλό- 55
σοφοι, καὶ ῥήτορες φοβοῦνται μάλιστα τοὺς γέ τοι

Tych. Verum, Simo, victus penuria angī illum proba-
bile est.

Par. Ignoras, Tychiade, illum omnino Parasitum non
esse, cibo qui indigeat. Neque enim fortis, cum abest ab
illo fortitudo, fortis est; neque prudens, cum destituitur
prudētia, est prudens. Alioquin enim neque Parasitus fue-
rit. Propositum vero nobis est quaerere de eo, qui Parasiti-
tus est, non de eo, qui non est. Si vero fortis non aliter,
quam praesente fortitudine, & prudens, prudentia praesen-
te; etiam Parasitus praesente parasitandi facultate Parasiti-
tus censetur: adeo ut nisi hoc in illo fuerit, de alio, nec
iam de Parasito, quaeramus.

Tych. Ergo nunquam cibi copiam non habebit Parasitus?

Par. Sic videtur. Itaque neque hac re, neque alia ulla,
est ut doleat. Iam Philosophi simul omnes & Rhetores ma-
xime timent. Plerosque certe illorum cum clava prodire

πλείστους αὐτῶν εὐροι τις ἂν μετὰ ξύλου προϊόντας· οὐκ ἂν δὴ πού, εἰ μὴ ἐφοβοῦντο, ὥπλισμένους, καὶ τὰς θύρας δὲ μάλα ἐρρωμένως ἀποκλείοντας, μή τις ἄρα νύκτωρ ἐπιβουλευσείεν αὐτοῖς δεδιότας. ὁ δὲ τὴν θύραν τοῦ δωματίου προστίθῃσιν· εἰκὴ καὶ τούτο, ὡς μὴ ὑπὸ ἀνέμου ἀνοιχθεῖη. γενομένου δὲ ψόφου νύκτωρ, οὐδέν τι μᾶλλον θορυβεῖται, ἢ μὴ γενομένου· καὶ δι' ἐρημίας δὲ ἀπίων, ἄνευ ξίφους ὁδεύει, φοβεῖται γὰρ οὐδὲν οὐδαμῶν. Φιλοσόφους δὲ πολλάκις εἶδον ἐγὼ, οὐδενὸς ὄντος δεινοῦ, τόξα ἐνεσκευασμένους. ξύλα μὲν γὰρ ἔχουσι, καὶ εἰς βαλα-
 36 νεῖον ἀπιώντες, καὶ ἐπ' ἄριστον. Παρασίτου μέντοι οὐδεὶς ἔχει κατηγορῆσαι μοιχείαν, ἢ βίαν, ἢ ἄρπαγην, ἢ ἄλλο τι ἀδίκημα ἀπλῶς· ἐπεὶ ὅ γε τοιοῦτος οὐκ ἂν εἴη παράσιτος, ἀλλ' ἑαυτὸν ἐκείνος ἀδικεῖ. ὥστ' εἰ μοιχεύσας τύχοι, ἅμα τῷ ἀδικήματι καὶ τοῦνομα μεταλαμβάνει τοῦ ἀδικήματος. ὥσπερ δὲ ὁ κακὸς, οὐ τὸ ἀγαθὸς ἀλλὰ φαῦλος εἶναι λαμβάνει, οὕτως, οἶμαι, ὁ πα-

videas, non armatos nempe, nisi metuerent: etiam ianuas firmiter occludere, timentes igitur, ne quis noctu sibi insidietur. At hic ianuam obdit conclavi, temere hoc quoque, ne aperiatur a vento. Strepitus vero si noctra exoriatur, nihilo movetur magis, quam si non ortus esset. Et si per desertum eat, sine gladio iter facit. Nihil enim usquam metuit. Philosophos autem saepe ego vidi, telis instructos, cum nihil usquam esset metuendum. Clavas enim habent, etiam cum in balneum eunt, aut ad prandium. Porro Parasitum nemo accuset adulterii, aut de vi, aut raptus, aut cuiuscunque simpliciter criminis. Nam talis quidem Parasitus non fuerit, sed ipse se iniuria afficiat. Itaque si forte adulterium committat, simul cum iniuria nomen etiam iniuriae recipit. Quemadmodum vero malus non hoc inde habet, ut sit bonus, sed ut improbus: sic, puto, Parasi-

ῥάσιτός, εἴαν τι ἀδικῇ, αὐτὸ μὲν τοῦτο ὅπερ ἐστὶν, ἀποβάλλει, ἀναλαμβάνει δὲ ὃ ἀδικεῖ. ἀδικήματα δὲ τοιαῦτα ῥητόρων καὶ φιλοσόφων ἄφθονα οὐ μόνον ἴσμεν αὐτοῖς γεγονότα καὶ ἡμᾶς, ἀλλὰ καὶ τοῖς βιβλίοις ἀπολειμμένα ὑπομνήματα ἔχουμεν, ὧν ἠδίκησαν. ἀπολογία μὲν γὰρ Σωκράτους ἐστὶ, καὶ Αἰσχίνου, καὶ Ὑπερίδου, καὶ Δημοσθένους, καὶ τῶν πλείστων σχεδόν τι ῥητόρων, καὶ σοφῶν παρασίτου δὲ οὐκ ἔστιν ἀπολογία, οὐδ' ἔχει τις εἰπεῖν δίκην πρὸς παράσιτόν τινι γεγραμμένην.

ΤΥΧ. Ἀλλὰ, νῆ Δία, ὁ μὲν βίος τοῦ παρασίτου 57.
κρείττων ἐστὶ τοῦ τῶν ῥητόρων καὶ τῶν φιλοσόφων· ὁ δὲ θάνατος φαυλότερος;

ΠΑΡ. Πάνυ μὲν οὖν τοῦναντίον παραπολὺ εὐδαιμονέστερος. φιλοσόφους μὲν γὰρ ἴσμεν ἅπαντας, ἢ τοὺς πλείστους, κακοὺς κακῶς ἀποθανόντας, τοὺς μὲν ἐκ καταδίκης ἐαλωκότας ἐπὶ τοῖς μεγίστοις ἀδικήμασι,

8 Οὐδ' ἔχει τις εἰπεῖν δίκην) καὶ τίς γὰρ κατὰ κινδὺν ἀποίσταται
Εὐτελοῦς καὶ παρεγραμμένου τίς δι- γραφήν; V.

tus, si quid sceleris committat, ipsum hoc, quod est, amittit, id vero, quod commisit, suscipit. Scelera vero talia Oratorum & Philosophorum plurima non nostra modo aetate patrata ab illis novimus, sed relicta etiam in libris monumenta male ab illis factorum habemus. Nam defensio exstat Socratis, & Aeschinis, & Hyperidis, & Demosthenis, & plerorumque fere Rhetorum ac Sapientium: Parasiti vero non exstat defensio, neque potest quisquam memorare litem Parasito intentatam.

Tych. Sed, per Iovem, vita quidem Parasiti melior forte Rhetorum & Philosophorum vita: at mors miserior?

Par. Quin contra eo multo beatior. Philosophos enim novimus, aut omnes, aut plerosque certe, male malos periisse, alios de sententia iudicum, maximorum criminum

Φαρμάκῳ τὸς δὲ καταπρησθέντας τὸ σῶμα ἅπαν¹
 τοὺς δὲ ἀπὸ δυσουρίας Φθινήσαντας, τοὺς δὲ Φυγόντας.
 παρασίτου δὲ θάνατον οὐδεὶς ἔχει τοιοῦτον εἰπεῖν, ἀλλὰ
 τὸν εὐδαιμονέστατον, Φαγόντος καὶ πiónτος. εἰ δὲ τις
 καὶ δοκεῖ βιαίῳ τετελευτηκέναι θανάτῳ, ἀπέπτῃσας
 ἀπέθανε.

58 ΤΥΧ. Ταῦτα μὲν ἱκανῶς διημίλληταί σοι τὰ πρὸς
 τοὺς Φιλοσόφους ὑπὲρ τοῦ παρασίτου. λοιπὸν δὲ εἰ κα-
 λὸν καὶ λυσitteλές ἐστι τὸ κτῆμα τοῦτο τῷ τρέφοντι,
 πειρῶ λέγειν. ἐμοὶ μὲν γὰρ δοκοῦσιν ὥσπερ εὐεργετοῦν-
 τες καὶ χαριζόμενοι τρέφειν αὐτοὺς οἱ πλούσιοι, καὶ εἶ-
 ναι τοῦτο αἰσχύνῃ τῷ τρεφομένῳ.

ΠΑΡ. Ὡς ἡλίθιά γέ σοι, ὦ Τυχιάδῃ, ταῦτα, εἰ μὴ
 δύνῃσαι γιγνώσκειν ὅτι πλούσιος ἄνθρωπος, εἰ καὶ τὸ Γύγου
 χρυσίον ἔχει, μόνος ἐσθίων, πένης ἐστὶ, καὶ προϊόν

1 Φαρμάκῳ) Ὡς Σωκράτης. V.
 ibid. Καταπρησθέντας τὸ σῶμα)

Ὡς Ἡράκλειτος ὁ Ἐφέσιος, V.

2 Φθινήσαντας) Ὡς Ἀντισθένης.

ibid. Φυγόντας) Hoc verbum in
 edd. eodem tenore cum prioribus
 connexum, & lacunae nota appo-

sita. Sed nulla in V. est lacuna.
 Excidit tamen Scholion aliquod:
 nam vox haec Antisthenem non
 respicit; & in textu reperitur ad
 alium spectans. In C. non exstat
 hoc Schol. Solan.

damnatos, veneno; alios toto corpore combustos; alios
 ex urinae difficultate interiisse, alios in exilio: Parasiti au-
 tem mortem id genus nemo dixerit, sed beatissimam eden-
 tis ac bibentis. Si quis vero etiam violenta morte videatur
 finiisse, ille cruditate mortuus est.

Tych. Satis tibi hoc contra Philosophos pro Parasito cer-
 ratum certamen est. Superest, ut dicere coneris, An etiam
 honesta atque utilis alenti sit ista possessio? Nam mihi vi-
 dentur tanquam a patronis, & liberalitate quadam pasci a
 divitibus; id ipsum autem pudori esse ei, qui sic pascitur.

Par. Quam puerilis esses, Tychiade, si non posses in-
 telligere, virum divitem, si vel Gygis haberet aurum, so-
 lus si cibum capiat, pauperem esse; & si progrediatur in

ἄνευ παρασίτου, πτωχὸς δοκεῖ, καὶ ὥσπερ στρατιώτης
χωρὶς ὅπλων ἀτιμότερος, καὶ ἐσθῆς ἄνευ πορφύρας,
καὶ ἵππος ἄνευ Φαλάρων, αὐτῷ καὶ πλούσιος ἄνευ πα-
ρασίτου ταπεινός τις καὶ εὐτελής φαίνεται. καὶ μὴν ὁ
μὲν πλούσιος κοσμεῖται ὑπ' αὐτοῦ· τὸν δὲ παράσιτον
πλούσιος οὐδέποτε κοσμεῖ. Ἄλλως τε οὐδὲ ὄνειδος αὐτῷ 59
ἐστίν, ὡς σὺ Φῆς, τὸ παρασιτεῖν ἐκείνῳ δηλονότι, ὡς
κρείττονι χεῖρονα. ὅπως γέ μὴν τῷ πλουσίῳ τοῦτο λυ-
σιτελές ἐστι, τὸ τρέφειν τὸν παράσιτον, ὥγε μετὰ τὸ
κοσμεῖσθαι ὑπ' αὐτοῦ, καὶ ἀσφάλεια πολλή ἐκ τῆς
τούτου δορυφορίας ὑπάρχει. οὔτε γὰρ μάχῃ ῥαδίως ἂν
τις ἐπιχειρήσῃ τῷ πλουσίῳ, τοῦτον ὁρῶν παρυστωτῶτα·
ἀλλ' οὐδ' ἂν ἀποθάνοι Φαρμάκῳ οὐδεὶς, ἔχων παράσι-
τον. τίς γὰρ ἂν τολμήσειεν ἐπιβουλεῦσαι τινὶ, τούτου
προεσθίουτος καὶ προπίνοντος; ὥστε ὁ πλούσιος οὐχὶ
κοσμεῖται μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν μεγίστων κινδύνων
ὑπὸ τοῦ παρασίτου σώζεται. οὕτω μὲν ὁ παράσιτος διὰ

14 Τοῦτου προεσθίουτος) Τοῦτο ἐπαινέσεται μυῖαν προγενομένην τῶν
καὶ μυῖαι ποιοῦσιν. ἀλλ' οὐδεὶς ἀνθρώπων τῶν ἰδυσμάτων. V.

publicum sine Parasito, mendicum videri. Et quemadmo-
dum miles sine armis eo contemptior, & vestis sine purpu-
ra, & sine phaleris equus, sic etiam dives sine Parasito,
humilis homo vilisque videtur. Quin ornatur ab illo di-
ves: Parasitum autem dives ornat nunquam. Alioquin nec
probrum illi est, ut tu ais, isti parasitari, nempe tanquam
praestantiori viliores; cum diviti hoc utile sit, nutrire Pa-
rasitum, cui praeterquam, quod ab hoc ornatur, etiam
securitas multa ab huius satellitio contingat. Neque enim
temere pugna quis invadat divitem, hunc ei adstantem vi-
dens: sed neque veneno facile moriatur, Parasitum qui ha-
beat. Quis enim insidiari alicui audeat, hoc cibum potum-
que praegustante? Itaque dives non ornatur modo, sed
maximis etiam ex periculis a Parasito liberatur. Adeo Pa-

Φιλοστοργίαν πάντα κίνδυνον ὑπομένει, καὶ οὐκ ἂν πα-
ραχωρήσειε τῷ πλουσίῳ Φαγεῖν μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀπο-
θανεῖν αἰρεῖται συμΦαγόν.

- 60 ΤΥΧ. Πάντα μοι δοκεῖς, ὦ Σίμων, διεξελθεῖν, ὥστε-
ρήσας οὐδέν τῆς σεαυτοῦ τέχνης, οὐχ, ὥσπερ αὐτὸς
ἔφασκες, ἀμελέτητος ὢν, ἀλλ' ὥσπερ ἂν τις ὑπὸ τῶν
μεγίστων γεγυμνασμένος. λοιπὸν, εἰ μὴ αἰσχίον αὐτὸ
τὸ ὄνομά ἐστι τῆς παρασιτικῆς, ἐβέλω μαθεῖν.

ΠΑΡ. Ὅρα δὴ τὴν ἀπόκρισιν, ἐάν σοι ἱκανῶς λέγε-
σθαι δοκῇ, καὶ πειρῶ πάλιν αὐτὸς ἀποκρίνασθαι πρὸς
τὸ ἐρωτώμενον ἢ ἄριστα οἶε. Φέρε γάρ, τὸν σῖτον εἰ πα-
λαιοὶ τί καλοῦσι;

ΤΥΧ. ΤροΦήν.

ΠΑΡ. Τί δὲ τὸ σιτεῖσθαι, οὐχὶ τὸ ἐσθίειν;

ΤΥΧ. Ναί.

rasitus, quidquid est periculi, amore ductus subit, ac non
tantum in edendo diviti nihil concefferit, verum etiam in
convictu illius mori non detrectat.

Tych. Omnia mihi, Simon, videris persecutus, neque
ulla in re artem tuam destituisse, non, ut dicebas ipse,
imparatus, sed ut exercitatus aliquis in rebus maximis. Su-
perest, ut audiam, an non ipsum Parasiticae nomen turpi-
culum sit.

Par. Vide ergo responfionem, an fatis tibi videatur di-
ci, & tenta ipse vicissim ad quaesita respondere, quomo-
do optimum tibi videbitur. Age enim, *si*on veteres quid
vocabant?

Tych. *Cibum.*

Par. Quid autem *si*ueisthai? nonne *edere*?

Tych. Sic est.

ΠΑΡ. Οὐκοῦν καθαμολόγηται τὸ παρασιτεῖν ὅτι οὐκ ἄλλο ἐστί;

ΤΥΧ. Τοῦτο γὰρ, ὦ Σίμων, ἐστίν, ὃ αἰσχρὸν φαίνεται.

ΠΑΡ. Φέρε δὴ πάλιν ἀποκρίναί μοι, πότερόν σοι δοκεῖ διαφέρειν, καὶ προκειμένων ἀμφοῖν, πότερον ἂν αὐτὸς ἔλοιο, ἢ τὸ πλεῖν, ἢ τὸ παραπλεῖν; 61

ΤΥΧ. Τὸ παραπλεῖν ἔγωγε.

ΠΑΡ. Τί δέ, τὸ τρέχειν, ἢ τὸ παρατρέχειν;

ΤΥΧ. Τὸ παρατρέχειν.

ΠΑΡ. Τί δέ, τὸ ἱππεύειν, ἢ τὸ παριππεύειν;

ΤΥΧ. Τὸ παριππεύειν.

ΠΑΡ. Τί δέ, τὸ ἀκοντίζειν, ἢ τὸ παρακοντίζειν;

ΤΥΧ. Τὸ παρακοντίζειν.

ΠΑΡ. Οὐκοῦν ὁμοίως ἔβ' ἔλοιο καὶ τοῦ ἐσθίειν μάλλον τὸ παρασιτεῖν;

Par. Nonne igitur constat, *parasitari* nihil esse aliud?

Tych. Hoc ipsum enim est, quod turpe videtur, Simon.

Par. Age ergo rursus mihi responde: utrum tibi videtur praeestare, & utrum propositis duobus elegeris, *navigarene*, an *iuxta navigare*?

Tych. Equidem *iuxta navigare*.

Par. Quid vero, *currerene*, an *iuxta currere*?

Tych. *Iuxta currere*.

Par. Quid vero, *equitarene*, an *iuxta equitare*?

Tych. *Iuxta equitare*.

Par. Quid autem, *iaculari*, an *iuxta iaculari*?

Tych. *Iuxta iaculari*.

Par. Nonne ergo similiter etiam malis *iuxta edere*, cum aliis, (hoc enim est *parasitari*). quam *edere simpliciter*?

ΤΥΧ. Ὁμολογεῖν ἀνάγκη καὶ σοι λοιπὸν, ὥσπερ οἱ παῖδες, ἀφίξομαι καὶ ἑῶς καὶ μετ' ἄριστον, μαθησόμενος τὴν τέχνην· σὺ δέ με αὐτὴν δίκαιος διδάσκειν ἀφθόως, ἐπεὶ καὶ πρῶτος μαθητὴς σοι γίγνομαι. Φασὶ δὲ καὶ τὰς μητέρας μᾶλλον τὰ πρῶτα φιλεῖν τῶν τέκνων.

Tych. Necesse est tibi assentiri. Atque in posterum ego tibi, ut pueri, mane veniam & post prandium, discendae huius artis causa. Aequum autem est, ut eam tu me sine invidia doceas, quandoquidem primus ego tibi sum discipulus. Aiunt vero, a matribus etiam magis amari primogenitos.

ΑΝΑΧΑΡΣΙΣ

Η ΠΕΡΙ ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ.

ΑΝΑΧΑΡΣΙΣ ΚΑΙ ΣΟΛΩΝ.

ΑΝΑΧ. ΤΑΥΤΑ δὲ ὑμῖν, ὦ Σόλων, τίνος ἕνεκα οἱ νέοι ποιοῦσιν; οἱ μὲν αὐτῶν περιπλεκόμενοι, ἀλλήλους ὑποσκελίζουσιν, οἱ δὲ ἄγχουσι καὶ λυγίζουσι, καὶ ἐν τῷ πηλῷ συναναφύρονται καλινδούμενοι, ὥσπερ σύες. καίτοι κατ' ἀρχὰς εὐθὺς ἀποδυσάμενοι (ἑώρων γὰρ) λίπα τε ἡλείψαντο, καὶ κατέψησε μάλα εἰρηνικῶς ἄτερος τὸν ἕτερον ἐν τῷ μέρει. μετὰ δὲ οὐκ οἶδ' ὅ, τι παθόντες, ὠθοῦσί τε ἀλλήλους συννευκότες, καὶ τὰ μέτωπα συναράττουσιν, ὥσπερ οἱ κριοί. καὶ ἦν ἰδοῦ ἀράμενος ἐκείνοσιν τὸν ἕτερον ἐκ τοῖν σκελοῖν, ἀφῆκεν εἰς τὸ

7 Καλινδούμενοι) Ἀπὸ τοῦ κυλιόμενοι. G.

ΑΝΑΧΑΡΣΙΣ

SIVE DE EXERCITATIONIBUS

(vulgo de Gymnasis.)

ANACHARSIS ET SOLON.

Anach. I STA vero, Solon, apud vos iuvenes cuius rei gratia faciunt? Alii complexi se invicem alter alterum supplantant: alii angunt, & inflectunt, & in luto volutati se mutuo conspurcant ut fues. Quamquam ab initio cum primum se exuerunt, (vidi enim) pingui se ungere solent, & mutuo mulcere alter alterum plane pacate: deinde vero, nescio quo instinctu, tridunt se invicem pronis capitibus, & frontibus arietum instar concurrunt. Et ubi ecce iste alterum cruribus sublatum prostravit humi, ipse deinde su-

- ἔδαφος· εἴτ' ἐπικαταπεσὼν, ἀνακύπτειν οὐκ ἔα, συνω-
 θῶν κάτω ἐς τὸν πηλόν· τέλος δὲ ἤδη περιπλέξας αὐτῷ
 τὰ σκέλη κατὰ τὴν γαστέρα, τὸν πῆχυν ὑποβαλὼν τῷ
 λαιμῷ, ἄγχει ἄβλιον· ὁ δὲ παρακροτεῖ ἐς τὸν ὦμον, ἰκε-
 τεύων, οἶμαι, ὥς μὴ τέλεον ἀποπνιγεῖν. καὶ οὐδὲ τοῦ
 ἐλαίου ἐνεκα Φείδονται, μὴ μολύνεσθαι, ἀλλ' ἀφανί-
 σαντες τὸ χρίσμα, καὶ τοῦ βορβόρου ἀναπλησθέντες,
 ἐν ἰδρώτι ἅμα πολλῷ, γέλωτα ἐμοὶ γοῦν παρέχουσιν,
 2 ὥσπερ οἱ ἐγχείλυες ἐκ τῶν χειρῶν διολισθαίνοντες. Ἐτε-
 ροὶ δὲ ἐν τῷ αἰθρίῳ τῆς αὐλῆς τὸ αὐτὸ τοῦτο δρῶσιν· οὐκ
 ἐν πηλῷ οὗτοί γε, ἀλλὰ ψάμμον ταύτην βαθεῖαν ὑπο-
 βαλλόμενοι ἐν τῷ ὀρύγματι πάττουσιν τε ἀλλήλους,
 καὶ αὐτοὶ ἐκόντες ἐπαμῶνται τὴν κόνιν ἀλεκτρούων δί-
 κην, ὥς ἀφυκτότεροι εἶεν ἐν ταῖς συμπλοκαῖς, οἶμαι,
 τῆς ψάμμου τὸν ὀλισθόν ἀφαιρούσης, καὶ βεβαιότεραν
 3 ἐν ξηρῷ παρεχούσης τὴν ἀντίληψιν. Οἱ δὲ ὀρθοστάδην

perincumbens tollere se illum non finit, contruditque deor-
 sum in lutum. Tandem vero iam cruribus suis illius ven-
 trem complexus, suoque cubitu gutturi illius subiecto,
 suffocat miserum, qui istius interim humerum plaudit, sup-
 pliciter eo gestu rogans, puto, ne plane fauces sibi elidan-
 tur. Ac ne olei quidem causa parcunt, quo minus inquie-
 nentur, sed detergo unguento, oppleri stercore, sudore
 insuper multo *diffuentes*, risum mihi quidem praebent, an-
 guillarum instar alterius alter elabentes manibus. Alii in
 subdivali aulae idem faciunt, non in luto hi quidem, sed
 arenam istam profundam substratam habentes in cavea,
 conspergunt se invicem, & sponte sua pulvere se, gallo-
 rum gallinaceorum instar, accumulunt, puto, ut minus in-
 ter complectendum elabi possint, lubricitatem illam aufe-
 rente arena, & firmiorem praestante in sicco comprehen-
 dendi facultatem. Illi vero conspersi, recto statu, verberi-

πεκονιμένοι καὶ αὐτοὶ παίουσιν ἀλλήλους προσπεσόντες, καὶ λακτίζουσιν. οὗτοσὶ γοῦν καὶ τοὺς ὀδόντας ἔοικεν ἀποπτύσειν ὁ κακοδαίμων· οὕτως αἵματος αὐτῷ καὶ ψάμμου ἀναπέπλησται τὸ στόμα, πύξ ὡς ὄρας παταχθέντος ἐς τὴν γνάβον. ἀλλ' οὐδὲ ὁ ἄρχων οὗτοσὶ διίστησιν αὐτούς, καὶ λύει τὴν μάχην. τεκμαίρομαι γὰρ τῇ πορφυρίδι τῶν ἀρχόντων τινὰ τοῦτον εἶναι. Ὁ δὲ καὶ 4 ἐποτρύνει, καὶ τὸν πατάξαντα ἐπαινεῖ· ἄλλοι δὲ ἀλλαχόθι πάντες ἐγκοινοῦσι, καὶ ἀναπηδῶσιν, ὥσπερ θέοντες, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ μένοντες, καὶ ἐς τὸ ἄνω συναλλόμενοι, λακτίζουσι τὸν αἶρα. Ταῦτα οὖν ἐθέλω εἰδέναι τίνος 5 ἀγαθοῦ ἂν εἴη ποιεῖν· ὡς ἔμοι γε μανία μᾶλλον εοικέναι δοκεῖ τὸ πρᾶγμα, καὶ οὐκ ἔστιν ὅστις ἂν ῥαδίως μεταπίσειέ με ὡς οὐ παραπαίουσιν οἱ ταῦτα ὀρῶντες.

ΣΟΛ. Καὶ εἰκότως, ὦ Ἀνάχαρσι, τοιαῦτά σοι τὰ 6 γιγνόμενα φαίνεται ξένα γε ὄντα, καὶ πάμπλου τῶν Σκυθικῶν ἐθῶν ἀπάδοντα, καθάπερ καὶ ὑμῖν πολλὰ

bus se invicem calcibusque impetunt. Hic ergo miser ipsos videtur dentes exspuere: adeo sanguine illi atque arena os oppletum est, pugno, ut vides, mala illi percussa. Sed neque iste praefectus illos separat, aut pugnam solvit: e purpura enim, de magistratu aliquem hunc esse, colligo. Quin incitat etiam, & qui percussit, eum laudat. Alii vero alio loco celeriter se movent, & exsultant quasi currentes, cum eodem in loco maneant; & iactato in altum corpore calcibus aëra petunt. Haec igitur, scire velim, cui bono sit facere: nam mihi furori potius similis res videtur, nec est, qui facile hoc mihi eripiat, non insanire, qui ista faciunt.

Sol. Nec mirum est, Anacharsi, talia tibi, quae hic fiunt, videri, cum peregrina tibi sint, & multum a Scythicis moribus abhorrentia; quemadmodum vicissim vobis

εἰκὸς εἶναι μαθήματα, καὶ ἐπιτηδεύματα, τοῖς Ἑλλησιν ἡμῖν ἀλλόκοτα εἶναι δόξαντα ἂν, εἴ τις ἡμῶν ὥσπερ σὺ νῦν ἐπισταίῃ αὐτοῖς. πλὴν ἀλλὰ θάρρει, ᾧ ᾗ γαθέ· οὐ γὰρ μανία τὰ γιγνόμενά ἐστιν, οὐδ' ἐφ' ὕβρει οὗτοι παίουσιν ἀλλήλους, καὶ κυλίουσιν ἐν τῷ πηλῷ, ἢ ἐπιπάττουσι τὴν κόνιν· ἀλλ' ἔχει τινὰ χρεῖαν οὐκ ἀτερπῆ τὸ πρᾶγμα, καὶ ἀκμὴν οὐ μικρὰν ἐπάγει τοῖς σώμασιν. ἦν γοῦν ἐνδιατρίψης, ὥσπερ οἶμαί σε ποιήσῃ, τῇ Ἑλλάδι, οὐκ εἰς μακρὰν εἰς καὶ αὐτὸς ἔσῃ τῶν πεπηλωμένων, ἢ κεκονιμένων. οὕτω σοι τὸ πρᾶγμα ἡδύ τε ἅμα καὶ λυσιτελές εἶναι δόξει.

ANAX. Ἄπαγε, ᾧ Σόλων. ὑμῖν ταῦτα γένοιτο τὰ ὠφέλιμα, καὶ τερπνά· ἐμὲ δὲ εἴ τις ὑμῶν τοιοῦτό τι διαθείῃ, εἴσεται ὥς οὐ μάτην διεζώσμεθα τὸν ἀκινάκην.
 7 Ἀτὰρ εἰπέ μοι, τί ὄνομα ἔφεσθε τοῖς γιγνομένοις; ἢ τί φῶμεν ποιεῖν αὐτούς;

multas & disciplinas esse & studia verisimile est, quae aliena videantur Graecis nobis, si quis nostrum, ut tu iam hisce, illis adstet. Sed crede mihi, vir optime, non sunt furor, quae fiunt, neque iniuriae causa isti se invicem percutiunt, & in luto provolvunt, aut conspergunt pulvere; verum utilitatem ea res habet non iniucundam, & robur non parvum corporibus conciliat. Si proinde moraberis, quod facturum te spero, aliquamdiu in Graecia, non ita multo post unus & ipse eris de illis luto aut pulvere oppletis: adeo tibi ea res iucunda pariter atque utilis videbitur.

Anach. Apage, Solon, vobis eveniant utilia ista atque iucunda. Mihi quidem si vestrum aliquis tale quid faciat, sentiet, non frustra nos accinctos acinace. Verum dic mihi, quod nomen posuistis his, quae hic fiunt, aut quid facere istos dicamus?

ΣΟΛ. Ὁ μὲν χώρος αὐτός, ὃ Ἀνάχαρσι, γυμνάσιον ὑφ' ἡμῶν ὀνομάζεται, καὶ ἔστιν ἱερὸν Ἀπόλλωνος τοῦ Λυκίου· καὶ τὸ ἄγαλμα δὲ αὐτοῦ ὄρας, τὸν ἐπὶ τῇ στήλῃ κεκλιμένον, τῇ ἀριστερᾷ μὲν τὸ τόξον ἔχοντα· ἡ δεξιὰ δὲ ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς ἀνακεκλασμένη, ὥσπερ ἐκ καμάτου μακροῦ ἀναπαυόμενον δείκνυσι τὸν Θεόν. Τῶν 8 γυμνασμάτων δὲ τούτων, τὸ μὲν ἐν τῷ πηλῷ ἐκείνῳ πάλη καλεῖται, οἷδ' ἐν τῇ κόνει παλαίουσιν καὶ αὐτοί. τὸ δὲ παίειν ἀλλήλους ὀρθοστάδην παγκρατιάζειν λέγομεν. καὶ ἄλλα δὲ ἡμῖν ἐστὶ γυμνάσια τοιαῦτα πυγμῆς, καὶ δίσκου, καὶ τοῦ ὑπεράλλεσθαι, ὧν ἀπάντων ἀγῶνας προτίθεμεν. καὶ ὁ κρατήσας ἄριστος εἶναι δοκεῖ τῶν καθ' αὐτὸν, καὶ ἀναιρεῖται τὰ ἄλλα.

ANAX. Τὰ δὲ ἄλλα τίνα ὑμῖν ταῦτά ἐστιν;

9

ΣΟΛ. Ὀλυμπιάσι μὲν στέφανος ἐκ κοτίνου, Ἰσθμοῖ δὲ ἐκ πίτυος, ἐν Νεμέᾳ δὲ σελίνων πεπλεγμένος· Πυθοῖ δὲ μῆλα τῶν ἱερῶν τοῦ Θεοῦ παρ' ἡμῖν δὲ τοῖς

Sol. Locus ipse, Anacharsi, Gymnasium a nobis appellatur, & est illud Apollini Lycio sacrum. Vides signum illius, illum ad columellam se acclinantem, sinistra habentem arcum: dextra vero supra caput reflexa velut e longo labore requiescentem ostendit Deum. Exercitationum autem istarum ea, quae fit in luto isto, lucta vocatur; isti in pulvere, luctantur ipsi quoque: illud, quod erecto corpore se invicem feriunt, pancratio certare dicimus. Sunt autem nobis alia quoque id genus exercitamenta pugilatus, & disci, & saltus: quorum omnium certamina proponimus, & qui vicerit, ille praestantissimus inter suos videtur, & reportat praemia.

Anach. Quae sunt autem illa apud vos praemia?

Sol. Olympiae corona oleagina; in Isthmo de pinu; Nemeae de apio plexa; in Pythiis poma de sacris Deo; apud

Παναθηναίους τὸ ἔλαιον τὸ ἐκ τῆς μορίας. τί ἐγέλασας, ὦ Ἀνάχαρσι; ἢ διότι μικρά σοι ταῦτα εἶναι δοκεῖ;

ANAX. Οὐκ' ἀλλὰ πάνσεμνα, ὦ Σόλων, κατέλεξας τὰ ἄθλα, καὶ ἄξια τοῖς τε διαθεῖσιν αὐτὰ Φιλοτιμείσθαι ἐπὶ τῇ μεγαλοδωρεᾷ, καὶ τοῖς ἀγωνισταῖς αὐτοῖς ὑπερεσπουδακέναι περὶ τὴν ἀναίρεσιν τῶν τηλικούτων, ὥστε μῆλων ἕνεκα, καὶ σελίνων, τοσαῦτα προπονεῖν καὶ κινδυνεύειν, ἀγχομένους πρὸς ἀλλήλων, καὶ κατακλωμένους, ὥς οὐκ ἐνὸν ἀπραγμόνως εὐπορήσαι μῆλων ὅτῳ ἐπιθυμία, ἢ σελίνῳ ἔστε Φανῶσθαι, ἢ πίτυϊ, μήτε πηλῷ καταχρίόμενον τὸ πρόσωπον, μήτε λακτιζόμενον ἐς τὴν γαστέρα ὑπὸ τῶν ἀνταγωνιστῶν.

10 ΣΟΛ. Ἄλλ', ὦ ἄριστε, οὐκ ἐς ψιλὰ τὰ διδόμενα ἡμεῖς ἀποβλέπομεν. ταῦτα μὲν γάρ ἐστι σημεῖα τῆς νίκης, καὶ γνωρίσματα, οἳ τινες οἱ κρατήσαντες ἢ δὲ παρακολουθοῦσα τούτοις δόξα, τοῦ παντὸς ἀξία τοῖς νεικηκόσιν ὑπὲρ ἧς καὶ λακτίζεσθαι καλῶς ἔχει τοῖς

nos Panathenaicis, oleum ex Minervae olea. Quid rides, Anacharsi? an quod parva tibi videntur ista?

Anach. Non: sed magna dixisti praemia, & digna, in quibus liberalitate certarent, qui ea constituerunt; digna, pro quibus auferendis supra etiam, quam possunt, contendant athletae: adeo ut malorum causa & apiorum tantum laboris praecipiant, & periculum incurrant, ne alter ab altero suffocentur, & luxentur; quasi non liceret sine molestia copiam malorum, cui volupe sit, consequi, aut coronari apio, vel pinu, etiam ut non linatur tibi luto facies, neque calcibus venter ab adversariis contundatur.

Sol. Sed, vir optime, non ad nuda ista munera respicimus. Haec enim victoriae signa sunt, & indicant, qui vice-rint. Verum quae consequitur gloria, ea vero quantivis pretii est victoribus: pro hac etiam calcibus peti praecla-

θρησκόμενοι τὴν εὐκλειαν ἐκ τῶν πόνων. οὐ γὰρ ἀπονητὲ προσγένοιτο αὐ αὐτῇ· ἀλλὰ χρὴ τὸν ὀρεγόμενον αὐτῆς, πολλὰ τὰ δυσχερῆ ἀνασχόμενον ἐν τῇ ἀρχῇ, τότε ἤδη τὸ λυσιτελεῖς, καὶ ἡδὺ τέλος ἐκ τῶν καμάτων περιμένειν.

ANAX. Τοῦτο Φῆς, ὦ Σόλων, τὸ τέλος ἡδὺ καὶ λυσιτελεῖς, ὅτι πάντες αὐτοὺς ὄψονται ἔστεφανωμένους, καὶ ἐπὶ τῇ νίκῃ ἐπαινέσονται, πολὺ πρότερον οἰκτείραντες ἐπὶ ταῖς πληγαῖς· οἱ δὲ εὐδαιμονήσουσιν, ἀντὶ τῶν πόνων μῆλα καὶ σέλινα ἔχοντες.

ΣΟΛ. Ἀπειρος εἶ, Φημί, τῶν ἡμετέρων ἔτι μετὰ μικρὸν δὲ ἄλλα σοι δόξει περὶ αὐτῶν, ἐπειδὴν ἐς τὰς πανηγύρεις ἀπίων, ὅρας τοσοῦτον πλῆθος ἀνθρώπων συλλεγόμενον ἐπὶ τὴν θέαυ τῶν τριούτων, καὶ θέατρα μυριάδων συμπληρούμενα, καὶ τοὺς ἀγωνιστὰς ἐπαινούμενους, τὸν δὲ καὶ νικήσαντὰ αὐτῶν ἰσόθεον νομιζόμενον.

ANAX. Αὐτὸ τοῦτο, ὦ Σόλων, καὶ τὸ οἰκτιστόν ἐστιν, I I

rum videtur his, qui bonam ex laboribus famam venantur: nec enim ea sine labore contigerit; sed oportet, qui illam appetat, multa ab initio subire difficilia, ac tum demum utilem illum honestumque finem e laboribus expectare.

Anach. Hunc nempe ais finem iucundum atque utilem, quod omnes illos videbunt coronatos, & victoriae causa laudabunt, qui diu ante miserati illos fuerant propter plagas. Atqui hi iam felices erunt, qui pro laboribus poma habeant & apia.

Sol. Imperitus es, inquam, rerum nostrarum adhuc: paulo post aliter de iis senties, cum delatus in conventus illos collectam videbis tantam hominum multitudinem talium spectaculorum causa, & impleta theatra tot millium capacia, & laudatos athletas, & honore Diis aequatum, qui vicerit reliquos.

Anach. Ipsum hoc vero, Solon, miserrimum est, si non

εἰ μὴ ἐπ' ὀλίγων ταῦτα πάσχοσιν, ἀλλὰ ἐν τοσούτοις
 θεαταῖς καὶ μάρτυσι τῆς ὕβρεως, οἱ δηλαδὴ εὐδαιμο-
 νίσουσιν αὐτοὺς, αἵματι βαινομένους ὁρῶντες, ἢ ἀγχο-
 μένους πρὸς τῶν ἀντιπάλων. ταῦτα γὰρ τὰ εὐδαιμονέ-
 στατα πρόσθετι τῇ νίκῃ αὐτῶν. παρ' ἡμῖν δὲ τοῖς Σκύ-
 θαις, ἦν τις, ὃ Σόλων, ἢ πατάξῃ τινὰ τῶν πολιτῶν, ἢ
 ἀνατρέψῃ προσπεσὼν, ἢ θοιμάτιον περιρρήξῃ, μεγάλας
 οἱ πρεσβύται τὰς ζημίας ἐπάγουσι, καὶ ἐπ' ὀλίγων
 τῶν μαρτύρων τοῦτο πάθῃ τις· οὔτι γὰρ ἐν τηλικούτοις θεά-
 τροις, οἷα σὺδιηγῇ τὸ Ἰσθμοῖ, καὶ τὸ ἐν Ὀλυμπίᾳ. οὐ
 μὲν ἀλλὰ τοὺς μὲν ἀγωνιστάς, οἰκτεῖρειν μοι ἔπεισιν,
 ὧν πάσχοσι τῶν δὲ θεατῶν, οὓς Φῆς ἀπανταχόθεν
 τοὺς ἀρίστους παραγίγνεσθαι ἐς τὰς πατηγύρεις, καὶ
 πάντῃ θαυμάζω, εἰ τὰ αναγκαῖα παρέντες, σχολάζουσιν
 ἐπὶ τοῖς τοιούτοις. οὐδὲ γὰρ ἐκεῖνό πω δύναμαι κατα-
 νοῆσαι, ὅτι τοῦτο τερπνὸν αὐτοῖς, ὁρᾶν παιομένους γε,

paucis arbitris ista fubeunt, sed apud tot spectatores, ac
 testes contumeliae, qui nempe beatos illos praedicabunt,
 videntes ut sanguine fluant, aut angantur ab adversariis.
 Haec enim beatissima sunt in illorum victoria. Apud nos
 vero Scythas, Solon, si quis aut pulset civium quem-
 quam, aut impetu facto evertat, aut vestem deripiat, ma-
 gnas illi poenas nostri seniores infligunt, etiam si cui pau-
 cis testibus hoc eveniat, nec in tantis theatris, quanta tu
 narras, Isthmi atque Olympiae. Verum certatorum qui-
 dem misereri subit *ob ea*, quae patiuntur: spectatores au-
 tem, quos ais undique convenire praestantissimos ad istas
 celebritates, & ipsos valde miror, si necessariis relictis
 otium sibi sumunt ad talia. Nondum enim illud possum
 intelligere, quae sit illis iucunditas, videre ferientes se &

καὶ διαπληκτιζομένους ἀνθρώπους, καὶ πρὸς τὴν γῆν ἀραττομένους, καὶ συντριβομένους ὑπ' ἀλλήλων.

ΣΟΛ. Εἰ καιρὸς ἦν, ὦ Ἀνάχαρσι, Ὀλυμπίων, ἢ 12 Ἰσθμίων, ἢ Παναθηναίων, αὐτὸ ἂν σε τὸ γιγνόμενον ἐδίδαξεν, ὥς οὐ μάτην ἐσπουδάκαμεν ἐπὶ τούτοις. οὐ γὰρ οὕτω λέγων ἂν τις προσβιβάσειέ σε τῇ ἡδονῇ τῶν ἐκεῖ ὀρωμένων, ὥς εἰ καθεζόμενος αὐτὸς ἐν μέσοις τοῖς θεαταῖς, βλέποις ἀρετὰς ἀνδρῶν, καὶ κάλλη σωμάτων, καὶ εὐεξίας θαυμαστὰς, καὶ ἐμπειρίας δεινὰς, καὶ ἰσχὺν ἄμαχον, καὶ τόλμαν, καὶ φιλοτιμίαν, καὶ γνώμας ἀπτήτους, καὶ σπουδὴν ἀληκτον ὑπὲρ τῆς νίκης. εὖ γὰρ δὴ οἶδα, ὥς οὐκ ἂν ἐπαύσω ἐπαινῶν, καὶ ἐπιβοῶν, καὶ ἐπικροτῶν.

ANAX. Νῆ Δί', ὦ Σόλων, καὶ ἐπιγελῶν γε προσέτι 13 καὶ ἐπιχλευάζων. ἅπαντα γὰρ ὅποσα κατηριθμῆσω ἐκεῖνα, τὰς ἀρετὰς, καὶ τὰς εὐεξίας, καὶ τὰ κάλλη,

conflictantes homines, & terrae allifos, & alterum ab altero contritos.

Sol. Si tempus esset, Anacharsi, Olympiorum, aut Isthmiorum, aut Panathenaeorum, ipsa te res doceret, quam non temere studium in his rebus ponamus. Neque enim dicendo quisquam ita te admovere quasi possit voluptati eorum, quae ibi fiunt, quam si sedens ipse inter medios spectatores, videas virtutes virorum, pulchritudines corporum, & habitus ad valetudinem admirabiles, & horribiles peritias, & robur invictum, & audaciam, & honoris cupiditatem, & animos insuperabiles, & studium nunquam deficiens victoriae: bene equidem novi, finem te laudandi, & inclamandi, & plaudendi non facturum.

Anach. Per Iovem, Solon, & irridendi insuper atque cavillandi. Omnia enim illa, quae modo enumerabas, virtutes, & habitus bonos, & pulchritudines, & audaciam, vi-

καὶ τόλμαν, ὁρῶ οὐδενὸς μεγάλου ἕνεκα παραπολλυ-
 μένας ὑμῖν, οὔτε πατρίδος κινδυνευούσης, οὔτε χώρας
 πορθουμένης, οὔτε Φίλων ἢ οἰκείων πρὸς ὕβριν ἀπαγο-
 μένων. ὥστε τοσούτῳ γελοιότεροι ἂν εἶεν, ἄριστοι μὲν, ὡς
 Φῆς, ὄντες, μάτην δὲ τοσαῦτα πάσχοντες, καὶ ταλαι-
 πωρούμενοι, καὶ αἰσχύνοντες τὰ κάλλη καὶ τὰ μεγέθη
 τῇ ψάμμῳ, καὶ τοῖς ὑπωπίοις, ὡς μήλου καὶ κοτίνου
 ἐγκρατεῖς γέγοντο νικήσαντες. ἦδ' ὃν γὰρ μοι αἰεὶ μεμνή-
 σθαι τῶν ἄλλων, τοιούτων ὄντων. ἀτὰρ εἰπέ μοι, πάν-
 τες αὐτὰ λαμβάνουσιν οἱ ἀγωνισταί;

ΣΟΛ. Οὐδαμῶς, ἀλλὰ εἰς ἐξ ἀπάντων, ὁ κρατήσας
 αὐτῶν.

ΑΝΑΧ. Εἴτ', ὦ Σόλων, ἐπὶ τῷ ἀδήλῳ καὶ ἀμφιβό-
 λῳ τῆς νίκης τοσούτοι πονοῦσι, καὶ ταῦτ' εἰδότες, ὅτι ὁ
 μὲν νικῶν εἰς ἕσται πάντως, οἱ δὲ ἡττώμενοι πάμπολο-

7 Ὑπάπια) Ὑπάπια, genae. τὰ τὰ ἐξ αὐτῶν ἐκίοντα ποιά. ὅπως
 ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς πεινώματα, ἢ γὰρ οἱ ὀφθαλμοί. G.

deo nullius magnae rei causa vobis disperire, cum neque
 patria sit in periculo, neque regio vastetur, neque amici
 aut familiares abripiantur ad contumeliam. Itaque tanto
 fuerint magis ridiculi, si, cum sint, ut ais, praestantissimi,
 nequidquam tot ac tanta patiantur, & malis conflicten-
 tur, ac pulchritudines istas ac magnitudines arena foedent
 ac livoribus, ut pomo aut oleae ramo potiantur victores.
 Suave enim mihi semper meminisse praemiorum, quae tan-
 ta sint scilicet. Sed dic mihi, omnesne ea accipiunt, qui
 decertant?

Sol. Minime, sed unus ex omnibus, qui illos superavit.

Anach. Tum igitur, Solon, de obscura & ancipiti victo-
 ria tot homines laborant, idque cum sciant, victorem

λοι μάττην ἄθλοι πληγὰς, οἱ δὲ καὶ τραύματα λαμβάνοντες;

ΣΟΛ. Ἐοικας, ὦ Ἀνάχαρσι, μηδέπω ἐννεονηκέναι 14 πολιτείας ὁρῆς πέρι μηδέν· οὐ γὰρ ἂν τὰ κάλλιστα τῶν ἔθων ἐν ψόγῳ ἐτίθεσο. ἦν δέ σοι μελήσῃ ποτὲ εἶδέναι ὅπως ἂν τὰ κάλλιστα οἰκηθεῖν πόλεις, καὶ ὅπως ἂν ἄριστοι γένοιντο οἱ πολῖται αὐτῆς, ἐπαινέσῃ τότε καὶ τὰς ἀσκήσεις ταύτας, καὶ τὴν φιλοτιμίαν, ἣν φιλοτιμούμεθα πρὸς αὐτάς, καὶ εἴη ὅτι πολὺ τὸ χρήσιμον ἔχουσιν ἐγκαταμεμυγμένον τοῖς πόνοις, εἰ καὶ νῦν μάττην σπουδάξωσθαι δοκοῦσι.

ANAX. Καὶ μὴν, ὦ Σόλων, κατ' οὐδὲν ἄλλο ἀπὸ τῆς Σκυθίας ἤκω παρ' ὑμᾶς, τοσαύτην μὲν γῆν διοδεύσας, μέγαν δὲ τὸν Εὐξείνιον, καὶ δυσχείμερον, περαιωθεὶς, ἢ ὅπως νόμους τε τοὺς Ἑλλήνων ἐκμάθοιμι, καὶ ἔθῃ παρ' ὑμῖν κατανοήσαιοι, καὶ πολιτείαν τὴν ἀρίστην ἐκμελετήσαιοι. διὸ καὶ σὲ μάλιστα φίλον ἐξ ἀπάντων

unum omnino futurum, victos autem plurimos, qui frustra miseri plagas, partim etiam vulnera acceperint?

Sol. Videris, Anacharsi, nondum quidquam de recta reipublicae gerendae ratione cogitasse: nec enim instituta pulcherrima reprehendenda duceres. Si vero tibi curae fuerit aliquando scire, quomodo pulcherrime condi possit civitas, & qua ratione optimi fiant illius cives, laudabis tunc etiam exercitationes hasce, & honoris studium, quo in illis versamur, & scies, multam habere admixtam laboribus utilitatem, etiamsi frustra nunc laborare videantur.

Anach. Quin ego, Solon, nulla alia causa e Scythia ad vos venio, tantis terrae spatiis superatis, magnum Euxinum ac procellosum transvectus, nisi ut leges Graecorum ediscam, & qui sint apud vos mores, cognoscam, & formam reipublicae optimam meditando assequar: qua de cau-

Ἀθηναίων καὶ ξένον, προσιλόμην κατὰ κλέος, ἐπεῖπερ ἤκουον νόμων τε τινῶν ξυγγραφέα εἶναί σε, καὶ ἐθῶν τῶν ἀρίστων εὐρετὴν, καὶ ἐπιτηδευμάτων ἀφελίμων εἰσηγητὴν, καὶ ὅλως πολιτείας τινὸς συναρμοστὴν ὥστε οὐκ ἂν σβάνοις διδάσκων με, καὶ μαθητὴν ποιούμενος, ὡς ἔγωγε ἤθεώς ἂν ἄσιτός σοι, καὶ ἄποτος παρακαθεζόμενος, ἐς ὅσον ἂν αὐτὸς διαρκοίης λέγων, κεχηνῶς ἐπακούοιμι περὶ πολιτείας τι καὶ νόμων διεξιόντος.

- 15 ΣΟΛ. Τὰ μὲν πάντα οὐ ράδιον, ὦ ἐταῦρε, διελθεῖν ἐν βραχεὶ· ἀλλὰ κατὰ μέρη ἐπιῶν, εἴσῃ ἕκαστα, οἷα μὲν περὶ θεῶν, οἷα δὲ περὶ γονέων, ἢ περὶ γάμων, ἢ τῶν ἄλλων δοκεῖ ἡμῖν. ἃ δὲ περὶ τῶν νέων γιγνώσκωμεν, καὶ ὅπως αὐτοῖς χρώμεθα, ἐπειδὴν πρῶτον ἀρξώμεθα συνιέναι τε τοῦ βελτίονος, καὶ τῷ σώματι ἀνδρίζεσθαι, καὶ ὑφίστασθαι τοὺς πόνους ταῦτα ἤδη σοι διέξειμι, ὡς μάθοις οὗ τινος χάριν τὰς ἀσκήσεις ταύτας προτεθέναι·

fa etiam te maxime amicum ex omnibus Atheniensibus hospitemque delegi ex fama, quandoquidem audieram, legum te quarundam scriptorem esse, & morum optimorum inventorem, teque instituta utilia introduxisse, atque in universum rempublicam quandam constituiſſe. Igitur quamprimum me doce, & discipulum tibi habe: nam ego iucunde vel sine cibo & potu tibi affidens, quousque ipse durare dicendo possis, hiansque audiam te de republica & legibus aliquid disputantem.

Sol. Univerſa quidem, ſodalis, breviter enarrare non facile eſt: ſed ſi per partes obire ea mecum velis, ſingula intelliges, quae de Diis, quae de parentibus, quae de nuptiis, reliquiſque rebus nobis placeant. Quae vero de iuvenibus decernamus, & quomodo illos tractemus, ubi primum intelligere, quid ſit melius, incipiunt, & virile robur accipere, & pares eſſe laboribus; haec iam tibi enarro, uti

μεν αὐτοῖς, καὶ διαπονεῖν τὸ σῶμα καταναγκάζομεν, οὐ μόνον ἕνεκα τῶν ἀγώνων, ὅπως τὰ ἄβλα δύναιντο ἀναρῆσθαι ἐπ' ἐκείνα μὲν γὰρ ὀλίγοι πάνυ ἐξ ἀπάντων χωροῦσιν, ἀλλὰ μείζον τι ἀπάσῃ τῇ πόλει ἀγαθὸν ἐκ τούτου καὶ αὐτοῖς ἐκείνοις προσκτώμενοι. κοινὸς γάρ τις ἀγὼν ἄλλος ἀπασὶ τοῖς ἀγαθοῖς πολίταις, πρόκειται, καὶ στέφανος οὐ πίτυς, οὐδὲ κοτίνου, ἢ σελίνων, ἀλλ' ὅς ἐν αὐτῷ συλλαβὼν ἔχει τὴν ἀνθρώπων εὐδαιμονίαν, οἷαν ἐλευθερίαν λέγω αὐτοῦ τε ἐκάστου ἰδίᾳ, καὶ κοινῇ τῆς πατρίδος, καὶ πλοῦτον, καὶ δόξαν, καὶ ἐορτῶν πατριῶν ἀπόλαυσιν, καὶ οἰκείων σωτηρίαν καὶ συνόλως τὰ κάλλιστα, ὧν ἂν τις εὖξαιτο γενέσθαι οἱ παρὰ τῶν θεῶν. ταῦτα πάντα τῷ στεφάνῳ, ὃν Φημι, συναναπέπλεκται, καὶ ἐκ τοῦ ἀγῶνος ἐκείνου περιγίγνεται· ἐφ' ὃν αἱ ἀσκήσεις αὗται, καὶ οἱ πόνοι ἄγουσιν.

ANAX. Εἶτα, ὦ θαυμάσιε Σόλων, τοιαῦτά μοι καὶ 16

discas, cuius rei gratia hasce illis exercitationes proposuerimus, & labore subigere corpus illos cogamus: nempe non propter certamina solum, ut auferre possint praemia; ad illa etenim pauci ex omnibus perveniunt: sed maius quiddam toti civitati ex ea re bonum, atque ipsis adeo, conciliamus. Commune enim quoddam certamen aliud bonis omnibus civibus propositum est: & corona non ex pino, neque olea, aut apio, sed quae hominum in se felicitatem complectatur, velut libertatem privatim uniuscuiusque, & communiter patriae, & divitias, & gloriam, & feriarum patriarum fructum, & rei familiaris conservationem, & in universum pulcherrima quaevis, quae a Diis contingere sibi aliquis optaverit: ea huic coronae, de qua loquor, implexa sunt omnia, & certamine illo parantur, ad quod exercitationes istae & labores ducunt.

Anach. Tum tu, Solon, vir admirabilis, talia ac tanta

τηλικάυτα ἔχων ἄθλα διεξιέναι, μῆλα καὶ σέλινά διηγού, καὶ θαλλὸν ἐλαίας ἀγρίας, καὶ πίτυν;

ΣΟΛ. Καὶ μὴν, ὦ Ἀνάχαρσι, οὐδ' ἐκεῖνά σοι ἔτι δοξε μικρὰ εἶναι, ὁπότεν ἂ λέγω καταμάθης. ἀπὸ γὰρ τοι τῆς αὐτῆς γνώμης γίγνεται, καὶ μέρη πάντα ταῦτά ἐστι μικρὰ τοῦ μείζονος ἐκείνου ἀγῶνος, καὶ τοῦ στεφάνου, ὃν κατέλεξα τοῦ πανευδαίμονος. ὁ δὲ λόγος, οὐκ οἶδ' ὅπως ὑπερβὰς τὴν τάξιν, ἐκείνων προτέρων ἐπεμνήσθη, τῶν Ἰσθμοῖ γιγνομένων, καὶ Ὀλυμπιάσι, καὶ ἐν Νεμέᾳ. πλὴν ἀλλὰ νῶ, (σχολὴν γὰρ ἄγομεν, καὶ σὺ, ὡς Φῆς, προθυμῇ ἀκούειν) ἀναδραμούμεθα ῥαδίως πρὸς τὴν ἀρχὴν, καὶ τὸν κοινὸν ἀγῶνα, δι' ὃν Φημι πάντα ταῦτα ἐπιτηδεύεσθαι.

ANAX. Ἀμεινον, ὦ Σόλων, οὕτω καθ' ὅδον γὰρ ἂν ἡμῶν ὁ λόγος. μᾶλλον προχωροίη, καὶ τάχ' ἂν ἴσως ἀπὸ τούτων πεισθῇην, μὴδ' ἐκείνων ἔτι καταγελαῶν, εἴ τινα

praemia cum recensenda haberes, mala narrabas & apia, & silvestris olivae ramum, & pinum?

Sol. Verum, Anacharsi, nec illa parva tibi videbuntur, si, quae dico, perciperis. Eodem enim consilio ista fiunt, & partes ista omnia parvae sunt illius certaminis, & coronae illius, quam modo enarrabam, undique beatae. At sermo meus, migrato, nescio qua ratione, ordine; illorum prius mentionem fecit, quae in Isthmo fiunt, & Olympiae, & Nemeae. Sed nos iam, otiosi enim sumus, & tu, ut ais, audiendi cupidus, recurremus facile ad principium, ad commune illud certamen, propter quod aio studiose omnia illa agi.

Anach. Melius ita, Solon, fuerit. Sic enim magis ordine nobis sermo processerit: & forte celeriter hinc didicero non amplius illos irridere, si quem videam olea sibi pla-

ἴδοιμι σεμνυνόμενον κοτίνῳ, ἢ σελίνῳ ἔστεφανωμένον. ἀλλ' εἰ δοκεῖ, εἰς τὸ σύσκιον ἐκείσε ἀπελθόντες, καθίσωμεν ἐπὶ τῶν θάκων, ὥς μὴ ἐνοχλοῖεν ἡμῖν ἐπικεκραγότες τοῖς παλαίοισιν ἄλλως τε (εἰρήσεται γὰρ) οὐδὲ τὸν ἥλιον ἐτι ραδίως ἀνέχομαι, ὅζυν καὶ φλογώδῃ ἐμπύπτοντα γυμνῇ τῇ κεφαλῇ. τὸν γὰρ πῖλόν μοι ἀφελεῖν αἰκοθεν ἑδόξεν, ὥς μὴ μόνος ἐν ὑμῖν ξενίζοιμι τῷ σχήματι. ἡ δὲ ὥρα τοῦ ἔτους, ὅτιπερ τὸ πυρῳδέστατόν ἐστι τοῦ ἀστέρος (ὃν ὑμεῖς κύνα φατέ) πάντα καταφλέγοντος, καὶ τὸν αἶρα ξηρὸν καὶ διακαῆ τιθέντος, ὃ, τε ἥλιος κατὰ μεσημβρίαν ἤδη ὑπὲρ κεφαλῆς ἐπικείμενος, φλογμὸν τοῦτον οὐ φορητὸν ἐπάγει τοῖς σώμασιν. ὥστε καὶ σου θαυμάζω ὅπως γηραιὸς ἤδη ἄνθρωπος, οὔτε ἰδίεις πρὸς τὸ θάλπος, ὥσπερ ἐγὼ, οὔτε ὁλῶς ἐνοχλουμένῳ ἔοικας, οὐδὲ περιβλέπεις σύσκιόν τι, ἔνθα ὑποδύσῃ, ἀλλὰ δέχη τὸν ἥλιον εὐμαρῶς.

ΣΟΛ. Οἱ μάταιοι γὰρ οὗτοι πόνοι, ὦ Ἀνάχαρσι,

centem, aut coronatum apio. Sed, si videtur, in umbrosum illum locum progressi affideamus in sedilibus, ne turbent nos, qui inclamant luctantibus. Alioqui, dicitur enim, neque solem facile fero, qui acutus & fervidus incidit nudo capiti: pileum enim relinquere domi visum est, ne solus inter vos peregrino habitu circumeam. Tempus autem anni, quae fervidissima pars est astri, quod caniculam vocatis, adurentis omnia, & ficcum aridumque aëra reddentis; atque sol circa meridiem iam ipsi imminens capiti, aestum hunc intolerabilem corporibus inducit. Itaque te admiror, quomodo senex iam homo, neque fudes ad aestum, ut ego, neque omnino incommodi quidquam sentire videaris, nec umbrosum locum circumspicias, quo subeas, sed facile excipias solem.

ΣΟΛ. Nempe vani isti labores, Anacharsi, & perpetuae

καὶ αἱ συνεχεῖς ἐν τῷ πηλῷ κυβιστήσεις, καὶ αἱ ὑπαί-
θριοι ἐν τῇ ψάμμῳ τάλαιπωρίαί, τοῦτο ἡμῖν τὸ ἀμυν-
τήριον παρέχουσι πρὸς τὰς τοῦ ἡλίου βολάς. καὶ οὐκ ἔτι
πίλου δεόμεθα, ὅς τὴν ἀκτῖνα καλύψει καθικνεῖσθαι
17 τῆς κεφαλῆς. ἀπίωμεν δ' οὖν. Καὶ ὅπως μὴ, καθάπερ
νόμοις, προσέξεις οἷς ἂν λέγω πρὸς σέ, ὡς ἐξάπαντος
πιστεύειν αὐτοῖς, ἀλλ' ἐνθα ἂν σοι μὴ ὀρθῶς τι λέγεσθαι
δοκῇ, ἀντιλέγειν εὐθὺς, καὶ διευθύνειν τὸν λόγον. δυοῖν
γὰρ πατέρου πάντως οὐκ ἂν ἀμάρτομεν, ἢ σὲ βεβαίως
πεισθῆναι ἐκχέαντα ὅποσα οἶμι ἀντιλεκτέα εἶναι, ἢ ἐμὲ
ἀναδίδαχθῆναι ὡς οὐκ ὀρθῶς γιγνώσκω περὶ αὐτῶν. καὶ
ἐν τούτῳ πᾶσα ἂν σοι ἡ πόλις ἡ Ἀθηναίων, οὐκ ἂν φθά-
νοι χάριν ὁμολογοῦσα. ὅσα γὰρ ἂν ἐμὲ παιδεύσης, καὶ

5 Καὶ ὅπως μὴ, καθάπερ) Ἑλλι-
π' ἡ φράσις τοῦ συμπερικλείοντος
προστακτικοῦ ῥήματος, καὶ συνήθης
Ἀθηναίσις. οἷον ὡς ἐπὶ τούτου· ἀλλ'
ἔσπες μοι μηδὲν δυσχερῶς ἀκοῦση,
προσυπακούεται γὰρ τὸ μέμνησο. οὐ-
τως οὖν καὶ ἐνταῦθα ἑλλειπτικῶς
πρόειπιν ὁ λόγος. καὶ ὅπως μὴ καθά-
περ νόμοις προσέξεις οἷς ἂν λέγω πρὸς
σέ, ὡς ἐξάπαντος πιστεύειν αὐτοῖς·
ἀλλ' ἐνθα ἂν σοι μὴ ὀρθῶς τι λέγε-
σθαι δοκῇ, ἀντιλέγειν εὐθὺς καὶ

διευθύνειν τὸν λόγον. Ἑλλείπει γὰρ
τὸ σκόπει, ἢ τὸ τέλειον οὕτως.
ἀλλ' ἐνθα ἂν σοι μὴ ὀρθῶς τι λέγε-
σθαι δοκῇ, σκόπει ἀντιλέγειν εὐθὺς
καὶ διευθύνειν τὸν λόγον. ἀναλαβὼν
οὖν ἀνωθεν τὸν λόγον ἀπὸ τοῦ καὶ
ὅπως μὴ καθάπερ νόμοις προσέξεις,
καὶ ὅλον ἐπέλθων, εἰση σαφίστερον
τὸ λεγόμενον. ὅτι οὕτως χρὰ ἑλλι-
πῶς ἔχοντα τοῦτο νοεῖν. καὶ οὕτω
τοῦ ἑλλιποῦς ἀναπληρούμενον. V.

in luto volutationes, & subdivales in arena aerumnae, hoc
nobis contra folis iacula propugnaculum praebent: nec
iam indigemus pileo, qui prohibeat ad caput pervenire ra-
dium. Sed abeamus nempe. Et fac, ut non tanquam legibus
his attendas, quae dicturus sum, ut omnino illis fidem ha-
beas: sed ubi tibi aliquid non recte dici videbitur, con-
tradicare statim & examinare meum sermonem memineris.
Alterutrum enim duorum omnino consequemur, aut fir-
miter ut in hanc traducere sententiam, effusis, quae con-
tra dicenda putabis, omnibus, aut ego ut meliora edocear,
tanquam qui recte de hisce rebus non sentiam: eaque in
re tota Athenienfium civitas gratiam se tibi habere profi-

μεταπείσης πρὸς τὸ βέλτιον, ἐκείνην τὰ μέγιστα ἔση ὠφελικώς. οὐδὲν γὰρ ἂν ἀποκρυφαίμην αὐτήν, ἀλλ' εὐθὺς εἰς τὸ μέσον καταθήσω Φέρων, καὶ καταστάς ἐν τῇ πνυκί, ἐρῶ πρὸς ἅπαντας, Ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ἐγὼ μὲν ὑμῖν ἔγραψα τοὺς νόμους, οἷους ἂν ᾤμην ὠφελιμώτατους ἔσεσθαι τῇ πόλει· ὁ δὲ ξένος οὕτως (δείξας σέ, ὦ Ἀνάχαρσι) Σκύθης μὲν ἐστὶ σοφὸς δὲ ὢν, μετεπαίδευσέ με, καὶ ἄλλα βελτίω μαθήματα καὶ ἐπιτηδεύματα ἐδιδάξατο· ὥστ' εὐεργέτης ὑμῶν ὁ ἀνὴρ ἀναγεγράφω, καὶ χαλκοῦν αὐτὸν ἀναστήσατε παρὰ τοὺς ἐπωνύμους ἐν πόλει παρὰ τὴν Ἀθηναῖν. καὶ εὖ ἴσθι ὥς οὐκ αἰσχυνοῖτο ἡ Ἀθηναίων πόλις, παρὰ βαρβάρου καὶ ξένου τὰ συμφέροντα ἐκμανθάνοντες.

ANAX. Τοῦτο ἐκεῖνο ἦν ἄρα, ὃ ἐγὼ περὶ ὑμῶν ἤκουον 18 τῶν Ἀθηναίων, ὡς εἶπτε εἰρωνες ἐν τοῖς λόγοις. ἐπεὶ πόθεν ἂν ἐγὼ, νομᾶς καὶ πλάνης ἄνθρωπος, ἐφ' ἀμάξης βε-

rebitur : quatenus enim me institueris, & ad meliorem tra-
duxeris sententiam, maximo illam beneficio affeceris. Ni-
hil enim illam equidem celavero : sed in medium statim
illud conferam, ac stans in concione dicam omnibus, Ego
quidem, Athenienses, scripsi vobis leges, quales utilissimas fore
civitati putabam. At hic hospes, (hic te ostendam, Anachar-
si) Scythia ille quidem, sed vir sapiens, aliter me instituit, &
aliam me meliorem discendi ac vivendi rationem docuit. Itaque
tanquam beneficus erga vos scribatur hic vir, & aeneum illum
statuite iuxta conditores, in urbe, iuxta Minervam. Et bene no-
ris, non ducturam sibi pudori Atheniensium civitatem,
a barbaro & peregrino discere, quae profunt.

Anach. Illud nempe erat, quod audiebam de vobis Athe-
nienſibus, irrisores cum diffimulatione vos esse in sermo-
nibus. Nam unde ego, pastoricius & vagus homo, qui in

βιωκῶς, ἄλλοτε ἄλλην γῆν ἀμείβων, πόλιν δὲ οὔτε οὐκῆσας πάποτε, οὔτε ἄλλοτε ἢ νῦν ἑωρακῶς, περὶ πολιτείας διεξίοιμι, καὶ διδάσκοιμι αὐτόχθονας ἄνδρας, πόλιν ταύτην ἀρχαιοτάτην τοσούτοις ἤδη χρόνοις ἐν εὐνομία κατωκηκότας; καὶ μάλιστα σέ, ὦ Σόλων, ὦ τοῦτο, ὡς Φασιν, ἐξ ἀρχῆς καὶ μάθημα ἐγένετο, ἐπίστασθαι ὅπως ἂν ἄριστα πόλιν οἰκοῖτο, καὶ οἷς τισι νόμοις χρωμένη, εὐδαιμονήσειε. πλὴν ἀλλὰ καὶ τοῦτο ὡς νομοβέτη πειστέον σοὶ καὶ ἀντερῶ, ἥ τι μοι δοκῇ μὴ ὀρθῶς λέγεσθαι, ὡς βεβαιότερον μάθοιμι. καὶ ἰδοὺ γὰρ ἤδη ἐκφυγόντες τὸν ἥλιον, ἐν τῷ συνηρεφεῖ ἔσμεν· καὶ καθέδρα μάλα ἡδεῖα καὶ εὐκαιρος, ἐπὶ ψυχροῦ τοῦ λίθου. λέγε οὖν τὸν λόγον ἐξ ἀρχῆς, καθότι τοὺς νέους παραλαμβάνοντες, ἐκ παίδων εὐθύς διαπονεῖτε, καὶ ὅπως ὑμῶν ἄριστοι ἄνδρες ἀποβαίνουσιν ἐκ τοῦ πηλαυ, καὶ τῶν ἀσκημάτων τούτων, καὶ τί ἡ κόνις, καὶ τὰ κυβιστήμα-

plaustrum consumsi vitam, nunc hanc nunc aliam terram obiens, qui urbem habitavi nunquam, nec alias praeterquam nunc vidi, de civitate disputem, & doceam homines solum, in quo primum orti sunt, incolentes, qui urbem hanc antiquissimam per tot iam secula bonis legibus habuerunt? & te praesertim, Solon, cui haec, aiunt, ab initio statim disciplina fuerit, scire, quomodo optime civitas instituitur, & quibus usque legibus beata esse queat. Verum enimvero illa quoque in re parendum tibi, velut legislatori: & contra dicam, si quid minus recte mihi dictum videbitur, ut eo discam firmitus. Et ecce iam evitato sole, in opaco fumus, & iucunda hic sedes atque opportuna in fax frigido. Itaque ab initio inde *exorsus* rationem doce, cur assumptos a pueris inde adolescentulos statim labore subigatis, & quomodo vobis optimi viri evadant a luto, & ab exercitationibus hisce; & quid pulvis & volutatio

τα συντελεῖ πρὸς ἀρετὴν αὐτοῖς; τοῦτο γὰρ δὴ μάλιστα ἐξ ἀρχῆς εὐθὺς ἐπόθουν ἀκοῦσαι· τὰ δ' ἄλλα εἰς ὕστερον διδάξῃ με κατὰ καιρὸν ἕκαστον ἐν τῷ μέρει. ἐκείνου μέντοι, ὦ Σόλων, μέμνησό μοι παρὰ τὴν ῥῆσιν, ὅτι πρὸς ἄνδρα βάρβαρον ἔρεῖς. λέγω δὲ, ὡς μὴ περιπλέκης, μηδὲ ἀπομηκύνῃς τοὺς λόγους. δέδια γὰρ μὴ ἐπιλανθάνωμαι τῶν πρώτων, εἰ τὰ μετὰ ταῦτα πολλὰ ἐπιρρή.

ΣΟΛ. Σὺ τοῦτο, ὦ Ἀνάχαρσι, ταμιεύσῃ ἄμεινον, 19 ἔνθα ἂν σοι δοκῇ μὴ πάνυ σαφὲς ὁ λόγος εἶναι, ἢ πόρρω ποι ἀποπλανᾶσθαι εἰκὴ ῥέων. ἐρήσῃ γὰρ μεταξὺ ὅ, τι ἂν ἐθέλης, καὶ διακόψῃς αὐτοῦ τὸ μῆκος. ἦν μέντοι μὴ ἐξαγώνια, μηδὲ πόρρω τοῦ σκοποῦ τὰ λεγόμενα ἦ, κωλύσει οὐδέν, οἶμαι, εἰ καὶ μακρὰ λέγοιτο. ἐπεὶ καὶ τῇ βουλῇ τῇ ἐξ Ἀρείου πάγου, ἥπερ τὰς Φονικὰς ἡμῖν δίκας δικάζει, πάτριον οὕτω ποιεῖν. ὁπότεν γὰρ ἀνελθοῦσα εἰς

nes ad virtutem illis conferant? Hoc enim praeferim ab initio statim cupiebam audire: reliqua vero in posterum per partes suo quodque loco me docebis. Illud vero mihi, Solon, in oratione tua memineris, te acturum esse cum barbaro: hoc eo dico, ne implices aut producas sermonem. Metuo enim, ne priorum obliviscar, si multa postea affluant.

Sol. Hoc tute, Anacharsi, dispensabis melius, ubicunque tibi visa fuerit non nimis plana esse oratio, aut longius aliquorsum temere fusa aberrare. Interpellabis enim, ut volueris, & longitudinem intercides. Si vero non aliena sint a disputatione, neque procul a scopo quasi feriant, quae dicuntur, nihil, puto, prohibebit, etiamsi dicantur longiuscula: quandoquidem etiam Areopagitarum consilio, quod caedis apud nos causas iudicat, patrio more receptum est sic facere. Cum enim ascendens in collem confedit ad

τὸν πάγον συγκατέζηται Φόνου, ἢ τραύματος ἐκ προνοίας, ἢ πυρκαϊᾶς δικάσοντες, ἀποδίδεται λόγος ἐκατέρω τῶν κρινομένων· καὶ λέγουσιν ἐν τῷ μέρει, ὁ μὲν διώκων, ὁ δὲ Φεύγων, ἢ αὐτοὶ, ἢ ῥήτορας ἀναβιβάζονται τοὺς ἐρῶντας ὑπὲρ αὐτῶν. οἱ δὲ ἐς τ' ἂν μὲν περὶ τοῦ πράγματος λέγωσιν, ἀνέχεται ἡ βουλὴ, καθ' ἡσυχίαν ἀκούουσα· ἣν δὲ τις ἢ Φροῖμιον εἴπῃ πρὸ τοῦ λόγου, ὥς εὐνοустέρους ἀπεργάσαιο αὐτοὺς, ἢ οἶκτον, ἢ δεινῶσιν ἔξωθεν ἐπάγοι τῷ πράγματι, (οἷα πολλὰ ῥητόρων παῖδες ἐπὶ τοὺς δικαστὰς μηχανῶνται) παρελθὼν ὁ κῆρυξ κατεσιώπησεν εὐθύς, οὐκ ἔω ληρεῖν πρὸς τὴν βουλήν, καὶ περιπέττειν τὸ πρᾶγμα ἐν τοῖς λόγοις, ὥς γυμνὰ τὰ γεγεννημένα οἱ Ἀρεωπαγῖται βλέποιν. ὥστε καὶ σὲ, ὦ Ἀνάχαρσι, Ἀρεωπαγίτην ἐν τῷ παρόντι ποιοῦμαι ἔγω-

1 Φόνου) Ὅτι ἐν Ἀρειῷ πάγῳ βουλὴ φόνου εἰδικαζεν ἢ τραύματος ἐκ προνοίας, ἢ πυρκαϊᾶς. εἰ δὲ Παῦλον τὸν θεῖον μὴδὲν τούτων πεποι-
 χότα ἐκεῖ Ἀθηναῖοι ἀνῆγον, [Astor. XVII, 19.] οὐ χρὴ θαυμάζειν ἢ διαπορεῖν. καινότητα εἰσηγούμενοι δογμάτων τινι ἂν ἄλλῳ ὑπόδικον καθι-

στῆναι ἢ τοῖς ἐπισκίπτεσθαι δυνα-
 μένοις, ἔθαι τε σημῶν καὶ λόγων
 περισυρία· οἷοι τοῦ κριτηρίου τούτου
 προκάθηντο, ἐκ Στωϊκῶν τὰ μάλιστα
 συγκεκροτημένοι, οἷς ἡ περιττότης
 τοῦ λέγειν παρ' Ἑλλήσιν προσμαρ-
 τυρεῖται. M.

iudicandum *causas* caedis, aut voluntarii vulneris, aut incendii; facultas dicendi datur litigantium utrique, & alter-
 nis dicunt tum actor tum reus, aut ipsi per se, aut addu-
 cto, qui pro se verba faciat, oratore. Hi quamdiu de re
 ipsa dicunt, patitur consilium, & audit silentio. Si vero
 quis aut prooemium dicat ante orationem, ut benevolen-
 tiores illos reddat; aut miserationem, vel indignationem,
 extrinsecus arcessitam inducat causae, qualia multa iudici-
 bus struunt Rhetorum filii: progressus in medium praeco
 silentium statim imponit, neque patitur ineptias agere apud
 iudices, aut oblinere quasi & involvere causam verbis, ut
 nuda, quae facta sunt, videant Areopagitae. Sic etiam te,
 Anacharfi, Areopagitam in praefens mihi constituo equi-

γε, καὶ κατὰ τὸν τῆς βουλῆς μου νόμον ἄκουε, καὶ σιω-
πᾶν κέλευε, ἣν αἰσθῇ καταρρήτορευόμενος· ἄχρι δ' ἂν
οἰκείᾳ τῷ πράγματι λέγεται, ἐξέστω ἀπομηκύνειν. οὐ-
δε γὰρ ὕφ' ἡλίῳ ἐτι ποιησόμεθα τὴν συνουσίαν, ὡς ἄχθε-
σθαι εἰ ἀποτείνοιτο ἡ ῥῆσις· ἀλλὰ ἢ τε σκιά πυκνὴ, καὶ
ἡμεῖς σχολὴν ἄγομεν.

ANAX. Εὐγνώμονά σου ταῦτα, ὦ Σόλων, καὶ ἔγω-
γε ἤδη χάριν οὐ μικράν οἶδά σοι καὶ ἐπὶ τούτοις, ὅτι πάρ-
εργον τοῦ λόγου καὶ τὰ ἐν Ἀρείῳ πάγω γιγνόμενα ἐδι-
δάξω με, θαυμάσια ὡς ἀληθῶς, καὶ ἀγαθῶν βουλευ-
τῶν ἔργα, πρὸς ἀλήθειαν αἰσόντων τὴν ψῆφον. ἐπὶ τούτοις
οὖν ἤδη λέγε, καὶ ὁ Ἀρεωπαγίτης ἐγὼ, (τοῦτο γὰρ
ἔθου με) κατὰ σχῆμα τῆς βουλῆς ἀκούσομαί σου.

ΣΟΛ. Οὐκοῦν διὰ βραχέων προακοῦσαι χρή σε, ἀ 20
περὶ πόλεως καὶ πολιτῶν ἡμῖν δοκεῖ. πόλιν γὰρ ἡμεῖς
οὐ τὰ οἰκοδομήματα ἡγούμεθα εἶναι, οἷον τείχη, καὶ
ἱερά, καὶ νεωσοίκους, ἀλλὰ ταῦτα μὲν ὥσπερ σῶμά τι

dem: & ex mei consilii lege audi, & tacere iube, si sen-
tias, rhetoricas tibi insidias strui: quamdiu domestica cau-
sae dicentur, producere orationem liceat. Neque enim sub
sole iam disputabimus, ut molestum sit, si extendatur ora-
tio: verum & umbra densa est, & nos otiosi sumus.

Anach. Aequa dicis, Solon. Et gratiam equidem tibi iam
habeo non mediocrem ea causa, quod obiter etiam, quae
in colle Martio fiunt, me docuisti, admiranda sane & bo-
norum iudicum opera, qui ex vero calculum lataturi sint.
Hac ergo conditione iam dicito: & ego Areopagita, hunc
enim tibi me posuisti, ad formam illius consilii te audiam.

Sol. Igitur paucis ante reliqua audiendum tibi est, quae
de civitate statuamus ac civibus. Civitatem enim non in-
aedificationibus inesse iudicamus, ut sunt moenia, & tem-
pla, & navalia: sed ista quidem uti corpus quoddam fir-

ἐδραῖον, καὶ ἀκίνητον ὑπάρχειν ἐς ὑποδοχὴν καὶ ἀσφά-
λειαν τῶν πολιτευομένων, τὸ δὲ πᾶν κῦρος ἐν τοῖς πολί-
ταις τιθέμεθα. τούτους γὰρ εἶναι τοὺς ἀναπληροῦντας,
καὶ διατάττοντας, καὶ ἐπιτελοῦντας ἕκαστα, καὶ φυ-
λάττοντας· οἷόν τι ἐν ἡμῖν ἕκαστῳ ἐστὶν ἡ ψυχὴ. τοῦτο δὴ
τοῖν κατανόησαντες, ἐπιμελοῦμεθα μὲν, ὥς ὁρᾷς, καὶ
τοῦ σώματος τῆς πόλεως, κατακοσμοῦντες αὐτὸ, ὥς
κάλλιστον ἡμῖν εἶη, ἐνδοθέν τε οἰκοδομήμασι κατεσκευ-
ασμένον, καὶ ταῖς ἔκτοσθεν ταύταις περιβολαῖς, ἐς τὸ
ἀσφαλέστατον περιπεφραγμένον. μάλιστα δὲ καὶ ἐξά-
παντος τοῦτο προνοοῦμεν, ὅπως οἱ πολῖται ἀγαθοὶ μὲν
τὰς ψυχὰς, ἰσχυροὶ δὲ τὰ σώματα γίγνουντο. τοὺς γὰρ
τοιούτους σφίσι τε αὐτοῖς καλῶς χρήσεσθαι ἐν εἰρήνῃ
συμπολιτευομένους, καὶ ἐκ πολέμου σώσειν τὴν πόλιν,
καὶ ἐλευθέραν καὶ εὐδαίμονα διαφυλάττειν. τὴν μὲν δὴ
πρώτην ἀνατροπὴν αὐτῶν μητράσι, καὶ τίτθαις, καὶ
παιδαγωγοῖς ἐπιτρέπομεν ὑπὸ παιδείαις ἐλευθερίοις

mum, & immobile esse, ad receptionem & securitatem ci-
vium; vim vero omnem ponimus in civibus: hos enim
esse, qui ista impleant, & gubernent, & perficiant omnia,
& custodiant, quale quid in unoquoque nostrum est ani-
ma. Hoc igitur considerantes, curamus quidem, ut vides,
etiam corpus civitatis, ornamusque, uti quam pulcherri-
mum nobis sit, cum intus paratum aedificiis, tum etiam
externis illis munimentis ad summam securitatem circum-
septum. At maxime & ex omni parte illud providemus,
uti cives boni quantum ad animas, & valentes fiant cor-
poribus. Tales enim & suae vitae modum pulchre habitu-
ros re publica in pace gerenda, & in bello servaturos civi-
tatem, liberamque & beatam custodituros. Ac primam qui-
dem illorum educationem matribus, & nutricibus, & pae-
dagogis permittimus, ut liberali eos disciplina educant. at-

ἀγειν τε καὶ τρέφειν αὐτούς. ἐπειδὴν δὲ συνετοὶ ἤδη γινώσκονται τῶν καλῶς ἔχόντων, καὶ αἰδῶς, καὶ ἐρύθημα, καὶ φόβος, καὶ ἐπιθυμία τῶν ἀρίστων ἀναφύεται αὐτοῖς, καὶ αὐτὰ ἤδη τὰ σώματα ἀξιοχρεὰ δοκῇ πρὸς τοὺς πόνους, παγιώτερα γιγνόμενα, καὶ πρὸς τὸ ἰσχυρότερον συνιστάμενα, τηλικαῦτα ἤδη παραλαβόντες αὐτοὺς διδάσκωμεν, ἄλλα μὲν τῆς ψυχῆς μαθήματα καὶ γυμνάσια προτιθέντες, ἄλλως δὲ πρὸς τοὺς πόνους καὶ τὰ σώματα ἐθίζοντες. οὐ γὰρ ἱκανὸν ἡμῖν ἔδοξε τὸ μόνον Φύσαι ὡς ἔφυ ἕκαστος, ἥτοι κατὰ τὸ σῶμα, ἢ κατὰ τὴν ψυχὴν, ἀλλὰ καὶ παιδεύσεως καὶ μαθημάτων ἐπ' αὐτοὺς θεόμεθα, ὅφ' ὧν τὰ τε εὐφυῶς διακείμενα βελτίω παραπολὺ γίγνοιτο ἂν, καὶ τὰ φαύλως ἔχοντα μετακοσμοῖτο πρὸς τὸ βέλτιον. καὶ τὸ παράδειγμα ἡμῖν παρὰ τῶν γεωργῶν, οἱ τὰ φυτὰ, μέχρι μὲν πρόσγεια καὶ νηπιά ἐστι, σκέπουσι, καὶ περιφράττουσιν, ὥς μὴ βλάπτοιτο ὑπὸ τῶν πνευμάτων· ἐπειδὴν δὲ ἤδη παχύνηται

que nutrant. Cum vero iam intelligentes fiunt eorum, quae bene se habent; ac pudor, & rubor, & metus, & rerum optimarum cupiditas, enascitur in illis, & ipsa iam corpora idonea laboribus videntur, compactiora dum fiunt, & ad robur maius consistentia: tum assumptos docemus, aliis animae disciplinis atque exercitationibus propositis, alia vero ratione labori corporibus assuefaciendis. Neque enim satis nobis videtur, eo modo ingenio esse unumquemque, uti natus est, sive quantum ad corpus, sive quod ad animum; verum institutione apud illos indigemus ac disciplina, a quibus cum ea, quae feliciter nata sunt, meliora multo fiant, tum quae male habent, transformantur in melius. Exemplum nobis est ab agricolis, qui plantas, quamdiu humiles sunt ac tenerae, tegunt ac sepiunt, ne laedantur a ventis; cum vero iam crassitiem aliquam sur-

τὸ ἔργον, τῆνικαῦτα περιτέμνουσί τε τὰ περιττά, καὶ
 παραδίδόντες αὐτὰ τοῖς ἀνέμοις δονεῖν καὶ διασαλεύειν,
 21 καρπιμώτερα ἐξεργάζονται. Τὴν μὲν τοίνυν ψυχὴν μου-
 σικὴν τὸ πρῶτον καὶ ἀριθμητικὴν ἀναρρίπιζομεν, καὶ γράμ-
 ματα γράψασθαι, καὶ τορῶς αὐτὰ ἐπιλέξασθαι δι-
 δάσκομεν· προῖούσι δὲ ἤδη, σοφῶν ἀνδρῶν γνώμας, καὶ
 ἔργα παλαιὰ καὶ λόγους ὠφελίμους ἐν μέτροις κατα-
 κοσμήσαντες, ὡς μᾶλλον μνημονεύοιεν, ραψῳδοῦμεν αὐ-
 τοῖς. οἱ δὲ καὶ ἀκούοντες ἀριστείας τινάς, καὶ πράξεις
 αἰοιδίμους, ὀρέγονται κατὰ μικρὸν, καὶ πρὸς μίμησιν ἐπε-
 γείρονται, ὡς καὶ αὐτοὶ ἀδοῖντο, καὶ θαυμάζονται ὑπὸ
 τῶν ὕστερον οἷα πολλὰ Ἡσίοδος τε ἡμῖν, καὶ Ὅμηρος
 ἐποίησαν. ἐπειδὴν δὲ πλησιάσωσι πρὸς τὴν πολιτείαν,
 καὶ δὴ αὐτοὺς ἤδη μεταχειρίζεσθαι τὰ κοινά. καίτοι ἔξω
 τοῦ ἀγῶνος ἴσως ταῦτα· οὐ γὰρ ὅπως τὰς ψυχὰς αὐτῶν
 ἀσκούμεν, ἐξ ἀρχῆς προύκειτο εἰπεῖν, ἀλλὰ διότι τοῖς

culus habet, tum & superflua putatione refecant, & ven-
 tis eos quatiendos agitandosque dum permittunt, ferti-
 liores efficiunt. Ac mentem quidem Musica primum atque
 Arithmetica quasi flatu agitatum accendimus, & literas
 pingere, & clara voce legere docemus. Progredientibus
 iam virorum sapientium sententias, & opera antiqua, &
 sermones utiles, versibus exornata, ut memoria facilius
 complectantur, praecinimus. Illi vero audientes praeclara
 quaedam facinora, & actiones celebres, paulatim concu-
 piscunt, & ad imitationem excitantur, ut & ipsi canantur,
 & admirationi sint posteris, quassia multa nobis Hesiodus
 Homerusque fecerunt. Cum vero ad rempublicam acce-
 dunt, & oportet illos iam tractare communia... Quam-
 quam extra causam ista forte: neque enim quomodo ani-
 mos exerceamus, ab initio nobis ad dicendum erat pro-
 positum; sed cur talibus illos laboribus exercendos pute-

τοιούτοις πόνοις καταγυμνάζειν αὐτοὺς ἀξιούμεν' ὥστε αὐτὸς ἐμαυτῷ σιωπᾶν προστάττω, οὐ περιμένοντας τὸν κήρυκα, οὐδὲ τὸν Ἀρεωπαγίτην σὲ, ὃς ὑπ' αἰδοῦς, οἶμαι, ἀνέχη ληρῶντα ἤδη τοσαῦτα ἔξω τοῦ πράγματος.

ANAX. Εἰπέ μοι, ὦ Σόλων, πρὸς δὲ δὴ τοὺς τὰ ἀναγκαϊότατα μὴ λέγοντας ἐν Ἀρείῳ πάγω, ἀλλὰ ἀποσιωπῶντας, οὐδὲν τῇ βουλῇ πρόστιμον ἐπινενόηται;

ΣΟΛ. Τί τοῦτο ἤραυ με; οὐδέπω γὰρ δῆλον.

ANAX. Ὅτι τὰ κάλλιστα, καὶ ἐμοὶ ἀκοῦσαι ἡδίστα παρὲς τὰ περὶ τῆς ψυχῆς, τὰ ἥττον ἀναγκαῖα λέγειν διανοῇ, γυμνάσια, καὶ διαπονήσεις τῶν σωμάτων.

ΣΟΛ. Μέννημαι γὰρ, ὦ γενναῖε, τῶν ἀπ' ἀρχῆς προρρήσεων, καὶ ἀποπλανᾶν οὐ βούλομαι τὸν λόγον, μὴ σου ἐπιταράξῃ τὴν μνήμην ἐπιρρέων. πλὴν ἀλλὰ καὶ ταῦτα ἐρῶ διαβραχέων, ὡς οἶόν τε. τὸ γὰρ ἀκριβὲς τῆς περὶ αὐτῶν διασκέψεως ἑτέρου ἂν εἴη λόγου. *Ρυθμίζομεν οὖν* 22

mus. Itaque silentium ipse mihi impero, non expectato praecone, aut ipso te Areopagita, qui prae pudore, credo, sustines iam tantum extra causam blaterare.

Anach. Dic mihi, Solon, in eos, qui necessaria non dicunt in colle Martio, sed reticent, nulla a consilio poena excogitata est?

Sol. Quid hoc me interrogasti? nondum enim apparet.

Anach. Quia praetermissis, quae pulcherrima sunt, & mihi ad audiendum iucundissima, minus necessaria dicere cogitas, gymnasia, & laboriosas exercitationes corporum.

Sol. Nempe memor sum, vir optime, eorum, quae in principio dicta sunt, nec volo inde sermonem abducere, ne copiose nimis affluens memoriam tuam turbet. Verumtamen ista quoque dicam breviter, quoad eius fieri potest: accurata enim earum rerum consideratio alterius disputationis fuerit. Mentis igitur illorum ad concinnitatem quan-

τὰς γνώμας αὐτῶν, νόμους τε τοὺς κεινοὺς ἐκιδάσκοντες, οἱ δημοσία πᾶσι πρόκεινται ἀναγινώσκειν μεγάλους γράμμασιν ἅμα ἀναγεγραμμένοι, κελεύοντες ἅτε χρὴ ποιεῖν, καὶ ὧν ἀπέχσθαι καὶ ἀγαθῶν ἀνδρῶν συνουσίαις, παρ' ὧν λέγειν τὰ δεόντα ἐκμανθάνουσι, καὶ πράττειν τὰ δίκαια, καὶ ἐκ τοῦ ἴσου ἀλλήλοις συμπολιτεύεσθαι, καὶ μὴ ἐφίεσθαι τῶν αἰσχυρῶν, καὶ ὀρέγεσθαι τῶν καλῶν, βίαιον δὲ μηδὲν ποιεῖν. οἱ δὲ ἄνδρες οὗτοι σοφισταὶ καὶ φιλόσοφοι πρὸς ἡμῶν ὀνομάζονται. καὶ μέντοι καὶ ἐς τὸ θέατρον συνάγοντες αὐτοὺς δημοσία παιδεύομεν ὑπὸ κωμωδίαις, καὶ τραγωδίαις, ἀρετὰς τε ἀνδρῶν παλαιῶν, καὶ κακίας θραυμένους, ὥς τῶν μὲν ἀποτρέποιτο, ἐπ' ἐκεῖνα δὲ σπεύδοιεν. τοῖς δὲ γε κωμωδοῖς καὶ ἀποσκώπτειν καὶ λοιδορεῖσθαι ἐφίεμεν ἐς τοὺς πολίτας, οὓς ἂν αἰσχυρὰ καὶ ἀνάξια τῆς πόλεως ἐπιτηδεύοντας αἰσθῶνται, αὐτῶν τε ἐκείνων χάριν, ἀμεί-

dam formamus, partim communes leges dum illos edocemus, quae publice omnibus propositae ad legendum magnis literis uno in loco descriptae, tum quae facienda sint iubent, tum quibus abstinendum; partim virorum bonorum consuetudine, a quibus & dicere, quae opus est, discant, & quae iusta sunt facere, & ex aequo capeffere rempublicam, neque concupiscere turpia, & honesta appetere, nihil autem quidquam per vim agere. Illi porro viri Sophistae apud nos & Philosophi appellantur. Verum etiam in theatrum conductos publice erudimus in Comoediis & Tragoediis, virtutes dum spectant veterum virorum & vitia: ab his ut avertantur, ad illa vero contendant. Comoedis vero etiam ridicula iacere in cives, & male illis dicere permittimus, quos quidem turpia, & indigna hac civitate agentes sentiant, idque cum illorum ipsorum cau-

τους γὰρ οὕτω γίνονται ὀνειδιζόμενοι, καὶ τῶν πολλῶν,
ὡς Φεύγονεν τὸν ἐπὶ τοῖς ὁμοίοις ἔλεγχον.

ANAX. Εἶδόν, ὦ Σόλων, οὓς Φῆς, τοὺς τραγῳδοὺς, 23
καὶ κωμωδοὺς, εἶγε ἐκεῖνοί εἰσιν. ὑποδήματα μὲν βαρέα,
καὶ ὑψηλὰ ὑποδεδεμένοι, χουσαῖς δὲ ταινίαις τῇ ἐσθῇ,
τα πεποικιλμένοι, κράνη δὲ ἐπικείμενοι παχγέλοια,
κεχρῆνότες παμμέγεθες, αὐτοὶ δὲ ἐνδοθεν μεγάλα τε ἐκε-
κράγεσαν, καὶ διέβαινον οὐκ οἶδ' ὅπως ἀσφαλῶς ἐν τοῖς
ὑποδήμασι. Διονύσω δὲ οἶμαι, τότε ἡ πόλις ἐώρταζεν.
οἱ δὲ κωμῳδοὶ, βραχύτεροι μὲν ἐκείνων, καὶ πεζοὶ καὶ
ἀνθρωπινώτεροι, καὶ ἦτταν ἐβόων, κράνη δὲ πολὺ γε-
λοιότερα, καὶ τὸ θεάτρον γοῦν ἅπαν ἐγέλα ἐπ' αὐτοῖς,
ἐκείνων δὲ τῶν ὑψηλῶν, σκυθρωποὶ ἅπαντες ἤκουον, οἰ-
κτείροντες, οἶμαι, αὐτοὺς, πέδας τηλικαύτας ἐπισυρο-
μένους.

ΣΟΛ. Οὐκ ἐκείνους, ὦ γὰρ, ὠκτερον, ἀλλὰ ποιη-
τῆς ἴσως ἀρχαίαν τινὰ συμφορὰν ἐπεδείκνυτο τοῖς θεα-

fa, meliores enim sic fiunt maledictis; tum multitudinis;
ut fugiant propter similia reprehendi.

Anach. Vidi, Solon, quos dicis Tragoedos & Comoed-
os, si quidem illi sunt. Calceos habent graves & altos,
vestem taeniis distinctam aureis, galeas impositas gestant
omnino ridiculas, immane quantum hiantes: ipsi vero in-
tus magnos ciebant clamores, & nescio quam firmiter il-
lis in calceis incedebant. Baccho autem arbitror serias tum
agebat civitas. Comoedi vero breviores illi quidem istis,
& pedestres, & humaniores, & minus clamabant; galeae
autem eorum multo magis ridiculae: ac theatrum univer-
sum illos ridebat: excelsos vero illos tristes audiebant uni-
versi, miserati illos, puto, qui compedes tantas traherent.

Sol. Non illos miserabantur, bone vir, sed poeta forte
antiquam spectatoribus calamitatem ostendebat, & verba

ταῖς, καὶ ῥήσεις οἰκτρὰς ἐτραγῶδει πρὸς τὸ θεᾶτρον, ὑφ' ὧν ἐς δάκρυα κατεσπῶντο οἱ ἀκούοντες. εἰκὸς δέ σε καὶ αὐλοῦντας ἐωρακέναι τινὰς τότε, καὶ ἄλλους συνάδοντας, ἐν κύκλῳ συνεστῶτας. οὐδ' αὐτὰ, ὧ' Ἀνάχαρσι, ἀχρεῖα ἄσματα καὶ αὐλήματα. ταύτοις δ' οὖν ἅπασι, καὶ τοῖς τοιούτοις παραθηγόμενοι τὰς ψυχὰς, ἀμείνους
 24 ἡμῖν γίνονται. Τὰ δὲ δὴ σώματα, ὅπερ μάλιστα ἐπὶ-
 θεις ἀκοῦσαι, ὧδε καταγυμνάζομεν. ἀποδύσαντες αὐ-
 τὰ, ὡς ἔφην, οὐκέτι ἀπαλὰ καὶ τέλεον ἀσυμπαγῇ ὄν-
 τα, πρῶτον μὲν ἐθίζειν ἀξιοῦμεν πρὸς τὸν αἶρα, συνοι-
 κεισύντες αὐτὰ ταῖς ὥραις ἐκάσταις, ὡς μήτε θάλπος
 δυσχεραίνειν, μήτε πρὸς κρύος ἀπαγορεύειν· ἔπειτα δὲ
 χρίομεν ἐλαίῳ, καὶ καταμαλάττομεν, ὡς εὐτανώτερα
 γίνονται. ἄτοπον γάρ, εἰ τὰ μὲν σκῆτῃ νομίζομεν ὑπὸ
 τῷ ἐλαίῳ μαλαττόμενα, δυστραγέστερα καὶ πολλῷ
 διαρκέστερα γίνεσθαι, νεκρά γε ἤδη ὄντα· τὸ δ' ἔτι

miserabilia tragico cantu versus theatrum proferebat, a quibus ad lacrimas, qui audiebant, pertraherentur. Verisimile est autem, te etiam tibiis canentes quosdam tum vidisse, & alios concinentes, consistentes in circulo. Neque ista; Anacharfi, inutilia sunt cantica, & moduli tibiarum. His ergo omnibus, ac quae his sunt similia, dum mentes illorum acuuntur, meliores nobis fiunt. Corpora vero, quod audire cupiebas maxime, sic exercemus. Dum illa exuimus, cum non amplius tenera & minime compacta sunt, primo affuefacere volumus aëri, ac singulis tempestatibus familiaria quasi reddere, ut neque aestum aegre ferant, neque frigori non possint pares esse. Deinde oleo ungimus & subigimus, ut contentionem sustinere maiorem possint. Absurdum enim fuerit, si coria quidem putemus ab oleo molliora rumpi difficilius, & diutius durare, quae tamen mortua

ζωῆς μετέχον σῶμα μὴ ἂν ἄμεινον ἡγοίμεθα ὑπὸ τοῦ ἐλαίου διατεθῆσθαι. τούντεῦθεν ποικίλα τὰ γυμνάσια ἐπινοήσαντες, καὶ διδασκάλους ἐκάστων ἐπιστήσαντες, τὸν μὲν τινα πυκτεύειν, τὸν δὲ παγκρατιάζειν διδάσκουμεν, ὥς τοὺς τε πόνους καρτερεῖν ἐβίζοντο, καὶ ὁμόσε χωρεῖν ταῖς πληγαῖς, μηδὲ ἀποτρέποντο δέει τῶν τραυμάτων. τοῦτο δὲ ἡμῖν δύο τὰ ὠφελιμώτατα ἐξεργάζεται ἐν αὐτοῖς, θυμοειδῆς τε παρασκευάζον ἐς τοὺς κινδύνους, καὶ τῶν σωμάτων ἀφειθεῖν, καὶ προσέτι ἑρῶσθαι καὶ καρτεροὺς εἶναι. ὅσοι δὲ αὐτῶν κάτω συννευκότες παλαίουσιν, καταπίπτειν τε ἀσφαλῶς μανθάνουσι, καὶ ἀνίστασθαι εὐμαρῶς, καὶ ὠθισμούς, καὶ περιπλοκάς, καὶ λυγισμούς, καὶ ἄγχεσθαι δύνασθαι, καὶ ἐς ὕψος ἀναβαστάσαι τὸν ἀντίπαλον, οὐκ ἀχρεῖα οὐδὲ οὗτοι ἐκμελετῶντες, ἀλλὰ ἐν μὲν τὸ πρῶτον καὶ μέγιστον ἀναμφιβόλως κτώμενοι. δυσπαθέστερα γὰρ, καὶ καρτερώτερα τὰ σώματα γίνονται αὐτοῖς διαπνούμενα.

iam sint; corpus autem vitae adhuc particeps, melius ab oleo fieri non putemus. Hinc diversis exercendi rationibus excogitatis, & magistris uniuscuiusque constitutis, alium pugilatu, pancratio alium certare studemus, ut labores tolerare discant, & excipere e proximo plagas, nec vulnorum metu avertantur. Illud vero duas nobis res utilissimas in illis efficit, dum animosos reddit illos ad pericula, & qui corporibus non parcant, & insuper ut robusti ac patientes sint. Quotquot vero illorum deorsum vergentes luctantur, ii cadere discunt sine periculo, & facile surgere, & impulsiones, & complexus, & inflexiones, & ut angustiae pati queant, & in altum tollere adversarium, non inutilia exercentes isti quoque, sed unum quidem primum & maximum sine controversia sibi parantes. Minus enim obnoxia malis, & patientiora corpora illis, dum ita labo-

ἕτερον δὲ οὐδὲ αὐτὰ μικρόν. ἔμπειροι γὰρ δὴ ἐκ τούτου καθίστανται, εἴ ποτε ἀφίκοντο εἰς χρείαν τῶν μαθημάτων τούτων ἐν ὅπλοις. δῆλον γὰρ ὅτι καὶ πολεμῶν ἀνδρὶ ὁ τοιοῦτος συμπλακεῖς, καταρρίψει τε θάττον ὑποσκελίσας, καὶ καταπεσὼν εἰσεται ὡς ῥᾶστα ἐξανίστασθαι. πάντα γὰρ ταῦτα, ὦ Ἀνάχαρσι, ἐπ' ἐκείνων τὸν ἀγῶνα ποριζόμεθα τὸν ἐν τοῖς ὅπλοις, καὶ ἡγούμεθα πολὺ ἀμεινοσι χρῆσασθαι τοῖς οὕτως ἀσκηθεῖσιν, ἐπειδὴν πρότερον αὐτῶν γυμνὰ τὰ σώματα καταμαλάξαντες καὶ διαπότησαντες, ἐρρωμενέστερα καὶ ἀλκιμώτερα ἐξεργασώμεθα, καὶ κοῦφα, καὶ εὐτονα, καὶ τὰ αὐτὰ βαρέα τοῖς
 25 ἀνταγωνισταῖς. Ἐννοεῖς γὰρ, οἶμαι, τὸ μετὰ τούτου, οἷους εἰκὸς σὺν ὅπλοις ἔσσεσθαι τοὺς καὶ γυμνοὺς ἀνὰ φόβον τοῖς δυσμενέσιν ἐμποιήσοντας, οὐ πολυσαρκίαν ἀργὸν, καὶ λευκὴν, ἢ ἀσαρκίαν μετὰ ὠχρότητος ἐπιδεικνυμένους, οἷα γυναικῶν σώματα ὑπὸ σκιά μεμάρασμένα, τρέμοντα, ἰδρῶτί τε εὐθὺς πολλῶν ῥέόμενα, καὶ ἀσθμαί-

re subiguntur, fiunt. Alterum vero nec ipsum parvum est. Ufu enim inde edocentur, si quando opus sit ista disciplina in armis. Manifestum enim est, futurum, ut celerius hostem etiam talis vir complexus supplantatum deliciat, & ipse si ceciderit, surgere facilius possit. Nempe, Anacharsi, ad illud in armis certamen suppeditare studemus omnia, putamusque multo melioribus nos ufuros his, qui ita exercitati sint, cum prius nuda illorum corpora subigendo laboribus valentiora & robustiora reddiderimus, & levia, & contentioni apta, & ob id ipsum gravia adversariis. Vides enim, puto, quid sequatur, quales futuros esse armatos probabile sit, qui nudi etiam metum hostibus iniiciant: qui non pigram carnis albamque molem, neque pallidam maciem prae se ferant, qualia sunt mulierum corpora in umbra marcescentia, trementia, sudore statim multo fluent-

νόντα ὑπὸ τῷ κράνει, καὶ μάλιστα ἦν καὶ ὁ ἥλιος, ὥσπερ νῦν, τὸ μεσημβρινὸν ἐπιφλέγει. οἷς τί ἂν τις χρήσασατο διψῶσι, καὶ τὸν κανιορτὸν οὐκ ἀνεχομένοις, καὶ εἰ αἷμα ἰδοίεν, εὐθύς ταραττομένοις, καὶ προαπεθνήσκουσι, πρὶν ἐντὸς βέλους γενέσθαι, καὶ εἰς χεῖρας ἐλθεῖν τοῖς πολεμίοις. οὗτοι δὲ ἡμῖν ὑπέρυβροι ἐς τὸ μελάντερον ὑπὸ τοῦ ἡλίου κεχρωσμένοι, καὶ ἄρρενωποι, πολὺ τὸ ἐμφυχον, καὶ θερμόν, καὶ ἀνδρώδες ἐπιφαίνοντες, τοσαύτης εὐεξίας ἀπολαύοντες, οὔτε ρικνοὶ, καὶ κατεσκληρότες, οὔτε περιπληθεῖς ἐς βάρος, ἀλλὰ ἐς τὸ σύμμετρον περιγεγραμμένοι, τὸ μὲν ἀχρεῖον τῶν σαρκῶν, καὶ περιττὸν, τοῖς ἰδρώσιν ἐξαναλωκότες· ὃ δὲ ἰσχὺν καὶ τόνον παρεῖχεν, ἀμιγές τοῦ Φαύλου περιλελειμμένον, ἐρρώμενως φυλάττοντες. ὅπερ γὰρ δὴ οἱ λιχμῶντες τὸν πυρὸν, τοῦτο ἡμῖν καὶ τὰ γυμνάσια ἐργάζεται ἐν τοῖς σώμασι, τὴν μὲν ἄχνην καὶ τοὺς ἀθέρας ἀποφυσῶντα,

16 Ἀθέρας) Τὰ τοῦ ἀστάχους κέντρα. M.

tia, & spiritum difficulter sub galea trahentia, praesertim si etiam sol, ut nunc, circa meridiem aestum augeat: quibus quid facias? sitientibus, pulverem non ferentibus, qui ad solum sanguinis conspectum turbentur statim, praemorianturque ante, quam intra teli iactum & ad manus hostibus venerint. At hi nobis rubicunduli, fuscum a sole colorem trahentes, & virili adspectu iuvenes, multum animi, & caloris, & virtutis ostendentes, boni adeo habitus fructu gaudentes, neque rugosi atque aridi, neque sua sibi mole graves, sed ad iustam quasi proportionem circumscripti; qui si quid inutile est carniū & superfluum, sudoribus absumferint, quod autem vim ac tenorem praestat, sincerum omnis vitii relictum valide servant. Quod enim ventilantes tritico, hoc nobis exercitationes praestant in corporibus, glutinam nempe atque paleas flatu abigunt,

καβαρὸν δὲ τὸν καρπὸν διευκρινούντα, καὶ προσωρεύοντα.
 26 Καὶ διὰ τοῦτο ὑγιαίνειν τε ἀνάγκη, καὶ ἐπιμήκιστον
 διαρκεῖν ἐν τοῖς καμάτοις. ὁψέ τε ἂν ἰδίειν ὁ τοιοῦτος ἄρ-
 ξαιτο, καὶ ὀλιγάκις ἂν ἀσθενῶν Φανείη ὥσπερ ἂν, εἰ
 πῦρ τις Φέρων, ἅμα ἔμβάλοι ἐς πυρὸν αὐτὸν, καὶ ἐς τὴν
 καλάμην αὐτοῦ, καὶ ἐς τὴν ἄχην (αὐτὸς γὰρ ἐπὶ τὸν
 λικμῶντα ἐπάνειμι) θᾶπτον ἂν, οἶμαι, παραπολὺ ἢ
 καλάμη ἀναφλεγείη. ὁ δὲ πυρὸς κατ' ὀλίγον, οὔτε φλο-
 γὸς μεγάλης ἀνισταμένης, οὔτε ὑπὸ μιᾷ τῇ ὁρμῇ, ἀλ-
 λά κατὰ μικρὸν ὑποτυφόμενος, χρόνῳ ὕστερον καὶ αὐ-
 τὸς ἂν κατακαυθεῖη. οὐ τοίνυν οὐδὲ νόσος, οὐδὲ κάματος,
 ἐς τοιοῦτο σῶμα ἐμπεσόντα, ῥαδίως ἐλέγξειεν ἂν, οὐδ'
 ἐπικρατήσειεν εὐμαρῶς. τὰ ἐνδοθεν γὰρ εὖ παρεσκευά-
 σται αὐτῷ, καὶ τὰ ἔξω μάλα καρτερῶς πέφρακται
 πρὸς αὐτὰ, ὥς μὴ παρίεναι ἐς τὸ εἶσω, μηδὲ παραδέχε-
 σθαι μήτε ἥλιον αὐτὸν, μήτε κρύος ἐπὶ λύμῃ τοῦ σώ-
 ματος. πρὸς τε τὸ ἐνδιδάυν ἐν τοῖς πόνοις, πολὺ τὸ θερ-

fructum autem purum separant, & acervant. Hinc valere illos necesse est, & quam longissime durare in laboribus: feroque sudare talis incipiat, raro infirmus esse deprehendatur. Quemadmodum si quis ignem simul iniiciat in triticum atque eius stipulam, atque in paleas, redeo enim ad ventilantem: multo, arbitror, celerius stipula conflagret, triticum vero paulatim, neque flamma surgente magna, neque uno impetu, sed paulatim fumigans, aliquamdiu post & ipsum comburatur. Non igitur neque morbus, neque labor, in tale corpus incidens facile illud redarguat, aut superet temere. Nam interiora bene parata sunt, & exteriora valide contra ea munita, ut non admittat intro, neque recipiat vel solem ipsum vel frigus ad perniciem corporis. Si quid vero etiam cedit laboribus; copiosum illud

μὴν τὸ ἔνδοθεν ἐπιρρέον, ἅτε ἐκ πολλοῦ προπαρασκευασ-
 μένον, καὶ ἐς τὴν ἀναγκαίαν χρεῖαν ἀποκείμενον, ἀπο-
 πληροῖ εὐθὺς ἐπάρδον τῇ ἀκμῇ, καὶ ἀκαμάτους ἐπι-
 πλείστον παρέχεται. τὸ γὰρ προποῆσαι πολλὰ, καὶ
 προκαμεῖν, οὐκ ἀνάλωσιν τῆς ἰσχύος, ἀλλ' ἐπίδοσιν ἐρ-
 γάζεται, καὶ ἀναρρίπιζομένη πλείων γίγνεται. Καὶ μὴν 27
 καὶ δορμικούς εἶναι ἀσκοῦμεν αὐτοὺς ἐς μῆκος τε διαρκεῖν
 ἐθίζοντες, καὶ ἐς τὸ ἐν βραχεὶ ὠκύτατον ἐπικουφίζοντες.
 καὶ ὁ δρόμος οὐ πρὸς τὸ στερρόν, καὶ ἀντίτυπον, ἀλλὰ
 ἐν ψάμμῳ βαθεῖα, ὥστε οὔτε βεβαίως ἀπερεῖσαι τὴν
 βάσιν, οὔτε ἐπιστηρίξαι ῥαδίον, ὑποσυρομένου πρὸς τὸ
 ὑπεῖκον τοῦ ποδός. ἀλλὰ καὶ ὑπεράλλεσθαι τάφρον εἰ
 δέοι, ἢ εἴ τι ἄλλο ἐμπόδιον, καὶ πρὸς τοῦτο ἀσκοῦνται
 ἡμῶν ἔτι, καὶ μολυβδίνας χειραπλήθεις ἐν ταῖν χερσὶν
 ἔχοντες. εἴτω περὶ ἀκοντίου βολῆς ἐς μῆκος ἀμιλλῶνται.
 εἶδες δὲ καὶ ἄλλο τι ἐν τῷ γυμνασίῳ χαλκοῦν, περι-

16 Χαλκοῦν περιφέρεις) Τὸν δίσκον λέγουσι. ἡ γὰρ σφαῖρα σόλιον
 ἱκαλιῖτο. G.

calidum intestinum affluens, tanquam olim paratum & ad
 necessarios usus repositum, supplet statim, & vigorem re-
 creat, & labori propemodum invictos praeostat. Multi enim
 praecedentes labores, crebra fatigatio, non consumptionem
 virium, sed incrementa efficiunt, quibus illae quasi venti-
 latae maiores fiunt. Verum etiam, ut cursu valeant, eos
 exercemus, cum affluentes illos, ut in longitudinem
 sufficiant, tum celerrimam in brevi levitatem iis concilian-
 tes. Et cursus instituitur non in solido & resistente solo,
 sed in arena profunda, ubi neque firmum ponere vesti-
 gium, neque inniti facile est, subtracto a cedente materia
 pede. Verum etiam saltu fossam traicere si opus sit, aut
 si quid obstat aliud, etiam ad hoc nobis exercentur, etiam
 plumbea pondera manum implentia manibus tenentes. Tum
 de proiciendis in longum iaculis certant. Vidisti vero etiam

Φέρεις, ἀσπίδι μικρᾷ εἰκὸς ὄχανον οὐκ ἐχούσῃ, οὐδὲ τε-
λαμῶνας. καὶ ἐπειραθὴς γέ αὐτοῦ, κειμένου ἐν τῷ μέ-
σῳ καὶ ἐδόκει σοι βαρὺ, καὶ δύσληπτον ὑπὸ λειότητος.
ἐκείνο τοῖσιν ἄνω τε ἀναῤῥιπτοῦσιν εἰς τὸν αἶρα καὶ ἐς τὸ
πόρρω, Φιλοτιμούμενοι, ὅστις ἐπιμήκιστον ἐξέλθοι, καὶ
τοὺς ἄλλους ὑπερβάλοιτο. καὶ ὁ πόνος οὗτος ὥμους τε
28 αὐτῶν κρατύνει, καὶ τόνον τοῖς ἄκροις ἐντίθησιν. Ὁ πη-
λὸς δὲ καὶ ἡ κόνις, ἅπερ σοι γελοιότερα ἐξ ἀρχῆς ἔδοξεν,
ἄκουσον, ὦ θαυμάσιε, ὅτου ἔνεκα ὑπαβέβληνται. πρῶ-
τον μὲν, ὥς μὴ ἐπὶ τὸ κραταῖον ἢ πτώσις αὐτοῖς γίγνοι-
το, ἀλλ' ἐπὶ τὸ μαλακὸν ἀσφαλῶς πίπτουσιν. ἔπειτα,
καὶ τὸν ὀλισθόν ἀνάγκη πλείω γίγνεσθαι, ἰδρύντων
ἐν τῷ πηλῷ, ὃ σὺ ταῖς ἐγχέλυσιν εἵκαζες, οὐκ ἀχρεῖον,
οὐδὲ γελοῖον ὄν' ἀλλὰ καὶ τοῦτο ἐς ἰσχὺν καὶ τόνον οὐκ
ἐλίγα συντελεῖ, ὅπότεν οὕτως ἐχόντων ἀλλήλων ἀναγ-
κάζονται ἐγκρατῶς ἀντιλαμβάνεσθαι, καὶ συνέχειν

1 Ὀχανον) Ὁ λῆρος τῆς ἀσπίδος. G.

aliud quid in Gymnasio aeneum, rotundum, parvo cly-
peo simile, ansem non habenti neque lora: ac tentasti il-
lud, cum iaceret in medio, videbaturque tibi grave, &
difficile ob laevitatem comprehensu. Illud igitur & fursum
iaciant in aërem, & in longinquum, certamine quodam,
quis longissime progressus superet reliquos. Ac labor iste
tum humeros illorum roborat, tum contendendi faculta-
tem conciliat artibus. Lutum vero & pulvis, quae ali-
quantum tibi ridicula ab initio videbantur, audi, o noster,
cuius rei causa subiecta sint. Primo quidem ne in durum
impingant, sed in molle cadant sine periculo: deinde magis
omnia lubrica fiant necesse est, cum madescent in luto,
quod tu anguillis comparabas: idque nec inutile est neque
ridiculum, sed ipsum quoque ad robur & contentionem
non parum confert, cum ita se habentes cogantur fortiter
alteri alteros prehendere, & continere elabentes: tollere

διολισθαίνοντας. αἶρεσθαι τε ἐν πληῶ ἰδρωκότα μετ' ἐλαίου ἐκπεσεῖν, καὶ διαρρυῆναι τῶν χειρῶν σπουδάζοντα, μὴ μικρὸν εἶναι νόμιζε. καὶ τὰυτα πάντα, ὥσπερ ἔφην ἔμπροσθεν, ἐς τοὺς πολέμους καὶ χρήσιμα, εἰ δέοι Φίλον τραθέντα ῥαδίως ἀράμενον ὑπέξενεγκεῖν, ἢ καὶ πολέμιον συναρπάσαντα ἡκεῖν μετέωρον κομίζοντα. καὶ διὰ τοῦτο ἐς ὑπερβολὴν ἀσκούμεν, τὰ χαλεπώτερα προτιθέντες, ὥς τὰ μικρότερα μακρῶ εὐκολώτερον φέροισιν. Τὴν μέντοι κόνιν τούναντίον χρησίμην οἰόμεθα εἶναι, ὥς 29 μὴ διολισθάνοιεν συμπλεκόμενοι. ἐπειδὴν γὰρ ἐν τῷ πληῶ ἀσκηθῶσι συνέχειν τὸ διαδιδράσκον ὑπὸ γλισχροτήτος, ἐβίζονται καὶ ἐκφεύγειν αὐτοὶ ληφθέντες ἐκ τῶν χειρῶν καὶ τὰυτα ἐν ἀφύκτῳ ἐχόμενοι. καὶ μὴν καὶ τὸν ἰδρωτὰ συνέχειν δοκεῖ ἡ κόνις, ἀθρόον ἐκχεόμενον ἐπιπαστομένη, καὶ ἐπιπολὺ διαρκεῖν ποιεῖ τὴν δύναμιν, καὶ κώλυμα γίγνεται μὴ βλάπτεσθαι ὑπὸ τῶν ἀνέμων, ἀραι-

sane eum, qui praeter oleum in luto permaduit, elabi & effluere manibus studentem, noli parvum quiddam putare. Atque haec omnia, ut dicebam ante, in bello etiam utilia, si oporteat amicum vulneratum facile sublatum acie efferre, aut etiam hostem comprehensum sublimem rapere. Ac propter hoc ultra modum illos exercemus, propositis difficilioribus, uti minora multo ferant facilius. Pulverem autem contra ea ad hoc utilem putamus, ne de complexu elabantur: postquam enim in luto edocti sunt continere illud, quod prae lubricitate facile effugit, assuescunt etiam effugere, ipsi comprehensi si fuerint, e manibus, idque etiamsi, unde fugere difficile sit, teneantur. Verum etiam sudorem inspersus pulvis continere videtur, ne densus nimis effluat: & facit, uti diutius durent vires, atque impedimento est, ne damnum a ventis percipiat, qui laxa-

οἷς τότε καὶ ἀνεωγόσι τοῖς σώμασιν ἐμπιπτόντων. ἄλλως τε καὶ τὸν ῥύπον ἀποσμά, καὶ στιλπνότερον ποιεῖ τὸν ἄνδρα. καὶ ἐγώ γε ἡδέως ἂν παραστησάμενος πλησίον τῶν τε λευκῶν τινα ἐκείνων, καὶ ὑπὸ σκιά, δεδιημένων, καὶ ὃν ἂν ἔλῃ τῶν ἐν τῷ Λυκείῳ γυμναζομένων, ἀποπλύναι τὴν κόριν καὶ τὸν πηλόν, ἐροίμην ἂν σε ποτέρῳ ἂν ὅμοιος εὖξαι γενέσθαι; οἶδα γὰρ ὡς αὐτίκα ἔλοιο ἂν ἐκ πρώτης προσάψεως, εἰ καὶ μὴ ἐπὶ τῶν ἔργων πειραθείης ἐκατέρου, συνέστηκώς καὶ συγκεκροτημένος εἶναι μᾶλλον, ἢ θρύπτεσθαι, καὶ διαρρεῖν, καὶ λευκὸν

30 εἶναι ἀπορία καὶ φυγῇ εἰς τὰ εἶσω τοῦ αἵματος. Ταῦτ' ἐστίν, ὦ Ἀνάχαρσι, ἃ τοὺς νέους ἡμεῖς ἀσχοῦμεν, οἰόμενοι Φύλακας ἡμῖν τῆς πόλεως ἀγαθοὺς γενέσθαι, καὶ ἐν ἐλευθερίᾳ βιώσεσθαι δι' αὐτούς· κρατῶντες μὲν τῶν δυσμενῶν εἰ ἐπίοιεν, φοβεροὶ δὲ τοῖς περιόικοις ὄντες, ὡς ὑποπτήσσειν τε, καὶ ὑποτελεῖν ἡμῖν τοὺς πλείστους αὐτῶν. ἐν εἰρήνῃ τε αὖ πολὺ ἀμείνοσιν αὐτοῖς χρώμεθα,

tis tum atque apertis corporibus incidunt. Ceterum fordes etiam detergit, ac nitidiorem reddit hominem. Atque ego libenter, in proxime collocatis cum alborum istorum uno, qui sub umbra vixere, tum quemcunque delegeris ex eo numero, qui in Lyceo exercitati sunt, ut pulverem & lutum abluat; interrogaverim te, utri similis fieri praeoptes? Novi enim, te statim ex primo adspectu electurum, etiam si neutrum factis tentaveris, consistentem & compactum esse potius, quam esse delicatum, & diffluere, & album esse defectu, & fuga interiora versus, sanguinis. Haec sunt, Anacharsi, ad quae iuvenes nos exercemus, rati, custodes nobis civitatis bonos futuros, & fore ut in libertate ipsorum opera vivamus, devictis, si invadant, hostibus; terribiles autem vicinis, uti nos metuant plerique, & tributa pendant. Pace vero multo illis utimur melioribus,

περὶ μηδὲν τῶν αἰσχρῶν φιλοτιμουμένοις, μηδ' ὑπ' ἀργίας ἐς ὕβριν τρεπομένοις, ἀλλὰ περὶ τὰ τοιαῦτα διατρίβουσι, καὶ ἀσχόλοις οὖσιν ἐν αὐτοῖς. καὶ ὅπερ ἔφην τὸ κοινὸν ἀγαθόν, καὶ τὴν ἄκραν πόλεως εὐδαιμονίαν, τοῦτ' ἐστὶ λέγειν, ὅποταν ἐς τε εἰρήνην, καὶ ἐς πόλεμον τὰ ἄριστα παρεσκευασμένη φαίνοιτο ἡ νεότης, περὶ τὰ κάλλιστα ἡμῖν σπουδάζοντες.

ANAX. Οὐκοῦν, ὦ Σόλων, ἣν ποτε ὑμῖν ἐπίωσιν οἱ 31 πολέμιοι, χρισάμενοι τῷ ἐλαίῳ, καὶ κονισάμενοι, πρόϊτε καὶ αὐτοὶ, πῦξ τὰς χεῖρας ἐπ' αὐτοὺς προβεβλημένοι· καὶ κεῖνοι δηλαδὴ ὑποπτήσουσιν ὑμᾶς, καὶ Φεύγουσι δεδιότες, μὴ σφίσι κεχηνόσι, πάσσητε τὴν ψάμμαν ἐς τὸ στόμα, ἢ περιπηδήσαντες, ὡς κατὰ νότου γένησθε, περιπλέξητε αὐτοῖς τὰ σκέλη περὶ τὴν γαστέρα, καὶ διάγχητε, ὑπὸ τὸ κράνος ὑποβαλόντες τὸν πῆχυν. καὶ νῆ Δί', οἱ μὲν τοξεύσουσι δηλονότι, καὶ ἀκοντιάουσιν, ὑμῶν δέ, ὥσπερ ἀνδριάντων, οὐ καθίξεται τὰ βέλη, κεχρω-

qui de re turpi nulla aemulentur, neque ex otio vertantur in contumeliosam libidinem; sed in talibus rebus agant; & otium omne confumant. Et quod dixi commune bonum & summam civitatis felicitatem, hoc significat, quando ad pacem pariter ac bellum optime parata videtur iuventus, in iis, quae pulcherrima nobis sunt, elaborantes.

Anach. Igitur, Solon, si quando invadunt vos hostes, uncti oleo & pulvere sparfi etiam vos proceditis, pugnosque contra illos expeditis. Et ipsi nempe metuunt vos & fugiunt, timentes, ne sibi hiantibus in os ingeratis arenam, aut corpore saltu circumacto, quo terga possitis invadere, crura deinde circa ventrem illorum implicetis, angatisque ipsos cubitu subiecto sub galeam: & per Iovem, alii sagittas arcu mittent nimirum, & iaculabuntur; in vos vero, tanquam in statuas, non penetrabunt tela, qui colorem a

σμένων πρὸς τὸν ἥλιον, καὶ πολὺ τὸ αἷμα πεπορισμένων. οὐ γὰρ καλάμη καὶ ἀβέρες ὑμεῖς ἐστέ, ὥς τάχιστα ἐνδιδόναι πρὸς τὰς πληγὰς, ἀλλὰ ὅψέ ποτε ἂν, καὶ μόλις κατατεμνόμενοι βαθέσι τοῖς τραύμασιν, αἷμα ὀλίγον ὑποδείξετε. τοιαῦτα γὰρ Φῆς, εἰ μὴ πάνυ παρήκου-
 32 σα τοῦ παραδείγματος. Ἡ τὰς πανοπλίας ἐκείνας τότε ἀναλήψετε, τὰς τῶν κωμῶδων τε, καὶ τραγῶδων. καὶ ἣν προτεθῇ ὑμῖν ἔξοδος, ἐκείνα τὰ κράνη περιθήσεσθε τὰ κεχηνότα, ὥς φοβερώτεροι εἴητε τοῖς ἐναντίοις, μορμουλuttόμενοι αὐτοὺς, καὶ ὑποδήσεσθε τὰ ὑψηλὰ ἐκεῖνα δηλαδὴ Φεύγουσί τε γὰρ, ἦν δέη, κοῦφα, καὶ ἦν διώκῃτε, ἄφυκτα τοῖς πολεμίοις ἔσται, ὑμῶν οὕτω μεγάλα διαβαινόντων ἐπ' αὐτούς. ἀλλ' ὅρα μὴ ταῦτα μὲν ὑμῖν τὰ κομψὰ λῆρος ἦ, καὶ παιδιὰ ἄλλως, καὶ διατριβαὶ ἀργούσι καὶ ῥαθυμεῖν ἐβέλουσι τοῖς νεανίσκοις. εἰ δὲ βούλεσθε πάντως ἐλεύθεροι καὶ εὐδαίμονες εἶναι,

sole traxeritis, & multo fitis sanguine instructi: neque enim stipula vos estis aut paleae, qui celeriter cedatis plagis; sed sero tandem aliquando, & vix profundis confossi vulneribus, paulum sanguinis subostenderitis. Talia enim dicis, nisi plane aberravi a sensu similitudinis. Aut forte illa tunc arma fumetis Comoedorum & Tragoedorum, & si eruptio vobis proposita sit, galeas illas imponetis hiantes, ut formidabiliores fitis hostibus, quos sic larvati perterreatis: altosque illos induetis calceos nimirum, leves enim, si ita opus sit, fugientibus, &, si ipsi persequamini, effugere ea hostes non poterunt, magnos ita gradus illorum ope vobis facientibus. Verum enimvero vide, ne illa, quae ita lepida vobis videntur, pugae sint & ludus temere susceptus, & occupatio otiosorum, ac remittere animum volentium adolescentulorum. Si vero volueritis liberi omnino ac beati

ἄλλων ὑμῶν γυμνασίων δέησει, καὶ ἀσκήσεως ἀληθινῆς
 τῆς ἐν τοῖς ὅπλοις. καὶ ἡ ἄμιλλα οὐ πρὸς ἀλλήλους
 μετὰ παιδιᾶς, ἀλλὰ πρὸς τοὺς δυσμενεῖς ἔσται, μετὰ
 κινδύνων μελετᾷσι τὴν ἀρετὴν. ὥστε ἀφέντας τὴν κόνιν
 καὶ τὸ ἔλαιον, διδάσκετε αὐτοὺς τοξεύειν καὶ ἀκοντίζειν,
 μὴ κοῦφα δίδόντες τὰ ἀκόντια, καὶ οἷα διαφέρεσθαι
 πρὸς τὸν ἀνεμὸν, ἀλλ' ἔστω λόγχη βαρεῖα, μετὰ συ-
 ρισμού ἑλιττομένη, καὶ λίθος χειροπληθής, καὶ σάγαρις,
 καὶ γέρρον ἐν τῇ ἀριστερᾷ, καὶ θώραξ, καὶ κράνος. Ὡς 33
 δὲ νῦν ἔχετε, θεῶν τινος εὐμενεῖα σάξεσθαι μοι δοκεῖτε,
 οἱ μὴδέπω ἀπολάλατε ὑπὸ τινῶν ὀλίγων ψιλῶν ἐπιπε-
 σόντων. ἰδοὺ γέ τοι ἦν σπασάμενος τὸ μικρὸν τοῦτο ξιφί-
 διον τὸ παρὰ τὴν ζώνην, μόνος ἐπεισπέσω τοῖς νέοις ὑμῶν

8 Καὶ σάγαρις καὶ γέρρον) Γέρρον
 τετράγωνον σκίπασμα ἐκ σπειραῶς
 βύρσης, ᾧ ἀντὶ ἀσπίδος ἐχρῶντο
 Σκύθαι ἐν τοῖς πολέμοις ἐσκιπασ-
 μίνοι. φέρεται δὲ καὶ ἐπὶ ἄλλων
 σημασιζέμενοι παρὰ τοῖς παλαιοῖς.
 παρ' Ἐπιχάρμῳ μὲν γὰρ γέρραι-
 ναξία καὶ εἰρηται ἐπὶ τῶν αἰδοίων.
 Ἀλκμάν δὲ ἐπὶ τῶν οἰστῶν τεθεῖκε
 τὴν λέξιν. Δημοσθένης δὲ ἐπὶ τῶν

σχημάτων, καὶ τῶν περιφραγμάτων,
 οἷον καὶ τὰ γέρρα ἐν ἐπιήμπερασι. καὶ
 παρ' Αἰγυπτίοις δὲ τὸ κατὰ τὸ Πη-
 λούσιον καλούμενον, διὰ τοῦτο ἀνο-
 μάσθη, ἐπὶ σκηνώματα ἵσθιν ἐν οἷς
 παραφυλάττοντες τὰς εἰσόδους δια-
 τρήβουσι. καὶ Ἀριστοφάνης ὡς ἐπὶ
 φυλακῆς τινος καὶ μιχλοῦ, τροπι-
 κῶς παρίλαβε τὴν λέξιν. V.

esse, aliis vobis gymnasiis opus erit, & exercitatione vera,
 quae fit sub armis: ac certamen non inter vos cum ludo,
 sed contra inimicos vobis instituetur, inter pericula virtu-
 tem meditantibus. Itaque, relicto pulvere atque oleo, fagit-
 rare illos docete & iaculari, nec date levia illis iacula,
 quae ventis ferantur; sed esto lancea longa, quae cum fi-
 bilo contorta feratur, & lapis manum implens, & secu-
 ris, & in sinistra scutum, & thorax, & galea. Ut vero
 nunc habetis, Deorum cuiusdam benevolentia servari mi-
 hi videmini, qui nondum ab ingruentibus paucis levis
 armorum militibus perieritis. Certe, si stricto isto parvo
 ad zonam gladioli solus irruam in iuvenes illos vestros

ἅπασιν, αὐτοβοεῖ ἂν ἔλοιμι τὸ γυμνάσιον, Φυγάντων
ἐκείνων, καὶ οὐδενὸς ἀντιβλέπειν τῷ σιδήρῳ τολμῶντος·
ἀλλὰ περὶ τοὺς ἀνδριάντας ἂν περιστάμενοι, καὶ περὶ
τοὺς κίονας κατακρυπτόμενοι, γέλωτα ἂν μοι παρά-
σχοιεν, θακρύντες οἱ πολλοὶ, καὶ τρέμοντες. καὶ τότε
ἂν ἰδοῖς οὐκ ἔτι ἐρυθριῶντας αὐτοὺς τὰ σώματα, οἷοι νῦν
εἰσιν, ἀλλὰ ὡχροὶ ἅπαντες αὐτίκα γένοιντ' ἂν, ὑπὸ τοῦ
δέους μεταβαφέντες. οὕτως ὑμᾶς ἡ εἰρήνη διατέθεικε
βαθεῖα οὔσα, ὥς μὴ ἂν ῥαδίως ἀνασχέσθαι λόφον ἔνα
κράνους πολεμίου ἰδόντας.

- 34 ΣΟΛ. Οὐ ταῦτα ἔφασαν, ὦ Ἀνάχαρσι, Θρακῶν
τε ὅσοι μετ' Εὐμόλπου ἐφ' ἡμᾶς ἐστράτευσαν, καὶ αἱ
γυναῖκες ὑμῶν, αἱ μετὰ Ἱππολύτης ἐλάσασαι ἐπὶ τὴν
πόλιν, οὐδὲ ἄλλοι ὅσοι ἡμῶν ἐν ὅπλοις ἐπειράβησαν. ἡμεῖς
γάρ, ὦ μακάριε, οὐκ ἐπειδὴ περ οὕτω γυμνὰ τὰ σώμα-
τα ἐκπονοῦμεν τῶν νέων, διὰ τοῦτο καὶ ἀνοπλὰ ἐξάγο-
μεν ἐπὶ τοὺς κινδύνους· ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ αὐτοὺς ἄριστοι

omnes, ipso primo clamore capiam Gymnasium, fugien-
tibus illis, & nemine contra intueri ferrum auso, sed cir-
cumstantes statuas, & occultati circa columnas, risum mi-
hi lacrimis plerique suis ac trepidatione praebeant. Ac tunc
videas illos non, ut nunc, rubentes corporibus, sed pal-
lidi statim fiant omnes, tincti aliter a timore. In eum vos
statum longinqua pax adduxit, ut non facile cristam unam
hostilis galeae videre sustineatis.

Sol. Non dicebant ista, Anacharsi, Thracum illi, quot-
quot cum Eumolpo expeditionem contra nos susceperunt,
neque illae vestrae mulieres, quae Hippolyta duce urbem
nostram invasere, neque alii, quicunque periculum nostri
fecerunt in armis. Nos vero, beate, non quoniam nuda
sic iuvenum corpora labore subigimus, propterea etiam
inermia educimus ad pericula: sed ubi pro se sunt optimi,

γένωνται, ἀσχοῦνται τὸ μετὰ τοῦτο ζῆν τοῖς ὅπλοις, καὶ πολὺ ἄμεινον χρῆσαιντ' ἂν αὐτοῖς, οὕτω διακείμενοι.

ANAX. Καὶ ποῦ τοῦτο ὑμῖν ἐστὶ τὸ γυμνάσιον τὸ ἐν τοῖς ὅπλοις; οὐ γὰρ εἶδον ἔγωγε ἐν τῇ πόλει τοιοῦτον οὐδέν, ἅπασαν αὐτὴν ἐν κύκλῳ περιελθὼν.

ΣΟΛ. Ἀλλὰ ἴδοις ἂν, ὦ Ἀνάχαρσι, ἐπιπλέον ἡμῖν συνδιατρίψας, καὶ ὅπλα ἐκάστῳ μάλα πολλὰ, οἷς χρώμεθα ὅποταν ἀναγκαῖον ᾖ, καὶ λόφους, καὶ Φάλαρα, καὶ ἵππους, καὶ ἱππέας σχεδὸν τὸ τέταρτον τῶν πολιτῶν. τὸ μέντοι ὅπλοφορεῖν αἰεὶ, καὶ ἀκινάκην παρεῖναι, περιττὸν ἐν εἰρήνῃ οἰόμεθα εἶναι. καὶ πρόστιμόν γ' ἐστίν, ὅστις ἐν ἄστει σιδηροφοροῖη μηδὲν δέον, ἢ ὅπλα ἐξενέγκαι εἰς τὸ δημόσιον. ὑμεῖς δὲ συγγνωστοὶ, ἐν ὅπλοις αἰεὶ βιοῦντες. τότε γὰρ ἐν ἀφράκτῳ οἰκεῖν, ῥάδιον ἐς ἐπιβουλήν· καὶ οἱ πόλεμοι μάλα πολλοὶ, καὶ ἀδελον ὅποτε τις ἐπιστάς, κοιμώμενον κατασπάσας ἀπὸ τῆς ἀμά-

ιο Ἀκινάκη) Ἀκινάκης, ἡ ῥομφαία ἢ σπάθη παρὰ τοῖς Σκύθαις. V.

postea exercentur cum armis; quibus sic affecti multo iam utantur melius.

Anach. Et ubi est illud vobis armatorum gymnasium? Ego certe tale nihil in urbe vidi, quam undique totam lustraverim.

Sal. Sed videre poteris, Anacharsi, si diutius apud nos moreris, & arma unicuique nostrum multa, quibus utimur, quoties opus est, & cristas, & phaleras, & equos, & equites quartam fere partem civium. Verum arma gestare semper, & cinctum esse acinace, superfluum in pace putamus: ac poena sancita est, si quis in urbe cum ferro sit, ubi opus non est, aut arma in publicum efferat. Vobis vero ignoscendum, quod in armis semper vivitis. Cum enim habitetis sine munimentis, expositi estis insidiis; & bella vobis bene multa; obscurumque, quando aliquis subito adsitans detractum de plastro dormientem interficiat.

ξης, φονεύσειεν. ἢ τε πρὸς ἀλλήλους ἀπιστία αὐθαιρέτως, καὶ μὴ ἐν νόμῳ συμπολιτεύεσθαι, ἀναγκαῖον αἰετὸν σιδήρον ποιεῖ, ὡς πλησίον εἶναι ἀμυνοῦντα εἴ τις βιάζοιτο.

- 35 ANAX. Εἴτα, ὦ Σόλων, σιδηροφορεῖν μὲν οὐδενὸς ἀναγκαῖον ἕνεκα περιττὸν ὑμῖν δοκεῖ, καὶ τῶν ὅπλων Φείδεσθε, ὡς μὴ διὰ χειρὸς ὄντα Φθείροιτο· ἀλλὰ φυλάττετε ἀποκείμενα, ὡς χρησόμενοι τότε, τῆς χρείας ἐπιστάσης· τὰ δὲ σώματα τῶν νέων, οὐδενὸς δεινοῦ ἐπείγοντος, καταπονεῖτε παίοντες, καὶ ὑπὸ τῶν ιδρώτων καταναλίσκοντες, οὐ ταμιευόμενοι πρὸς τὸ ἀναγκαῖον τὰς ἀλκὰς αὐτῶν, ἀλλ' εἰκῇ ἐν τῷ πηλῷ καὶ τῇ κόνει ἐκχέοντες.

ΣΟΛ. Ἐοικας, ὦ Ἀνάχαρσι, τοῖον δέ τι δυνάμειος πέρι ἔννοεῖν, ὡς οἶνω ἢ ὕδατι, ἢ ἄλλῳ τῶν ὑγρῶν ὁμοίαν αὐτὴν οὖσαν· δέδιας οὖν μὴ ὥσπερ ἐξ ἀγγείου κεραμεῦ λάβῃ διαρρῦεῖσα ἐν τοῖς πόνοις, κατὰ ἡμῶν κενὸν καὶ ξηρὸν οἴχεται τὸ σῶμα καταλιποῦσα, ὑπὸ μηδενὸς ἐνδοθεν

Etiam mutua inter vos diffidentia, & quod suo quisque arbitrio, non lege quadam in communione civili vivitis, necessarium semper ferrum faciunt, ut prope sit, quo defendatis, si quis vim inferat.

Anach. Tum vobis, Solon, ferrum quidem sine necessitate gestare superfluum videtur, & armis parcendum, ne, si in manibus sint, perdantur; sed reposita custoditis, ut, cum opus fuerit, utamini: corpora autem iuvenum, nullo urgente incommodo, labore subigitis, feriendo & exhauriendo fudoribus, non reponentes ad necessitatem illorum robora, sed temere in luto atque pulvere effundentes.

Sol. Videris, Anacharsi, tale quid cogitare de viribus, quasi vino, aut aquae, aut alii liquorum eae sint similes: metuis ergo, ne velut ex fictili vase furtim inter labores effluant, ac deinde inane nobis & aridum corpus relinquen-

ἀναπληρούμενον. τὸ δὲ οὐχ οὕτω ἔχει σοι· ἀλλ' ὅσω τις
 ἀν' αὐτὴν ἐξαντλῇ τοῖς πόνοις, τοσῶδε μᾶλλον ἐπιρρεῖ,
 κατὰ τὸν τῆς Ὑδρας μῦθον, εἴ τινα ἤκουσας, ὡς ἀντὶ
 μιᾶς κεφαλῆς τμηθείσης, δὴ αἱ ἄλλαι ἀνεφύοντο. ἦν
 δὲ ἀγύμναστος ἐξ ἀρχῆς, καὶ ἄτονος ἦ, μηδὲ διαρκῆ τὴν
 ὕλην ἔχη ὑποβεβλημένην, τότε ὑπὸ τῶν καμάτων βλά-
 πτοίτο ἂν, καὶ καταμαραίνοιτο, οἷόν τι ἐπὶ πυρὸς καὶ
 λύχνου γίνεται. ὑπὸ γὰρ τῷ αὐτῷ Φυσήματι, τὸ μὲν
 πῦρ ἀνακαύσειας ἂν, καὶ μείζον ποιήσειας ἐν βραχεῖ,
 παραθίγων τῷ πνεύματι· καὶ τὸ τοῦ λύχνου Φῶς ἀπο-
 σβέσειας, οὐκ ἔχον ἀποχρῶσαν τῆς ὕλης τὴν χορηγίαν,
 ὡς διαρκῆ εἶναι πρὸς τὸ ἀντιπνεόν. οὐ γὰρ ἀπ' ἰσχυρᾶς
 οἶμαι τῆς ρίζης ἀναφύετο.

ANAX. Ταυτὶ γὰρ, ὦ Σόλων, οὐ πάνυ συνήμι. 36
 λεπτότερα γὰρ ἢ κατ' ἐμὲ εἴρηκας, ἀκριβοῦς τινος Φρον-
 τίδος, καὶ διανοίας ὅζῃ δεδορκυίας δέόμενα. ἐκεῖνο δὲ μοι
 8 Τοῦ λύχνου) De hoc habes apud Theophrastum ἐν τῷ περὶ πυρός. G.
 tes abeant, cum nihil sit, a quo intus suppleatur. At illud
 non ita se habet: verum quanto quis magis illas labori-
 bus exhauriat, tanto magis affluunt, secundum illam Hy-
 drae fabulam, si quam audisti, ut pro uno abscisso capite,
 duo semper alia succreverint. Si vero ab initio non exer-
 ceantur, neque contendantur, nec satis ipsis suppeditetur
 materiae, tum demum laedatur a laboribus & consuma-
 tur: quale quid in igne & lucerna solet fieri. Eodem enim
 flatu vel accendas ignem, & maiorem brevi tempore fa-
 cias, quippe quem spiritu quasi acuas; vel exstinguas flam-
 mam lucernae, si non satis materiae illi suppeditetur, ut
 durare adversus vim flatus possit: nec enim *flamma eius-*
modi satis firma de radice existit.

Anach. Ista enimvero, Solon, non plane intelligo. Sub-
 tiliora enim, quam pro meo captu, dixisti, accurata qua-
 dam cogitatione & mente acutum cernente indigentia. Il-

πάντως εἶπε, τίνος ἕνεκα οὐχὶ καὶ ἐν τοῖς ἀγῶσι τοῖς Ὀλυμπιάσι, καὶ Ἰσθμοῖ, καὶ Πυθοῖ, καὶ τοῖς ἄλλοις, ὅποτε πολλοὶ, ὡς Φῆς, συνίασιν ὀψόμενοι τοὺς νέους ἀγωνισομένους, οὐδέ ποτε ἐν ὅπλοις ποιήσθαι τὴν ἄμιλλαν, ἀλλὰ γυμνοὺς ἐς τὸ μέσον παραγαγόντες, λακτιζομένους καὶ παιομένους ἐπιδείκνυτε, καὶ νικήσασι μῆλα καὶ κότινον δίδοτε; ἄξιον γὰρ εἶδέναι τοῦτό γε, οὗ τινος ἕνεκα τοῦτο ποιεῖτε.

ΣΟΛ. Ἡγούμεθα γὰρ, ὦ Ἀνάχαρσι, τὴν ἐς τὰ γυμνάσια προθυμίαν οὕτως ἂν πλείω ἐγγενέσθαι αὐτοῖς, εἰ τοὺς ἀριστεύοντας ἐν τούτοις ἴδοιεν τιμωμένους, καὶ ἀνακηρυττομένους ἐν μέσοις τοῖς Ἑλλησι, καὶ διὰ τοῦτο ὡς ἐς τοσοῦτους ἀποδυσόμενοι, εὐεξίας τε ἐπιμελοῦνται, ὡς μὴ αἰσχύνοντο γυμνωθέντες, καὶ ἀξιονικότατον ἕκαστος αὐτὸν ἀπεργάζεται. καὶ τὰ ἄλλα, ὥσπερ ἔμπροσθεν εἶπον, οὐ μικρὰ, ὅ ἔπαινος ὁ παρὰ τῶν θεατῶν, καὶ τὸ ἐπισημότερον γένεσθαι, καὶ δεῖκνυσθαι τῷ δακτύλῳ,

Iud vero mihi omnino dicito, Cur non etiam in Olympicis certaminibus, & in Isthmo, & Pythone, & reliquis, cum multi, ut ais, conveniunt visuri iuvenes certantes, interdum in armis institutis pugnam, sed nudos in medium producitis, calcibusque petendos & feriendos ostenditis, victoribusque mala datis atque oleam? Dignum enim scitu est, cur hoc faciat.

Sol. Putamus enim, Anacharfi, maiorem ita exercitiorum amorem in illis oriturum, si eos, qui primas in his tulerint, ita honorari videant, & in mediis Graecis celebrari praeconio. Ac propterea, ut qui apud hos exuendi sint, & bono habitu esse student, ne pudeat ipsos nudari, & dignissimum se reddit unusquisque victoria. Praemia vero, ut ante dicebam, non parva, laus a spectatoribus, & quod maxime fit insignis, & digito monstratur, tanquam

ἀριστον εἶναι τῶν καθ' ἑαυτὸν δοκοῦντα. τοιγάρτοι πολλοὶ τῶν θεατῶν, οἷς καθ' ἡλικίαν ἐστὶ ἡ ἀσκησις, ἀπίσιν οὐ μετρίως ἐκ τῶν τοιούτων ἀρετῆς καὶ πόνων ἐρασθέντες· ὡς εἰ γέ τις, ὦ Ἀράχαρσι, τὸν τῆς εὐκλείας ἔρωτα ἐκβάλοι ἐκ τοῦ βίου, τί ἂν ἐτι ἀγαθὸν ἡμῖν γένοιτο; ἢ τίς ἂν τι λαμπρὸν ἐργάσασθαι ἐπιθυμήσειε; νῦν δὲ καὶ ἀπὸ τούτων εἰκάζειν παρέχοιεν ἂν σοι, ὅποιοι ἐν πολέμοις ὑπὲρ πατρίδος, καὶ παίδων, καὶ γυναικῶν, καὶ ἱερῶν γένοιτ' ἂν, ὅπλα ἔχοντες, οἱ κοτίνου πέρι καὶ μῆλων γυμνοὶ τοσαύτην προθυμίαν ἐς τὸ νικᾶν εἰσφερόμενοι. Καίτοι τί ἂν πάθῃς, εἰ θεάσαιο καὶ ὄρ- 37
 τύγων καὶ ἀλεκτρυόνων ἀγῶνας παρ' ἡμῖν, καὶ σπουδὴν ἐπὶ ταῦτοις οὐ μικράν; ἢ γελάσῃ δηλονότι, καὶ μάλιστ' ἢ μάθῃς ὡς ὑπὸ νόμῳ αὐτὸ δρῶμεν, καὶ προστέτακται πᾶσι ταῖς ἐν ἡλικίᾳ παρεῖναι, καὶ ὄραν τὰ ὄρνεα διαπυκνέοντα μέχρι τῆς ἐσχάτης ἀπαγορεύσεως; ἀλλ' εὐδὲ τοῦτο γελοῖον. ὑποδύεται γάρ τις ἡρέμα ταῖς ψυ-

aequalium suorum praestantissimus. Proinde multi spectatorem, quibus tempestiva adhuc propter aetatem exercitatio, discedunt non mediocri ab hisce virtutis ac laborum amore inflammati. Nam si quis, Anacharsi, bonae famae amorem e vita expulerit, quid iam boni nobis contingat? aut quis splendidum quiddam cupiat perficere? Iam vero ex his quoque comiciendum tibi praebeant, quales sint in bellis pro patria, & liberis, & uxoribus, & facris, armati, qui pro olea & malis, nudi tantam vincendi cupiditatem afferant. Verum quid diceres, si coturnicum & galorum apud nos pugnas videres, & studium ea in re non parvum? Ridebis nimirum: praesertim si audias, lege nos istuc facere, & imperatum esse adultis omnibus adesse, & videre aves ad ultimam usque animi defectionem pugnant. Sed neque hoc ridiculum. Subit enim sensim aliquis in

χαῖς ὀρμὴ ἐς τοὺς κινδύνους, ὡς μὴ ἀγεννέστεροι καὶ ἀτολμότεροι φαίνονται τῶν ἀλεκτρυόνων, μηδὲ προαπαγορεύουσι ὑπὸ τραυμάτων, ἢ καμάτων, ἢ τοῦ ἄλλου δυσχεροῦς. τὸ δὲ οἷον ἐν ὅπλοις πειρᾶσθαι αὐτῶν, καὶ ὄραν τιτρωσκομένους, ἄπαγε! θηριῶδες γὰρ, καὶ δεινῶς σκαῖον, καὶ προσέτι γε ἀλυσιτελὲς ἀποσφάττειν τοὺς ἀρίστους, καὶ οἷς ἂν τις ἄμεινον χηρῇσαιο κατὰ τῶν
 38 δυσμενῶν. Ἐπεὶ δὲ Φῆς, ὦ Ἀνάχαρσι, καὶ τὴν ἄλλην Ἑλλάδα ἐπελεύσεσθαι, μέμνησο ἣν ποτε καὶ ἐς Λακεδαίμονα ἔλθης, μὴ καταγελάσαι μηδὲ ἐκείνων, μηδὲ οἴεσθαι μάτην πονεῖν αὐτοὺς, ὅποταν ἡ σφαίρας πέρι ἐν τῷ θεάτρῳ συμπεσόντες, παίωσιν ἀλλήλους, ἢ ἐς χωρίον ἐσελθόντες, ὕδατι περιγεγραμμένον, ἐς θάλαγγα διαστάντες, τὰ πολεμίων ἀλλήλους ἐργάζονται, γυμνοὶ καὶ αὐτοὶ, ἄχρις ἂν ἐκβάλωσι τοῦ περιγράμματος τὸ ἕτερον σύνταγμα οἱ ἕτεροι, τοὺς κατὰ Λυκοῦργον οἱ καθ' Ἡρακλέα, ἢ ἔμπαλιν, συνωθοῦντες ἐς τὸ ὕδωρ.

animos ad pericula imperus, ne ignaviores videantur & minus audaces gallis, nec prius *quam illi* deficient a vulneribus, aut laboribus, aut difficultate quacunque alia. In armis autem tentari illos, & videri vulnerari, apage. Beluini enim, & plane sinistrum, atque insuper inutile, interficere optimos, quibus melius aliquis utatur adversus inimicos. Cum autem dicas, Anacharshi, te reliquam etiam Graeciam peragratum, memento, ubi Lacedaemonem veneris, ne derideas illos, neque putes, frustra illos laborare, cum aut de pila in theatro *certantes* impetu facto, alteri alteros caedunt; aut ingressi in locum aqua circumdatum, divisi^{que} in *suam quisque* phalangem, hostiliter, nudi & ipsi, se mutuo invadunt, donec circumscripto *illo loco* alterum agmen alteri eiicient, *nempe* Lycurgi factionem Herculani, aut contra, detrudentes in aquam; hoc

(τὸ γὰρ ἀπὸ τούτου εἰρήνη λοιπὸν) καὶ οὐδεὶς ἂν ἔτι παί-
σειε. μάλιστα δὲ ἦν ὁρᾷς μαστιγουμένους αὐτοὺς ἐπὶ
τῷ βωμῷ, καὶ αἵματι ῥεομένους, πατέρας δὲ καὶ μη-
τέρας παρεστώσας, οὐχ ὅπως ἀνιωμένας ἐπὶ τοῖς γιγνο-
μένοις, ἀλλὰ καὶ ἀπειλούσας, ἦν μὴ ἀστέχοιεν πρὸς τὰς
πληγὰς, καὶ ἱκετευούσας ἐπιμήκιστον διαρκέσαι πρὸς
τὸν πόνον, καὶ ἐγκαρτερῆσαι τοῖς δεινοῖς. πολλοὶ γοῦν καὶ
ἐναπέθανον τῷ ἀγῶνι, μὴ ἀξιώσαντες ἀπαγορεῦσαι ζῶν-
τες ἔτι, ἐν ὀφθαλμοῖς τῶν οἰκείων, μηδὲ εἶξαι τοῖς σώ-
μασιν ὧν καὶ τοὺς ἀνδριάντας ὅφει τιμωμένους δημοσίᾳ,
ὑπὸ τῆς Σπάρτης ἀνασταθέντας. ὅταν τοῖνυν ὁρᾷς κα-
κεῖνα, μὴτε μαίνεσθαι ὑπολάβης αὐτοὺς, μὴτε εἴπης,
ὡς οὐδεμιᾶς ἕνεκα αἰτίας ἀναγκαίᾳς ταλαιπωροῦσι,
μὴτε τυράννου βιαζομένου, μὴτε πολεμίων διατιθέντων.
εἶποι γὰρ ἂν σοι καὶ ὑπὲρ ἐκείνων Λυκούργος ὁ νομοθέ-
της αὐτῶν πολλὰ τὰ εὐλογα, καὶ ἂ συνιδὼν κολάζει

enim facta pax ceterum, neque quisquam alterum percuf-
serit: maxime vero si videas, cum flagris caeduntur ad
altare, & sanguine fluunt; patres vero aut matres adstan-
tes adeo indigne, quae aguntur, non ferunt, ut etiam mi-
nentur, si non durent ad plagas, atque illis supplicent, ut
quam longissime ferant molestiam, & mala tolerant. Mul-
ti ergo huic certamini immortui sunt, cum nollent se vi-
ctos fateri, dum vita superesset, in oculis suorum, neque
cedere corpore: quorum etiam statuas videbis honorari
publice, a Spartanorum republica positas. Etiam ista proin-
de cum videbis, noli putare illos furere, neque dicitō, il-
los nulla idonea causa aerumnas sustinere, neque tyranno
cogente, neque hostibus illam necessitatem imponentibus.
Dicat enim pro illis etiam Lycurgus illorum legislator mul-
ta rationabilia, quidque spectans illos ita castiget, qui non

αὐτοὺς, οὐκ ἐχθρὸς ἂν, οὐδὲ ὑπὸ μίσους αὐτὸ δρῶν, οὐδὲ τὴν νεολαίαν τῆς πόλεως εἰκῇ παραναλίσκων, ἀλλὰ καρτερικωτάτους, καὶ παντὸς δεινοῦ κρείττονας ἀξίων εἶναι τοὺς σώζειν μέλλοντας τὴν πατρίδα. καίτοι καὶ μὴ ὁ Λυκούργος εἶπε, ἐννοεῖς, οἶμαι, καὶ αὐτὸς, ὡς οὐκ ἂν ποτε ληφθεὶς ὁ τοιοῦτος ἐν πολέμῳ, ἀπόρρητόν τι ἐξείποι τῆς Σπάρτης, αἰκιζομένων τῶν ἐχθρῶν, ἀλλὰ καταγελαῶν αὐτῶν, μαστιγοῖτο ἂν, ἀμιλλώμενος πρὸς τὸν παίοντα, ὡς πρότερος ἀπαγορεύσειεν.

- 39 ANAX. Ὁ Λυκούργος δὲ καὶ αὐτὸς, ὦ Σόλων, ἐμαστιγοῦτο ἐφ' ἡλικίας, ἢ ἐκπρόθεσμος ἂν ἦδη τοῦ ἀγῶνος, ἀσφαλῶς τὰ τοιαῦτα ἐνεανιεύσατο;

ΣΟΛ. Πρεσβύτες ἦδη ἂν ἔγραψε τοὺς νόμους αὐτοῖς Κρήτηθεν ἀφικόμενος· ἀποδοδημήκει δὲ παρὰ τοὺς Κρήτας, ὅτι ἤκουσεν εὐνομιωτάτους εἶναι, Μίνως, τοῦ Διὸς, νομοθετήσαντος ἐν αὐτοῖς.

ut hostis, neque odio illud faciat, nec qui sobolem civitatis ita consumere velit temere, sed quod postulet, ut patientissimi, & malo omni superiores sint, qui servaturi sint patriam. Quamquam, etsi non dicat Lycurgus, ipse, puto, intelligis, quam non unquam captus in bello talis arcanum quoddam Spartaee enuntiaturus sit, hostibus ipsum torquentibus; sed, derisis illis, ita flagellandum se praebiturum, ut ad certamen provocet ferientem, uter prius fatigetur.

Anach. Utrum vero ipse quoque, mi Solon, Lycurgus, iuvenis cum esset, pulsatus est; an egressus iam aetatem certaminis illius propriam, secure talia iuvenili velut perulantia constituit?

Sol. Senex iam erat, cum has illis leges scriberet, e Creta redux: eo autem peregrinatum abierat ad Cretenses, quod optimis illos legibus florere audierat, quarum Minos, Iovis filius, conditor fuerit.

ANAX. Τί οὖν οὐ καὶ σὺ, ὦ Σόλων, ἐμμήσω Λυκούργον, καὶ μαστιγοῖς τοὺς νέους; καλὰ γὰρ ταῦτα, καὶ ἄξια ὑμῶν ἐστίν.

ΣΟΛ. Ὅτι ἡμῶν ἱκανὰ, ὦ Ἀνάχαρσι, ταῦτα τὰ γυμνάσια, οἰκεία ὄντα· ζηλοῦν δὲ τὰ ξενικά οὐ πάνυ ἀξιούμεν.

ANAX. Οὐκ· ἀλλὰ συνίης, οἶμαι, οἷόν τι ἐστὶ μαστιγοῦσθαι γυμνόν, ἄνω τὰς χεῖρας ἐπαίροντα, μηδενὸς ἔνεκα ὠφελίμου, ἢ αὐτῷ ἐκάστω, ἢ κοινῇ τῇ πόλει. ὥς ἐγώ γε ἦν ποτε ἐπισθηνόμενος τῇ Σπάρτῃ, καὶ ὃν καιρὸν ταῦτα ὁρῶσι, δοκῶ μοι τάχιστα καταλευσθῆσεσθαι δημοσίᾳ πρὸς αὐτῶν, ἐπιγελῶν ἐκάστοις, ὅπότεν ὁρῶ τυπτομένους καβάπερ κλέπτας, ἢ λαποδύτας, ἢ τι ἄλλο τοιοῦτον ἐργασαμένους. ἀτεχνῶς γὰρ ἑλλέβρου δεῖσθαι μοι δοκεῖ ἡ πόλις αὐτῶν, οὕτω καταγέλαστα ὑφ' ἑαυτῆς πάσχουσα.

Anach. Cur igitur tu quoque, Solon, non imitaris Lycurgum, & flagellas adolescentulos? pulchra enim ista, & vobis digna.

Sol. Quod istae nobis sufficiunt exercitationes, domesticae quae sint: peregrina autem aemulari non sane dignum nobis putamus.

Anach. Non? Verum intelligis nempe, quid sit, flagellis caedi nudum, manibus in altum protensis, nullius bonae rei causa, quae vel ad unumquemque singulatim, vel communiter ad civitatem perveniat. Igitur si quando peregriner Spartaе, equidem, quo tempore ista faciunt, metuo, ne statim publice lapidibus ab iis obruar, si ad singula rideam, videns, pulsari illos tanquam fures, aut grassatores, aut qui aliud ex eo genere fecerint. Omnino enim helleboro mihi indigere eorum videtur civitas, quae tam ridicula fieri publice patiatur.

40 ΣΟΛ. Μὴ ἐρήμην, ὦ γενναῖε, μηδὲ τῶν ἀνδρῶν ἀπόντων, μόνος αὐτὸς λέγων, οἷου κρατεῖν. ἔσται γάρ τις ὁ καὶ ὑπὲρ ἐκείνων σοι τὰ εἰκότα ἀντερῶν ἐν Σπάρτῃ. πλὴν ἄλλ', ἐπεὶ περ ἐγὼ τὰ ἡμέτερά σοι διεξελέλυθα, σὺ δὲ οὐ πάνυ ἀρεσκομένῳ αὐτοῖς ἔοικας, οὐκ ἄδικα αἰτήσῃς ἔοικα παρὰ σοῦ, ὡς καὶ αὐτὸς ἐν τῷ μέρει διεξέλθης πρὸς μὲ, ὃν τρόπον ὑμεῖς οἱ Σκύβαι διασκεῖτε τοὺς νέους τοὺς παρ' ὑμῖν, καὶ οἷς τισι γυμνασίῳις ἀνατρέφετε, καὶ ὅπως ὑμῖν ἄνδρες ἀγαθοὶ γίνονται.

ANAX. Δικαιότατα μὲν οὖν, ὦ Σόλων, καὶ ἔγωγε διηγῆσομαι τὰ Σκυθῶν νόμιμα, οὐ σεμνὰ ἴσως, οὐδὲ καθ' ὑμᾶς, οἷγε οὐδὲ κατὰ κόρῃς παταχθῆναι τολμῆσαι μὲν ἂν μίαν πληγὴν δειλοὶ γάρ ἐσμεν· ἀλλὰ εἰρησεται γέ ὅποια ἂν εἴη. ἐς αὔριον μέντοι, εἰ δοκεῖ, ὑπερβαλόμεθα τὴν συνουσίαν, ὡς ἅ τε αὐτὸς ἔφης, ἔτι μᾶλλον ἐννοήσαιμι καθ' ἡσυχίαν, ἅ τε χρὴ εἰπεῖν, συναγά-

Sol. Ne puta, o generose, te desertam litem, vel absentibus viris, dum solus dicis, victurum. Erit enim Sparta, qui pro istis etiam ea, quae par est, tibi respondeat. Verum quandoquidem ego nostra tibi enarravi, tu autem non fatis illa probare videris, nihil iniusti ego abs te petiturum me arbitror, ut tu etiam vicissim enarres mihi, quo modo vos Scythae iuvenes vestros quibusque in exercitationibus educetis, & quomodo honesti apud vos viri fiant.

Anach. Iustissime tu quidem istuc, Solon. Et enarrabo tibi Scytharum legitima, non ita splendida fortasse, neque vestris similia, qui neque alapam mala unam excipere audeamus, meticulosi homines; sed dicitur tamen, qualia sint. Verum in crastinum, si videtur, differamus disputationem, ut & quae ipse dixisti, magis adhuc silentio perpendam, & quae dicenda sint, memoria percurrans cogi-

γοιμι τῇ μνήμῃ ἐπελθάν· τὸ δὲ νῦν ἔχον, ἀπώμεν ἐπὶ
τούτοις, ἐσπέρα γὰρ ἤδη.

tem. Nunc autem ut se res habet, his ita dictis abeamus.
Iam enim est vespera.

Π Ε Ρ Ι Π Ε Ν Θ Ο Υ Σ .

1 **Α**ΞΙΟΝ γε παρατηρεῖν τὰ ὑπὸ τῶν πολλῶν ἐν τοῖς πένθεσι γιγνόμενα, καὶ λεγόμενα, καὶ τὰ ὑπὸ τῶν παραμυθουμένων δῆθεν αὐτοὺς αὖθις λεγόμενα, καὶ ὡς ἀφόρητα ἡγοῦνται τὰ συμβαίοντα σφίσι τε αὐτοῖς οἱ ὀδυρόμενοι, καὶ ἐκείνοις οὓς ὀδύρονται, οὐ, μὰ τὸν Πλούτωνα, καὶ Περσεφόνην, κατ' οὐδὲν ἐπιστάμενοι σαφῶς, αὐτ' εἰ πονηρὰ ταῦτα καὶ λύπης ἄξια, οὔτε εἰ τούναντίον ἡδῶ καὶ βελτίω τοῖς παθοῦσι, νόμῳ δὲ καὶ συνηθείᾳ τὴν λύπην ἐπιτρέποντες. ἐπειδὴν τοίνυν ἀποθάνητις, οὕτω ποιοῦσι. μᾶλλον δὲ πρότερον εἰπεῖν βούλομαι ἄς τινας περὶ αὐτοῦ τοῦ θανάτου δοξὰς ἔχουσιν. οὕτω γὰρ ἔσται Φανερόν, οὗ τινος ἕνεκα τὰ περιττὰ ἐκείνα ἐπιτη-
2 δεύουσιν. Ὁ μὲν δὴ πολὺς ὅμιλος, οὓς ἰδιώτας οἱ σοφοὶ

D E L U C T U .

OPERAE pretium sane fuerit observare, quae a vulgo fiunt in luctu ac dicuntur, quaeque vicissim ab his, qui consolantur istos, dicuntur; & ut intolerabilia lamentantes putant, cum quae sibi eveniunt ipsis, tum quae illis, quorum vicem dolent: non illi, per Plutonem ac Proserpinam! ulla ex parte scientes dilucide, nec sintne mala ista ac dolore digna, neque an contra ea suaviora sint ac meliora his, quibus eveniunt; sed institutis & consuetudini illum dolorem suum condonantes. Cum igitur mortuus fuerit aliquis, sic faciunt. Quin illud prius volo dicere, de morte ipsa quas habeant sententias: sic enim apparebit, cuius rei causa in supervacuis illis elaborent. Vulgus igitur promiscuum, quos idiotas appellant docti, Ho-

καλοῦσιν, Ὀμήρῳ τε καὶ Ἡσιόδῳ, καὶ τοῖς ἄλλοις μυ-
θοποιοῖς περὶ τούτων πειθόμενοι, καὶ νόμον θέμενοι τὴν
ποίησιν αὐτῶν, τόπον τινὰ ὑπὸ τῇ γῇ βαθύν, Ἄδην ὑπει-
λήφασι, μέγαν δὲ καὶ πολύχωρον τούτον εἶναι, καὶ Ζο-
φερὸν καὶ ἀνήλιον, οὐκ οἶδ' ὅπως αὐτοῖς φωτίζεσθαι δο-
κῶντα, πρὸς τὸ καὶ καθορᾶν τῶν ἐνόντων ἕκαστον. βα-
σιλεύειν δὲ τοῦ χάσματος ἀδελφὸν τοῦ Διὸς, Πλούτωνα
κεκλημένον (ὥς μοι τῶν τὰ τοιαῦτα δεινῶν τις ἔλεγε) διὰ
τὸ πλουτεῖν τοῖς νεκροῖς τῇ προσηγορίᾳ τετιμημένον. τοῦ-
τον δὲ τὸν Πλούτωνα τὴν παρ' αὐτῷ πολιτείαν, καὶ τὰν
κάτω βίον καταστήσασθαι τὸν τοιοῦτον. κεκληρῶσθαι
μὲν γὰρ αὐτὸν ἄρχειν τῶν ἀποθανόντων· καταδεξάμενον
δὲ αὐτοὺς, καὶ παραλαβόντα, κατέχειν δεσμοῖς ἀφύ-
κτοις, οὐδενὶ τὸ παράπαν τῆς ἀνόδου ὑφίεμενον, πλὴν ἐξ
ἅπαντος τοῦ αἰῶνος πάνυ ὀλίγων ἐπὶ μεγίσταις αἰτίαις.
Περιρρεῖσθαι δὲ τὴν χώραν αὐτοῦ ποταμοῖς μεγάλοις τε 3

mero atque Hesiodo, & fabularum auctoribus ceteris, fi-
dem qui habeant, & legem sibi statuant illorum fictio-
nem, locum quendam sub terra profundum esse putant in-
feros, eumque magnum & spatiosum esse, & tenebrico-
sum, ac sole carentem; eundem tamen nescio qua ratione
illustrem in tantum, ut, quae in eo sunt, conspici possint
omnia. Imperare autem in magno illo hiatu fratrem Iovis,
Plutonem [*s. Ditem*] nomine, qua quidem appellatione
(ut aliquis mihi talium peritissimus retulit) ideo cohone-
status est, quod *dives* sit mortuis. Hunc porro Ditem suae
civitatis, & vitae illius apud inferos, haec habere insti-
tuta. Nam forte ipsi obtigisse mortuorum imperium, quos
ille receptos atque assumptos vinculis contineat, quae effu-
gere nemo possit, nec ulli omnino redeundi facultatem
tribuat, nisi ob maximas causas quibusdam ab omni aevo
paucissimis. Circumflui autem ipsius regionem fluvii ma-

καὶ Φοβεροῖς, καὶ ἐκ μάνων τῶν ὀνομάτων Κωκυτοὶ γὰρ,
καὶ ΠυριΦλεγέθοντες, καὶ τὰ τοιαῦτα κέκληνται. τὸ δὲ
μέγιστον, ἡ Ἀχερουσία λίμνη προῦκειται, πρώτη δεχο-
μένη τοὺς ἀπαντῶντας, ἣν οὐκ ἐνὶ διαπλεῦσαι, ἢ παρ-
ελθεῖν, ἀνευ τοῦ πορθμέως βαθεῖα τε γὰρ περάσαι τοῖς
ποσὶ, καὶ διανήξασθαι πολλή· καὶ ὅλως, οὐκ ἂν αὐτὴν
4 διαπταίῃ οὐδὲ τὰ νεκρὰ τῶν ὀρνέων. Πρὸς δὲ αὐτῇ τῇ
καθόδῳ, καὶ πύλῃ, οὔση ἀδαμαντίνη, ἀδελφιδοῦς τοῦ
βασιλέως Αἰακός ἐστι, τὴν Φρουρὰν ἐπιτετραμμένος,
καὶ παρ' αὐτῷ, κύων τρικέφαλος, μάλα κάρχαρος,
τοὺς μὲν ἀφικνουμένους Φίλιόν τι καὶ εἰρηνικὸν προσβλέ-
πων, τοὺς δὲ πειρῶντας ἀποδιδράσκειν ὑλακτῶν, καὶ τῷ
5 χάσματι δεδιττόμενος. Περαιωθέντας δὲ τὴν λίμνην εἰς τὸ
εἶσω, λειμῶν ὑποδέχεται μέγας, τῷ ἀσφοδέλῳ κατὰ-
φυτος, καὶ ποτὸν, μνήμης πολέμιον. Λήθης γοῦν διὰ
τοῦτο ὠνόμασται. ταῦτα γὰρ ἀμέλει διηγῆσαντο τοῖς

gnis, & terrorem vel ipso nomine iniicientibus: Cocyti enim [*ploratus*], & Pyriphlegethontes [*ignicremi*], & similiter appellantur. Quod vero maximum, Acherusia palus obiacet, quae primum venientes excipit, quam transire non licet, nec praeterire sine portitore, cum profundior sit, quam ut pedibus transiri possit, & latior, quam ut natatu transias; adeo ut neque volucres mortui eam transvolare possint. Ad ipsum porro descensum, & portam, quae adamantina est, Aeacus est, fratre regis genitus, cui custodia illius credita, & prope illum triceps canis, asperrimus, qui advenientes quidem amico vultu & pacato aspiciat, fugere autem si qui conentur, latratu atque rictu terreat. Hunc qui lacum superarunt, eos intus pratum suscipit magnum, consitum asphodelo, & potus expugnator memoriae: Lethes [*oblivionis*] enim potus propter hoc ipsum appellatus est. Haec nimirum narrarunt antiquis, qui inde

πάλαι ἐκείθεν ἀΦιγμένοι Ἀλκυστίς τε, καὶ Πρωτεσί-
 λαος οἱ Θετταλοὶ, καὶ Θησεὺς ὁ τοῦ Αἰγέως, καὶ ὁ τοῦ
 Ὀμήρου Ὀδυσσεὺς, μάλα σεμνοὶ καὶ ἀξιοπίστοι μάρ-
 τυρες, ἐμοὶ δοκεῖν, οὐ πiónτες τῆς πηγῆς, οὐ γὰρ ἂν ἐμέ-
 μνητο αὐτῶν. Ὁ μὲν οὖν Πλούτων, ὡς ἐκείνοι ἔφασαν, 6
 καὶ ἡ Περσεφόνη, δυναστεύουσι, καὶ τὴν τῶν ὅλων δε-
 σποτείαν ἔχουσιν ὑπηρετοῦσι δ' αὐτοῖς, καὶ τὴν ἀρχὴν
 συνδιαπράττουσιν, ὄχλος πολὺς, Ἑριννύες τε, καὶ Ποι-
 ναὶ, καὶ Φόβοι, καὶ ὁ Ἑρμῆς οὗτος μένγε οὐκ αἰεὶ
 συμπαρών. Ὑπαρχοὶ δέ, καὶ σατράπαι, καὶ δικασταὶ 7
 κάθηνται δύο, Μίνως τε καὶ Ραδάμανθυς, Κρῆτες ὄντες,
 καὶ υἱοὶ τοῦ Διός. οὗτοι δὲ τοὺς μὲν ἀγαθοὺς τῶν ἀνδρῶν,
 καὶ δικαίους, καὶ κατ' ἀρετὴν βεβιωκότας, ἐπειδὴν
 συναλισθῶσι πολλοὶ, καθάπερ εἰς ἀποικίαν τινὰ, πέμ-
 πουσιν ἐς τὸ Ἠλύσιον πεδίον, τῷ ἀρίστῳ βίῳ συνεσο-
 μένους. Ἄν δὲ τινὰς τῶν πονηρῶν λάβωσι, ταῖς Ἑριννύσι 8
 παραδόντες, ἐς τὸν τῶν ἀσεβῶν χῶρον ἐκπέμπουσι.

redierunt, Alceſtis atque Proteſilaus, Theſſali, & Aegei
 Theſeus filius, & Homericus Ulyſſes, graves & digni fide
 teſtes, ut mihi videtur, qui de fonte illo non biberunt,
 neque enim alias memoriam eorum retinuiſſent. Dis ergo,
 ut illi dixerunt, & Proſerpina, imperant, atque in domi-
 nio habent omnia; miniſtrant vero illis, & imperium una
 exercent, turba multa, Furiae, Poenae, Terrores, &
 Mercurius: hic quidem non ſemper praefens. Magiſtratus
 vero & Satrapae & iudices ſedent duo, Minos ac Rhada-
 manthus Cretenſes, & Iovis filii. Hi vero bonos quidem
 viros & iuſtos, qui cum virtute vixere, ubi plures con-
 venerunt, tanquam in coloniam quandam mittunt in cam-
 pum Elyſium, ubi vitam agant beatiffimam. Si vero ma-
 los deprehendant, traditos Furiis in impiorum locum de-

κατὰ λόγον τῆς ἀδικίας κολασθῆσομενούς. ἔνθα δὴ τῶν κακῶν οὐ πάσχουσι, στρεβλούμενοί τε καὶ καίεμενοι, καὶ ὑπὸ γυπῶν ἐσθιόμενοι, καὶ τροχῶ σιμφορούμενοι, καὶ λίθους ἀνακυλίωντες; ὁ μὲν γὰρ Τάνταλος, ἐπ' αὐτῇ τῇ λίμνῃ αὐτὸς ἕστηκε, κινδυνεύων ὑπὸ τοῦ δίψους ὁ κακοδαίμων ἀποθανεῖν. Οἱ δὲ τοῦ μέσου βίον πολλοὶ ὄντες οὗτοι, ἐν τῷ λειμῶνι πλαυῶνται ἄνευ τῶν σωμάτων, σκιαί γενόμενοι, καὶ ὑπὸ τῇ ἀφῇ καβάπερ καπνὸς ἀφανίζονται. τρέφονται δὲ ἄρα ταῖς παρ' ἡμῖν χοαῖς, καὶ τοῖς καθαγιζομένοις ἐπὶ τῶν τάφων ὡς εἴ τις μὴ εἴη καταλελειμμένος ὑπὲρ γῆς φίλος, ἢ συγγενής, ἄσιτος οὗτος νεκρὸς, καὶ λιμῶντων ἐν αὐτοῖς πολιτεύεται. Ταῦτα οὕτως ἰσχυρῶς περιελάληθε τοὺς πολλοὺς, ὥστε ἐπειδὴν τις ἀποθάνῃ τῶν εὐμείων, πρῶτα μὲν φέροντες ὀβολὸν, ἐς τὸ στόμα κατέθηκαν αὐτῷ, μισθὸν τῷ πορβμῇ τῆς ναυτιλίας γενησόμενον· οὐ πρότερον ἐξετά-

14 Φέροντες ἑβλόν) Nec habet, quem porrigat ore, quadrantem. Juvenal. G.

trudunt, pro portione suae iniustitiae puniendos. Ibi vero quid non malorum patiuntur? torti, ustulati, carpti a vulturibus, a rota circumacti, saxa per arduum volventes. Tantalus quidem, ad ipsum stans lacum ficcus, siti mori miser metuit. Sed mediae cuiusdam vitae homines, magnus sane numerus, per pratum oberrant sine corporibus, umbrae facti, quique sub ipso tactu fumi instar evanescant. Nutriuntur ergo libaminibus nostris, & inferiis, quas tumulis illorum mittimus. Itaque si cui non sit relictus supra terram amicus aut cognatus, ille esurit mortuus, & fame cruciatus inter illos vitam agit. Haec firmiter adeo occuparunt vulgus, ut, si quis moriatur familiarium, primo quidem obolum in os illi imponant, mercedem futuram portitori traiectus, non explorato prius, quod numi genus le-

πάντες ὁπῶν τὸ νόμισμα νομίζεται, καὶ εἰ διαχωρεῖ
 παρὰ τοῖς κάτω, καὶ εἰ δύναται παρ' ἐκείνοις Ἀττικὸς,
 ἢ Μακεδονικὸς, ἢ Αἰγιναιὶς ὀβολός· οὐδ' ὅτι πολὺ κάλ-
 λιον ἢ μὴ ἔχειν τὰ πορβμία καταβαλεῖν. οὕτω γὰρ αὖ,
 οὐ παραδεξαμένου τοῦ πορβμέως, ἀναπόμπιμοι πάλιν
 ἐς τὸν βίον ἀφικνούντο. Μετὰ ταῦτα δέ, λούσαντες αὖ 11
 τοὺς, ὡς οὐχ ἑκατὴς τῆς κάτω λίμνης λουτρὸν εἶναι τοῖς
 ἐκεῖ, καὶ μύρω τῷ καλλίστῳ χρίσαντες τὸ σῶμα πρὸς
 δυσωδίαν ἢ δὴ βιαζόμενον, καὶ στεφανώσαντες τοῖς ὠραί-
 οῖς ἄνθεσι, προτίθενται, λαμπρῶς ἀμφιέσαντες, ἵνα μὴ
 ῥιγῶεν δηλονότι παρὰ τὴν ὁδὸν, μηδὲ γυμνοὶ βλέποντο
 τῷ Κερβέρῳ. Οἰμῶγαὶ δὲ ἐπὶ τούτοις, καὶ κωκυτὸς γυ- 12
 ναϊκῶν, καὶ παρὰ πάντων δάκρυα, καὶ στέρνα τυπτό-
 μενα, καὶ σπαραττομένη κόμη, καὶ Φοινισσόμεναι πα-
 ρειαί. καὶ πού καὶ ἐσθῆς καταρρήγνυται, καὶ κόνις ἐπὶ
 τῇ κεφαλῇ πᾶσsetαι, καὶ οἱ ζῶντες οἰκτροτέροι τοῦ νε-
 κροῦ. οἱ μὲν γὰρ χαμαὶ καλινδύνται πολλάκις, καὶ

ge ibi receptum sit? an apud inferos commeet? valeatne
 apud illos Atticus, an Macedonicus, an Aegineticus obo-
 lus? neque illud cogitant, multo esse melius, si qui pro ve-
 ctura solvere non possint, sic enim portitore non admit-
 tente reiecti in vitam rursus redeant. Postea vero cum ab-
 luerunt illos, (quasi non sufficiat pro lavacro infernus iste
 lacus his, qui ibi sunt) & unguento optimo unxerunt pro-
 clive iam ad foetorem corpus, & floribus illud tempesti-
 vis coronarunt, splendide vestitum proponunt, ne videli-
 cet in via frigeant, vel nudi conspiciantur a Cerbero. In-
 ter haec ploratus, & fletus mulierum, & lacrimae ab omni-
 bus, & planctus pectorum, & laceratae comae, & genae
 cruentariae: alicubi vestis etiam laceratur, & pulvis insper-
 gitur capiti, & inferiores vivi mortuo. Nam illi quidem

- τὰς κεφαλὰς ἀράττουσι πρὸς τὸ ἔδαφος. ὁ δὲ εὐσχήμων
 καὶ καλὸς, καὶ καθ' ὑπερβολὴν ἐστεφανωμένος, ὑψηλὰς
 πρόκειται, καὶ μετέωρος, ὥσπερ ἐς πομπὴν κεκοσμη-
 13 μένος. Εἴθ' ἢ μήτηρ, καὶ, νῆ Δί', ὁ πατήρ, ἐκ μέσων τῶν
 συγγενῶν προελθὼν, καὶ περιχυθεὶς αὐτῷ, (προκείσθω
 γάρ τις νέος, καὶ καλὸς, ἵνα καὶ ἀκμαιότερον ἐπ' αὐτῷ
 τὸ δῶμα ᾗ) Φωὰς ἀλλακότους, καὶ ματαίαις ἀφίησι,
 πρὸς ἃς ὁ νεκρὸς αὐτὸς ἀποκρίναιτ' ἂν, εἰ λάβοι Φωνήν.
 Φήσει γὰρ ὁ πατήρ, γοερὸν τι φθεγγόμενος, καὶ πα-
 ρατείνων ἕκαστον τῶν ὀνομάτων, Τέκνον ἡδίστον, οἶχ-
 μοι, καὶ τέθηκας, καὶ πρὸ ὥρας ἀτηρπάζῃς, μόνον
 ἐμὲ ἐτι τὸν ἄβλιον καταλιπὼν, οὐ γαμήσας, οὐ παιδο-
 ποιησάμενος, οὐ στρατευσάμενος, οὐ γεωργήσας, οὐκ
 εἰς γῆρας ἐλθὼν, οὐ κωμάσῃ πάλιν, οὐδ' ἐρασθήσῃ,
 τέκνον, οὐδ' ἐν συμποσίῳ μετὰ τῶν ἡλικιωτῶν μεθύσῃ-
 14 σῃ. Ταῦτα δὲ καὶ τὰ τοιαῦτα Φήσει, οἴσμενος τὸν υἱὸν

humi saepe voluntur, & capita allidunt solo: at iste de-
 corus & pulcher, & ultra, quam fas est, coronatus, subli-
 mis iacet & elatus, ornatus quasi ad pompam. Tum ma-
 ter, &, per Iovem, pater, de medio cognatorum agmine
 progressus, eumque complexus, (propositum enim singa-
 mus iuvenem, & pulchrum aliquem, ut magis in eo actus
 quasi fabulae vigeat.) voces quasdam absurdas ac vanas
 edit, ad quas ipse mortuus, vocis usu impetrato, respon-
 deat. Dicet enim pater lugubri voce productis singulis no-
 minibus, *Fili dulcissime, sicne abis mihi, & mortuus es, & an-
 te maturam aetatem abreptus es, solo me relicto infelici, non
 uxore ducta, non susceptis liberis, non attigisti militiam, agrum
 non coluisti, non pervenisti ad senectutem! Non comissabis iterum,
 non amabis, fili, non inebriaberis in convivio cum aequalibus!*
 Haec autem atque his similia dicet, putans, filium suum

δεισθαι μὲν ἐτι ταύτων, καὶ ἐπιθυμεῖν καὶ μετὰ τῇ τε-
 λευτῇ, οὐ δύνασθαι δὲ μετέχειν αὐτῶν. καίτοι τί ταῦ-
 τα Φημί; πόσοι γὰρ καὶ ἵππους, καὶ παλλακίδας, οἱ
 δὲ καὶ οἰνοχόους ἐπικατέσφαξαν, καὶ ἐσθῆτα, καὶ τὸν
 ἄλλον κόσμον συγκατέφλεξαν, ἢ συγκατάρρυσαν, ὡς
 χρηστέμενοις ἐκεῖ, καὶ ἀπολαύσουσιν αὐτῶν κάτω; Ὁ δ' 15
 οὖν πρεσβύτερος ὁ πενθῶν οὕτως πᾶντα ταῦτα ὁπόσα εἴ-
 ρηκε, καὶ ἐτι τούτων πλείονα, οὔτε τοῦ παιδὸς εἵνεκα
 τραγωδεῖν ἔοικεν· οἷδε γὰρ εὖκ ἀκουσόμενον, οὐδ', ἂν
 μείζον ἐμβοήσῃ τοῦ Στέντορος· οὔτε μὴν αὐτοῦ. Φρονεῖν
 γὰρ οὕτω, καὶ γινώσκειν ἱκανὸν ἦν καὶ ἄνευ τῆς βοῆς.
 οὐδεὶς γὰρ δὴ πρὸς ἑαυτὸν δεῖται βοᾶν. λοιπὸν οὖν ἐστὶν
 αὐτὸν τῶν παρόντων ἕνεκα ταῦτα ληρεῖν, οὐθ' ὅ, τι πέ-
 πηνθεν αὐτῷ ἂ παῖς εἰδότα, οὐθ' ὅπαι κεχώρηκε, μᾶλλον
 δὲ οὔτε τὸν βίον αὐτοῦ ἐξετάσαντα ὁποῖός ἐστιν· οὐ γὰρ
 αὖ τὴν ἐξ αὐτοῦ μετασάσκει ὡς τι τῶν δεινῶν ἐδυσχερά-

adhuc indigere talibus, & appetere ea etiam post mortem;
 participem eorum non posse fieri. Quamquam, quid
 ista dico? Quot enim etiam equos, & pellices, alii vero
 etiam pocillatores iugularunt in funere, vestemque & alium
 mundum una combusserunt, defoderuntve, quasi usuris ibi
 & fruturis apud inferos? Senex igitur iste lugens, quae-
 cumque dixit, & his etiam plura, neque filii causa tragica
 voce proclamasse videtur; novit enim non auditurum, et-
 si plufquam Stentorea voce inclamet: neque sua ipfius,
 cum fic sentire & arbitrari etiam fine clamore fufficiat; ne-
 mo quippe, ut ad fe ipfe clamet, opus habet. Relinquitur
 ergo, illum praefentium causa fic delirare, qui neque quid
 filio acciderit fciat, neque quorsum abierit; quin, qui ne-
 que vitam illius, qualis fuerit, explorarit: alioquin enim
 ipfius inde transitum non tanquam malum quiddam gravi-

16 γεν. Εἶποι δ' ἂν οὖν πρὸς αὐτὸν ὁ παῖς, παραιτησάμενος τὸν Αἰακὸν καὶ τὸν Αἰδωνέα πρὸς ἑλίγον τοῦ στομίου ὑπερκύψαι, καὶ τὸν πατέρα παῦσαι ματαιάζοντα, ὦ κακὸδαίμον ἄνθρωπε, τί κέκραγας; τί δέ μοι παρέχεις πράγματα; παῦσαι τιλλόμενος τὴν κόμην, καὶ τὸ πρόσωπον ἐξ ἐπιπολῆς ἀμύσσω· τί μοι λοιδορῇ, καὶ ἄθλιον ἀποκαλεῖς καὶ δύσμορον, πολὺ σου βελτίω καὶ μακαριώτερον γεγενημένον; ἢ τί σοι δεινὸν πάσχειν δοκῶ; ἢ διότι μὴ τοιοῦτοσὶ γέρων ἐγενόμην οἷος εἶ σὺ, Φαλακρὸς μὲν τὴν κεφαλὴν, τὴν δὲ ὄψιν ἐρρύτιδαμένος, κυφὸς, καὶ τὰ γόνατα νωθῆς, καὶ ὅλως ὑπὸ τοῦ χρόνου σαθρὸς, πολλὰς τριακάδας, καὶ Ὀλυμπιάδας ἀναπλήσας, καὶ τὰ τελευταῖα δὴ ταῦτα, παραπαίων ἐπὶ τοσούτων μαρτύρων; ὦ μάταιε, τί σοι χρηστὸν εἶναι δοκεῖ παρὰ τὸν βίον, οὗ μηκέτι μεθέξομεν; ἢ τοὺς πότους ἐρεῖς δηλονότι, καὶ τὰ δεῖπνα; καὶ ἐσθῆτα, καὶ Ἀφροδίσια; καὶ δέδιας μὴ τούτων ἐνδοῆς γινόμενος, ἀπόλωμαι; οὐκ ἐννοεῖς δὲ ὅτι τὸ μὴ διψῆν, πολὺ κάλλιον τοῦ

ter ferret. Dicat ergo illi filius, exorato Aeaco & Dite, ut paulum prospicere de illo inferorum ostio sibi liceat, & a vanis querelis patrem revocare, *Quid clamas, homo infelix? quid molestias mihi facessis? Desine comas vellere; & faciei cutem cruentare. Quid maledicis mihi, & miserum me vocas, & facto malo usum, qui multum te melior factus sum ac beator? Aus quid mali pati tibi videor? illudne, quod non talis; qualis tu es, senex factus sum, calvo capite, facie rugosa, incurvus, imbecillis genibus, atque in universum a tempore ipso veterinosus, post menses multos atque Olympiadas impletas denique sic delirans sub tot testibus? Stolide, quid boni tibi videtur in vita, cuius non amplius futurus sum particeps? Potationes dicis nimirum, & coenas, & vestes, & res Venereas; ac meuis, ne hisce carens miser sim? Non cogitas autem, non scire multa esse, quam be-*

πειν, καὶ τὸ μὴ πεινῆν, ταῦ Φαγεῖν, καὶ τὸ μὴ ριγῶν,
 τοῦ ἀμπεχόνης εὐπορεῖν; Φέρε τοίνυκ ἐπειδὴ ἔοικας ἀγνο- 17
 εῖν, διδάξομαί σε θρηνεῖν ἀληθέστερον, καὶ δὴ ἀναλα-
 βῶν ἐξ ὑπαρχῆς βόα, Τέκνον ἄβλιον, οὐκέτι διψήσεις,
 οὐκέτι πεινήσεις, οὐδὲ ριγώσεις. οἴχη μοι, κακὸδαίμων,
 ἐκφυγὼν τὰς νόσους, οὐ πυρετὸν ἔτι δεδιώς, οὐ πολέμιον,
 οὐ τύραννον· οὐκ ἔρωσ σε ἀνιάσει, οὐδὲ συνουσία παρα-
 τρέψει, οὐδὲ σπαθήσεις ἐπὶ τούτῳ δις ἢ τρίς τῆς ἡμέρας,
 αἰ τῆς συμφορᾶς. οὐδὲ καταφρονηθήσῃ, γέρον γενόμενος,
 οὐδ' ὀχληρὸς ἔσῃ τοῖς νέοις βλεπόμενος. Ἄν ταῦτα λέ- 18
 γης, ὦ πάτερ, οὐκ οἶε πολὺ ἀληθέστερα, καὶ γελοιώ-
 τερα ἐκείνων ἐρεῖν; ἀλλὰ ὅρα μὴ τόδε σε ἀνιά, καὶ δια-
 νοῇ τὸν παρ' ἡμῶν ζῶσαν καὶ τὸ πολὺ σκότος, κατὰ δέ-
 διας μὴ σοι ἀποπνιγῶ κατακλεισθεὶς ἐν τῷ μνήματι;
 χρὴ δὲ πρὸς ταῦτα λογίζεσθαι ὅτι τῶν ὀφθαλμῶν δια-
 σαπέντων, ἢ καὶ, νῆ Δία, καέντων μετ' ὀλίγον, εἴ γε
 καῦσαί με διεγνώκατε, οὔτε σκότος, οὔτε Φῶς ὄψαν δυ-

*bere, melius; & non esurire, quam edere; & non rigere, quam
 eoriam habere vestium? Age vero, quandoquidem ignorare vide-
 ris, docebo te lamentari verius. Imque reperto initio clama, Fili
 miser, non amplius sities, non esuries amplius, non algebis. Ab-
 iisti mihi, infelix, effugisti morbos, febrim non amplius metuis,
 non hostem, non tyrannum. Non amor tibi facesset negotium,
 non coitus te atteret, neque insuper infercies te bis aut ter in die:
 o miseriam! Neque senex facilius contempneris, neque molestus eris
 ipso conspectu iuvenibus. Haec si dicas, pater, nonna putas, te
 multo veriora istis & magis ridicula dicturum? Verum vide, an
 non illud te cruciet, & cogites tenebras, quae apud nos sunt, &
 multam caliginem; deinde illud metuas, ne tibi suffocer in sepul-
 cro conclusus? Oportet autem adcoitare illud, putrefactis oculis,
 aut etiam; per Iovem, combustis paulo post, si quidem cremare
 me decrevistis, neque tenebras neque lucem videre poterimus. Ac*

19 νησόμεθα. καὶ ταῦτα μὲν ἴσως μέτρα. Τί δέ με ὁ κα-
 κυτὸς ὑμῶν ὀνίνησι, καὶ ἡ πρὸς τὸν αὐλὸν αὐτῇ στεννοτυ-
 πία, καὶ ἡ τῶν γυναικῶν περὶ τὸν θρῆνον ἀμετρία; τί δὲ
 ὁ ὑπὲρ τοῦ τάφου λίθος ἐστεφανωμένος; ἡ τί ὑμῖν δύνα-
 ται τὸν ἄκρατον ἐπιχεῖν; ἡ νομίζετε καταστάξαι αὐτὸν
 πρὸς ἡμᾶς, καὶ μέχρι τοῦ Ἄδου διίξασθαι; τὰ μὲν γὰρ
 ἐπὶ τῶν καθαγισμῶν καὶ αὐτοὶ ὁράτε, οἶμαι, ὥς τὸ μὲν
 νοστιμώτατον τῶν παρεσκευασμένων ὁ καπνὸς παραλα-
 βὼν, ἄνω εἰς τὸν οὐρανὸν οἴχεται, μηδέν τι ἡμᾶς ὀνή-
 σας τοὺς κάτω· τὸ δὲ καταλειπόμενον, ἡ κόνις, ἀχρεῖον,
 ἐκτὸς εἰ μὴ τὴν σποδὸν ἡμᾶς σιτεῖσθαι πεπιστεύκατε.
 οὐχ οὕτως ἄσπορος, οὐδὲ ἄκαρπος ἡ τοῦ Πλούτωνος ἀρ-
 χή, οὐδ' ἐπιλέλοιπεν ἡμᾶς ὁ ἀσφόδελος, ἵνα παρ' ὑμῶν
 τὰ σιτία μεταστελλώμεθα. ὥστε μοι, νῆ τὴν Τισιφό-
 νην, πάλαι δὴ ἐφ' οἷς ἐποιεῖτε καὶ ἐλέγετε, παμμέγε-
 θες ἐπ' αἰ ἀνακαγχάσαι· διεκώλυσε δὲ ἡ ὀδὸν, καὶ τὰ
 ἔρια, οἷς μου τὰς σιαγόνας ἀπιοσφίγγατε.

2 Αὐλὸν). Αὐλῆται γὰρ συτικά· ὡς ἄλλον καὶ ἀπὸ τοῦ θεοῦ Εὐαγ-
 λου ἐπὶ τὰ πύθη τῶν ἀποιχομένων, γελῶν. V.

*ista forte quidem tolerabilia. Quid vero me fletus ille vester iuvat, &
 ille ad tibiam plangit pectorum, & mulierum illa immoderata la-
 mentatio? Quid vero coronatum in sepulero saxum? Aut quid apud
 vos valet infundere illi merum? an putatis destillaturum illud ad
 nos, penetraturumque esse ipsos ad inferos? Quod enim ad in-
 feriarum sacrificia, & ipsi, puto, videtis, cum, quae facillime
 fugiunt, fumus auferat, ea ad superiora in coelum abire, neque
 quidquam nobis prodesse inferis: quod autem relinquitur, pulverem
 inutilem, nisi forte cineribus vesci nos creditis. Non adeo sterile
 nobis atque infrugiferum Divis imperium est, neque asphodelus
 nobis deficit, a vobis cibos ut arcessamus. Itaque, sic me Tisi-
 phone, olim propter ea, quae faciebatis dicebatisque, clarum ca-
 chinnari subitis: at impediunt linteum ac lanas, quibus mihi devinxi-
 sis maxillas.*

Ὡς ἄρα μιν εἰπόντα, τέλος θανάτοιο κάλυψε. 20

πρὸς Διὸς δέ, ἂν λέγῃ ταῦτα ὁ νεκρὸς ἐπιστραφεὶς, ἀνακλίνας αὐτὸν ἐπ' ἀγκῶνος, οὐκ ἂν οἰώμεθα δικαιοτάτως ἂν αὐτὸν εἰπεῖν; ἀλλ' ὅμως οἱ μάταιοι καὶ βοῶσι, καὶ μεταστειλόμενοι τινα θρήνων σοφιστὴν, πολλὰς συνελληχότα παλαιὰς συμφορὰς, τούτῳ συναγωνιστῇ, καὶ χορηγῶ τῆς ἀνοίας καταχρῶνται, ὅποι ἂν ἐκεῖνος ἐξάρχη, πρὸς τὸ μέλος ἐπαιάζοντες. Καὶ μέχρι μὲν θρήνων, ὁ αὐτὸς ἅπασι νόμος τῆς ἀβελτηρίας· τὸ δ' ἀπὸ τούτων, διελόμενοι κατὰ ἔθνη τὰς ταφὰς, ὁ μὲν Ἕλληνας ἔκαυσεν, ὁ δὲ Πέρσης ἔθαψεν, ὁ δὲ Ἰνδὸς ὑάλῳ περιχρίει, ὁ δὲ Σκύθης κατεσθίει, ταραχεύει δὲ ὁ Αἰγύπτιος. οὗτος μέντοι (λέγω δὲ ἰδὼν) ξηράνας τὸν νεκρὸν, σύνδειπνον καὶ συμπότην ἐποίησατο, πολλάκις δὲ καὶ δεομένῳ χρημάτων ἀνδρὶ Αἰγυπτίῳ, ἔλυσε τὴν ἀπορίαν, ἐνέχυρον ἢ ὁ ἀδελφὸς ἢ ὁ πατὴρ γενόμενος ἐν καιρῷ. 21

Hæc orantem atris penitus mors abdidit alis.

At per ego vos Iovem obsecro, si dicat talia conversus mortuus, & nixus cubito; nonne æquissima nobis videatur dicere? Sed tamen stolidi homines & vociferantur, & arcessito quodam lamentationum Sophista, qui veteres multas calamitates collegerit, hoc adiutore & praecentore quasi suae amentiae utuntur, & ubi ille incepit, suas querelas illius cantui subiiciunt. Et quantum ad lamentationes, eadem omnibus lex ineptiarum. Quod vero superest, divisi per gentes quantum ad sepulturae rationem, Graecus illos cremat, humat Persa, Indus vitro quodam oblinat, Scythia vero edit, succis velut muria condit Aegyptius. Hic vero (quae vidli, narro) ficcatum cadaver convivam suum & compotorem solet facere. Saepe etiam pecuniae indigenti Aegyptio solvit inopiam pignori oppositus in tem-

- 22 Χώματα μὲν γὰρ, καὶ πυραμίδες, καὶ στήλαι, καὶ
ἐπιγράμματα, πρὸς ὀλίγον διαρκούντα, πῶς οὐ περι-
23 τὰ, καὶ παιδιαῖς προσκοκῶτα; Καίτοι καὶ ἀγῶνας ἔνιοι
διέβησαν, καὶ λόγους ἐπιταφίους ἔπαινον ἐπὶ τῶν μνημά-
των, ὥσπερ συναγορεύοντες, ἢ μαρτυροῦντες παρὰ τοῖς
24 κάτω δικασταῖς τῷ νεκρῷ. Ἐπὶ πᾶσι τούτοις τὸ περί-
δειπνον, καὶ πάρεσιν οἱ προσήκοντες, καὶ τοὺς γονέας
παραμυθοῦνται τοῦ τετελευτηκότος, καὶ πείθουσι γεύ-
σασθαι ὡς οὐκ ἀηδῶς, μὰ Δί', οὐδ' αὐτοὺς ἀναγκα-
ζομένους, ἀλλ' ἤδη ὑπὸ λιμοῦ τριῶν ἑξῆς ἡμερῶν ἀπην-
δηκότας. καὶ μέχρι μὲν τινος, ὦ οὗτος, ὀδυρόμεθα; ἔα-
σον ἀναπαύσασθαι τοὺς τοῦ μακαρίτου δαίμονας· εἰ δὲ
καὶ τὸ παράπαν κλαῖν διέγνωκας, αὐτοῦ τε τούτου ἕνε-
κα χρή μὴ ἀπώσιτον εἶναι, ἵνα καὶ διαρκέσῃς πρὸς τοῦ
πένθους τὸ μέγεθος. τότε δὴ τότε πρὸς ἀπάντων ραψώ-
δῶνται δύο τοῦ Ὀμήρου στίχοι·

pore frater paterve. Aggesti quidem tumuli, & pyrami-
des, & cippi, & inscriptiones parvo tempore durantes,
quei non superflua, & lusibus similia? Verum etiam lu-
dorum certamina quidam instituerunt, & funebres ad mo-
numenta orationes habuerunt, quasi causam defuncti age-
rent, aut testimonium illi perhiberent apud illos inferorum
iudices. Post haec omnia sunt parentales epulae. Adfunt
cognati, & parentes consolantur defuncti, & gustare il-
los cogunt, ut qui non invini, per Iovem, cogendos se
praebeant, sed iam trium dierum fame macerati ferre ine-
diam diutius non possint. Et, quo usque tandem, aiunt, lu-
gemus? amice. Patere requiescere felicis pueri manes. Si vera
omnino plorare decrevisi, illius ipsius rei causa oportet cibo non
abstinere, ut magnitudini luctus sufficiat. Tunc sane, tunc in
omnium ore sunt duo Homeri versus:

Καὶ γάρ τ' ἠύκομος Νιόβη ἐμνήσατο σίτου. καὶ,
 Γαστέρι δ' οὕτως ἐστὶ νέκυν πενθῆσαι Ἀχαιοῦς.
 οἱ δὲ ἀπτονται μὲν, αἰσχυνόμενοι δὲ τὰ πρῶτα, καὶ
 δεδιότες, εἰ Φανοῦνται μετὰ τὴν τελευταίαν τῶν Φιλτά-
 των τοῖς ἀνθρωπίνοις πάθεσιν ἐμμένοντες, ταῦτα, καὶ
 πολλὰ τούτων γελοιότερα εὔροι τις ἂν ἐπιτηρῶν ἐν τοῖς πέν-
 θεσι γιγνόμενα, διὰ τὸ τοὺς πολλοὺς τὸ μέγιστον τῶν
 κακῶν τὸν θάνατον αἰεσθαι.

Pulchricoma haud Niobe tamen est oblita ciborum.

Et : Non iam ventre licet functos lugere Pelasgis.

Illi vero attingunt, cum pudore quidem ab initio, & ve-
 riti, si videantur post carissimorum mortem humanis tamen
 passionibus obnoxii. Haec, & multo his magis ridicula,
 inveniat aliquis, si observet, quae in luctu fiunt propter-
 ea, quod vulgus maximum malorum putat mortem.

ΡΗΤΟΡΩΝ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ.

1 ΕΡΩΤΑΣ, ὦ μειράκιον, ὅπως ἂν ρήτωρ γένοιο, καὶ τὸ σεμνότετον τοῦτο καὶ πάνδημον ὄνομα, σοφιστὴς αὐτὸς εἶναι δοξῇ. ἀβίωτα γὰρ εἶναι σοι φης, εἰ μὴ τοιαύτην τινὰ τὴν δύναμιν περιβάλλοιο ἐν τοῖς λόγοις, ὡς ἄμαχον εἶναι, καὶ ἀνυπόστατον, καὶ θαυμάζεσθαι πρὸς πάντων, καὶ ἀποβλέπεσθαι, περισπούδαστον ἄκουσμα τοῖς Ἑλλήσι δοκοῦντα. καὶ δὴ τὰς ἐπὶ τοῦτο αἰγούσας ὁδοὺς, αἵ τινές ποτέ εἰσιν, ἐθέλεις ἐκμαθεῖν. ἀλλὰ οὐδεὶς Θόβος, ὦ παῖ, καὶ μάλιστα ὅποτε νέας τις αὐτὸς ὦν ὀρεγόμενος.

1 ΡΗΤΟΡΩΝ) Φασὶν ὡς εἰς Πολυδύκη τὸν ὀνοματολόγον ἀποτεινόμενον Λουκιανόν, τοῦτον γράφει τὸν λόγον. τέχνην μὲν οὐδ' ἦν τίνα λόγον παραδίδόντα, σωρὸν δὲ λίξεων ἀδιάκριτον ὑφιστάντα, καὶ ἴσως οὐκ ἀπὸ σκοποῦ ταῦτα τοῖς φήσασιν εἰρηται· ἐπεὶ καὶ συγχρόνως ἄμφω Λουκιανὸς καὶ Πολυδύκης. ἐπὶ γὰρ Μάρκου

τοῦ Αὐτοκράτορος. V.

PHTOP.) Taxat Rhetores sui temporis ut luxuriosos nugacesque, & plenōs ostentationis & ampullosos fluentesque deliciis. G. (Scholion hoc ego ad *Laxiph.* pertinere iudico. *Solan.*) Ideoque & illuc utrumque iam transtuli. *Reitz.*

RHETORUM PRAECEPTOR.

QUAERIS, adolescens, quomodo fieri possis Rhetor; atque honestissimum illud & omnium ore celebratum nomen, Sophista ipse esse videaris. Nec vitam enim tibi dulcem esse ais, nisi talem quandam in dicendo facultatem assequaris, ut invictus sis, neque quisquam consistere te contra audeat, admirabilis porro apud omnes, & conspicuus, & quem audire Graeci omnes vehementer studeant. Vias ergo, quae ad hoc ducant, quaecunque tandem sint, studes ediscere. Verum nulla, puer, invidia est: inprimis ubi iuvenis aliquis, optimarum ipse rerum cupidus, igna-

τῶν ἀρίστων, οὐκ εἰδὼς ὅθεν ἂν ταῦτα ἐκπορίσαιοτο, ἱερὸν
 εἶ χρηματὴν συμβουλὴν οὔσαν, καθάπερ ᾤναι σὺ, τοῦτο
 αἰτοίῃ προσελθὼν. ὥστε ἄκουε τό γε ἐπ' ἐμοὶ, καὶ πάνυ
 θαρρῶν, ὡς τάχιστα δεινὸς ἀνὴρ ἔση γινῶναι τε τὰ δέον-
 τα, καὶ ἐρμηνεύσαι αὐτὰ, ἣν τὸ μετὰ τοῦτο ἐδελέσσης
 αὐτὸς ἐμμένειν ὡς ἂν ἀκούσης παρ' ἡμῶν, καὶ φιλοπό-
 νως αὐτὰ μελετᾶν, καὶ προθύμως ἀνείναι τὴν ὁδόν, ἔστ'
 ἂν ἀφίκη πρὸς τὸ τέρμα. Τὸ μὲν οὖν θήραμα οὐ συμ- 2
 κρὸν, οὐδὲ ὀλίγης τῆς σπουδῆς δεόμενον· ἀλλὰ ἐφ' ὅτῳ
 καὶ ποιῆσαι πολλὰ, καὶ ἀγρυπνήσαι, καὶ πᾶν ὀτίουον
 ὑπομείναι ἄξιον. σκόπει γοῦν ὅποσοι τέως μηδὲν ὄντες,
 ἑνδοξοὶ, καὶ πλούσιοι, καὶ, νῆ Δί', εὐγενέστατοι ἔδοξαν
 ἀπὸ τῶν λόγων. Ὅμως δὲ μὴ δέδιθι, μηδὲ πρὸς τὸ μέ- 3
 γεθος τῶν ἐλπιζομένων ἀποδυσπετήσης, μυρίους τινὰς
 τοὺς πόνους προπονήσειν οἰηθεῖς. οὐ γὰρ σε τραχείαν τινα,
 οὐδὲ ὄρβιον, καὶ ἰδρῶτος μεστήν ἡμεῖς γε ἄξομεν, ὡς ἐκ

rus autem unde haec petat, illud *tanquam* consilium, rem
 sanctam, uti tu modo, rogatum veniat. Audi ergo, quod
 in mea potestate est, & cum fiducia, ut quam celerrime
 vir acer fias, tum ad cognoscendum quae opus est, tum
 ad explicandum, si postea manere in illis, quae a nobis
 audies, volueris, & diligenter ea meditari, & studiose viam
 pergere, donec ad metam perveneris. Atque illud, quod
 venaris, non parvum est, neque parvae curae indigum,
 sed in quo multum laborare, & vigilare, & nihil non su-
 stinere aequum sit. Vide enim, quot homines, qui antea
 nihil essent, nobiles, & divites, &, per Iovem, genero-
 sissimi, ob dicendi facultatem visi sint. Interim tamen noli
 metuere, neque te magnitudo eorum, quorum spes propo-
 nitur, ipsa assequendi difficultate reiciat, qui putes, infi-
 nitos tibi ante subeundos labores. Neque enim asperam te,
 neque arduam, & plenam sudoris viam ducemus, ut in me-

μίσσης αὐτῆς ἀναστρέψαι καμόντα. ἐπεὶ οὐδὲν ἂν διεφέρομεν τῶν ἄλλων, ὅσοι τὴν συνήθη ἐκείνην ἡγοῦνται, μακρὰν, καὶ ἀνάντη, καὶ καματηράν, καὶ ὡς τὸ πολὺ ἀπεγνωσμένην. ἀλλὰ τόγε παρ' ἡμῶν ἑξαίρετον τῆς συμβουλῆς, τοῦτό ἐστιν, ὅτι ἡδίστην τε ἅμα καὶ ἐπιτομωτάτην, καὶ ἱππήλατον καὶ κατάντη, σὺν πολλῇ τῇ θυμῆδι καὶ τρυφῇ, διὰ λειμῶνων εὐανθῶν καὶ σκιᾶς ἀκριβοῦς, σχολῇ καὶ βράδην ἀνιών, ἀνδρωτὶ ἐπιστήσῃ τῇ ἄκρᾳ, καὶ ἀγρεύσεις οὐ καμῶν, καὶ, νῆ Δί', εὐωχῆσθαι κατασκείμενος, ἐκείνους, ὅποσοι τὴν ἑτέραν ἐτράποντο, ἀπὸ τοῦ ὑψηλοῦ ἐπισκοπῶν ἐν τῇ ὑπάρχειᾳ τῆς ἀνοδοῦ, ἔτι κατὰ δυσβάτων καὶ ἀλισθηρῶν τῶν κρημνῶν μόλις ἀνέρποντας, ἀποκυλισμένους ἐπὶ κεφαλὴν ἐνίοτε, καὶ πολλὰ τραύματα λαμβάνοντας περὶ τραχείας ταῖς πέτραις· σὺ δὲ πρὸ πολλοῦ ἄνω ἔστεφανωμένος, εὐδαιμονέστατος ἔσῃ, ἅπαντα ἐν βραχεῖ, ὅσα ἐστὶν ἀγαθὰ

dia illa fatigatus retro eas: alioqui nulla parte meliores effemus reliquis, qui consuetae illius duces sunt, longae, & praeruptae, & laboriosae, & ut plurimum desperatae. Verum eximium in consilio nostro illud est, quod per iucundissimam simul & maxime compendiarium, & equos etiam capientem viam, atque declivem, multa cum voluptate atque oblectatione, per prata florida & umbram solidam, otiose incedens, sine sudore stabis in summo, & praedam nullo labore capies, &, ita me Iuppiter, epulabere iam accumbens, cum anhelantes, quotquot alteram illam viam secuti sunt, ab alto videbis, circa imum ascensum, adhuc per difficilia & lubrica praecipitia vix repentes, devolutos nonnunquam in caput, & vulnera multa asperis in rupibus accipientes: tu contra ea olim supra coronatus, felicissimus eris, qui brevi tempore, quaecunque bona sunt,

παρὰ τῆς ῥητορικῆς μονονευχὶ καθεύδων λαβῶν. Ἡ μὲν 4
 δὴ ὑπόσχεσις οὕτω μεγάλη· ἀλλὰ πρὸς Φιλίου Διός,
 μὴ ἀπιστήσης· εἰ ρᾶστα τε ἅμα καὶ ἡδιστά σοι ταῦτα
 ἐπιδείξειν Φαμέν. εἰ γὰρ Ἡσίοδος μὲν ὀλίγα φύλλα ἐκ
 τοῦ Ἑλικῶνος λαβὼν, αὐτίκα μάλα ποιητὴς ἐκ ποι-
 μένος κατέστη, καὶ ἦδε θεῶν καὶ ἡρώων γένη, κάτοχος
 ἐκ Μουσῶν γενόμενος· ῥήτορα δὲ, ὃ πολὺ ἐνέρθε τῆς ποιη-
 τικῆς μεγαληγορίας ἐστίν, ἐν βραχεὶ καταστήναι ἀδύ-
 νατον, εἴ τις ἐκμάθοι τὴν ταχίστην ὁδόν; Ὡς ἔγωγε καὶ 5
 διηγήσασθαι σοι βούλομαι Σιδωνίου τινὸς ἐμπόρου ἐπί-
 νοιαν, δι' ἀπιστίαν ἀτελῇ γενομένην, καὶ τῷ ἀκούσαντι
 ἀνόνηκον. ἦρχε μὲν γὰρ ἡδὴ Ἀλέξανδρος Περσῶν, μετὰ
 τὴν ἐν Ἀρβήλοισι μάχην, Δαρεῖον καθηρηκῶς. ἔδει δὲ
 πανταχόσε τῆς ἀρχῆς διαθεῖν τοὺς γραμματογράφους,
 τὰ ἐπιτάγματα τοῦ Ἀλεξάνδρου κομίζοντας· ἐκ Περ-
 σῶν δὲ πολλὰ ἐς Αἴγυπτον ἐγίγνετο ἡ ὁδός· ἐκπεριμένα

a Rhetorice tantum non dormiens acceperis. Promissio fa-
 ne quam magna, Sed per ego te amicitiae praesidem Io-
 vem rogo, ne fidem nobis deneges, si facillima simul &
 suavissima haec tibi nos ostensuros esse dicimus. Si enim
 Hesiodus, paucis ex Helicone sumtis foliis, poeta statim
 de pastore factus est, & Deorum genera atque hominum,
 a Musis obfessus cecinit: Rhetoremne, quod multum in-
 fra poetica magniloquentiam est, brevi tempore fieri pos-
 se negabimus, si celerissimam quis viam ediscat? Quorsum
 ego etiam enarrare tibi volo Sidonii cuiusdam mercatoris
 inventum, quod ob negatam illi fidem caruit successu, &
 utilitatem audienti nullam attulit. Imperabat iam Persis
 Alexander, post devictum proelio ad Arbela Darium. Opus
 autem erat per omnes imperii partes discurrere tabellarios,
 perferentes Alexandri imperia. Porro multum erat ex Per-
 sis in Aegyptum viae. Circumeundi enim montes, deinde

γὰρ ἔδει τὰ ὄρη, εἴτα διὰ τῆς Βαβυλωνίας εἰς τὴν Ἀραβίαν ἐλθεῖν· εἴτα ἐρήμην πολλὴν ἐλάσαντας, ἀφικέσθαι ποτὲ μόλις εἰς Αἴγυπτον, εἴκοσι μηκίστους ἀνδρὶ εὐζώνῳ σταθμοὺς τούτους διανύσαντας. ἤχθeto οὖν Ἀλέξανδρος ἐπὶ τούτῳ, διότι Αἰγυπτίους τι παρακινεῖν ἀκούων, οὐκ εἶχε διαταχέων ἐκπέμπειν τοῖς σατράπαις τὰ δοκούντα οἱ περὶ αὐτῶν. τότε δὴ ὁ Σιδώνιος ἔμπορος, Ἐγὼ σοι, ἔφη, ὦ βασιλεῦ, ὑπισχυοῦμαι δεῖξαι ὁδὸν, οὐ πολλὴν ἐκ Περσῶν εἰς Αἴγυπτον· εἰ γὰρ τις ὑπερβαίῃ τὰ ὄρη ταῦτα, ὑπερβαίῃ δ' ἂν τριταῖος, αὐτίκα μάλα ἐν Αἰγύπτῳ οὗτός ἐστι· καὶ εἶχεν οὕτω· πλὴν ὅγε Ἀλέξανδρος οὐκ ἐπίστευσεν, ἀλλὰ γόητα εἶναι τὸν ἔμπορον ᾤετο. οὕτω τὸ παράδοξον τῆς ὑποσχέσεως ἄπιστον ἰδοὺ τοῖς πολλοῖς. Ἀλλὰ μὴ σύ γε πάθῃς τὸ αὐτό· εἴση γὰρ πειράμενος ὡς οὐδὲν σε καλύσει ρήτορα δοκεῖν μιᾶς οὐδ' ὅλης ἡμέρας, ὑπερπετασθέντα τὸ ὄρος ἐκ Περσῶν εἰς Αἴγυπτον. ἐβέλω δέ σοι πρῶτον, ὥσπερ ὁ Κέβης ἐκεῖνος,

per Babyloniam pergendum in Arabiam, tum, deserta regione multa superata, pervenire demique in Aegyptum, viginti maximas expedito viro istas mansiones emensum. Molestè hoc ferebat Alexander, quia, audito, moliri aliquid Aegyptios, non poterat satis celeriter mittere ad Satrapas, quid de illis sibi placeret. Tum ergo Sidonius mercator, Ego tibi, inquit, Rex, promitto, me ostensurum viam non longam e Persis in Aegyptum. Si quis enim montes istos superet, superaverit vero iridus, ille statim est in Aegypto. Et res ita se habuit. Verum non credidit Alexander, sed impostorem esse mercatorem putavit. Itaque quod praeter spem promittebatur, incredibile visum vulgo. Tibi vero ne tale quid in mentem veniat. Experimento enim scies, nihil ob stare, quin Rhetor videaris, intra unum nec solidum diem alis trajecto monte ex Persia in Aegyptum. Volo autem tibi

εἰκόνα γραψάμενος τῷ λόγῳ, ἑκατέραν ἐπιδιδῆσαι τὴν ὁδὸν, (δύο γάρ ἐστων, αἱ πρὸς τὴν ῥητορικὴν ἄγουσιν) ἧς ἑρᾶν οὐ μετρίως μοι δοκεῖς. καὶ δῆτα, ἡ μὲν ἐφ' ὑψηλοῦ καθήσθω, πάνυ καλὴ, καὶ εὐπρόσωπος, τὸ τῆς Ἀμαλθείας κέρας ἔχουσα ἐν τῇ δεξιᾷ παντοίοις καρποῖς ὑπερβρύον· ἐν θατέρᾳ δέ μοι δοκεῖ τὸν πλούτον παρεστῶτα ὄραν, χρυσοῦν ὅλον ὄντα, καὶ ἐπέραστον. καὶ ἡ δόξα δέ, καὶ ἡ ἰσχὺς παρέστωσαν, καὶ οἱ ἔπαινοι περὶ πάντων αὐτὴν, ἔρωσι μικροῖς εἰκότες, πολλοὶ ἀπανταχόθεν περιπλεκέσθωσαν ἐκπετόμενοι. εἴ που τὸν Νεῖλον εἶδες γραφῇ μεμιμημένον, αὐτὸν μὲν κείμενον ἐπὶ κροκοδείλου τινὸς ἢ ἵπποποτάμου, οἷον οἱ πολλοὶ γράφουσιν ἐν αὐτῷ· μικρὰ δέ τινα παιδιὰ παρ' αὐτὸν παίζοντα (πῆχεις αὐτοὺς οἱ Αἰγύπτιοι καλοῦσι) τοιοῦται καὶ περὶ τὴν ῥητορικὴν οἱ ἔπαινοι. πρόσει δὴ σὺ ὁ ἐραστής, ἐπιθυμῶν δηλαδὴ ὅτι τάχιστα γενέσθαι ἐπὶ τῆς ἅκρας, ὡς

prius, ut ille Cebes, imagine verbis depicta utramque viam ostendere. Duae enim sunt, quae ducunt ad Rhetoricen, quam non mediocriter adamasse mihi videris. Nimirum ipsa iam in alto fedeat, pulchra undique, Amaltheae cornu dextra gerens, fructibus abundans omnigenis: ad alteram vero manum imaginare adstantem Plutum, aureum totum atque amabilem: adstent vero etiam Gloria, & Vis, & Plausus circa illam undique, parvis Cupidinibus similes, multi, amplexi se mutuo, circumvolent. Si quando Nilum depictum vidisti, ipsum quidem iacentem in crocodilo quodam aut hippopotamo, ut plerique in eo *repraesentando* pingunt; parvos autem ludentes circa illum puerulos, Cubitos illos vocant Aegyptii: tales etiam circa Rhetoricam sunt Plausus. Accede iam tu, amator, cupiens nimirum quam celerrime in summo esse, ut & ipsam uxorem du-

γαμήσειάς τε αὐτὴν ἀνελθὼν, καὶ πάντα ἐκεῖνα ἔχους,
 τὸν πλῆυτον, τὴν δόξαν, τοὺς ἐπαίνους. νόμῳ γὰρ ἀπαν-
 7 τα γίγνεται τοῦ γεγαμηκότος. Εἶτα ἐπειδὴν πλησιά-
 σης τῷ ὄρει, τὸ μὲν πρῶτον ἀπογιγνώσκεις τὴν ἀνοδὸν
 καὶ τὸ πρᾶγμα ὁμοίον σοι εἶναι δοκεῖ, οἷα ἡ Ἄορνος ἐφά-
 νη τοῖς Μακεδόσιν, ἀπόξυρον αὐτὴν ἀπανταχόθεν ἰδοῦ-
 σιν, ἀτεχνῶς οὐδὲ ὀρνέοις ὑπερπτήναι ραδίαν, Διονύσου
 τινός, ἢ Ἡρακλέους, εἰ μέλλοι καθαίρεθῆσθαι, δεο-
 μένην. ταῦτά σοι δοκεῖ τὸ πρῶτον· εἶτα μετ' ὀλίγον ὁρᾷς
 δύο τινὰς οὐδούς· μᾶλλον δὲ ἡ μὲν ἀτραπὸς ἐστὶ στενὴ,
 καὶ ἀκανθώδης, καὶ τραχεῖα, πολὺ τὸ δῖφος ἐμφαίνου-
 σα, καὶ ἰδράττα. καὶ ἔφθη γὰρ ἡδὴ Ἡσίοδος, εὖ μάλα
 ὑποδείξας αὐτὴν, ὥστε οὐδὲν ἐμοῦ δέησῃ· ἡ ἑτέρα δὲ πλα-
 τεῖα, καὶ ἀνθηρὰ, καὶ εὐυδρὸς, τοιαύτη, οἷαν μικρῶ
 πρόσθεν εἶπον, ἵνα μὴ καὶ τὰ αὐτὰ λέγων πολλάκις,
 8 ἐπέχω σε ἡδὴ ῥήτορα εἶναι δυνάμενον. Πλὴν τό γε τοσοῦ-
 το προσθήσειν μοι δοκῶ, ὅτι ἡ μὲν τραχεῖα ἐκείνη, καὶ

cas, ubi escenderis, & omnia illa habeas, Plutum, Glo-
 riam, Plautus: lege enim fiunt omnia mariti. Deinde cum
 ad montem accedis, primo quidem desperas ascensum, &
 similis tibi res videtur, qualis Aornus visa Macedonibus,
 cum praeuptam undique cernerent, neque avibus adeo
 ad transvolandum facilem, Baccho quodam aut Hercule,
 si capienda sit, indigentem. Haec tibi primum videntur.
 Tum post paulo vides duas quasdam vias: quin altera se-
 mita modo est angusta, & spinis obsita, & aspera, sitim
 multam ostentans ac sudorem. Et iam occupavit illam pul-
 chre ostendere Hesiodus, itaque nihil mea opera indige-
 bit. Altera autem lata, florida, irrigua, talis, qualem pau-
 lo ante dicebam; ne etiam eadem dicendo saepius retineam
 te, cum iam Rhetor esse posses. Verum illud modo adicien-
 dum puto, asperam illam atque arduam, non multa ha-

ἀνάντης, οὐ πολλὰ ἰχνη τῶν ὁδοιπόρων εἶχεν· εἰ δέ τινα, πάνυ παλαιά· καὶ ἔγωγε κατ' ἐκείνην ἄβλιος ἀνῆλθον, τοσαῦτα καμῶν, οὐδὲν δέον· ἢ ἑτέρα δὲ αἶτε ὁμαλὴ οὔσα, καὶ ἀγκύλον οὐδὲν ἔχουσα, πόρρωθέν μοι ἐΦάνη, οἷά ἐστιν, οὐχ ὁδεύσαντι αὐτῷ. οὐ γὰρ ἐώρων νέος ἔτι ὢν, τὸ βέλτιον· ἀλλὰ τὸν ποιητὴν ἐκείνον ἀληθεύειν ὤμην, λέγοντα, ἐκ τῶν πόνων Φύεσθαι τὰ ἀγαθὰ. τὸ δ' οὐκ εἶχεν οὕτως. ἀπονητὶ γοῦν ὁρῶ τοὺς πολλοὺς μειζόνων ἀξιουμένους, εὐμοιρία τῆς αἰρέσεως τῆς τῶν λόγων καὶ ὁδῶν. ἐπεὶ δ' οὖν εἰς τὴν ἀρχὴν ἀΦικόμενος, εὖ οἶδα ὅτι ἀπορήσεις, καὶ ἤδη ἀπορεῖς ὁποτέραν καὶ τραπητέον. ὥς οὖν ποιήσας ἤδη, ῥᾶστα ἐπὶ τὸ ἀκρότατον ἀναβῆσθαι, καὶ εὐδαιμονήσεις, καὶ γαμήσεις, καὶ θαυμαστός πᾶσι δόξεις, ἐγὼ σοι Φράσω· ἱκανὸν γὰρ τὰ ἐαυτὸν ἐξαπατηθῆναι, καὶ πονῆσαι. σοὶ δὲ ἄσπορα καὶ ἀνήροτα Φυέσθαι πάντα, καθάπερ ἐπὶ τοῦ Κρόνου. Εὐθύς οὖν πρόσεισί σοι 9

buisset viatorum vestigia : si vero quaedam, ea omnino antiqua. Et ego etiam miser per illam ascendi, tot susceptis sine causa laboribus. Altera vero, utpote aequabilis, anfractum habens nullum, e longinquo mihi, qualis sit, conspecta est : non qui ipse ea iverim, nec enim, iuvenis cum essem, videbam, quod sit melius, sed vera dicere poetam illum putabam, ex laboribus nasci bona, dicentem. At illud non ita habebat. Video enim sine labore plerisque maiora consecutos quadam eligendarum rationum viarumque felicitate. Ad initium igitur *utriusque viae* delatus, dubitabis, scio, & iam dubitas, in utram te vertas? Quid igitur iam faciendo facillime escendas in summum, & beatus sis, & *illam* ducas, & admirabilis omnibus videre, ego tibi dicam. Satis enim est, quod ipse deceptus laboravi. At tibi sine semine & aratro nascantur omnia, ut sub Saturno. Statim ergo accedit ad te robustus vir quidam, subdurus,

καρτερός τις ἀνὴρ, ὑπόσκληρος, ἀνδράδης τὸ βάδισμα, πολὺν τὸν ἥλιον ἐπὶ τοῦ σώματος δεικνὺς, ἀρρεῖνωπὸς τὸ βλέμμα, ἐγρηγορῶς, τῆς τραχείας ἐκείνης ὁδοῦ ἡγεμὼν, λήρους τινὰς ὁ μάταιος διεξίειν πρὸς σέ, ἐπεισθαί οἱ πα-
ρακελεύόμενος, ὑποδείκνυς τὰ Δημοσθένους ἵχνη, καὶ Πλάτωνος, καὶ ἄλλων τινῶν, μεγάλα μὲν, καὶ ὑπὲρ τοὺς νῦν, ἀμαυρὰ δὲ ἤδη, καὶ ἀσαφῆ τὰ πολλὰ ὑπὸ τοῦ χρόνου, καὶ φήσει εὐδαίμονά σε ἔσεσθαι, καὶ νόμῳ γα-
μήσειν τὴν ῥητορικὴν, εἰ κατὰ τούτων ὁδεύσεις, ὥσπερ οἱ ἐπὶ τῶν κάλων βαίνοντες. εἰ δὲ καὶ μικρόν τι παρα-
βαίης, ἢ ἔξω τῆς εὐθείας, ἢ ἐπὶ θάτερα μᾶλλον κλι-
θείης τῇ βάσει, ἐκπεσεῖσθαι σε τῆς ὀρθῆς ὁδοῦ, καὶ ἀγού-
σης ἐπὶ τὸν γάμον. εἴτ' αὖ σε κελεύσει ζηλοῦν ἐκείνους τοὺς
ἀρχαίους ἀνδρας, ὥσπερ παραδείγματα παρατιθεῖς τῶν
λόγων, οὐ ράδια μιμεῖσθαι, οἷα τὰ τῆς παλαιᾶς ἐρ-
γασίας ἐστὶ, Ἡγησίου, καὶ τῶν ἀμφὶ Κράττητα, καὶ
Νησιώτην, ἀπεσφιγμένα, καὶ νευρώδη, καὶ σκληρὰ,

12 Τῆ ῥοπή) Τῆ βάσει. V. Inverte.

virili incessu, multum in corpore solem ostendens, mascu-
lo vultu, vigilax, asperae illius dux viae, nugas quasdam
stolidus ille apud te enarrans, uti se sequaris adhortans,
monstrans tibi Demosthenis, & Platonis, & aliorum quo-
rundam vestigia, magna illa quidem, & his, quae nunc
sunt, maiora, sed obscura iam, & pleraque a tempore
evanida: ac dicet, beatum te futurum, & lege ducturum
esse Rhetoricen, per haec si incedas, ut qui per funes eunt;
si vero vel pauxillum quiddam aut transgrediare extra li-
neam, aut in alterutram partem magis inclines vestigium,
futurum esse, uti ducente ad nuptias recta via excidas.
Deinde imitari te iubebit antiquos illos viros, obsoletis ora-
tionum exemplis propositis, nec facilibus ad imitandum,
qualia sunt de illa veteri officina, Hegesiae, & Crateris,
& Insulani illius, adstricta, & nervosa, & aspera, & ac-

καὶ ἀκριβῶς ἀποτεταμένα ταῖς γραμμαῖς· πόνον δὲ καὶ ἀγρυπνίαν, καὶ ὕδατοποσίαν, καὶ τὸ λιπαρὲς, ἀναγκαιὰ ταῦτα, καὶ ἀπαραίτητα φήσει. ἀδύνατον γὰρ εἶναι ἄνευ τούτων διαῦσαι τὴν ὁδόν. ὃ δὲ πάντων ἀνιάρωτατον, ὅτι σοὶ καὶ τὸν χρόνον πάμπολυν ὑπογράφει τῆς ὁδοπορίας, ἔτη πολλὰ, οὐ κατὰ ἡμέρας, οὐ κατὰ τριακάδας, ἀλλὰ κατὰ Ὀλυμπιάδας ὅλας ἀριθμῶν, ὡς προσηκαρμεῖν τὸν ἀκούοντα, καὶ ἀπαγορεύσαι, πολλὰ χαίρειν φράσαντα τῇ ἐλπιζομένῃ ἐκείνῃ εὐδαιμονίᾳ· πρὸς δὲ τούτοις οὐδὲ μισθοὺς ὀλίγους ἀπαιτεῖ τῶν τοιούτων κακῶν· ἀλλὰ οὐκ ἂν ἠγήσαιο σοὶ, εἰ μὴ μεγάλα πρότερον λάβοι. Ὁ μὲν ταῦτα φήσει ἀλαζών, καὶ ἀρχαῖος ὡς ἀλη- 10 θῶς, καὶ Κρονιὸς ἄνθρωπος, νεκροὺς εἰς μίμησιν παλαιούς προτιθεῖς, καὶ ἀνορύττειν ἀξίων λόγους πάλαι κατορωρυγμένους, ὡς τι μέγιστον ἀγαθόν, μαχαιροποιοῦ υἱόν, καὶ ἄλλον Ἀτρομήτου τινὸς γραμματιστοῦ,

15 Μαχ. υἱόν) Δημοσθένει λέγει. G. 16 Ἀτρομ. - γρ.) Λίσχινη λέγει.

curate intentis quasi lineis descripta: laborem porro & vigiliam, & potum aquae, & cultum neglectiorem, necessaria esse dicet, & quae deprecari non liceat; fieri enim non posse, ut viam absque his emetiare. Quod vero omnium est molestissimum, illud est, quod plurimum etiam tibi temporis itineris huius praescribet, annos multos, non secundum dies aut menses, sed secundum totas Olympiades numerans, adeo ut, qui audit, ante succumbat & renuntiet labori, & longum valere speratam illam felicitatem iubeat. Praeter haec etiam mercedes non exiguas poscere ausit talium malorum, neque viae se ducem praestiterit, nisi magnum quiddam ante acceperit. Ille quidem ista dicet, insolens homo & obsoletus vere & Saturnum olens, qui mortuos antiquos ad imitationem proponat, & eruere te possulet rationes olim sepultas, tanquam maximum quoddam bonum gladiatorum fabri filium, & alium Atrometi gram-

ζηλοῦν ἀξίων, καὶ ταῦτα ἐν εἰρήνῃ, μήτε Φιλίππου ἐπιόντος, μήτε Ἀλεξάνδρου ἐπιτάττοντος, ὅπου τὰ ἐκείνων τέως ἐδόκει χρήσιμα· οὐκ εἰδὼς ὅποια νῦν κακωνόμηται, ταχέια καὶ ἀπράγμων, καὶ ἐς τὸ εὐθύ τῆς ρητορικῆς ὁδός. σὺ δὲ μήτε πείβεσθαι, μήτε προσέχειν αὐτῷ, μὴ σε ἐκτραχηλίῃ που παραλαβὼν, ἢ τὸ τελευταῖον, προγηράσαι τοῖς πόνοις παρασκευάσῃ. ἀλλὰ εἰ πάντως ἐράς, καὶ τάχιστα ἐθέλεις τῇ ρητορικῇ συνεχῆναι, ἀκμάζων ἔτι, ὡς καὶ σπουδάζοιο πρὸς αὐτῆς, ἴθι τῷ μὲν δασεῖ τούτῳ, καὶ πέραν τοῦ μετρίου ἀνδρικῷ, μακρὰ χαίρειν λέγε, ἀναβαίνειν αὐτὸν καὶ ἄλλους, ὅπόσους ἀν' ἐξαπατᾶν δύνηται, ἀνάγειν, καταλιπὼν ἀσθμαίνοντας καὶ
 II πολλῶ ἰδρῶτι συνόντας. Πρὸς δὲ τὴν ἐτέραν ἐλθὼν, εὐρήσεις πολλοὺς μὲν καὶ ἄλλους, ἐν ταῦτοις δὲ καὶ πάνσο-

Σὺ δὲ μήτε πείβεσθαι) Συνῆδες τοῦτο καὶ ποιηταῖς καὶ λογογράφοις ἀπειμῆστοις χρῆσθαι ἀντὶ προστακτικῶν, ὡς καὶ νῦν οὗτος· ἀντὶ γὰρ τοῦ μὴ πείθαι, εἶπε πείβεσθαι. τοῦτο δὲ εὐχὴ ὡς ἔτυχε γίνεται, ἀλλ' ἡνίκα μετὰ ἀπαγορεύσεως

ἢ ἔγνοια πρόειπεν, οἷον ἀλλὰ σε καλεῶ μὴ τοῦτο ποιεῖν, ἀντὶ τοῦ μὴ τοῦτο ποιεῖν, καὶ ὡς τοῦ Θεολόγου Γρηγορίου, ἢ μὴ διδάσκειν τῷ τρόπῳ· ἀντὶ γὰρ προστακτικῶν τὰ ἀπαρμήματα κεῖται. V.

matistae, aemulari te iubens; idque in pace, neque Philippo invadente, neque imperante Alexandro, ubi illorum ratio utilis tum videbatur; nesciens, quae nunc recens inventa sit, brevis, & minime laboriosa, & directa via Rhetorices. At tu noli credere, neque attendere illi, ne te forte assumtum evertat, aut denique, ante tempus ut confenes laboribus, efficiat. Verum si omnino amas Rhetoricen, & quam celerrime illa vis potiri, pleno adhuc vigore dum frueris, ut etiam ab illa colare; videlicet hirsutum illum, & ultra mediocritatem virilem; longum valere iube, escendere ipsum, & alios, quotquot decipere potest, educere; anhelantesque & multo sudore diffuentes relinque. Ad alteram vero viam transgressus, cum alios multos invenies, tum in his omniscium quendam & usque-

ὄν τινα, καὶ πάγκαλον ἄνδρα, διασεσαλευμένον τὸ βάδισμα, ἐπικεκλασμένον τὸν αὐχένα, γυναικεῖον τὸ βλέμμα, μελιχρὸν τὸ φῶνημα, μύρων ἀποπνέοντα, τῷ δακτύλῳ ἄκρῳ τὴν κεφαλὴν κνῶμενον. ὀλίγας μὲν ἔτι, οὐλας δὲ καὶ ὑακινθίνας τὰς τρίχας εὐθετίζοντα, πάντα βρόντινα Σαρδανάπαλον, ἢ Κινύραν, ἢ αὐτὸν Ἀγάθωνα, τὸν τῆς τραγωδίας ἐπέραστον ἐκείνον ποιητὴν. λέγω δὲ ὡς ἀπὸ τούτων γινώριζοις αὐτὸν, μὴδὲ σε οὕτω θεσπέσιον χρῆμα, καὶ Φίλον Ἀφροδίτῃ καὶ Χάρισι, διαλάθοι καίτοι τί φημι; καὶ εἰ μύοντι γὰρ σοι προσελθὼν εἴποι τι, τὸ Ὑμηττίον ἐκείνο ἀνοίξας στόμα, καὶ τὴν συνήθη φωνὴν ἀφίῃ, μάθοις ἂν ὡς οὐχὶ τῶν καθ' ἡμᾶς τίς ἐστιν, οἱ ἀρούρης καρπὸν ἔδομεν, ἀλλὰ τι ξένον φάσμα δρόσῳ ἢ ἀμβροσίᾳ τρεφόμενον. τούτῳ τοίνυν προσελθὼν καὶ παραδούς σεαυτὸν, αὐτίκα μάλ᾽ αὖτε ῥήτωρ ἔσῃ, καὶ περίβλεπτος, καὶ, ὡς ὀνομάζει αὐτὸς, βασιλεὺς ἐν τοῖς λό-

6 Ἀγάθων) Ἀγάθων τραγωδίας ποιητής, εἰς μαλακίαν σχαπτίματος. V. quaque pulchrum hominem, fluctuante incessu, infracta cervice, vultu femineo, mellita voce, unguenta spirantem, summo digito scalpentem caput, paucos illos iam quidem, sed crispas ferrugineo colore capillos studiose componentem, delicatissimum quendam Sardanapalum, aut Cinyram, aut Agathonem ipsum, venustum illum poetam Tragoediae. Dico autem ideo, ut his illum indiciis agnoscas; neque fugiat te res adeo divina, adeo Veneri-cara atque Gratiis. Quamquam quid dico? Si enim ad te claudentem oculos accedens dicat aliquid, Hymettio illo aperto ore, & consuetam vocem emittat, statim agnoscas, non esse de nostro genere aliquem, qui terrae fructum edimus, sed peregrinum quoddam monstrum, rore pastum vel ambrosia. Ad hunc igitur si accesseris, huic te si tradideris; e vestigio Rhetor eris, & conspicuus, &, ut ipse appellat, rex in dicendo sine labore constitueris, quadrigis ora-

γοις ἀπονητὶ καταστήσῃ, τὰ τέθριππα ἐλαύνων τοῦ λόγου. διδάξεται γάρ σε παραλαβὼν τὰ πρῶτα μὲν ἐκεῖ-

- 12 να. Μᾶλλον δὲ αὐτὸς εἰπάτω πρὸς σέ. γελοῖον γὰρ ὑπὲρ τοιούτου ῥήτορος ἐμὲ ποιεῖσθαι τοὺς λόγους, Φαῦλον ὑποκριτὴν ἴσως τῶν τοιούτων καὶ τηλικούτων, μὴ καὶ συντρίψω που πεσὼν τὸν ἥρωα, ὃν ὑποκρίνομαι. Φαίῃ ἂν τοιγαρὺν πρὸς σέ ὧδέ πως, ἐπισπασάμενος ὅπόσον ἔτι λοιπὸν τῆς κόμης, καὶ ὑπομειδιάσας τὸ γλαφυρὸν ἐκεῖνο, καὶ ἀπαλὸν, οἷον εἶωθεν, Αὐτοθαΐδα τὴν κωμικὴν, ἢ Μαλθάκην, ἢ Γλυκέραν τινὰ μιμησάμενος τῷ προσηνεῖ τοῦ Φθέγματος. ἄγροικον γὰρ τὸ ἄρρενωπὸν, καὶ οὐ πρὸς
- 13 ἀβροῦ καὶ ἐρασμίου ῥήτορος. Φήσει δ' οὖν πάνυ μετριάζων ὑπὲρ ἑαυτοῦ μῶν σε, ὦ ἀγαθὲ, ὁ Πύθιος ἐπεμψε πρὸς μὲ, ῥητόρων τὸν ἄριστον προσειπῶν, ὥσπερ ὅτε Χαίρεφῶν ἤρετο αὐτὸν, ἔδειξεν αὐτῷ ὅστις ἦν ὁ σοφώτατος ἐν τοῖς τότε; εἰ δὲ μὴ τοῦτο, ἀλλὰ κατὰ κλέος αὐτὸς ἡκεῖς ἀκούων ἀπάντων ὑπερπεπληγμένων τὰ ἡμέτερα,

tionis invecstus: assumptum enim te prima statim ista docebit. Potius vero ipse te alloquatur: ridiculum enim fuerit, pro eo me Rhetore verba facere, malum forte talium tantorumque actorem, *ut metus sit*, ne lapsus alicubi personam Herois, quam ago, conteram. Dicat ergo ad te ita fere, ubi prius quantum adhuc supereft comae demulserit, ac venustulum illud atque molle, ut solet, subriferit, Comicam Autothaidem, aut Malthacen, vel Glyceram quandam blanditia vocis imitatus: rusticus enim est virilis ille vultus, nec delicatum amabilemque Rhetorem decens. Dicit igitur modeste admodum de se: *Numquid te, vir optime, Pythius misit ad me, quem Rhetorum vocarit optimum, ut Chaerephonti se interroganti ostendit, quis esset eorum, qui tum viderent, sapientissimus? Si vero non istud, sed gloria invitatus sponte venis, cum omnes audias supra modum ad nostra percel-*

καὶ ὑμνούντων, καὶ τεθνηπότων, καὶ ὑποπεπτηχότων, αὐτίκα μάλα εἴσῃ πρὸς οἷόν τινα δαιμόνιον ἄνδρα ἥκει. προσδοκῆσεις δὲ μηδὲν τοιοῦτον ὄψεσθαι, οἷον τῶδε ἢ τῶδε παραβαλεῖν, ἀλλ' εἴ τις ἢ Τιτυὸς, ἢ Ὀτος, ἢ Ἐφιάλτης, ὑπὲρ ἐκείνους πάνυ φανεῖται σοι τὸ πρᾶγμα ὑπερφύες, καὶ τεράστιον. ἐπεὶ τοὺς γε ἄλλους τοσοῦτον ὑπερφωνοῦντα εὐρήσεις, ὅποσον ἢ σάλπιγξ τοὺς αὐλοὺς, καὶ οἱ τέττιγες τὰς μελίττας, καὶ οἱ χοροὶ τοὺς ἐνδιδόντας. Ἐπεὶ δὲ καὶ ῥήτωρ αὐτὸς ἐθέλεις γενέσθαι, καὶ τοῦτο 14 οὐκ ἂν παρ' ἄλλου ῥῶον μάθοις, ἔπου μόνον, ὧ Κλητίου μέλημα, οἷς ἂν εἴπω, καὶ ζήλου πάντα, καὶ τοὺς νόμους, οἷς ἂν ἐπιτάξω χρῆσθαι, ἀκριβῶς μοι παραδύλαττε. μᾶλλον δὲ ἤδη προχώρει, μηδὲν ἀκνήσας, μηδὲ πτοηθεὶς, εἰ μὴ προετελέσθης ἐκῆνα τὰ πρὸ τῆς ῥητορικῆς, ὅποσα ἢ ἄλλη προπαιδεία τοῖς ἀνοήτοις καὶ ματαίοις μετὰ πολλοῦ καμιάτου ὁδοποιεῖ· οὐδὲν γὰρ αὐτῶν

10 Ὡ μέλημα) Ἀπὸ τοῦ φρόντισμα. οἶονεῖ ὑπὲρ οὗ μοι πολλὰ φροντὶς ἐστὶ. V.

li, & decantare eadem, atque stupere, & fasces nobis submittere: statim sane scies, ad quam divinum virum veneris. Expectabis vero, nihil te eorum visurum, quale huic vel illi queat comparari: sed si quis aut Tityus, aut Otus, aut Ephialtes, supra illos omnino ingens tibi nostrum opus & prodigiosum videbitur; quandoquidem ita superari meis clamoribus invenies alios, quantum a tuba tibiae, & apes a cicadis, & a choris, qui tonos acinunt. Quando autem ipse quoque Rhetor vis fieri, & sane a nemine facilius hoc didiceris, sequere tantum, o cura Clyti, ea quae dicam, & aemulare omnia. Et leges, quibus te vii iussero, accurate mihi observa. Quin potius iam procede, nihil cunctatus, neque perterritus, si non initiatus ante sis illis, quae ante Rhetoricen, altera illa praevia disciplina dementibus & vanis hominibus multo cum labore tanquam viam substernit. Nihil enim iis

δεήσῃ. ἀλλ' ἀνίπτοις τοῖς ποσὶν (ἢ παροιμία φησὶν) ἔμβαινε, οὐ μείον ἔξων διὰ τοῦτο, οὐδ' ἂν τὸ κοινότατον, μηδὲ γράφειν τὰ γράμματα εἰδῆς. ἄλλο γὰρ τι παρὰ
 15 πάντα ταῦτα ὁ ρήτωρ. Λέξω δὲ πρῶτον μὲν ὅποσα χρὴ αὐτόν σε οἰκοθεν ἔχοντα ἤκειν ἐφόδια πρὸς τὴν πορείαν, καὶ ὅπως ἐπισιτισάσθαι, ὥς ἂν τάχιστα διανύσαι δυνηθείης. ἔπειτα καὶ αὐτὸς, ὃ μὲν προϊόντι ἐπιδεικνὺς κατὰ τὴν ὁδὸν, ὃ δὲ καὶ παραινῶν, πρὶν ἥλιον δύναι, ρήτορά σε ὑπὲρ τοὺς πάντας ἀποφανῶ, οἷός αὐτός εἰμι, ἀναμμιλέκτως τὰ πρῶτα, καὶ μέσα, καὶ τελευταῖα τῶν λέγειν ἐπιχειρούντων ἔχων. κόμιζε τοίνυν τὸ μέγιστον μὲν τὴν ἀμαθίαν, εἴτα θράσος ἐπὶ τούτοις· καὶ ἄλλως δὲ τόλμαν καὶ ἀναισχυντίαν. αἰδῶ δέ, ἢ ἐπιείκειαν, ἢ μετριότητα, ἢ ἐρύθημα, οἴκοι ἀπόλιπε. ἀχρεῖα γὰρ, καὶ ὑπεναντία τῷ πρᾶγματι. ἀλλὰ μὴν καὶ βοήν ὅτι με-

7 "Α μὲν --- ὃ δὲ) "Α μὲν, ὃ δὲ μὴ εἶπες· ἀλλὰ τίνα μὲν, τίνα δέ. εἰ καὶ Λουκίανός τίς ἐνταῦθα οὐκ οἶδα εἴτε παίζειν, εἴτε σπουδάζων. καὶ πάλιν ἐν Τίμωνι, διδοὺς ἅπασιν

τοῖς δομένοις, ὃ μὲν πάντα δραχμὰς, ὃ δὲ μίαν, ὃ δὲ ἡμιτάλαντον. ὃ δὲ αὐτὸς οὗτος ἐξελέγχει τοῦτο ἐν τῷ Ψευδοδοκιστῇ αὐτοῦ. V.

opus erit. Sed illotis pedibus, ait proverbium, ingredere, nihilo propter hoc deteriore conditione futurus, etiamsi neque communissimum illud scias scribere literas. Aliud enim quid Rhetor, supra ista omnia. Dicam vero prius, quae oporteat ipsum te viatici instar ad hoc iter domo afferre, & quomodo commeatum parare, ut quam celerrime emetiri illud possis. Tum ipse quoque partim progredienti in via ostendens, partim admonens, ante solem occasum Rhetorem supra omnes efficiam, qualis ipse sum; qui extra controversiam primas & medias & ultimas feram eorum, qui audent dicere. Affer igitur maximum quidem inscitiam, deinde confidentiam post haec, & praesertim audaciam atque impudentiam: pudorem vero, aut aequitatem; aut modestiam, aut ruborem, domi relinque: inutilia enim & contraria negotio. Verum enimvero cla-

γίστην, καὶ μέλος ἀναίσχυντον, καὶ βάδισμα, οἷον τὸ ἐμὸν. ταῦτα δὲ ἀναγκαῖα πάνυ, καὶ μόνα ἐστὶν ὅτε ἱκανά. ἡ ἐσθῆς δὲ ἔστω εὐανθής, καὶ λευκή, ἔργον τῆς Ταραντίνης ἐργασίας, ὥς διαφαίνεσθαι τὸ σῶμα· καὶ ἡ κρηπίς Ἀττικὴ καὶ γυναικεῖα, τὸ πολυσχιδές· ἡ ἐμβάς Σικυωνία, πύλοις τοῖς λευκοῖς ἐπιπρέπουσα, καὶ ἀκόλουθοι πολλοὶ, καὶ βιβλίον αἰεὶ. ταῦτα μὲν αὐτὸν χρὴ συντελεῖν. Τὰ δ' ἄλλα καθ' ὁδὸν ἤδη προῖων, ὅρα 16 καὶ ἄκουε. καὶ δὴ σοὶ τοὺς νόμους δίδειμι, οἷς χρώμενόν σε ἡ Ῥητορικὴ γινώριε καὶ προσήσεται, οὐδὲ ἀποστραφῆσεται καὶ σκορακιεῖ, καθάπερ ἀτέλεστόν τινα καὶ κατάσκοπον τῶν ἀπορρήτων. ἀλλὰ σχήματος μὲν τὸ πρῶτον ἐπιμεληθῆναι χρὴ μάλιστα, καὶ εὐμόρφου τῆς ἀναβολῆς, ἔπειτα πεντεκαίδεκά που, ἡ οὐ πλείω γε τῶν εἰκοσιν Ἀττικὰ ὀνόματα ἐκλέξας ποθέν, καὶ ταῦτα ἀκριβοῶς ἐκμελετήσας, πρόχειρα ἐπ' ἅκρας τῆς γλώτ-

ς Πολυσχιδὲς) Πολυσχιδὲς, τὸ πύλοις αὐτὸν ἐπιπρέπειν τοῖς λευκοῖς, ὅγ' οὐκ ἂν ἐπὶ ἄλλου γένοιτο· ἡμῶν καλλιγία. καὶ δῆλον ὅφ' ἂν ἂν ὑποδήματος. V.

morem quam maximum affer, & modulationem impudentem, inces-
sumque qualis meus est. Haec vero necessaria omnino, & quae so-
la interdum sufficiant. Vestis autem sit florida, & candida, de Ta-
rentino texturino, ut corpus perluceat: crepida Attica, & mulie-
bris, illa scissilis: aut calceus Sicyonius, qui in albis coactilibus
magis deceat. Sint etiam pedissequi multi, & semper liber. Et haec
ipsum te conferre oportet. Reliqua in via iam inter progrediendum
vide atque audi. Nimirum leges tibi explico, quibus utentem
agnoscet te Rhetorice atque admittet, neque averfabitur & iubebis
facessere, tanquam non initiatum & mysteriorum exploratorem.
Sed primo maxima habitus cura habenda est, & decentis amictus.
Deinde quindecim circiter, non plura certe viginti, Attica nomi-
na undecunque collecta, eaque diligenti meditatione comprehensa,

της ἔχε, τὸ ἄττα, καὶ κᾶτα, καὶ μῶν, καὶ ἀμηνέπη, καὶ λῶστε, καὶ τὰ τοιαῦτα, καὶ ἐν ἅπαντι λόγῳ, καθάπερ τι ἥδυσμα ἐπίπαττε αὐτῶν. μελέτω δὲ μηδὲν τῶν ἄλλων, εἰν ἀνόμοια τούτοις, καὶ ἀσύμφουλα καὶ ἀπῶδά. ἢ πορφύρα μόνον ἔστω καλὴ, καὶ εὐανθής, καὶ 17 σισύρα τῶν παχειῶν τὸ ἱμάτιον ἦ. Μετὰ δὲ ἀπόρρητα καὶ ξένα ῥήματα, καὶ σπανιάκις ὑπὸ τῶν πάλαι εἰρημένα. καὶ ταῦτα συμφορήσας ἀποτόξευε προχειριζόμενος ἐς τοὺς προσομιλοῦντας. οὕτω γάρ σε ὁ λεῶς ὁ πολὺς ἀποβλέψονται, καὶ θαυμαστὸν ὑπολήψονται, καὶ τὴν παιδείαν ὑπὲρ αὐτοὺς, εἰ ἀποστλεγγίσασθαι μὲν τὸ ἀποξύσασθαι λέγοις, τὸ δὲ ἡλίῳ θέρεσθαι, εἰλήθερεῖσθαι, τὸν ἀρραβῶνα δὲ προτίμιον, τὸν ὄρθρον δὲ ἀκροκνεφές. ἐνίοτε δὲ καὶ αὐτὸς ποιεῖ καινὰ καὶ ἀλλόκοτα ὀνόματα, καὶ ὀνοματοθέτει τὸν μὲν ἐρμηνεύσαι δεινὸν, εὐλεξιν καλῶν, τὸν συνετὸν, σοφόνουν, τὸν ὀρχηστὴν δὲ χειρίσοφον. ἀν σολοικίσης δὲ, ἢ βαρβαρίσης, ἐν ἔστω φάρ-

in promptu & extrema lingua habeto, illud ^{vult} ἄττα & κᾶτα & μῶν, & ἀμηνέπη, & λῶστε, & similia, & in unaquaque oratione, tanquam condimentum illorum adsperge: reliquorum vero nulla cura sit, si dissimilia his, & ex alia quasi tribu sint, & absconsa. Purpura modo pulchra sit, & florida, licet crassa de pellibus penula sit ipsum vestimentum. Postea abstrusa sunt & peregrina verba, & rarerent a veteribus dicta. Atque haec collecta in promptu habe, ut iaculari possis in eos, qui tecum loquuntur: ita enim vulgus te respicient, atque admirandum hominem putabunt, cuius supra caput suum sit eruditio, si ἀποστλεγγίσασθαι dicas pro desstringi, & pro sole uti εἰλήθερεῖσθαι, & arrhabonem nomines προτίμιον, & diluculum ἀκροκνεφές. Interdum vero & ipse facies, ac pones rebus, nova & absurda nomina, vocans eum, qui eloquendo valet, εὐλεξιν, & prudentem σοφόνουν, saltatorem vero χειρίσοφον. Si vero vel in iungendis verbis peccaveris, vel

μακρον, ἡ ἀναισχυντία· καὶ πρόχειρον εὐθὺς ὄνομα, οὔτε
 ὄντος τινός, οὔτε γενομένου ποτὲ ἢ ποιηταῦ, ἢ συγγρα-
 φέως, ὃς οὕτω λέγειν ἐδοκίμαζε σοφὸς ἀνὴρ, καὶ τὴν
 φωνὴν ἐς τὸ ἀκρότατον ἀπηκριβωμένος. ἀλλὰ καὶ ἀνα-
 γίγνωσκε τὰ παλαιὰ μὲν μὴ σύ γε, μηδὲ εἰ τι ὁ λῆρος
 Ἰσοκράτης, ἢ ὁ χαρίτων ἄμοιρος Δημοσθένης, ἢ ὁ ψυ-
 χρὸς Πλάτων, ἀλλὰ τοὺς τῶν πρὸ ἡμῶν ὀλίγων λόγους,
 καὶ ἅς Φασι ταύτας μελέτας, ὡς ἔχης ἀπ' ἐκείνων ἐπι-
 σιτισάμενος ἐν καιρῷ καταχρῆσθαι, καθάπερ ἐκ τα-
 μείου προαιρῶν. Ἐπειδὴν δὲ καὶ δὴ λέγειν, καὶ οἱ παρ- 18
 ὄντες ὑποβάλωσι τινὰς ὑποθέσεις, καὶ ἀφορμὰς τῶν λό-
 γων, ἅπαντα μὲν, ὅποσα αὖ ἢ δυσχερῇ, λεγέσθω, καὶ
 ἐκφαιλιζέσθω, ὡς οὐδὲν ὅλως ἀνδρῶδες αὐτῶν ἐλομένων·
 καὶ μὴ μελλήσας, λέγε ὅ, τίικεν ἐπὶ κε ρῆμα γλῶτ-
 ταν ἔλθῃ, μηδὲν ἐκείνων ἐπιμεληθεὶς, ὡς τὸ πρῶτον, ὥς-

ἢ Τὰ παλαιὰ) Δρυμῖος ἄγαν ὁ
 βαμολόχος καὶ γένε τῷ λόγῳ καθί-
 κητο τῶν θαυμασίων ἀνδρῶν, εἰς τὸ
 ἱναγτίον τὴν ἰκαστοῦ λοιδορησάμενος
 ἀρετὴν. τοῦ μὲν γὰρ τὸ ἐπιμελὲς καὶ
 ὑπτιον, λῆρον ἰκάλει· τοῦ δὲ τὸ γορ-

γόν καὶ πυκνόν, εἰς τὸ ἀχαρὶ ἀπίσκα-
 ψε· τοῦ δὲ τὸ ἀφροτόν τε καὶ ἐλευθί-
 ριον καὶ κατὰ πᾶσαν ἰδίαν εὐμετα-
 χέριστον, εἰς ψυχρολογίαν διέβα-
 λε. V.

*barbara singula protuleris; unum sit remedium, impudentia, ac
 in promptu statim nomen alicuius, qui neque sit, neque fuerit un-
 quam, poetae, vel solutae orationis scriptoris, qui ita dicendum
 probaverit, vir doctus, & linguae ad summam accuratorem peri-
 tus. Verum leges etiam non tu quidem vetera, neque si quid nugator
 ille Isocrates, aut expers Gratiarum Demosthenes, aut frigidus
 Plato, scripsere; sed libros paulo ante nostram aetatem editos,
 & istas, quas declamationes vocant, ut commeatu ab iis instructus
 habeas, quo in tempore abutaris, atque inde, tanquam e penu, de-
 promas. Si vero etiam dicendum sit, & argumenta quaedam praesen-
 tes subiiciant, atque dicendi materiem; quaecunque difficilia sunt,
 facilia dicantur, & contemnantur, quasi virile omnino nihil ipsi ele-
 gerint: tu vero nihil cunctatus dicito, quodcunque tandem verbum
 in linguam venerit, nihil curans ista, ut primum, sicut nempe*

περ οὖν καὶ ἔστι πρῶτον, ἑρεῖς ἐν καιρῷ προσήκοντι, καὶ τὸ δεύτερον μετὰ τοῦτο, καὶ τὸ τρίτον μετ' ἐκείνο· ἀλλὰ τὸ πρῶτον ἐμπεσόν, πρῶτον λεγέσθω, καὶ ἢ οὕτω τύχη, περὶ τῷ μετώπῳ μὲν ἡ κνημὶς, περὶ τῇ κνήμῃ δὲ ἡ κόρυς. πλὴν ἀλλ' ἔπειγε, καὶ σύνειρε, καὶ μὴ σιάπα μόνον. καὶ περὶ ὕβριστοῦ τινος, ἡ μοιχοῦ λέγης Ἀθηνησι, τὰ ἐν Ἰνδοῖς, καὶ τὰ ἐν Ἐκβατάνοις λεγέσθω. ἐπὶ πᾶσι δὲ ὁ Μαραθὼν, καὶ ὁ Κυναίγειρος, ὧν οὐκ ἂν τι ἄνευ γένοιτο. καὶ αἰεὶ ὁ Ἀθως πλείσθω, καὶ ὁ Ἑλλήσποντος πεζεύεσθω, καὶ ὁ ἥλιος ὑπὸ τῶν Περσικῶν βελῶν σκεπέσθω, καὶ Ξέρξης Φευγέτω, καὶ ὁ Λεωνίδας θαυμαζέσθω, καὶ τὰ Ὀθρυάδου γράμματα ἀναγινωσκέσθω, καὶ ἡ Σαλαμὶς, καὶ τὸ Ἀρτεμίσιον, καὶ αἱ Πλαταιαὶ, πολλὰ ταῦτα καὶ πυκνά· καὶ ἐπίπαστα τὰ ὀλίγα ἐκείνα ὀνόματα ἐπιπολαζέτω, καὶ ἐπαν-

7 Ἐπὶ πᾶσι δὲ ὁ Μαραθὼν) Ταῦτα πάντα παρ' Ἡροδότου ἱστορεῖται, ἢ ἐν Μαραθῶνι τῶν Περσῶν μάχῃ, Περσῶν μὲν Δατίδος ἡγουμένου, Ἀθηναίων δὲ Μιλτιάδου, ἐν ᾗ ὁ Καλλιμαχος πολεμῶν, καὶ τὴν κεφαλὴν ἀφαιρεθεὶς, ἐπὶ πολλῷ νεκρὸς εἰστίχαι

ὑπὸ τῆς περὶ τὸν πόλεμον προθυμίας, οὐδέ τι πάθος αἰσθόμενος. ἡ Ἑλλήσποντος ὑπὸ Ξέρξου γεφύρωσις, καὶ ἡ τοῦ Ἀθω διόρυξις, ἐν' ᾗ ἡ θάλασσα εἰσρυεῖσα πλωτὸν ἀπεργάσατο τὸν ἰσθμὸν τοῖς Ξέρξου σκάφεισι, καὶ ὅσα ἄλλα. V.

primum est, suo tempore dicas, & secundum post hoc, & post illud tertium: sed quod subierit primum, primum dicatur; ac si iam usu veniat, frontis ocrea circumdetur, & galea cruri. Verum instat, & verba continua, & modo ne tace. Et si de stupratore aliquo aut adultero dicas Athenis, quae apud Indos aguntur & Ecbatanis, dicantur: praeter omnia vero Marathon & Cynaegirus, sine quibus nihil fiat: & semper navigetur Athos, & pedibus transeat Hellepontus, tegaturque sol a sagittis Persicis, & fugiat Xerxes, & Leonidas in admiratione sit, & legantur sanguineae Othryadis literae, & audiantur Salamis, & Artemisium, ac Plataeae. Multa haec sunt & crebra: tum adpersa pauca illa nomina in summo quasi natent, & florum instar praeniteant:

αἰτήτω, καὶ συνεχῆς τὸ ἅττα καὶ τὸ δῆπουθεν, καὶ μὴδα-
 μοῦ αὐτῶν δέη· καλὰ γάρ ἐστι καὶ εἰκὴ λεγόμενα. Ἦν 19
 δέ ποτε καὶ ἄσαι καιρὸς εἶναι δοκῇ, πάντα ἀδέσθω,
 καὶ μέλος γινέσθω. καὶ ποτε ἀπορήσης πράγματις
 ᾠδικῶν, τοὺς ἀνδρας τοὺς δικαστὰς ὀνομάσας ἐμμελῶς,
 πεπληρωμέναι οἶου τὴν ἁρμονίαν. τὸ δὲ οἶμοι τῶν κακῶν,
 πολλάκις καὶ ὁ μῆρος πατασσεύσθω, καὶ λαρύγγιζε,
 καὶ ἐπιχρέμπτου τοῖς λεγομένοις, καὶ βιάδιζε μεταθέ-
 ρων τὴν πυγὴν. καὶ ἦν μὲν σε μὴ ἐπαινῶσιν, ἀγανάκτει,
 καὶ λαιδοροῦ αὐτοῖς· ἦν δὲ ὀρθοὶ ἐστήκωσιν, ὑπὸ τῆς αἰ-
 σχύνης ἤδη πρὸς τὴν ἐξοδὸν ἐτοιμοί, καθέζεσθαι κέλευε,
 καὶ ὅλως, τυραννὶς τὸ πρᾶγμα ἔστω. Ὅπως δὲ καὶ τὸ 20
 πλῆθος θαυμάζωσι τῶν λόγων, ἀπὸ τῶν Ἰλιακῶν ἀρ-
 ξάμενος, ἢ καὶ, γῆ Δία, ἀπὸ τῶν Δευκαλίωνος καὶ
 Πύρρας γάμων, ἦν δοκῇ, καταβίβαζε τὸν λόγον ἐπὶ

7 Καὶ μῆρος πατασσεύσθω) Οὐκ ἔστι ταῦτ' ἐν τῷ μιᾷ καὶ κατὰ πτυ-
 στον ἔργον τὸ τὸν μῆρον πατάσσειν,
 ἀρχαῖον εἶναι. V.

ibid. Κελάρυσι) Λαρύγγι. V.
 Inverte. In altero Voss. hoc Scho-
 lion plenius legitur sic: Λαρύγγι-

ζε) Λαρυγγίζειν τὸ πλατύνειν τὴν
 φωνὴν καὶ μὴ κατὰ φύσιν φθίγγει-
 σθαι, ἀλλ' ἐπιτηδεύειν περιεργώτε-
 ρον τῷ λαρυγγί χρῆσθαι. Sequeban-
 tur ibid. quinque alia Scholia ad 2
 Ver. Hist. pertinentia, quae eo
 retulimus.

perpetuumque sit illud ἅττα, atque δῆπουθεν, licet nusquam il-
 lis sit opus: pulchra enim sunt, etiam cum dicuntur temere. Si
 vero aliquando etiam cantandi tempus esse videatur, cantentur
 omnia & fiant cantilena. Et si quando non habeas, quod cantari
 aptum sit, appellandis, flexa in cantum voce, iudicibus impletam
 tibi harmoniam existima. Atque illud hei malorum! frequens esto,
 & percutiatur femur, tum modulanti gutture pronuntia, & screa-
 tu verba distingue, & inter agendum fluctuante podice ingredere.
 Et si te non laudent, indignator illis, & maledicto: sin pudore
 quodam stent suspensi, ad abeundum parati, assidere illos iubeto,
 atque in universum, regnum quoddam exerceto. Ut vero vulgus
 etiam admiretur orationem tuam, ab Iliacis inde temporibus facto
 initio, aut, per Iovem, a Deucalionis & Pyrrhae nuptiis, si vi-

τὰ νῦν καβεστώτα. οἱ μὲν γὰρ συνιέντες, ὀλίγοι, οἱ μάλιστα μὲν σιωπήσονται ὑπὸ εὐγνωμοσύνης· ἦν δὲ καὶ λέγωσί τι, ὑπὸ Φθόνου αὐτὸ δόξουσι δρᾶν· οἱ πολλοὶ δὲ καὶ σχῆμα, καὶ Φωνὴν, καὶ βάδισμα, καὶ περίπατον, καὶ μέλος, καὶ κρηπίδα, καὶ τὸ ἅττα σου ἐκείνο θαυμάσονται, καὶ τὸν ἰδρῶτα ὀρῶντες, καὶ τὸ ἄσθμα, οὐχ ἔξουσιν ὅπως ἀπιστήσουσι μὴ οὐχὶ πάνδεινόν τινα ἐν τοῖς λόγοις ἀγωνιστὴν εἶναί σε. ἄλλως τε καὶ τὸ ταχὺ τοῦτο, οὐ σμικρὰν ἔχει τὴν ἀπολογίαν, καὶ θαῦμα παρὰ τοῖς πολλοῖς· ὥστε ὅρα μήποτε γράψης, ἢ σκεψάμενος
 21 παρέλθης. ἔλεγχος γὰρ σαφὴς ταῦτά γε. Οἱ Φίλοι δὲ πηδάτωσαν ἀεὶ, καὶ μισθὸν τῶν δείπνων ἀποτινέτωσαν, εἴ ποτε αἰσθοιντό σε καταπεσούμενον, χεῖρα ὀρέγοντες, καὶ παρέχοντες εὐρεῖν τὸ λεχθησόμενον ἐν τοῖς μεταξὺ τῶν ἐπαίνων διαλείμμασι. καὶ γὰρ αὖ καὶ τοῦδε μελέτω σοι τὸν χορὸν ἔχειν οἰκεῖον, καὶ συναδόντα. ταῦτα μὲν

deatur; ad illum, qui nunc est status rerum, orationem deducito. Nam qui intelligunt, pauci; iūque maximam partem bonitate quadam reticebunt: si quid vero dicant etiam, invidia quadam videbuntur facere. Sed vulgus habitum, & vocem, & incessum, & inambulationem, & cantillationem, & crepidam, & illud tuum ἅττα admirabuntur, ac viso sudore tuo atque anhelatione, non poterunt non credere, formidandum te in dicendo certatorem esse. Inprimis vero etiam illa extemporalitas excusationem non parvam praestat, atque apud populum admirationem. Itaque vide, ne unquam scribas, aut post aliquam cogitationem ad dicendum prodeas: in ista enim aperte deprehendaris. Amici autem semper plaudant pedibus, & mercedem solvant coenarum, si quando labare te sentiant, praebentes manum, & inter moras laudationum inveniendi quid dicas occasionem suppeditantes. Nam illud quoque tibi curae sit, chorum tibi tuum vii habeas, qui concinat.

σοι τὰ ἐν τοῖς λόγοις. μετὰ ταῦτα δὲ προϊόντα σε δρυ-
φορέϊτωσαν, ἐγκεκαλυμμένον αὐτὸν, καὶ περὶ ὧν ἔΦης
μεταξὺ διαλαμβάνοντα. καὶ ἢν τις ἐντύχη, θαυμάσια
ὑπὲρ σουτοῦ λέγε, καὶ ὑπερεπαίνει, καὶ ἐπαχθῆς γίγνου
αὐτῷ. τί γὰρ ὁ Παιανιεὺς πρὸς ἐμέ; καὶ, πρὸς ἓνα ἴσως
μοι τῶν παλαιῶν ὁ ἀγών; καὶ τὰ τοιαῦτα. Ὁ δὲ μέ- 22
γιστον, καὶ πρὸς τὸ εὐδοκιμεῖν ἀναγκασιότατον, ὀλίγου
δεῖν παρέλιπον, ἀπάντων καταγέλα τῶν λεγόντων. καὶ
ἢν μὲν τις καλῶς εἶπη, ἀλλότρια, καὶ οὐχ ἑαυτοῦ δει-
κνύειν δοκεῖτω ἢν δὲ μετρίως ἐνεχθῇ, πάντα ἔστω ἐπι-
λήψιμα. καὶ ἐν ταῖς ἀκροάσεσι μετὰ πάντας εἰσιέναι
χρῆ, ἐπίσημον γάρ· καὶ σιωπησάντων ἀπάντων, ξένον
τινὰ ἔπαινον ἐπειπεῖν, τὰς ἀκοὰς τῶν παρόντων ἐπιστρέ-
φοντα, καὶ ἐνοχλήσοντα, ὡς ναυτιᾶν ἀπαντας ἐπὶ τῷ
φορτικῷ τῶν ὀνομάτων, καὶ ἐπιφράττεσθαι τὰ ὦτα.
ἐπισείσης δὲ μὴ πολλάκις τὴν χεῖρα, εὐτελὲς γὰρ, μὴδ'
ἀναστῆς, πλὴν ἀπαξ γε ἢ δις τὸ πλεῖστον ὑπομειδία

Haec quidem observanda tibi in ipsis orationibus. Post ea vero prodeuntem te deducant, suo testum satellitio, & de his, quae dixisti, disputantem. Et si quis forte fiat obviam, admiranda de te dicito, & supra modum te ipse lauda, ut gravis ei sis: Quid enim ad me ille Paeaniensis? & Ad unum forte veterum mihi certamen est? & id genus alia. Quod autem maximum, & ad famam parandam in primis necessarium, fere praetermississem. Quicumque dicunt, eos deride. Et si quis bene dixerit, aliena, non sua, proferre videatur: si feratur mediocriter, reprehensione digna sint omnia. In recitationibus ultimus omnium ingredi; facit enim te conspicuum: & tacentibus omnibus peregrinam quandam laudationem subiicere memento, quae aures praesentium advertat & offendat, ut nauscent omnes ad verborum insolentiam, & aures obturent. Neque vero manum saepe ad laudandum moveas, vile enim id est: neque assurgas, nisi semel forte aut bis ad sum-
Lucian. Vol. VII.

- δε τὰ πολλὰ, καὶ δῆλος γίγνου μὴ ἀρεσκόμενος τοῖς λε-
 γομένοις. ἀμφιλαφεῖς δὲ αἱ ἀφορμαὶ τῶν μέμψεων τοῖς
 συκοφαντικοῖς τὰ ὦτα. τὰ δὲ ἄλλα, χρηΐσαί τ' ἄρ' ἔστιν ἡ
 τόλμα γὰρ, καὶ ἡ ἀναίσχυντία, καὶ τὸ ψεῦσμα πρό-
 χειρον, καὶ ὄρκος ἐπ' ἄκροις αἰ τοῖς χεῖλεσι, καὶ θβόνος
 πρὸς ἅπαντας, καὶ μῖσος, καὶ βλασφημία, καὶ δια-
 βολαὶ πιθαναί. ταῦτά σε αἰσιδίμον ἐν βραχεῖ καὶ περι-
 βλέπτον ἀποφανεῖ. τοιαῦτα μὲν τὰ φανερά καὶ τὰ ἔξω.
 23 Ἰδίᾳ δὲ πάντα πράγματα ποιεῖν σοι δεδοχθῶ, κυβεύ-
 ειν, μεθύσκεσθαι, λαγνύειν, μοιχεύειν, αὐχεῖν γε,
 καὶ μὴ ποιήσης, καὶ πρὸς ἅπαντας λέγειν, καὶ γραμ-
 μάτια ὑποδεικνύειν ὑπὸ γυναικῶν δῆθεν γραφέντα· κα-
 λὸς γὰρ εἶναι θέλε, καὶ σοι μελέτω ὑπὸ τῶν γυναικῶν
 σπουδάζεσθαι δοκεῖν· ἐς τὴν ῥητορικὴν γὰρ καὶ τοῦτο
 ἀνοίσουσιν οἱ πολλοὶ, ὥς διὰ τοῦτό σου καὶ ἄχρι τῆς γυ-
 ναικωνίτιδος εὐδοκίμοῦντος· καὶ τὸ δεῖνα δὲ μὴ αἰδέσθῃς,
 καὶ πρὸς ἀνδρῶν ἐπὶ τῷ ἑτέρῳ ἐρασθαι δοκοῖς· καὶ ταῦ-

num. Subride autem frequenter, & ostende, non placere tibi, quae dicuntur. Ancipites autem sunt reprehendendi occasiones apud eos, qui pronas ad calumniandum aures habent. Ceterum confidendum est: audacia enim, & impudentia, & mendacium in promptu, & iusiurandum in extremis semper labiis, & invidia contra omnes, & odium, & maledicentia, & calumniae probabiles. Haec celebrem te brevi & conspicuum facient. Atque talia sunt, quae extra sunt & apparent. In privato autem facinora omnia committere tibi decretum sit, aleatorem esse, inebriari, libidinari, moechari, gloriarique, etsi non feceris, idque apud omnes dicere, & literulas ostendere scriptas a mulieribus. Etenim pulcher esse velle debes, & hoc agere, ut mulieres studiose videantur te sectari. Nam hoc quoque ad Rhetoricen vulgo referent, quasi ea causa in ipsa quoque gynaeconitide gratiosus sis. Verum nec illud, quod dicere nolo, tibi pudori sit, etsi & viris alterius rei causa amari videar-

τα γενειήτης, ἢ καὶ, νῆ Δία, Φαλακρὸς ἤδη ὢν. ἀλλ' ἔστωσαν οἱ καὶ ἐπὶ τούτῳ συνόντες· ἦν δὲ μὴ ὦσιν, οἱ οἰκέται ἱκανοί. πολλὰ γὰρ καὶ ἐκ τοῦ τοιούτου πρὸς τὴν ῥητορικὴν χρήσιμα παραγίγνεται. πλείων ἡ ἀναισχυντία, καὶ θράσος· ὁρᾷς ὡς λαλίστεραι αἱ γυναῖκες, καὶ λοιδοροῦνται περισσῶς, καὶ ὑπὲρ τοὺς ἄνδρας; εἰ δὴ τὰ ὅμοια πάσχοις, διοίσεις τῶν ἄλλων· καὶ μὴν καὶ πιττοῦσθαι χρὴ μάλιστα μὲν τὰ πάντα· εἰ δὲ μὴ, πάντως ἐκείνα. καὶ αὐτὸ δέ σοι τὸ στόμα πρὸς ἅπαντα ἡδέως κεχημέτω, καὶ ἡ γλῶττα ὑπηρετείτω καὶ πρὸς τοὺς λόγους, καὶ πρὸς τὰ ἄλλα, ὅποσα ἂν δύνῃται. δύναται δὲ οὐ σολοικίζειν μόνον, οὐδὲ βαρβαρίζειν, οὐδὲ ληρεῖν, ἢ ἐπιорκεῖν, ἢ λοιδορεῖσθαι, ἢ διαβάλλειν, καὶ· ψεύδεσθαι, ἀλλὰ καὶ νύκτωρ τι ἄλλο ὑποτελεῖν· καὶ μάλιστα ἦν πρὸς οὕτω πολλοὺς τοὺς ἔρωτας μὴ διαρκέσης. πάντα αὐτὴ γε ἐπιστάσθω, καὶ γονιμωτέρα γιγνέσθω, καὶ μηδὲν ἀποστρέφείσθω. Ἦν ταῦτα, ὦ παῖ, 24

re, idque barbatus cum iam sis, aut, ita me Iuppiter, calvus. Sed sint, qui etiam hac ipsa causa semper tecum sint. Si vero non sint, servi certe sufficient. Multa enim ex hac etiam re comoda facultati dicendi utilia accedunt: maior certe impudentia atque audacia. Vides, ut loquaciores sint mulieres, & abunde maledicant, ac supra viros. Si ergo idem quod illae patiaris, praeclles reliquis. Verum etiam pice velli oportet maxime sane per omnia; si vero minus, omnino quidem illa... Ipsum vero os tibi ad omnia hiet facile, & ministret lingua cum ad sermones, tum ad alia, quaecunque poterit. Potest autem non soloeismos tantum committere aut barbarismos, neque nugari solum, aut peierare, aut maledicere, aut calumniari, ac mentiri; sed noctu aliud quoque subire ministerium, imprimis ad multos adeo amores si non sufficiat. Omnia quidem illa norit, & nativa magis fiat, neque quidquam aversetur. Haec si, puer, diligenter edidiceris, potes vero;

καλῶς ἐκμάθης, (δύνασαι δὲ οὐδέν γὰρ ἐν αὐτοῖς βαρὺ) θάρρῶν ἐπαγγέλλομαι οὐκ εἰς μακράν σε ἄριστον ῥήτορα, καὶ ἡμῖν ὅμοιον ἀποτελεσθήσεθαι. τὸ μετὰ τοῦτο δὲ οὐκ ἐμὲ χρὴ λέγειν, ὅσα ἐν βραχεὶ παρέσται σοι τὰ ἀγαθὰ παρὰ τῆς Ῥητορικῆς. ὁρᾷς γὰρ ἐμὲ, ὃς πατὴρ μὲν ἀφανοῦς, καὶ οὐδὲ καθαρῶς ἐλευθέρου ἐγενόμην, ὑπὲρ Ξοῖν καὶ Θμοῦιν δεδουλευκός, μητὴρ δὲ ἀκεστρίας, ἐπ' ἀμφοδίου τινός· αὐτὸς δὲ τὴν ὥραν οὐ παντάπασιν ἀδόκιμος εἶναι δοξάς, τὸ μὲν πρῶτον ἐπὶ ψιλῷ τῷ τρέφεσθαι συνῆν τινι κακοδαίμονι, καὶ γλίσχρῳ ἔραστῇ. ἐπεὶ δὲ τὴν ὁδὸν ταύτην ῥάπτῃ οὔσαν κατεῖδον, καὶ διεκπεράσας, ἐπὶ τῷ ἄκρῳ ἐγενόμην, (ὑπῆρχε γάρ μοι, ὦ φίλη Ἀδράστεια, πάντα ἐκεῖνα, ἀπροβίπων ἐφόδια, τὸ θράσος, ἡ ἀμαθία, ἡ ἀναισχυντία) πρῶτον μὲν οὐκ ἔτι Ποσειδῶνος ὀνομάζομαι, ἀλλ' ἤδη τοῖς Διὸς καὶ

13 ὦ φίλη Ἀδράστεια) Δαίμων ἢ Ἀδράστεια παρ' Ἑλλήσι τοῖς μεγάλα καυχώμενοις ἐπιφωμένη. ἐπεὶ οὖν καυχόμενος εἰσάγεται ὁ μικρὸς οὗτος διδάσκαλος, ὥσπερ ἐκαμειλισσόμενος τὰ δαίμονα ἀνυψήμισε γυν οὕτως αὐτὴν, ἥτοι ἐπιβουή-

σατο. V.

15 Ἀλλ' ἤδη τοῖς Διὸς) Ἐντεῦθεν ἀναντίρρητον ἥδη ὡς Πολυδαῖκον διασφύρει ὁ παρὼν λόγος, εἶγε Κάσσιος ἀδελφὸς Πολυδαῖκος ὁ Λήδας, ὃς οὗτος ὁμῶντος ὁ διασφύμενος ῥητόρων διδάσκαλος. V.

neque enim quidquam est in illis difficile: confidenter tibi polliceor, non longo interiecto tempore optimum te Rhethora & nobis similem redditum iri. Quod sequitur, non opus est uti ego dicam, quos brevi bona a Rhethoricæ affutura tibi sint. Vides enim me, qui ignobili patre natus sum, & ne pure quidem libero, ut qui ultra Xoin & Thmuin servierit, matre autem sarcinatrice triviali. Ipse vero, qui forma videret esse non omnino contemnenda, primo sororum alimentorum pretio fui cum amatore misero atque avaro. Cum autem viderem, hanc viam esse facillimam, eamque emensus in summo iam essem, (aderant mihi enim, parce, cara Adrastea! præsidia illa, quae modo dicebam, omnia, confidentia, inscitia, impudentia) primo quidem non amplius Poethinus nominor,

Λήδας παῖσιν ὁμώνυμος γεγένημαι· ἔπειτα δὲ γράϊ
 συνοικήσας, τὸ πρῶτον μὲν ἐγαστριζόμενῃ πρὸς αὐτῆς,
 ἔρᾱν προσποιούμενος γυναικὸς ἐβδομηκοντούτιδος, τέτ-
 ταρας ἔτι λαιποὺς ὀδόντας ἐχούσης, χρυσίῳ καὶ τούτους
 ἐνδεδεμένους. πλὴν ἀλλὰ γε διὰ τὴν πενίαν ὑφιστάμεν
 τῶν ἄλλων, καὶ τὰ ψυχρὰ ἐκεῖνα τὰ ἐκ τῆς σοροῦ Φιλή-
 ματα, ὑπερήδιτά μοι ἐποίει ὁ λιμός· εἴτα ὀλίγου δεῖν,
 κληρονόμος ὧν εἶχεν ἀπάντων κατέστην, εἰ μὴ κατάρρα-
 τὸς τις οἰκέτης ἐμήνυσεν, ὡς Φάρμακον εἶην ἐπ' αὐτὴν
 ἐωνημένος. Ἐξωσθεῖς δὲ ἐπὶ κεφαλὴν, ὅμως οὐδὲ τότε 29
 ἠπόρησα τῶν ἀναγκαίων, ἀλλὰ καὶ ῥήτωρ δοκῶ, καὶ
 ταῖς δίκαις ἐξετάζομαι, προδίδους τὰ πολλὰ, καὶ τοὺς
 δικαστὰς τοῖς ἀνοήτοις καθυπισχνούμενος. καὶ ἡττῶμαι
 μὲν τὰ πλεῖστα· οἱ Φοῖνικες δὲ ἐπὶ τῇ θύρᾳ χλωροὶ ἐστέ-
 Φανωμένοι· τούταις γὰρ ἐπὶ ταῖς δυστυχεῖς χρῶμαι τοῖς
 θελέασιν. ἀλλὰ καὶ τὸ μισεῖσθαι πρὸς ἀπάντων, καὶ
 ἐπίσημον εἶναί με ἐπὶ τῇ μοχθηρίᾳ τοῦ τρόπου, καὶ πο-

*sed iam Iovis & Ladae pueris cognominis factus sum. Deinde
 adiunxi me ad anum mulierem, a qua primum laute alchar, ama-
 re dum simulo mulierem septuagenariam, dentes adhuc quatuor
 habentem reliquos, auro revinctos & ipsos. Varumtamen pauper-
 iatis causa laborem sustinui, cum frigida illa de capulo oscula
 suavissima mihi fames redderet. Deinde parum aberat, quin heres
 constitutus essem, quae habebat, omnium, nisi servus execrabi-
 lis indicasset, venenum a me, quod illi darem, esse emtum. Prae-
 ceptus igitur eiectus, necessarius tamen ne sic quidem carui. Sed Rhe-
 tor esse videor, & in iudiciis probandum me praeebo, praevari-
 cans saepe, & iudicium corruptionem imprudentibus pollicens. Et
 plerumque causa equidem cado: sed palmae tamen in ianua viri-
 des, in coronam plexae. Illa enim ad infelices esca utor. Sed id
 ipsum quoque, quod odio sum omnibus, & quod insignis sum ob*

λὺ πρότερον τῶν λόγων, καὶ τὸ δείκνυσθαι τῷ δακτύλῳ
 τοῦτον ἐκείνον τὸν ἀκρότατον ἐν πάσῃ κακίᾳ λεγόμενον,
 οὐ μικρὸν ἔμοι γε δοκεῖ. ταῦτά σοι παραινῶ, νῆ τὴν πάν-
 δημον, πολὺ πρότερον ἑμαυτῷ παραινέσας, καὶ χάριν
 26 ἑμαυτῷ οὐ μικρὰν ἐπισπασάμενος. Εἰς ὃ μὲν γεννάδας
 εἰπὼν ταῦτα πεπαύσεται· σὺ δὲ ἦν πεισθῆς τοῖς εἰρη-
 μένοις, καὶ δὴ παρῆναι νόμιζε οὔτερ ἑξαρχῆς ἐπὶ τοῖς ἐλ-
 θεῖν· καὶ οὐδὲν σε κωλύσει ἐπόμενον τῷ νόμῳ ἔν τε τοῖς
 δικαστηρίοις κρατεῖν, καὶ ἐν τοῖς πλήθεσιν εὐδοκιμεῖν,
 καὶ ἐπέραστον εἶναι, καὶ γαρμῶν οὐ γραῦν τινα τῶν κω-
 μικῶν, καθάπερ ὁ νομοθέτης καὶ διδάσκαλος, ἀλλὰ
 καλλίστην γυναῖκα τὴν Ῥητορικὴν, ὡς τὸ τοῦ Πλάτω-
 νος ἐκείνο πτηνὸν ἄρμα ἐλαύνοντα φέρεσθαι, σοὶ μᾶλ-
 λον πρέπειν περὶ σεαυτοῦ εἰπεῖν, ἢ ἐκείνῳ περὶ τοῦ Διός·
 ἐγὼ δὲ (ἀγεννης γὰρ καὶ δειλός εἰμι) ἐκστήσομαι ὑμῖν

3 Νῆ τὴν πάνδημον) Τὴν Ἀφρο-
 δίτην φησί. ὁμνυοὶ δὲ ταύτην νῦν, ἢ
 διὰ τὴν προηγουμένην αἰσχρότητα
 τῆς γραφῆς, ἢ διὰ τὸ ἀναιδέες. ἐπεὶ καὶ
 τοῦτο μετὰ τῶν ἄλλων κακῶν ἔχου-

σιν αἱ πόρνοι, ὃ μιμεῖσθαι καὶ αὐ-
 τὸς ὑποβάλλεται καὶ τοὺς ἄλλους
 διδάσκει. V.

4 Καὶ χάριν) Γράφεται καὶ χάριν
 οὐ μικρὰν ἐπιστάμενος αὐτοῖς. V.

*morum perversitatem, & prius etiam orationis, quodque digito ostendor, atque ipse princeps in omni malitia dicor, non parvum mihi quidem videtur. Haec tibi, ita me popularis Venus! prae-
 cipio, quae multo prius ipse mihi praecepi, eaque ratione gra-
 tiam mihi non parvam conciliavi. Sint ista satis! Generosus ille post haec dicta tacebit. Tu vero si dictis ab illo moveare, etiam adesse te puta, quorsum venire initio desiderabas; neque quidquam te prohibebit, quo minus legi illi obsecutus cum in iudiciis vincas, tum bene audias apud multitudinem, & amabilis sis, ducasque non anum quan-
 dam comicam, ut tuus ille legislator & magister, sed mu-
 lierem pulcherrimam Rhetoricen, adeo ut magis te deceat de te dicere, te Platonis illo volucris curru vectum ferri, quam ipsum de Iove dicere decuit. Ego vero, ignavus enim*

τῆς ὁδοῦ, καὶ παύσομαι τῇ ρητορικῇ ἐπιπολάζων, ἀσύμ-
βολος ὢν πρὸς αὐτὴν τὰ ὑμέτερα. μᾶλλον δὲ ἤδη πέ-
παυμαι. ὥστε ἀκοντὶ ἀνακηρύττεσθε, καὶ θαυμάζε-
σθε, μόνον τοῦτο μεμνημένοι, ὅτι μὴ τῷ τάχει ἡμῶν κε-
κρατήκατε, ὠκύτεροι Φανέντες, ἀλλὰ τῷ ῥάστει καὶ
πρᾶνῇ τραπέσθαι τὴν ὁδόν.

& timidus sum, de via vobis decedam, & desinam Rhe-
toricen sectari, qui consiliis ad eam *obtinendam* vestris uti
non possim. Vel potius iam desii. Itaque sine pulvere prae-
dicandos vos atque admirandos praebete, illud solum re-
cordati, non celeritate vos vestra vicisse, qui velocio-
res iudicati sitis, verum quod facillimam & declivem viam
elegistis.

ΦΙΛΟΨΕΥΔΗΣ Η ΑΠΙΣΤΩΝ.

ΤΥΧΙΑΔΗΣ ΚΑΙ ΦΙΛΟΚΛΕΙΣ.

Ι ΤΥΧ. **Ε**ΧΕΙΣ μοι, ὦ Φιλόκλεις, εἰπεῖν, τί ποτε ἄρα τοῦτό ἐστιν, ὃ τοὺς πολλοὺς εἰς ἐπιθυμίαν τοῦ ψεύδεσθαι προάγεται, ὥς αὐτοὺς τε χαίρειν μηδὲν ὑγιὲς λέγοντας, καὶ τοῖς τὰ τοιαῦτα διεξιούσι μάλιστα προσέχειν τὸν νοῦν;

ΦΙΛ. Πολλὰ, ὦ Τυχιάδῃ, ἐστίν, ἃ τοὺς ἀνθρώπους ἐνίους ἀναγκάζει τὰ ψευδῇ λέγειν, ἐς τὸ χρήσιμον ἀποβλέποντας.

ΤΥΧ. Οὐδὲν πρὸς ἔπος ταῦτα, Φασίν, οὐδὲ περὶ τούτων ἡρόμην, ὅποσοι τῆς χρείας ἕνεκα ψεύδονται. συγνώμης τοιγαροῦν οὗτοί γε μᾶλλον καὶ ἐπαίνου τινὲς αὐτῶν ἄξιοι, ὅποσοι ἢ πολεμίους ἐξηπάτησαν, ἢ ἐπὶ σωτηρίᾳ τῷ τοιούτῳ Φαρμάκῳ ἐχρήσαντο ἐν τοῖς δεινοῖς,

ΙΟ Οὐδὲν πρὸς ἔπος) Ἀπὸ τοῦ οὐδὲν πρὸς τὸν λόγον, ὃν ἡρόμην. V.

PHILOPSEUDES SIVE INCREDULUS.

TYCHIADES AC PHILOCLES.

Tych. **P**OTESNE mihi, Philocles, dicere, quid sit tandem illud, quod ad mentiendi libidinem homines allicit, ut & ipsi gaudeant, cum nihil sani dicunt, & narrantibus talia maxime attendant?

Phil. Multa sunt, Tychiade, quae cogunt homines quosdam mendacia dicere, utilitatis suae respectu.

Tych. Nihil haec ad rem, neque de his ego rogabam, quotquot usus alicuius causa mentiuntur. Etenim venia hi potius, quidam etiam laude digni sunt, qui vel hostes deceperunt, vel ad salutem tali remedio in malis usi sunt,

οἷα πολλὰ καὶ Ὀδυσσεὺς ἐποίει, τὴν τε αὐτοῦ ψυχὴν ἀρνούμενος, καὶ τὸν νόστον τῶν ἐταίρων. ἀλλὰ περὶ ἐκείνων, ὦ ἄριστε, Φημί, οἱ αὐτὸ ἀνευ τῆς χρείας τὸ ψεῦδος περὶ πολλοῦ τῆς ἀληθείας τίθενται, ἠδόμενοι τῷ πράγματι, καὶ ἐνδιατρίβοντες ἐπ' οὐδεμίᾳ προφάσει ἀναγκαία. τούτους οὖν ἐθέλω εἰδέναι, τίνος ἀγαθοῦ τοῦτο ποιούσιν.

ΦΙΛ. Ἡ που κατανεόηκας ἤδη τινὰς τοιούτους, οἷς 2
ἔμφυτος ἔρως οὗτός ἐστι πρὸς τὸ ψεῦδος;

ΤΥΧ. Καὶ μάλα πολλοὶ εἰσιν οἱ τοιοῦτοι.

ΦΙΛ. Τί δ' οὖν ἄλλο, ἢ ἀνοίαν χρεὶ αἰτίαν εἶναι αὐτοῖς Φάναι τοῦ μὴ ἀληθῆ λέγειν, εἴ γε τὸ χεῖριστον ἀντὶ τοῦ βελτίστου προαιροῦνται;

ΤΥΧ. Οὐδὲν τοῦτο· ἐπεὶ πολλοὺς ἀν' ἐγὼ σοι δείξαιμι, συνετοὺς τάλλα, καὶ τὴν γνώμην θαυμαστούς, οὐκ οἷδ' ὅπως ἐαλωκότας τούτῳ τῷ κακῷ, καὶ Φιλοψευδεῖς

4 Περὶ πολλοῦ) Ἀντὶ τοῦ περὶ
πλείονος. G.

12 Εἰ γὰρ τὸ χεῖρ.) Αὐτὸς καθ' ἑαυτοῦ
τοῦ κύνιν ἅμα ταῦτα διεξίαν. V.

qualia etiam Ulysses multa fecit, dum vel suam vitam redimeret, vel reditum sociorum. Verum de illis dico, vir optime, qui praeter necessitatem longe mendacium veritati praeponunt, eaque re delectantur, & nulla causa necessaria in ea versantur. De his scire velim ego, cuius boni causa hoc faciant.

Phil. Numquid nosti tales quosdam, quibus insitus fit talis amor mendacii?

Tych. Et plurimi quidem sunt tales.

Phil. Quid ergo aliud causae illis esse, quam amentiam; dicendum est, quod verum non dicunt, quando quod pessimum est pro optimo eligunt?

Tych. Hoc nihil est: quandoquidem plurimos ego tibi ostenderim, prudentes alioqui, & admirabili sapientia, nescio quomodo illo malo captos & mendaciorum studiosos,

ὄντας, ὡς ἀνιάσθαι με, εἰ τοιοῦτοι ἄνδρες ἄριστοι τὰ πάντα, ὅμως χαίρουσιν αὐτούς τε καὶ τοὺς ἐντυγχάνον-
 τας ἐξαπατῶντες. ἐκείνους μὲν γὰρ τοὺς παλαιούς πρὸ
 ἐμοῦ σε χρη εἰδέναι, τὸν Ἡρόδοτον, καὶ Κτησίαν τὸν Κνί-
 διον, καὶ πρὸ τούτων, τοὺς ποιητάς, καὶ τὸν Ὅμηρον
 αὐτὰν, αἰοδίμους ἄνδρας, ἐγγράφῳ τῷ ψεύσματι κεχη-
 μένους, ὡς μὴ μόνον ἐξαπατᾶν τοὺς τότε ἀκούοντας αὐ-
 τῶν, ἀλλὰ καὶ μέχρις ἡμῶν διικνεῖσθαι τὸ ψεῦδος, ἐκ
 διαδοχῆς ἐν καλλίστοις ἔπεσι καὶ μέτροις Φυλαττόμε-
 νον. ἐμοὶ γοῦν πολλάκις αἰδεῖσθαι ὑπὲρ αὐτῶν ἔπεισιν,
 ὅπότεν οὐρανοῦ τομὴν, καὶ Προμηθέως δεσμὰ διηγῶν-
 ται, καὶ Γιγάντων ἐπανάστασιν, καὶ τὴν ἐν Ἄδου πᾶ-
 σαν τραγωδίαν, καὶ ὡς δι' ἔρωτα ὁ Ζεὺς ταῦρος ἢ κύκνος
 ἐγένετο, καὶ ὡς ἐκ γυναικὸς τις εἰς ὄρνεον ἢ εἰς ἄρκτον μετέ-
 πεσεν ἔτι δὲ Πηγάσους, καὶ Χιμαίρας, καὶ Γοργό-
 νας, καὶ Κύκλωπας, καὶ ὅσα τοιαῦτα, πάνυ ἀλλόκο-

14 Καὶ ὡς ἐκ γυναικὸς τις) Ὡς Πρώκη καὶ Φιλομήλα καὶ Καλλιόπῃ.
 ἢ μὲν εἰς ἄρκτον Πρώκη δὲ καὶ Φιλομήλα εἰς ὄρνεα μεταβληθεῖσαι. V.

adeo ut male me habeat, si tales viri, optimi reliqua omnia,
 tamen gaudent seque & illos, in quos incidunt, decipere. Il-
 los enim antiquos prius, quam ego, ut noveris, oportet,
 Herodotum, & Ctesiam Cnidium, & ante hos, poëtas, Ho-
 merumque adeo ipsum, viros celeberrimos, scripto usos men-
 dacio, adeo ut non modo, qui tum erant, auditores suos
 deceperint, sed ad nos etiam mendacium successione qua-
 dam, verbis versibusque pulcherrimis commendatum, per-
 venerit. Itaque saepe subit illorum vicem pudere, cum Coe-
 li castrationem & vincula Promethei enarrant, & seditionem
 Gigantum, & totam inferorum tragoediam, & ut pro-
 pter amorem Iuppiter sit taurus vel cyncus factus, & ut
 ex muliere in avem aut ursam aliqua mutata sit. Ad haec
 vero Pegafos, & Chimaeras, & Gorgones, & Cyclopes,
 & quae sunt ex eo genere, absurdae omnino & porten-

τα, καὶ τεράστια μινθίδια, παίδων ψυχὰς κηλεῖν δυνά-
 μενα, ἔτι τὴν Μορμῶ, καὶ τὴν Λάμιαν δεδιότων. Καί- 3
 τοι τὰ μὲν τῶν ποιητῶν ἴσως μέτρια. τὸ δὲ καὶ πόλεις
 ἤδη, καὶ ἔθνη πολλὰ, κοινῇ καὶ δημοσίᾳ ψεύδεσθαι,
 πῶς οὐ γελοῖον; εἰ Κρήτες μὲν τοῦ Διὸς τὰ Φον δεικνύον-
 τες οὐκ αἰσχύνονται, Ἀθηναῖοι δὲ τὸν Ἐριχθόνιον ἐκ τῆς
 γῆς ἀναδοθῆναι Φασι, καὶ τοὺς πρῶτους ἀνθρώπους ἐκ
 τῆς Ἀττικῆς ἀναφῦναι, καθάπερ τὰ λάχανα· πολὺ
 σεμνότερον οὗτοι τῶν Θηβαίων, οἱ ἐξ ὄψεως ὀδόντων,
 Σπαρτούς τινας ἀναβεβλαστηκέναι διηγούνται. ὅς δ' ἂν
 οὖν ταῦτα καταγέλαστα ὄντα, μὴ οἴηται ἀληθῆ εἶναι,
 ἀλλ' ἐμφρόνως ἂν ἐξετάζων ταῦτα, Κοροΐβου τινός· ἢ
 Μαργίτου νομίζοι τὸ πείθεσθαι, ἢ Τριπτόλεμον ἐλά-
 σαι διὰ τοῦ αἵερος ἐπὶ δρακόντων ὑποπτέρων, ἢ Πάνα

12 Ταῦτά Κοροΐβου τινός· Ὁ μὲν
 Κόροϊβος μωρός τις ἀπομνημονεύ-
 ται ἄνθρωπος· καὶ οὗτος, ὥστε γυ-
 ναῖκα ἀγαγόμενος μὴ ἂν εἰσῆσαι
 συγκαθευδῆσαι αὐτῇ, διὰ τὸν εἰς
 τὴν πενθερὰν αὐτοῦ φόβον, καὶ οὐ-
 πως ἔχόμενον τοῦτον παρθεύειν αὐ-
 τὴν, μέχρις ἂν τῆς γυναικὸς σκηφα-

μήνης, τὸ ἄρθρον ὀδύνη συνίχουσαι,
 καὶ οὐκ ἄλλως ἀπολυθῆναι, εἰ μὴ
 τῷ μοριῷ τοῦ ἀνδρὸς καταψιθεῖσιν,
 οὕτω τὴν κοινωσίαν τότε τοῦ γάμου
 γενέσθαι. ὁ δὲ Μαργίτης μωρός καὶ
 αὐτὸς, τὰ κρίματα μετρεῖν ἐπιχει-
 ρῶν. V.

tosæ fabellæ, puerulorum mentes mulcere aptæ, qui Lar-
 vam Lamiamque metuunt. Quamquam poetarum forte to-
 lerabilia fuerint *mendacia*. Quod vero iam civitates & gen-
 tes multæ, communiter, & publice, mentiuntur, quæ non
 ridiculum? Si Cretenses, Iovis sepulcrum ostendentes, non
 erubescunt, Athenienses vero Erichthonium de terra ex-
 stitisse aiunt, primosque homines, olerum instar, de Atti-
 co solo enatos: multo hi quidem speciosius, quam The-
 bani, qui de serpentis dentibus Spartos [*sativos*] quosdam
 germinasse narrant. Si quis vero hæc tam ridicula non pu-
 tet vera esse, sed, iis prudenter examinatis, Coroebi cu-
 iusdam aut Margitæ iudicet, credere, aut Triptole mum
 per aëra vectum alatis draconibus, aut Pana venisse ex

ἦκειν ἐξ Ἀρκαδίας σύμμαχον ἐς Μαραθῶνα, ἣ Ὠρεΐθυϊαν ὑπὸ τοῦ Βορέου ἀναρπασθῆναι, ἀσεβὴς οὗτός γε, καὶ ἀνόητος αὐτοῖς ἔδοξεν, οὕτω προδῆλοις καὶ ἀληθέσι πράγμασιν ἀπιστῶν· ἐς τοσοῦτον ἐπικρατεῖ τὸ ψεῦδος.

- 4 ΦΙΛ. Ἄλλ' οἱ μὲν ποιηταί, ὧ Τυχιάδῃ, καὶ αἱ πόλεις δὲ συγγνώμης τυγχάνοιεν ἄν. οἱ μὲν τὸ ἐκ τοῦ μύθου τερπνὸν ἐπαγωγότατον ὄν, ἐγκαταμιγνύντες τῇ γραφῇ, οὐπὲρ μάλιστα δεόνται πρὸς τοὺς ἀκροατάς· Ἀθηναῖοι δὲ καὶ Θηβαῖοι, καὶ εἴ τινες ἄλλοι, σεμνοτέρας ἀποφαίνονται τὰς πατρίδας ἐκ τῶν τοιούτων. εἰ γοῦν τις ἀφέλοι τὰ μυθώδη ταῦτα ἐκ τῆς Ἑλλάδος, οὐδὲν ἂν καλύσῃ λιμῶ τούς περιηγητάς αὐτῶν διαφθαρῆναι, μηδὲ ἀμισθὶ τῶν ξένων τὰ ληθές ἀκούειν ἐβελησάντων. οἱ δὲ μηδὲ μῖας ἕνεκα τοιαύτης αἰτίας ὅμως χαίροντες τῷ ψεύσματι, παγγέλοιοι εἰκότως δοκοῖεν ἄν.

- 5 ΤΤΧ. Εὖ λέγεις. ἐγὼ γὰρ παρὰ Εὐκράτους ἤκω σοι

Arcadia auxilium in Marathonem, aut raptam a Borea Orithyiam: ille impius & amens illis videri solet, qui manifestis adeo & veris rebus fidem neget. Eo usque mendacium invaluit.

Phil. Sed poëtae, Tychiade, & civitates veniam consequantur; alteri suavitatem ex fabulis, quae tantam habeat illecebram, suae scriptioni admiscentes, qua scilicet maxime, ad auditores suos opus habent: Athenienses vero ac Thebani, & si qui alii, augustiores talibus commentis reddunt patrias. Si quis enim tollat e Graecia fabulosa ista, nihil prohibuerit fame eorum monstratores perire, cum ne gratis quidem hospites audire verum velint. At qui nulla tali causa inducti tamen gaudent mendacio, illi merito plane videantur ridiculi.

Tych. Recte istuc dicis. Ego enim ab Eucrate tibi ad-

τοῦ πάνυ, πολλὰ τὰ ἄπιστα καὶ μυθώδη ἀκούσας·
μᾶλλον δὲ μεταξὺ λεγομένων ἀπίων ὠχόμην, οὐ φέρων
τοῦ πράγματος τὴν ὑπερβολὴν, ἀλλὰ με ὥσπερ αἱ
Ἑρινύες ἐξήλασαν, πολλὰ τεράστια καὶ ἀλλόκοτα
διεξίοντος.

ΦΙΛ. Καίτοι, ὦ Τυχιάδῃ, ἀξιοπίστος ὁ Εὐκράτης
ἐστὶ, καὶ οὐδεὶς ἂν οὐδὲ πιστεύσειεν, ὡς ἐκεῖνος, οὕτω
βαθὺν πώγωνα καθεμμένος, ἐξηκοντούτης ἀνὴρ, ἔτι καὶ
φιλοσοφία ξυνὼν τὰ πολλὰ, ὑπομείνειεν ἂν καὶ ἄλλου
τινὸς ψευδομένου ἀκοῦσαι παρὼν, οὐχ ὅπως αὐτός τι
τολμῆσαι τοιοῦτον.

ΤΥΧ. Οὐ γὰρ οἶσθα, ὦ ἐταῖρε, οἷά μὲν εἶπεν, ὅπως
δὲ αὐτὰ ἐπιστώσατο, ὡς δὲ καὶ ἐπώμνυτο τοῖς πλεί-
στοις, παραστησάμενος τὰ παιδία, ὥστε με καὶ ἀπο-
βλέποντα ἐς αὐτὸν, ποικίλα ἐννοεῖν. ἄρτι μὲν ὡς με-
μήνοι, καὶ ἔξω εἶη τοῦ καθεστηκότος, ἄρτι δὲ ὡς γόνυ

sum, praeclaro viro, ubi incredibilibus multis & fabulo-
sis auditis, vel potius in media eorum enarratione, discer-
fi, qui ferre egressam modum licentiam non possem. Sed
tanquam Furiae quaedam me eiecerunt, illo portentosa
multa & absurda enarrante.

Phil. Atqui, Tychiade, fide dignus Eucrates est, neque
quisquam temere crediderit, illum, qui prolixam adeo bar-
bam submisit, hominem sexagenarium, & in philoso-
phia diu versatum, vel sustinere posse, ut audiat alium se
praesente mentientem, nedum ut ipse tale quid audeat.

Tych. Nempe nescis, sodalis, qualia dixerit, quomodo
fidem illis facere studuerit, quomodo deieraverit ad plera-
que, pueros etiam suos (*per quorum caput iuraret*) interpo-
nens, ut etiam vultu in illum defixo varia cogitarem: iam
quidem furere hominem, & mente non constare; nunc,

ὦν, ἄρα τοσούτον χρόνον ἐλελήθει με ὑπὸ τῇ λεοντῇ γελοῖόν τινα πύθηκον περιστέλλων, οὕτως ἄτοπα διηγείτο.

ΦΙΛ. Τίνα ταῦτα πρὸς τῆς Ἑστίας, ὦ Τυχιάδῃ; ἐθέλω γὰρ εἰδέναι ἢν τινα τὴν ἀλαζονείαν ὑπὸ τηλικούτῳ τῷ πῶγωνι ἔσκεπεν.

- 6 ΤΥΧ. Εἶωθα μὲν καὶ ἄλλοτε, ὦ Φιλόκληις, φοιτᾶν πρὸς αὐτὸν, εἴ ποτε πολλὴν τὴν σχολὴν ἄγοιμι. τήμερον δὲ Λεοντίῳ συγγενέσθαι δεόμενος, (ἐταῖρος δέ μοι, ὡς οἶσθα) ἀκούσας παρὰ τοῦ παιδὸς ὡς παρ' Εὐκράτην ἔωθεν ἀπέλθοι, νοσοῦντα ἐπισκεψόμενος, ἀμφοῖν ἕνεκα, ὡς καὶ τῷ Λεοντίῳ συγγενοίμην, καὶ κείνον ἴδοιμι, (ἠγνοῆκεν γὰρ ὡς νοσοῖ) παραγίγνομαι πρὸς αὐτόν· εὕρισκω δὲ αὐτόθι τὸν μὲν Λεόντιχον οὐκ ἔτι, (ἐφθάκει γὰρ ὡς ἔφασκον, ὀλίγον προεξεληλυθώς) ἄλλους δὲ συχνούς, ἐν οἷς Κλεόδημός τε ἦν ὁ ἐκ τοῦ Περιπάτου, καὶ Δεινόμαχος ὁ Σταϊκός, καὶ Ἴων· οἶσθα τὸν ἐπὶ τοῖς

3 Πρὸς τῆς Ἑστίας, ὦ Τυχιάδῃ) καὶ τὸ πρόχειρον κατὰ τῆς ἰφροσύνης
Τὴν Ἑστίαν εἰς ὄρκον παράλαβεν, ἰσχάρας αὐτὸν ἐξορκῶν. V.
ὡς κάτοικον αὐτοῦ πυνθαλούμενος,

impostorem esse, ac tamdiu me fugisse, qui leonina pelle simium tegeret ridiculum; adeo absurda narrabat.

Phil. Quenam ista? per ego te Vestam rogo, Tychiade. Volo enim scire, ecquam sub tanta barba tegat vanitatem.

Tych. Solebam etiam alias, Philocles, ventitare ad illum, si valde otiosus essem. Hodie vero cum Leonticho convento mihi opus esset, qui meus, ut nosti, sodalis est, audissemque ab eius puero, manere abiisse ad Eucratem, ut aegrotantem viseret; utriusque causa, ut nempe & Leontichum convenirem, & viderem ipsum, ignarus aegrotum esse, eo venio. Ac Leontichum quidem non amplius ibi invenio, qui paulo ante, uti dicebant, discessisset: sed alios frequentes, in quibus Cleodemus erat Peripateticus, & Stoicus Dinomachus, atque Ion: nosti illum, qui Platoniarum

Πλάτωνος λόγοις θαυμάζεσθαι ἀξιῶντα, ὡς μόνον ἀκριβῶς κατανενοηκότα τὴν γνώμην τοῦ ἀνδρὸς, καὶ τοῖς ἄλλοις ὑποφθεῦσαι δυνάμενον. ὁρᾷς οἷους ἀνδρας σοὶ Φημί, πανσόφους, καὶ παναρέτους; ὃ, τι περ τὸ κεφάλαιον αὐτὸ ἐξ ἐκάστης προαιρέσεως, αἰδεσίμους ἅπαντας, καὶ μονονουχὶ φοβεροὺς τὴν πρόσψιν. ἔτι καὶ ὁ ἰατρός Ἀντίγονος παρῆν, κατὰ χρεῖαν, οἶμαι, τῆς νόσου ἐπικληθεὶς, καὶ ῥᾶον ἐδοκεῖ ἢ ὅτι ἔχειν ὁ Εὐκράτης, καὶ τὸ νόσημα τῶν συντρόφων ἦν. τὸ ρεῦμα γὰρ, ἐς τοὺς πόδας αὐτοῖς αὐτῶ κατεληλύθει. καθέζεσθαι οὖν με παρ' αὐτὸν ἐπὶ τῇ κλίνῃ ὁ Εὐκράτης ἐκέλευεν, ἥρμα ἐγκλίνας τῇ φωνῇ ἐς τὸ ἀσθενικόν, ὁπότε εἶδε με, καίτοι βοῶντος αὐτοῦ καὶ διατεινομένου τί, μεταξὺ εἰσιῶν ἐπήκουον· καὶ γὰρ μάλα πεφυλαγμένως μὴ ψαύσαιμι τῶν ποδῶν αὐτοῦ, ἀπολογησάμενος τὰ συνήθη ταῦτα, ὡς ἀγνοήσαιμι νοσῶντα, καὶ ὡς ἐπεὶ ἔμαθον, δρομαῖος ἔλθοιμι,

4 Καὶ παναρέτους; ὅτι περ τὸ κεφάλαιον αὐτὸ ἐξ ἐκάστης προαιρέσεως, αἰδεσίμους ἅπαντας) Haec V.

Forſan ut reſtitueret integritatē textum: Scholii vero nihil. Solan.

disputationum causa admirationi esse postulat, tanquam qui solus accurate sententiam viri perceperit, & interpretari possit aliis. Vides, quos tibi viros narrem, sapientia omni & virtute praeditos, quodque caput rei est, de unaquaque secta, venerabiles omnes, ac tantum non adspectu ipso terribiles. Insuper vero aderat Antigonus Medicus, morbi causa, puto, advocatus. Ac iam mollius videbatur habere Eucrates, eratque familiaris illi morbus: defluxio enim iterum in pedes illi descenderat. Igitur affidere me apud se in lectulo iussit Eucrates, submissa paulum ad infirmitatem significandam voce, cum me vidisset, quamquam clamantem illum, & contenta voce aliquid dicentem, in ipso ingressu audirem. Et ego, summa cautione adhibita, ne forte pedes illius attingerem, excusatione illa vulgari prolata, me morbum ipsius ignorasse, audito au-

7 ἐκαθεζόμενῃ πλησίον. Οἱ μὲν δὲ ἐτύγχανον ἤδη ὑπὲρ τοῦ νοσήματος τὰ μὲν ἤδη προειρηκότες, τὰ δὲ καὶ τότε δι-
 εξιόντες, ἔτι δὲ καὶ θεραπείας τινὰς ἕκαστος ὑποβάλλ-
 οντες. ὁ γοῦν Κλεόδημος, εἰ τοῖνον, Φησί, τῇ ἀριστερᾷ
 τις ἀνελόμενος χαμόθεν τὰν ὀδόντα τῆς μυγᾶλης, οὕτω
 Φανευθείσης, ὡς προῖπον, ἐνόησειεν εἰς δέρμα λέοντος,
 ἄρτι ἀποδαρέντος, εἴτα περιάψει περὶ τὰ σκέλη, αὐ-
 τῖκα παύεται τὸ ἄλγημα. οὐκ εἰς λέοντος, ἔφη ὁ Δει-
 νόμαχος, ἐγὼ ἤκουσα ἐλάφου δὲ θηλείας, ἔτι παρθένου
 καὶ ἀβάτου· καὶ τὸ πρᾶγμα οὕτω πιθανώτερον· ὥκῃ γὰρ
 ἢ ἐλάφος, καὶ ἔρρωται μάλιστα ἐκ τῶν ποδῶν· καὶ ὁ
 λέων ἄλκιμος μὲν, καὶ τὸ λῆπος αὐτοῦ, καὶ ἡ χεὶρ ἡ
 δεξιὰ, καὶ αἱ τρίχες ἐκ τοῦ πώγωνος αἱ ὀρθαὶ, μεγάλας
 δύναιντο, εἴ τις ἐπίσταιτο αὐτοῖς χρῆσθαι μετὰ τῆς οἰ-
 κείας ἐπωδῆς ἕκαστω. ποδῶν δὲ ἴασιν ἥκιστα ἐπαγγέλ-
 λεται. καὶ αὐτὸς, ἦδ' ὅς ὁ Κλεόδημος, οὕτω πάλαι
 ἐγίγνωσκον ἐλάφου χρῆναι τὸ δέρμα εἶναι, διότι ὥκῃ
 ἐλάφος. ἐναγχος δὲ Λίβυς ἀνὴρ σοφὸς τὰ τοιαῦτα,

tem, cursum statim venisse, prope illum affedi. Illi forte
 iam de morbo partim dixerant, partim adhuc disputabant,
 insuper vero etiam curationes unusquisque nonnullas sub-
 iiciebant. Nam Cleodemus, si ergo, inquit, sinistra aliquis
 humi tollat dentem mustelae, ita uti dixi interfectae, & exco-
 riatu modo leonis pelle deliget, ac deinde circumponat crucibus,
 statim cessat dolor. Non leonina, inquit Dinomachus, audi-
 videm, sed cervae virginis & nondum initae: & probabilior
 sic res est: celere enim cerva & robustum maxime pedibus. Et leo
 fortis ille quidem, atque adeps illius & manus dextra, & pili
 de barba recti, multum valeant, si quis cum suo quodque carmi-
 ne adhibere possit. Pedum vero curationem minime promittis. Ipse
 quoque, inquit Cleodemus, ita olim putabam, cervae oportere
 pellem esse, propterea quod velox cerva. Sed nuper e Libya vir

μετεδίδαξε με εἰπὼν ὠκυτέρους εἶναι τῶν ἐλάφων τοὺς
 λέοντας, ἀμέλει, ἔφη, καὶ αἰρούσιν αὐτάς διώκοντες.
 ἐπῆνессαν οἱ παρόντες, ὡς εὖ εἰπόντος τοῦ Λίβυος. Ἐγὼ 8
 δὲ, οἴεσθε γάρ, ἔφη, ἐπαυδαῖς τισὶ τὰ τοιαῦτα παύε-
 σθαι, ἢ τοῖς ἐξωθεν παραρτήμασι, τοῦ κακοῦ ἔνδον δια-
 τριβόντος; ἐγέλασαν ἐπὶ τῷ λόγῳ μου, καὶ δῆλοι ᾔσαν
 κατεγνωκότες μου πολλὴν τὴν ἀνοιαν, ἐπεὶ μὴ ἐπι-
 σταίμην τὰ προδηλότατα, καὶ περὶ ὧν ἂν οὐδεὶς Φρονῶν
 ἐντείποι, μὴ οὐχὶ οὕτως ἔχεν. ὁ μὲντοι ἰατρός Ἀντίγονος
 ἐδόκει μοι ἡσθῆναι τῇ ἐρωτῇ μου· πάλαι γὰρ ἡμελεῖ-
 τα, οἶμαι, βοηθεῖν ἀξίων τῷ Εὐκράτει μετὰ τῆς τέχνης,
 εἶναι τε παραγγέλλων ἀπέχεσθαι, καὶ λάχανα σιτεῖ-
 σθαι, καὶ ὅλως ὑφαιρεῖν τοῦ τόνου. ὁ γοῦν Κλεόδημος,
 ὑπομεσιδῶν ἄμα, Τί λέγεις, ἔφη, ὦ Τυχιάδῃ; ἀπι-
 στον εἶναι σοὶ δοκεῖ τὸ ἐκ τῶν τοιούτων γίγνεσθαι τινὰς
 ὠφελείας ἐς τὰ νοσήματα; ἔμοι γε ἦν δ' ἐγὼ εἰ μὴ

7 Κατεγνωκότες μου) Κατεγνωκότες πολλὴν τὴν ἀνοιαν. αἰτιατικὰ
 ἀντὶ γυνικῆς Ἀττικῆς. V.

*sapiens talium, aliter me docuit, cum diceret, velociorese esse leo-
 nes cervis. Nimirum, dicebat, capiunt illos etiam persecuti. Lau-
 dabant praesentes Libyn, qui recte dixisset. At ego, Pu-
 tatis enim, dicebam, incantationibus quibusdam talia sedari, aut
 rebus extra appensis, cum tamen ignus habitet malum? Ride-
 bant in hoc sermone meo, ac manifestum erat, condemna-
 ri ab illis multam meam inscitiam, quando nescirem, quas
 essent manifestissima, ac de quibus nemo sanus contradi-
 ceret, quasi non ita se haberent. Verumtamen Antigonus
 Medicus videbatur delectari mea interrogatione: olim enim,
 puto, negligebatur, qui auxilium de arte sua afferre vel-
 let Eucrati, & vino illum abstinere iubens, & vesci oleri-
 bus, & in universum de contentione remittere. Cleode-
 mus ergo subridens, Quid ais, inquit, Tychiade? Incredibile
 tibi videtur, quasdam exsistere e talibus utilitates ad morbos? Mi-*

πάνν τὴν ῥίνα κορύζης μεστός εἶν, ὡς πιστεύουσιν τὰ ἔξω
καὶ μηδὲν κοινωνοῦντα τοῖς ἐνδοθεν ἐπεγείρουσι τὰ νοσή-
ματα μετὰ ῥηματίων, ὡς Φατὲ, καὶ γοητείας τινὸς ἐν-
εργεῖν, καὶ τὴν ἴασιν ἐπιπέμπειν προσαρτώμενα. τὸ δ'
οὐκ ἂν γένοιτο, οὐδ' ἦν ἐς τοῦ Νεμείου λέοντος τὸ δέρμα
ἐνδῆσθαι τις ἐκκαίδεκα ὅλας μυγαλᾶς. ἐγὼ γοῦν αὐτὸν
τὸν λέοντα εἶδον πολλάκις χωλεύοντα ὑπ' ἀλγυδόνων,
9 ἐν ὁλοκλήρῳ τῷ αὐτοῦ δέρματι. Πάνν γὰρ ἰδιώτης, ἔφη
ὁ Δεινόμαχος, εἴ, καὶ τὰ τοιαῦτα οὐκ ἐμέλησέ σοι ἐκ-
μαθεῖν, ὅν τινα τρόπον ὠφελεῖ τοῖς νοσήμασι προσφερό-
μενα. καὶ μαι δοκεῖς, εὐδὲ τὰ προφανέστατα ἂν παρα-
δέξασθαι ταῦτα, τῶν ἐκ περιόδου πυρετῶν τὰς ἀποπαμ-
πᾶς, καὶ τῶν ἐρπετῶν τὰς καταβέλξεις, καὶ βουβώνων
ιάσεις, καὶ τᾶλλα ὅποσα καὶ αἱ γράες ἤδη ποιοῦσιν.
εἰ δὲ ἐκεῖνα γίγνεται ἅπαντα, τί δὴ ποτε οὐχὶ ταῦτα
οἰσθῇ γίνεσθαι ὑπὸ τῶν ὁμοίων; ἀπέραντα, ἦν δ' ἐγὼ,
συμπεραίνῃ, ὦ Δεινόμαχε, καὶ ἤλω, Φασίν, ἐκκρούεις

17 Καὶ ἤλω — τὸν ἤλον) Παροιμία ἐπὶ τῶν ἀσυμφόροις ἀσύμφορα πι-
στούμενον, ὥσπερ καὶ ἐπὶ τῶν ψευδῶν εἰρηται τῇ λόγῳ λῖνον συνάπτεις. V.
hi vero, inquam; nisi omnino pituita plenus mihi sit nasus, ut
credam, externa, & quae nihil communicent cum internis rebus,
morbos excitantibus, cum oculis quibusdam, ut dicitis, praeesti-
giisque operosa esse, & sanationem, si appendantur, immittere?
Enimvero hoc non contigerit, neque si quis in pelle de Nemeaeo
leone sexdecim rotas mustelas deliget. Ego enim leonem ipsum saepe
claudicantem prae dolore in integra sua pelle vidi. Omnino nimium
idiota es, ait Dinomachus, neque talia discere curasti, quemadmodum,
cum morbis adhibentur, prosint: ac videris mihi ne manifestissima quidem ista recipere, febrium intermittentium de-
pulsiones, & serpentium mulcedines, & tumorum inguinalium sa-
nationes, & reliqua, quae iam & anus faciunt. Si vero illa sunt
omnia, quidni & ista putabis fieri a similibus? Ea, quae non con-
sequuntur, inquam, conclusis, Dinomache, & clavo, quod

τὸν ἥλον. οὐδὲ γὰρ ἂ Φῆς, ταῦτα δῆλα μετὰ τοιαύτης
 δυνάμεως γιγνόμενα. ἦν γοῦν μὴ πείσης πρότερον ἐπά-
 γων τὸν λόγον διότι φύσιν ἔχει γίγνεσθαι, τοῦ τε πυρε-
 τοῦ, καὶ τοῦ οἰδήματος δεδιότος, ἢ ὄνομα Θεσπέσιον, ἢ
 ῥῆσιν βαρβαρικὴν, καὶ διὰ τοῦτο ἐκ τοῦ βουβῶνος δρα-
 πετεύοντος, ἔτι σοι γραῶν μῦθοι τὰ λεγόμενά ἐστι. Σὺ 10
 μοι δοκεῖς, ἦδ' ὅς ὁ Δεινόμαχος, τὰ τοιαῦτα λέγων, οὐ-
 δὲ Θεοὺς εἶναι πιστεύειν, εἶγε μὴ οἶε τὰς ἰάσεις οἷόν τε
 εἶναι ὑπὸ ἱερῶν ὀνομάτων γίγνεσθαι. τοῦτο μὲν, ἦν δ'
 ἐγὼ, μὴ λέγε, ᾧ ἄριστε κωλύει γὰρ οὐδέν, καὶ Θεῶν
 ὄντων, ὅμως τὰ τοιαῦτα ψευδῆ εἶναι. ἐγὼ δὲ καὶ Θεοὺς
 σέβω, καὶ ἰάσεις αὐτῶν ὀρῶ, καὶ ἂ εὖ ποιοῦσι τοὺς κά-
 μνοντας, ὑπὸ Φαρμάκων καὶ ἰατρικῆς, ἀνιστάντες. ὁ γοῦν
 Ἀσκληπιδὸς αὐτὸς, καὶ οἱ παῖδες αὐτοῦ, ἦπια Φάρμα-
 κα πάσσοντες, ἐθεράπευον τοὺς νοσοῦντας, οὐ λέοντας
 καὶ μυγάλας περιάπτοντες. Ἐὰ τοῦτον, ἔφη ὁ Ἴων, ἐγὼ 11
 δὲ ὑμῖν θαυμάσιόν τι διηγῆσομαι. ἦν μὲν ἐγὼ μειράκιον

*aiunt, clavum eūcis. Neque enim, quae dicis, ea tali potentia
 fieri manifestum est. Nisi enim prius eo conversa disputatione per-
 suaseris, quomodo fieri ista possint, metuente febris aut tumore,
 vel divinum nomen, vel sermonem Barbaricum, & propterea de
 inguinibus aufugiente; adhuc quae dicis, aniles sunt fabulae. Vi-
 deris tu mihi, ait Dinomachus, talia qui dicas, neque Deos
 credere, si quidem non putas fieri posse, ut per divina nomina sa-
 nationes contingant. Illud quidem, inquam, noli dicere, vir opti-
 me. Nihil enim prohibet, etiam si Dii sunt, tamen talia esse men-
 dacia. Ego vero & colo Deos, & curationes illorum video, &
 quae bene faciant laborantibus, quos medicamentorum & medici-
 nae opera restituunt. Aesculapius enim ipse, eiusque filii, medi-
 camenti bonis miscendis sanabant aegrotos, non leonibus muste-
 lisque alligandis. Omitte istum, inquit Ion. Ego mirabile quid-
 dam vobis enarrabo. Adolescentulus eram circa quatuor & decem*

ἔτι, ἀμφὶ τὰ τέτταρα καὶ δέκα ἔτη σχεδόν· ἦκε δέ τις ἀγγέλλων τῷ πατρὶ, Μίδα τὸν ἀμπελουργόν, ἐρρωμένον ἐς τὰ ἄλλα οἰκέτην, καὶ ἐργατικόν, ἀμφὶ πλήθουσιν ἀγορὰν, ὑπὸ ἐχιδνῆς δηχθέντα, κεῖσθαι ἤδη σεσηπότα τὸ σκέλος. ἀναδοῦντι γὰρ αὐτῷ τὰ κλήματα, καὶ ταῖς χάραξι περιπλέκοντι, προσερπύσαν τὸ θηρίον, δακεῖν κατὰ τὸν μέγαν δάκτυλον, καὶ τὸ μὲν Φθᾶσαι, καὶ καταδύναι αὐτὸς ἐς τὸν Φωλεόν, τὸν δὲ οἰμῶζειν, ἀπολλύμενον ὑπ' ἀλγηδόνων. ταῦτά τε οὖν ἀπηγγέλλετο, καὶ τὸν Μίδα ἐρωῶμεν αὐτὸν ἐπὶ σκίμποδος ὑπὸ τῶν ὁμοδούλων προσκομιζόμενον, ὅλον ὠδηκότα, πελιδνόν, μυδάσσει τὴν ἐπιφάνειαν, ὀλίγον ἔτι ἐμπνέοντα. λελυπημένῳ δὲ τῷ πατρὶ, τῶν φίλων τις παρὼν, Θάρρει, ἔφη, ἐγὼ γάρ σοι ἄνδρα Βαβυλωνίον τῶν Χαλδαίων, ὡς Φασιν, αὐτίκα μέτειμι, ὃς ἰάσεται τὸν ἄνθρωπον. καὶ ἵνα μὴ διατρίβω λέγων, ἦκεν ὁ Βαβυλωνίος, καὶ ἀνέστησε τὸν Μίδα, ἐπαυθὴ τινὶ ἐξελάσας τὸν ἰὸν ἐκ τοῦ σώματος, ἔτι καὶ προσαναρτήσας τῷ προδὶ τεθνηκυίας

fere annos. Venit autem aliquis patri nuntians, Midam vinitorem, robustum cetera servum, & efficacem, pleno foro a serpente morsum, iacere iam putrescente crure. Deligantii enim palmites, & palis applicanti, adrepentem viperam, morsu appetuisse pollicem, ac subito suam rursus cavernam subisse: illum vero plorare, qui periret doloribus. Haec igitur nuntiabantur: ac Midam videbamus ipsum in grabato afferri a conservis, totum tumoribus inflatum, luridum, putrescentem iam, quod oculis cerneret, aegre adhuc spirantem. Tristi autem patri amicorum aliquis, qui forte aderat, Bono es animo, inquit, ego enim tibi Babylonium hominem, de Chaldaeis, quos vocant, statim accessso, qui sanabit hominem. Et ne moras narrandi faciam, venit Babylonius, restituit Midam, carmine quodam eiiciens de corpore venenum, cum alligat ei insuper pedi illius lapidem, quem

παρθένου λίθον ἀπὸ τῆς στήλης ἐκκόψας. καὶ τοῦτο μὲν
 ἴσως μέτριον, καίτοι ὁ Μίδας αὐτὸς ἀράμενος τὸν σκίμ-
 ποδα, ἐφ' οὗ ἐκεκόμιστο, ὥχετο ἐς τὸν ἀγρὸν ἀπιάν.
 τοσοῦτον ἡ ἐπώδῃ ἐδυνήθη, καὶ ὁ στηλίτης ἐκεῖνος λίθος.
 Ὁ δὲ καὶ ἄλλα ἐποίησε θεσπέσια ὡς ἀληθῶς. ἐς γὰρ 12
 τὸν ἀγρὸν ἐλθὼν ἔωθεν, ἐπειπὼν ἱερατικά τινα ἐκ βίβλου
 παλαιᾶς ὀνόματα ἑπτὰ, θείῳ καὶ δαδὶ καθαγνίσας
 τὸν τόπον, περιελθὼν ἐς τρίς, ἐξήλασεν ὅσα ἦν ἐρπετὰ
 ἐντὸς τῶν ὁρῶν. ἦκον σὺν ὥσπερ ἐλκόμενοι πρὸς τὴν ἐπώ-
 δην ὄφεις πολλοί, καὶ ἀσπίδες, καὶ ἔχιδναι, καὶ κερά-
 σται, καὶ ἀκοντίαι, Φρῦνοί τε, καὶ Φύσαλοι· ἐλείπετο
 δὲ εἰς δράκων παλαιός, ὑπὸ γήρωσ, οἶμαι, ἐξερπύσαι
 μὴ δυνάμενος, παρακούσας τοῦ προστάγματος· ὁ δὲ
 μάγος, οὐκ ἔφη παρεῖναι ἅπαντας, ἀλλ' ἓνα τινὰ τῶν
 ὄφεων τὸν νεώτατον χειροτονήσας, πρεσβευτὴν ἐπέμψεν
 ἐπὶ τὸν δράκοντα, καὶ μετὰ μικρὸν ἦκε καὶ κεῖνος. ἐπεὶ δὲ
 συνηλίσθησαν, ἐνεφύσησε μὲν αὐτὰ ὁ Βαβυλώνιος, τὰ

de columella sepulcrali virginis defunctae exciderat. Atque hoc
 fortassis mediocre videatur : quamquam ipse Midas, sublato, in
 quo portatus fuerat, grabato, discedens rus abiit. Tantum car-
 men illud valuit & ille lapis de sepulcro. At ille alia quoque pa-
 travit vere divina. In praedium enim cum abiisset, mane, pronun-
 tiatis ex veteri libro sanctis septem nominibus, loco per sulphur
 & facem tribus circuitibus lustrato, quotquot intra fines illos fue-
 rant serpentes eiecit. Veniebant igitur velut tracti ad incantatio-
 nem angues multi & aspidēs, & viperae, ac ceraestae, & iaculi,
 & rubetae ac bufones. Remanserat draco unus vetulus, qui prae
 senio, arbitror, non poterat erepere, ac propterea dicto audiens
 non fuerat. At Magus negat omnes adesse, atque unum serpen-
 tium minimum natu electum, legatum mittit ad draconem. Et
 venit paulo post iste etiam. Cum vero congregati essent, afflavit

δὲ αὐτίκα μάλα κατεκαύθη ἅπαντα ὑπὸ τῷ Φυσήματι
 13 ἡμεῖς δὲ ἐθαυμάζομεν. Εἰπέ μοι, ὦ Ἴων, ἦν δ' ἐγὼ, ὁ
 ὄφεις, ὁ πρεσβευτὴς ὁ νέος, ἄρα καὶ ἐχειραγῶγει τὸν
 δράκοντα ἥδη, ὡς Φῆς, γεγηρακότα, ἢ σκέπωνα ἔχων
 ἐκείνος, ἐπεστηρίζετο; σὺ μὲν παίζεις, ἔφη ὁ Κλεόδημος,
 ἐγὼ δὲ καὶ αὐτὸς ἀπιστότερος ὢν σου πάλαι τὰ τοιαῦτα,
 (ὥμην γὰρ οὐδενὶ λόγῳ δυνατόν γίνεσθαι ἂν αὐτὰ πι-
 στεῦσαι) ὅμως ὅτε τὸ πρῶτον εἶδον πετόμενον τὸν ξένον τὸν
 βάρβαρον, (ἐξ Ὑπερβορέων δὲ ἦν, ὡς ἔφασκεν) ἐπίστευ-
 σα, καὶ ἐνίκηθην, ἐπιπολὺ ἀντισχῶν. τί γὰρ ἔδει ποιεῖν,
 αὐτὸν ὁρῶντα διὰ τοῦ αἵρος φερόμενον, ἡμέρας οὔσης, καὶ
 ἐφ' ὕδατος βαδίζοντα, καὶ διὰ πυρὸς διεξιόντα, καὶ
 σχολῇ, καὶ βιάδην; σὺ ταῦτα, ἦν δ' ἐγὼ, εἶδες, τὸν
 Ὑπερβόρεον ἄνδρα πετόμενον, ἢ ἐπὶ τοῦ ὕδατος βεβη-
 κότα; καὶ μάλα, ἥδ' ὅς, ὑποδεδεμένον γε καρβατίνας,
 οἷα μάλιστα ἐκείνοι ὑποδοῦνται. τὰ μὲν γὰρ σμικρὰ

7 Δυνατὸν πιστεῦσαι) Γραι. δυνατόν γίνεσθαι. G. 15 Καρβατίνας)
 Καρβατίναι τὰ τραχέα καὶ ποιμενικά ὑποδήματα, ἃ καὶ ἀρβύλας
 φασίν. V.

illos Babylonius: at illi confestim ab illo ipso flatu, nobis ad-
 mirantibus, combusti sunt. Dic mihi, Ion, dicebam ego, ser-
 pens ille legatus, iunior, numquid manu ducebat draconem vetu-
 lum, ut dicebas? an ille scipione nixus ingrediebatur? Tu qui-
 dem ludis, Cleodemus inquit: ego vero & ipse magis etiam,
 quam tu, incredulus circa talia cum essem, (fieri enim nullo mo-
 do posse putabam, ut ea crederem) tamen, ut primum volentem
 vidi peregrinum, barbarum, erat autem, ut distitabat; ex Hyper-
 boreis, credidi, & diu reluctatus tandem vinci me passus sum.
 Quid enim facerem, qui viderem illum, sudo die, per aërem ferri,
 super aqua incedere, per ignem transire otiose & gradatim? Tu
 haec, inquam ego, vidisti, Hyperboreum hominem volare, &
 super aqua incedere? Ego vero, inquit, calceatum quidem cru-
 do corio, ut plerumque illi calceantur. Nam parva illa quid di-

ταῦτα, τί χρή καὶ λέγειν, ὅσα ἐπεδείκνυτο, ἔρωτας
ἐπιπέμπων, καὶ δαίμονας ἀνάγων, καὶ νεκροὺς ἐώλους
ἀνακαλῶν, καὶ τὴν Ἑκάτην αὐτὴν ἐναργῆ παριστάς,
καὶ τὴν Σελήνην κατασπῶν. Ἐγὼ γοῦν διηγήσομαι ὑμῖν 14
ἃ εἶδον γενόμενα ὑπ' αὐτοῦ ἐν Γλαυκίᾳ τοῦ Ἀλεξι-
κλέους. ἄρτι γὰρ ὁ Γλαυκίας, τοῦ πατρὸς ἀποθανόντος,
παραλαβὼν τὴν οὐσίαν, ἠράσθη Χρυσίδος τῆς Δημαι-
νέτου θυγατρὸς. ἐμοὶ δὲ διδασκάλῳ ἐχρήτο πρὸς τοὺς
λόγους· καὶ εἴ γε μὴ ὁ ἔρως ἐκεῖνος ἀπησχόλησεν αὐ-
τόν, ἅπαντα ἂν ἤδη τὰ τοῦ Περιπάτου ἠπίστατο· ὃς καὶ
ὀκτωκαιδεκαέτης ὢν, ἀνέλυε, καὶ τὴν Φυσικὴν ἀκρόασιν
μετεληλύθει εἰς τέλος· ἀμμηχανῶν δὲ ὅμως τῷ ἔρωτι,
μηνύει μοι τὸ πᾶν. ἐγὼ δὲ ὥσπερ εἰκὸς ἦν, διδασκαλον
ὄντα, τὸν Ὑπερβόρειον ἐκεῖνον μάγον ἄγω πρὸς αὐτόν,
ἐπὶ μναῖς τέσσαρσι μὲν τὸ παραυτίκα· (ἔδει γὰρ προ-
τελεῖσαι τι πρὸς τὰς Θυσίας) ἑκκαίδεκα δὲ εἰ τύχοι τῆς
Χρυσίδος. ὁ δὲ αὐξομένην τηρήσας τὴν σελήνην, (τότε γὰρ

7. Δημαινέτω) Γράφεται καὶ Δημίου. V.

cere opus est, quae ostendit, immittendis amoribus, daemonibus
evocandis, mortuis veteribus revocandis in vitam, ipsa Hecate
manifesto sistenda, ac detrahenda Luna. Ego enim enarrabo vo-
bis, quae vidi ab eo fieri apud Glauciam Alexiclis. Glaucias
enim cum, patre vix mortuo, adisset hereditatem, amore captus est
Chrysidis Demaeneti filiae. Me autem philosophiae tum magistro
utebatur: ac nisi amor illum detinuisset, omnia iam Peripateticæ
scholæ placita didicisset, qui duodeviginti annorum adolescens
iam analysi uteretur, & acroamaticos de natura libros ad finem
usque pertraxisset. Attamen consilii circa suum amorem inops,
omnia mihi indicat. Ego vero, quod magistrum decebat, Hyper-
boreum illum magum ad eum deduco, quatuor in præsens mina-
rum mercede interposita; oportebat enim statim numerare aliquid
ad sacrificia: sexdecim vero, si frui daretur Chryside. Ille vero
plenam cum servasset Lunam, (tum enim plerumque talia sacra

ὡς ἐπιτοπολὺ τὰ τοιαῦτα τελεσιουργεῖται) Βόβρον τε ὀρυξάμενος ἐν αἰθρίῳ τινὶ τῆς οἰκίας, περὶ μέσας νύκτας ἀνεκάλεσεν ἡμῖν πρῶτον μὲν τὸν Ἀναξικλῆα τὸν πατέρα τοῦ Γλαυκίου, πρὸ ἑπτὰ μηνῶν τεθνεῶτα· ἡγανάκτει δὲ ὁ γέρον ἐπὶ τῷ ἔρωτι, καὶ ὠργίζετο, τὰ τελευταῖα δὲ ὁμῶς ἐΦῆκεν αὐτῷ ἔρᾶν. μετὰ δὲ τὴν Ἑκάτην τε ἀνήγαγεν ἐπαγομένην τὸν Κέρβερον, καὶ τὴν Σελήνην κατέσπασε, πελύμορφόν τι θέαμα, καὶ ἄλλοτε ἀλλοῖόν τι φανταζόμενον. τὸ μὲν γὰρ πρῶτον γυναικίαν μορφὴν ἐπεδείκνυτο, εἴτα βοῦς ἐγένετο πάγκαλος, εἴτα σκύλαξ ἐφαίνετο. τέλος δ' οὖν ὁ Ὑπερβόρεος ἐκ πληοῦ ἐρώτιόν τι ἀναπλάσας, Ἄπιθι, ἔφη, καὶ ἄγε Χρυσίδα. καὶ ὁ μὲν πηλὸς ἐξέπτατο, καὶ μετὰ μικρὸν δὲ ἐπίστη κόπτουσα τὴν θύραν ἐκείνη, καὶ εἰσελθοῦσα περιβάλλει τὸν Γλαυκίαν, ὡς ἂν ἐμμανέστατα ἐρῶσα, καὶ συνῇ ἄχρι δὴ ἀλεκτρυόνων ἠκούσαμεν ἀδόντων. τότε δὴ ἦτε σελήνη ἀνέπτατο ἐς τὸν οὐρανόν, καὶ ἡ Ἑκάτη ἔδυ κατὰ τῆς γῆς, καὶ τὰ ἄλλα Φάσματα ἠφανίσθη, καὶ τὴν Χρυσίδα

peraguntur) fossa in subdivali domus depressa, circa mediam noctem evocavit nobis primo quidem Anaxiclem, patrem Glauciac, ante menses septem defunctum. Graviter autem ferebat senex amorem, atque irascebatur: denique vero tamen amare illi permisit. Post vero Hecaten evocavit, quae Cerberum secum duceret, & Lunam detraxit, multiforme spectaculum, diversamque prae se speciem ferens. Primo quidem muliebrem prae se formam gerebat: tum hoc fiebat pulcherrima: deinde catella videbatur. Tandem Hyperboreus de luto cum finxisset parvulum Cupidinem, Abi, inquit, adduc Chrysidem! Avolat lutum, nec ita multo post adfuit illa pulsans ianuam: & ingressa Glauciam amplectitur, ut quae ad summum furorem usque amaret hominem, fuitque cum illo, dum gallorum cantum audiremus. Tunc nempe Luna evolavit in coelum, & terram Hecate subiit, & reliqua spectra eva-

ἐξεπέμψαμεν περὶ αὐτό που σχεδὸν τὸ λυκαυγές. Εἰ 15
 ταῦτα εἶδες, ὦ Τυχιάδῃ, οὐκ ἂν ἐτι ἠπίσθησας εἶναι πολ-
 λὰ ἐν ταῖς ἐπαυδαῖς χρήσιμα. εὖ λέγεις, ἦν δ' ἐγὼ, ἐπί-
 στευον γὰρ ἂν εἴγε εἶδον αὐτὰ, νῦν δὲ συγγνώμη, οἶμαι,
 εἰ μὴ τὰ ὅμοια ὑμῖν ὀξυτερκεῖν ἔχω· πλὴν ἀλλ' οἶδα γὰρ
 τὴν Χρυσίδα ἣν λέγεις, ἐραστὴν γυναῖκα καὶ πρόχειρον
 οὐχ ὁρῶ δὲ τίνος ἔνεκα ἐδεήθητε ἐπ' αὐτὴν τοῦ πηλίνου
 πρεσβευτοῦ, καὶ μάγου τοῦ ἐξ Ἑπερβορέων, καὶ σε-
 λήνης αὐτῆς, ἣν εἴκοσι δραχμῶν ἀγαγεῖν εἰς Ἑπερβορέους
 δυνατὸν ἦν. πάνυ γὰρ ἐνδίδωσι πρὸς ταύτην τὴν ἐπαυδὴν ἡ
 γυνή, καὶ τὸ ἐναντίον τοῖς Φάσμασι πέπονθεν. ἐκεῖνα
 μὲν γὰρ ἦν ψόφον ἀκούσῃ χαλκοῦ, ἢ σιδήρου, πέφευγε.
 καὶ ταῦτα γὰρ ὑμεῖς Φατε. αὐτὴ δὲ ἂν ἀργυρίον που ψο-
 φῇ, ἔρχεται πρὸς τὸν ἦχον ἄλλως τε καὶ θαυμάζω αὐ-
 τοῦ τοῦ μάγου, εἰ δυνάμενος αὐτὸς ἐρασθῆναι πρὸς τῶν
 πλουσιωτάτων γυναικῶν, καὶ τάλαντα ὅλα παρ' αὐ-
 τῶν λαμβάνειν, ὃ δὲ τεττάρων μνῶν, πάνυ σμικρολόγος

nuere, & emisimus, circa ipsum fere diluculum, Chrysidem. Haec si vidisses, Tychiade, non amplius fidem negares dicentibus, esse multa in incantationibus utilia. Refle, inquam, mones. Crederem enim, ea si vidissem. Nunc autem venia, puto, parata est, si non ita acute, ut vos, videre talia possum. Verum enimvero, novi enim Chrysidem, quam dicis, amatricem mulierem, facilemque & promptam, non video, quam ab causam opus habueritis legato ad illam luteo, aut mago ex Hyperboreis, ipsaque adeo luna; quam viginii drachmis ad ipsos abducere licebat Hyperboreos. Omnino tali carmini cedit mulier, & contrario spectris ingenio est. Nam illa se strepitum audiant aeris aut ferri, fugiunt; nempe & haec vos dicitis: haec autem argentum si qua tinniat, venit ad sonum. Alioquin ipsum quoque Magum admiror, si, cum possit ipse amari a divissimis mulieribus, & solida ab illis talenta accipere, pro quatuor minis sordidus homo Glauciam reddit

16 ὦν, Γλαυκίαν ἐπέραστον ἐργάζεται. χελοῖα ποιεῖς, ἔφη
 ὁ Ἴων, ἀπιστῶν ἅπασιν. Ἐγὼ γοῦν ἠδέως ἀν' ἐροίμην σε
 τί περὶ τούτων φῆς, ὅσοι τοὺς δαιμονῶντας ἀπαλλάτ-
 τουσι τῶν δειμάτων, οὕτω σαφῶς ἐξάδοντες καὶ τὰ
 Φάσματα. καὶ ταῦτα οὐκ ἐμέ χρὴ λέγειν, ἀλλὰ πάντες
 ἴσασι τὸν Σύρον τὸν ἐκ τῆς Παλαιστίνης, τὸν ἐπὶ τούτων
 σοφιστὴν, ὅσους παραλαβὼν καταπίπτοντας πρὸς τὴν
 σελήνην, καὶ τὸ ὄφθαλμῷ διαστρέφοντας, καὶ ἄφροῦ
 πιμπλαμένους τὸ στόμα, ὅμως ἀνίστασι καὶ ἀποπέμ-
 πει ἀρτίους, ἐπὶ μισθῷ μεγάλῳ ἀπαλλάξας τῶν δει-
 νῶν. ἐπειδὴν γὰρ ἐπιστῇ κειμένοις, καὶ ἔρηται ὅθεν εἰσε-
 ληλύθασιν εἰς τὸ σῶμα, ὁ μὲν νοσῶν αὐτὸς σιωπᾷ, ὁ
 δαίμων δὲ ἀποκρίνεται ἑλληνίζων, ἢ βαρβαρίζων, ἢ ὅθεν
 ἀν' αὐτὸς ἦ, ὅπως τε καὶ ὅθεν ἐπῆλθεν εἰς τὸν ἄνθρωπον· ὁ
 δὲ ὅρκους ἐπάγων, εἰ δὲ μὴ πεισθῇ, καὶ ἀπειλῶν, ἐξ-
 ελαύνει τὸν δαίμονα. Ἐγὼ γ' οὖν καὶ εἶδον ἐξίοντα μέλανα,
 καὶ καπνώδῃ τὴν χροίαν. οὐ μέγα, ἦν δ' ἐγὼ, τὰ τοιαῦ-
 τά σε ὁρᾶν, ὦ Ἴων, ὥγε καὶ αἱ ιδέαι αὐταὶ φαίνονται,

amabilem. Ridicule facis, inquit Ion, qui fidem neges omnibus. Haec tuens interrogaverim te, de illis quid sentias, qui daemones liberant terroribus, aperte adeo ipsa quoque spectra ex-cantantes? Et haec me dicere nihil opus est: sed norunt omnes Syrum illum e Palaestina, talium curationum Sophistam: quot ille traditos sibi cadentes ad Lunam, distorquentes oculos, spuma os repletum habentes, tamen suscitatur, & sanos dimittit magna mercede malis liberatos. Cum enim adstat iacentibus, & interro-gat, unde intraverint in corpus? ipse quidem tacet aegrotus: re-spondet vero Graece vel Barbare daemon, tum unde sit ipse, tum quomodo atque unde venerit in hominem: tum iste adiuratione, & si non pareat, minis daemonem expellit. Atque ego vidi etiam exeuntem nigro colore & fumoso. Non erat magnum, inquam, talia te videre, Ion, cui ipsae etiam ideae appareant, quas Pla-

ἄς ὁ πατήρ ὑμῶν Πλάτων δείκνυσιν, ἀμαυρόν τι θέα-
 μα, ὡς πρὸς ἡμᾶς τοὺς ἀμβλυώττοντας. Μόνος γὰρ 17
 Ἴων, ἔφη ὁ Εὐκράτης, τὰ τοιαῦτα εἶδεν, οὐχὶ δὲ καὶ
 ἄλλοι πολλοὶ δαίμοσιν ἐντετυχέεσαν, οἱ μὲν νύκτωρ,
 οἱ δὲ μεθ' ἡμέραν; ἐγὼ δὲ οὐχ ἅπαξ, ἀλλὰ μυριάκις
 ἤδη τὰ τοιαῦτα τεθέαμαι. καὶ τὸ μὲν πρῶτον ἐταραττό-
 μην πρὸς αὐτὰ, νῦν δὲ ὑπὸ τοῦ ἔθους, οὐδέν τι παράλο-
 γον ὄραν μοι δοκῶ, καὶ νῦν μάλιστα, ἐξ οὗ μοι τὸν δα-
 κτύλιον ὁ Ἀραψ ἔδωκε, σιδήρου τοῦ ἐκ τῶν σταυρῶν πε-
 ποιημένον, καὶ τὴν ἐπωδὴν ἐδίδαξε τὴν πολυώνυμον, ἐκτός
 εἰ μὴ καί μοι ἀπιστήσεις, ὦ Τυχιάδη. καὶ πῶς ἂν, ἦν
 δ' ἐγὼ, ἀπιστήσαιμι Εὐκράτει τῷ Δεινῶνος, σοφῷ ἄν-
 δρὶ μάλιστα, καὶ ἐλευθερίως τὰ δοκοῦντά οἱ λέγοντι οἴ-
 κοι παρ' αὐτῷ μετ' ἐξουσίας; Τὸ γοῦν περὶ τοῦ ἀνδριάν- 18
 τος, ἧδ' ὅς ὁ Εὐκράτης, ἅπασιν τοῖς ἐπὶ τῆς οἰκίας, ὅσαι
 νύκτες φαινόμενον, καὶ παισὶ, καὶ νεανίαις, καὶ γέρου-
 σιν, τῷτο οὐ παρ' ἐμοῦ μόνον ἀκούσεις ἂν, ἀλλὰ καὶ
 παρὰ τῶν ἡμετέρων ἀπάντων. ποίου, ἦν δ' ἐγὼ, ἀνδριάν-

to, pater vester, ostendit, evanidum ac tenue spectaculum, quan-
 tum ad nos, qui caecutimus. Nempe solus talia, Eucrates in-
 quit, vidit Ion? nonne etiam alii multi inciderunt in daemones,
 noctu partim, partim interdiu? Ego vero non semel, sed decies mil-
 lies iam vidi talia. Ac primo quidem ad ea perterrebar. Iam vero
 ob consuetudinem inusitatum nihil videre mihi videor: & nunc ma-
 xime, a quo tempore anulum mihi dedit Arabs, de ferro patibulorum
 factum, & carmen me multorum nominum docuit: nisi forte
 nec mihi credis, Tychiade. Et quomodo, inquam, non cre-
 dam Eucraati Dinonis filio, sapientissimo viro, & libere, quae sibi
 videntur, & cum auctoritate, domi suae dicenti? Illud enim de
 statua, inquit Eucrates, quod domesticis omnibus quot noctibus
 apparet, & pueris, & adolescentibus, & senibus, illud igitur non
 ex me solo audias, sed ex nostris omnibus. De qua, inquam,

τος; Οὐχ εἰράκαας, ἔφη, εἰσιὼν ἐν τῇ αὐλῇ ἐστηκότας
 πάγκαλον ἀνδριάντα, Δημητρίου ἔργον τοῦ ἀνθρωπο-
 ποιοῦ; μῶν τὸν δισκοῦντα, ἦν δ' ἐγώ, Φῆς, τὸν ἐπικε-
 κυφότα κατὰ τὸ σχῆμα τῆς ἀφέσεως, ἀπεστραμμένον
 εἰς τὴν δισκοφὸρον, ἡρέμα ὀκλαζόντα τῷ ἑτέρῳ, εἰκότα
 ξυναναστησομένῳ μετὰ τῆς βολῆς; οὐκ ἐκείνον, ἦδ' ὅς,
 ἐπεὶ τῶν Μύρωνος ἔργων ἐν καὶ τοῦτό ἐστιν ὁ δισκοβό-
 λος, ὃν λέγεις; οὐδὲ τὸν παρ' αὐτόν, φημι, τὸν διαδαύ-
 μενον τὴν κεφαλὴν τῇ ταινίᾳ τὸν καλόν· Πολυκλείτου
 γὰρ τοῦτο ἔργον. ἀλλὰ τοὺς μὲν ἐπὶ τὰ θεῖα εἰσιόντων,
 ἄφες, ἐν οἷς καὶ τὰ Κριτίου τοῦ Νησιώτου πλάσματα
 ἐστήκεν, οἱ τυραννοκτόνοι. σὺ δὲ εἴ τινα παρὰ τὸ ὕδωρ τὸ
 ἐπὶ ῥέον εἶδες προγαστορά, Φαλαντίαν, ἡμίγυμνον τὴν
 ἀναβολὴν, ἠνερωμένον τοῦ πύργωνος τὰς τρίχας ἐνίας,
 ἐπίσημον τὰς Φλέβας, αὐτοανθρώπων ὁμοίον, ἐκείνον λέ-
 19 γω, Πέλιχος ὁ Κορίνθιος στρατηγὸς εἶναι δοκεῖ. Νῆ Δί',

9 Πολυκλείτου γὰρ) Γραφεὺς ὁ καὶ πᾶς ἀγαλματοποιὸς νῦν εἰσά-
 Πολύκλειτος ὁ σκῆπρ καὶ ὁ Εὐφράτωρ. γεται θαυμάζω. V.

*statua? Non vidisti, inquit, ingrediens, in aula stans signum
 pulcherrimum, Demetrii opus, statuarum humanarum artificis?
 Num discobolon, inquam, dicis, incurvantem se ad habitum
 emittendi iam disci, reflexo vultu ad eam, quae discum attulit,
 paulum submisso genu altero, ut in ipso statim iactu surrecturus
 una videatur? Non, inquit, illud, quandoquidem Myronis ope-
 rum & ipsum est, discobolus, quem dicis. Neque illud iuxta stans
 dico, illud taenia redimitum caput, pulchrum; istud enim Poly-
 cleii opus. Sed omitte, quae sunt ad dextram introeuntium, in
 quibus Critiae Nesiotae opera stant, Tyrannicidae. Tu vero se
 quam vidisti statuam ad influentem aquam, ventre prominulo, cab-
 vam, seminudam amictu, cuius barbae pilos aliquot ventus vide-
 tur iactare, insignes habentem venas, indiscreta hominis similitu-
 dine, illam dico: Pelichus Corinthiorum dux videtur. Per Iovem,*

ἦν δ' ἐγὼ, εἰδὼν τινα ἐπὶ τὰ δεξιὰ τοῦ Κρόνου, ταινίας καὶ στεφάνους ξηροὺς ἔχοντα, κεχρυσωμένον πετάλοις τὸ στῆθος. ἐγὼ δὲ, ὁ Εὐκράτης ἔφη, ἐκεῖνα ἐχρύσωσα, ὅποτε μ' ἰάσατο διὰ τρίτης ὑπὸ τοῦ ἠπιάλου ἀπολλύμενον. ἦν γὰρ καὶ ἰατρός, ἦν δ' ἐγὼ, ὁ βέλτιστος οὗτος Πέλιχος; ἔστι, καὶ μὴ σκῶπτε, ἦδ' ὅς ὁ Εὐκράτης· ἢ σε οὐκ εἰς μακρὰν μέτεισιν ὁ ἀνὴρ· οἶδα ἐγὼ ὅσον δύναται οὗτος ὁ ὑπὸ σοῦ γελώμενος ἀνδριάς· ἢ οὐ νομίζεις τοῦ αὐτοῦ εἶναι καὶ ἐπιπέμπειν ἠπιάλους, οἷς ἂν ἐβέλοι, εἶγε καὶ ἀποπέμπειν δυνατόν αὐτῷ; ἴλεως, ἦν δ' ἐγὼ, ἔστω ὁ ἀνδριάς, καὶ ἠπιος οὕτως ἀνδρεῖος ὢν. τί δ' οὖν καὶ ἄλλο ποιοῦντα ὁράτε αὐτὸν ἅπαντες οἱ ἐν τῇ οἰκίᾳ; ἐπειδὴν τάχιστα, ἔφη, νῦν γένηται, ὁ δὲ καταβὰς ἀπὸ τῆς βάσεως, ἔφ' ἣ ἔστηκε, περίεισιν ἐν κύκλῳ τὴν οἰκίαν, καὶ πάντες ἐντυγχάνουσιν αὐτῷ, ἐνίστε καὶ ἄδοντι· καὶ οὐκ ἔστιν ὄντινα ἠδίκησεν, ἐκτρέπεσθαι γὰρ χρὴ μόνον· ὁ δὲ παρέρχεται, μηδὲν ἐνοχλήσας τοὺς ἰδόντας· καὶ μὴν

4 Ἡπιάλου) Ἡπιάλος· εἶδος πυρετοῦ ἢ παροξυσμοῦ. G.

inquam, vidi quandam ad dextram Saturni, vittas habentem & corollas aridas, cuius pectus bracteis inauratum est. At ego, inquit Eucrates, inauravi illa, cum me sanasset, tertium iam febri querquera pereuntem. Fuit nempe medicus etiam optimus ille Pelichus? Est; & noli irridere, inquit Eucrates, aut non ita multo post ille te pur ulciscetur. Novi ego, quid possis ista derisa a te statua. Aut non putas eiusdem esse immittere, quibus velit, querqueras, si expellere potest? Propitia, inquam, sit & placata virilis adeo statua! quid igitur aliud quoque facientem, quicumque in domo estis, videtis? Cum primum, inquit, nox oritur, descendens de sua basi, in qua stat, domum orbe quodam circumit, & omnes illi occurrunt, nonnunquam etiam cantanti, neque est, quem laeserit: modo opus est, ut illi decedatur: sic praeterit, nulla molestia afficiens

καὶ λούεται τὰ πολλὰ, καὶ παίζει δι' ὅλης νυκτός, ὥστε ἀκούειν τοῦ ὕδατος ψοφούντος. ὅρα τοίνυν, ἦν δ' ἐγὼ, μὴ οὐχὶ Πέλιχος ὁ ἀνδρίας, ἀλλὰ Τάλως ὁ Κρής ὁ τοῦ Μίνωος ἦ. καὶ γὰρ ἐκεῖνος χαλκοῦς τις ἦν, τῆς Κρήτης περίπολος. εἰ δὲ μὴ χαλκοῦ, ὧ Εὐκράτης, ἀλλὰ ξύλου ἐπεποιήτο, οὐδὲν αὐτὸν ἐκάλυεν οὐ Δημητρίου ἔργον εἶναι, ἀλλὰ τῶν Δαιδάλου τεχνημάτων. δραπετεύει γοῦν, ὡς
 20 Φῆς, ἀπὸ τῆς βάσεως καὶ οὗτος. Ὅρα, ἔφη, ὦ Τυχιάδῃ, μὴ σοι μεταμελήσῃ τοῦ σκάμματος ὕστερον. οἶδα ἐγὼ, οἷα ἔπαθεν ὁ τοὺς ὀβολοὺς ὑφελόμενος, οὐς κατὰ τὴν νδυμνήαν ἐκάστην τίθεμεν αὐτῷ. πάνδεινα ἐχρῆν, ὁ Ἴων ἔφη, ἱερόσυλόν γε ὄντα. πῶς οὖν αὐτὸν ἡμίνατο, ὧ Εὐκράτης; ἐβέλω γὰρ ἀκούσαι, εἰ καὶ ὅτι μάλιστα οὐ-
 τοσὶ Τυχιάδῃς ἀπιστήσῃ. πολλοὶ, ἦ δ' ὅς, ἔκειντο ὀ-
 βολοὶ πρὸς τοῖν ποδοῖν αὐτοῦ, καὶ ἄλλα νομίσματα ἔνια ἀργυρᾶ πρὸς τὸν μηρὸν, κηρῷ κεκολλημένα, καὶ πέταλα

7 Ἀλλὰ τῶν Δαιδάλου τεχνημάτων) Τοῦτο οὐ μάρτη εἶπεν. ἀλλ' ἐπειδὴ πρῶτος Δαίδαλος ἀγαλμα εἰργάσατο περισκοπῶν, τῶν πρὸ αὐ-

τοῦ πάντων τεχνιτῶν συμβεβληκότα τὰ ποδὶ ἀποτελούνται, πᾶσι σχετίζον, ὡς τὰ τοῦ Δαιδάλου ἀγάλματα κινεῖται αὐτόματα. V.

videntes. Quin etiam lavat saepe, & tota nocte ludit, ut strepitus aquae exaudiatur. Vide ergo, dicebam, ne non Pelichus sit illa statua, sed Cretensis Talus, Minois filius. Nam & ille aeneus erat Cretae circuitor. Si vero non ex aere, sed ex ligno factus esset, Eucrates, nihil prohiberet non Demetrii esse opus, sed unum de Daedali artificiiis. Nam, ut ais, fugit de sua basi hic quoque. At tu vide, inquit, Tychiade, ne disti te postea poeniteat. Novi ego, quid usu venerit ei, qui obolos furatus fuerat, quos singulis noviluniis ipsi offerimus. Gravissima quidem oportuit evenire, inquit Ion, sacrilego. Quomodo igitur ultus est illum, Eucrates? volo enim audire, etsi fidem vel maxime hic Tychiades negaturus sit. Multi, inquit, oboli ad pedes illius iacebant, & nummi aliquot alii argentei ad femur ipsius cera agglutinati, &

ἐξ ἀργύρου, εὐχαὶ τινὸς, ἢ μισθὸς ἐπὶ τῇ ἰάσει, ὅπόσοι δὲ αὐτὸν ἐπαύσαντο πυρετῷ ἐχόμενοι. ἦν δὲ ἡμῖν Λίβυς τις οἰκέτης, κατάρατος, ἱπποκόμος. οὗτος ἐπεχείρησε νυκτὸς ὑφελῆσθαι πάντα ἐκεῖνα, καὶ ὑφείλετο καταβεβηκότα ἤδη τηρήσας τὸν ἀνδριάντα. ἐπεὶ δὲ ἐπανελθὼν τάχιστα ἔγνω περισυλημένος ὁ Πέλιχος, ὅρα ὅπως ἡμύνατο, καὶ κατεφώρασε τὸν Λίβυν. δι' ὅλης γὰρ τῆς νυκτὸς περιήει ἐν κύκλῳ τὴν αὐλὴν ἄθλιος, ἐξελθεῖν οὐ δυνάμενος, ὥσπερ ἐς Λαβύρινθον ἐμπεσὼν, ἄχρι δὴ κατελήφθη ἔχων τὰ Φώρια, γενομένης τῆς ἡμέρας. καὶ τότε μὲν πληγὰς οὐκ ὀλίγας ἔλαβεν αἰλούς· οὐ πολὺν δὲ ἐπιβισὺς χρόνον, κακὸς κακῶς ἀπέθανε, μαστιγούμενος, ὥς ἔλεγε, κατὰ τὴν νύκτα ἐκάστην, ὥστε καὶ μάλωπας ἐς τὴν ἐπιούσαν φαίνεσθαι αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ σώματος. πρὸς ταῦτα, ὦ Τυχιάδῃ, καὶ τὸν Πέλιχον σκῶπτε, καί με, ὥσπερ τὸν Μίνως ἡλικιώτην, παραπαίειν ἤδη δόκει. ἀλλ', ὦ Εὐκράτες, ἦν δ' ἐγὼ, ἔστ' ἂν ὁ χαλκὸς μὲν χαλκός, τὸ δὲ ἔργον Δημήτριος ὁ Ἀλαπεκῆθεν

argenti bracteolae, votum cuiusdam, aut sanationis merces eorum, qui per ipsum febri erant liberati. Erat vero nobis servus e Libya, sacer homo, equiso. Hic ausus est noctu suffurari omnia illa, & suffuratus est, observato tempore, ubi descenderat statua. Cum primum vero rediens cognovit, se spoliatum esse, Pelichus, vide quomodo ultus sit Libyn, acprehenderit. Tota enim nocte in aula in orbem circumiit infelix, qui exire non posset, velut in Labyrinthum delapsus, dum die exorto deprehenderetur cum rebus furtivis. Ac tum quidem deprehensus plagas accepit non paucas. Non diu vero cum supervixisset, malus male perit, qui diceret, singulis se noctibus flagellari, adeo ut vibices etiam post die illius in corpore apparerent. Post haec, Tychiade, & Pelichum deride, & me, ut Minois aequalem, delirare puta. Venum, Eucrates, inquam, quamdiu quod aes est, aes erit, & opus

- εἰργασμένος ἦ, οὐ θεοποιός τις, ἀλλ' ἀνθρωποποιός ὢν,
οὔποτε φοβήσομαι τὸν ἀνδριάντα Περίχου, ὃν οὐδὲ ζῶν-
21 τα πάνυ ἐδεδίειν, ἀπειλοῦντά μοι. Ἐπὶ τούτοις Ἀντί-
γονος ὁ ἰατρὸς εἶπε· καί μοι, ὦ Εὐκράτες, Ἱπποκράτης
ἐστὶ χαλκοῦς, ὅσον πηχυαῖος τὸ μέγεθος, ὃς μόνον ἐπει-
δαν ἡ θρυαλλὶς ἀποσβῆ, περίεισι τὴν οἰκίαν ὅλην ἐν κύ-
κλῳ ψοφῶν, καὶ τὰς πυξίδας ἀνατρέπων, καὶ τὰ φάρ-
μακα συγχέων, καὶ τὴν θύραν περιτρέπων, καὶ μάλι-
στα ἐπειδαν τὴν θυρίαν ὑπερβαλώμεθα, ἣν κατὰ τὸ
ἔτος ἕκαστον αὐτῷ θύομεν. ἀξιοὶ γὰρ, ἦν δ' ἐγὼ, καὶ
Ἱπποκράτης ἤδη ὁ ἰατρὸς θύεσθαι αὐτῷ, καὶ ἀγανα-
κτεῖ, ἣν μὴ κατὰ καιρὸν ἐφ' ἱερῶν τελείων ἐστιαβῆ; ὃν
ἔδει ἀγαπᾶν, εἴ τις ἐναγίσκειν αὐτῷ, ἢ μελίκρατον ἐπι-
22 σπείσειεν, ἢ στεφανώσειε τὴν κεφαλὴν. Ἀκούε τοίνυν,
ἔφη ὁ Εὐκράτης, τοῦτο μὲν καὶ ἐπὶ μαρτύρων, ὃ πρὸ
ἔτων πάντα εἶδον. ἐτύχανε μὲν ἀμφὶ τρυγητὸν τὸ ἔτος
ὃν ἐγὼ δὲ ἀμφὶ τὸν ἀγρὸν μεσούσης τῆς ἡμέρας τρυγῶν-

illud Demetrius Alopeciensis elaboraverit, non Deorum faber, sed hominum statuarius; nunquam ego statuam Pelichi immuro, quem, neque si vivus mihi minatus esset, valde metuissem. Post haec Antigonus Medicus ait: Etiam mihi, Eucrates, aeneus Hippocrates est, cubitali circiter magnitudine, qui tantum, ubi linum lampadis extinctum est, totam orbe domum circumit, perstreptit, pyxides evertit, medicamenta confundit, convertit ianuam, praesertim ubi rem sacram differimus, quam singulis annis ei facimus. Postulat ergo, inquam, modo etiam Hippocrates sacrificari sibi, & indignatur, si non suo tempore opimis epuletur hostiis? Quem contentum esse decebat, si quis inferias illi mittat, aut libet mulsim, aut caput coronet. Audi ergo, inquit Eucrates, idque sub testibus, quod ante quinque annos vidi. Erat tempus anni circa vindemiam: ego vero, relictis in agro circa meri-

τας ἀφείς τοὺς ἐργάτας, κατ' ἑμαυτὸν εἰς τὴν ὕλην
ἀπῆειν, μεταξὺ Φροντίζοντι, καὶ ἀνασκοπούμενος. ἐπεὶ
δ' ἐν τῷ συνηρεθεῖ ἦν, τὸ μὲν πρῶτον ὕλαγμος ἐγένετο
κυνῶν· καὶ γὰρ εἰκάζον Μνάσωνα τὸν υἱὸν, ὥσπερ εἰώθει,
παίζειν καὶ κυνηγετεῖν εἰς τὸ λάσιον μετὰ τῶν ἡλικιω-
τῶν παρελθόντα. τόδ' οὐκ εἶχεν οὕτως, ἀλλὰ μετ' ὀλέ-
γον σεισμοῦ τινος γενομένου, καὶ βοῆς οἷον ἐκ βροντῆς,
γυναῖκα ὁρῶ προσιῶσαν Φοβεράν, ἡμισταδιαίαν σχε-
δὸν τὸ ὕψος· εἶχε δὲ καὶ δάδα ἐν τῇ ἀριστερᾷ, καὶ ξίφος
ἐν τῇ δεξιᾷ, ὅσον εἰκοσάπηχυ· καὶ τὰ μὲν ἐνερθεν Ὀφίο-
πους ἦν, τὰ δὲ ἄνω γοργόνι ἐμφερῆς τὸ βλέμμα, Φημί,
καὶ τὸ Φρικῶδες τῆς προσώψεως, καὶ ἀντὶ τῆς κόμης τοὺς
δράκοντας βοστρυχηδὸν περιέκειτο, εἰλουμένους περὶ τὸν
αὐχένα καὶ ἐπὶ τῶν ὤμων ἐνίους ἐσπειραμένους. ὁρᾷτε,
ἔφη, ὅπως ἔφριξα, ὦ φίλοι, μεταξὺ διηγούμενος; καὶ
ἅμα λέγων, εἰδείκνυν ὁ Εὐκράτης τὰς ἐπὶ τοῦ πήχεος

8 Ἡμισταδιαία) Περὶ πάντα
ὀργυίων. V.

13 Περιέκειτο) Γράφεται, καθ-
ἕντο. V.

*diem operis, solus abii in silvam, cogitans interim aliquid & com-
mentans. Iam in opaco eram, cum primo quidem latratus exori-
tur canum: & ego arbitrabar, Mnasonem filium pro more ludere,
& venatus causa in densam silvae partem progressum. At illud
non ita se habebat. Sed post paulo motu quodam terrae factis, &
sono, qualis est in tonitru, mulierem accedentem video terribilem,
dimidii fere stadii altitudine. Habebat vero faciem etiam in sini-
stra, & in dextra gladium, viginti circiter cubitorum. Ac quan-
tum ad inferiora anguipes erat: supra autem Gorgoni similis, vul-
tu, inquam, & adspectu horribili: & pro coma dracones erant, cin-
cinnorum in modum circumiacentes, & implexi circa collum, qui-
dam etiam in humeris spirarum in modum se volventes. Hic, Vi-
dete, inquit, amici, quam inter narrandum perhorruerim! &
eum his verbis simul ostendit Eucrates omnibus pilos in*

- 23 τρίχας πᾶσιν, ὀρθὰς ὑπὸ τοῦ φόβου. Οἱ μὲν οὖν ἀμφὶ τὸν Ἴωνα, καὶ τὸν Δεινόμαχον, καὶ τὸν Κλεόδημον, κεχρη-
νότες αἰτενές, προσεῖχον αὐτῷ γέροντες ἄνδρες, ἐλκόμενοι
τῆς ρινός, ἡρέμα προσκυνοῦντες οὕτως ἀπὶ θάνατον Κολοσ-
σὸν, ἡμισταδιαίαν γυναῖκα, γιγάντειόν τι μορμαλύκειον.
ἐγὼ δὲ ἐνεόουν μεταξύ οἷοι ὄντες αὐτοὶ νέοις τε ὁμιλοῦσιν
ἐπὶ σοφία, καὶ ὑπὸ πολλῶν θαυμάζονται, μόνῃ τῇ πο-
λιᾷ καὶ τῷ πῶγωνι διαφέροντες τῶν βρεφῶν τὰ δ' ἄλ-
24 λα καὶ αὐτῶν ἐκείνων εὐαγωγότεροι πρὸς τὸ ψεῦδος. Ὁ
γάρ οὖν Δεινόμαχος, εἰπέ μοι, ἔφη, ὦ Εὐκράτες, οἱ κύνες
δὲ τῆς θεῆς πηλίκαι τὸ μέγεθος ἦσαν; ἐλεφάντων, ἦ δ'
ὅς, ὑψηλότεροι τῶν Ἰνδικῶν, καὶ μέλανες καὶ αὐτοὶ, καὶ
λάσιοι, πιναρὰ καὶ αὐχμῶσῃ τῇ λάχῃ. ἐγὼ μὲν οὖν
ιδὼν ἔστην, ἀναστρέψας ἅμα τὴν σφραγίδα, ἣν μοι ὁ
Ἄραψ ἔδωκεν, εἰς τὸ εἶσω τοῦ δακτύλου. ἡ Ἑκάτῃ δὲ
πατάξασα τῷ δρακοντείῳ ποδὶ τοῦδαφος, ἐποίησε χά-
σμα παμμέγεθες, ἥλικον ταρτάρειον τὸ μέγεθος· εἶτα

brachio horrentes a terrore. Ion igitur, & Dinomachus,
& Cleodemus, hiantes atque intenti hominem audiebant,
viri senes, qui naso se trahendos praeberent; & tacite ado-
rabant colossus plane improbabilem, mulierem dimidium
stadium altam, giganteum quoddam terriculamentum. Ego
vero interea cogitabam, quales hi homines & versentur
sapientiae causa cum adolescentulis, & multis admirationi
sint, qui tamen solo capillitio cano & barba distent a pue-
rulis, quibus ipsis ceteroqui facilius mendacio ductari se pa-
tiantur. Igitur Dinomachus, Dic mihi, inquit, Eucrates, ca-
nes Deae quanti erant? Elephantis, inquit ille, Indicis altio-
res, nigri & ipsi, hirsuti, villis sordidis ac squalidis. Ego ita-
que cum viderem, constiti, conversa ad interiorum partem digiti
pala anuli, quem Arabs mihi dedit. Hecate vero, cum percus-
isset anguino pede solum, hiatus effecit maximus, Tartarea

ᾤχετο μετ' ὀλίγον ἀλλομένη ἐς τὸ αὐτό· ἐγὼ δὲ θαρ-
σήσας ἐπέκνυφα, λαβόμενος δένδρου τινὸς πλησίον πε-
φυκότος, ὥς μὴ σκοτοδινιάσας ἐμπέσοιμι ἐπὶ κεφαλῇ·
εἶτα ἐώρων τὰ ἐν Ἄδου ἅπαντα, τὸν Πυριφλεγέθοντα,
τὴν λίμνην, τὸν Κέρβερον, τοὺς νεκροὺς, ὥστε γνωρίζειν
ἐνίους αὐτῶν. τὸν γοῦν πατέρα εἶδον ἀκριβῶς αὐτὰ ἐκεῖ-
να ἔτι ἀμπεχόμενον, ἐν οἷς αὐτὸν κατεθάψαμεν. τί δὲ
ἔπραττον, ὃ Ἴων ἔφη, ὦ Εὐκράτες, αἱ ψυχαί; τί ἄλλο,
ἦδ' ὅς, ἢ κατὰ Φῦλα καὶ Φρήτρας μετὰ τῶν Φίλων καὶ
συγγενῶν διατρίβουσιν ἐπὶ τοῦ ἀσφιδέλου κατακείμενοι;
ἀντιλεγέτωσαν οὖν ἔτι, ἦδ' ὅς ὁ Ἴων, οἱ ἀμφὶ τὸν Ἐπι-
κουρον τῷ ἱερῷ Πλάτῳ, καὶ τῷ περὶ τῶν ψυχῶν λό-
γῳ. σὺ δὲ μὴ καὶ τὸν Σωκράτην αὐτὸν, καὶ τὸν Πλάτωνα
εἶδες ἐν τοῖς νεκροῖς; τὸν Σωκράτην ἔγωγε, ἦδ' ὅς, οὐδὲ
τοῦτον σαφῶς, ἀλλὰ εἰκάζων, ὅτι Φαλακρὸς, καὶ προ-
γαστῶρ ἦν· τὸν Πλάτωνα δὲ οὐκ ἐγνώρισα· χρὴ γάρ,
εἶμαι, πρὸς Φίλους ἀνδρας τάληθ' λέγειν. ἅμα γοῦν

magnitudine: tum paulo post in illum desiliens evanuit. Ego sum-
to animo, protensoque capite introspechi, apprehensa tamen arbo-
re in proximo enata, ne vertigine oborta praeceps inciderem. Tum
vidi, quae sunt apud inferos, omnia, Pyriphlegethontem, lacum,
Cerberum, mortuos, adeo quidem, ut quosdam illorum agnosce-
rem. Patrem quidem meum accurate noram, usdem adhuc indu-
tum, in quibus cum sepeliveramus. Quid vero agebant, inquit
Ion, animae, mi Eucrates? Quid aliud, inquit, quam per
gentes & tribus cum amicis & cognatis agunt, accumbentes in
asphodelo? Contradicant ergo adhuc, inquit Ion, Epicurei di-
vino Platoni & libro de animis. Tu vero numquid ipsum etiam
Socratem & Platonem vidisti inter mortuos? Socratem equidem,
inquit, neque hunc dilucide, sed coniecturam inde faciens, quod
calvus erat & ventricosus. Platonem vero non agnovi: oportet
scirem, arbitror, vera dicere apud amicos. Simul ergo ut omnia ac-

ἔγωγε ἅπαντας ἀκριβῶς εἰώρακα, καὶ τὸ χάσμα συνέ-
 μιν, καὶ τινες τῶν οἰκετῶν ἀναζητοῦντές με, καὶ Πυρρίας
 οὗτος ἐν αὐτοῖς, ἐπέστησαν οὐπω τέλεον μεμυκότος τοῦ
 χάσματος· εἶπε, Πυρρία, εἰ ἀληθῆ λέγω; νῆ Δί', ἔφη ὁ
 Πυρρίας, καὶ ὑλακῆς δὲ ἤκουσα διὰ τοῦ χάσματος, καὶ
 πῦρ τι ὑπολάμπειν ἀπὸ τῆς δαδός μοι ἔδοκει. καὶ γὰρ
 ἐγέλασα, ἐπιμετρήσαντος τοῦ μάρτυρος τὴν ὑλακὴν καὶ
 25 τὸ πῦρ. Ὁ Κλεόδημος δὲ, Οὐ καινὰ, εἶπεν, οὐδὲ ἄλλοις
 ἀόρατα ταῦτα εἶδες, ἐπεὶ καὶ αὐτὸς οὐ πρό πολλοῦ νο-
 σήσας, τοῖόν δέ τι ἐθεασάμην. ἐπισκόπει δέ με, καὶ ἐβε-
 ράπευεν Ἀντίγονος οὗτος. ἐβδόμη μὲν ἦν ἡμέρα, ὃ δὲ πυ-
 ρετὸς, οἷος καύσωνος σφοδρότερος· ἅπαντες δέ με ἀπολι-
 πόντες ἐπ' ἐρημίας, ἐπικλεισάμενοι τὰς θύρας, ἔξω
 περιέμενον. οὕτω γὰρ ἐκέλευσας, ὦ Ἀντίγονε, εἰ πως
 δύνηθεῖν εἰς ὕπνον τρέπεσθαι. τότε οὖν ἐφίσταται μοι
 νεανίας ἐγρηγορότι, πάγκαλος, λευκὸν ἱμάτιον περιβε-

1 Ἀκριβῶς εἰώρακα) Γράφεται, ἱκανῶς εἰώρακει. V. 7 Ἐπιμετρήσαν-
 τος) Ἀντὶ τοῦ προσδόντος. V. In G. vero Ἐπιμαρτυρήσαντος) Γρατ.
 ἐπιμετρήσαντος.

curate ego vidi, & hiatus clausus est, & quidam fervorum re-
 quirentes me, & in illis hic ipse Pyrrhias, adfuit, nondum
 planè clauso hiatus. Dic, Pyrrhia, utrum verum dicam? Per Io-
 vem, ait Pyrrhias, etiam lattratum audivi per hiatus, & ignis
 fulgere de face mihi videbatur. Et ego risi, corollarium
 addente teste lattratum atque ignem. Cleodemus autem,
 Non nova, inquit, neque non visa aliis haec spectasti, cum
 ipse quoque non ita pridem aegrotans tale quid viderim. Vi-
 sebat me autem & curabat hic Antigonus. Dies erat septimus.
 Febris talis, ut ipsa ardentissima esset vehementior. Omnes au-
 tem, me solo relicto, clausis foribus extra expectabant: ita enim
 iusseras, Antigone, si qua possem somnum capere. Tunc igitur
 adstat mihi iuvenis vigilantem undique pulcherrimum, veste candi-

βλημένος· εἶτα ἀναστήσας, ἄγει διὰ τινὸς χάσματος εἰς τὸν Ἄδην, ὡς αὐτίκα ἐγνώρισα Τάνταλον ἰδὼν, καὶ Τυτῶν, καὶ Σίσυφον. καὶ τὰ μὲν ἄλλα τί ἂν ὑμῖν λέγοιμι; ἐπεὶ δὲ κατὰ τὸ δικαστήριον ἐγενόμην, (παρῆν δὲ καὶ ὁ Αἰακὸς, καὶ ὁ Χάρων, καὶ αἱ Μοῖραι, καὶ αἱ Ἑρινύες) ὁ μὲν τις ὥσπερ βασιλεὺς (ὁ Πλούτων μοι δοκεῖ) καθῆστο, ἐπιλεγόμενος τῶν τεθνήξομένων τὰ ὀνόματα, εὖς ἤδη ὑπερημέρους τῆς ζωῆς συνέβαινεν εἶναι. ὁ δὲ νεανίσκος ἐμὲ φέρων παρέστησεν αὐτῷ· ὁ δὲ Πλούτων ἠγανάκτησε τότε, καὶ πρὸς τὸν ἀγαγόντα με, Οὐπῶ πεπλήρωταί, Φησί, τὸ νῆμα αὐτῷ, ὥστε ἀπίτω. σὺ δὲ δὴ τὸν χαλκέα Δημύλεν ἄγε· ὑπὲρ γὰρ τὸν ἄτρακτον ἤδη βιοῖ. καὶ γὰρ ἄσμενος ἀναδραμῶν, αὐτὸς μὲν ἤδη ἀπύρετος ἦν, ἀπήγγειλεν δ' ἅπασιν, ὡς τεθνήξεται Δημύλος. ἐν γειτόνων δὲ ἡμῖν ὥκει, νοσῶν τι καὶ αὐτὸς ὡς ἀπηγγέλλετο. καὶ μετὰ μικρὸν ἠκούομεν οἰμωγῆς ὀδυρομένων ἐκ' αὐτῷ. Τί θαυμαστόν, εἶπεν ὁ Ἀντίγονος; ἐγὼ γὰρ 26

da indutus: deinde surgere me insum deducit per hiatum quendam ad inferos, ut statim conspectu primo agnoscerem Tantulum, & Tityum, & Sisyphum. Ac reliqua quid vobis dicam? Cum vero essem apud tribunal, (aderat autem Aeacus quoque & Charon, & Parcae, & Furiae) aliquis velut rex, Pluto, ut mihi videtur, assidebat, pronuntiatus eorum, qui paulo post morituri essent, nomina, quos ultra diem ipsis dictum in vita manere conigerat. At invenis me illi sistebat. Sed Pluto indignabundus ad ductorem meum, Nondum, inquit, impletum illius filum est: abeat igitur. Tu vero iam fabrum adduc Demylum: iam enim supra colum vivit. Et ego laetus recurrens ipse quidem iam sine febris eram, denuntiabam vero omnibus, moriturum mox esse Demylum: in vicinia autem nostra habitabat, aegrotans ipse quoque, ut nuntiabatur. Et paulo post audiebamus planctum eorum, qui illum deplorarent. Quid mirabile, ait Antigonos? Ego

οἶδα τινὰ μετὰ εἰκοστὴν ἡμέραν, ἢ ἐτάθη, ἀναστάντα,
 θεραπεύσας καὶ πρὸ τοῦ θανάτου, καὶ ἐπεὶ ἀνέστη,
 τὸν ἄνθρωπον. καὶ πῶς, ἦν δ' ἐγὼ, ἐν εἰκοσιν ἡμέραις οὐ-
 τε ἐμύδησε τὸ σῶμα, οὔτε ἄλλως ὑπὸ λιμοῦ διεφθάρης
 27 εἰ μὴ τινὰ γε Ἐπιμενίδην σύ γε ἐθεράπευες. Ἄμα ταῦ-
 τα λεγόντων ἡμῶν, ἐπεισῆλθον οἱ τοῦ Εὐκράτους υἱοὶ ἐκ
 τῆς παλαιστρας· ὁ μὲν ἦδη ἐξ' ἐφ' ἡβων, ὁ δὲ ἕτερος ἀμφὶ
 τὰ πεντεκαίδεκα ἔτη, καὶ ἀσπασάμενοι ἡμᾶς, ἐκαδέ-
 ζοντο ἐπὶ τῆς κλίνης παρὰ τῷ πατρί· ἐμοὶ δὲ εἰσεκομί-
 σθη θρόνος. καὶ ὁ Εὐκράτης, ὥσπερ ἀναμνησθεὶς πρὸς
 τὴν οὔσιν τῶν υἱέων, Οὕτως ὀναίμην, ἔφη, τούτων, (ἐπι-
 βαλὼν αὐτοῖν τὴν χεῖρα) ὡς ἀληθῆ, ὦ Τυχιάδη, πρὸς
 σὲ ἐρῶ. τὴν μακαρίτιν μου γυναῖκα, τὴν τούτων μητέρα,
 πάντες ἴσασιν ὅπως ἠγάπησα, ἐδήλωσα δὲ οἷς περὶ αὐ-
 τὴν ἔπραξα οὐ ζῶσαν μόνον, ἀλλ' ἐπεὶ καὶ ἀπέθανε, τὸν
 τε κόσμον ἅπαντα συγκατακαύσας, καὶ τὴν ἐσθῆτα ἢ
 ζῶσα ἔχαιρεν. ἐβδόμῃ δὲ μετὰ τὴν τελευταίην ἡμέραν, ἐγὼ

*enim novī, quendam viceſimo die poſt, quam ſepultus fuerat, re-
 vixiſſe, qui & ante mortem, & cum rediiſſet in vitam, hominem
 curaverim. Et quomodo, inquam, viginti diebus neque putruit
 corpus, neque alioquin fame periit? niſi forte tu Epimenidem
 quendam curaſti. Haec dum loquimur, ſuperveniunt filii Eu-
 cratis redeuntes de palaestra, quorum alter iam ex ephebis
 exceſſit, alter circa quintum dicimur annum eſt. Hi, cum
 ſalutaſſent nos, aſſident in lecto apud patrem: mihi vero
 illata eſt ſella. Et Eucrates, quaſi admonitus ad conſpe-
 ctum filiorum, Ita, inquit, hiſce fruor, iniecta utrique ma-
 nu, ut vera tibi, Tychiade, narrabo. Uxorē meam, nunc ſeli-
 cem, horum matrem, norunt omnes quantum amaverim: declara-
 vi autem iis, quae illius cauſa feci non viventiſ modo, ſed etiam
 vita functae, qui mundum illius omnem una cremaverim, & eam,
 qua viva gaudebit, veſtem. Septimo autem a morte illius die,*

μὲν ἐνταῦθα ἐπὶ τῆς κλίνης, ὥσπερ νῦν, ἐκείμην παρα-
 μυθούμενος τό γε πένθος· ἀνεγίγνωσκον γὰρ τὸ περὶ ψυ-
 χῆς τοῦ Πλάτωνος βιβλίον ἐφ' ἡσυχίας. ἐπεισέρχεται
 δὲ μεταξὺ ἡ Δημαινέτη αὐτὴ ἐκείνη, καὶ καθέζεται πλη-
 σίον, ὥσπερ νῦν Εὐκρατίδης οὗτος, δείξας τὸν νεώτερον
 τῶν υἱέων· ὁ δὲ αὐτίκα ἔφριξε μάλα παιδικῶς, καὶ πά-
 λαι ἤδη ὠχρὸς ἦν πρὸς τὴν διήγησιν. ἐγὼ δὲ, ἦδ' ὅς οἱ Εὐ-
 κράτης, ὡς εἶδον, περιπλακείς αὐτῇ ἐδάκρυον ἀνακωκύ-
 σας· ἡ δὲ οὐκ εἶα βοᾶν, ἀλλ' ἠτιᾶτό με ἅτι τὰ ἄλλα
 πάντα χαρισάμενος αὐτῇ, θάτερον τοῖν σανδάλων χρυ-
 σοῖν ὄντοιν, οὐ κατακαύσαιμι. εἶναι δὲ αὐτὰ, ἔφασκε,
 παραπεσὸν ὑπὸ τῇ κιβωτῷ, καὶ διὰ τοῦτο ἡμεῖς οὐχ
 εὐρόντες, θάτερον μόνον ἐκαύσαμεν. ἔτι δὲ ἡμῶν διαλε-
 γομένων, κατάρατόν τι κυνίδιον ὑπὸ τῇ κλίνῃ ὄν, Μελι-
 ταῖον, ὑλάκτησεν· ἡ δὲ ἠΦανίσθη πρὸς τὴν ὑλακίην. τὸ
 μέντοι σανδάλιον εὐρέθη ὑπὸ τῇ κιβωτῷ· καὶ κατεκαύθη
 ὕστερον. Ἐτι ἀπιστεῖν τούτοις, ὦ Τυχιάδῃ, ἄξιον ἐναρ- 28

ego hic in lectulo, uti nunc, iacebam, luctus solatia quaerens:
 silentio enim legebam Platonis de anima librum. Inter haec super-
 venit Demaeneta ipsa illa, & prope affidet, ut nunc Eucrati-
 des hic, ostendens filium suum iuniorem: qui statim pue-
 rili more cohorrui, pallidus iam ante ad hanc narratio-
 nem. Ego vero, pergit Eucrates, cum viderem, complexus il-
 lam cum eiulatu lacrimabar. Illa non passa me clamare, sed ac-
 cusavit, quod reliquis in rebus omnibus sibi gratificatus, alterum
 sandaliorum, erant autem aurea, non cremaverim: decidisse ve-
 ro illud dicebat iuxta arcam; ac propter hoc nos cum non in-
 venissemus, alterum modo cremaveramus. Adhuc loquentibus no-
 bis, execrabilis quaedam sub lecto canicula Melitensis latravit;
 ad quem illa latratum evanuit. Sandalium tamen, sub arca re-
 pertum, postridie eius diei crematum est. Adhucne fidem negam

- γέσιν οὔσι, καὶ κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκάστην Φαινομένησι
 μὰ Δί', ἣν δ' ἐγὼ ἐπεὶ σανδάλω γε χρυσῷ ἐς τὰς πυ-
 γὰς, ὥσπερ τὰ παιδία, παῖσθαι ἄξιοι ἂν εἶεν οἱ ἀπι-
 στοῦντες, καὶ οὕτως ἀναίσχυντοῦντες πρὸς τὴν ἀλήθειαν.
 29 Ἐπὶ τούτοις, ὁ Πυθαγορικός Ἀρίγνωτος εἰσῆλθεν, ὁ κο-
 μήτης, ὁ σεμνὸς ἀπὸ τοῦ προσώπου, οἶσθα τὸν αἰσίδιμον
 ἐπὶ τῇ σοφίᾳ, τὸν ἱερὸν ἐπονομαζόμενον. καὶ γὰρ μὲν, ὡς
 εἶδον αὐτὸν, ἀνέπνευσα, τούτ' ἐκείνο ἤκειν μοι νομίσας,
 πέλεκυν τινα κατὰ τῶν ψευσμάτων. ἐπιστομιεῖ γὰρ
 αὐτοὺς, ἔλεγον, ὁ σοφὸς ἀνὴρ, οὕτω τεράστια διεξιόν-
 τας· καὶ τὸ τοῦ λόγου, θεὸν ἀπὸ μηχανῆς ἐπεισκληθῆ-
 ναί μοι τούτον ὦμην ἀπὸ τῆς τύχης. ὁ δὲ ἐπεὶ ἐκαβέζετο,
 ὑπεκοστάντος αὐτῷ τοῦ Κλεοδήμου, πρῶτα μὲν περὶ τῆς
 νόσου ἤρετο· καὶ ὡς ῥᾶον ἤδη ἔχειν ἤκουσε παρὰ τοῦ Εὐ-

II Θεὸν ἀπὸ μηχανῆς) Ἐπὶ τῶν
 θεάτρων, νύκτα τὸ παράδοξον ἐπι-
 τελεῖσθαι εἶδει, καὶ πλείον ἔχειν πί-
 στας, αὐτοὶ ὑπὲρ τὰς παρ' ἑκάτερα
 πύλεις μίσης τοῦ θεάτρου θύρας, αὐ-
 τὰς δὲ πρὸς τὴν εὐθείαν τοῦ θεάτρου
 πλείω ἀνίστανται, οὐ καὶ ἡ σκηνὴ
 καὶ τὸ προσκήνιον δὲ μηχανῶν δύο
 μετακινούμενα ἢ ἐξ ἀριστέρων θεοῦς

καὶ ἕκαστος ἐμφάνιζε παρεῦθε, ὡς-
 περ λύσιν φέροντας τῶν ἀμυγμάτων,
 καὶ τούτου παραπληροῦμαι, ὡς οὐ
 χρὴ ἀπιστεῖν τοῖς δραμένοις, ἐπεὶ
 θεὸς πάρισι τὰ ἔργα, ὃ μὴδὲν
 ἀδύνατον ἐκτελεῖν· ἐκ τούτου δὲ ἐπὶ
 πάντων τῶν παρὰ προσόχηαν καὶ
 συμφερόντας τινὲ συμβαινόντων ἐπε-
 κράτησε τὸ ἐκ μηχανῆς θεός. C.

*talibus, Tychiade, aequum censēs, manifestis adeo, & quae sin-
 gulis diebus appareant? Non per Iovem, inquam: quandoqui-
 dem digni fuerint, quorum aureo sandalio nates, puerulorum in-
 star, caedantur, si qui recusent credere, & impudenter adeo ver-
 ris repugnent. Inter haec Pythagoricus Arignotus intravit,
 comatus, vultu venerabili: nosti illum sapientiae causa ce-
 lebrem, divini cognomine infignem. Atque ego illo con-
 specto respirabam, illud ipsum venire mihi ratus, securim
 contra mendacia. Os enim, cogitabam, istis hic, obturabit vir
 sapiens, prodigiosa adeo narrantiibus. Et, quod est in prover-
 bio, e machina Deum advocatum mihi hunc a Fortuna
 putabam. Ille vero cum assedisset, assurgente illi Cleode-
 mo, primo quidem percontari de morbo, & cum mollius*

κράτους. Τί δέ, ἔφη, πρὸς ἀλλήλους ἐΦιλοσοφεῖτε; μεταξὺ γὰρ εἰσιῶν ἐπήκουσα. καὶ μοι δοκεῖτε εἰς καλὸν διατεθήσεσθαι τὴν διατριβήν. τί δ' ἄλλο, εἶπεν ὁ Εὐκράτης, ἢ τουτοὶ τὸν ἀδαμάντινον πείθωμεν (δείξας ἐμὲ) ἠγεῖσθαι δαίμονας τινὰς εἶναι, καὶ Φαντάσματα, καὶ νεκρῶν ψυχὰς περιπολεῖν ὑπὲρ γῆς, καὶ Φαίνεσθαι οἷς αὖ ἐβέλωσιν; ἐγὼ μὲν οὖν ἠρυθρίασα, καὶ κάτω ἔνευσα αἰδεσθεῖς τὸν Ἀρίγνωτον. ὁ δέ, ὄρα, ἔφη, ὦ Εὐκράτες, μὴ τοῦτο Φησὶ Τυχιάδης, τὰς τῶν βιαίως ἀποθανόντων μόνας ψυχὰς περινοστεῖν, οἷον εἴ τις ἀπήγξατο, ἢ ἀτεμῆθη τὴν κεφαλὴν, ἢ ἀνεσκολοπίσθη, ἢ ἄλλω γέ τῃ τρόπῳ τοιούτῳ ἀπῆλθεν ἐκ τοῦ βίου, τὰς δὲ τῶν κατὰ μοῖραν ἀποθανόντων οὐκέτι; ἦν γὰρ τοῦτο λέγει, οὐ πάνυ ἀπόβλητα Φῆσει. μὰ Δί', ἥδ' ὅς ὁ Δεινόμαχος, ἀλλ' οὐδὲ ὅλως εἶναι τὰ τοιαῦτα, οὐδὲ συνεστῶτα ὁρασθαι εἴεται. Πῶς λέγεις, ἥδ' ὅς ὁ Ἀρίγνωτος, δριμύ ἀπιδὼν 30

iam habere, ab Eucrate audisset, *Ecquid vero, inquit, inter vos philosophabamini? dum enim intro, audiui: & videtur mihi, bene vos esse disputationem collocaturos. Quid vero aliud, inquit Eucrates, quam adamantino huic, me autem ostendebat, persuadere studemus, uti putet, daemones quosdam esse, & spectra, & vita functorum animas vagari in terra, & quibus velint, apparere. Igitur erubui equidem, & vultum Arignoti verecundia deiecit. Atque is, vide, inquit, Eucrates, num hoc dicat Tychiades, salas eorum, qui violenta morte perierunt, animas oberrare, ut si quis se suspenderit, aut capite truncatus, aut palo fixus, aut alia qua simili ratione de visa egressus sit; fato autem suo mortuorum non item? Hoc enim si dicat, non plane reiicienda dixerit. Non ita est, per Iovem, respondebat Dinomachus, sed plane non esse talia, neque consistere ita, ut videri possint, arbitratur. Quid ais? inquit Arignotus, tor-*

εἰς ἐμέ. οὐδέν σοι τούτων γίγνεσθαι δοκεῖ, καὶ ταῦτα πάντων, ὡς εἰπεῖν, ὀρώντων; ἀπολελόγησθε, ἦν δ' ἐγὼ, ὑπὲρ ἐμοῦ, εἰ μὴ πιστεύω, διότι μηδὲ ὀρῶ μόνος τῶν ἄλλων· εἰ δὲ εἰρων, καὶ ἐπίστευον ἂν δηλαδὴ ὥσπερ ὑμεῖς. ἀλλὰ, ἦδ' ὅς, ἦν ποτὲ ἐς Κόρινθον ἔλθης, ἐροῦ ἔνθα ἐστὶν ἡ Εὐβατίδου οἰκία, καὶ ἐπειδὴν σοι δειχθῇ παρὰ τὸ Κράνειον, παρελθὼν ἐς ταύτην λέγε πρὸς τὸν θυρωρὸν Τίβιον, ὡς ἐθέλοις ἰδεῖν ὅθεν τὸν δαίμονα ὁ Πυθαγορικὸς Ἀρίγνωτος ἀνορύξας ἀπήλασε, καὶ πρὸς τὸ λοιπὸν οἰ-
 31 κεῖσθαι τὴν οἰκίαν ἐποίησε. Τί δὲ τοῦτο ἦν, ὦ Ἀρίγνω-
 τε; ἤρετο ὁ Εὐκράτης. αἰκίητος ἦν, ἦδ' ὅς, ἐκ πολλοῦ ὑπὸ δειμάτων. εἰ δὲ τις οἰκήσειεν, εὐθὺς ἐκπλαγεῖς ἔΦευγεν, ἐκδιωχθεὶς ὑπὸ τινος Φοβεροῦ καὶ ταραχώδους Φάσμα-
 τος. συνέπιπτεν οὖν ἤδη, καὶ ἡ στέγη κατέρρει. καὶ ὅλως οὐδεὶς ἦν ὁ θαρρήσων παρελθεῖν εἰς αὐτήν. ἐγὼ δὲ ἐπεὶ ταῦτα ἤκουσα, τὰς βίβλους λαβὼν, (εἰσὶ δέ μοι Αἰ-
 γύπτιαί μάλα πολλαὶ περὶ τῶν τοιούτων) ἦκον ἐς τὴν

vum me intuens: nihil tibi horum videtur fieri, idque, cum omnes, paene dixero, videant? Iam causam pro me dixistis, inquam, si non credo, quia solus inter alios non video: si vero vidissem, crederem nimirum, uti vos. Verum, dicebat ille, se quando Corinthum veneris, interroga, ubi sit Eubatidae domus: & cum ostensa tibi fuerit, ad Craneum, ingressus in eam dic ad ianitorem Tibium, velle te videre, unde daemonem Pythagoricus Arignotus, effosso loco, exegerit, & habitabilem ab eo inde tempore domum praeflitterit? Quid vero hoc erat, o Arignote? interrogabat Eucrates. Deserta fuerat, inquit, diu propter terrores. Si quis vero immigraret, mox percussus fugiebat, a terribili & tumultuoso spectro eiectus. Ergo iam collabi domus, & defluere tectum; nec omnino quisquam erat, qui auderet in illam ingredi. At ego, his auditis, sumo mecum libros, (sunt autem mihi Aegyptii plures de talibus) ingredior domum circa primam quietem, dehor-

οἰκίαν περὶ πρῶτον ὕπνον, ἀποτρέποντος τοῦ ξένου, καὶ
μόνον οὐκ ἐπιλαμβανομένου, ἐπεὶ ἔμαθεν οἱ βαδίζοιμι,
εἰς προὔπτον κακὸν, ὡς ᾤετο. ἐγὼ δὲ λύχρον λαβὼν,
μόνος εἰσέρχομαι. καὶ ἐν τῷ μεγίστῳ οἰκήματι καταθεὶς
τὸ Φῶς, ἀνεγίγνωσκον ἡσυχῇ, χαμαὶ καθεζόμενος. ἐφί-
σταται δὲ ὁ δαίμων, ἐπὶ τινὰ τῶν πολλῶν ἤκειν νομί-
ζων, καὶ δεδιξέσθαι καὶ ἐλπίζων, ὥσπερ τοὺς ἄλλους,
αὐχμηρὸς, καὶ κομήτης, καὶ μελάντερος τοῦ ζόφου. καὶ
ὁ μὲν ἐπιστάς ἐπειράτό μου πανταχόθεν προσβάλλων,
εἴ ποθεν κρατήσῃ, καὶ ἄρτι μὲν κύων, ἄρτι δὲ ταῦρος
γιγνόμενος, ἢ λέων. ἐγὼ δὲ προχειρισάμενος τὴν Φρικω-
δεστατὴν ἐπὶ ῥήσιν, αἰγυπτιάζων τῇ Φωνῇ, συνήλασα
κατάδων αὐτὸν εἰς τινὰ γωνίαν σκοτεινοῦ οἰκήματος. ἰδὼν
δὲ αὐτὸν, οἱ κατέδυν, τὸ λοιπὸν ἀνεπαυόμην. ἑώθει δὲ
πάντων ἀπεγνωκότων, καὶ νεκρὸν εὐρήσῃν με οἰομένων,
καθάπερ τοὺς ἄλλους, προελθὼν ἀπροσδόκητος ἅπασι,
πρόσειμι τῷ Εὐβατίδῃ, εὐαγγελιζόμενος αὐτῷ, ὅτι

*tante meo hospite, ac tantum non manum iniiciente, cum, quor-
sum irem, audisset, in praesentem, ut ipse putabat, perniciem. Ego
vero, sumita lucerna, ingredior solus, & in maximo conclavi depo-
sito lumine, lego tacite, humi sedens. Adest daemon, ad unum
se de multis venire putans, & futurum sperans, ut me quoque,
sicut reliquos, perterreat, squalidus, comatus, caligine nigrior: at-
que adstans tentat ab omni parte me invadere, si forte posset vin-
cere: & nunc quidem canis, nunc taurus fit, aut leo. Ego vero,
deprompta allocutione maxime horribili, Aegyptiorum sermone usus,
incantando illum adegì in angulum quendam tenebricosi concla-
vis. Animadverso autem, ubi subierat, reliquum noctis dormivi.
Mane, cum desperassent omnes, & mortuum me inventum iri pu-
tarent, uxi reliquos, progressus praeter spem omnium, accedo ad
Eubatidem, bonum ipsi nuntium allaturus, puram & metus ex-*

καθαράν αὐτῷ καὶ ἀδείμαντον ἥδη ἔξει τὴν οἰκίαν οἰκεῖν· καὶ παραλαβὼν αὐτόν τε, καὶ τῶν ἄλλων πολλούς, (εἰποντο γὰρ τοῦ παραδόξου ἕνεκα) ἐκέλευον ἀγαγὼν ἐπὶ τὸν τόπον, οὗ καταδεδυκότα τὸν δαίμονα ἐωράκειν, σκάπτειν, λαβόντας δικέλλας καὶ σκαφεῖα· καὶ ἐπειδὴ ἐποίησαν, εὐρέθη ὡς ἐπ' ὄργυιαν κατορωρυγμένος τις νεκρὸς ἑώλος, μόνον τὰ ὅστ' αὐτὰ κατὰ σχῆμα συγκείμενος. ἐκείνῳ μὲν οὖν ἐθάψαμεν ἀνορύξαντες, ἡ οἰκία δὲ τὸ ἀπ' ἐκείνου
 32 ἐπαύσατο ἐνοχλασμένη ὑπὸ τῶν Φασμάτων. Ὡς δὲ ταῦτα εἶπεν ὁ Ἀρίγνωτος, ἀνὴρ δαιμόνιος τὴν σοφίαν, καὶ ἅπασιν αἰδέσιμος, οὐδεὶς ἦν ἐτι τῶν παρόντων, ὃς οὐχὶ κατεγίγνωσκε μου πολλὴν τὴν ἄνοιαν, τοῖς τοιούτοις ἀπυστοῦντος, καὶ ταῦτα Ἀριγνώτου λέγοντος. ἐγὼ δὲ ὁμῶς οὐδὲν τρέσας οὔτε τὴν κόμην, οὔτε τὴν δόξαν τὴν περὶ αὐτοῦ, Τί τοῦτ', ἔφη, ὦ Ἀρίγνωτε, καὶ σὺ τοιούτους ἥσθα; ἡ μόνῃ ἐλπίς τῆς ἀληθείας, καπνοῦ μεστός καὶ ἰνδαλμάτων; τὸ γοῦν τοῦ λόγου ἐκεῖνο, Ἀνθρακες ἡμῶν ὁ Θη-

7 ἑώλος) Τὸ ἑώλος λαμβάνεται καὶ ἐπὶ τοῦ χθονίου, καὶ ἐπὶ τοῦ ἡδὴ διεφθότος. V.

pertem domum habitare illi in posterum licere. Atque assumtis cum ipso, cum aliis pluribus, sequebantur enim rei miraculo moti, deductisque ad ipsum locum, ubi subire daemonem videram, iussi rastris & ligonibus humum fodi. Quo facto inventum est ad passus aëtitudinem defossam cadaver antiquum, cuius sola ossa sua figura composita iacerent. Hoc igitur effossam sepelivimus. Ceterum domus ab eo inde tempore infesta spectris esse desit. Haec cum dixisset Arignotus, divina vir sapientia & venerabilis omnibus; nemo iam erat praesentium, quin magnae me accusaret amentiae, qui fidem talibus non haberem, idque ipso dicente Arignoto. Ego vero nihil trepidans, neque obcomam, neque ob opinionem de viro, Quid istuc, inquam, Arignote, tunc etiam talis es, sola spes veritatis, idem tamen fumi & spectrorum plenus? Ergo tu nobis, qui thesaurus eras,

σαυρὸς πέφνηας. σὺ δὲ, ἦδ' ὅς ὁ Ἀρίγνωτος, εἰ μήτε ἐμοὶ πιστεύεις λέγοντι, μήτε Δεινομάχῳ, ἢ Κλεοδήμῳ τούτῳ, μήτε αὐτῷ Εὐκράτει, Φέρε, εἰπέ, τίνα περὶ τῶν τοιούτων ἀξιοπιστότερον ἢ γῇ τἀναντία ἡμῖν λέγοντας; ἢ Δί', ἦν δ' ἐγὼ, μάλα θαυμαστὸν ἄνδρα τὸν Ἀβδηρόθεν ἐκείνον Δημόκριτον, ὃς οὕτως ἄρα ἐπέπειστο μηδὲν οἷόν τε εἶναι συστῆναι τοιοῦτον ὥσγε, ἐπειδὴ καθεῖρξας ἑαυτὸν ἐς μνήμα ἔξω πυλῶν, ἐνταῦθα διετέλει γράφων καὶ συντάττων, καὶ νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν καὶ τινες τῶν νεανίσκων, ἐρεσχελεῖν βουλόμενοι αὐτόν, καὶ δειματοῦν, στελάμενοι νεκρικῶς ἐσθῆτι μελαίνῃ, καὶ προσωπίοις ἐς τὰ κρανία μεμιμημένοις περιστάντες αὐτόν, περιεχόμενον ὑπὸ πυκνῇ τῇ βάσει ἀναπηδῶντες· ὁ δὲ οὔτε ἔδειξε τὴν προσποίησιν αὐτῶν, οὔτε ὅλως ἀνέβλεψε πρὸς αὐτούς· ἀλλὰ μετὰ γράφων, Παύσασθε, ἔφη, παίζοντες· οὕτω βεβαίως ἐπίστευε μηδὲν εἶναι τὰς ψυχὰς ἔτι, ἔξω γενομένας τῶν σωμάτων. τοῦτο Φῆς, ἦδ' ὅς ὁ

II Ἐσθῆτι μελαίνῃ) Ὅτι τοὺς νεκροὺς οἱ παλαιοὶ μελαίναις στολαῖς ἀμφένευσαν. V.

ut est in proverbio, carbones appares? Tu vero, inquit Arignotus, si neque mihi credis dicenti, neque Dinomacho, aut huic Cleodemo, neque ipsi Eucrati, age dic, ecquem fide digniorem putas contraria nobis dicentem? Per Iovem, inquam, admirabilem virum, Abderitanum illum Democritum, qui nempe adeo certus erat, nihil horum consistere posse, ut, cum inclusisset se in monumentum extra portas, ibique perpetuo scriberet & commensaretur nocte atque interdiu, adolescentulis quibusdam ludificari illum & perterrere volentibus, quod mortuorum instar nigra veste ornati, & personis ad craniorum similitudinem effictis, illum circumstarent, crebris passibus exsultantes: nihil ipse hanc illorum assimulationem metuerit, nec omnino ad illos respexerit, sed inter scribendum illud solum dixerit, Desinite ludere! Adeo firmiter credebat, nihil amplius esse animas, cum sunt extra cor-

- Εὐκράτης, ἀνόητόν τινα ἄνδρα καὶ τὸν Δημόκριτον γενέ-
 33 σθαι, εἴ γε οὕτως ἐγίγνωσκεν. Ἐγὼ δὲ ὑμῖν καὶ ἄλλο
 διηγέσομαι, αὐτὸς παθὼν, οὐ παρ' ἄλλου ἀκούσας.
 τάχα γὰρ ἂν καὶ σὺ, ὦ Τυχιάδῃ, ἀκούων, προσβιβα-
 σθείης πρὸς τὴν ἀλήθειαν τοῦ διηγήματος. Ὅποτε γὰρ
 ἐν Αἰγύπτῳ διήγον, ἔτι νέος ὢν, ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐπὶ παι-
 δείας προφάσει ἀποσταλεῖς, ἐπεθύμησα ἐς Κοπτὸν ἀνα-
 πλεύσας, ἐκεῖθεν ἐπὶ τὸν Μέμνονα ἐλθὼν, ἀκοῦσαι τὸ
 θαυμαστὸν ἐκεῖνο ἠχοῦντα, πρὸς ἀνίσχοντα τὸν ἥλιον.
 ἐκείνου μὲν οὖν ἤκουσα, οὐ κατὰ τὸ κοινὸν τοῖς πολλοῖς
 ἄσχημόν τινα Φωνὴν, ἀλλὰ μοι καὶ ἔχρησεν ὁ Μέμνων
 αὐτὸς, ἀνοιξας τὸ στόμα ἐν ἑπτεσιν ἑπτά. καὶ εἴ γε μὴ
 34 περιττὸν ἦν, αὐτὰ ἂν ὑμῖν εἶπον τὰ ἔπη. Κατὰ δὲ τὸν
 ἀνάπλουον ἔτυχεν ἡμῖν συμπλέων Μεμφίτης ἀνὴρ τῶν
 ἱερῶν γραμματέων, θαυμάσιος τὴν σοφίαν, καὶ τὴν παι-
 δείαν πᾶσαν εἰδὼς τὴν Αἰγύπτιον. ἐλέγετο δὲ τρία καὶ

7 Ἐς Κοπτὸν Κοπτὴς πόλις Αἰ-
 γύπτου, ἐς ἣν φασὶ τὴν Ἰσιν ἀφικο-
 μένην Ὅσιριν τὴν υἱὸν ἀναζητεῖν·
 μαθοῦσαν δὲ αὐτὴν δισπαράχθαι,
 τὴν κόμην τὴν ἑαυτῆς ἐκκοῦσαι, παρ'

ὃ καὶ Κοπτὴς ἀνομάσθη ἢ πόλις.
 εἰδείκνυτο δὲ καὶ ὁ πλόκαμος τοῖς
 ἐπιδημιούσιν αὐτόθι, ἀπιστόν τι τρι-
 χῶν πλόκος, ὅσον ἐξ ἀνθρώπου κε-
 φαλῆς εἰκάσαι. V.

pora. Hoc ais, inquit Eucrates, amentem hominem etiam De-
 mocritum fuisse, si quidem ita statuit. Ego autem vobis etiam
 aliud quid enarrabo, quod mihi usu venit, non auditum ab alio.
 Fortasse enim tu quoque, Tychiade, audiens, vi quadam ad nar-
 rationis veritatem adigaris. Cum in Aegypto viverem iuvenis ad-
 huc, doctrinae causa eo missus a patre, cupido incessit animum,
 Coptum inde adverso flumine petere, ad Memnonem audiendum,
 mirabiles illos sonos oriente sole edentem. Atque illius quidem au-
 divi non, ut vulgus, vocem nullius sensus: sed oraculum mihi
 ipse aperto ore Memnon reddidit versibus septem: ac nisi super-
 vacaneum esset, ipsos vobis recitarem versus. In reditu autem na-
 vigabat forte nobiscum homo Memphiticus, de sacris scribis unus,
 sapientia admirabili, & doctrinae omnis Aegyptiae consultus. Di-

ἑκὼσιν ἔτη ἐν τοῖς ἀδύτοις ὑπόγειος ἀπικέναι, μαγεύειν
 παιδευόμενος ὑπὸ τῆς Ἰσίδος. Παγκράτην, ἔφη, λέ-
 γεις, ὁ Ἀρίγνωτος, ἐμὸν διδάσκαλον, ἱερὸν ἄνδρα ἐξυρ-
 μένον, ἐν ὀθονίοις, νοήμονα, καθαρῶς ἐλληνίζοντα, ἐπιμή-
 κη, σιμὸν, πρόχειλον, ὑπόλεπτον τὰ σκέλη. αὐτὸν, ἦδ'
 ὅς, ἐκείνῳ τὸν Παγκράτην· καὶ τὰ μὲν πρῶτα ἠγνόουσιν
 ὅστις ἦν· ἐπεὶ δὲ ἑώρων αὐτὸν, εἶποτε ὀρμίσαιμεν τὸ
 πλοῖον, ἀλλὰ τε πολλὰ τεράστια ἐργαζόμενον, καὶ δὴ
 καὶ ἐπὶ κροκοδείλων ὀχούμενον, καὶ συννέοντα τοῖς θη-
 ρίοις, τὰ δὲ ὑποπτήσσοντα, καὶ σαίνοντα ταῖς οὐραῖς,
 ἔγνων ἱερὸν τινα ἄνθρωπον ὄντα, καὶ κατὰ μικρὸν Φιλο-
 Φρονούμενος, ἔλαβον ἐταῖρος αὐτῷ, καὶ συνήθης γενόμε-
 νος. ὥστε πάντων ἐκοιῶναι μοι τῶν ἀπορρήτων· καὶ τέ-
 λος πείθει με, τοὺς μὲν οἰκέτας ἅπαντας ἐν τῇ Μέμφιδι
 καταλαπτεῖν, αὐτὸν δὲ μόνον ἀκολουθεῖν μετ' αὐτοῦ, μὴ
 γὰρ ἀπορήσειν ἡμᾶς τῶν διακονησομένων. καὶ τὸ μετὰ
 τοῦτο οὕτω διήγομαι. Ἐπειδὴ δὲ ἔλθοιμεν εἰς τι καταγώ- 35

cebatur autem tres & viginti annos in adytis sub terra habitaf-
 se, Magicis artibus dum instruitur ab Iside. Pancraten dicis, in-
 quit Arignotus, meum praeceptorem, virum divinum, rasum,
 linea indutum, cogitabundum, pure loquentem Græce, procerum,
 fimum, labiosum, extenuatis cruribus. Ipsum illum, inquit, Pan-
 craten. Ac primo quidem, quis esset, ignorabam. Cum vero vi-
 derem illum, si quando appelleremus navigium, cum alia multa
 prodigiose facere, tum inequitare Crocodilis, & natere inter bel-
 luas, has vero illi se submittere, & adulari caudis; divinum
 quendam hominem esse agnovi: & cum paulatim blanditiis ad il-
 lius amicitiam adspirarem, opinione celerius sodalis ipsius ac fa-
 miliaris factus sum. Itaque omnia mihi impertivit arcana, &
 tandem persuasit mihi, ut, servis omnibus Memphi relictis, so-
 lus ipse se sequeretur, neque enim defuturos ministros. Ac postea
 ita viximus. Quoties in stabulum quoddam veneramus, sumtum

γιον, λαβὼν ἂν ὁ ἀνὴρ τὸν μοχλὸν τῆς θύρας, ἢ τὸ κόρηθρον, ἢ καὶ τὸ ὑπερον, περιβαλὼν ἱματίοις, ἐπειπὼν τινὰς ἐπ' αὐτὸν ἐποίει βαδίζειν, τοῖς ἄλλοις ἅπασιν ἀνθρώπων εἶναι δοκοῦντα· τὸ δὲ ἀπελθὼν ὕδωρ τε ἀπὸ πηγῆς, καὶ οὐσίαν, καὶ ἐσκεύαζε, καὶ ἐς πάντα δεξιῶς ὑπηρετεῖ καὶ διηκονεῖτο ἡμῖν. εἶτα δὲ ἐπειδὴ ἄλις ἔχει τῆς διακονίας, αὐτὸς κόρηθρον τὸ κόρηθρον, ἢ ὑπερον τὸ ὑπερον, ἄλλην ἐπ' αὐτὸν ἐπειπὼν, ἐποίει ἂν. τοῦτο ἐγὼ πάνυ ἐσπουδακώς, οὐκ εἶχον ὅπως ἐκμάθοιμι παρ' αὐτοῦ· ἐβάσκαινε γὰρ αὐτοῦ, καίτοι πρὸς τὰ ἄλλα προχειρότατος ὢν. μίᾳ δὲ ποτε ἡμέρᾳ λαβὼν, ἐπήκουσα τῆς ἐπ' αὐτοῦ, ἣν δὲ τρισύλλαβος, σχεδὸν ἐν σκοτεινῷ ὑποστάς. καὶ ὁ μὲν ὤχετο ἐς τὴν ἀγορὰν, ἐντειλόμενος τῷ ὑπέρῳ ἃ ἔδει ποιεῖν. 36 Ἐγὼ δὲ, ἐς τὴν ὑστεραίαν ἐκείνου τι κατὰ τὴν ἀγορὰνπραγματευομένου, λαβὼν τὸ ὑπερον, σχηματίσας, ὁμοίως ἐπειπὼν τὰς συλλαβὰς, ἐκέλευον ὕδροφορεῖν. ἐπεὶ δὲ ἐμπλησάμενος τὸν ἀμφορέα ἐκόμισε, Πέ-

ille vir vestem de ianua, aut scopas, aut pistillum, vestibus inducbat, & carmine quodam pronuntiato, ut incederet, efficiebat, ut aliis omnibus homo esse videretur: isque abiens & aquam hauriebat, & obsecrabat, parabatque: omnibusque in rebus dextre operam nobis dabat, ministrabatque. Tum ubi satis ministerio illius usus esset, rursus scopas scopas, aut pistillum pistillum, carmine alio pronuntiato reddidit. Hoc ego maximo studio non potui tamen impetrare ab eo, uti discerem: illo enim invadebat, licet ad alia esset promississimus. At certo tandem die clanculum sublegi incantationem, erat vero trium syllabarum, prope adflans in angulo tenebricoso. Atque ille in forum abiit, cum praecepisset pistillo, quid facto opus esset. Ego vero postridie illius diei, ipso aliquid in foro negotii habente, sumo pistillum, exornatumque, dictis similiter syllabis, aquam asferre iubeo. Cum vero plenam am-

παυσο, ἔφη, καὶ μηκέτι ὕδροφόρει, ἀλλ' ἴσθι αὖθις ὑπερον. τὸ δὲ οὐκέτι μοι πείθεσθαι ἤθελεν, ἀλλ' ὕδροφόρει αἰεὶ, ἄχρι δὴ ἐνέπλησεν ἡμῖν ὕδατος τὴν οἰκίαν ἐπαντλοῦν. ἐγὼ δὲ ἀμνηχανῶν τῷ πράγματι, (ἐδεδῆεν γὰρ μὴ ὁ Παγκράτης ἐπανελθὼν ἀγανακτήσῃ, ὅπερ καὶ ἐγένετο) ἀξίνην λαβὼν, διακόπτω τὸ ὑπερον εἰς δύο μέρη· τὰ δὲ, ἐκάτερον τὸ μέρος, ἀμφορέα λαβόντα ὕδροφόρει, καὶ αὐθ' ἐνὸς δύο μοι ἐγένοντο διάκονοι. ἐν τούτῳ καὶ ὁ Παγκράτης ἐφίσταται, καὶ συνεῖς τὸ γενόμενον, ἐκεῖνα μὲν αὖθις ἐποίησε ξύλα, ὥσπερ ἦν πρὸ τῆς ἐπαυδῆς· αὐτὸς δὲ ἀπολιπὼν με λαβὼν, οὐκ οἶδ' ὅποι ἀφανῆς ὤχετο ἀπιών. νῦν οὖν, ἔφη ὁ Δεινόμαχος, οἶσθα καὶ ἐκεῖνο ἄνθρωπον ποιεῖν ἐκ τοῦ ὑπέρου; νῆ Δί', ἦδ' ὅς, ἐξ ἡμισείας γε· οὐκέτι γὰρ εἰς τὸ ἀρχαῖον οἶον τέ μοι ἄγειν αὐτὸ, ἦν ἅπαξ γένηται ὕδροφόρος, ἀλλὰ δεήσει ἡμῖν ἐπικλυσθῆναι τὴν οἰκίαν ἐπαντλουμένην. Οὐ παύεσθε, 37 ἦν δ' ἐγὼ, τὰ τοιαῦτα τερατολογοῦντες γέροντες ἄνδρες;

phoram attulisset; define, inquam, nec amplius affer aquam, sed rursus esto pistillus. At ille non amplius parere mihi voluit, verum asferre aquam perrexist, donec aqua haurienda domum oplevisset. Ego consilii inops, (metuebam enim, ne aegre ferret rediens Pancrates, quod etiam factum est) securi arrepta bifariam pistillum dissecō. Sed utraque illa pars, captis amphoris, aquam ferebat, ac pro uno duo mihi iam erant ministri. Inter haec adest etiam Pancrates, intellesque quid actum esset, illos iterum ligna fecit, ut ante incantationem fuerant; ipse vero clam, me relicto, subduxit se nescio quorsum, & conspici desiit. Nunc igitur, inquit Dinomachus, adhuc illud nosti certe, hominem facere ex pistillo? Per Iovem, inquit, ex dimidia quidem parte. Nec enim licet mihi in pristinam eum formam reducere, cum semel factus est aquarius: sed elueretur nobis, illo semper hauriente, domus. Non desinuitis, inquam, talia portenta loqui senes viri? Sin minus, at

εἰ δὲ μὴ, ἀλλὰ καὶ τῶν μεираκίων τούτων ἕνεκα εἰς ἄλλον καιρὸν ὑπερβάλλεσθε τὰς παραδόξους ταύτας καὶ φοβεράς διηγήσεις, μήπως λάθωσιν ἡμῖν ἐμπλησθέντες δειμάτων, καὶ ἀλλοκότων μυθολογημάτων. Φειδισθαι οὖν χρὴ αὐτῶν, μηδὲ τοιαῦτα ἐβίζειν ἀκούειν, ἀδὶα παντὸς τοῦ βίου ἐνοχλήσει συνόντα, καὶ ψοφοδεεῖς
 38 ποιήσει, ποικίλης τῆς δεισιδαιμονίας ἐμπιπλάντα. Εὐγε ὑπέμνησας, ἥδ' ὅς ὁ Εὐκράτης, εἰπὼν τὴν δεισιδαιμονίαν. τί γάρ σοι, ὦ Τυχιάδῃ, περὶ τῶν τοιούτων δοκεῖ, λέγω δὴ χρησμῶν, καὶ θεσφάτων, καὶ ὅσα θεοφορούμενοί τινες ἀναβοῶσιν, ἢ ἐξ ἀδύτων ἀκούεται, ἢ παρθένος ἔμμετρα φθεγγομένη, προεσπίζει τὰ μέλλοντα; ἢ δηλαδὴ καὶ τοῖς τοιούτοις ἀπιστήσεις; ἐγὼ δὲ ὅτι μὲν καὶ δακτύλιόν τινα ἱερὸν ἔχω, Ἀπόλλωνος τοῦ Πυθίου εἰκόνα ἐκτυπούσης τῆς σφραγίδος, καὶ οὗτος ὁ Ἀπόλλων φθέγγεται πρὸς ἐμέ, οὐ λέγω, μὴ σοι ἄπιστα δόξω περὶ ἐμαυτοῦ μεγαλαυχῆσθαι· ἀδὲ ἐν Ἀμφιλόχου τε

certe horum adolescentulorum causa in aliud tempus differte incredibiles istas horribilesque narrationes, ne sensim impleantur terroribus, & absurdis fabulis. Parcere igitur illis oportet, neque assuescere talibus audiendis, quae per totam vitam turbabunt illos retenta animo, & ad unumquemque strepitum meticulosos facient, variaque superstitione implebunt. Recte me mones, inquit Eucrates, superstitionem dum nominas. Quid enim, Tychiade, de talibus tibi videtur, de oraculis dico, & divinis vocibus, & quae a Deo agitati quidam proclamant, aut audiuntur ex adytis, aut virgo versibus devincta loquens futura significat? Nimirum etiam talibus fidem negabis? Ego vero, esse mihi sacrum quendam anulum, cuius sigillum Pythii Apollinis imaginem exprimat, eumque Apollinem loqui mecum, non dico, ne tibi incredibilia de me ipse gloriari videar. Quae vero in Amphilochoi tem-

ἤκουσα ἐν Μαλλῷ, τοῦ Ἡρώος ὑπερδιαλεχθέντος μοι,
καὶ συμβουλευσάντος ὑπὲρ τῶν ἐμῶν, καὶ ἃ εἶδον αὐ-
τός, ἐθέλω ὑμῖν εἰπεῖν. εἴτα ἐξῆς ἃ ἐν Περγάμῳ εἶδον,
καὶ ἤκουσα ἐν Πατάροις. ὁπότε γὰρ ἐξ Αἰγύπτου ἐπαν-
ήειν οἴκαδε, ἀκούων τὸ ἐν Μαλλῷ τοῦτο μαντεῖον ἐπι-
Φανεστάτον τε, καὶ ἀληθέστατον εἶναι, καὶ χρᾶν ἐναρ-
γῶς πρὸς ἔπος ἀποκρινόμενον, οἷς ἂν ἐγγράψας τις εἰς
τὸ γραμματεῖον παραδῶ τῷ προφῆτῃ, καλῶς ἂν ἔχειν
ἡγησάμην ἐν παράπλῳ πειραθῆναι τοῦ χρηστηρίου, καί
τι περὶ μελλόντων συμβουλευσασθαι τῷ θεῷ. Ταῦτα 39
ἔτι τοῦ Εὐκράτους λέγοντος, ἰδὼν οἱ τὸ πρᾶγμα προχω-
ρήσειν ἔμελλε, καὶ ὥς οὐ περὶ μικρᾶς ἐνήρχετο τῆς περὶ
τὰ χρηστήρια τραγωδίας, οὐ δοκεῖν οἰηθεῖς δεῖν μόνος ἀν-
τιλέγειν ἅπασιν, ἀπολιπὼν αὐτὸν ἔτι διαπλέοντα ἐξ
Αἰγύπτου εἰς τὴν Μαλλὸν, (καὶ γὰρ συνίην ὅτι μοι
ἄχθονται παρόντι, καθάπερ ἀντισοφιστῇ τῶν ψευσμᾶ-

1 Ἐν Μαλλῷ) Ἀμφίλοχος θεσπίζει περὶ τῶν μελλόντων ἐν Μαλλῷ. V.

*plo audiri, in Mallo, Heroë praeterea mecum loquente, & de re-
bus mihi meis consulente, quaeque ipse vidi, dicere vobis volo:
tum deinceps, quae Pergami vidi, & audivi Pataris. Cum enim
ex Aegypto domum redirem, audito, illud Malli oraculum illu-
strissimum esse verissimumque, & dilucida fundere oracula, dum
ad verbum respondeat his, quae in tabellis scripta Prophetarum tra-
dat aliquis; optimum factu putabam, ut obiter tentarem oracu-
lum, & de futuris aliquid deliberarem cum Deo. Haec adhuc
dicente Eucrate, cum viderem, quorsum res evaderet, ut-
que inciperet non parvam illam oraculorum tragoediam;
ratus, non decere me solum contradicere omnibus, relin-
quens illum navigantem adhuc ex Aegypto versus Mal-
lum, (etenim sentiebam, illos praesentiam meam gravari,
ut qui contra illorum mendacia disputarem) Ego vero, in-*

των) Ἄλλ' ἐγὼ ἄπειμι, ἔφην, Λεόντιχον ἐπιζητήσων·
 θέομαι γὰρ αὐτῷ τι συγγενέσθαι. ὑμεῖς δὲ ἐπεὶ οὐχ
 ἱκανὰ ἠγείσθε τὰ ἀνθρώπινα εἶναι, καὶ αὐτοὺς ἤδη τοὺς
 θεοὺς καλεῖτε συνεπιληφμένους ὑμῖν τῶν μυθολογου-
 μένων· καὶ ἅμα λέγων, ἐξήειν. οἱ δὲ ἄσμενοι ἐλευθερίας
 λαβόμενοι, εἰστίων, ὡς τὸ εἶκος, αὐτοὺς, καὶ ἐνεφοροῦν-
 το τῶν ψευσμάτων. τοιαῦτά σοι, ὦ Φιλόκληις, παρὰ
 Εὐκράτει ἀκούσας ἤκω, νῆ τὸν Δία, ὥσπερ οἱ τοῦ γλεύ-
 κους πiónτες, ἐμπεφυσημένος τὴν γαστέρα, ἐμέτου θεό-
 μενος. ἠδέως δ' ἂν ποθεν ἐπὶ πολλῷ ἐπριάμην ληθεδανόν
 τι φάρμακον, ὧν ἤκουσα, ὥς μή τι κακὸν ἐργάσχηταί με
 ἢ μνήμη αὐτῶν ἐνοικουροῦσα. τέρατα γοῦν, καὶ δαίμο-
 νας, καὶ Ἑκάτας ὄρᾱν μοι δοκῶ.

40 ΦΙΛ. Καὶ αὐτοὺς, ὦ Τυχιάδῃ, τοιοῦτόν τι ἀπέλαυσα
 τῆς διηγήσεως. Φασί γέ τοι μὴ μόνον λυττῶν, καὶ τὸ
 ὕδωρ φοβεῖσθαι, ὅπόσους ἂν οἱ λυττῶντες κύνες δάκω-

quam, *discedo requisiturus Leontichum*: etenim illo mihi conven-
 to opus est. Vos vero, quandoquidem satis vobis non esse huma-
 na putatis, ipsos iam vocate Deos, fabulosarum disputationum
 vestrarum adiutores: & cum dicto exivi. Illi vero libertatem
 eam lubenter arripientes, tanquam epulis, credibile est, se
 tractarunt invicem & ingurgitarunt mendaciis. Talibus ti-
 bi, Philocles, apud Eucratem auditis venio, ut qui mu-
 stum biberunt ventre inflato, vomitorii indigens. Lubens
 autem alicunde & magno emerim medicamentum oblivio-
 nem inducens eorum, quae audivi, ne quid mali mihi faciat
 in me residens illorum memoria. Portenta enim, & Dae-
 mones, & Hecatas videre mihi videor.

Phil. Ipse etiam ego, Tychiade, tale quid de narratio-
 ne tua abstuli. Dicunt certe, non solum insanire & aquam
 metuere, quos canes rabiosi momorderint; sed etiam, si

σιν, ἀλλὰ καὶ τινὰ ὁ δηχθεὶς ἄνθρωπος δάκη, ἴσα τῶ
κυνὶ δύναται τὸ δῆγμα· καὶ τὰ αὐτὰ καὶ κείνος φοβεῖ-
ται. καὶ σὺ τοίνυν ἔοικας αὐτὸς ἐν Εὐκράτους δηχθεὶς ὑπὸ
πολλῶν ψευσμάτων, μεταδεδωκέναι καὶ μοὶ τοῦ δῆγμα-
τος. οὕτω δαιμόνων μοι τὴν ψυχὴν ἐνέπλησας.

ΤΥΧ. Ἀλλὰ θαρρῶμεν, ὦ Φιλότης, μέγα τῶν τοι-
ούτων ἀλεξιφάρμακον ἔχοντες τὴν ἀλήθειαν, καὶ τὸν ἐπὶ
πᾶσι λόγον ὀρθόν. ὦ χρωμένους ἡμᾶς, οὐδὲν οὐ μὴ τα-
ράξῃ τῶν κενῶν καὶ ματαίων τούτων ψευσμάτων.

quem homo morsus mordeat, eandem, quam canis, vim
habere illum morsum, eademque illum quoque meruere.
Et tu igitur morsus in Eucratis domo a multis mendaciis,
mihi videris aliquid illius morsus inperituisse, ita daemoni-
bus mihi mentem opplevisti.

Tych. Sed bono simus animo, amice, magnum talibus
noxis depellendis remedium habentes, veritatem, & rectam
in omnibus rationem, qua usos nos de vanis hisce atque
inanibus mendaciis nullum turbabit.

ΙΠΠΙΑΣ Η ΒΑΛΑΝΕΙΟΝ.

ΤΩΝ σοφῶν ἐκείνους μάλιστα ἔγωγέ Φημι δεῖν ἐπαινεῖν, ὅποσοι μὴ λόγους μόνον δεξιοὺς παρέσχοντο ὑπὲρ τῶν πραγμάτων ἐκάστων, ἀλλὰ καὶ ἔργοις ὁμοίοις τὰς τῶν λόγων ὑποσχέσεις ἐπιστώσαντο. καὶ γὰρ τῶν ἱατρῶν ὅγε νοῦν ἔχων οὐ τοὺς ἄριστα ὑπὲρ τῆς τέχνης εἰπεῖν δυναμένους μεταστελεῖται νοσῶν, ἀλλὰ τοὺς πράξαι τι κατ' αὐτὴν μεμελετηκότας. ἀμείνων δὲ καὶ μουσικός, οἶμαι, τοῦ διακρίνειν ρυθμοὺς καὶ ἀρμονίας ἐπισταμένου, ὁ καὶ ψάλλαι καὶ κιθαρίσαι αὐτὸς δυνάμενος. τί γὰρ ἂν σοι τῶν στρατηγῶν λέγοιμι τοὺς εἰκότως ἀρίστους κριθέντας, ὅτι οὐ τάττειν μόνον καὶ παραινεῖν ἦσαν ἀγαθοὶ, ἀλλὰ καὶ προμάχεσθαι τῶν ἄλ-

2 Τῶν σοφῶν ἐκείνους) Οὕτω καὶ Φακυλίδης φησὶ,

Τὴν σοφίην σοφὸς εὐθύνηι, τέχνης δ' ὁμότιχος. V.

HIPPIAS SEU BALNEUM.

ERUDITORUM ex numero illos maxime laudandos aio equidem, quotquot non disputationes modo acutas de negotio unoquoque attulerunt, sed operibus similibus firma-
runt promissiones verborum. Etenim de medicis, si quis faciat aegrotus, non eos arceffet, qui optime dicere de arte possunt, sed qui ad faciendum ex arte exercitatione se paraverint. Melior etiam musicus, arbitror, eo, qui numeros & harmonias norit discernere, ille fuerit, qui cantare etiam & citharam pulsare ipse possit. Quid enim duces tibi narrem, qui merito suo optimi iudicati sunt, non in ordinanda modo acie & adhortandis militibus praestantes,

λων, καὶ χειρὸς ἔργα ἐπιδείκνυσθαι; οἷον τῶν πάλαι
 μὲν Ἀγαμέμνονα καὶ Ἀχιλλέα, τῶν κάτω δὲ τὸν Ἀ-
 λέξανδρον καὶ Πύρρον ἴσμεν γεγονότας. Πρὸς δὲ τίταυτ' 2
 ἔφην; οὐ γὰρ ἄλλως ἱστορίαν ἐπιδείκνυσθαι βουλόμε-
 νος, ἐπεμνήσθην αὐτῶν, ἀλλ' ὅτι καὶ τῶν μηχανικῶν
 ἐκείνους ἄξιον θαυμάζειν, ὅποσοι ἐπὶ τῇ θεωρίᾳ λαμ-
 προὶ γενόμενοι, καὶ μνημόσυνα ὅμως τῆς τέχνης, καὶ
 πράγματα τοῖς μετ' αὐτοὺς κατέλιπον. ἐπεὶ οἱ γε τοῖς
 λόγοις μόνοις ἐγγεγυμνασμένοι, σοφισταὶ ἂν εἰκότως
 μᾶλλον, ἢ σοφοὶ καλοῖντο. τοιοῦτον ἀκούομεν τὸν Ἀρ-
 χιμήδην γενέσθαι, καὶ τὸν Κνίδιον Σώστρατον· τὸν μὲν
 Πτολεμαῖον χειρῶσάμενον, καὶ τὴν Μέμφιν, ἀνευ πο-
 λιρκίας, ἀποστροφῇ καὶ διαιρέσει τοῦ ποταμοῦ· τὸν δὲ
 τὰς τῶν πολεμίων τριήρεις καταφλέξαντα τῇ τέχνῃ. καὶ
 Θαλῆς δὲ ὁ Μιλήσιος πρὸ αὐτῶν, ὑποσχόμενος Κροίσῳ

14 Καταφλέξαντα) Ὁ Ἀρχι-
 μήδης ἐν Σικελίᾳ ὡν κατεσκέυασεν
 ἐκ χαλκοῦ πυροφόρα κατοπτρα,
 ἅπερ ἀπὸ πύριον ἀντικρὺ τοῦ ἐναν-
 τίου στόλου μήκοθεν· εἰτ' ἀνατεί-

λαντος τοῦ ἡλίου, καὶ προσβαλόν-
 τος τοῖς κατοπτροῖς τὰς ἀκτῖνας ἀν-
 ανακλωμένης πρὸς τὸν στόλον, ἐξ-
 ἤλθεν ἐξ αὐτῶν πῦρ, καὶ ἐφθειρε τὰς
 ἡῆας ἀπάσας τῶν ἐναντίων. V.

fed etiam ut in prima acie pugnarent & manu rem gere-
 rent? qualem ex antiquis Agamemnonem atque Achillem,
 sequioris autem aetatis Alexandrum & Pyrrhum fuisse co-
 gnovimus. Quorsum vero ista dixi? Non enim temere il-
 lorum mentionem feci, ut historiae peritum me ostende-
 rem, sed hoc ut ostenderem, etiam inter mechanicos admi-
 ratione dignos esse, quotquot inspectione & scientia cla-
 ri, tamen etiam monumenta artis & opera posteris reli-
 quere. Quandoquidem sola in disputatione exercitati, so-
 phistae potius, quam sapientes, dici meruerint. Talem audi-
 mus Archimedem fuisse, & Cnidium Sosstratum, quorum
 hic Ptolemaeum subegerit atque Memphin, sine obsidione,
 averfione sola ac disperfione fluvii: ille vero triremes ho-
 stium arte sua combusserit. Atque ante hos Milesius Tha-

ἄβροχον διαβιβάσειν τὸν στρατὸν, ἐπινοία κατόπιν τοῦ στρατοπέδου μιᾷ νυκτὶ τὸν Ἄλυν περιήγαγεν, οὐ μηχανικὸς οὗτος γενόμενος, σοφὸς δὲ καὶ ἐπινοῆσαι, καὶ συνεῖναι πιθανώτατος. τὸ μὲν γὰρ τοῦ Ἐπειοῦ πάνυ ἀρχαῖον, ὃς οὐ μόνον τεχνησασθαι τοῖς Ἀχαιοῖς τὸν ἵππον, ἀλλὰ καὶ συγκαταβῆναι αὐτοῖς ἐς αὐτὸν λέγεται.

- 3 Ἐν δὴ ταῦτοις καὶ Ἰππίου ταυτοῦ τοῦ καθ' ἡμᾶς, μεμνησθαι ἄξιον ἀνδρὸς, λόγοις μὲν παρ' ὃν φησι βούλει τῶν πρὸ αὐτοῦ γεγυμνασμένου, καὶ συνεῖναι τε ὀξέως, καὶ ἐρμηνεύσαι σαφεστάτου, τὰ δὲ ἔργα πολὺ τῶν λόγων ἀμείνῳ παρεχομένου, καὶ τὴν τῆς τέχνης ὑπόσχεσιν ἀποπληροῦντος, οὐκ ἐν τοιαύταις μὲν ὑποσχέσεσιν, ἐν αἷς οἱ πρὸ αὐτοῦ γενέσθαι ἠτύχησαν, κατὰ δὲ τὸν γεωμετρικὸν λόγον, ἐπὶ τῆς δοθείσης, φασὶν, εὐθείας τὸ τρίγωνον ἀκριβῶς συνισταμένου. καίτοι τῶν γε ἄλλων ἕκαστος ἐν τι τῆς ἐπιστήμης ἔργον ἀποτεμόμενος, ἐν ἐκείνῳ εὐδο-

les, cum promississet Croeso, se ficcum traiecturum exercitum, commento quodam a tergo castrorum intra unam noctem circumduxit Halyn; non quod ipse machinandi artifex esset, sed homo acutus ad inveniendum, & in sermone vehementer probabilis. Nam illud de Epeo antiquum nimis, qui non tantum machinatus esse Achivis equum, sed etiam cum reliquis descendisse in illum dicitur. In his vero Hippiae quoque huius, qui nostra aetate fuit, mentionem iniicere aequum est, viri literarum exercitatione cuivis antiquorum comparandi, in disputando acuti, disertissimi in explicando, opera autem verbis multo meliora praestantis, & artis suae professionem implentis, non in argumentis modo talibus, in quibus bona quadam fortuna superiores iam versati sunt; sed, ex Geometrico pro-verbio, in data quacunque recta triangulum accurate confluentis. Atqui reliquorum unusquisque, si in uno quo-

κιμήσας, εἰναί τις ὁμῶς ἔδοξεν. ὁ δὲ μηχανικῶν τε ὧν τὰ
 πρῶτα, καὶ γεωμετρικῶν, ἔτι δὲ ἀρμονικῶν, καὶ μουσι-
 κῶν φαίνεται· καὶ ὁμῶς ἕκαστον τούτων οὕτως ἐντελῶς
 δείκνυσιν, ὥς ἐν αὐτῷ μόνον ἐπιστάμενος. τὴν μὲν γὰρ
 περὶ ἀκτίνων καὶ ἀνακλάσεων, καὶ κατόπτρων θεωρίαν,
 ἔτι δὲ καὶ ἀστρονομίαν, ἐν ἣ παῖδας τοὺς πρὸ αὐτοῦ ἀπέ-
 φηνεν, οὐκ ὀλίγου χρόνου ἂν εἴη ἐπαινεῖν. Ἄ δὲ ἐναγχος 4
 ἰδὼν αὐτοῦ τῶν ἔργων κατεπλάγην, οὐκ ὀκνήσω εἰπεῖν.
 κοινὴ μὲν γὰρ ἡ ὑπόθεσις, καὶ τῷ καθ' ἡμᾶς βίῳ πάνυ
 πολλή, βαλανείου κατασκευή· περίνοια δὲ, καὶ ἐν τῷ
 κοινῷ τούτῳ σύνεσις θαυμαστή. Τόπος μὲν ἦν οὐκ ἐπί-
 πεδος, ἀλλὰ πάνυ προσάντης, καὶ ὄρθιος, ὃν παραλα-
 βὼν κατὰ θάτερα εἰς ὑπερβολὴν ταπεινὸν, ἰσόπεδον θα-
 τέρῳ ἀπέφηνε, κρηπίδα μὲν βεβαιωτάτην ἅπαντι τῷ
 ἔργῳ βαλλόμενος, καὶ θεμελίῳν θέσει τὴν τῶν ἐπιτι-

10 Περίνοια) Τέχνη μηχανική. V.

dam artis opere, sibi desumto, bene rem gefisset, tamen
 esse aliquid visus est: hunc vero & mechanicorum princi-
 pem, & geometrarum, & harmonicorum, musicorumque
 esse apparet: & tamen unumquodque horum adeo perfe-
 cte in se esse ostendit, quasi illud ipsum unum modo sciret.
 Scientiam de radiis, & refractionibus, & speculis, insuper
 etiam Astronomiam, in qua effecit, ut pueri videantur su-
 periores, laudare, non parvi temporis fuerit. Quae vero
 illius opera nuper cum stupore viderim, enarrare non pi-
 grabor. Argumentum quidem commune, & in vita nostra
 satis frequens balnei aedificatio: at ingenium, & intelligen-
 tia in re ita vulgari admirabilis. Locus erat non aequabi-
 lis planitie, sed acclivis admodum & erectus, quem cum
 accepisset ab una parte vehementer humilem, solo alterius
 aequavit, subiecta toti operi firmissima crepidine, eorum-
 que, quae imponenda erant, securitate, positis rite funda-

βεμένων ἀσφάλειαν ἐμπεδωσάμενος, ὕψει δὲ πάνυ ἀποτόμοις, καὶ πρὸς ἀσφάλειαν συνεχομένοις τὸ ὅλον κρατυνάμενος· τὰ δὲ ἐποικοδομηθέντα τῷ τε τοῦ τόπου μεγέθει σύμμετρα, καὶ τῷ εὐλόγῳ τῆς κατασκευῆς ἀρμοδιώτατα, καὶ τὸν τῶν Φώτων λόγον φυλάττοντα.

- 5 Πυλὼν μὲν ὑψηλὸς, ἀναβάσεις πλατείας ἔχων, ὑπτίως μᾶλλον ἢ ὀρθίως πρὸς τὴν τῶν ἀνιόντων εὐμάρειαν. εἰσιόντα δὲ τοῦτον ἐκδέχεται κοινὸς οἶκος εὐμεγέθης, ἱκανὴν ἔχων ἀκολουθείς καὶ ὑπηρεταῖς διατριβὴν· ἐν ἀριστερᾷ δὲ τῶν ἐς τρυφὴν παρεσκευασμένων οἰκημάτων. βαλανεῖω δ' οὖν καὶ ταῦτα πρεπωδέστατα, χαρίεσσαι, καὶ Φωτὶ πολλῷ καταλαμπόμεναι ὑποχωρήσεις· εἴτ' ἐχόμενος αὐτῶν οἶκος, περιττὸς μὲν ὡς πρὸς τὸ λουτρὸν, ἀναγκαῖος δὲ ὡς πρὸς τὴν τῶν εὐδαιμονεστέρων ὑποδοχὴν. μετὰ δὲ τοῦτον ἐκατέρωθεν διαρκεῖς τοῖς ἀποδυμένοις ἀποθέσεις, καὶ μέσος οἶκος ὕψει τε ὑψηλότατος,

mentis, stabilita. Altitudinibus autem *montium* praeruptis valde, & ad securitatem continuis, totum opus roboravit. Quae porro inaedificavit, ea cum ad loci magnitudinem congruunt, tum propter observatam in tota structura proportionem, maxime sunt concinna, & respondentem sibi fenestrarum rationem servant. Vestibulum altum, gradus ad ascendendum latos habens, supinum magis quam arduum, ad ascendentium commoditatem. Per hoc qui ingressus fuerit, eum excipit oecus communis, bene magnus, ubi morari commode pedissequi & ministri possint, *situs* ad sinistram paratorum ad delicias cubiculorum: balneo enim etiam haec pulchre conveniunt, secessus iucundi & multo lumine collustrati. Tum continens illis oecus, supervacaneus ille quidem quantum ad balneum, at necessarius, quatenus beatis hominibus recipiendis destinatum est. Post hunc ab utraque parte, quae sufficiant exuere se vo-

καὶ Φωτὶ Φαιδρότατος, ψυχροῦ ὕδατος ἔχων τρεῖς κο-
λυμβήθρας, Λακαίνῃ λίθῳ κεκοσμημένος, καὶ εἰκόνες ἐν
αὐτῷ λίθου λευκοῦ τῆς ἀρχαίας ἐργασίας, ἡ μὲν Ὑγείας,
ἡ δὲ Ἀσκληπιοῦ. Εἰσελθόντας δὲ ὑποδέχεται ἡρέμα 6
χλειαίνόμενος οἶκος, οὐκ ἀπηνεῖ τῇ Θέρμῃ προαπαντῶν,
ἐπιμήκης, ἀμφοιστρόγγυλος, μεθ' ὃν ἐν δεξιᾷ οἶκος, εὖ
μάλα Φαιδρὸς, ἀλείψασθαι προσηνῶς παρεχόμενος,
ἐκατέρωθεν εἰσόδους ἔχων, Φρυγίῳ λίθῳ κεκαλλωπισ-
μένας, τοὺς ἀπὸ παλαιστράς εἰσιόντας δεχόμενος. εἴτ'
ἐπὶ τούτῳ ἄλλος οἶκος, οἰκῶν ἀπάντων κάλλιστος, στή-
ναί τε καὶ ἐγκαθέζεσθαι προσηνέστατος, καὶ ἐμβρα-
δῦναι ἀβλαβέστατος, καὶ ἐγκυλίσασθαι ὠφελιμώ-
τατος, Φρυγίου καὶ αὐτὸς εἰς ὄροφὴν ἄκραν ἀποστίλ-
βων. ἐξῆς δὲ ὁ θερμὸς ὑποδέχεται διάδρομος, Νομάδι
λίθῳ διακεκολλημένος. ὁ δὲ ἔνδον οἶκος κάλλιστος, Φω-
τὸς τε πολλοῦ ἀνάμεστος, καὶ ὥς πορφύρα διηθισμένος.

lentibus, spoliaria; & medius inter ea oecus altissimus &
multa luce laetissimus, aquae frigidae descensiones habens
tres, Lacedaemonio lapide exornatas. Statuae in illo de
candido lapide vetusti operis, Hygeae una, altera Aescula-
pii. Progressos excipit oecus leniter tepidus, calore non
molesto occurrens, longus, utrinque rotundus: post quem
in dextra parte hilaris admodum oecus ungendi facultatem
comiter praebens, ianuas utrinque habens Phrygio lapide
politas, intrantes de palaestra recipiens. Tum post hunc
oecus alius, oecorum omnium pulcherrimus, ad stationes
ac sessiones iucundissimus, ad commorandum minime no-
xius, ad volutationes commodissimus, Phrygio lapide &
ipse ad summum usque tectum fulgens. Deinde transitus ex-
cipit calidus, Numidico lapide incrustatus. Interior deinde
oecus pulcherrimus, luce multa plenus, & purpurae instar

- 7 Τρεῖς καὶ οὗτος θερμὰς πύελους παρέχεται. λουσαμένας
 δέ, ἐνεστί σοι μὴ τὴν διὰ τῶν αὐτῶν οἰκῶν αὐθις ἐπανιέ-
 ναι, ἀλλὰ ταχέϊαν τὴν ἐπὶ τὸ ψυχρὸν, δι' ἥρέμα θερ-
 μοῦ οἰκήματος, καὶ ταῦτα πάντα ὑπὸ Φωτὶ μεγάλῳ,
 καὶ πολλῇ τῇ ἔνδον ἡμέρᾳ ὕψη πρὸς τοῦτοις ἀνάλογα,
 καὶ πλάτῃ τοῖς μήκεσι σύμμετρα, καὶ πανταχοῦ πολ-
 λὴ Χάρις καὶ Ἀφροδίτῃ ἐπανθεί. κατὰ γὰρ τὸν καλὸν
 Πίνδαρον, Ἀρχομένους ἔργου, πρόσωπον χρὴ φέμεν τηλ-
 αυγές. τοῦτο δ' αὖν εἴη ἐκ τῆς αὐγῆς μάλιστα, καὶ τοῦ
 Φέγγους, καὶ τῶν Φωταγωγῶν μεμηχανημένον. ὁ γὰρ
 σοφὸς ὡς ἀληθῶς Ἱππίας τὸν μὲν ψυχροδόχον οἶκον,
 εἰς βορρᾶν προκεχωρηκότα ἐποίησεν, οὐκ ἄμοιρον οὐδὲ τοῦ
 μεσημβρινοῦ αἰέρος· τοὺς δὲ πολλοῦ τοῦ θάλλους θεο-
 8 μένους, νότῳ, καὶ εὐρῳ, καὶ ζεφύρῳ ὑπέθηκε. Τί αὖν
 σοι τὸ ἐπὶ τούτῳ λέγοιμι παλαιίστρας, καὶ τὰς κοινὰς
 τῶν ἱματιοφυλακούντων κατασκευὰς, ταχέϊαν τὴν ἐπὶ
 τὸ λουτρὸν, καὶ μὴ διὰ μακροῦ τὴν ὁδὸν ἐχούσας, τοῦ

floridus. Tria hic labra calida praebebat. Cum vero laveris, licet tibi non per eisdem redire oecos, sed celeri via ad frigidam per conclave mediocriter calidum, idque in multa luce, & multo intus die. Ad haec altitudines congruentes, & latitudines longitudinibus pro portione respondentes, & multa ubique Gratia atque Venus enitet. Etenim ex praeclari Pindari praecepto, *Qui opus incipiunt, faciem ponant e longinquo fulgentem.* Haec autem contigerit maxime, e splendore, & luce, & fenestris, si quis machinetur. Sapiens enim vere Hippias oecum frigidarium fecit, ut in boream procurrat, nec meridiani tamen aëris expertem: eos autem, qui tepore multo indigent, noto & euro atque zephyro subiecit. Quid deinde tibi dicam palaestras, & communes eorum, qui vestes custodiunt, commorationes, celerem habentes ad lavacra nec per ambages transitum,

χρησίμου τε καὶ ἀβλαβοῦς ἕνεκα; καὶ μή με ὑπολάβῃ τις μικρὸν ἔργον προθέμενον, κοσμεῖν τῷ λόγῳ προαιρεῖσθαι. τὸ γὰρ ἐν τοῖς κοινοῖς, καινὰ ἐπινοῆσαι κάλλους δείγματα, οὐ μικρᾶς σοφίας ἔγωγε τίθεμαι, οἷον καὶ τόδε τὸ ἔργον ὁ θαυμάσιος ἡμῖν Ἱππίας ἐπεδείξατο, πάσας ἔχον τὰς βαλανείου ἀρετάς, τὸ χρησίμον, τὸ εὐκαιρον, τὸ εὐφεγγές, τὸ σύμμετρον, τὸ τῷ τόπῳ ἡρμοσμένον, τὸ τὴν χρεῖαν ἀσφαλῆ παρεχόμενον· καὶ προσέτι τῇ ἄλλῃ περινοίᾳ κεκοσμημένον, ἀφόδων μὲν ἀναγκαίων δυσὶν ἀναχωρήσεσιν, ἐξόδοις τε πολλαῖς τεθυρωμένον· ὁρῶν δὲ διττὰς δηλώσεις, τὴν μὲν δι' ὕδατος καὶ μυκήματος, τὴν δὲ δι' ἡλίου ἐπιδεικνύμενον. ταῦτα ἰδόντα μὴ ἀποδοῦναι τὸν πρέποντα ἔπαινον τῷ ἔργῳ, οὐκ ἀνοήτου μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀχαρίστου, μᾶλλον δὲ βασκάνου μοι εἶναι ἔδοξεν. ἐγὼ μὲν οὖν εἰς δύναμιν καὶ τὸ ἔργον, καὶ τὸν τεχνίτην, καὶ δημιουργὸν ἡμεῖς

9 Ἀφόδων) Ἀφροδὸς ὁ ἀπόπατος. V.

utilitatis pariter causa & falubritatis? Et ne putet aliquis, parvum me opus oratione exornandum suscepisse. In communibus enim excogitare nova pulchritudinis specimina, non parvae sapientiae esse arbitror equidem. Quale fane hoc quoque opus nobis admirabilis ille Hippias eduxit, quod omnes habeat virtutes balnei, utilitatem, opportunitatem, claritatem, proportionem; quod loci ingenio accommodatum sit, quod usum sui securum praebeat: & praeterea cetero apparatu ornatum, fellarum familiaricarum duobus secessibus, & ianuis pluribus apertum: horarum gemina indicia, alterum per aquam & mugitum, alterum per solem, exhibens. Haec si quis viderit, neque dignam operi laudem tribuerit, ille non stupidus modo, sed ingratus etiam, vel invidus potius mihi videatur. Ego proinde pro viribus & opus, & artificem, atque auctorem mune-

μην τῷ λόγῳ. εἰ δὲ θεὸς παράσχοι καὶ λούσασθαι
ποτε, πολλοὺς οἶδα καὶ ἄλλους ἔξω τῶν κοινωνήσον-
τάς μοι τῶν ἐπαίνων.

ris oratione remuneratus sum. Si vero fortuna praeberit,
ut etiam lavare quandoque hic possim, multos novi &
alios in partem laudum mearum venturos.

ΠΡΟΣΛΑΛΙΑ Η ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ΟΤΕ ὁ Διόνυσος ἐπ' Ἰνδοὺς στρατιὰν ἤλασε, (κωλύει ἱ γὰρ οὐδέν, οἶμαι, καὶ μῦθον ὑμῖν διηγήσασθαι Βακχικόν) Φασὶν οὕτω καταφρονῆσαι αὐτοῦ τὰ πρῶτα τοὺς ἀνθρώπους τοὺς ἐκεῖ, ὥστε καταγελαῖν ἐπιόντος, μᾶλλον δὲ ἐλεεῖν τὴν τόλμαν, ὡς αὐτίκα μάλα συμπατη-
 θησομένου ὑπὸ τῶν ἐλεφάντων, εἰ ἀντιτάξαιτο. ἤκουον γὰρ, οἶμαι, τῶν σκοπῶν ἀλλόκοτα ὑπὲρ τῆς στρατιᾶς αὐτοῦ ἀγγελλόντων, ὡς ἡ μὲν Φάλαγξ αὐτῶ καὶ οἱ λόχοι γυναῖκες εἶεν ἔκφρονες καὶ μεμνηῦναι, κιττῶ ἐστεμμέναι, νεβρίδας ἐνημμέναι, δόρατά τινα μικρὰ ἔχουσai, ἀσίδηρα, κιττοποίητα καὶ ταῦτα, καὶ τινα πελτάρια κοῦφα, βομβοῦντα, εἴ τις μόνον προσάψαι-
 το, (ἀσπίσι γὰρ εἵκαζον καὶ τὰ τύμπανα) ὀλίγους δέ

8 Σκοπῶν) Τῶν κατασκόπων. G.

PRAEFATIO SEU BACCHUS.

CUM exercitum contra Indos duceret Bacchus, (nihil enim, opinor, prohibet, etiam Bacchicam vobis fabulam enarrare) ita aiunt contemta esse ab illis hominibus ipsius principia, ut adventantem deriderent, vel potius ipsius audaciae miserentur, qui statim ab elephantis conculcandus esset, si aciem contra auderet instruere. Audierant enim, puto, exploratores absurda quaedam de illius exercitu narrare, phalangem ipsius & ordines esse mulieres insanas & furentes, hedera coronatas, praecinctas hinnulorum pelli-
 bus, hastis quibusdam parvis instructas, sine ferro, hedera ornatis & ipsis, levibusque parmulis, bombos, si quis modo attingeret, reddentibus; nempe clypeis assimulabant.

τινας ἀγροίκους νεανίσκους ἐνεῖναι γυμνοὺς, κόρδακα ὀρχουμένους, οὐράς ἔχοντας, κεράστας, οἷα τοῖς ἄρτι
 2 γεννηθεῖσιν ἐρίφοις ὑποφύεται. Καὶ τὸν μὲν στρατηλάτην αὐτῶν, ἐφ' ἄρματος ὀχεῖσθαι παρδάλεον ὑπέzeugμένων, ἀγένειον ἀκριβῶς, οὐδ' ἐπ' ὀλίγον χνοῶντα τὴν παρειάν, κερασφόρον, βοτρυοῖς ἐστεφανωμένον, μίτρα τὴν κόμην ἀναδεδεμένον, ἐν πορφυρίδι, καὶ χρυσῇ ἐμβάδι. ὑποστρατηγεῖν δὲ δύο, ἓνα μὲν τινα βραχὺν πρεσβύτην, ὑπόπαχυν, προγαστορα, ρινόσιμον, ὥτα μεγάλα ὄρθια ἔχοντα, ὑπότρομον, νάρθηκι ἐπηρειδόμενον, ἐπ' ὄνου τὰ πολλὰ ἰππεύοντα, ἐν κροκωτῷ, καὶ τοῦτον πάνυ πιθανόν τινα συνταγματάρχην αὐτοῦ. ἕτερον δὲ τεράστιον ἄνθρωπον, τράγω τὰ νέρθεν εἰκότα, κομήτην τὰ σκέλη, κέρατα ἔχοντα, βαθυπῶγωνα, ὀργίλον καὶ

1 Ἀγροίκους νεανίσκους) Εἶδος Σατύρων. G.

ibid. Κόρδακα) Εἶδος ἀπριποῦς καὶ αἰσχροῦς ὀρχήσεως παραπλησίως τῇ πυρρίχῃ. V.

6 Μίτρα) Μίτρα ἢ ἐπὶ μετώπῳ ἀκρὸς χρυσοῦν ἔχουσα φέλλιον, ἀρ-

χῆς ἂν εἶναι καὶ βασιλείας σύμβολον. V.

9 Τρ. πρεσβύτην) Εἶδος Ἰκαρίου. V.

ibid. Προγαστορα) Μεγαλοκείλιον. V.

12 ἕτερον δὲ τεράστιον) Εἶδος Πανός. V.

etiam tympana: paucos autem quosdam inter eos versari rusticos iuvenes, nudos, saltantes cordacem, qui caudas haberent, cornutos *corniculis*, qualia recens natis haedis subnascuntur. Ac ducem quidem ipsum curru vebi iunctis pardalibus, plane imberbem, ne parva quidem lanugine vestitum genas, cornutum, coronatum uvis, mitra revinctum comas, amictum purpura, & auro calceatum: duces sub ipso duos, unum brevem, senem, crassiusculum, ventricosum, sumum naribus, auribus longis & erectis, tremulum, innixum baculo, asino vectum plerumque, crocota indutum, atque adeo congruentem plane agminis sub illo ductorem; alterum porro prodigiosum hominem, capro inferiori parte similem, cruribus hirsutis, cornutum,

θυμικόν, πατέρα μὲν σύριγγα φέροντα, τῇ δεξιᾷ δὲ
 ῥάβδον καμπύλην ἐπηρμένον, καὶ περισκικτῶντα ὅλον
 τὸ στρατόπεδον. καὶ τὰ γυναῖκα δὲ φοβεῖσθαι αὐτὸν,
 καὶ σείειν ἡνεμωμένας τὰς κόμας, ὅποτε προσίοι, καὶ
 βοᾶν, εὐ οἱ τοῦτο δ' εἰκάζειν καλεῖσθαι αὐτῶν τὸν δε-
 σπότην· τὰς δ' οὖν ποίμνας, διηρπᾶσθαι ἤδη ὑπὸ τῶν
 γυναικῶν, καὶ διεσπᾶσθαι ἐτι ζῶντα τὰ θρέμματα·
 ὠμοφάγους γὰρ τινὰς αὐτὰς εἶναι. Ταῦτα οἱ Ἴνδοι καὶ 3
 ὁ βασιλεὺς αὐτῶν ἀκούοντες, ἐγέλων ὡς τὸ εἶκος, καὶ
 οὐδ' ἄντεπεξάγειν, ἢ παρατάττεσθαι ἤξιουν· ἀλλ' εἵ-
 περ ἄρα τὰς γυναῖκας ἐπαφῆσεν αὐτοῖς, εἰ πλησίον
 γένοιτο, σφίσι δὲ καὶ νικᾶν αἰσχρὸν εἶδοκει, καὶ φονεύειν
 γυναῖκα μεμηνότα, καὶ θηλύμιτρον ἄρχοντα, καὶ με-
 θύον σμικρὸν γερόντιον, καὶ ἡμιστρατιώτην ἄλλον, καὶ
 γυμνῆτας ὀρχηστὰς, πάντας γελοίους. ἐπεὶ δὲ ἡγγέλ-
 λετο πυρπολῶν ὁ θεὸς ἤδη τὴν χώραν, καὶ πόλεις αὐτ-

barba prolixa, iracundum & vehementem, qui altera ma-
 nu ferat fistulam, dextra vero baculum incurvum inten-
 tans, exercitum totum circumfaltet: territas autem ab illo
 mulierculas, iactare permisso ventis capillos ad illius ad-
 ventum, & clamare Evoe; suspicari autem, hac voce ap-
 pellari ab illis dominum. Greges porro iam directos a mu-
 lieribus, & dilaceratas vivas adhuc pecudes: esse enim il-
 las crudivoras. Audientes ista Indi & rex illorum, ridebant;
 ut probabile est, neque contra educere exercitum, aut
 aciem struere, operae pretium censebant. Sed, (si modo
 omnino educere contra eos placeat) mulieres iis immittere, si
 prope venissent; ipsis autem *viris* etiam vincere indecorum
 videbatur, & interficere mulieres furentes, & mitratum
 muliebriter ducem, & ebrium parvum seniculum, & alium
 semimilem, & saltatores nudos, omnes ridiculos. Cum
 vero nuntiaretur iam igne vastare regionem Deus, & cum

ἀνδρους καταφλέγων, καὶ ἀνάπτων τὰς ὕλας, καὶ ἐν
 βραχεὶ πᾶσαν τὴν Ἰνδικὴν πυρὸς ἐμπεπληκώς, (ὅπλον
 γάρ τοι Διονυσιακὸν τὸ πῦρ πατρῶον αὐτῷ, καὶ τοῦ
 κεραυνοῦ) ἐνταῦθα ἤδη σπουδῇ ἀνελάμβανον τὰ ὅπλα,
 καὶ τοὺς ἐλέφαντας ἐπισάξαντες, καὶ ἐγχαλινώσαν-
 τες, καὶ τοὺς πύργους ἀναβέμενοι, ἐπ' αὐτοὺς ἀντεπεξή-
 σαν, καταφρονούντες μὲν καὶ τότε, ὀργιζόμενοι δὲ ὅμως,
 καὶ συντρίψαι σπεύδοντες αὐτῷ στρατοπέδῳ τὸν ἀγένειον
 4 ἐκείνον στρατηλάτην. Ἐπεὶ δὲ πλησίον ἐγένοντο, καὶ εἶ-
 δον ἀλλήλους, οἱ μὲν Ἰνδοὶ προτάξαντες τοὺς ἐλέφαν-
 τας, ἐπήγοι τὴν Φάλαγγα. ὁ Διόνυσος δὲ τὸ μέσον μὲν
 αὐτὸς εἶχε, τοῦ κέρως δὲ αὐτῷ τοῦ δεξιῦ μὲν ὁ Σειλη-
 κὴς, τοῦ ἐναντίου δὲ ὁ Πάν, ἡγούντο· λοχαγοὶ δὲ καὶ
 ταξίαρχοι Σάτυροι ἐγκαθεστήκεισαν· καὶ τὸ μὲν σύνθη-

5 Ἐπισάξαντες) Στρώσαντες. V.
 Σάγμα τὸ ἰδιωτικῶς λεγόμενον σα-
 μάριον. G.

12 Σειληκὴς) Ἄνα τοὺς ὑποστρα-
 τήγους, ὅσον ἀπὸ τοῦ εἰδους εἰκάσαι.
 τὸν Ἰκάριον εἰδείξε καὶ τὸν Πάνα·
 ἐνταῦθα ὀνομαστὶ τὸν Σειληκὴν παρι-

αῖα. καὶ νῦν τοῦτο, εἰ μὴ ποὺ ταῦ-
 τὸν οἶεται τὸν Σειληκὸν τῷ Ἰκαρίῳ.
 (cur de Icario somniaret, nihil
 erat: quod & ipse sui interpres
 optimus Lucianus hic ostendit.
 Solan.)

ipsis hominibus cremare urbes, & silvas incendere, & In-
 diam universam brevi tempore implere incendiis, (nam Bac-
 chi arma ignis, patrius illi & de fulmine) hic iam festinan-
 ter fumere arma, & ornatis elephantis, atque frenatis, im-
 positisque in illos turribus, contra illos educere, conte-
 mnentes illi, quidem tum quoque, sed irari tamen, & atte-
 rere festinantes suo cum exercitu imberbem istum impe-
 ratorem. Cum vero prope & in conspectum venissent,
 Indi, constitutis in prima acie elephantis, phalangem indu-
 gunt. At Bacchus mediam ipse, tenet aciem, dextrum il-
 lius cornu Sileus ducit, Pan sinistrum: ordinum vero &
 agminum ductores constituit Satyri: tessera omnibus illud

μα ἦν ἅπασι τὸ, εὖ οἱ. εὐθὺς δὲ τὰ τύμπανα ἔπατα-
γέιτο, καὶ τὰ κύμβαλα τὸ πολεμικὸν ἐσήμαινε, καὶ
τῶν Σατύρων τις λαβὼν τὸ κέρας ἐπήλυει τὸ Ὀρθιον,
καὶ ὁ τοῦ Σειληνοῦ ὄνος ἐνυάλιον τι ὠγκήσατο, καὶ αἱ
Μαινάδες σὺν ὀλολυγῇ ἐνεπήδησαν αὐτοῖς, δράκοντας
ὑπεζωσμένοι, καὶ τῶν θύρσων ἄκρων ἀπογυμνοῦσαι
τὸν σίδηρον. οἱ Ἴνδοι δὲ καὶ ἐλέφαντες αὐτῶν αὐτίκα ἐκ-
κλίναντες, σὺν οὐδενὶ κόσμῳ ἔφευγον, οὐδ' ἐντὸς βέλους
γενέσθαι ὑπομείναντες, καὶ τέλος κατὰ κράτος ἐαλώ-
κεσαν, καὶ αἰχμάλωτοι ἀπήγοντο ὑπὸ τῶν τέως κατα-
γελωμένων, ἔργῳ μαθόντες ὡς οὐκ ἐχρῆν ἀπὸ τῆς πρώ-
της ἀκοῆς καταφρονεῖν ξένων στρατοπέδων. Ἀλλὰ τίς
πρὸς τὸν Διόνυσον οὗτος ὁ Διόνυσος; εἶποι τις ἄν. ὅτι μοι
δοκοῦσι (καὶ, πρὸς Χαρίτων, μὴ με κορυβαντιάσιν, ἢ τε-
λέως μεθύειν ὑπολάβητε, εἰ τὰ μὰ εἰκάσω τοῖς θεοῖς)
ἔμοιον τι πάσχειν οἱ πολλοὶ πρὸς τοὺς καινοὺς τῶν λό-
γων τοῖς Ἰνδοῖς ἐκείνοις, αἶον καὶ πρὸς τοὺς ἐμούς. οἰό-

14 Κορυβαντιάσιν) Μαινεσθαι. V.

Evoc. Simul pulsantur tympana, & classicum cymbala fo-
nant, ac Satytorum aliquis cornu sumto incinit orthium,
& Sileni asinus Martium quiddam rudit, & insultant illis
cum ululatu Maenades, fuccinctae draconibus, & de sum-
mis thyrsis ferrum nudantes. At Indi & illorum elephan-
tes, inclinato statim agmine, sine more & modo fugiunt,
nec intra teli iactum venire ausi, ac tandem vi superati
captique abducuntur ab his, quos modo deriserant, expe-
rimento docti, non esse ex prima fama deridendos exter-
nos exercitus. Verum enimvero, Quid ad Bacchum iste
Bacchus? aliquis forte dixerit. Quod mihi videtur, (& per
ego vos Gratias oro, ne me fanatico furore agi aut plane
ebrium esse putetis, si me cum Dils comparem) simili ra-
tione quosdam, atque Indos illos, ad novitatem disputa-
tionum affectos esse, ut ad mearum quoque. Nam cum au-

μενοι γὰρ Σατυρικὰ, καὶ γελοῖά τινα, καὶ κομιδῇ κωμικὰ παρ' ἡμῶν ἀκούεσθαι, τοιαῦτα πεπιστεύκασιν, οὐκ οἶδ' ὅ, τι δοξάν αὐτοῖς ὑπὲρ ἐμοῦ. οἱ μὲν οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἀφικνούνται, ὡς οὐδὲν δεῖον παρέχειν τὰ ὕτα κώμοις γυναικείοις, καὶ σκιρτήμασι Σατυρικοῖς, καταβάντας ἀπὸ τῶν ἐλεφάντων· οἱ δὲ ὡς ἐπὶ τοιοῦτό τι ἦκοντες, ἀντὶ τοῦ κηττοῦ σίδηρον εὐρόντες, οὐδ' οὕτως ἐπαινεῖν ταλμῶσι τῷ παραδόξῳ τοῦ πράγματος τεθορυβημένοι· ἀλλὰ θάρρων ἐπαγγέλλομαι αὐτοῖς, ὅτι ἦν καὶ νῦν ὡς πρότερόν ποτε τὴν τελετὴν ἐβελήσωσιν ἐπιδεῖν πολλάκις, καὶ ἀναμνησθῶσιν οἱ παλαιοὶ συμπόται κώμων κοινῶν τῶν τότε καιρῶν, καὶ μὴ καταφρονήσωσι τῶν Σατύρων καὶ Σειληνῶν, πῶσι δὲ ἐς κόρον τοῦ κρατῆρος τούτου, ἐκβαλχεύσειν καὶ αὐτοὺς, καὶ πολλάκις μεθ' ἡμῶν ἐρεῖν
 6 τὸ, εὖ οἱ. Οὗτοι μὲν οὖν (ἐλευθέρον γὰρ ἀκοή) ποιούντων ὅ, τι καὶ Φίλον. ἐγὼ δὲ, ἐπειδήπερ ἔτι ἐν Ἰνδοῖς

8 Τεθορυβημένοι) Ἑκπλαγύντες. V.

diunt Satyrica, & ridicula quaedam, & plane Comica a nobis recitari, talia ea esse credunt, nescio qua de me sententia imbuti. Ac partim quidem eorum plane non veniunt, quasi non oporteat descendentes de elephantibus aures praeberē comissionibus muliebribus, & Satyricis salutationibus: alii vero cum ad tale quid veniant, invento pro hedera ferro, neque sic redire audent, inopinata re perturbati. Verum audacter illis denuntio, si nunc etiam, ut prius olim, caerimoniam inspicere voluerint saepius antiqui nostri convivae, & recordati fuerint comissionum illius temporis communium, neque contemserint Satyros ac Silenos, biberintque ad satietatem de hoc cratere; futurum, ut ipsi quoque occupentur Baccho, & saepe nobiscum Evoc illud ingeminent. Atque hi quidem (liberum enim audire) faciant, quidquid placuerit. Ego vero, quan-

ἔσμεν, ἐβέλω καὶ ἄλλο ὑμῖν διηγήσασθαι· τι τῶν ἐκεί-
 θεν, οὐκ ἀπροσδιόνυσαν οὐδ' αὐτὸ, οὐδ' ὧν ποιούμεν ἀλ-
 λότριον. Ἐν Ἰνδοῖς ταῖς Μαχλαίοις, οἱ τὰ λαῖα τοῦ Ἰν-
 δοῦ ποταμοῦ, εἰ κατὰ ῥοὴν αὐτοῦ βλέπεις, ἐπινημό-
 μενοι, μέχρι πρὸς τὸν Ὠκεανὸν καθήκουσι· παρὰ τού-
 τοις ἄλσος ἐστὶν ἐν περιφράκτῳ, οὐ πᾶν μεγάλῳ χω-
 ρίῳ, συνηρεθεῖ δέ. κίττος γὰρ πολὺς, καὶ ἄμπελοι,
 σύσκιον αὐτὸ ἀκριβῶς ποιοῦσιν. ἐνταῦθα πηγαί εἰσι τρεῖς
 καλλίστου καὶ διειδέστατου ὕδατος, ἡ μὲν Σατύρου, ἡ
 δὲ Πανός, ἡ δὲ Σειληνοῦ. καὶ εἰσέρχονται εἰς αὐτὸ οἱ Ἰν-
 δοὶ ἅπαξ τοῦ ἔτους, ἐορτάζοντες τῷ θεῷ καὶ πίνουσι τῶν
 πηγῶν οὐχ ἅπασῶν ἅπαντες, ἀλλὰ καθ' ἡλικίαν, τὰ
 μὲν μεῖράκια τῆς τῶν Σατύρων· οἱ ἄνδρες δὲ τῆς Πανι-
 κῆς· τῆς δὲ τοῦ Σειληνοῦ οἱ κατ' ἐμέ. Ἄ μὲν οὖν πᾶν 7
 σχρυσιν οἱ παῖδες ἐπειδὴν πίωσιν, ἢ οἷα οἱ ἄνδρες τολ-
 μῶσι κατεχόμενοι τῷ Πανί, μακρὸν ἂν εἴη λέγειν. ἃ δ'

do adhuc inter Indos versamur, volo etiam aliud vobis de
 illis rebus enarrare, nec ipsam abhorrens a Baccho, nec
 ab instituto nostro alienum. Apud Indos Machlaeos, qui
 ad sinistra Indi amnis, si secundum flumen respicias, pa-
 scentes ad Oceanum usque perveniunt: apud hos igitur ne-
 mus est in conspecto, regione non admodum magna, sed
 opaca, hedera enim multa & vites plane illam inumbrant.
 Hic fontes sunt tres, pulcherrimae & pellucidissimae aquae,
 Satyri unus, alter Panis, tertius Sileni. Intran- illud ne-
 mus Indi quotannis semel, sacrum facientes Deo, bibunt-
 que de fontibus non omnibus omnes, sed pro diversa ae-
 tate, adolefcentes nimirum de Satyrorum fonte, de Pani-
 co viri, de Sileni autem mei aequales. Quae igitur ado-
 lescentulis, cum biberunt, eveniant, aut quae viri audeant
 occupati a Baccho, longum fuerit dicere. Sed quae fenes

οἱ γέροντες ποιοῦσιν, ὅταν μεθύσθῳσι τοῦ ὕδατος, οὐκ
 ἀλλότριον εἰπεῖν· ἐπειδὴν πῖν ὁ γέρων, καὶ κατὰ σκη αὐ-
 τὸν ὁ Σειληνός, αὐτίκα ἐπιπολὺ ἄφωνός ἐστι, καὶ καρφη-
 βαροῦντι καὶ βεβαπτισμένῳ ἔοικεν, εἴτα ἄφωνα φωνή
 τε λαμπρά, καὶ φθέγμα τορὸν, καὶ πνεῦμα λιγυρὸν
 ἐγγίνεται αὐτῷ, καὶ λαλίστατος ἐξ ἄφωνοτάτου ἐστίν·
 οὐδ' ἂν ἐπιστομίσας παύσεως αὐτὸν μὴ οὐχὶ συνεχῇ
 λαλεῖν, καὶ ῥήσεις μακρὰς συνεῖρειν. συνετὰ μέντοι πάν-
 τα καὶ κόσμια, καὶ κατὰ τὸν Ὀμήρου ἐκείνον ῥήτορα,
 νιφάδεσσι γὰρ ἑοικότα χειμερίησι διεξέρχονται. οὐδ'
 ἀποχρήσει σοὶ κύκνοις κατὰ τὴν ἡλικίαν εἰκάσαι αὐτοὺς,
 ἀλλὰ τεττιγῶδες τι πυκνὸν καὶ ἐπίτροχον συνάπτουσιν
 ἄχρι βαθείας ἐσπέρας. τὸν τεῦθεν δὲ ἦδη ἀφεθείσης αὐ-
 τοῖς τῆς μέθης σιωπῶσι, καὶ πρὸς τὸ ἀρχαῖον ἀνατρέ-
 χουσι. τὸ μέντοι παραδοξότατον οὐδέπω εἶπον, ἦν γὰρ
 ἀτελῇ ὁ γέρων μεταξὺ καταλίπη ὃν διεξήκει τὸν λόγον,

faciant aqua illa ebrii, narrare haud alienum. Cum bibit
 senex, & occupavit illum Silenus, primo aliquamdiu mu-
 tus est, & crapula laboranti atque bene madido similis.
 Deinde subito vox splendida, & loquela vehemens, & spi-
 ritus modulatus illi contingit, & est ex plane muto loqua-
 cissimus, quem nec ore obturando ad quietem redigas,
 ne perpetuo loquatur, & longos sermones continuet: pru-
 dentia tamen omnia, & decencia, &, ad Homericū illius
 oratoris exemplum, *nivibus similia hibernis*, proferunt. Ne-
 que fatis fuerit cycnis illos propter aetatem comparare,
 sed cicadarum more confertum quiddam & volubile ad fer-
 ram usque vesperam perpetuant. Inde autem, iam dimissa
 ebrietate, tacent, & ad pristinam rationem redeunt. Ve-
 rum, quod maxime admirabile est, nondum dixi. Si enim
 senex imperfectam abrumpat, quam explicare coepit, ora-

δύντος ἡλίου κωλυθεὶς ἐπὶ πέρας αὐτὸν ἐπεξελθεῖν, ἐς
 νέωτα πίων αὖθις ἐκεῖνα συνάπτει, ἃ πέρυσι λέγοντα ἡ
 μέθη αὐτὸν κατέλιπε. Ταῦτά μοι κατὰ τὸν Μῶμον εἰς 8
 ἑμαυτὸν ἀπεσκόφθω, καὶ, μὰ τὸν Δία, οὐκ ἂν ἔτι
 ἐπαγάγοιμι τὸ ἐπιμύθιον. ὁρᾶτε γὰρ ἤδη καθότι τῶ μύ-
 θῳ ἔοικα. ὥστε ἦν μὲν τι παραπαίωμεν, ἡ μέθη αἰτία·
 εἰ δὲ πινυτά δόξειε τὰ λεγόμενα, ὁ Σειληνὸς ἄρα ἦ
 ἔλεως.

1 Δύντος ἡλίου) Πάνυ ψεύδη καὶ οὐ ὅτι (lege ὁ) ψευδομένους ἀνὰ
 καὶ κάτω διασύραν. G. (In Cod. Abb. δύαντος erat, quod non pla-
 cet. Solan.)

tionem, occidente sole impeditus illam ad finem suum per-
 ducere: altero anno bibens rursus illa annectit, quae su-
 periore anno dicentem destituerat ebrietas. Ista Momi il-
 lius exemplo in me ipsum dicta sumto, nec ego, ita me
 Iuppiter, quorsum pertineat fabula adiunxero: iam enim
 videtis, qua in re similis illi sum. Itaque si quid deliremus,
 causa ebrietas: si prudentia, quae diximus, videantur, Si-
 lenus erat propitius.

ΠΡΟΣΛΑΛΙΑ Η ΗΡΑΚΛΗΣ.

1 ΤΟΝ Ηρακλέα οἱ Κελτοὶ Ὀγμῖον ὀνομάζουσι Φωνῇ τῇ ἐπιχωρίῳ· τὸ δὲ εἶδος τοῦ Θεοῦ, πάνυ ἀλλάχοτον γράφουσι. γέρον ἐστὶν αὐτοῖς ἐς τὸ ἔσχατον, ἀναΦαλαντίας, πολὺς ἀκριβῶς, ὅσαι λοιπαὶ τῶν τριχῶν, ῥυστὸς τὸ δέρμα, καὶ διακεκαυμένος ἐς τὸ μελάντατον, οἷοί εἰσιν οἱ θαλαττουργοὶ γέροντες· μᾶλλον δὲ Χάrawα, ἢ Ἰαπετόν τινα τῶν ὑποταρταρίων, καὶ πάντα μᾶλλον ἢ Ηρακλέα εἶναι ἀν' εἰκάσειας. ἀλλὰ καὶ τοιοῦτος ὢν, ἔχει ὅμως τὴν σκευὴν τοῦ Ηρακλέους. καὶ γὰρ τὴν διφθέραν ἐνῆπται τὴν τοῦ λέοντος, καὶ τὸ ῥόπαλον ἔχει ἐν τῇ δεξιᾷ, καὶ τὸν γωρυτὸν παρήρτηται, καὶ τὸ τόξον ἐν τεταμένον ἢ ἀριστερὰ προδείκνυσι, καὶ ὅλως Ηρακλῆς
2 ἐστὶ. Ταῦτά γε ᾠμῃν σὺν ἐφ' ὕβρει τῶν Ἑλληνίων Θεῶν

14 Ταῦτά γι) Ἀπὸ τοῦ κατὰ ταῦτα, V.

PRAEFATIO SEU HERCULES.

HERCULEM Galli Ogmium sua voce appellant: sed figuram Dei plane monstrosam pingunt. Ultimae aetatis senex illis est, recalvus, plane canis, qui supersunt, capillis, rugosa cute, & ad nigerrimum colorem perustus, quales sunt senes, qui in mari opus faciunt. Potius Charontem quendam aut Iapetum de tartareis specubus, & omnia potius, quam Herculem, esse suspiceris. Verum talis cum sit, habet tamen paratum Herculis. Etenim pellem leonis suspensam gerit, & clavam dextra praefert, & pharetra appensa, & intentum arcum sinistra ostendit: atque in univrsum est Hercules. Itaque suspicabar, ut contumelia af-

τοιαῦτα παρανομεῖν τοὺς Κελτοὺς ἐς τὴν μορφὴν τὴν τοῦ
 Ἡρακλέους, ἀμυνομένους αὐτὸν τῇ τοιαύτῃ γραφῇ, ὅτι
 τὴν χώραν ποτὲ αὐτῶν ἐπῆλθε λείαν ἐλαύνων, ὁπότε τὰς
 Γηρυόνου ἀγέλας ζητῶν, κατέδραμε τὰ πολλὰ τῶν
 ἐσπερίων γενῶν. Καίτοι τὸ παραδοξότατον οὐδέπω ἔφην 3
 τῆς εἰκόνος. ὁ γὰρ δὴ γέρων Ἡρακλῆς ἐκεῖνος ἀνθρώπων
 πάμπολύ τι πλῆθος ἔλκει ἐκ τῶν ὥτων ἅπαντας δεδε-
 μένους. δεσμὰ δὲ εἰσὶν οἱ σειραὶ λεπταὶ χρυσοῦ καὶ ἡλέ-
 κτρου εἰργασμένοι, ὅρμοις εἰκυῖαι τοῖς καλλίστοις. καὶ
 ὅμως ἀφ' οὕτως ἀσθενῶν ἀγόμενοι, οὔτε δρασμὸν βου-
 λεύουσι, δυνάμενοι ἂν εὐμαρῶς, οὔτε ὅλως ἀντιτείνουσιν,
 ἢ τοῖς ποσὶν ἀντερείδουσι, πρὸς τὸ ἐναντίον τῆς ἀγωγῆς
 ἐξυπτιάζοντες, ἀλλὰ Φαιδρὸι ἔπονται καὶ γεγηθότες,
 καὶ τὸν ἄγοντα ἐπαινοῦντες ἐπειγόμενοι ἅπαντες, καὶ
 τῷ Φθάνειν ἐθέλειν τὸν δεσμὸν ἐπιχαλῶντες, εἰκότες
 ἀχθροθυσομένοις, εἰ λυθήσονται. ὁ δὲ πάντων ἀτοπώ-

ficerent Graecorum Deos, talia Gallos in figuram Her-
 culis designasse, quem tali pictura ulcisci vellent, qui suam
 quondam regionem invaserit, ac praedas ibi egerit, cum
 quaerens Geryonis greges multas per occidentem gentes
 percurreret. Verum quod insolentissimum in illa pictura,
 nondum dixi. Nempe senex ille Hercules, hominum ma-
 gnā multitudinem trahit, auribus omnes revinctos. Vin-
 cula autem illi sunt tenues catenae, ex auro atque electro
 elaboratae, monilibus pulcherrimis similes. Et tamen ab
 infirmis adeo *catellis* tracti, neque fugam moliuntur, cum
 possint facile, neque omnino contra tendunt, aut obnitun-
 tur pedibus, resupinati in contrariam ei, qua ducuntur,
 partem: sed sequuntur hilares, & gaudentes, & ductorem
 suum laudant, atque urgent omnes, &, dum praevenire
 student, laxant vinculum, quasi aegre laturo, si solvantur.
 Quod vero omnium maxime portentosum mihi videtur,

τατον εἶναί μοι ἔδοξεν, οὐκ ὀκνήσω καὶ τοῦτο εἰπεῖν. οἷα γὰρ ἔχων ὁ ζωγράφος ὅθεν ἐξάψει ταῖς σειραῖς τὰς τῶν δεσμῶν ἀρχὰς, ἅτε τῆς δεξιᾶς μὲν ἤδη τὸ ῥόπαλον, τῆς λαίᾳς δὲ τὸ τόξον ἐχούσης, τρυπήσας τοῦ θεοῦ τὴν γλῶτταν ἄκραν, ἐξ ἐκείνης ἐλκομένους αὐτοὺς ἐποίησε, καὶ 4 ἐπέστραπται γε εἰς τοὺς ἀγομένους μειδιῶν. Ταῦτ' ἐγὼ μὲν ἐπὶ πολὺ εἰστήκειν ὀρῶν, καὶ θαυμάζων, καὶ ἀπορῶν, καὶ ἀγανακτῶν Κελτὸς δέ τις παρεστὼς οὐκ ἀπαίδευτος τὰ ἡμέτερα, ὥς ἔδειξεν, ἀκριβῶς Ἑλλάδα Φωνὴν ὠφειῖς, Φιλόσοφος, οἶμαι, τὰ ἐπιχώρια, Ἐγὼ σοι, ἔφη, ὦ ξένε, λύσω τῆς γραφῆς τὸ αἶνιγμα, πάνυ γὰρ ταραττομένῳ ἔοικας πρὸς αὐτήν. τὸν λόγον ἡμεῖς οἱ Κελτοὶ, οὐχ ὥσπερ ὑμεῖς οἱ Ἕλληνες, Ἑρμῆν οἰόμεθα εἶναι, ἀλλ' Ἡρακλεῖ αὐτὸν εἰκάζομεν, ὅτι παραπολὺ τοῦ Ἑρμοῦ ἰσχυρότερος οὗτος. εἰ δὲ γέρων πεποίηται, μὴ θαυμάσης· μόνος γὰρ ὁ λόγος ἐν γῆρᾳ φιλεῖ ἐντελεῖ ἐπι-

non pigrabor ipsum quoque dicere. Cum non haberet pictor, unde principia catenae suspenderet, quippe cum dextra clavam, arcum vero sinistra haberet: perforata Dei lingua extrema, tractos ex illa fecit; & retorquet *Hercules* ad illos, qui ducuntur, vultum subridentem. Haec ego stabam intuens, nec sine admiratione, dubius simul, & indignatus. Sed Gallus aliquis adstans, non ineruditus etiam nostris literis, quod declaravit, accurate loquens Graece, popularium suorum more, ut arbitror, philosophus, Ego vero, inquit, solvam tibi, hospes, picturae huius aenigma: videris enim plane in illa perplexus. Vim dicendi nos Galli non, uti vos Graeci, Mercurium putamus esse, sed *Herculi* illam assimilamus, quod hic Mercurio multum est fortior. Si vero senex repraesentatus est, noli mirari. Sola enim eloquentia in senectute

δείκνυσθαι τὴν ἀκμὴν, εἶγε ἀληθῆ ὑμῶν οἱ ποιηταὶ λέγουσιν,

Ὅττι μὲν αἱ τῶν ὀπλοτέρων φρένες ἡερέθονται.

Τὸ δὲ γῆρας

ἔχει τι λέξαι τῶν νέων σοφώτερον.

οὕτω γέ ται καὶ τοῦ Νέστορος ὑμῖν ἀπορρεῖ ἐκ τῆς γλώττης τὸ μέλι, καὶ οἱ ἀγορηταὶ τῶν Τρώων τὴν ὅπα τὴν λειριόεσσαν ἀφιάσιν εὐανθῆ τινα. λείρια γὰρ καλεῖται, εἶγε μέμνημαι, τὰ ἄνθη. Ὡστε εἰ τῶν ὠτων ἐκδε- 5
δεμένους τοὺς ἀνθρώπους πρὸς τὴν γλώτταν ὁ γέρων οὗτος Ἡρακλῆς ὁ λόγος ἔλκει, μηδὲ τοῦτο θαυμάσης, εἰδὼς τὴν τῶν ὠτων καὶ γλώττης συγγένειαν· οὐδ' ὕβρις εἰς αὐτὸν, εἰ ταύτῃ τετρώπηται. μέμνημαι γοῦν, ἔφη, καὶ κωμικῶν τινων ἱαμβείων, παρ' ὑμῶν μαθὼν,

Τοῖς γὰρ λάλοις

Ἐξ ἄκρου ἡ γλῶττα παῖσιν ἐστὶ τετρωπυμένη.

Τὸ δ' ὅλον καὶ αὐτὸν ἡμεῖς τὸν Ἡρακλέα λόγῳ τὰ 6

4 Τὸ δὲ γῆρας) Εὐριπίδης. V.

solet plenam vim & maturitatem ostendere, si quidem verum dixeret vestri poetae,

Suspensa incerto est iuvenum sententia motu:

Dicit senex meliora iunioribus.

Ita quidem etiam Nestoris apud vos lingua mel defluit. Et concionatores Troianorum vocem emittunt liliaceam, hoc est, floridam; [florum instar suavem] flores enim, si recte memini, sunt lilia. Itaque neque illud mireris, si auribus revinctos hic Hercules, h. e. eloquentia trahit, qui noris illam aurium atque linguae cognationem. Neque vero contumelia in ipsum est, hac parte perforatum esse. Memini enim, pergebat, etiam quorundam de comoedia iamborum, quos a vobis didici,

Extrema enim loquacibus

Pertusa lingua est omnibus foramine.

In universum autem putamus, oratione Herculem perfecisse omnia,

πάντα ἡγούμεθα ἐξεργάσασθαι, σοφὸν γενόμενον, καὶ
 πειθοῖ τὰ πλεῖστα βιάσασθαι. καὶ τὰ γε βέλη αὐτοῦ
 οἱ λόγοι εἰσιν, οἶμαι, ὅξεις, καὶ εὐστοχα, καὶ ταχεῖς,
 καὶ τὰς ψυχὰς τιτρώσκοντες· πτερόντα γοῦν τὰ ἔκη
 7 καὶ ὑμεῖς Φατε εἶναι. τοσαῦτα μὲν ὁ Κελτός. Ἐμοὶ δὲ
 ἤνικα περὶ τῆς δεῦρο παρόδου ταύτης ἐσκοπούμην πρὸς
 ἑμαυτὸν, εἴ μοι καλῶς ἔχει, τηλικῶδ' ὄντι καὶ πάσαι
 τῶν ἐπιδειξέων πεπαυμένῳ, αὐθις ὑπὲρ ἑμαυτοῦ ψῆφον
 δίδοναι τοσούτοις δικασταῖς, κατὰ καιρὸν ἐπῆλθεν ἀνα-
 μνησθῆναι τῆς εἰκόνης. τέως μὲν γὰρ ἐδεδίειν, μὴ τινα
 ὑμῶν δόξαιμι κομισθῇ μειρακιώδη ταῦτα ποιεῖν, καὶ παρ'
 ἡλικίαν νεανιεύσθαι· κατὰ τις Ὀμηρικὸς νεανίσκος
 ἐπιπλήξει μοι, εἰπὼν τὸ,

Σὴ δὲ βίη λέλυται.

καὶ,

Χαλεπὸν γῆρας κατείληφέ σε,

Ἡπεδανὸς δὲ νύτοι θεράπων, βραδέες δέ τοι ἵπποι
 ἐς τοὺς πόδας τοῦτο ἀποσκώπτων. ἀλλ' ὅταν ἀναμνη-

*sapientem virum, & eloquentiae viribus pleraque expugnasse. Et
 tela ipsius orationes puto sunt, acutae, collineantes ad scopum,
 celeres, quibusque vulnerentur animi. Alata nempe verba vos quo-
 que esse dicitis. Haec tum Gallus. Mihi vero, cum apud me
 considerarem, deceretne huc me progredi, hoc aetatis
 hominem, quique hoc declamandi genus olim defuissem,
 & rursus de me calculum dare tot iudicibus; opportune
 in mentem venit eius imaginis memoria. Ante enim me-
 tuebam, ne cui vestrum viderer plane adolescentuli more
 istuc facere, & praeter aetatem iuvenari; ac deinde Ho-
 mericus aliquis iuvenis increparet mihi illud,*

Iam periit tua vis, gravis arripuitque senectus,

Invalidusque tibi famulus, tardique caballus,

in pedes hoc ultimum iaciens. Sed ubi recordor senis illius

σθῶ τοῦ γέροντος ἐκείνου Ἡρακλέους, πάντα ποιεῖν
 πράγνομαι, καὶ οὐκ αἰδοῦμαι τοιαῦτα τολμῶν, ἡλι-
 κιώτης ἂν τῆς εἰκόνος. Ὡστε ἰσχύς μὲν καὶ τάχος, καὶ 8
 κάλλος, καὶ ὅσα σώματος ἀγαθὰ, χαιρέτω, καὶ ὁ ἔρας
 ὁ σὸς, ὦ Τῆς ποιητὰ, εἰσιδὼν με ὑποπόλιον γένειον,
 χρυσοφαένων εἰ βούλεται πτερύγων, ἢ αἰτοῖς παρα-
 πετέσθω, καὶ ὁ Ἴπποκλείδης οὐ Φροντιεῖ. τῷ λόγῳ δὲ
 νῦν ἂν μάλιστα ἀνηβᾶν, καὶ ἀνθεῖν, καὶ ἀκμάζειν καθ'
 ὥραν εἴη, καὶ ἔλκειν τῶν ὠτων, ὅσους ἂν πλείστους δύ-
 νηται, καὶ τοξεύειν πολλάκις, ὡς οὐδὲν γε δέος, μὴ κε-
 νωθεὶς λάθοι ὁ γωρυτὸς αὐτῷ. ὁρᾷς ὅπως παραμυθοῦμαι
 τὴν ἡλικίαν, καὶ τὸ γῆρας τὸ ἑμαυτοῦ. καὶ διὰ τοῦτο
 ἐτόλμησα, πάλαι νενεωλκημένον τὸ ἀκάτιον κατασπά-
 σας, καὶ ἐκ τῶν ἐνότων ἐπισκευάσας, αὖθις ἀφεῖναι ἐς
 μέσον τὸ πέλαγος. εἴη δ', ὦ θεοὶ, καὶ τὰ παρ' ὑμῶν

5 Ὡ Τῆς ποιητὰ) Τὸν Ἀνακρέον-
 τα λέγει τὸν λυρικόν. V.

7 Ἴπποκλείδης) Παροιμία οὐ
 φροντίς Ἴπποκλείδῃ, ἐπὶ τῶν μὴ

πάνυ σπουδαίων ἡμῖν λεγομένη, ἀλ-
 λὰ κατὰ τὸ εὐκαταφρόνητον μετα-
 χειρίζομένων. V.

Herculis, ad agenda omnia provehor, nec me pudet ta-
 lium auforum, qui imaginis propositae aequalis sim. Ita-
 que robur, & celeritas, & pulchritudo, & quaecunque
 corporis bona sunt, valeant: ac tuus, Teie poëta, Cupi-
 do, intuens me, sensim canente mento, auratis veſtus, si vo-
 luerit, alis, aut aquilis praetervolato: ac non curabit Hippo-
 clides. At dicendi facultate vel maxime reiuvenescere, &
 florere, & vigere tempestivum fuerit, & auribus trahere,
 quam fieri possit, plurimos, & sagittas emittere saepius,
 cum metus non fit, ne imprudenti vacua fiat pharetra.
 Vides, quomodo meam ipse aetatem senectutemque con-
 soler. Et hac ipsa causa aufus sum subductum olim navi-
 gium iterum deducere, & pro copia instructum, in me-
 dium mare dimittere. Adspiret modo a vobis, Di, dextra

ἐμπνεῦσαι δεξιὰ, ὡς νῦν γε μάλιστα πλησιστίου τε,
καὶ ἐσθλοῦ, καὶ ἑταίρου ἀνέμου δεόμεθα, ἵνα, εἰ ἄξιοι
Φαινοίμεθα, καὶ ἡμῶν τὸ Ὀμηρικὸν ἐκεῖτο ἐπιφθέγγη-
ταί τις,

Οἴην ἐκ ρακέων ὁ γέρων ἐπιγουνίδα φαίνει.

5 Ἐπιγουνίδα) Ἐπιγουνὶς ἢ ἐπιτραφεῖσα δὲ εὐεξίαν ἀρξ τῷ γόνати. G.

aura! Nunc enim vel maxime implente vela, & bono, &
secundo vento indigemus, ut, si quidem digni videamur,
etiam nobis Homericum illud inclamet aliquis,

Quod semur e pannis senior tam vilibus effert!

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΗΛΕΚΤΡΟΥ

Ἡ ΤΩΝ ΚΥΚΝΩΝ.

ΗΛΕΚΤΡΟΥ περί καὶ ἡμᾶς δηλαδὴ ὁ μῦθος πέπεικεν, ¹ αἰγείρους ἐπὶ τῷ Ἑριδανῷ ποταμῷ δακρύειν αὐτὸ, θρηνοῦσας τὸν Φαέθοντα, καὶ ἀδελφὰς γε εἶναι τὰς αἰγείρους ἐκείνας τοῦ Φαέθοντος, εἴτα ὀδυρομένας τὸ μειράκιον, ἀλλαγῆναι ἐς τὰ δένδρα, καὶ ἀποστάζειν ἐπὶ αὐτῶν δάκρυον δῆθεν τὸ ἤλεκτρον. τοιαῦτα γὰρ ἀμέλει καὶ αὐτὸς ἀκούων τῶν ποιητῶν ἀδόντων ἤλπιζον, εἰ ποτε γενοίμην ἐπὶ τῷ Ἑριδανῷ, ὑπελθὼν μίαν τῶν αἰγείρων, ἐκπετάσας τὸ προκόλπιον, ὑποδέξασθαι τῶν δακρύων ὀλίγα, ὥς ἤλεκτρον ἔχοιμι. Καὶ δὴ οὐ πρὸ πολλοῦ, κατ' ἄλλο ² μέντοι χρεὸς, ἦγον δὲ ὅμως ἐς τὰ χωρία ἐκεῖνα, καὶ ἔδει γὰρ ἀναπλεῖν κατὰ τὸν Ἑριδανόν, οὗτ' αἰγείρους εἶδον.

D E E L E C T R O

S E U C Y C N I S.

DE electro nimirum nobis etiam fabula per-suasit, populos ad Eridanum flumen eam stillare lacrimam, quae de-plerent Phaëthonem, & sorores quidem esse populos il-las Phaëthonis, deinde, dum descent adolescentulum, mu-tatas esse in arbores, & stillare adhuc de illis lacrimam, ni-mirum electrum. Talia nempe ipse quoque cum audissem poëtis canentibus, sperabam, si quando essem ad Erida-num, me subitum populorum unam, & expanso sinu excepturum paucas lacrimas, ut electrum habeam. Et sane non ita diu est, cum alterius quidem rei causa, sed veni tamen in loca illa: oportebat enim adverso Eridano na-

πάνυ περισκοπῶν, οὔτε τὸ ἤλεκτρον, ἀλλ' οὐδὲ τοῦνομα
 τοῦ Φαέθοντος ἤδεσαν οἱ ἐπιχώριοι. ἀναζητοῦντος γοῦν
 ἐμοῦ καὶ διαπυνθανομένου, πότε δὲ ἐπὶ τὰς αἰγείρους
 ἀφ' ἑξομέβα, τὰς τὸ ἤλεκτρον ἐκδιδύσας; ἐγέλων οἱ ναῦ-
 ται, καὶ ἡξίουσαν σαφέστερον λέγειν ὅ, τι καὶ θέλωμι
 καὶ γὰρ τὸν μῦθον διηγούμενη αὐτοῖς, Φαέθοντα γενέσθαι
 Ἥλιου παῖδα, καὶ τοῦτον ἐς ἡλικίαν ἐλθόντα, αἰτῆσαι
 παρὰ τοῦ πατρὸς ἐλάσαι τὸ ἄρμα, ὡς ποιήσῃ καὶ αὐ-
 τὸς μίαν ἡμέραν· τὸν δὲ δοῦναι, τὸν δὲ ἀπολέσθαι ἐκ-
 διφρευθέντα· καὶ τὰς ἀδελφὰς αὐτοῦ πενθούσας ἐνταῦ-
 θά που, ἔφην, παρ' ἡμῖν, ἵνα περ καὶ κατέπεσεν ἐπὶ τῷ
 Ἠριδανῷ, αἰγείρους γενέσθαι, καὶ δακρύειν ἐπ' αὐτῷ
 3 τὸ ἤλεκτρον. Τίς ταῦτά σοι, ἔφασκον, διηγῆσατο ἀπα-
 τῶν καὶ ψευδολόγος ἄνθρωπος; ἡμεῖς δὲ οὔτε ἡνίοχόν
 τινα ἐκπίπτοντα εἶδομεν, οὔτε τὰς αἰγείρους, ἃς Φῆς,
 ἔχομεν. εἰ δὲ ἦν τι τοιοῦτον, οἶει ἡμᾶς δυὼν ὀβολοῖν ἕνεκα

vigare. Sed nec populos vidi, diligenter licet circumspi-
 ciens, neque electrum: quin neque nomen Phaëthontis no-
 verant incolae. Requirente enim me atque interrogante,
 quando veniremus ad populos, electrum reddentes? ride-
 bant nautae, postulabantque, uti clarius, quid mihi vel-
 lem, dicerem. Hic ego fabulam ipsis enarro, Phaëthon-
 tem fuisse Solis filium, & hunc, adultus cum esset, pe-
 tiisse a patre currus ipsius agendi facultatem, ut & ipse
 diem unum faceret: illum dedisse, hunc excussum curru
 periisse, & sorores ipsius dum lugerent hic circiter, dice-
 bam, apud nos, ubi etiam cecidit, apud Eridanum, po-
 pulos factas esse, & lacrimari propter eum succina. Quis
 haec tibi, dicebant, narravit impostor & mendax homo? Nos
 vero neque aurigam quemquam excidere vidimus, neque habemus,
 quas ais, populos. Si vero quid esset tale, putasne nos duorum

ἔρέττειν αὖν, ἢ ἔλκειν τὰ πλοῖα πρὸς ἐναντίον τὸ ὕδωρ, οἷς
 ἐξῆν πλαυτεῖν, ἀναλέγοντας τῶν αἰγείρων τὰ δάκρυα;
 τοῦτο λεχθὲν οὐ μετρίως μου καθίκετο· καὶ ἐσιώπησα
 διαισχυθεῖς, ὅτι παιδίου τινὸς ὡς ἀληθῶς ἔργον ἐπεπόν-
 θειν, πιστεύσας τοῖς ποιηταῖς ἀπίθανα οὕτω ψευδομένοις.
 ὡς μηδὲν ὑγιὲς ἀρέσκεσθαι αὐτοῖς. μιᾷς μὲν δὴ ταύτης
 ἐλπίδος οὐ μικρᾶς ἐψευσμένος ἠνιώμην, καθάπερ ἐκ τῶν
 χειρῶν τὸ ἤλεκτρον ἀπολωλεκώς· ὅσγε ἤδη ἀνέπλευτον
 ὅσα καὶ οἷα χρῆσομαι αὐτῷ. Ἐκεῖνο δὲ καὶ πάνυ ἀλη- 4
 θῶς ὥμην εὐρήσειν παρ' αὐτοῖς, κύκνους πολλοὺς ἄδον-
 τας ἐπὶ ταῖς ὄχθαις τοῦ ποταμοῦ. καὶ αὖθις ἡρώτων τοὺς
 ναύτας, (ἀνεπλέομεν γὰρ ἔτι) Ἄλλ' οἳ γε κύκνοι, πη-
 νίκα ἡμῖν τὸ λυγυρὸν ἐκεῖνο ἄδουσιν ἐφ' ἑστῶτες τῷ ποτα-
 μῷ, ἐνθεὶ καὶ ἐνθεν; Φασὶ γοῦν Ἀπόλλωνος παρέρρους
 αὐτοὺς ὄντας, ὠδικοὺς ἀνθρώπους, ἐνταῦθά που ἐς τὰ
 ὄρεα μεταπεσεῖν, καὶ διὰ τοῦτο ἄδειν ἔτι, οὐκ ἐκλαβο-

*obolorum causa remigaturos, aut tracturos adverso flumine navi-
 gia, cum divitibus nobis esse liceret, legendis populorum lacri-
 mis? Hic sermo non mediocriter me momordit. Et tacui,
 cum puderet me, cui re vera accidisset, quod puero, ut
 poëtis crederem improbabilia adeo mentientibus, ut sanum
 nihil illis placeat. Una igitur hac spe non parva falsus,
 aegre ferebam, quasi ex ipsis manibus electrum perdidis-
 sem, qui iam imaginatus fueram, ad quot res & quomo-
 do illo ufurus essem. Illud tamen, & quidem certo, puta-
 bam me apud illos reperturum, cycnos multos canentes
 in ripis fluvii: ac rursus interrogabam nautas, (nam adhuc
 adverso flumine navigabamus.) Verum cycni certo quando no-
 bis modulatunt illud carmen canunt adstantes hinc & hinc fluvio?
 Aiunt enim, illos Apollinis comites, homines canendi peritos,
 hic aliquando in volucres abisse, & proprietas adhuc canere, non
 Lucian. Vol. VII.*

5 μένους τῆς μουσικῆς. Οἱ δὲ σὺν γέλωτι, Σὺ, ἔφησαν,
 ὦ ἄνθρωπε, οὐ παύσῃ τήμερον καταψευδόμενος τῆς χά-
 ρας ἡμῶν, καὶ τοῦ ποταμοῦ; ἡμεῖς δὲ αἰεὶ πλεόντες, καὶ
 σχεδὸν ἐκ παίδων ἐργαζόμενοι ἐν τῷ Ἡριδανῷ, ὀλίγους
 μὲν κύκνους ἐνίοτε ὁρῶμεν ἐν τοῖς ἔλεσι τοῦ ποταμοῦ, καὶ
 κρῶζουσιν οὗτοι πάνυ ἄμουσον καὶ ἄσθενες, ὥς τοὺς κό-
 ρακας ἢ τοὺς κολοιοὺς Σειρήνας μὲν εἶναι πρὸς αὐτούς
 αἰδόντων δὲ ἡδύ, καὶ οἷον σὺ Φῆς, οὐδὲ ὅναρ ἀκηκόαμεν,
 ὥστε θαυμάζομεν πόθεν ταῦτα εἰς ὑμᾶς ἀφίκετο περὶ
 6 ἡμῶν. Πολλὰ τοιαῦτα ἐξαπατηθῆναι ἐνι, πιστεύοντας
 τοῖς πρὸς τὸ μείζον ἑκάστα ἐξηγουμένοις. ὥστε καὶ γὰρ ἰὺν
 θέδια ὑπὲρ ἑαυτοῦ, μὴ ὑμεῖς ἄρτι ἀφηγμένοι, καὶ τοῦ-
 το πρῶτον ἀκροασάμενοι ἡμῶν, ἤλεκτρά τινα καὶ κύκνους
 ἐλπίσαντες εὐρήσῃν παρ' ἡμῖν, ἔπειτα μετ' ὀλίγον ἀπέλ-
 θητε καταγελῶντες τῶν ὑποσχομένων ὑμῖν, τοιαῦτα
 πολλὰ κειμήλια ἐνεῖναι τοῖς λόγοις. ἀλλὰ μαρτύρομαι,
 16 Ἀλλὰ μαρτύρομαι) Ἀπὸ τοῦ βιβλίου. V. (Nota δοτική συνταγ-
 μίνον, habet C.)

*oblitos Musicae. At illi cum risu, Tu homo, inquit, non
 desines hodie mentiri de regione nostra atque fluvio? Nos vero
 semper navigantes, & a pueris inde fere opus facientes in Eri-
 dano, paucos quidem cychnos interdum videmus in palustribus ri-
 pis fluminis, & exocitant hi quiddam plane alienum a Musis,
 & imbecillum, adeo ut corvi vel graculi Sirenes sint ad illos.
 Canantes autem suavitier, atque ut tu ais, ne per somnium qui-
 dem audivimus. Itaque mirari subit, unde ista de nobis ad vos per-
 venerint. Multum decipi in talibus potest, si quis credat iis,
 qui in maius extollunt narrando omnia. Itaque ego etiam
 pro me nunc sum sollicitus, ne qui modo venistis, & iam
 primum nos auditis, electra quaedam & cychnos invenire
 apud nos cum speraretis, discedatis paulo post iridentes
 illos, qui, pretiosa id genus multa inesse nostris in oratio-
 nibus, vobis fuerant polliciti. At ego testor, talia me de*

ὥς ἐμοῦ τοιαῦτα μεγαλαυχουμένου περὶ τῶν ἐμῶν οὔτε
 ὑμεῖς, οὔτε ἄλλος πῶ ἀκήκοεν, οὐδ' ἂν ἀκούσειέ ποτε.
 ἄλλοις μὲν γὰρ οὐκ ὀλίγοις ἐντύχοις ἂν Ἡριδανοῖς τισι,
 καὶ οἷς οὐκ ἤλεκτρον, ἀλλὰ χρυσὸς αὐτὸς ἀποστάζει τῶν
 λόγων, πολὺ τῶν κύκνων τῶν ποιητικῶν λιγυροτέροις. τὸ
 δὲ ἐμὸν ὁράτε ἤδη ὅποιον ἀπλαῖκόν καὶ ἄμουσον, οὐδέ τις
 εἰδὴ πρόσσεστιν. ὥστε ὅρα μὴ τοιοῦτό τι πάθης μείζω περὶ
 ἡμῶν ἐλπίσας, οἷόν τι πάσχουσιν οἱ τὰ ἐν τῷ ὕδατι
 ὄρωντες· οἷόμενοι γὰρ τηλικαῦτα εἶναι αὐτὰ οἷα διεφαί-
 νετο αὐτοῖς ἄνωθεν, εὐρυνομένης τῆς σκιάς πρὸς τὴν αὐ-
 γήν, ἐπειδὴν ἀνασπᾶσσι, πολλῶ μικρότερα εὐρίσκον-
 τες, ἀνιῶνται· ἤδη σὺν σοι προλέγω, ἐκχέας τὸ ὕδωρ,
 καὶ ἀποκαλύψας τὰ μὰ, μηδὲν μέγα προσδοκήσης
 ἀνιμῆσεσθαι, ἢ σαυτὸν αἰτίασθαι τῆς ἐλπίδος.

meis rebus gloriantem neque vos, neque alium quemquam
 unquam audivisse, neque auditurum unquam esse. Alios
 quidem invenias non paucos, Eridanos quosdam, quibus
 non electrum, sed aurum ipsum orationis stillat, multum
 poëticis cyncnis modulatiores. Ego vero qualis sim, iam vi-
 deris, simplex, literarum expertus; neque cantus adest. Igi-
 tur vide, si quis maiora de nobis speras, ne tibi accidat,
 quod his, qui aquis submersa vident. Arbitrati enim, tan-
 ta esse illa, quanta desuper adspicientibus videbantur, di-
 latata a radiis umbra; cum extracta multo minora depre-
 hendunt, indignantur. Iam igitur tibi praedico, effusa aqua,
 & detegens me, ne quid magni te hausturum speres, aut
 spei *vanæ* culpam in te ipse conferas.

ΜΥΙΑΣ ΕΓΚΩΜΙΟΝ.

- 1 **Η** ΜΥΙΑ ἔστι μὲν οὐ τὸ σμικρότατον τῶν ὀρνέων, ὅσον ἐμπίσι, καὶ κῶνωψι, καὶ τοῖς ἔτι λεπτοτέροις παραβάλλειν ἀλλὰ τοσοῦτον ἐκείνων μεγέθει προῦχει, ὅσον αὐτὴ μελίττης ἀπολείπεται. ἐπτέρωται δὲ οὐ κατὰ τὰς αὐτὰ τοῖς ἄλλοις, ὡς τοῖς μὲν ἀπανταχόθεν κομᾶν τοῦ σώματος, τοῖς δὲ ὠκυπτέροις χρῆσθαι· ἀλλὰ κατὰ τὰς ἀκρίδας, καὶ τέττιγας, καὶ μελίττας, ἔστι μὲν ὑμενόπτερος, τοσοῦτον ἀπαλώτερα ἔχουσα τὰ πτερά, ὅσον τῆς Ἑλληνικῆς ἐσθῆτος ἢ Ἰνδικῇ λεπτοτέρα, καὶ μαλακώτερα· καὶ μὴν διήνθισται κατὰ τοὺς ταῶνας, εἴ τις ἀτενὲς βλέποι ἐς αὐτὴν, ὅπταν ἐκπετάσασα πρὸς τὸν
- 2 ἥλιον, ἐκπτερύσσηται. Ἡ δὲ πτῆσις οὔτε κατὰ τὰς νυ-

3 Ἐμπίσι) Ἐτερον κῶνωψ ἐμπί-
δος. καίτοι Ἀριστοφάνης ὁ κωμικός
τ' αὐτὸν φησὶ κῶνωπα καὶ ἐμπίδα,
ἐν Νεφέλαις. V. (Οἶόν ποτε τὴν
γνώμην ἔχειν τοὺς ἐμπίδας κατὰ τὸ

στόμ' ἄδειν ἢ κατ' οὐρρύγιον. G.)
In V. altero legitur sic: Ἐμπίσι)
Ἐμπίς ὁ ἐν τοῖς ὕδασι κῶνωψ. ὁ δὲ
κῶνωψ εἶδος ζαδίου.

MUSCAE ENCOMIUM.

NON est minima volucrum musca, in quantum culicibus diversi generis, & minoribus etiam insectis comparatur: sed tantum ista eae magnitudine superat, quantum ipsa ape minor est. Pennata est non eadem ratione, qua aliae volucres, ut plumis toto corpore velut comata sit, maiores autem pennas habeat in alis; verum instar locustarum, & cicadarum, apiumque, pinnas habet e membrana, tanto quidem molliores alis aliis, quanto Graeca veste Indica est tenuior & delicatior. Et sane floreat pavonum instar colores habet, si quis intente illam respiciat, cum expansis ad solem penis volatum meditatur. Volatus illius

κτερίδας εἰρεσία συνεχεῖ τῶν πτερῶν, οὔτε κατὰ τὰς
 ἀκρίδας μετὰ πηδήματος, οὔδε ὡς οἱ σφῆκες μετὰ ροι-
 ζήματος, ἀλλ' εὐκαμπὴς πρὸς ὅ, τι ἂν μέρος ὀρμήσῃ
 τοῦ αἵρος. καὶ μὴν καὶ κεῖνο πρόσθεστιν αὐτῇ, τὸ μὴ καθ'
 ἡσυχίαν, ἀλλὰ μετ' ὥδῃς πέτεσθαι, οὐκ ἀπηνῶς οἷα
 κωνώπων, καὶ ἐμπίδων, οὔδε τὸ βαρύβρομον τῶν με-
 λιττῶν, ἢ τῶν σφηκῶν τὸ φοβερόν, καὶ ἀπειλητικὸν ἐν-
 δεικνυμένης· ἀλλὰ τοσοῦτόν ἐστι λιγυρωτέρα, ὅσον σάλ-
 πιγγος καὶ κυμβάλων αὐλοὶ μελιχρότεροι. Τὸ δὲ αἰ- 3
 λο σῶμα ἢ μὲν κεφαλὴ λεπτότατα τῷ αὐχένι συνέχε-
 ται, καὶ ἔστιν εὐπεριάγωγος, οὐ συμπεφυκυῖα ὥσπερ
 ἢ τῶν ἀκρίδων· ὀφθαλμοὶ δὲ προπαγεῖς, πολὺ τοῦ κέ-
 ρατος ἔχοντες· στέρνον εὐπαγές, καὶ ἐκπεφύκασιν αὐτῇ
 οἱ πόδες, οὐ κατὰ τοὺς σφῆκας πάνυ ἐσφυγμένοι. ἢ
 γαστήρ δὲ ὠχύρωται καὶ αὐτῇ, καὶ θώρακι ἔοικε ζώνας
 πλατείας, καὶ φολίδας ἔχουσα. ἀμύνεται μέντοι οὐ
 κατὰ τὸ ὀρροπύγιον ὡς σφῆξ, καὶ μέλιττα, ἀλλὰ τῷ

est non qualis vespertilionum in perpetuo alarum remigio,
 neque locustarum instar cum saltu coniunctus, neque cum
 perstrepero impetu, ut vesparum, sed flexilis in quamcun-
 que partem aëris tendat. Etiam hoc illi inest, quod non
 silentio, verum cum cantu quodam volat, non infesto,
 qualis est culicum, neque graves fremitus apum, aut ter-
 ribiles minacesque vesparum imitante, sed in tantum est
 modulatio, quantum tuba atque cymbalis tibiae sunt pla-
 cidiores. Quantum ad reliquum corpus, caput tenuissimo
 canali continetur cervicibus, & circumactu est facile, non
 adnatum quale locustarum: oculi autem solide eminentes,
 multum habentes de cornu: pectus compactum, e quo
 enati pedes non omnino, ut in vespis, adstricti. Alvus mu-
 nita ipsa quoque est, thoraci similis, zonas latas & squa-
 mas habens. Uliciscitur se non circa novissimam alvi par-

στόματι, καὶ τῇ προβοσκίδι, ἣν κατὰ τὰ αὐτὰ τοῖς ἐλέ-
 Φασι καὶ αὕτη ἔχουσα προνομεύει τε καὶ ἐπιλαμβάνε-
 ται, καὶ προσϕύσα κατέχει, κοτυληδόνι κατὰ τὸ ἄκρον
 εἰοικυῖα. ἐκ δὲ αὐτῆς ὁδοὺς προκύπτει, ᾧ κεντοῦσα πίνει
 τοῦ αἵματος· πίνει μὲν γὰρ καὶ γάλακτος, ἡδὺ δὲ αὐτῇ
 καὶ τὸ αἷμα, οὐ μετὰ μεγάλης ὁδύνης τῶν κεντουμένων.
 ἑξάπους δὲ οὖσα, τοῖς μὲν τέσσαρσι βαδίζει μόνοις, τοῖς
 δὲ προσθίοις δυσὶ καὶ ὅσα χερσὶ χρήται. ἰδοὺς ἂν οὖν αὐ-
 τὴν ἐπὶ τεττάρων βεβηκυῖαν, ἔχουσάν τι ἐν ταῖν χερσῶν
 μετέωρον· ἐδώδιμον ἀνθρωπίνως πάνυ, καὶ καθ' ἡμᾶς.
 4 Γίγνεται δὲ οὐκ εὐθὺς τοιαύτη, ἀλλὰ σκώληξ τὸ πρῶ-
 τον ἦτοι ἐξ ἀνθρώπων, ἢ ἄλλων ζώων ἀποθανόντων· εἶτα
 κατ' ὀλίγον πόδας τε ἐκφέρει, καὶ φύει τὰ πτερὰ, καὶ
 ἐξ ἐρπετοῦ ὄρμεον γίγνεται, καὶ κροφορεῖ δὲ, καὶ ἀπο-
 τίκτει σκώληκα μικρὸν τὴν μυῖαν ὕστερον. σύντροφος δὲ
 ἀνθρώποις ὑπάρχουσα, καὶ ὁμοδαίτος, καὶ ὁμοτράπε-

3 Κοτυληδόνι) Κοτυληδόνες αἱ τοῦ πολύποδος πλεκταίαι. V.

tem, uti vespa, & apis, sed ore ac proboscide, qua eo
 modo, quo elephantī, instructa & ante se pascitur, & com-
 prehendit, & adhaerescens continet, cum acetabulo extre-
 ma parte sit similis. Ex illa vero dens emicat, quo ubi
 pupugit, potat sanguinem. Nam bibit quidem lactem quo-
 que: sed suavis illi etiam sanguis, cum dolore non magno
 eorum, qui punguntur. Sex pedes cum habeat, quatuor
 solis incedit; anterioribus autem duobus, velut manibus
 utitur. Videas igitur illam quadrupedem ingredi, ferentem
 manibus sublatum esculentum quiddam humano plane mo-
 re, atque ut nos. Nascitur non statim talis, sed vermis pri-
 mum, sive ex hominibus, sive animalibus aliis demortuis.
 Deinde paulatim & pedes profert, & pinnas gignit, & ex
 repente fit volucris: fit etiam gravis & vermiculum pa-
 rit, muscam paulo post futurum. Cum autem nutriatur cum
 hominibus, eorumque contubernio & mensa utatur, omnia

ζος ἀπάντων γεύεται πλὴν ἐλαίου. Θάνατος γὰρ αὐτῇ
 τοῦτο πιεῖν καὶ μέντοι ἐκείνορος οὔσα, (πάνυ γὰρ ἐς
 σθένος ὁ βίος αὐτῆς συμμεμέτρηται) τῷ Φωτὶ χαίρει
 μάλιστα, καὶ τούτῳ πολιτεύεται. νυκτὸς δὲ εἰρήνην
 ἄγει, καὶ οὔτε πέτεται, οὔτε ἄδει, ἀλλ' ὑπέπτηχε, καὶ
 ἀτρεμεῖ. Σύνεσιν δὲ οὐ μικρὰν αὐτῆς εἰπεῖν ἔχω, ὅπότεν
 τὸν ἐπίβουλον καὶ πολέμῳ αὐτῇ τὸν ἀράχην διαδο-
 δράσκη' λοχῶντά τε γὰρ ἐπιτηρεῖ, καὶ ἀντίον αὐτῷ ὄρῳ
 ἐκκλίνουσα τὴν ὁρμὴν ὡς μὴ ἀλίσκοιτο σαγηνευθεῖσα,
 καὶ περιπεσοῦσα ταῖς τοῦ θηρίου πλεκταναῖς. τὴν μὲν
 γὰρ ἀνδρίαν καὶ τὴν ἀλκὴν αὐτῆς, οὐχ ἡμᾶς χορὴ λέ-
 γειν, ἀλλ' ὁ μεγαλοφωνότατος τῶν ποιητῶν "Ὅμηρος"
 τὸν γὰρ ἄριστον τῶν ἡρώων ἐπαινεῖσαι ζητῶν, οὐ λέοντι,
 ἢ παρδάλει, ἢ οὐ τὴν ἀλκὴν αὐτοῦ εἰκάζει, ἀλλὰ τῷ
 θάρσει τῆς μυίας, καὶ τῷ ἀτρέστῳ, καὶ λιπαρεῖ τῆς
 ἐπιχειρήσεως· οὐδὲ γὰρ θράσος, ἀλλὰ θάρσος Φησὶν
 αὐτῇ προσεῖναι. καὶ γὰρ εἰργομένη, Φησὶν, ὅμως οὐκ

11 Ἰσχὺν Γραι. ἀλκὴν. G.

gustat praeter oleum; quippe quod bibisse illi mors est.
 Verum brevis aevi cum sit, omnino enim arctis vita illius
 terminis circumscripta est; luce gaudet maxime, & in ea
 versatur: noctu autem quietem agit, & neque volat, ne-
 que camit, sed contrahit se, & nusquam movet. Prudentiam
 illius non parvam in eo dico *inesse*, cum insidiatorem &
 hostem suum araneum effugiat. Insidiantem enim obser-
 vat, & contra intuetur, devitans impetum, ne reti illius
 capiatur, & in cirros bestiae incidat. Fortitudinem illius &
 robur nos dicere nihil attinet, sed poetarum magniloquen-
 tissimum. Homerum. Nam laudare studens Heroum prae-
 stantissimum, non leoni, aut pardali, aut apro, robur il-
 lius comparat, sed audaciae muscae, & intrepidis illius im-
 probisque conatibus. Neque enim audaciam ait illi inesse,
 sed fortitudinem. Nam etiam repulsa, ait, tamen non de-

ἀφίσταται, ἀλλ' ἐφίεται τοῦ δῆγματος. οὕτω δὲ πάντῃ
ἐπαινεῖ καὶ ἀσπάζεται τὴν μυῖαν, ὥστε οὐχ ἅπαξ, οὐδ'
ἐν ὀλίγοις μέμνηται αὐτῆς, ἀλλὰ πολλάκις, οὕτω κοσ-
μεῖ τὰ ἔπη μνημονευομένη. ἄρτι μὲν γὰρ τὴν ἀγελαίαν
πτησιν αὐτῆς ἐπὶ τὸ γάλα διέρχεται, ἄρτι δὲ τὴν Ἀθη-
ναίαν ὁπότε τοῦ Μενέλεω τὸ βέλος ἀποκρούεται, ὥς μὴ
ἐπὶ τὰ καιριώτατα ἐμπέσοι, εἰκάζων μητρὶ κηδαμένη
κοιμωμένου αὐτῇ τοῦ βρέφους, τὴν μυῖαν αὐτῆς ἐπεισά-
γει τῷ παραδείγματι. καὶ μὴν καὶ ἐπιβέτω καλλίστῳ
αὐτὰς ἐκόσμησεν, ἀδινὰς προσειπὼν, καὶ τὴν ἀγέλην
6 αὐτῶν ἔβη καλῶν. Οὕτω δὲ ἰσχυρά ἐστιν, ὥσθ' ὁπό-
ταν τι δάκνῃ, τιτρώσκει οὐκ ἀνθρώπου δέρμα μόνον, ἀλ-
λὰ καὶ βοῶς, καὶ ἵππου, καὶ ἐλέφαντα λυπεῖ ἐς τὰς
ρυτίδας αὐτοῦ παρεκδυομένη, καὶ τῇ αὐτῆς προνομαίᾳ
κατὰ λόγον τοῦ μεγέθους ἀμύσσουσα. μίξεως δὲ καὶ
Ἀφροδισίων, καὶ γάμων πολλή τις αὐταῖς ἡ ἐλευθερία
καὶ ὁ ἄρρη οὐ κατὰ τοὺς ἀλεκτρούνας ἐπιβάς εὐθύς

fifit, sed morsum appetit. Ita autem omnino laudat atque
amplexitur muscam, ut non semel, neque paucis men-
tionem illius. iniiciat, sed saepe; adeo commemoratione il-
lius ornantur versiculi. Nunc enim gregarium illius ad lac
volatum enarrat; nunc Minervam, cum defendit a Mene-
lao telum, ne in vitalia illius labatur, comparans matri
dormientem infantem suum carenti, muscam rursus com-
parationi inducit. Quin etiam appellatione pulcherrima eas
ornavit, dum *frequentes* dixit, & turbam illarum vocavit
gentes. Adeo autem robusta est, ut morsu vulneret non
hominis modo cutem, sed bovis etiam & equi. Quin ele-
phantem dolore afficit, intra rugas illius dum repit, & sua
proboscide proportionem magnitudinis suae fauciat. Coitus,
& Veneris, & nuptiarum multa illis est libertas: ac mas
non, ut in genere gallinaceo, cum inscendit, statim ite-

ἀπεπλήσθησεν, ἀλλ' ἐποχεῖται τῇ θηλείᾳ ἐπιπολύ· καὶ
 κείνη φέρει τὸν τυμφίον, καὶ συμπέτονται τὴν ἐνκέριον
 ἐκείνην μίξιν τῇ πτήσει μὴ διαφθείρουσαι. ἀποτμηθεῖσα
 δὲ τὴν κεφαλὴν μυῖα, ἐπιπολὺ ζῇ τῷ ἄλλῳ σώματι,
 καὶ ἔμπρους ἐστίν. Ὁ δὲ μέγιστον ἐν τῇ φύσει αὐτῶν 7
 ὑπάρχει, τοῦτο δὴ βούλομαι εἰπεῖν. καὶ μοι δοκεῖ ὁ
 Πλάτων μόνον αὐτὸ παριδεῖν ἐν τῷ περὶ ψυχῆς καὶ ἀθά-
 νασίας αὐτῆς λόγῳ. ἀποθανοῦσα γὰρ μυῖα τέφρας ἐπι-
 χυθείσης ἀνίσταται, καὶ παλιγγενεσία τις αὐτῇ, καὶ
 βίος ἄλλος ἐξ ὑπαρχῆς γίγνεται· ὡς ἀκριβῶς πεπει-
 σθαι πάντας, ὅτι καὶ κείνων ἀθάνατός ἐστιν ἡ ψυχὴ, εἴ-
 γε καὶ ἀπελθοῦσα ἐπανέρχεται πάλιν, καὶ γνωρίζει,
 καὶ ἐπανίστησι τὸ σῶμα, καὶ πέτεσθαι τὴν μυῖαν ποιεῖ
 καὶ ἐπαληθεύει τὸν περὶ Ἑρμοτίμου τοῦ Κλαζομενίου
 μῦθον, ὅτι πολλάκις ἀφείσα αὐτὸν ἡ ψυχὴ ἀπεδήμει

11 Ἀθάνατος) Ἐρρ' ἐς μυῖας, τοῦ δῆγματος λεπαρῶς, οὐτα δὴ καὶ
 βαμολόχε. G.

13 Πέτεσθαι τὴν μυῖαν ποιεῖ)
 Ὡς περ ἡ περὶ τοῦ τοῖς ἐγκωμίοις
 περιστεφομένη μυῖα οὐκ ἀφίσταται

αὐτὸς οὐκ ἀπίσχη, βαμολόχε, οὐ-
 δέποτε τοῦ φλυαρεῖν καὶ ἀποσκά-
 πτειν ἐς ἀνδρας τοὺς ἀγαθοὺς, ἀλλ'
 ἐς μυῖας. V.

rum defiluit; sed diu inequitat feminae, atque illa fert spon-
 sum, volantque una, neque illum in aëre coitum volatu
 disturbant. Praeciso capite musca diu vivit corpore reli-
 quo, & spirat. Quod autem maximum in natura illarum
 est, hoc iam volo dicere. Ac videtur mihi solum illud Pla-
 to praetervidisse in suo de anima illiusque immortalitate li-
 bro. Mortua enim musca insperso cinere refurgit, & in-
 staurata illi nativitas, atque alia de novo vita, contingit;
 adeo ut plane persuasum esse debeat, illarum quoque im-
 mortalem esse animam, siquidem etiam cum discessit, redit,
 & agnoscit, & suscitatur corpus, &, ut volet musca, efficit,
 & fidem conciliat illi de Clazomenio Hermotimo fabulae,
 animam illius saepe, ipso relicto, pro se peregrinatam,

καθ' ἑαυτήν· εἶτα ἐπανελθοῦσα ἐπλήρου αὔθις τὸ σῶμα,
 8 καὶ ἀνίστα τὸν Ἑρμότιμον. Ἀργὸς δὲ αὐτῇ καὶ ἄνετος
 οὔσα, τὰ ὑπὸ τῶν ἄλλων ποκούμενα καρποῦται, καὶ
 πλήρης αὐτῇ πανταχοῦ τράπεζα. καὶ γὰρ αἶγες αὐτῇ
 ἀμείλονται, καὶ ἡ μέλιττα οὐχ ἥκιστα μυΐαις ἢ ἀνθρώ-
 ποις ἐργάζεται, καὶ οἱ ὀψοποιοὶ ταύτῃ τὰ ὄψα ἡδύνου-
 σι, καὶ βασιλέων αὐτῶν προγεύεται, καὶ ταῖς τραπέ-
 9 ζαῖς ἐμπεριπατοῦσα συνεστιάται αὐτοῖς, καὶ συναπο-
 λαύει πάντων. Νεοττίαν δὲ ἡ καλίαν οὐχ ἐνὶ τόπῳ
 κατεστήσατο, ἀλλὰ πλάνητα τὴν πτῆσιν κατὰ τοὺς
 Σκύθας ἐπανηρημένη, ὅπου ἂν τύχῃ ὑπὸ τῆς νυκτὸς κα-
 ταληφθεῖσα, ἐκεῖ καὶ ἐστίαν καὶ εὐνὴν ποιεῖται. ὑπὸ
 σκότῳ μέντοι, ὡς ἔφην, οὐδὲν ἐργάζεται, οὔτε ἀξιοὶ λαν-
 θάνειν τι πράττουσα, οὐδὲ ἡγεῖται τι αἰσχρὸν ποιεῖν, ὃ
 10 ἐν Φωτὶ δρώμενον αἰσχυρεῖ αὐτήν. Φησὶ δὲ ὁ μῦθος καὶ
 ἀνθρώπον τινα Μυΐαν τὸ ἀρχαῖον γενέσθαι πάνυ κα-
 λὴν, λάλον μέντοι γε καὶ στωμύλην, καὶ ᾧδικὴν, καὶ

deinde reducem implevisse corpus, suscitasse Hermoti-
 mum. Iam ipsa musca vacua opere & solum alieno labo-
 re partis fruitur, ac plena illi ubique mensa. Nam & ca-
 prae illi mulgentur, & non minus muscis, quam homini-
 bus, laborat apīs: & coqui huic condiunt opsonia, & re-
 gibus ipsis praegustat, mensisque inambulans cum illis
 epulatur, & una fruitur omnibus. Pullitiam vero suam aut
 nidum non uno loco constituit, sed volatum erraticum
 Scytharum more suscipiens, ubicunque a nocte deprehen-
 ditur, ibi & larem sibi & cubile facit. Verum noctu, uti
 dixi, nihil agit, neque occulte cupit agere quidquam; ne-
 que putat quidquam se turpe facere, quod in luce factum
 pudori esse sibi debeat. Fertur etiam fabula, mulierem
 quandam, Muscam, olim fuisse, pulcherrimam, loqua-
 cem vero eandem atque argutam, & cantus amantem; ri-

αὐτέρῳ θῆναι γὰρ τῇ Σελήνῃ κατὰ τὸ αὐτὸ ἀμφοτέρως
τοῦ Ἐνδυμίωνος. εἴτ' ἐπεὶ κοιμώμενον τὸ μεῖράκιον
συνεχῶς ἐπήγειρεν ἐρεσχελοῦσα, καὶ ἄδουσα, καὶ κα-
μάζουσα ἐπ' αὐτὸν, τὸν μὲν ἀγανακτῆσαι, τὴν δὲ Σε-
λήνῃ ὀργισθεῖσαι, εἰς τοῦτο τὴν Μυῖαν μεταβαλεῖν
καὶ διὰ τοῦτο πᾶσι ἔν τῷ κοιμώμενῳ αὐτῇ τοῦ ὕπνου
Φθονεῖν, μεμνημένην ἔτι τοῦ Ἐνδυμίωνος, καὶ μάλιστα
τοῖς νέοις, καὶ ἀπαλοῖς καὶ τὸ δῆγμα δὲ αὐτὸ, καὶ ἡ
τοῦ αἵματος ἐπιθυμία, οὐκ ἀγριότητος, ἀλλ' ἔρωτός ἐστι
σημεῖον καὶ Φιλανθρωπίας. ὥς γὰρ δυνατόν ἀπολαύει,
καὶ τοῦ κάλλους τι ἀπανθίζεται. Ἐγένετο δὲ κατὰ τοὺς I I
παλαιούς καὶ γυνὴ τις ὁμώνυμος αὐτῇ, ποιήτρια, πάνυ
καλὴ καὶ σοφὴ καὶ ἄλλη ἐταῖρα τῶν Ἀττικῶν ἐπιφα-
νῆς, περὶ ἧς καὶ ὁ κωμικὸς ποιητὴς ἔφη, Ἡ Μυῖα ἔδακνεν
αὐτὸν ἄχρι τῆς καρδίας· οὕτως οὐδὲ ἡ κωμικὴ χάρις ἀπ-
ηξίωσεν, οὐδὲ ἀπέκλεισε τῆς σκηνῆς τὸ τῆς μυῖας ὄνομα,

3 Ἐρεσχελοῦσα) Ἡ φλυαρία, παρὰ τὸ ἔρριπτον ἐν τοῖς χεῖλεσιν ἔχειν. V.

valem autem Lunae in amando Endymione fuisse. Deinde
cum dormientem adolescentem subinde ludibriis suis, &
cantonibus, & comissionibus, excitaret, aegre tulisse
illum; iratam vero Lunam in hoc illam *animal* mutasse:
atque ideo omnibus illam nunc invidere somno, Endymio-
nis nimirum memorem, maxime vero iunioribus, tenerio-
ribusque. Morsus autem ipse, & illa sanguinis cupiditas,
non feritatis signum, sed amoris est, atque humanitatis.
Quantum enim potest, fruitur, & de pulchritudine decer-
pit aliquid. Fuit autem apud antiquos etiam mulier quae-
dam illi cognominis poëtria, pulchra sane, & docta; &
alia nobilis apud Athenienses meretrix, de qua Comicus
poëta dixit, *Istaec momordit Musca ad usque cor viri*. Ita ne-
que Comica venustas dedignata est, aut scena exclusit no-

οὐδ' οἱ γονεῖς ἠδοῦντο τὰς θυγατέρας οὕτω καλοῦντες.
ἡ μὲν οὖν τραγωδία καὶ σὺν μεγάλῳ ἐπαίνῳ μέμνηται,
τῆς μυίας, ὥς ἐν τούτοις,

Δεινόν γε τὴν μὲν μυῖαν ἀλκίμῳ σφένει

Πηδᾶν ἐπ' ἀνδρῶν σώμαθ', ὥς πλησθῇ Φόνου·

Ἄνδρας δ' ὀπλίτας πολέμιον τάρβειν δόρυ.

πολλὰ ἂν εἶχον εἰπεῖν καὶ περὶ μυίας τῆς Πυθαγορικῆς, εἰ μὴ γνώριμος ἦν ἅπασιν ἡ κατ' αὐτὴν ἱστορία.

- 12 Γίγνονται δὲ καὶ μέγισταί τινες μυῖαι, αἷς στρατιώτιδας οἱ πολλοὶ καλοῦσιν, οἱ δὲ κύνας, τραχύταται τὸν βόμβον, καὶ τὴν πτῆσιν ὠκύταται. αἶγε καὶ μακροβιώτατοί εἰσι, καὶ τοῦ χειμῶνος ὅλου ἄσιτοι διακαρτεροῦσιν, ὑπεπτηχυῖαι τοῖς ὀρόφοις μάλιστα. ἐφ' ὧν καὶ κέينو θαυμάζειν ἄξιον, ὅτι ἀμφοτέρα καὶ τὰ θηλειῶν καὶ τὰ ἀρρένων ὀρῶσι, βαίνοντες ἐν τῷ μέρει, κατὰ τὸν
- 6 Ταρβεῖν) Φοβεῖσθαι. V.

men muscae, neque puduit parentes ita vocare filias. Quin Tragoedia multa cum laude muscae memoriam usurpat, ut in illis:

Proh dedecus, si musca forti robore

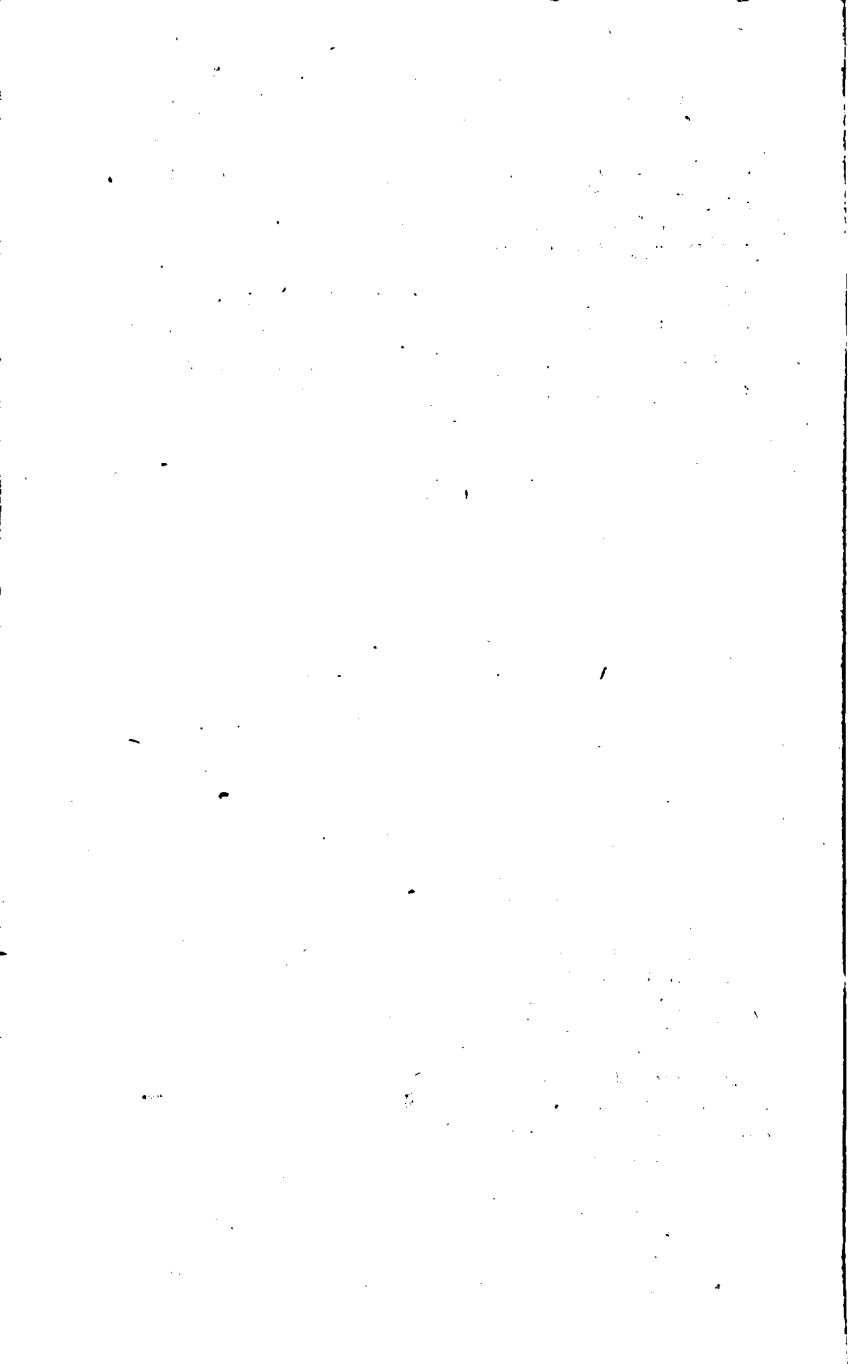
Corpus virorum amore caedis infilit:

Armatus hastam sed veretur hosticam.

Multa haberem dicere de Musca (Myia) etiam Pythagorica, nisi nota omnibus esset illius historia. Nascuntur etiam maximae quaedam muscae, *militares* vulgo vocant, alii vero *canes*, bombo asperrimo, velocissimo volatu, quae etiam longaevae admodum sunt, & tota hieme sine cibo durant, lacunaribus se insinuantes maxime, in quibus illud praesertim mirabile est, quod utrumque & marium opus & feminarum peragunt, mutuo se inscendentes, at

Ἑρμοῦ καὶ Ἀφροδίτης παῖδα τὸν μικτὸν τὴν Φύσιν, καὶ
 διττὸν τὸ κάλλος. πολλὰ δ' ἔτι ἔχων εἰπεῖν καταπαύ-
 σω τὸν λόγον, μὴ καὶ δόξω κατὰ τὴν παροιμίαν, Ἐλέ-
 Φαντα ἐκ μυίας ποιεῖν.

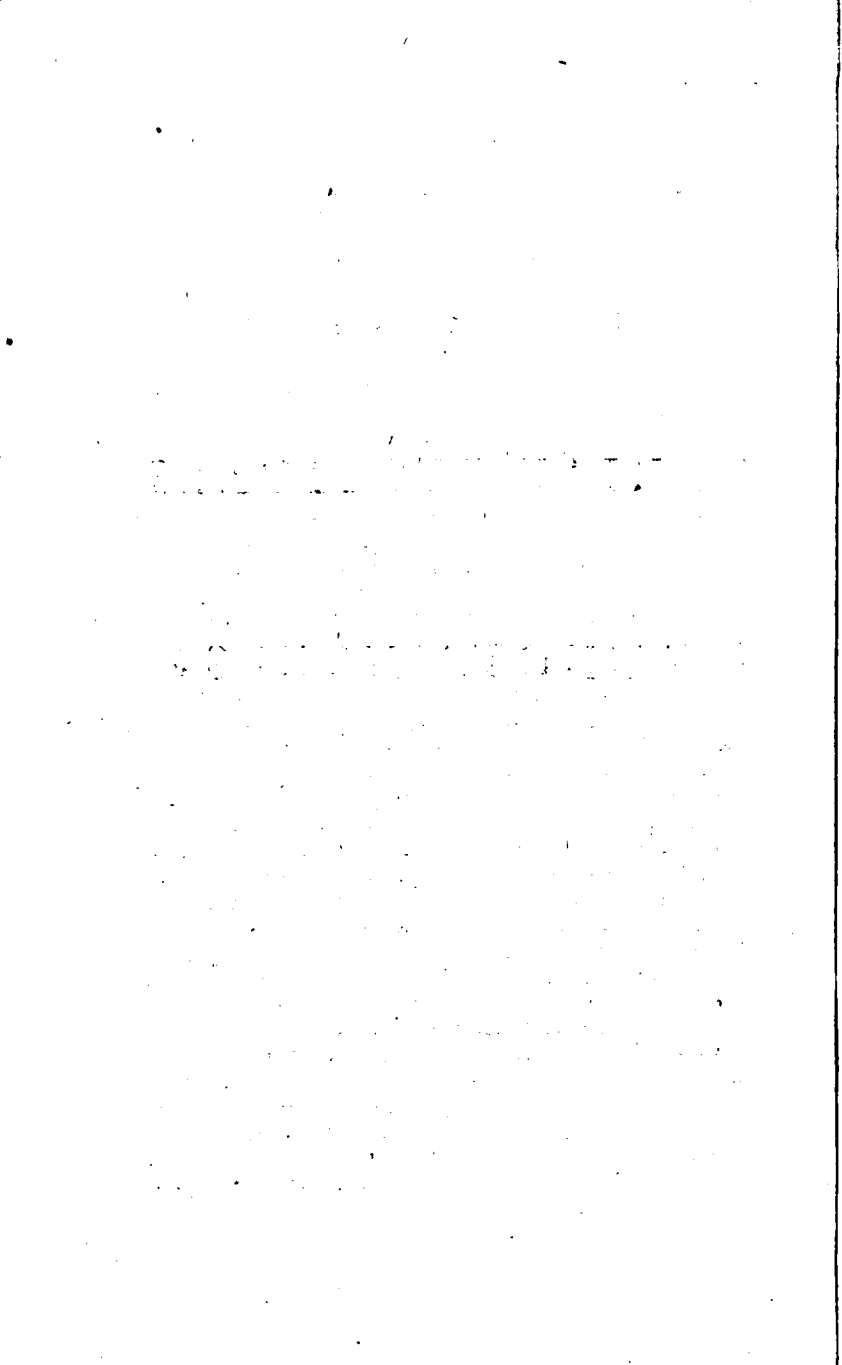
Veneris ille & Mercurii *Hermaphroditus* filius, mixta natu-
 ra, pulchritudine duplici. Multa cum superfint, quae di-
 cam, definam, ne, quod est in proverbio, *elephantem fa-*
cere ex musca videar.

VARIAE LECTIONES

ET

ANNOTATIONES

VARIAE LECTIONES

IN ICAROMENIPPUM.

Pag. 1. l. 4. MENIPΠΙΟΣ) Nomina personarum in *Fl.* in hoc opusculo nulla. Spatiis tantum distinguuntur. In *B. 1.* inscriptio est *Μενίππου καὶ ἑταίρου. ead. Σταδίου*) Omittit *P. l. 8. col. 1. Τὸ πτηνόν*) Hanc lacunam *V. Codicis* & seqq. ex *C.* supplevimus. *Solan. l. 13. col. 2. Εἰς μὴδὲν ὕγιος*) πρὸς μὴδὲν ὕγιους *C.* *Εἰς μὴδὲν ὕγιους V. l. 19. col. 1. Ὄρας*) ὤραν edita. Mutavit *Solan. ibid. l. 20. Οὕτως*) οὐ *Exc. G. Οὕτως* recte *C. ead. Εἰ πιστὶς ὕπαστι*) Pro his tribus ὑπέστη tantum *C. Pag. 2. l. 1. Που*) Non legitur in *O. l. 2. Δὲ ἀπὸ*) δ' ἀπὸ *O. l. 3. Τὴν τοῦ*) τὴν abest ab *O. ead. Ἀνοδος*) Sic edd. omn. Ἀνοδος *O. l. 8. Σταθμούς*) σταδίου *Graev. frustra. ead. Τινὰς*) Abest a *Fl. l. 20. col. 1. ζ')* ζ' *Exc. G.* quod ipse excerptor Bruno exponit septem cum semisse. *ζστ'* est in *V. ead. col. 2. Ὑποξενίζοντας*) ὑποξενίζοντας editum ante, & διαλεγόμενους. Emendavit *Solan. Pag. 3. l. 5. Μακρόν γε τὸν*) Hoc habent *Fl. I. Ald. H. S. &c. Μακρόν τινα τὸν P. & marg. A. 1 W. l. 7. Λέγειν*) λαλεῖν *P. l. 17. col. 2. Ὑπὲρ τὴν*) ὑπὲρ διὰ τὴν edita. Sed cum abesset διὰ in *G. C. & V.* merito deleui, quod vel sine *Codd.* delendum erat. *Reitz. Pag. 4. l. 3. Οὐρανιόνων*) οὐρανίων male *Fl. l. 6. Καὶ*) Abest a *Fl. Pag. 5. l. 5. Καταπεσόν*) πεσόν tantum *Fl.* Vulgaræ vero favet *P. l. 11. Ἀκήρωτα*) Bene *I. & V. 2. Ἀκήρωτα* cert. male. Ἀκύρωτα *marg. A. 1. l. 16. col. 1. Ὅτε*) Bene sic dedit *Solan.* cum antea ederetur ὅτι. *Pag. 6. l. 3. Δίειμι*) Nil mutant edd. *l. 6. Μὴ δὲ*) Sic *Fl. I. H. 1. B. 1. Μὴ δὲ P. S. l. 15. Ἀποβλέπειν*) ἀναβλέπειν *Fl.* Vulgatum servat *P. Pag. 7. l. 14. Ὑπελάμβανον*) ὑπολάμβανον *P. sola. Pag. 8. l. 9. Καταμαθεῖν*) μαθεῖν *Fl. l. 12. Καὶ τέλη*) Non habet *Fl. l. 16. col. 1. Ὑψαγόρας*) ὕψαγόρας bis editum antea. Correxerit *Solan. Pag. 9. l. 2. Αὐτοῦ*) αὐτοῦ edd. priores. Cum tamen mox recte πρὸς αὐτοῦς. *l. 16. Ὅπσοι στάδιοι*) Nil variant edd. *l. 17. col. 1. Τερατουργίαν*) τερατουργίας, ματαιολογίας ed. *Cler. Emendavit Solan. Pag. 10. l. 6. Αὐτὸν ἐπιμετροῦν* *Lucian. Vol. VII.*

τες) ἀναμειβόμενοι *Fl.* omisso αὐτόν. Vulgatum est in *P.* *l.* 15. καὶ τοῦ ἡλίου) Sic edd. praeter *Fl.* a qua melius abest καὶ. *l.* 15. Ἐξ ἧς) ἐξ ἰσοῦ *L.* Vulgatam servat *Fl.* *l.* 17. Ἀγνοῶν) Male sic edebatur: Οὐρανογνώμων) ἀνόητος. Sed in *Mf. V.* recte ad ἀγνοῶν referebatur. *Solan.* *Pag.* 11. *l.* 2. Πάνυ πολὺ) Sic edd. excepta *I.* quae παμπολύ. Unde πάμπουλυ facit *Solan.* Παμπολύ marg. *A.* 1. *l.* 3. Ἀγέννητος) Bene sic *Fl. P. H. & c.* Ἀγέννητος *I.* *l.* 15. col. 1. Εἰ ἐν γειτονία) Aliter nostri *Luciani* Codd. & quidem melius: quod *C.* etiam confirmat. *Solan.* *Pag.* 12. *l.* 2. Τέλει) τέλειον *L.* Vulgata est in *Fl.* *l.* 5. Αὐτοῦ) Restitui ex marg. *A.* 1. & *Pell.* & *Gronov.* Αὐτῶν est in *P.* & edd. omnia. *l.* 7. Ἐδόξασε) ἐδίδαξε *Fl.* quod melius puto. *l.* 15. col. 1. Τὸ ἦδ' ἢ) δ' ἦδ' ἢ lectum ante. Mutavit *Solan.* *ibid.* *l.* 16. Γινόμενον) ἠνωμένον *C.* *ead.* col. 2. Πυθαγόραν) Πυθαγόρας edita male. Correxuit *Solan.* *l.* 18. col. 1. Παρεχομένης) παρεχόμενος voluit *Solan.* nescio quare. *Reitz.* *ead.* col. 2. Σωκράτην) Et hic Σωκράτης ed. *Cler.* male. *Pag.* 13. *l.* 5. Οἱ τῆς) Sic ex *L.* & *B.* 2. dedi. *Oἱ* edd. cett. *Oἱ Fl.* *l.* 7. Παρηβηκτάς) παρηνοκτάς male *Schol.* *l.* 16. col. 2. Παρηβηκτάς) παροινούκτας edebatur ante, sed non fas erat eundem errorem repetere. *Reitz.* *l.* 18. col. 1. Αὐτὸς) αὐτὸν & ἀσώματον male editum ex *V.* Iam correxi ex *C.* *Reitz.* *ibid.* *l.* 20. Ταῦτα) ταύτης erat in edd. Correxuit *Solan.* *ead.* col. 2. Συνεσέρχεται) συνεξέρχεται *V.* quod in impr. recte mutatum videtur. *Solan.* *Pag.* 14. *l.* 1. Ἡγυγνείας) Sic *L. Fr. Fl. P. H. B.* 1. *S. Ald.* *l.* 15. col. 1. Εἰ ληπτὸς) In *Coll.* praemittitur Ὅρα τοῦ *Λυκιανοῦ* ἀθεότητα. *ibid.* *l.* 16. Οὐπὲρ) ὑπὲρ ediderat *Cler.* Mutavit *Solan.* *ibid.* *l.* 17. Συνέστη) συνέστησε edita. Mutavit *Solan.* *l.* 18. col. 2. Πλάττει) πράττει lectum ante. Merito correxit *Solan.* *Pag.* 15. *l.* 1. Διαρκέσαι πρὸς μέγ.) Ita etiam esse in *P.* & *Fl.* notat *Solan.* Sed διαρκύσαι invenio in marg. *A.* 1. *l.* 7. Τὸ πρῶτον) τοπρῶτον edd. quaedam. *l.* 8. Ὑπερταῶν) Ἀν' ὑπερέττων; *Pell.* *l.* 13. Κατεπτόμην) κατεπτόμην *B.* 1. *ead.* Ὑψηλὰ) Deest in *Fl.* *l.* 16. Ἄνω) ἂν *Fl.* *Pag.* 16. *l.* 1. Δ' οὖν) οὖν *Fl.* Vulgatam ceterarum firmat *P.* *l.* 13. Ἰπποπόλιν) ἱπποπόλιν edd. priores, male. *l.* 15. col. 2. Παρατεῖνον) παρατείνόμενον edita. Mutavit, non addens unde, *Solanus.* *ibid.* *l.* 16. Ἦν) Νον aderat in impress. Adiecit *Solan.* *ibid.* *l.* 17. Κοιπομένου) Legendum arbitror κοιπομένου, vel κοιπομένου. *Reitz.* *l.* 18. col. 1. Τεμπῶν) Τεμπῶν edebatur antea male. *ead.* col. 2. Θρηκῶν) Θράκων ante edebatur; sed iam ad *Luciani* textum accommodavi. *Reitz.* *Pag.* 17. *l.* 5. Τοῦτο εἰδῶμεν) τοῦτ' ἰδῶμεν *O.* *l.* 7. Πέρι γῆς τε)

τε περί γῆς O. Τε π. γ. τὲ Fl. l. 9. Εἰλάζεις) εἰλάζει O. l. 12. Δόκει) Et sic legere Fl. notat Solanus. Sed & habent I. P. H. &c. l. 15. Τὸν Ῥοδίον) τῶν Ῥοδίων O. Nil mut. edd. Pag. 18. l. 4. Ὑποστίλβον) ἀποστίλβον O. & marg. A. 1. Nil mut. Fl. &c. l. 6. Μοι) Deest in O. Pag. 19. l. 1. Ὡθῆς) ῥήθεις O. l. 3. Νεοττίας) νεοττίας O. l. 7. Ἐφικνουμένης) ἀφικνουμένης male O. l. 10. Σοφὸς) φυσικὸς O. l. 15. Οὔτις) οὔτι male Fl. Pag. 20. l. 3. Δεῦρο) δεῦρ' O. l. 8. Καταπτώμαι) Sic Fl. H. P. Κατάπτώμαι I. & P. Pag. 21. l. 1. Γε) σε O. l. 2. Δέσῃ) δέσει Fl. l. 4. Ἀετοῦ) αἰετοῦ O. l. 5. Τί οὖν) τί δ' οὖν melius O. l. 6. Ἀετὸς ἐστὶν ὄξυωπέστατος) αἰετὸς ἐστὶν ὄξυωπέστερος O. l. 7. Ἀρτίον δέδορκε) ἀντιδέδορκε O. l. 8. Ἀετὸς) αἰετὸς O. l. 9. Ἀκτίνας) ἀκτίνοὺς male O. l. 11. Ἀετοῦ) αὐτοῦ S. ead. Γε) Abeft a Fl. l. 12. Ἐσκευασμένος) ἐνεσκευασμένος O. l. 15. Βασιλίδν) βασιλέα O. l. 18. col. 2. Ἀέρα) ἀνδρα legabatur sine sensu. Ἀερα. inde fecit Solanus. Ego ἑέρα. Reitz. Pag. 22. l. 2. Γὰρ) δὲ Fl. Δ' O. l. 4. Ἄλις) ἄλης male I. l. 11. Πάμμεγα περίελαμ) πᾶμπολι περίελ. O. Μέγα περιελ. P. l. 14. Ὅποσα) ὅσα Fl. Vulgatum firmat P. l. 19. col. 1. Πτολεμαίων) Sic accommodavi ad Lucian. Nam Πτολεμαίω editum ante. Reitz. Pag. 23. l. 1. Δὲ) Deest in O. ead. Μητρὶ) μητρὶ Fl. male. Prius cett. & P. Ἀδελφῷ Coll. l. 2. Ἀλέξανδρον) Ἀλί. O. l. 7. Σπαρτίνος) Σπατινός O. & Fl. Vulgata est in cett. & P. l. 9. Κατηλομήνους) Nil mut. I. Fl. Fr. P. Pag. 24. l. 3. Μισδοῦ) Sic P. L. O. Μισδῶν editum ante, nec male. l. 4. Ἀσκληπείου) Ἀσκληπιοῦ O. l. 8. Ἀπαρτῶντας) Sic I. Fl. Fr. P. &c. l. 11. Σοι) Deest in O. l. 12. Παρεσχῆσθαι) παρεχέσθαι P. l. 14. Δυσχερές) Omisit O. l. 15. Οἶα) ὅσα Fl. male. Οἶα cett. & P. l. 19. col. 1. Τερπωλὴν) τερωπολὴν lectum antea misere. ead. col. 2. Εὐσυχίας) εὐσυχίαις edita prave. Pag. 25. l. 2. Ἐν γειτόνων) ἐγγειτόνων O. l. 7. Δὲ) Omisit O. l. 16. col. 2. Ἀλφίτων) ἀλφίτου edita. Et mox συγχείμενον pro συγκεραμένον. Quae ex C. emendavit Solanus. *ibid.* l. 17. Ἀπὸ πολλῶν) Et hoc & reliqua ex C. emendavit idem. Vulgatum enim erat ex V. Ἀπὸ πολλῶν λέγει ἐκ πολλῶν συγχεῖσθαι τὸν βίον. Pag. 26. l. 2. Πλευσίον) πλεσ. cum duabus virgulis transversis O. l. 10. Ἀλλὰ — κινουμένων) Oſto haec verba defunt in O. l. 13. Σιωπῶντες) σιωπῶντες I. l. 14. Καὶ ἀτακτον) Omisit O. l. 15. Καὶ πολυειδεῖ) Defunt in O. & Fl. Pag. 27. l. 3. Τὸ) Abeft ab O. l. 5. Ἀχαρῆσι) Ἀχαρνοῖσι O. l. 7. Τετάρων) τεσσάρων O. l. 12. Κυνοῦριαν) Κυνεσουργίαν edd. & O. l. 13. Φακῷ Αἰγυπτίου) Αἰγυπτιακοῦ φακοῦ O. Pag. 28. l. 4.

*Αν ἀγέλων) ἀνεγέλων *Fl. & O.* *l. 13. Τὴν*) Non adest in *O.*
l. 16. Μουσικοὺς) *δημαγωγούς* iterum, male *O.* *Pag. 29. l. 2.*
Δοκεῖ) Deest in *O.* *l. 5. Τούς*) Omitit *O.* *l. 7. Καταγεγέλα-*
στο) κατέγελαστο *Fl.* (κατέγεγέλαστο *S. & B. 4.*) *l. 8. Ἀνε-*
πτώμην) ἀνεπτώμην *Pell.* *l. 10. Οὕτω* *l. & V. 2. Vul-*
gatam ceterar. fervat O. ead. Ἀνεκλύθειν) ἀνεκλύθειν *l. ma-*
le. l. 22. col. 2. Βαστάσαι) βαδτάξαι *V. Pag. 30. l. 1. Ω*) ἡ-
δη O. l. 4. Τίνα αἰτίαν) τίνα τὴν αἰτίαν *O. l. 8. Μοι*) μου *Fl.*
Μοι φασὶ O. l. 9. Τοῦ) γὰρ *H. Γούν Marc. male. Τοῦ Fl. B. 1.*
I. P. & c. l. 10. Μου) Deest in *O.* *l. 13. Αὐτοῖς*) Abest ab *O.*
-l. 18. Τὸ φῶς) Ad aliena verba relatum hoc Scholion in se-
 dem reduxit Solanus. *Pag. 31. l. 2. Τῆς*) Abest a *Fl.* adest in
 cett. & *O.* *l. 6. Ἐνασχνημονούντας*) Et sic *Fl.* cum cett. *l. 9.*
Μετοικῆσαι) μετοικίσαι *O. l. 13. Ἐκείνους*) ἐκείνος *O. l. 15.*
Περιπάτω) τοῖς περιπάτοις *O. P. l. 16. Πρὸς*) παρ' *O. l. 18.*
col. 1. Τὴν ἑκάστου) Ante hæc verba in editis addebatur: ἀ-
 λὰ κἄν τίνα ἴδω αὐτῶν. Quæ Solanus merito delevit. *-l. 19.*
col. 2. Ἴνα) Hoc Scholium in *V. & impr.* prave ad ἵνα μὴ δει-
 ξω referebatur, quod præceffit. Ego vero suo loco reddidi.
Solan. Pag. 32. l. 2. Μὲν) τὴν *S. & B. 4. ead. Ἐπὶ*) Aberat in
P. H. & O. Aderat in Fl. l. B. 1. S. l. 3. Μὲν) μοι marg. *A. 1.*
 ante μὲν inferit. *l. 9. Ἀετὸς*) Iam & sic *O.* cum quater ante
 αἰετός. *Pag. 33. l. 3. Ἐπτερομένους*) ἐπαιρομένους *O.* Sed ea-
 dem manus superscripsit vulgatam lect. *l. 4. Τε*) Abest a *Fl.*
l. 11. Παρὰ) Sic *l. Fl. S. Παρὰ* al. male. *l. 16. col. 1. Ἀφίξε-*
σθαι) ἀφίξασθαι edita. Ad Lucian. accommodavit Solanus.
Pag. 34. l. 2. Οὐν) Non compareret in *O.* *l. 3. Ἐπανεῖς*) ἐπανεῖς
O. l. 4. Ὅπου) Desideratur in *O.* *l. 15. col. 1. Ἐπιέλκῃς*) Θεο-
 μάχοι ὄντες addit *C. ibid. l. 21. Ἀλαέως*) Vulgabatur Ἀλοέως.
 Emendarat Solanus. *ibid. l. 22. Τὰ τῶν οὐρανίων*) Distantiam
 lunæ altera, & solis a luna. *C.* Unde patet aliter legisse. *Sol-*
lan. Pag. 35. l. 3. Ὑμῶν) Nihil hic variare edd. notat Solanus.
l. 5. Ἐτι λείπεται) ἐπιλείπεται *Fl. & marg. A. 1.* Nil mutat
P. l. 6. Ἐλλείπειν) ἐλλείπειν *O. l. 13. Ἐχων*) ἔκων *P.* Sed
 prius *l. Fl. B. 1. H. S. ead. Φιλόκαινον*) Hoc revocavi ex *Fl.*
 Schol. & Coll. & marg. *A. 1.* Cum φιλόνεικον edd. cett. ha-
 berent. *l. 14. col. 1. Τοσούτων*) τοιούτων edita male. *ibid.*
l. 15. Ἐπετέλουν) ἐπιτέλουν legebatur. Correxerat Solanus.
ibid. l. 17. Μειλιχίω) Μειχίλω ante lectum prave. Mutavit
 Solanus. *ibid. l. 19. Μεγαλουργίαν ἀπορούντων*) Sic *G.* re-
 cte. In *V.* aliter, μεγαλουργίας ἀπόρουν scil. ut ante vulga-
 tum erat. Prius igitur recepi. *Reitz. l. 23. col. 2. Φιλόκαινον*)

Prava Codicis V. scriptura. Solan. Γραι. φιλόκαινον O. Cum ex V. φιλόκαινον in Schol. recte exhibuisset Cler. adscripserat Solanus, pravam hanc esse scripturam. Sed plane contra suam ipsius sententiam; & veritatem: nam in ipso Luciano φιλόκαινον recte recipi iuber. Quare aut ante haec Scholia elaboravit, quam Luciani textum excussit, aut imprudens Vossiani Cod. lectioni appinxit id, quod lectioni Cod. G. appictum oportuit. Reitz. Pag. 36. l. 4. Τη δὲ Fl. Vulgatum tenet P. l. 10. Ταῦτα) τούτοις O. & Fl. Vulgatae assentitur P. l. 11. Παριστᾶσιν) περιστᾶσιν male O. ead. Ὡς περ) Desideratur in O. l. 15. col. 1. Ἡ Πίστα) Hoc Schol. male ad aliena verba relatum suo loco reddidit Solan. l. 18. col. 2. Τῶν Πλάτωνος) τοῦ Πλάτωνος vulgabatur, τῶν rescripsit Solan. addiditque haec esse corrupta. In C. vero sic legi: οὐδὲν ἥττον τῶν Πλ. ν. τ. χ. ἐπιφέροντες. Pag. 37. l. 1. Ἄττα) Sic edd. vulgo & P. Ἄμα O. & Fl. l. 2. Ἐς τὸ) ἐς τι O. l. 4. Ἐοικυῖαι) εἰοκῦαι male l. ead. Πόματα) πτόματα O. & mox iterum πτώμα. l. 7. Ἐύχοντο) εὐχονται marg. A. 1 W. l. 11. Ὡς εὖ) Ὡς Codd. O. P. l. 12. Φαίν) ἔφη O. l. 16. Ἥτοι) ἐτι male O. Pag. 38. l. 3. Ἀνένευσε) ἀνένευε Fl. l. 7. Δὲ) δὲ S. l. 10. Αὐτῶν) αὐτὸν Fl. male. Vulgarum cett. asserit P. l. 16. col. 1. Ἐπεπόνθει) ἐπεπόνων lectum antea prave. l. 20. col. 2. Συγκατάθεσιν) Et hoc restitutum, cum legeretur vulgatum συγκαθεσιν. Pag. 39. l. 7. Ποιεῖν) πορεύειν G. P. & marg. A. 1. Ποιεῖν edd. & O. ead. Τήμερον) Διήμερον O. l. 8. Νιφέτω) ἰφέτω male P. l. 9. Βορέας) βορρᾶς Fl. Nihil mut. P. l. 15. Ἄττιν) Ἄττιν O. solus. l. 18. Τοὺς μετοίκους) Et hoc Schol. male ad verba κατέκλινε παρὰ τὸν Πάνα relatum, in ordinem revocavit Solan. Pag. 40. l. 1. Μύρτα) μύρα Marci. Nil mut. edd. l. 5. Ποι) πόν O. l. 6. Δὲ) καὶ male S. Recte δὲ P. H. I. aliaque. l. 8. Οὐτε πίν.) οὐ πίν. O. Nil mut. edd. & Homer. l. 13. Σειληνός) Σιληνός O. l. 14. Τῆς) τὰς G. Τῆς edd. & O. Pag. 41. l. 1. Τοῦ) τῶν O. P. & marg. A. 1. l. 2. Ὑποβεβρεγμένοι) ὑ—ος O. l. 4. Εὐδον) εὐδον l. & P. male. ead. Ἐχε) εἶχε l. ceteraeque male, cum O. Ἐχε P. Ἐχει B. 2. l. 6. Φύει) φύσει O. & marg. A. 1 W. l. 7. Γίνεται) ἐγίγνετο O. Ἐγένετο Fl. Ἐγίγετο marg. A. 1. l. 12. Κοινάσασθαι) Sic Fl. B. γ. l. H. Ald. S. Κοινωρήσασθαι P. cum O. & marg. A. 1. l. 13. Γε) τὰ O. Plane omittit Fl. l. 15. Πλέον) πλέον O. Pag. 42. l. 5. Σταῖκους ἀνομάμασιν) ἑαυτοὺς videtur addendum. Pell. l. 7. Πολλᾶ) Sic plerique scripti & editi. Πολλῶν O. Πολλὰ Fl. l. 11. Ἐοικότες) ἐμοφείς Coll. & O. l. 12. Ἀρέλης) ἀφελγ τις

O. l. 18. Ὑπόμορον, Δυσδαρόντα) Pravis & hic ufus est Codicibus: sic tamen etiam Coll. G. nisi quod *δυσδαρὲς* habent. Solan. Pag. 43. l. 9. Ἐνὶ) ἐν male O. l. 11. Ἐμμεμαλ.) ἐμμεμαλ. Fl. ead. Λοιδοροῦσι) ἐνειδίζουσι O. & P. l. 13. Ἰταμώτατος) Recte sic O. Ἰταμώτατος edd. omnes male. l. 16. Δὴ) Deficit in O. Pag. 44. l. 4. Ἀνυπόδετος) Sic edd. vett. omnes. Ἀνυπόδετος S. & Amst. l. 10. Ἡμῖν) ὑμῖν Fl. sola. Pag. 45. l. 4. Ἡμῖν) Receptum ex Fl. Ὑμῖν cert. l. 12. Ἐπηγγειλάμην) περιηγγειλάμην P. ead. Οὐν ἀρχομένου) ἀρχομ. οὐν Fl. l. 19. col. 1. Εἰς τὸ ἐξῆς) In altero Vossiano partem huius Scholii priorem tantum inveni, in altero posteriorem: quare in unum iam contraxi. Reitz. Pag. 46. l. 11. col. 2. Ὁ Κυλλήνιος) Ad alia verba relatum hoc Schol. in sedem propriam revocarat Solanus.

IN BIS ACCUSATUM.

Pag. 48. l. 1. Πανήμεριος) πανήμερος Fl. l. 3. Κνήσασθαι) ἀλφαισασθαι G. Ἀλφῆσασθαι P. l. 7. Ἀσπρὶ) Ita S. P. P. & marg. A. 1. Ἀσπρία cert. edd. l. 8. Τε αὐ) Non legitur in Fl. l. 10. Ἐκκεκώφεται) Restitui ex B. 2. V. 2. & S. Ἐκκεκώφεται enim cert. omnes. l. 13. Μεταβαίνει) μετέρχεται Fl. Nil mut. P. l. 16. Διασεισαμένη κελύκη) Διασεισάσα κελύκη P. & marg. A. 1. Pag. 49. l. 2. Ὅπῃσα ἐπὶ πείρᾳ) ὅσα ἐπὶ πείραν P. πείραν etiam P. Sed πείρα Fl. I. H. B. 1. Fr. S. l. 8. Φυσουργοῦντας) φυσσῶντας vel φυσουργοῦντας coniicit Solanus. l. 9. Δικμῶσιν) Pell. potest etiam legi λειμῶσιν, sensu optimo. l. 13. Συντελοῦσι) συντελοῦντες P. Ευντελοῦντες marg. A. 1. Pag. 50. l. 5. Χαλάζας) χαλάσας male H. 1. & 2. quod emendarat in marg. Gelfner. l. 9. Ἀπανταχῶς) ἀπανταχῶσι male P. Ἀπανταχῶ marg. A. 1. W. l. 16. col. 1. Διαμέλλοντες) Διαμέλοντες ante editum. *ibid.* l. 17. Ἀπτῶνται) ἀπτονται ante fuit. Mutavit Solanus. *ibid.* l. 18. Θρύψεως) θλίψεως Exc. G. mendose. Recte legitur in C. Solan. *ibid.* l. 22. Τρητὸν) Legebatur una voce παρατρητὸν, sed liquet ex Pausania in Corinthiacis locum fuisse Nemeae vicinum, qui Τρητὸς dicebatur. Vid. Sylburg. ed. p. 111. Cler. Pag. 51. l. 5. Εἰ γάρ που &c.) ἦν γάρ τι καὶ μικρὸν ἐπισυστάσομεν marg. A. 1. l. 6. Ἐπισυστάσομεν) ἐπισυστάσομεν Fl. l. 10. Κρατῆρες) Hoc & tria seqq. omisit Fl. ab οἱ ad οἱ transiliens. Pag. 52. l. 1. Ἀσιτος) ἄνθος Fl. Vulgatum tenet P. ead. Μεμνηρίζω) Sic Graev. &

Hom. Μαρμαρίζω edd. priores male. l. 4. Πότε) ὀπότῃ marg. A. 1. l. 6. Γούν) γέτοί marg. A. 1. l. 9. ταῖς ἐπιστήμας) τὰς ἐπιστήμας, καὶ τέχνας — συνέστησαν P. & marg. A. 1. l. 10. Πάνν) Abest a Fl. l. 14. Ἡμᾶς) ὑμᾶς male H. uirague. l. 17. col. 2. Περὶ τῶν) Ita dedix Solan. pro vulgato παρὰ τεχνῶν. l. 19. col. 1. Μῆπῳ τελεσθεῖσας ἄλλ.) Haec tria in edd. non comparentia supplevit idem; nec dubito, quin ex Cod. ideo etiam addidi. Reitz. Pag. 53. l. 3. Πάνν) πάντας P. L. & marg. A. 1. Nil mut. Fl. l. &c. l. 6. Τὸν χρόνον) Sic edd. omnes. l. 8. Δοκεῖ) Sic bene Fl. H. P. &c. Δοκῇ l. & V. 2. l. 9. Ἡ θέλεις) εἰ θέλεις ἢ Fl. ead. Παραγγελοῦμεν) προαγγελοῦμεν Fl. l. 11. Καταπτάμενος) καταπόμενος P. Pag. 54. l. 5. ΔΙΚ. Αὐθις ἐς τὴν γῆν) αὐθις ἐς τὴν γῆν. ΔΙΚ. male Fl. l. 18. col. 1. Ἦν) Ab- erat in editis. Inferuit Solan. l. 19. col. 2. Τυθῆναι) ἀποδοθῆναι C. Pag. 55. l. 6. Μάλιτον) Μέλῃτον edd. anteriores male. l. 8. Ἀπανταχῇ) Et sic Fl. cum reliqq. l. 10. Ἰλας) Bene sic B. 1. & 2. Ἰλας cett. Dubie H. l. 11. Ἀπαντώντων) ἀπαντώντων ad- spirate edd. priores. l. 16. Περιέρχονται) περιεστούσαι G. P. & marg. A. 1. Pag. 56. l. 12. Κάν) γὰ marg. A. 1. l. 14. Ἀπ- ίωμεν, ὃ Δίκη) προίωμεν, ὃ Δίκη, ταυτήν P. Nil mut. Fl. Pag. 57. l. 2. Τὴν ὁδὸν) Nil mutare edd. norat Solan. l. 8. Κα- ταπτοῖο) καταπτῇ L. Καταπτῆς marg. A. 1 W. l. 15. Γὰρ) Non habet Fl. Pag. 58. l. 5. Ἐπὶ) ἐπὶ P. & marg. A. 1. Nil mut. Fl. Pag. 59. l. 2. Ἀπονεύωμεν) Sic Fl. l. Ald. H. S. &c. Ἀπονεύσωμεν P. & marg. A. 1. l. 4. Κάθησο) Rescripsi ex G. L. & marg. A. 1. quae κάθησο. Καθῆσθαι edd. l. 22. col. 1. Τὸν Πᾶνα &c.) Apparet, Scholiasten aliter legisse. Sed forsan τοῦ pro τῶν per festinationem vidit. Nam Luciani verba bene habent. Reitz. ead. col. 2. Ὅς ἐλθὼν) ὅς γε ἐλθὼν lectum ante. Particulam γε deleuit Solanus. Pag. 60. l. 1. Μαραθῶναδὲ) ἐν Μαραθῶ P. Μαραθῶνα δὲ P. Ἐν Μαραθῶνι marg. A. 1. l. 4. Μετοικικὸν) μετοίκιον P. & marg. A. 1. l. 5. Ἐν γειτόνων) Restit. ex P. Ἐκ γειτόνων ante editum. ead. Πρόσεισι) προσέρ- χεται P. & marg. A. 1. l. 8. ΕΡΜ. καὶ ... ΔΙΚ.) Longo spa- tio haec sejungit l. coniungit Fl. item P. Nisi quod punctum post καὶ collocat, aequae ac ceterae. l. 15. Κατέπεμψέ με ἀ- ποκλ.) κατέπεμψεν ἀποκληρώσοντας Fl. ead. Ἀποκληρώσου- σαν) ἀποκληρώσοντας A. 1. l. 17. Ἀθήνησιν) Ἀθήναις legeba- tur, quod emendavit Solan. kurfus non addens unde. Probo tamen, quia sic & alibi emendatum ex Codd. Reitz. Pag. 61. l. 1. Πράττω) τιμῶσι με marg. A. 1. Sed hoc certe glossa est. l. 13. Ξυνάμα) νῦν ἅμα Fl. omisso σκυθρ. At P. σκυθραποῦς

συνάμα. *l.* 14. Ὀμόλους) οὐχ ὁμόλους edd. vett. male. Delevit negationem *S.* & *A.* quae recte abest in Cod. *P.* Ἀνομοίους *L.* etiam bene, si οὐχ serves. *ead.* Τοὺς λαλοὺς) τοῖς ἄλλοις male *Fl.* *l.* 18. *col.* 1. Λέγεται) λέγουσι *V.* & mox ἐφόνευσε. Servavi tamen lectionem editorum; quam Solan. quoque non mutarat. *Reitz.* *Pag.* 62. *l.* 4. Καλάμου) αὐλοῦ *P.* & marg. *A.* 1. *l.* 5. Πολεμικὸς) πολεμιστὴς marg. *A.* 1. *l.* 6. Ἀεὶ κεκραγόντων) Omisit *Fl.* *l.* 11. Τὸ) τὸν *Pell.* (π. νόμον) *ead.* Μεγάλα) ἅμα *P.* Nihil mut. *Fl.* *l.* 19. *col.* 2. Τὸ ὄρθιον) Ad Luciani textum hoc accommodavit Solan. Nam τὸν ὄρθιον legebatur; non male, si νόμον intelligas. Sed praestat τὸ, & interpretatio ad τὸ spectat. Μετρὸν etiam pro μέχρι prave legebatur. *Reitz.* *l.* 21. *col.* 1. Ἐς ἀκριβέστατον) Haec & seqq. medio Scholio πρὸς τὸ ὄρθιον inscripto continuo filo annexa disiunxit & huc retulit Solan. *Pag.* 63. *l.* 4. Ἡ θρασύτερος) ἢ καὶ θρασύτερος διαλυομένων ἀπελθῇ *P.* *l.* 6. Περιασχολεῖ) Ita coniunctim omnes, praeter *Fl.* quae ἀσχολεῖ tantum, περὶ protus eiecit. *l.* 7. Κεκλημένοι) Sic dedit Solan. Κεκλημένοι edd. hac priores. *l.* 9. Γε) καὶ marg. *A.* *l.* IV. *Pag.* 64. *l.* 2. Τύχη) Δίκη *B.* 1. & 2. *l.* 3. Καταστησόμεθα) Revocavi lect. *Fl.* Καταστησόμεθα edd. cett. *l.* 6. Ἀπάντων Ἀθηναίων) ἀπάντων ἀχθῆναι Ἀθηναίων *Fl.* *l.* 11. Ἀγωνιέται) ἀνιέται *Fl.* Ἀγανιέται *P.* *Pag.* 65. *l.* 3. Ἐμοίγε) Restitui ex *L.* qui ἐμοί, & ex *Pell.* qui ἐμοίγε. Absurde enim ἐχοίμι edd. *l.* 4. Ἀκούοντι) ἀκούων τι male *B.* 2. cum bene esset in *B.* 1. &c. *l.* 16. *col.* 2. Ὑποτακτικοῦ) ὑποτακτικῷ legebatur. Correxuit Solan. *ibid.* *l.* 17. Εἰσέλθοι) Ita dedit idem, pro vulgato εἰσέλθῃ. *Pag.* 66. *l.* 15. Ἡ) Caret articulo *Fl.* *Pag.* 67. *l.* 3. Διαλύσωμεν) διαλύσωμεν *G.* *l.* 6. Νεαρὸν) μὴ παλαιὸν *P.* *ead.* Προαποκληρωμένοις) ἀποκληρωμένοις *Fl.* *l.* 11. Τῷ Σύρῳ) τὸν Σύρον *Fl.* Vulgatum firmat *P.* *ead.* Τῷ αὐτῷ) τὸν αὐτὸν *Fl.* Prius tenet *P.* *l.* 13. Ἐγγέγραπται) Recte sic *Fl.* *Fr.* *B.* 1. *H.* *P.* *S.* Ἐγγέγραπται male *l.* & *V.* 2. *Pag.* 68. *l.* 1. Ὑπερορίας) ὑπερορίους *G.* *l.* 3. Πλὴν ἀποκλήρου) πλὴν ἄλλῃ κλήρου *G.* *P.* Nil mut. edd. *l.* 5. Φείδῃ) φίλῃ male *Fl.* *l.* 11. Καὶ) Non habet *Fl.* *l.* 12. Μόγεις) μόλις *Fl.* *ead.* Ἔστηκα) ἔστηκεν marg. *A.* *l.* IV. *l.* 13. Δεινῶν) κοινῶν *Fl.* Vulgata est in cett. Item in *P.* *L.* *l.* 16. Ἐβλήσει ἐν γε) Restitut. ex *P.* *G.* Nam ἐβλήσειε γε edd. male. *Pag.* 69. *l.* 4. Προτέρα) Sic *Fl.* *Fr.* *B.* 1. *P.* *S.* &c. Πρότερον. *l.* & marg. *A.* 1. *l.* 8. Πρότερον) πρότερα *Fl.* sola. *l.* 9. Δέ) Non compareret in *Fl.* *l.* 10. Ὑπὸ τῆς Ἀκαδ.) ὑπὸ Ἀκαδημίας *Fl.* *l.* 12. Ὡν) δ *Fl.* *ead.* Προστάξειεν) πράξειεν *P.* cum marg. *A.* 1.

Pag. 70. l. 2. Εἶδον) ἰδόντες Fl. l. 5. Ἀγαγοῦσα) Sic edd. Ἀπαγοῦσα vult Solanus ex P. l. 8. Σκολιὰ) Restituitur ex B. l. 1. Fr. S. &c. Nam σχολιὰ H. 1. & 2. ac P. l. 10. Ἀθλιος) ὁ ἄθλιος emendat Solan. Bene; sed sine auctorit. l. 16. Ἐμμαντῆς) ἐμοῦ αὐτῆς Fl. Vulgatae consentit P. Pag. 71. l. 4. Ἡ) à P. B. l. 8. Καὶ τὴν φύσιν ὅμ.) Fl. ἀλλ' οἰκεῖον ἐμοὶ τὴν φύσιν. προσαρπάσασα &c. ead. Προερπ.) προσαρπάσασα G. & P. Nil mut. cett. l. 10. Συνυπουργεῖ) ὑπουργεῖ Fl. Pag. 72. l. 12. Ἀνεγρόμενος) Sic P. & P. Ἀνεγειρόμενος I. Fl. H. Fr. S. &c. l. 17. Οὔτε βίασαμ.) Deficiunt in Fl. Pag. 73. l. 2. Πρὸς ἐμοῦ) Nihil hic variare edd. notat Solan. l. 4. Καὶ) Abest a Fl. l. 5. Ἐπέστρεψα) Sic dedi ex Fl. Ὑπέστρεψα aliae. l. 7. Τε) Omittit Fl. l. 11. Ἄγε δὴ) ἄγετε Fl. sine δὴ. Vulgata vero est in P. ead. Ἀνάστητε) Deficit in Fl. l. 12. Ἄλλοις) Sic Fl. Ἄλλους cett. l. 14. Καὶ) Non legitur in Fl. Pag. 74. l. 12. Σώφρονα) σώφονα male Fr. l. 13. Ὑμῶν) Correxuit Solan. Et marg. A. 1. Ἡμῶν enim edd. omn. male. Pag. 75. l. 7. Αὐτῶν) Deest in Fl. l. 13. Ἠκουον) ἀκούω Fl. l. 16. col. 2. Διὰ τοῦς Ἐπικουρείους) Propter Epicureos hoc. ἄθροι γὰρ, solis voluptatibus indulgentes. C. Pro ὑπέκρουσαν lege ὑπέκρουσαν. Solan. Pag. 76. l. 2. Ἐρωτᾶτε) πρότερον ἐρωτᾶτε G. l. 3. Ἡμέτερον) ὑμέτερον Schol. Nil mut. Fl. I. P. &c. ead. Πεισθέντες) Restitui ex Angl. G. P. & marg. A. 1. Προσθέντες edd. male. l. 4. Ἄν) Omittit Fl. l. 14. Ὡ) Non habet Fl. Pag. 77. l. 6. Μυσαχθεῖς) Recte sic Fl. P. V. 2. S. Μυσαχθῆς I. Fr. H. B. 1. ead. Κεφάλαιον) ἐπὶ κεφαλαίῳ G. P. Nil mut. edd. l. 8. Ἀγκύλους) ἀγγύλους I. H. 1. & 2. male. ead. Λαβυρίνθοις ὁμοίους) λαβυρίνθους ὁμοίως Fl. Nil mut. P. l. 10. Διακόψας) Restitutum ex P. L. Ἀποκόψας Angl. Ἀπορρίψας edd. absurde. l. 19. Προσνέοντα) προσίοντα L. Προσνεύοντα Fl. Ceterae quod edidimus. l. 15. Πόνον) πόντον melius respondet allegoriae. Pell. l. 16. Ἐκείνους) Ad Lucianum hoc accommodavit Solan. cum ἐκείνου legeretur in edd. unde pro varia lectione possit haberi. Reitz. Pag. 78. l. 1. Ἰκέτην) Receptum ex G. Οἰκέτην edd. ead. Ἐλέου) ἐλαίου Fl. male. l. 2. Καταφεύγοντα) Sic edd. constanter. Καταφυγόντα G. l. 9. col. 1. Ἐλέου) Hic scriptum fuit ἐλαίου, quod nempe librarius dictanti minus attentus affines sonos τοῦ E & τοῦ AI confuderit. Vid. praefationem praefixam Scholiis primi Voluminis. Cler. ibid. l. 13. Τριχῶς) Nihil adscriptum erat, quo pertineret hoc Schol. Sed facile, quo spectaret, inveni, Reitz. ibid. l. 17. Ὡφελείσθαι) Post hoc verbum inferebatur in C. ὥσπερ οἱ θερμαινόμενοι. ead. Τῷ πρῶ-

τας) Πρώτου Exc. G. & V. In C. haec decurtata sunt, & seqq. fere omnia omissa. *Solan.* l. 22. col. 2. Φρονίμευσις) V. & Exc. G. Φρονίμευσις. In impr. erat φρόνησις. *Solanus.* *ibid.* l. 28. Τελικά καὶ ποιητικά) Sic recte V. & Ex. G. In priore impresso erat articulus ante τελ. & ποιητικά. *Solanus.* *ibid.* l. 31. Θάρρος) L. Δάρρος; quamvis in C. G. etiam sic scribatur. *Solan.* l. 35. col. 1. Αἰσθῆσιν) Exc. G. αἰσθῆσιν, & V. quod in impr. prave αἰδῆσιν editum est. *Solan.* Pag. 79. l. 2. Δοκιμάσας) Sic Fl. l. H. Fr. B. 1. S. Δοκιμασθέν P. A. ead. Τοὺς — πόνους) τούτους — τοὺς πόνους Fl. *Sola.* l. 28. col. 1. Ἀνάλογον) ἕνα λόγον V. Sic mutavit primus editor. *Solan.* *ibid.* l. 31. Διότι) Διόγς. V. i. e. Διογένης. *Solan.* Pag. 80. l. 2. Μέχρι μὲν τοῦ λόγου) Securus sum P. P. & marg. A. 1. Μέχρι τούτου νέαν. . . enim edd. cett. Μέχρι τοῦ λόγου etiam Codd. B. L. l. 3. Τῆς ἡδονῆς) περὶ τῆς ἡδ. S. l. 5. Ἀθλίας) ἀθλίους marg. A. 1. W. l. 13. col. 2. Ἐαυτὰ) Sic V. Ἐαυτοῦ edd. male. l. 26. col. 1. Σπερματικούς) Sic V. bis. Quam apte, alii dispriciant; ego dubito. *Solan.* Pag. 81. l. 1. Μακρὰ) Recepi ex l. & Cod. P. Μακρὰν Fl. P. S. H. Fr. B. 1. &c. ead. Πόνους) νόμοις Fl. Prius recte cett. & P. l. 5. Ἀληθέστερον) ἀληθέστερος marg. A. 1. l. 11. Ὑμεῖς) ἡμεῖς male V. 2. Recte aliae. l. 13. col. 1. Φέρον) V. φορῶν. Sed recte mutatum est in impress. *Solan.* Pag. 82. l. 8. Ὅ, τι) Male quaedam ὅτι. In P. τί tantum, quod praestat. l. 9. Προνῆμ. καὶ ἀποπρ.) προηγούμενον καὶ ἀπροηγούμενον P. & marg. A. 1. l. 13. Ὑποφοροῦσαι) ὑποφοροῦσι Fl. Pag. 83. l. 10. Φιλονεικῆτε) Sic l. P. H. Fr. S. Φιλονεικῆτε Fl. Φιλονεικεῖτε O. l. 11. Διουσιού) Διανύσον male O. Prius recte Fl. Fr. l. &c. l. 12. Τι) Abest a Fl. l. 14. Αὐτῆς) αὐτῆς male P. Recte aliae. Αὐ abest ab O. l. 17. col. 2. Δεῖσαν) Sic V. Δεῖσον edita. Pag. 84. l. 1. Ἀδίκαστος) ἀδικος male O. l. 6. Δικάσετε) Restitui ex O. Δικάσατε edd. priores. l. 8. Τόκυν) Omittit Fl. l. 13. Ἀπέφευγεν) πέφευγεν O. l. 16. Ἀργυρομοιβική) Sic inveni in editis, neque varietatem Codicis notatam reperio. At supra c. 23 & Lucian. & Scholiast. habent ἀργυραμοιβική. Et cum hic etiam recte edd. Luciani & in medio, non ο praeferant; ita corrigendum Scholiasten, apparet. Conf. supra ad l. d. notata. *Reitz.* Pag. 85. l. 9. Εἰσαγε) ἀπάγαγε O. l. 13. Χθές, ὥσπερ ἔφης, ἐπ.) Quatuor haec desunt in O. l. 15. Διαλόγου) διαλόγων male Fl. Διαλογουμένου O. omisis quinque sequentibus verbis. Vulgata est in P. ead. Ἀπολογ.) διαλογουμένου marg. A. 1. l. 17. col. 2. Ἐν ἐπιστήμας) Haec duo verba in edd. non compa-

rentia addidit Solanus noster, non significans, unde hauserit. Servavi tamen, quia suspicor ex collat. Cod. inventa: nam audacius fuisset, eiusmodi mutationes ex ingenio facere. Edita habebant ἀναρπῆν τὰ ὄντα, in quibus ὄντα idem etiam delevit. *Raisq. Pag. 86. l. 6. Εἰθ' ἔπειθ' O. l. 7. Ὑμῖν*) Sic bene *O. Fl. Fr. l. P. l. 8. Καὶ βεβούλημαι*) Non habet *Fl. l. 10. Τ' αὐτὰ*) τὰ αὐτὰ *Fl. ead. Δέ μοι παρίστ.*) παρίσταται μοι, omisso δὲ, *O. l. 12. Οὗτος*) οὗς αὐτὸς *P. Nil mut. Fl. l. 13. Ὁφείδεις*) ὀφείδεις male *O. l. 14. Ὡστε*) Non habet *O. Pag. 87. l. 1. Δικασταὶ*) Omisit *Fl. ead. Τοῦτον*) Ita dedi ex *I. H. Fl. B. l. 1. S. Τοῦτο P. Τοῦτον O. l. 5. Ἐπειδὴ*) Sic edd. plurimae. Ἐπειδὴν al. Ἐπεὶ *P. O. & Th. Mag. v. ἀτενός. l. 6. Ὑπέπτησσε*) ὑπέπτησε male *L. l. 10. Τούτω*) Deest in *O. l. 11. Ἐπισσενεγκ.*) ἐπισσενεγκ: *O. Ἐπνενεγκ. Fl. l. 13. Παρῆ- γραφα*) παράγραφα *Fl. l. 14. Διαμαρτύντας*) ἀμαρτανοντας *Fl. Nil mut. P. l. 16. Εὐπορίαν*) εὐπορμίαν *O. l. 17. Ἀρκαδικόν*) Ἀρκαδίκιον *V. & G. quod in impress. ita mutatum est. Solan. Pag. 88. l. 1. Ἄνω καὶ κάτω περιγυρόμενη*) καὶ κάτω περιγαγομένη *O. omisso ἄνω. l. 4. Ἐβελήσ.*) Ξελήσ. *O. l. 5. Ἰόνιον*) ἰώνιον edd. priores. *l. 8. Μοι*) αἰεὶ *O. l. 10. Τὴν*) Consentit *O. l. 11. Μεγαλοφρονήσας*) μέγα φρονήσας *O. P. ead. Δὲ τέλειον*) δὲ καὶ τέλειον *O. l. 12. Αὐτὸς*) Reposuit Solan. ex *G. P. Ox. & marg. A. l. 1. Αὐτὸν edikum ante. l. 16. Ἐν*) Abest ab *O. Pag. 89. l. 1. Κομματικὰ*) κομικὰ *O. & marg. A. l. 1. Forte κομμηωτικὰ ait Solan. l. 6. Μακρὰ*) μικρὰ *Fl. & L. l. 10. Ἄλλα καὶ*) ἄλλ' οἶμαι καὶ *O. ead. Οἶμαι*) Hic iam omittit *O. ead. Ὑβρίζειν*) ὑβρίζει *Fl. l. 11. Κακώσσεως*) τῆς κακώσεως *O. l. 13. Καὶ καινῶν*) καινῶν δὲ *O. l. 14. col. 2. Εἰ*) Inseruit uncif- que seclufit Solanus, non ut suspectum; sed ut de suo additum. *l. 15. col. 1. Λόγων*) In edd. aberat. Inseruit Solan. *ibid. l. 16. Ἐπιδεικτικῶν*) ἐπικτικῶν erat in *V. Παθητικῶν* inde fecerat editor, quod Gronov. recte in ἐπιδεικτικῶν mutare iubet. *Solan. l. 18. col. 2. Ἐξανύσσας*) Restitutum ex *V. Impref- sa prave ἐξανύσσας. In C. ἐξανύσσας. l. 21. col. 1. Ἀλλὰ τι*) ἀλλὰ ἔτε *C. Pag. 90. l. 2. Προστάτιν*) Sic recte *Fl. l. P. &c. Προστάτην S. l. 3. Ἐαυτῶν*) *A. sola male ἑαυτῶν. ead. Μνη- στευότων*) μνημονευόντων *O. male. l. 9. Ὁν τοῦ*) ὅκ οἶδε τοῦ *O. l. 10. Ὁρᾷ*) Abest ab *O. recte, si οἶδε legas. l. 12. Μὲν*) Ex *O. infernum: aberat ab edd. l. 16. Κατὰ σχῆμα*) κατὰ τὸ σχῆμα *O. Pag. 91. l. 1. Δικασταὶ*) Recepi ex *O. aberat ab edd. l. 3. Αὐτὸ τὸ*) ταῦτα *Fl. l. 4. Αὐτὰ*) αὐτὸς *Fl. male. Vul- gatum firmant P. L. l. 10. Τοῦτον*) τοῦτον *O. l. 12. Ὑπελά-*

βοιτε) ὑπολάβειτε O. l. 13. Ἐμμένουσιν) μένουσιν O. l. 14. col. 2. Εἰς) εἰς legebatur, male. *ibid.* l. 15. Οὐδὲ) Excidit εὐρέθη, vel tale quid. Sic tamen etiam C. & G. l. 16. col. 1. Κομψοδικῆς) κομψοδικῶς, δ. λέγει C. quod probō. *Solan.* l. 21. col. 2. Κάμους — ἐνισταμένων) Pro his omnibus in C. legas Κάμους, καὶ τῶν τοιούτων. l. 22. col. 1. Δὲ) μὴδ' editum antea prave. Delevit μὴ *Solan.* Pag. 92. l. 5. Ὅποι) ὅπου O. *ead.* Φέροι) φέροι Fl. l. 10. Ἡ) Omittit Fl. l. 11. Ἀπὸ τοῦ τέλους ἀδόντων) Quatuor haec defunt in O. *ead.* Ἀκούουσα) ἀκούσαι Fl. Vulgatum est in P. l. 13. Θύρας) Sic O. & marg. A. 1. Θυρίδας edd. *ead.* λαθεῖν) λανθάνειν O. *ead.* Ἡσέλγατε) Bene sic O. P. B. 1. S. Ἡσέλγετε male. l. Fl. H. Fr. l. 14. Γράψασθαι) γράψασθαι O. Γράψαι Th. Mag. l. 15. Οὐκ ἐδοκίμαζον) Haec & sequentia male defunt in O. Pag. 93. l. 5. Ἀριστέων) Sic etiam Fl. l. 7. Συνδιαλεγόμενον) συνδιαλεγόμενος τῶν ἐπαύτων καὶ κρότου τῷ δεομένου G. & P. Nisi quod κρότον P. pro κρότου. In vulgata conspirant edd. l. 14. Διπλασίονα ἀποισθήμενοι) διπλάσιον οἰσόμενοι Fl. l. 16. Δικασταὶ) Non habet Fl. l. 18. Αἶς) ἥs antea datum pessime. Pag. 94. l. 2. Ὅσπερ εἰσθε &c.) ὥσπερ δὲ νόμος Fl. omiffis reliquis. l. 5. Τὸ) Sine artie. Fl. l. 7. Τε) Non habet Fl. l. 11. Ὑπεράνω τοῦ οὐρανοῦ) ὑπὲρ τὰ νῶτα τοῦ οὐρανοῦ G. & marg. A. 1 W. Nil mut. edd. l. 15. col. 1. Τὰ Πλατ. &c.) Inverso ordine edita: Ἐν οἷς τὰ Πλ. τ. *ibid.* l. 17. Εἰσάγει) Non aderat in editis. Addidit Solanus, & ὑποβαλλόμενα, quod post διαλόγοις legebatur, delevit. *ibid.* l. 25. Ὁράσθαι) τοῦ ὁράσθαι. edd. Expunxit articulum Solanus. Sed ante Λουκιανὸς, ὁ addidit. Pag. 95. l. 3. Σκῆμμα) σκῆμμα male P. H. utraque. Recte Fr. Fl. S. &c. l. 4. Ἀριστοφάνην) Ἀριστοφάνη Fl. l. 6. Καλῶς) ὀρθῶς marg. A. 1. l. 9. Λαθραῖον) Sic Fl. P. H. S. &c. Λαθρίδιον l. l. 11. Σχήματος) Omisit Fl. *ead.* Διαμένον) Restitutum ex P. Διακείμενος edd. l. 17. col. 2. Οὔτε πεζός) Hoc Scholium ex Collectaneis emendavimus & suo loco reddidimus. *Solan.* l. 20. col. 1. Λυγόμενοι) γινόμενοι lectum antea male. Pag. 96. l. 1. Μέτρων) Sic dedit Solan. ex L. P. & Mf. Gr. Μετρώρων ante editum. l. 6. Τὸν Διάλογ. ἦ) ἢ τὸν διάλογον P. G. melius. l. 9. Ταῦτη) διὰ τοῦτο L. & marg. A. 1. Sed omisso καὶ. l. 11. Τὸν) τὸ Fl. *ead.* Ἀνθρώπινον) ἀνθρ. marg. A. 1 W. l. 14. Τοῦτο) τοῦ τὸ male Fl. Pag. 97. l. 2. Τὰς ἀκάνθας τὰς ἐν αὐτῷ) Quinque haec defunt in Fl. l. 5. Ἰσχυρὰ) γλισχρὰ L. G. P. & marg. A. 1. *ead.* Καθήμενος) καθήμενος πρὸς αὐτ. συμπερολογούμενος G. Nihil mut. edd. l. 7. Εἰργάσατο) κατεσκευάζετο marg. A. 1. l. 9. Μορβὸν εἶδω

λεον) μηρίου male P. Μόριον ἢ ὄλεον Pell. l. 11. λεπτολογῶν) λεπτολογεῖν Fl. (Cod. Const.) l. 14. ὀξυδερκεῖ) ὀξυδερκεῖ Fl. S. & marg. A. 1. Ceterae sex ὀξ—ορκεῖ. l. 16. Τὰ) οὐ τὰ marg. A. 1 W. l. 17. col. 1. Πρὸ) Sic rescripti, cum πρὸς editum legerem. Reitz. Pag. 98. l. 6. Ἐμοὶ) ἦν Fl. Vulgatum firmat P. l. 9. Φέροι) Nihil mut. Fl. ead. Καὶ μὴ παύσαιτο) μὴ παύσαιτο ταύτου, sine καὶ, P. l. 12. col. 1. Ὡς δοιμάτιον) Aliter lectum ante; sed ad Lucian. accommodavit Solan. *ibid.* l. 14. Διεσμιλευμένον) Sic rescripti idem ex V. & C. cum διαμεμειλισμένον editum offenderet.

IN DE PARASITO.

Pag. 100. l. 9. Δοκεῖ) δοκεῖν P. minus recte. Nil a vulgato abit Fl. l. 13. col. 1. Ἡ ἀπομοτική) τὰ ἀπομοτικά Solanus dederat: bene quidem; sed quia non addiderat unde habeat, non ausus sum recipere. Reitz. *ibid.* l. 15. Προσκειῖται) Ita inveni. Alias προσκειται rectius, ut Schol. hinc decimo ὑπνέεται recte scribebatur. Sed in his fluctuant auctorum etiam edd. Reitz. l. 16. col. 2. Δοκῆς) δοκεῖς edita. Δοκῆς V. Δοκῆς C. l. 21. col. 1. Ἀλλ') ἀεὶ legebatur in edd. mutavit Solanius *ibid.* l. 22. Τῷ) Sic bene dedit idem, cum ederetur τὸ κακός. Pag. 101. l. 2. Ἐχει σοι) ἔχοιμι P. male. Ἐχοιμι ὡς P. Ἐχει σοι recte edd. Fl. l. &c. l. 9. Καὶ σοὶ) δὲ καὶ Fl. Pag. 102. l. 11. Τόγῃ) τόγῃ male Fl. ead. Παράδοξον) ὄνομα Marci. Non compareret in edd. neque Codd. l. 9. Ταύτην) Abest a Fl. l. 10. Μηδεμίαν) Ita P. Μη δὲ μιαν l. Fl. H. B. Fr. Ald. S. l. 12. Τὴν μανίαν) Nihil mutant edd. ead. Ἀφίει) ἀφίσεις Fl. Vulgatae accedie Cod. P. Ἀφίεις marg. A. 1. l. 15. Παιδαγωγῶν) πατέρα P. Pag. 103. l. 5. Καλῶν) ἀποκαλῶν marg. A. 1 W. & P. Nihil mut. Fl. l. P. &c. l. 9. Τῷ) Sic dedit ex Fl. Τῷ cert. l. 11. Τοῦτο λέγοντες) λέγοντες τοῦτο Fl. l. 14. Προῖσται) Sic etiam Fl. cum cert. Pag. 104. l. 14. Ὡν) ὅμως ἂν Fl. l. 15. Οὐδέν) Sic Solan. rescripti ex Fr. Οὐδέν erat in cert. Personas ΤΥΧ. & ΠΑΡ. Fl. hic omisit, ab οὐδέν novam periodum incipiens; l. 16. Δε τοῖς ἀλλήλοις διόισι) δέοι, ἀληθῆ δὲ οὐ P. Pag. 105. l. 1. Ἰθι) ἰσθι male l. l. 3. Ἐπακολ. ἂν) ἐπακολ. μὲν ἂν S. l. 5. Ὡς ἐπιστάσαι) Pell. An οὐ; Nihil mutant Fl. Fr. l. &c. l. 7. Ὄνει) ὄνει edd. antea male. l. 9. Ἐκ καταλήψεων) Restituit ex Fl. quae quidem iunctim ἐκκαταλ. Discretim S. & marg. A. 1 W. Ἐκκαταλήψεων edd. vulgo male. Ἐκ καταλήψεων

συγγενομένων G. l. 11. Ἐκείνου γε εἰπόντος) ἐκεῖνό γε εἰπὼν
 Fl. l. 16. Τῆς) Abest a Fl. Pag. 106. l. 1. Ἀλλὰ μὴ) Et haec
 omittit Fl. l. 2. Σαθρὸν) σαπρὸν edd. priores. ead. Ἀποφθί-
 γηται) ἀποφθίγγονται marg. A. 1. & Fl. male. l. 4. Ἐκ κα-
 τὰ τῆς) Sic S. & A. Ἐγκαταλήψων cett. & P. Ἐγκατα-
 λήψας Fl. l. 6. Ὅτω) Recepi ex P. L. Οὕτω edd. Sed mox ὅτω
 eadem recte. ead. Μεταγνοίσι) μεταγνοῖν S. & A. l. 7. Εἰ-
 περ) ἢ περ vult Marcil. Sed prius edd. l. 9. Τούτων) Nil mut.
 Coll. & Fl. l. 11. Μὴ) Hoc habent Mf. Angl. & P. Abest in
 edd. cett. l. 14. Διαιδέναι) διαιδέναι male Fl. Vulgatum tuetur.
 P. Pag. 107. l. 8. Παντός) Nihil mutare Fl. adscripsit Solan.
 l. 11. Πλάττεισθαι) Nihil mutant edd. Πράττεισθαι legit Gef-
 ner. l. 16. Ἐστιάσσεσθαι) ἐστιάσθαι Exc. Fl. Sed prius cett.
 cum P. & Plat. l. d. Pag. 108. l. 6. Τοῖς κεκτημένοις) τοὺς κε-
 κτημένους Exc. Fl. Sed reliquae cum P. prius praeferunt. l. 8.
 Τὴν) Abest artic. a Fl. l. 11. Οὐδὲ ᾧ γε ἀνευ τούτου ἐστὶ) ὧν
 οὐδὲ ᾧ γε ἀνευ ἐστὶ Fl. Pro ὧν etiam ὧν marg. A. 1 W. l. 14.
 col. 1. Παρὰ τοῖς) παρὰ τοὺς κεκτημένους edita. l. 15. col. 2.
 Κατὰ) τὸν edebatur ante. Mutavit Solan. *ibid.* l. 16. Σεισυλη-
 μέναι) Sic edita habebant. Σεισυλημένος V. Sed adeo mancum
 est undiquaque in eo Codice Scholium, ut medicinam facere
 non ausim. Solan. l. 21. col. 1. Ἀντιτιθῆς) ἀντιθῆς legebatur,
 mutavit Solanus, qui paulo post etiam τὰς ἐνεργείας dedit
 pro τῆς ἐνεργ. quod ante editum fuerat. ead. col. 2. Ὑποστά-
 σεως) Non aderat in edd. sed ex Cod. supplevit Solanus.
 Pag. 109. l. 9. Οὐχ οὕτω) οὐδ' οὕτως male Fl. l. 10. Δυνῆσαι)
 Emendatio Gesneri. Δυνήσεται male Fl. P. Fr. B. 1. S. H. Ald.
 Συνήσεται l. Pag. 110. l. 13. Σύγῃ) σὺ Fl. Pag. 111. l. 1.
 Ὑπέρευγῃ) Sic edd. Ὑπερ εὖ allevit Solan. non addens, con-
 iectura, an varia lectio sit. l. 8. Φημί) Sic Hom. l. d. item P.
 & P. Φησὶ male Fl. Ald. H. S. ead. Εἶναι) Sic Homer. L. Fl.
 V. 2. & P. Ἐμμεναι male cett. Φησὶ χαρίστερον ἔμμεναι ἄλ-
 λο marg. A. 1. l. 9. Εὐφροσύνη) εὐφροσύνην male edd. omnes.
 l. 11. Κρεῖων) κρεῶν edd. quod corrigendum esse etiam Guyet.
 monuit. ead. Δ' ἐκ) Restitut. ex Hom. Δε edd. omissa prae-
 positione. l. 12. Ἐγγείη) ἐγγήη P. Pag. 112. l. 2. Σοφωτά-
 τῃ) φιλοσοφωτάτῃ P. ead. Ἑλλήνων) Sic L. P. H. Ὅλων cett.
 & P. Λόγων Fl. & marg. A. 1. l. 6. Τὸς) Articulo caret Fl.
 l. 12. Λείας) τελείας marg. A. 1. & L. Nil mut. edd. l. 16. Ἀ-
 κοῦσιν) Constans lectio. Pag. 113. l. 2. Παραπλήθουσι) παρα-
 πλήθουσι Fl. ead. Κρεῶν) Sic etiam Fl. Fr. l. P. l. 4. Αὐτὸν) αὐ-
 τῶν Fl. l. 13. Τῶν) Deest in S. l. 18. col. 1. Τῷ μελήσουσι δὲ

μοι ἴπποι) Hom. II. E, 228, μελήσουσι δ' ἐμοί. Sed Eustath. idem cum Scholiaſta reperit. *Solan.* Qui pro τῶ etiam τὸ dederat; ſed quia vulgata ſatis ſana, nec auctoritatem indicat, non ſum obſecutus, etſi biſ ter ante obtemperavi etiam non monentī; unde emendationem hauſerit, & mox etiam duce eodem ἢ in edd. abſens ante ἀντὶ inferui. *Reitz.* Pag. 114. l. 5. Ἐπὶ) ἀπὸ *Solan.* ead. Σχεδίας) Σχερίας vult *Solan.* l. 9. Οὐ ζήσεται) Et ſic *Fl.* cum cett. Pag. 115. l. 6. Παρέχει) Forſan πάρεσσι *Pell.* l. 7. Τοῦ) Deeſt in *Fl.* l. 12. Ἡ εἰ μὴ) *Sic B.* 2. P. Ἡ μὴ omiſſo εἰ cett. Εἰ μὴ omiſſo ἢ *L.* Pag. 116. l. 4. Ἀπολλυμένων) Reſtitut. ex *G.* τῶν ἀπολλύμενος *L.* & marg. *A.* 1. Ἀπολογούμενος edd. l. 6. Ἐκείνος) ἐκείνους *L.* & marg. *A.* 1. Prius cett. l. 15. Ἀπὸ τῶν) ἀπὸ recepi ex *I. V.* 2. *B.* 2. & *Mf.* Gr. Ἐκ edd. cett. Pag. 117. l. 4. Δι' αὐτὰς) *Sic eſſe* in omn. edd. notat *Solan.* l. 11. Τὸ) Delet artic. *Pell.* l. 13. Παλλή) *Sic Fl.* *L. Ald. A. Fr. S.* Πολλοὶ *P. H. B.* 1. & 2. ead. Αὐτὸ) *Sic I. Fr. Ald. H. P.* Αὐτοὺς *Fl. S. B.* 1. & 2. l. 15. Τῷ μανθ.) *Sic B.* 1. & 2. *P. P.* recte. Τὸ male *I. Fl. S.* &c. Pag. 118. l. 2. Τῷ) Bene *P. B.* 2. & *G.* Τὸ rurfus male edd. cett. Pag. 119. l. 3. Αὐτῇ) αὐτὴ edd. priores. l. 5. Χρῆσθαι) χρῆσθαι *Fl.* l. 9. Σακράτην) Σακράτη *Fl.* l. 15. Αὐτῇ) Nil mut. edd. Pag. 120. l. 13. Δεῖ) δὴ male *Fl.* Pag. 121. l. 5. Κακοπαθοῦντες) κακοπαθοῦντες *H.* 2. Correkerat *Gefn.* Et recte κακοπ. cett. l. 11. Ἀήροσα) Recte *B.* 1. & 2. *P. S.* Ἀήροσα male *I. Fl. Fr. Ald. H.* utraque. Pag. 122. l. 9. τὴν φιλοσοφίαν) Articulum omittit *Fl.* l. 10. Ἀποφαίνονται) ἀποφαίνουσι *Fl.* l. 16. Οὐ) Male omiſſum in *Fl.* Pag. 123. l. 9. Γνώμης) γνώμης *Pell.* Pag. 124. l. 3. Καὶ μὴν καὶ) *Sic Fl.* Non adefſt καὶ poſterior in aliis. ead. Τί) τίς *Fl.* Et contra mox τί, ubi cett. τίς. l. 4. Ἀσύμφωνον) ἀσύμφωνος *Fl.* l. 5. Ἀξιώσας) ἀξίως ἐſτι *Fl.* l. 6. Προσδεχτέος ἀν εἶν) Tria hæc abſuat a *Fl.* & merito. *V.* nott. l. 13. col. 2. Ἀφ') Delenda hæc vox. *Solan.* Saltem ἀπ' ſcribendum fuiſſet, ni rurfus aliquid exciderit. *Reitz.* l. 15. col. 1. Τὸ δν) τὸ ὅλον edita. At in *V.* lacuna eſt. Τὸ δν *C.* l. 17. col. 2. Βιβλίῳ) Adde πρώτῳ. *Solan.* l. 18. col. 1. Συλλογιſμῶν) *Sic* conicio: in *V.* erat συλλογι. . . . unde συλλογίζειν fecerat *Cler. Solan.* *ibid.* l. 19. Δογμάτων) *Sic* edita . . . δογμάτων *V.* unde, & ex *C.* liquet, fuiſſe παραδογμάτων, & mox ἐς γον pro vulgato ἔλεγον. *Solan.* *ibid.* l. 20. . . . Εἶδος) Hic videtur deeſſe στήλησις, & paucula quaedam de materia & forma, quorum iacturam non aegre feret eruditus orbis. Sequentia etiam ita ſunt mendofa, ut intelligi non poſſint. Sunt lacunæ plures, quæ

forte inde dumtaxat natae, quod librarius autographi verba legere non potuerit: multa enim hic pessime erant scripta. *Cler. ibid. l. 21. Στέρειν*) Hoc recte monente Clerico recepit Solan. ex C. quae sic: *Quin & ipsum Aristotelem id tutantem in Phys. audimus; usum exemplo tali. Tria esse, ὕλη, εἶδος, καὶ στέρεσις. ead. col. 2. Ἐπ' ἐγράψαν*) Anne ἐπιγράψαι; aut φυσικὰ pro φυσικούς; *Reitz. Pag. 125. l. 5. Μίαν*) ἂν *Fl. & marg. A. 1 W. l. 9. Δὲ τοῦς*) Et sic esse in *Fl.* adscripsit Solan. Sed est & in cett. praeter *B. 1. quae τοὺς δὲ παρασιτεῖν. Τοὺς δὲ B. 2. l. 10. Οἶον*) οἱ Schol. & Coll. *l. 12. Καὶ συμφωνία*) Omisit *Fl. l. 16. col. 1. Ἔοικεν ἔν*) ἔοικε tantum sine praepos. legebatur: iam ad Lucian. accommodavi. *Reitz. Pag. 126. l. 10. Ὡς*) Abest a *Fl. ἤντα Pell. pro κατὰ. Pag. 127. l. 3. Δεῖξω καὶ*) Utrumque omittit *Fl. Pag. 128. l. 5. Ὑμῶν*) Et sic edd. vett. *l. 19. col. 1. Τῶν Λακεδαιμονίων*) τοὺς Λακεδαιμονίους male *V. Pag. 129. l. 4. Παρασιτία*) Ita cum puncto subscr. *P. Fr.* Sine eo cett. *περὶ σιτία V. 2. Pag. 130. l. 10. Δοκῇ*) δοκεῖ male *Fl. l. 15. Χωρεῖν*) χορεῖν male *I. & V. 2. Pag. 131. l. 16. col. 1. Διεφθορῶς*) διαφθεύουσιν editum ante, & κρεάδης omissum. Octo autem locis hoc unum Scholion ex *V.* correxit Solan. quae iam non enumerabo, quia iam sic est ut Cod. exhibet, nec variae Lectr. Miss. fuere. *Reitz. Pag. 132. l. 3. Καὶ εἰ*) εἰ καὶ *Fl. l. 4. Τί δεῖ*) Restit. ex *I. & V. 2. Τί δὴ* cett. male. *l. 7. Παρετάξατο*) Recepi ex *I. V. 2. G. & marg. A. 1. Παρεδέξατο* cett. *l. 9. Ὑπισχνῇ*) ὑπισχνεῖ *Fl. & marg. A. 1 W. l. 11. Λέγω*) λέγει *marg. A. 1.* sublata persona ΠΑΡ. & post ὅμως collocata. *Pag. 133. l. 3. Ἄλλος*) ἄλλως *V. 2. male. l. 4. Κατ' αὐτὰ*) καὶ ταῦτα *Fl. l. 6. Ἀνδρείότεροι*) Recte quaedam. Aliae ἀνδριότεροι. *Pag. 134. l. 13. Ὅστις εἰπεῖν*) εἰπεῖν ὅς τις *Fl. l. 17. Λέγει*) Hoc verbo hiatum edd. implevit Solan. adscripsitque addendum etiam υἱός, quod ramen etiam deesse fatetur in C. *Pag. 135. l. 3. Ἐν τῇ πόλει*) Nihil variant edd. Ἐπὶ Δηλίῳ vult Palm. *l. 6. Ὁραῖζειν*) Sic edd. Ἀορίζειν *G. & marg. A. 1 W. Ὁαρίζειν* vult Graev. *l. 7. Προβάλλειν*) παραβάλλειν *marg. A. 1. l. 17. Ὅστις*) Sic *Fl. B. 1. P.* aliaque. Ὅς *I. Pag. 136. l. 4. Ὅσπερ*) Sic *Fl. Ald. Fr. S. Ὡσπερ B. 1. 2. (& 4.) I. P. H. Pag. 137. l. 2. Πλέον*) Edd. Luciani. Πλείον *Homer. l. 6. Δι' ὅλου*) Quaedam διόλου. *l. 7. Οὐχ*) Recte *Fl. P. B. Οὐκ. I. l. 8. Προσκαλουμένον*) Sic *Fl. Ald. B. 1. & 2. H. P. S. Καλουμένοις I. l. 10. Ἄγον*) Sic *Fl. & Hom. Ἀγων* edd. cett. *Pag. 138. l. 1. Καὶ*) Non adest καὶ in *Fl. l. 9. Χεῖρῳ*) χεῖρῶνα *Fl. Pag. 139. l. 7. ΤΥΧ.*) Aberat persona ΤΥΧ. & seq. ΠΑΡ. in

edd. Adieci ex Iensio. *L. 9.* Ἀν αὐτόθ') Restitut. ex Homer. Πάντες κ' αὐτόθ' edd. Luciani. *L. 16.* Τιθήμεναι) Recte *S. 8.* Hom. Τιθέμεναι edd. cett. male. *Pag. 140. l. 2.* Ἀποβὰς) ὑποβὰς marg. *A. 1. l. 3.* Καὶ νῦν) Sic edd. om̃. Ἐνθα ex Homer. adlevit Gesner. *L. 13.* Ἀτάλαντον) ἀτάλαντος ora *A. 1 W. Pag. 141. l. 3.* Ἀφείλετο) Nil mutare edd. addidit Solan. *L. 9.* Καὶ εὐθ.) Forſan κἄν εὐθ. coniciebat Guyet. etiam Gesner. *L. 12.* Οὗτος δὲ) οὗτός δὲ emendat Gefn. *Pag. 142. l. 5.* Καλῶς) καλῶ *S. & B. 4. l. 9.* Ὑποσπίστὰς) Nil mut. edd. *L. 11.* Χλωροὺς) χλωροὺς male *H. 1. & 2. Pag. 144. l. 15.* Ἐκείνῳ) Recepi ex *I.* Ἐκείνῳ cett. *ead. Tolunv*) Non adest in *Fl. l. 18. col. 2.* Αἰξ) αὐρα *V.* pro quo αἰξ in impressis repositum. *Me- lius Coll. G.* Sed neuter sales Lucianos cepit. *Solanus. Pag. 145. l. 2.* Ὡν) τί ἂν *I. & marg. A. 1.* Οἶονται) οἶονται *I. l. 13.* Ἄλλος — μανθάνοντας) Integer hic versus deest in *Fl. l. 15.* Ὁμοίως) Et hoc deest in *Fl. l. 16.* Ἐτι) εἰ τί *I. & marg. A. 1. Pag. 146. l. 2.* Ὅτι μισθὸς) Omisit *Fl. l. 5.* Ἐξω) ἔξωθι *Fl. l. 14.* Πάντας) πᾶσα marg. *A. 1 W.* non male. *Pag. 147. l. 13.* Οὐδέποτε) οὐδέπω *Fl. Pag. 148. l. 4.* Δεδιδότας) δεδιδό- τες edd. priores male. *l. 14.* Ἐαυτὸν) ἑαυτῷ ora *A. 1. l. 16.* Δὲ δὲ καλὸς) Non habet haec tria *Fl.* Sed pro οὐ τὸ ἀγ. scribit τὸ εὐκ ἀγαθὸς. Marg. *A. 1.* etiam ὥσπερ τὸ εὐκ ἀγαθὸς. Sed hoc ex eadem sumit, credo, ut saepe. *Pag. 149. l. 9.* Τινι) τινὶ *Fl.* cum accent. *Τινι* cett. *Τίνα I.* sola. *l. 10.* ΤΥΧ.) Deest hic nomen personae in *Fl. l. 13.* ΠΑΡ.) Et hanc pers. omitt. *Fl. Pag. 150. l. 2.* Φθιήσαντας) Sic edd. *Φθινύς.* vult Gesner. *l. 5.* Ἀποπτήσας) Sic edd. quas monitu Wettstenii sequor. Ἀποπτήσας evolans dederat Gesner. *l. 8.* Τοῦ παρασίτου) τῶν παρασίτων *I. & V. 2. l. 14.* Γύγου) Sic edd. om̃. habere no- tat Solan. *l. 16. col. 1.* Φαρμάκῳ) Antea sic legebatur : Τοὺς δὲ κατὰ πρὸς δέντας) Φαρμάκῳ, ὡς Σικράτης. Sed priora ver- ba merito deleuit Solan. quia indicium tantum sunt Scholii, quod tamen non sequebatur. *ibid. l. 19.* Φθιήσαντας) φον- δέντας ante editum prave; cum *V.* tamen φονήσαντας, etiam mendose. Sed quia Solan. indicabat, *Φθιήσαντας* esse in *C.* idque cum Luciani textu conveniat, facile hoc recepi. *Reitz. Pag. 151. l. 9.* Τὸ κοσμίειν) τοῦ κοσμίειν Pell. *Pag. 152. l. 4.* Πάντα) ταῦτα *Fl. l. 11.* Ἡ) Sic recte *Fl. P. Ald. Fr. &c.* Ei male *I. & V. 2. & marg. A. 1. Pag. 153. l. 19.* Ἐθ' ἑλαιο) Sic edd. om̃. praeter *I. & V. 2.* quae ἂν ἑθέλοις, quod etiam adscriptum in marg. *A. 1 W. ead. Ἐθ' ἑλαιο*) Anon. Forſ. εἰτεῖν, adscriptum. *Pag. 154. l. 9.* Με) μοι *Fl.*

IN DE GYMNASIIS.

Pag. 155. l. 3. ANAX.) Nomina personarum in fronte non
 habet *I.* nec *Fl.* &c. Ἀναχάρσιος καὶ Σόλωνος *B.* 1. & 2. l. 4.
 Ὑμῶν) ἡμῶν *Fl.* Ceterae ὑμῶν cum *M.* l. 7. Καλινδούμενοι) Sic
Fl. l. *Ald.* *Fr.* &c. Κυλινδ. *M.* l. 10. Ἐτερον) Sic *M.* *Fl.* *Ald.* *P.*
Fr. *B.* 1. & 2. *H.* Ἀτερον *I.* l. 11. Συννευκότες) Rescripti ex
W. Συνν. edd. l. 12. Ἦν ἰδού) Sic edd. & *M.* Ἠνὶδὲ *Pell.* *Nūv*
Marcil. Pag. 156. l. 7. Χρίσμα) Ita bene *I.* *Fl.* *P.* &c. Χρῆμα
W. Sed in margine erat χρίσμα. l. 12. Πάττουςί τε) Ex *W.*
 restituit. Ταράττουςί τε edd. l. 13. Ἐπαμῶνται) Et hoc rece-
 pi ex *W.* Ἐπαμῶνται *G.* quo restituta lectio tamen firmatur.
 Πάττουςι edd. l. 15. Ἀφαιρέσεις) ὑφαιρέσεις marg. *A.* 1 *W.* *I.*
 At prius *Fl.* *B.* *Ald.* *Fr.* *H.* *P.* *S.* & *M.* Pag. 157. l. 3. Ἀπο-
 πτύσει) Rescripti ex *W.* Ἀποπτύειν edd. priores. ead. Ἀν-
 τῶ) αὐτοῦ *L.* l. 4. Παταχθέντος) παταχθέντες male *M.* l. 7.
 Τούτων) τούτων male *Fl.* l. 12. Ἀγαθού) ἀγαθόν *W.* *Vulga-*
tum firmat *Fl.* ead. Μανία) μανία cum puncto subscr. *M.* *S.*
Amfl. Ceterae sine eo, male. Pag. 158. l. 2. Δόξαντα) Sic
 edd. & *M.* l. 7. Ἐπάγει) Ita *M.* *Fl.* *Ald.* *B.* 1. *H.* *P.* *Fr.* *S.*
Παρέχει I. & marg. *A.* 1. l. 14. Διεζώσμεθα) παρεζώσμεθα
M. & marg. *A.* 1 *W.* cum *Fl.* At prius *I.* *Ald.* *B.* 1. *P.* &c.
 Pag. 159. l. 3. Λυκίου) Λυκείου *Fl.* *Vulgatum* probat *M.* & edd.
 cett. l. 7. Γυμνασμάτων) Sic *Fl.* *Ald.* *B.* 1. *Fr.* *H.* *P.* *S.* *Γυ-*
μνασίον I. & *W.* l. 10. Πυγμῆς) πυγμῆς male *I.* l. 11. Ὑπερ-
 ἄλλασθαι) Bene sic edd. principes septem & *S.* Ὑπερβάλλε-
 σθαι *I.* sola. Pag. 160. l. 2. Ταῦτά εἶναι) εἶναι ταῦτα *W.* l. 7.
 Τοσαῦτα) ταῦτα *Fl.* Prius cett. l. 8. Πρὸς) Sic esse in edd.
 omn. addidit Solanus. Pag. 161. l. 1. Ἀπονητὶ) ἀπονητεῖ *W.*
 l. 11. Δόξει) Sic *M.* cum *Fl.* *Fr.* &c. Δόξη *I.* l. 12. Ὅρᾱς) Sic
 edd. & *M.* Pag. 162. l. 2. Εὐδαιμονίσουσιν) εὐδαιμονίζουσιν
M. l. 4. Πρὸς) ὑπὸ *W.* *Vulgatum* tenet *Fl.* cum cett. l. 7.
 Θοιμάτιον) θοιμάτια *M.* & *Fl.* male. Pag. 163. l. 4. Παναθη-
 ναίων) Παρ' Ἀθηναίων male *M.* l. 11. Ἀλεκτον) ἄλεκτον *W.*
 male. Pag. 164. l. 6. Τὰ μεγέθη) Nil mutare in hoc verbo
 edd. & *M.* adscriptit Solan. l. 15. Ἠττώμενοι) ἡττημένοι *Fl.*
 sola. *Vulgatum* etiam firmat *M.* Pag. 165. l. 1. Λαμβάνοντες)
 λαβόντες *W.* & marg. *A.* 1. l. 3. Μνέπειω) Sic *W.* & marg.
A. 1 *W.* Μνέποτε edd. l. 6. Οἰκισθεῖν) Receptum ex *M.* & *Fl.*
Οἰκισθεῖν edd. cett. l. 7. Τότε) ποτὲ *W.* & *Fl.* l. 8. Πρὸς) περὶ
W. & marg. *A.* 1. Sed πρὸς *Fl.* cum cett. Pag. 166. l. 1. Ξένον)

Sic W. & Fl. *Ξένων* edd. l. 2. *Τινῶν* *Ξυγγραφέα*) *Ξυγγραφέα* *τινὰ* M. l. 8. *Τί*) Sic M. & edd. omn. l. 15. *Διέξιμι*) *Restitutum* ex W. *Διεξιέμι* edd. priores. Pag. 167. l. 10. *Πατρίων*) *παντοίων* L. & marg. A. 1 W. Pag. 168. l. 4. *Καταμάθης*) Sic W. *Καταμάθους* edd. l. 14. *Οὕτω*) *οὕτως* Fl. & W. Pag. 169. l. 3. *Ἐπί*) Sic recte P. aliaeque. *Ἐπεί* male l. Fl. l. 5. *Φλογώδη*) *φλογμώδη* W. l. 8. *Ὅτιπερ*) *Ἀν ὅτεπερ*; Pell. Pag. 170. l. 1. *Αἱ ὑπαίθριοι*) Artic. abest a l. & V. 2. Adest in Ald. Fl. & c. & M. l. 6. *Προσέξεις*) Edd. *Προσέξης* W. l. 13. *Ὁμολογοῦσα*) *Emendatum* recent. manu in W. Sed in margine scriptum *ὁμολογῆσουσιν. ead. Ὅσα*) *Recepi* ex W. L. & marg. A. 1. *Ὅσω* edd. priores. l. 14. col. 1. *Ἐλλίπης*) *ἐλλειπῆς* legebatur, quod recte emendavit Solan. addens in C. haec praemittere: *σκόπει δηλονότι. Ἀττικῶς. καὶ ὅρα ὅπως οὐ προσέξεις κ. ν. ὁ. ἀ. ἔ. λ. ead. col. 2. Ἐλλείπει*) *λέγεται* Clericus ediderat, quod mutavit Solan. nescio unde. Obscundavi tamen, quia necessarium videbatur. *Reitz. l. 18. col. 1. Δυσχερῶς*) *δυσχερὲς* edita. Mutavit Solan. l. 19. col. 2. *Ὅν ἀνοθεν*) *δ' οὖν ἀνω* lectum antea. Emendavit Solan. l. 22. col. 1. *Προσέξης*) *προσέξεις* correxerat Solan. Non repugno, quia & sic paulo post, eodem hoc Scholio legitur, & in C. quoque, ut modo indicatum. Sed quia ibi *οὐ προσέξεις* est, & in Luciani textu Cod. W. *προσέξης* etiam exhibet, quod vel usiratus, nihil hic mutare sustinui. Licuit enim Scholiastae id utroque more enuntiare, dum illa Luciani exponit. *Reitz. l. 23. col. 2. Τοῦτο*) *τούτων* M. Sed eodem versu *ἐλλειπούς* iterum editum, quod facile in *ἐλλειπούς* converti. *Reitz. l. 24. col. 1. Ἀν σὺ*) *αὐτοῖ* edita. Mutavit Solanus. Pag. 171. l. 2. *Αὐτὴν*) *αὐτῇ* Fl. Sed vulgatum firmat M. l. 9. *Ἀναγεγράφθω*) *ἀναγραφείσθω* l. & V. 2. Item marg. A. 1. at prius cett. & M. l. 12. *Αἰσχυνοῖτο*) *αἰσχύνηται* W. l. 14. *Ἰμῶν*) Bene sic Fl. aliaeque. *Ἡμῶν* male l. & V. 2. Pag. 172. l. 2. *Ἐωρακὸς*) *ἐσωρακὸς* M. male. l. 5. *Σὲ*) Omissum in M. l. 6. *Ὡς φασὶν*) Haec verba in W. post *ἐγένετο* collocantur. *ead. Ἐπίστασθαι*) *ἐπίστασθε* W. male. l. 8. *Εὐδαιμονήσεις*) *εὐδαιμονήσει* Fl. & W. l. 9. *Πειστέον*) *πιστέον* male M. Nihil a vulgato abit Fl. l. 11. *Συνηρεφεῖ*) *Recepi* ex M. & S. *Συνειρεφεῖ* enim edd. cett. l. 16. *Τί*) *ὅτι* Fl. Prius cett. & M. Pag. 174. l. 2. *Ἐκατέρῳ*) *ἐκατέρων* male W. l. 13. *Ἀρεωπαγῖται*) *Ἀρεοπαγιται* W. & sic paulo post bis. l. 15. col. 1. *Ἀρεῖῳ πάγῳ*) Sic scriptum inveni, nec Solan. quidquam notarat. Alias *Ἀρεῖῳ πάγῳ* scribitur, vel etiam iunctum. *Reitz. Pag. 175. l. 2. Καταβήτορενύβητος*)

καταρτητορευόμενος W. Pag. 176. l. 5. 'Ἡμῖν) Sic M. etiam cum edd. Sed ἡμῶν cum Solano lego. l. 10. Περιπεφραγμένον) πεφραγμένον W. Pag. 177. l. 3. 'Αναφύεται) Sic Fl. cum reliquis. 'Αναφύεται W. l. 12. 'Υφ') Recepi ex Fl. M. & marg. A. 1 W. 'Αφ' edd. cert. l. 13. Γίγνουντο) Ita edd. omnes & M. Pag. 178. l. 2. Παραδιδόντες) παραδόντες W. Nihil mut. Fl. l. 13. Πλησιάζουσι) πλησιάζωσι M. Pag. 179. l. 2. 'Εμαυτῷ) εαυτῷ Fl. l. 3. 'Αρεωπαγίτην) 'Αρεοπ. M. Vulgatum ruetur Fl. l. 5. Τὰ ἀναγκαιότατα) τὰ μὴ ἀναγκ. W. male. Pag. 180. l. 3. 'Ἄμα ἀναγεγραμ.' Non adest ἄμα in Mf. Graev. Adest quidem in cert. Sed Fl. & W. ἄμα γεγραμμένοι habent, non ἀναγεγρ. l. 13. Σπείδουσιν) σπεύδουσιν W. Sed vulgatum tenet M. Pag. 182. l. 5. 'Ἀσματα) Edd. sine puncto. Sed W. ἄσματα recte. Verum nescio, num ubique in hac ed. observatum sit. l. 14. Γίγνουντο) γίγνοιτο W. ead. Σκύτη) σκήτη Ald. Sed correctum in marg. Pag. 183. l. 10. Συννευκότες) Sic W. Συνεν. cert. & edd. Pag. 184. l. 4. Συμπλακείς) συμπλεκείς W. l. 12. Τοῦτο) τούτου M. l. 17. Εὐθὺς πολλῶ) πολλῶ εὐθὺς M. ead. 'Ρέοντα) ρέοντα V. 2. & marg. A. 1. 'Ρέοντα) I. Vulgatum servat M. Pag. 185. l. 8. 'Εμψυχον) εὐψυχον l. sola. l. 9. 'Απολαύοντες) ἀπολάμποντες W. Nil mut. Fl. l. 13. Περιλείμμενον) περιλελειμμένου M. l. 15. Καί) Abeft a Fl. Adest in cert. & M. Pag. 186. l. 1. Διευκρινούντα) διακρινούντα V. 2. Prius reliquae omnes & M. l. 2. 'Επιμήκιστον) Sic M. & edd. praeter Fl. quae ἐπὶ μήκιστον. l. 13. Τὰ ἐνδοθεν) ἐνδοθέν τε W. omisso τά. l. 16. Αὐτὸν) Omitunt Fl. & W. l. 17. 'Ενδιδούν) Sic Fl. Fr. l. H. Ald. B. 1. P. S. 'Ενδιδόν W. Pag. 187. l. 2. 'Αποπληροῖ) ἀναπληροῖ marg. A. 1 W. l. 12. Τάφρον) τάφρον Amst. S. l. Ald. H. & C. Τάφρον recte W. P. Fl. l. 14. 'Ἡμῖν) Punctum hic est in M. ead. Μολυβδίνας) μολυβδίδας W. & Fl. Pag. 188. l. 4. 'Αναρρίπτουσιν) Sic edd. 'Αναρρίπτουσιν W. l. 6. 'Υπερβάλλοιτο) ὑπερβάλλοιτο M. l. 9. 'Υποβέβληται) ὑποβέβληται Fl. & W. male. l. 12. Τὸν ὀλισθόν) Ita & M. cum edd. ead. Γίγνεσθαι) γίνεσθαι M. l. 13. 'Εγχείλουσιν) ἐγχέλεισιν M. Pag. 189. l. 1. Διολισθαίνοντας) διολισθαίνοντας W. l. 9. Τῶναντίον) ἐπὶ τὸ ἐναντίον Fl. & M. l. 11. Διαδιδράσκον) διαδιδρασκόμενον W. & marg. A. 1. Vulgatum tenet Fl. l. 12. Καί) Omittit Fl. & M. Pag. 190. l. 5. Λυκείω) Fl. & M. quoque λυκείω habere notat Solan. nescio quare, nisi quod minore λ id habeant; sed hoc solemne est edd. antiquioribus. l. 6. 'Αποτλύνας) Sic & Fl. cum reliquis, & M. l. 10. Διαρρεῖν) διαρρεῖν male M.

Pag. 191. l. 5. λέγειν) Non habent λέγειν Fl. & W. Habent
 certt. l. 8. Ὑμῖν) Sic emendavi ex Fl. Fr. S. M. Ἡμῖν l. P. H.
 Ald. B. 1. male. l. 11. Ὑμᾶς) Recte Fl. Fr. Ald. H. P. B. 1.
 S. & M. Ἡμᾶς l. Pag. 192. l. 4. Βαβέσι) ἀν βαβέσι Fl. prae-
 missio ἀν etiam retento. l. 5. Ὑποδείξετε) Sic dedit Solanus
 ex W. Ὑποδείξτε edd. priores. l. 9. Μορμουλνττόμενοι) μορ-
 μολνττούμενοι W. Pag. 193. l. 4. Ἀφέντας) Et sic Fl. cum
 certt. & M. Possit & ἀφέντες coniici. l. 5. Διδάσκετε) διδά-
 σκε M. Διδάσκετε accentu in prima collocato Fl. l. 6. Διδόν-
 τες) διδούς M. Nihil a vulgato abit Fl. l. 12. Σιφίδιον) ξιφεί-
 διον W. l. 13. Ἐπεισπέσω) Nihil mut. Fl. l. 14. col. 2. Σκη-
 νῶν) C. Abb. σκηνωμάτων, & M. in fine Scholii. [Tu item le-
 ge Suidam.] *ibid.* l. 15. Οἶον) Non aderat in edd. Inseruit So-
 lan. Ac vix dubito, quin ex collatione Codicis, aliqui au-
 daciufcule factum foret. Reitz. *ibid.* l. 16. Τὸ κατὰ) τὰ κατὰ
 edita. Mutavit Solan. l. 17. col. 1. Ἐσκεπασμένοι) σκεπαμῖσι.
 V. Σκεπασμένοι M. l. 18. col. 2. Ἐν οἷς) ἐν ᾧ V. l. 20. col. 1.
 Μὲν γὰρ γερραῖναξία) In edinis erat μὲν γερρῶ ξία γὰρ εἰρη-
 ται. Cod. Abb. vero γερραῖναξία, καὶ εἰρηται. In V. γερ-
 γὰρ εἰρηται. In M. γὰρ γερραῖναξία. *ibid.* l. 21. Αἰδοίων) In
 V. —δοίων. Sed in margine recens manus αἰδοίων adscripsit.
 Pag. 194. l. 2. Ἐκείων) Punctum post ἐκ— habet Fl. & spa-
 tium vacuum, quod vel novem litteras caperet; nihil tamen
 omisit. l. 8. Διατέθεικε) μετατέθεικε Fl. quod & adpictum
 orae A. 1 W. Vulgatum est in M. l. 15. Ἐπειδήπερ) ἐπείπερ
 Fl. & W. Pag. 195. l. 2. Πολύ) πολλοὶ male Fl. & marg.
 A. 1 W. l. 10. Παρεζῶσθαι) Receptum ex Fl. & W. Περιζῶ-
 σθαι edd. hac priores. l. 13. Ἐξενέγκοι) ἐξενέγκη minus bene
 M. l. 15. Πόλεμοι) Nihil mutant edd. & M. Pag. 196. l. 1.
 Αὐταίρετως) Rectius abest in W. & Fl. l. 2. Συμπολιτεύε-
 σθαι) συμπολιτευμένων W. & marg. A. 1. l. 6. Φεῖδεσθαι)
 Sic emendat Solan. & Gesn. Φεῖδεσθαι edd. & M. Pag. 197.
 l. 3. Τῆς Ὑδρας) περὶ τῆς Ὑδρας W. l. 4. Δύ) Nil mut. Fl.
 nec M. l. 8. Γίνεται) γίγνεται M. l. 9. Ποίησεις ἐν βραχεῖ)
 ἐν βραχεῖ ποίησεις M. Pag. 198. l. 1. Τοῖς Ὀλ.) τῶ Ὀλ. M.
 l. 4. Ποιεῖσθαι) ποιῆσθαι W. male. l. 8. Τοῦτο) οὕτω M. l. 10.
 Ἐγγερέσθαι) γενεᾶσαι Fl. Vulgatum probat M. l. 12. Διὰ
 τοῦτο) διατοῦτο l. l. 13. Τοσούτους) Hoc praetuli ex Fl. &
 W. Τούτους edd. vulgo. l. 15. Ἀπεργάζεται) Sic edd. & M.
 Pag. 199. l. 1. Ἐαυτὴ) αὐτὴν W. l. 2. Ἡ) Abest ab M.
 Pag. 200. l. 2. Μὴ δὲ) μὴ δὲ l. Ald. fere perpetuo. Ση post δὲ
 inserit marg. A. 1. Sed dubie anne voluerit δὲ. *ead.* Προαπα-

γορεύοιεν) Sic M. edd. excepta *Fl.* quae προαπαγορεύοιεν.
 Ἀπαγορεύοιεν Mf. Gr. l. 3. Καμάτων) καμάτου M. l. 4. Αὐ-
 τῶν) αὐτοὺς Pell. l. 12. Παίωσιν) παίουσιν W. Pag. 201. l. 4.
 Παρεστάσας) παρεστῶτας W. male. l. 5. Ἡ) εἰ M. l. 9. Σώ-
 μασιν) σῶμασιν male I. l. 11. Ἀνασταθέντας) Sic M. l. V. 2.
 Ἀναταθέντας L. Ἀνατεθέντας edd. cett. l. 13. Ὡς) Omittit
Fl. & M. l. 14. Παλεμίων διατιθέντων) π—ως δ—es Pell.
 Pag. 202. l. 1. Αὐτὸ) αὐτὰ L. l. 4. Σώζειν) σώζειν W. cum
 puncto subscr. l. 15. ἤκουσεν) ἤκουεν W. Pag. 203. l. 1. Οὐ
 καὶ σὺ, ὦ Σόλων) ἃ Σόλων οὐχὶ καὶ σὺ W. l. 2. Γὰρ ταῦτα)
 γὰρ καὶ ταῦτα M. l. 14. Ἐλλεβόρου) Bene sic M. *Fr. B.* 1. &
 2. *P. S.* Ἐλεβόρου *I. V.* 2. *Ald. Fl. H.* l. 16. Ἐαυτῆς) αὐτῆς W.
 Pag. 204. l. 3. Ἀντερῶν ἐν Σπ.) ἐν Σπάρτῃ ἀντερῶν M. l. 5.
 Ἀρεσκομένῳ αὐτοῖς) Receptum ex M. & *Fl.* αὐτοῖς etiam W.
 Ἀρεσκόμενος ἐν τούτοις edd. cett.

I N D E L U C T U.

Pag. 206. l. 4. Αὐθῖς) αὐ *Fl.* l. 6. Ἐκείνοις) αὐτοῖς ἐκείνοις *Fl.*
 Pag. 207. l. 10. Αὐτῶ) Sic *Fl. P. H. Ald. S.* &c. Αὐτῶν *I.* &
 marg. *A. 1 W.* l. 11. Τὸν τοιοῦτον) Omittit artic. *Fl.* Qui adest
 in cett. l. 14. Τῆς ἀνόδου ὑφιέμενον) Ita *Fl. B.* 1. *Ald. Fr. P.*
H. Τῆς ἀνω ὁδοῦ ὑφειμένον *I.* & marg. *A. 1 W.* Pag. 208. l. 3.
 Προῦκείται) πρόκειται *I.* & *V.* 2. Πρόσκειται *L.* & *G.* l. 16.
 Ὀνόμασται) ὀνόμασται vult Solan. ex *Fl.* Vid. nott. Pag. 209.
 l. 9. Αἰεὶ) Sic edd. constanter. l. 17. Ἐς τὸν τῶν ἀσ. χώρον) ἐς
 τὸ χωρίον *Fl.* sola. ead. Ἐκπέμπουσι) ἐσπέμπουσι *I.* sola.
 Pag. 210. l. 2. Καίμενοι) Sic *Fl. B.* 1. *P.* &c. recte. Καύμενοι
I. l. 5. Αὐός) Receptum ex *G. L.* & marg. *A. 1.* Αὐτὸς edd.
 omnes. Pag. 211. l. 9. Βιαζόμενον) Sic *Fl. I. Fr. P.* &c. l. 17.
 Καλινδούνται) Sic *Fl. I. Ald. S.* Κυλινδούνται *B. 1. P. Fr. H.*
 Pag. 212. l. 9. Φήσει) φησὶ *Fl.* l. 12. Ἐτι) Nihil variat *Fl.*
 Pag. 213. l. 4. Ἐπικατέσφαξαν) ἢ συγκαταρωξαν male infe-
 rit *Fl.* l. 7. Οὐτως) Et sic *Fl.* l. 8. Εἶνεκα) Scripsi ex *Fl. Ald.*
I. B. 1. S. Ἐνεκα *Fr. H. P.* l. 11. Γινώσκειν) Ita *Fl. B. 1. Fr.*
Ald. V. 2. P. H. Γιγνώσκειν *S. A.* Γινέσκειν *I.* l. 15. Αὐτοῦ)
 αὐτὸν vel αὐτῶν *L.* Vulgatum tenet *Fl.* Pag. 214. l. 3. Μα-
 ταίάζοντα) Consentiant *Fl. I. Fr. P.* &c. Ματαίζοντα *Suid.*
I. S. Ἡ.) I. & *V. 2. Ἡ.* Ceterae Ἡ. l. 9. Ἡ δίδῳτι) ἢ δίδῳτι *Fl. Fr.*
P. H. &c. Νὴ δ' ὅτι *I.* ἢ δίδῳτι *V. 2. Ἡ τί σοι* marg. *A. 1. l. 15.*
 Παρὰ) Recepti ex *Fl.* nam περὶ edd. cett. ead. Ἡ) Ita interro-

gantis more dedi ex marg. *A. 1.* pro vulgato ἡ. *Pag. 215. l. 3.* διδάσκει) Servavi scripturam edd. *S. P.* licet διδάσκειται sit in *I. Fl. Ald. B. 1. H. Fr. l. 7.* Παρατρέφει) Sic edd. Διαστρέφαι *G. Διατρέφει L.* Utrumque tam διατρέφ. quam διαστρ. adscriptum marg. *A. 1. l. 9.* Καταφρονθείη) Bene ita *P. H. S. B. 1. & 2.* Καταφρονθείση *I. Fl. Ald. Fr. l. 12.* Ὅρα) ἄρα esse in quodam addit Solan. & οὐ in Pell. non vero satis distincte. *l. 14.* Ἐν τῷ μνήματι) ἐν ἐπιμνήματι *Fr.* Vulgatum est in cett. *l. 17.* Δυσσόμεθα) Restitui ex *L. Δυσσόμεθα* edd. hac priores. *Pag. 216. l. 4.* Ἔστεφανομένης) Sic *Fl. H. P. B. 1.* Στεφανομένης *I. l. 13.* Ὑμῶν) Sic bene *Fl. Fr. P. &c.* Ἡμῶν *I. l. 18. col. 2.* Ὡς δὴ λον) Posteriora haec verba desunt in *C. Pag. 217. l. 2.* Δέ) Omittit *Fl. l. 5.* Συνειληχέτα) Nihil variant edd. *l. 11.* Ὑάλω) ὕελω *Fl. Σιάλω* edd. Cogn. In ὕάλω consentiunt nostri Codd. & edd. *ead.* Περιχρίει) Emenda περιχύει, vel περιχέει, quod Guyet. etiam monuit. *Pag. 218. l. 1.* Χώματα) χρώματα *Fl.* male. *l. 2.* Πρὸς) καὶ πρὸς *Fl.* male. *l. 13.* Κλάσειν) κλάειν *Fl.* sine puncto subscripto.

IN RHETORUM PRAECEPTOREM.

Pag. 220. l. 3. Πάνδημον) Sic *Fl. Ald. B. 1. & 2. H. P. &c.* Πάντιμον *I. V. 2.* Mf. Graev. & *L. ead.* Σοφιστής) ὁ σοφιστής *L.* sola. *l. 14. col. 1.* Λόγω) Ita dedit Solan. nescio unde; obsecundavi tamen, quia vulgatum stare non poterat. Hemst. in Praef. ad Poll. p. 31 pr. ἢ λόγον corrigebat; quod praeferat, cui lubet. *Reitz. ibid. l. 16.* Ὑφιστάντα) συνιστάντα, *corrudentem*, pro ὑφιστάντα corrigi lubet Hemst. *l. d.* & pro ἀδιάκριτον ἀδιακρίτων malit; licet —ον non damnet. Ego quoque —ον praeferrem. Sed συνιστάντα & ὑφιστάντα ratione ac-centus eum scribere voluisse, tamen credo, qui lubens admissem correctionem, si ex Cod. firmaretur. *Reitz. Pag. 221. l. 3.* Αἰτοίν) αἰτοῖνς *Fl.* sine commate post σύ. *l. 4.* Τάχιστα) Ita dedit Solan. ex *L. Μάλιστα* edd. priores. Τάχιστα etiam marg. *A. 1. ead.* Ἀνὴρ) Omittit *Fl. l. 6.* Ἀκούσης) ἀκούση *Fl. l. 16. Γε)* Abeft a *Fl. Pag. 222. l. 3.* Τὸ πολὺ) Sic *Fl. Ald. H. P. &c.* Ἐπιτοπολὺ *I. l. 9.* Ἀγρεύσεις) αἰρήσεις *L. & marg. A. 1 W. l. 10.* Ἐκείνους) Restitutum ex *Fl. & S.* Ἐκπρους cett. male. Ἐκπρους *Marcil.* frustra. Ἐκείνους etiam marg. *A. 1.* Sed deletum deinde. *Gesner.* vulgatum tueri conatur. *Pag. 223. l. 2.* Ἀλλὰ) οὐ δὲ *L. & marg. A. 1. ead.* Δίδς) Non habet *Fl. l. 3.* Ἀπιστήσης) ἀπιστήσης marg. *A. 1 W. Pag. 224. l. 4.* Δια

νύσαντας) Rescriptum ex *I.* & *V.* 2. *Διανύσαντα* enim cett.
l. 7. Δὴ) δὲ *Fl.* *l.* 15. *Κωλύσει*) Sic *Fl.* *Ald.* *H. P.* &c. *Κωλύει*
I. & marg. *A. 1 W.* *Pag.* 225. *l.* 5. *Καρποῖς*) Omisit *Fl.* *l.* 10.
Εἴ που) Recte *Fl.* *Fr. B. H. S.* &c. Ἦπου male *I.* cum *V.* 2.
l. 13. *Αὐτὸν*) αὐτὸν *I.* & *S.* *Pag.* 226. *l.* 6. Ἀπόζηυρον) ἀπόζηυρον
Fl. male. *l.* 13. Οὐδὲν ἐμαῦ δέσση) οὐδὲν ὑπ' ἐμοῦ δέσσει *I.* &
L. Quod edidimus, est in reliquis. *l.* 14. Καὶ ἀνθρώρᾳ) καὶ abest
a *Fl.* *l.* 15. Καὶ τὰ) Pro καὶ πολλάκις hic habet *Fl.* postea τὸ
πολλάκις omittens. *l.* 16. Τοσούτο) Ita *Fl.* *I. B. S.* Τοσούτου
P. etiam recte. *Pag.* 227. *l.* 10. Ἐπει) Melius ita *Fl.* *I. V.* 2.
P. S. Ἐπὶ male *L. H. Fr. B.* 1. & 2. & *Ald.* Sed correctum in
marg. Ἐπεὶ δ' ἔσθ *Pell.* *l.* 11. Ὡς οὖν) ὥς ἂν *I.* sola. Ὁ ἂν *L.*
l. 14. Ἐαυτὸν) αὐτὸν marg. *A. 1.* *Pag.* 228. *l.* 8. Φύσει) Recepi
ex *I.* Φυσὶν cett. *l.* 9. Τούτων) τοῦτον *Fl.* male. *l.* 12. Βάσει)
ῥοπή marg. *A. 1 W.* *l.* 16. Κράτῃτα) Sic edd. omnes. Κρίτῃαν
L. Κρίτῃαν in nota Graevii. *Pag.* 229. *l.* 2. Λιπαρὲς) Ex *Mf.*
Graev. & marg. *A. 1 W.* Ἀλιπαρὲς edd. priores. *l.* 7. Ὀλας)
Desideratur in *Fl.* *l.* 10. Ἀπαιτεῖ) Ex marg. *A. 1.* recepi pro
vulgato ἀπαιτεῖν. *l.* 14. Προτιθεῖς) προτιθέσθαι *Fl.* *l.* 16.
Ἀτρομήτου) ἀτρομήτου *S.* vertens in *terpidi.* *Pag.* 230. *l.* 2. Ἐ-
πιτάττοντος) Nihil variant edd. nec *O.* *l.* 4. Ταχέια καὶ
ἀπρ.) βραχέα καὶ ἀπράγμονα *O.* *l.* 5. Ὅδδς) ἡ ὁδδς *O.* *l.* 6.
Μή σε) καὶ σε *O.* *l.* 9. Ὡς) Non habet *O.* ead. Ἰθι) Recepi ex
O. Ἰσθι edd. ead. Δασεῖ) λασεῖ male *O.* *l.* 10. Πέραν) Et sic
Fl. *l.* 12. Ἀσθμαίνοντας) ἀσθμαίνοντα καὶ ἰδ. π. συνόντα *O.*
& *Fl.* *l.* 13. Πρὸς δὲ) αὐτὸν δὲ πρὸς *O.* & marg. *A. 1.* *l.* 14. Πολ-
λοὺς μὲν καὶ) Sic *O.* Μὲν in edd. aberat. *l.* 18. col. 1. Καὶ) Non
aderat in editis, Addidit Solan. *Pag.* 231. *l.* 12. Τίς) Abest ab
O. *l.* 15. Σεαυτὸν) ἑαυτὸν *Fl.* ead. Ἐσθ) Non adest in *O.*
Pag. 232. *l.* 6. Ἄν) Desideratur haec particula in *O.* *l.* 7. Ἐ-
πισπασάμενος) Restitutum ex *L. G. O.* & marg. *A. 1.* Ἀσπα-
σάμενος edd. Ἐσπασάμενος *Fl.* etiam recte. *l.* 9. Αὐτοθαΐδα)
αὐτὸς θαΐδα *G. O.* *l.* 12. Ἀβροῦ) τοῦ ἀβροῦ *O.* ead. Δ' οὖν)
Sic *Fl. B.* 1. & 2. *H. P. S.* Δ' οὖ male *I.* Τοῖνυν *O.* *l.* 13. Ὡ
ἀγαθὲ) ὧ γὰρ magis Attice *O.* ead. Ἐπεμψεν πρὸς μὲ) ἐπεμ-
ψεν ἐπ' ἐμέ *O.* *l.* 14. Ὅτε) ὃ *O.* *l.* 15. Αὐτῷ) Abest ab *O.*
Pag. 233. *l.* 1. Ὑποπεπτηχόταν) ὑπεπτ. *O.* *l.* 4. Παραβα-
λεῖν) Adscivi ex *I. Fl. S.* Παραλαβεῖν *L. Ald.* cett. male. *l.* 8.
Χοροὶ) χορικοὶ *I.* Vulgato assentitur *O.* *l.* 9. Ἐθέλεις) ἐθέλησεις
O. *l.* 10. Κλητίου) Κλυτίου *Pell.* quod probo. In *O.* plane de-
est. *l.* 12. Παραφυλάττε) φύλαττε *O.* *l.* 13. Μὴ δὲ πτοηθεῖς)
μὴ δὲ πτοηθῆς *O.* Μὴ δὲ discretum etiam *I.* aliaeque quaedam.

hic & fere ubique. *l.* 17. Ὑπὲρ οὖν) Ita ex V. restitutum, cum ante ederetur ἐπεράστου. *Pag.* 234. *l.* 1. Δέση) Δεύσει O. *ead.* Τοῖς) Omittit O. *l.* 3. Παρὰ) Restitut. ex Fl. & O. Nam περὶ edd. vulgo. In O. vero παρὰ ταῦτα, omisso πάντα. *l.* 7. Ἐπειτα καὶ) ἔπειτα δὲ καὶ Thom. Magist. *l.* 11. Ἐχων. κόμιζε) Deest ἔχων in O. & pro κόμιζε, legit νόμιζε. *l.* 12. Τούτοις· καὶ ἄλ. δὲ) Pro his τούτω καὶ tantum O. *l.* 15. Μὴν) Omittit O. *Pag.* 235. *l.* 2. Μόνα) Et hoc deest in O. *l.* 3. Ἡ ἐσθῆς) καὶ ἡ ἐσθῆς O. *ead.* Ἔργον) ἔργα O. Et mox male Ταραντινίνης. *l.* 5. Καὶ) Non habet O. *l.* 9. Δύ σοι) τοὶ δὲ Fl. *l.* 10. Οὐδέ) Quaedam οὐ δὲ, ut solent. *l.* 11. Ἀτάλεστον) ἀταλέστατον O. *l.* 12. Ἀλλὰ) Deest in Fl. *l.* 14. Ἐπειτα) ἔπειτα δὲ O. *ead.* Ἡ οὖν) Omisit Fl. *l.* 15. Ἀττικὰ ὄνομ.) Ἀττικῶν ὀνομάτων O. *l.* 17. col. 2. Ἐπιτρέπειν) In impress. περιτρέπειν erat. In textu Luciani recte legitur ἐπιτρέπουσα, unde legendum & hic ἐπιτρέπειν, ad quod propius accedit, quod in V. & Exc. G. legitur ἐπιτρέπειν. *Solanus.* *ibid.* *l.* 18. Ὁ γ') ἢ edita. Correxuit Solan. *Pag.* 236. *l.* 1. Καὶ κᾶτα &c.) καὶ τὸ κᾶτα, καὶ τὸ μῶν O. *l.* 4. Ἐάν) εἰ O. & marg. A. 1. *ead.* Ἀσύμφηλα) Recte sic P. S. I. Ἀσύμφηλα male Fl. *Ald.* B. 1. H. Fr. *l.* 7. Πάλαι) Et sic habere Fl. cum I. Fr. & Ox. notat Solan. *l.* 9. Ἐς) πρὸς O. *l.* 11. Μὲν) Omittit O. *l.* 13. Ἀραβῶνα) Recte sic Fl. Ἀραβῶνα male I. *Ald.* B. 1, H. P. S. *ead.* Προτίμιον) προνόμιον G. O. & marg. A. 1. In vulgato conspirant edd. *l.* 15. Ὀνοματοθέτει) νομοθετεῖ O. *l.* 16. Καλὼν) καλεῖν O. *Pag.* 237. *l.* 2. Ἡ ποιητοῦ) ἢ abest ab O. *l.* 4. Ἀπκηριβωμένος) ἡκριβωμένος O. & Fl. *ead.* Ἀναγίνωσκε) ἀναγίνωσκε O. *l.* 5. Μηδὲ εἰ) μὴδ' εἰ O. Μὴ δὲ εἰ *l.* & aliae quaedam. *l.* 9. Καταχρησθῆναι) καὶ χρῆσασθαι marg. A. 1. *l.* 10. Καὶ δέη) καὶ deest in O. *l.* 11. Ὑποβάλλωσι) ὑπολάβωσι male O. *ead.* Τῶν) Sine articulo Fl. *l.* 12. Λεγέσθω) Ἀν ἐλεγέσθω; Pell. *l.* 14. Μὴ μολλήσας) μηδὲν ἐπιμελήσας O. & marg. A. 1. Δὲ μὴ μελήσας edd. *ead.* Ἐπὶ κε) Sine κε Fl. *Pag.* 238. *l.* 1. Προσῆκοντι) τῷ προσῆκοντι O. *l.* 10. Περσικῶν) Μηδικῶν O. *l.* 11. Ὁ Λεωνίδα) Sine artic. Fl. Λεωνίδης marg. A. 1. *l.* 14. Πλαταιαὶ) Restitutum ex O. Πλατεαὶ edd. male. *ead.* Ἐπίπαστα) ἐπὶ πᾶσι Fl. & marg. A. 1. *l.* 15. Τὰ ἱλίγα) Articulum habent I. Fl. V. 2. Omittunt cert. & O. *ead.* Ἐπανθείτω) συνανθείτω O. *l.* 20. col. 2. Ἀπεργάσαιτο) In ediris ἀπεργάσαι. Mutavit Solanus. *Pag.* 239. *l.* 1. Μηδαμῶ) Sic edd. omn. Μηδὲν O. *l.* 3. Πάντα ᾗδέσθω) πάντα σοὶ ᾗδ. O. *l.* 10. Ἐστήκωσιν) ἐστύκωσιν male Fl. *Pag.* 240.

l. 1. Οἱ) καὶ *O. l. 2. Καὶ*) Hic vero abest καὶ ab *O. l. 4. Καὶ σχῆμα*) τὸ σχῆμα sine καὶ *O. ead. Καὶ βάδισμα*) Utrumque omisit *Fl. l. 5. Θαυμάζονται*) τεθήπασι *O. l. 6. Οὐχ ἔχουσιν*) οὐκ ἔχουσιν *O. Vulgatum tuetur Fl. l. 1. &c. l. 9. Σμικρὰν*) μικρὰν *O. l. 12. Τῶν δειπνῶν*) τὸν δειπνῶν male *O. l. 16. Οἰκεῖον*) Omisit *O. Pag. 241. l. 1. Προϊόντα*) προσϊόντα male *Fl. l. 3. Διαλαμβάνοντα*) Nihil mut. edd. nec *O. l. 4. Ὑπὲρ*) Sic *Fl. Ald. H. B. 1. P. &c. Περὶ l. l. 10. Δοκεῖτω*) Δόκει τῶν *O. ead. Ἐνεχθῆ*) ἐνεχθέντων *O. l. 13. Ἐπειπεῖν*) εἰπεῖν *O. l. 14. Ἐνοχλήσονται*) ἐνοχλήσαντα *Fl. male. l. 16. Ἐπισείσης*) καὶ ἐπισ. *O. Pag. 242. l. 1. Γίγνου*) γίνου *O. l. 2. Τῶν μέμψεων*) τῆς μέμψεως *O. l. 3. Τὰ ὅτα*) Desunt in *Fl. l. 4. Τὸ ψεύσμα*) ψεύδος, & sine artic. *O. l. 7. Καὶ περίβλεπτον*) Omiserat *O. sed in marg. additum. l. 9. Ἰδίᾳ*) Bene sic *Ald. H. P. &c. Male sine puncto l. & Fl. l. 10. Αὐχεῖν*) ἢ αὐχεῖν *O. ead. Γε*) Hoc reposuit Solan. ex *O. pro τε, quod edd. habebant. l. 12. Ὑποδεικνύει*) ἐπιδεικνύειν *O. l. 15. Σου — εὐδοκμοῦντος*) σοι — εὐδοκμοῦντι male *Fl. l. 16. Τὸ*) τὸν *Fl. ead. Αἰδεσθῆς*) Sic dedi ex *l. V. 2. O. L. Αἰδεσθεῖς* edd. cett. *l. 17. Κἄν*) εἰ καὶ *O. Pag. 243. l. 2. Οἱ οἰκέται*) Caret artic. *O. l. 7. Πάσχοις*) Ex *O. sic dedi, cum πάσχεις* edd. ead. *Διοίσεις*) καὶ καταυτίγες διόσεις male *Fl. l. 9. Ἠδέως*) ὁμοίως *O. l. 12. Οὐδὲ βαρβ.*) καὶ βαρβ. *O. l. 15. Διαρκέσης*) διαρκέση *O. & marg. A. 1. l. 16. Γε*) τε *Fl. l. 17. Ἦν*) ἐν male *O. Pag. 244. l. 5. Γὰρ*) Omisit *O. l. 8. Ἐπ' ἀμφοδίου*) Sic edd. omnes. Ἐπαμφοδίτου *G. Ἀμφοδίου O. Ἐπ' ἀφοδίτου marg. A. 1. l. 9. Ἀδόκιμος*) Recepi ex *Fl. cum ἀδόκιμον* effert in cett. *l. 12. Διεκπεράσας*) διεκπαίσας *O. l. 15. Ποθεινός*) Bene *l. H. P. S. &c. Ποτεινός* male *B. 1. & 2. l. 21. col. 1. Ἀνευφήμισε*) Ita pro vulgato ἀνεφήμις dedit Solan. *Pag. 245. l. 2. Συνοικήσας*) συνοικίσας male *O. l. 3. Ἐβδόμηκοντ.*) ἐβδόμηκοντίδος *Th. Mag. V. τριακοντούτης. Vulgatum tuetur Fl. &c. ead. Τέτταρας*) τέσσαρας *O. l. 4. Λοιπούς*) λοιπὸν *O. l. 9. Αὐτὴν*) αὐτῇ *O. Sed vulgatum praeferat. l. 11. Κἄν*) Recte *l. Ald. Fr. H. S. sine accentu, κἄν* male *Fl. P. B. 1. l. 14. Ἔστεφανωμένοι*) καὶ ἔστεφ. *O. l. 16. Πρὸς*) πρὸ male *O. Pag. 246. l. 3. Ἐμοι γε*) μοι tantum *O. ead. Νῆ*) καὶ *O. l. 5. Γεννάδας*) γεννάσδας male *O. l. 6. Πεπαύσεται*) πέπανσαι male *O. l. 8. Τῶ νόμῳ*) τοῖς νόμοις *O. l. 9. Κρατεῖν*) κροτεῖν male *O. l. 13. Ἐκεῖνο*) Omisum in *O. l. 14. Πρέπειν*) Et hoc neglexit *O. l. 18. col. 1. Προηγνησαμένην*) Non dubitavi cum Solano ita edere, pro vulgato προηγα-

σμένην, quod nihili erat. Reitz. Pag. 247. l. 1. Ἀσύμβολος) Restitui ex V. 2. Ἀσύμβουλος cett. & O. l. 2. Πέπαυμαί) πε-
παύσομαι O. minus recte.

IN PHILOPSEUDEM.

Pag. 248. l. 15. Ἡρόμην) Sic dedit Solan. pro edito εἰρόμην.
Pag. 249. l. 4. Περὶ πολλοῦ τῆς ἀληθείας τίθ.) Nil mut. edd.
neque Coll. l. 10. Εἰσιν) Abest a Fl. l. 18. col. 2. Κόνιν) Aut
corrupta haec vox, aut verba aliquot exciderunt. Solanus.
Pag. 251. l. 8. Τῆς Ἀττικῆς) τῆς γῆς Ἀττικῆς G. Γῆς etiam ad-
ditum in marg. A. 1. l. 12. Ἐμφρόνως) εὐφρόνως Fl. l. 18.
col. 1. Ἀγαγόμενος) Hoc recepi ex Exc. & C. ac G. pro vul-
gato ἀγαγών. Reitz. ibid. l. 22. Σκηλαμένης) Apud Grae-
vium n. — vid. not. Solan. Pag. 253. l. 5. Διεξιόντος) Sic
edd. nec quidquam varietatis hab. Codd. Διεξιόντες vult So-
lanus: & sic textui Ald. superscriptum est. Pag. 255. l. 14.
Πεφυλαγμένως) πεφυλαγμένος B. 2. sola. l. 16. Ἐλθοιμι)
ἔξελθοιμι marg. A. 1 W. Pag. 256. l. 1. Ὅτι) περὶ Fl. sola.
l. 15. Ἐπαγγέλλεται) δύναται marg. A. 1. l. 17. Τὸ δέσμα)
διὰ τὸ δέσμα l. sola frustra, cum marg. A. 1. Pag. 258. l. 5.
Οὐκ ἂν) οἷς ἂν male l. οὐκ cett. Δὲ οἷς ἂν etiam marg. A. 1.
l. 6. Ἐνδύσῃ) ἐνδύσῃ l. sola, minus recte, vid. c. 7. Ἐνδύσῃς
peius marg. A. 1. l. 8. Ὀλοκλήρῳ) Sic edd. magno consensu.
Ὀλίγῳ male l. & marg. A. 1. l. 10. Ὀφελεῖ) ὀμιλεῖ Fl. l. 15.
τί) ὅτι marg. A. 1. & Fl. male. Pag. 259. l. 3. Τὸν λόγον) τῷ
λόγῳ Fl. ead. τοῦ τε) οὕτω τε τοῦ l. cum V. 2. & marg. A. 1.
Pag. 260. l. 8. Τὸν φάλεον) Recte sic Fl. Fr. P. &c. Τὴν l. &
V. 2. l. 13. Παρὼν) παρελθὼν Fl. l. 15. Ἰάσεται) ἰάσεται Fl.
Ἰάσεται marg. A. 1 W. Pag. 261. l. 6. Ἱερατικά) ἱερά Ven. &
marg. A. 1. l. 9. Τῶν) Omittit artic. Fl. l. 17. Συνηλίσθησαν)
Ex emendatione Solani. Συνηλίσθησαν edd. Nec quidquam
variet. ex Codd. notatum invenio. ead. αὐτὰ) αὐτοῖς Fl. &
marg. A. 1. Pag. 262. l. 7. Ἄν αὐτὰ πιστ.) πιστεῦσαι αὐτὰ
Fl. omisso ἂν. Deerant in uno Cod. Coll. Et pro γιν. πιστ.
erat. In margine A. W. duo haec adscripta, δυνατῶ πιστεῦ-
σαι αὐτά: additumque, vel sic, λόγῳ δυνατὸν γίγνεσθαι ἂν
αὐτά. Pag. 263. l. 5. Ἀλεξικλέους) Ita edd. hic, sed paulo
post Ἀναξ — habent. l. 7. Δημαινέτου) Sic Fl. l. Fr. &c. Δη-
μέου Schol. Pag. 264. l. 1. Ἐπιτοπολὺ) Sic l. P. H. S. &c.
Ἐπιτολὺ Fl. l. 3. Ἀναξικλέα) Sic iam l. Fl. Fr. P. H. S. &c.

nec quidquam Codd. iuvant. *Pag.* 265. *l.* 3. Εὖ λέγεις) Aliam personam hic addendam monet marg. *A.* 1 *W.* *l.* 6. Ἐραστὴν) Et sic *Fl.* cum cett. *Pag.* 266. *l.* 1. Τελοῖα) Et hic personam inferendam ait marg. *A.* 1. *l.* 5. Πάντες) Abest a *Fl.* *l.* 6. Τούτων) τούτω *Fl.* *l.* 15. Μὴ πεισδεῖν) ἀπειθοῖν *Fl.* sine μὴ. *l.* 17. Οὐ μέγα) Et hic alius personae nomen praemittendum monet marg. *A.* 1. *Pag.* 267. *l.* 1. Ἄς) ὅσα *l.* & marg. *A.* 1. Vulgatum tenet *Fl.* *Fr.* *P.* &c. *l.* 2. Μόνος) Hic rursus aliam personam. inferit marg. *A.* 1. *l.* 10. Ἐπώδῃν) ἐπασιδῇν *Fl.* *l.* 13. Μάλιστα) καὶ μάλιστα ελευθ. *Fl.* ead. Οἱ λέγοντι οἴκοι παρ' αὐτῶ μ. ἐξ.) σοὶ λέγοντι ἐπ' ἐξουσίας *Fl.* *l.* 16. Φαινόμενον) Sic edd. omnes. Φαινόμενου corrigit Solanus. *Pag.* 268. *l.* 5. Τὴν) Sic edd. omnes, excepta *Amst.* quae τὸν, casu magis, quam consilio. *l.* 6. Συναναστησομένῳ) συναντησομένῳ *Fl.* male. *Pag.* 269. *l.* 1. Τὰ) Caret artic. *Fl.* *l.* 2. Κεχυρωμένον) Sic *P. H. B.* 1. *S.* Κεχυρωμ. male *l.* *Fl.* *Ald.* *l.* 4. Μ' ἰάσατο) Nihil mutant *Fl.* *l.* *Fr.* *P.* &c. *l.* 12. Ποιοῦντα) Bene *Fl.* *H.* *P. S.* &c. Πιοῦντα male *l.* *Pag.* 270. *l.* 3. Τοῦ) τὸν *Exc.* Τοῦ *Fl.* *l.* &c. & *l.* 8. Βάσεως) στάσεως *Fl.* & marg. *A.* 1. *l.* 15. Πρὸς) Et sic *Fl.* cum *l.* ceterisque. *l.* 16. Ἀργυρᾷ) Omittit *Fl.* *l.* 17. col. 1. Τῶν — τεχνιμάτων) τὰ τεχνήματα ante edebatur. ead. col. 2. Συμβεβληκῶτα) συμβεβηκῶτα Kusterus legi iubet. *Solan.* *l.* 19. col. 1. Πρῶτος) πάντων est in *V.* quo forsitan Πανὸς voluit. In impressis sic mutatum est. *Solanus.* ead. col. 2. Τὰ) Non aderat in editis. Adiecit *Solan.* *Pag.* 271. *l.* 8. Ἄθλιος) Nihil mutare *Fl.* addidit *Solan.* *l.* 10. Τῆς) Abest a *Fl.* *l.* 14. Αὐτοῦ) τοῦ marg. *A.* 1. Forsan τῶν voluit. *l.* 16. Τῶν) Ita *Fl.* *P. H. B.* 1. *S.* Τοῦ *l.* Sed eodem redit. *l.* 18. Ἀλωπεκίδεν) Ἀλωπεκίδεν edd. priores. *Pag.* 272. *l.* 3. Ἀντίγωνος) Ἀντίγωνος male *Fl.* *l.* 6. Θρυαλλίς) Bene *Fr.* *S.* *Amst.* Θριαλλίς male cett. *l.* 11. Ὁ ἰατρός) Non habet *Fl.* Nec opus est. *l.* 12. Ἐφ') Sic *l.* *V.* 2. marg. *A.* 1. & *G.* Ἀφ' edd. cett. demissa *Fl.* quae ὑφ'. *l.* 15. Ὁ) ὃ male *Fl.* *Pag.* 273. *l.* 12. Φρικῶδες) φρικῶδες male *Fl.* *l.* 13. Βοστρ. περ.) περιέκειτο βοστρυχηδὸν εἰλ — *Fl.* *Pag.* 274. *l.* 1. Πάσιν) Sic edd. Πάσας *Solan.* Sed in notis, mutavit sententiam. *l.* 12. Καὶ αὐτοῖς) Sine καὶ *Fl.* *l.* 13. Πινναρᾷ) Bene *V.* 2. Πινναρᾷ reliquae. *l.* 19. Δακτύλῳ) Sic *Fl.* *B.* 1. *Ald.* *H. P. S.* Δακτυλίου *l.* *Pag.* 275. *l.* 1. Τὸ) Deest in *Fl.* *l.* 10. Τοῦ) Omittit *Fl.* *Pag.* 276. *l.* 3. Οὐπω) Recte sic *Fl.* *Fr.* *P.* &c. Οὐτω *l.* *l.* 7. Ἐπιμετρήσαντος) Alii ἐπιμαρτυρήσαντος *Coll.* Vulgatam tenent *Fl.* *l.* &c. *l.* 12. Καῦσανος σφεδρ.) Nihil mut. edd. Καῦσος σφεδρότατος θερμότερος *G.*

l. 13. Ἐπικλεισόμενοι) ἐγκλεισ. marg. A. 1. l. 15. Μοι) Omit-
tit Fl. l. 16. Ἐργηγορότι) ἐργηγοροῦντι Fl. l. 17. Ἐώρακει) Sic
etiam Exc. G. Lege ἠώρακειν, vel ἠώρακα. Solan. Pag. 277.
l. 6. Μοι δοκεῖ) Constans lectio. l. 13. Ἡδὴ) Deest in Fl.
l. 14. Ἀπήγγελον) ἀπήγγελλον Fl. l. 17. Αὐτῷ) αὐτὸν Fl.
Pag. 278. l. 1. Ἡ) ἥς Fl. ac marg. A. 1. l. 5. Ἐθεράπνευες) ἐθε-
ράπνευσας marg. A. 1. l. 11. Τίεον) Nihil mut. I. Fl. Fr. P.
l. 12. Αὐτοῖν) αὐτοῖς Fl. ead. Ὡς) Abeſt a Fl. l. 13. Μακαρί-
τιν) μακαρίτην P. male. Pag. 279. l. 4. Καθέζεται) καθίσει
marg. A. 1. W. An καθίζει; adſcripſit I. I. Wetſt. Pag. 280.
l. 11. Ἐπεισκληθῆναι) ἐπείσχυκληθῆναι Kuſter. recte; ſed non
addicunt Codd. l. 12. Ἀπὸ) Et ſic Fl. l. 15. col. 1. Θὸν ἀπὸ)
Ad alla verba ante relatum hoc Scholion iam in ſedem ſuam
retractum eſt. *ibid.* l. 16. Τὸ παράδοξον) Lege τι. In C. enim
eſt [παράδοξον quid.] Niſi malis παρὰ δόξαν τι. Solan. *ibid.*
l. 17. Ἐχειν πίſτεως) Lacuna pro his erat in edd. in V. & G.
quam ex C. ſupplevit Solan. Addiditque: *Eadem* in Exc. G.
quae in V. reperiuntur lacunae. Sed Scholion exſtat integrum in C.
unde ſupplevimus. Sexdecim quippe lacunis hiabant edita, quas
iam impletas non indicabimus cum lectoris taedio. Ἐχον le-
git I. I. Wetſt. Reitz. l. 21. col. 2. Προσδοκίαν) Sic V. προσ-
δοκίας Exc. G. Pag. 281. l. 1. Ἀλλήλους) αὐτοὺς marg. A. 1.
cum Fl. ead. Ἐφιλοſοφεῖτε) Admiſi ex Fl. Φιλοſοφεῖτε cett.
l. 2. Ἐπήκουσα) Sic edd. Ἰσηκ. vult Solanus. Pag. 282. l. 2.
Ἀπολελόγηſε) ἀπολογηſομαι L. Ἀπολογῇ Fl. ac marg. A. 1.
Vulgarum ſervant cett. l. 5. Ἐροῦ) ἔρου, accentu mutato,
marg. A. 1. l. 7. Κράνειον) Ita Fl. Fr. I. B. 1. H. Ald. S. Κρά-
νιον P. l. 9. Ἀνορύξας) Recepi ex L. marg. A. 1. Fl. & S.
Ἀνοίξας Ald. I. H. P. & c. Pag. 283. l. 2. Μόνον οὐκ) Sic l. &
marg. A. 1. Μονοῦ Fl. P. H. S. Ald. B. 1. Fr. l. 8. Καὶ κομή-
της) καὶ abeſt ab Fl. l. 17. Πρόσειμι) προſέρχομαι marg. A. 1.
Sed gloſſa eſt. Pag. 284. l. 1. Αὐτῷ) αὐτοῦ Fl. Pag. 285. l. 7.
Ὡς γε) Sic edd. Lege ὥς τε. l. 14. Αὐτῶν) αὐτὸν male l. ſola.
ead. Ἀνέβλεψε) Hoc recepi ex Fl. idque etiam adpictum marg.
A. 1. Ἐνέβλεψε vulgo. Pag. 286. l. 4. Τάχα) Sic Fl. Ald. Fr.
B. 1. & 2. H. S. recte. Ταχὺ I. V. 2. & L. cum marg. A. 1.
l. 15. Ἱερῶν γραμματέων) Ita I. Ald. H. P. B. 1. Fr. S. Ἱερῶν
γραμματέων G. Ἱερογραμματέων Fl. l. 16. Αἰγυπτίον) Nil
mutare Fl. Fr. addit Solan. Sed volens legi Αἰγυπτίων, fru-
ſtra. l. 21. col. 1. Τὴν αὐτῆς) Alterum hoc τὴν in editis non
comparens inferuit Solan. Pag. 287. l. 4. Ἐν ὁδοῖς) αἰὲ pro
his duobus verbis habet Fl. ſcribens ἐξυρημένον αἰὲ τοῦμοι. οἱ

καθαρῶς ἑλλ. &c. *ead.* Καθαρῶς) οὐ καθαρῶς *Fl.* *l.* 5. Πρόχει-
λον) προχειλῇ *Fl.* *Pag.* 288. *l.* 5. Ὑπηρετεῖ) ὑπηρετήσεν *Th.*
Mag. *l.* 10. Αὐτοῦ) Non adest in *Fl.* *l.* 11. Τῆς ἐπὶ δ' ἡς) τὴν
ἐπὶ δ' ἡν *Fl.* *l.* 13. Ἐδεῖ) Sic *P. S.* Ἐδοι *Fl.* *l.* *Ald. H.* &c. Lege
igitur δέοι. *l.* 16. Ἐκέλευον) Ita *Fl.* *Ald. P. S.* aliaque. Ἐκέ-
λευσα *l.* *Pag.* 289. *l.* 4. Ἐπαντλοῦν) ἀπαντλοῦν male *Fl.* *l.* 7.
Ἐκάτερον) ἐκάτερα marg. *A.* 1. *ead.* Ἀμφορέα) ἀμφορέας *Fl.*
l. 10. Ἐπὶ δ' ἡς) ἐπασιδ' ἡς marg. *A.* 1. *l.* 16. Ἐπικλυσθῆναι)
ἐπικλεισθῆναι edd. priores. *Pag.* 290. *l.* 15. Ἐκτυπούσης τῆς
σφραγίδος) ἐκτυπούσαν τὴν σφραγίδα *Fl.* *l.* 16. Ἀπιστα)
ἀπιστοῦντι *G. & L.* Nihil mutant edd. *Pag.* 291. *l.* 11. Οἶ) οἶ
l. male. *l.* 13. Δοκεῖν οἰσθελὶς δεῖν) Pro his tribus δοκιμάσας
tantum *Fl.* Οὐ δοκιμάσας μόνος ἀντιλέγειν marg. *A.* 1. fine
dubio ex *Fl.* *l.* 15. Συνίην) Sic & *Fl.* cum cert. Anne συνίειν;
l. 17. Θεσπίσει) Ἀμφίλοχος τι σπίζει antea lectum misere.
Reitz. *Pag.* 292. *l.* 3. Ἠγείσθαι) ἡγείσθαι *Fl.* male. *l.* 14.
ΦΙΛ.) Persona haec omissa erat in edd. At in *Fl.* designabatur
lacuna, ut solet. *ead.* Ἀπέλαυσα) Restitui ex *Fl.* quod marg.
A. l. W. etiam adscivit. Ἀπήλαυσα cett. male. *Pag.* 293. *l.* 6.
ΤΥΧ.) Et haec persona aberat tam ab edd. cett. quam *Fl.* *l.* 8.
Οὐδ' ἐν οὐ) μηδ' ἐν fine οὐ *Fl.*

I N H I P P I A M.

Pag. 295. *l.* 1. Τῶν) Omisit *Fl.* *l.* 6. Ἐπὶ) ἐν *Fl.* *l.* 12. Πτο-
λαιαῖον) Sic edd. omnes, praeter *l.* quae Πτολαιμαῖον. *l.* 14.
Καταφλέξαντα) Nihil abit *Fl.* nec *W.* id est Wecheliana ed.
aliquot Dialogorum. *l.* 16. col. 2. Καὶ) τοῦ legebatur in edd.
Mutavit Solan. *Pag.* 296. *l.* 13. Ἡνύτχησαν) εὐνύτχησαν *Fl.*
l. 15. Συνισταμένον) Et sic *Fl.* cum *W.* ceterisque. *Pag.* 297.
l. 11. Σύντεσις) σύντεσις male *Fl.* cum marg. *A.* 1. *l.* 15. Βαλ-
λόμενος) βαλόμενος *Fl.* *Pag.* 298. *l.* 1. Ὑψέσι) ἄψέσι Pell.
l. 4. Τῆς) καὶ τῆς *Fl.* *Pag.* 299. *l.* 1. Φωτὶ) Bene *H. P. S.* ma-
le φωτὶ *Fl.* *Fr. l. W.* *l.* 2. Κεκοσμημένος) Restitui ex *Fl.* *l.*
Ald. S. Κεκομισμένος male *W. P.* Κεκομησμένος *H.* 1. & 2.
Unde κεκομισμένος deinde natum videtur. *Pag.* 300. *l.* 8. Ἀρ-
χομένους) ἀρχουμένου marg. *A. l. W.* Ἀρχομένου voluit. *l.* 9.
Αὐγῆς) Restitui ex *L. & Fl.* Αὐτῆς edd. cert. *l.* 10. Φωταγω-
γῶν) φωθαγωγῶν male *S. A.* Recte *Fl. l. P. &c.* *l.* 12. Βορ-
ρᾶν) βορὰν edd. priores male. *l.* 15. Τὸ) Omittit *Fl.* & merito.
Pag. 301. *l.* 6. Πάσας) πᾶσας male *l.* *l.* 9. Ἀφ' ὧν) Sic dedi
ex *Fl.* & Schol. Ἀμφ' ὧν edd. cett. *l.* 10. Δυσιν) Sic recte *L.*

B. 1. P. Δυσσιν Fl. I. V. 2. H. Fr. S. l. 11. 'Ορῶν) Bene *W. P.* 'Ορῶν male cett. *l. 14. 'Αλλὰ καὶ ἀχαρ. &c.*) ἀλλὰ καὶ βασικάνου καὶ ἀχαρίστου μοι μάλλον marg. *A. 1. l. 15. Μοι*) μὴ male *I. Pag. 302. l. 2. Καὶ ἄλλους*) Omisit *Fl.*

IN BACCHUM.

Pag. 303. l. 1. ΠΡΟΣΑΛΛΙΑ) Sic edd. Προαλλιά Schol. Index *H. & Wech. ead.* "H) Sic *Fl. &c.* 'O Schol. *l. 6. 'Ος*) Absent a *Fl. ead.* Συμπατηθησομένου) Sic recte *Fl. Fr. B. 2. P. S. Συμπατησομένου l. 1. 8. 'Υπὲρ*) Hoc dedi ex *I. & L. 'Υπὸ Fl. Ald. H. P. S. &c.* male. Περὶ vult Solan. *l. 15. Σκοπῶν*) Titulus horum Scholior. in editis erat Προαλλιά ὁ Διόνυσος. In *C.* vero Προσαλλιά ἢ Διόνυσος. *Reitz. Pag. 304. l. 2. Κεράστας*) καὶ κέρατα Marcil. & *L.* In vulgato conspirant edd. *l. 8. Βραχὺν*) Sic *Fl. Ald. V. 2. Fr. H. B. 1. P. S. Τραχὺν l. & marg. A. 1. l. 11. Κροκοτῶ*) Recte *S.* sola. Κροκοτῶ media corrupta cett. omnes male. *l. 12. Πιβάνον*) Constans lectio. 'Απιθάνον vult Solanus. *l. 17. col. 1. Κόρδακα*) κόρδακος edita male, quod ad Lucianum accommodavi. *Reitz. ead. col. 2. Εἶδος 'Ικαρίου*) Sic *V.* prave. Quem enim Icarium somniavit; is Silenus est. Vide & Scholion 2, ubi veram & genuinam scripturam habemus; & 9, ubi Scholiasten errasse patebit. *Solan. l. 19. col. 2. Τῇ πυρρίχῃ*) Ita ex *C.* correctum, cum in editis esset πυρρίχης, & sine articulo. In eodem *C.* autem additur: ὅν φασιν ἰδιωτικῶς κάρυδαν. *Reitz. Pag. 305. l. 5. Εὐοὶ*) Sic *I. Ald. S. B. 1. Εὐοὶ Wech. Εὐοὶ Fl. Εὐοὶ P. H. ead. Τοῦτο*) τοῦτον Pell. *l. 13. Θηλύμιτριν*) Nil mut. edd. *l. 15. 'Ηγγέλλετο*) ἡγγέλτο *Fl. & marg. A. 1 W. Pag. 306. l. 2. Πυρὸς*) Sic *Fl. W. P. &c.* Φλογὸς *l. & L. l. 10. Προτάξαντες*) Ita dedi ex *I. H. Ald. B. 1. & S. Προστάξαντες Fl. P.* quod & adscript. marg. *A. 1. l. 12. Αὐτῶ*) αὐτῶν *Fl. & marg. A. 1.* sine dubio ex eadem. *l. 15. col. 1. Στρώσαντες*) τρώσαντες ed. Cler. Mutavit Solanus. *ibid. l. 18. Σειληνὸς*) Ad alia verba relatum hoc Scholion huc recte retraxit Solan. *ibid. l. 19. Εἰκάζαι*) εἰκάζσαι legebatur, quod correxit Solan. *Pag. 307. l. 1. Εὐοὶ*) Sic iam & *P.* quae ante εὐοὶ habebat. Εὐοὶ *l.* etiam & *W.* aliaque. Εὐοὶ *Fl. l. 2. 'Εσήμαινε*) Ita *Fl. Fr. l. Wech. P. &c.* 'Εσήμηνε vult Solan. *l. 13. Διόνυσον*) λόγον *Fl.* Sed ex glossa natum. *Pag. 308. l. 2. 'Ακούεσθαι*) ἀκούσεσθαι *Fl.* quod Solan. recipi voluit, *l. 10. Τελετὴν*) Bene *Fl. Fr. Wech. P. &c.*

Τελυτήν male *I.* l. 11. Κόμων) κόμων male *I.* sola. l. 13. Ἐκ βαλχεύσειν) ἐμβαλχεύσειν male *Fl.* l. 15. Εὐ οἱ) εὐοὶ rursus *Fl.* Εὐ οἱ *P.* Pag. 309. l. 2. Οὐκ ἀπροσδιόνυσον) Restitutum ex *L.* & *B.* Οὐχ ἀ πρὸς τὸν Διόνυσον cett. l. 9. Διεδεστάτου) Διεδεστάτου male *B.* 2. Recte cett. l. 10. Οἱ) Male abest ab *I.* Pag. 310. l. 3. Καρηβαροῦντι) καρηβαρῶντι *Fl.* l. 16. Τὸν) Deest in *Fl.* Pag. 311. l. 1. Δύντος) Recte *Fl.* *I.* *W.* *P.* Δύναντος Cod. Abb. ead. Ἐπεξελεθεῖν) ἐξελεθεῖν *Fl.* sola. l. 9. Δύναντος) In Luciano δύντος. Sed quia & δύναντος recte dicitur, nihil mutavi; nam forsitan ita in suo Cod. legit Scholiastes. Ex errore autem Cod. Abb. qui δύναντος fecit, apparet eum δύντος quoque voluisse. Reitz.

IN HERCULEM.

Pag. 312. l. 1. ΠΡΟΣΔΑΛΙΑ) Προαλιὰ Schol. Prius edd. ead. "H) ὁ Schol. Vulgatum servant *Fl.* *I.* *W.* *P.* &c. l. 11. Ἐνῆπται) ἐννεῖται *G.* Vulgatam tenaciter servant edd. l. 14. Ταῦτά γε) Haec priori § connectere malit *I.* *I.* Wetstenius. ead. Ἑλληνίων) Sic & *Fl.* cum *I.* *Fr.* *W.* *P.* &c. l. 15. Ταῦτά γε) Titulus horum Scholior. in *V.* erat Προαλιὰ, ὁ Ἡρακλῆς. In *C.* προσδαλιὰ ἢ Ἡρακλῆς. Reitz. Pag. 313. l. 3. Λεῖαν) λίαν male *Wech.* Pag. 314. l. 13. Ἑρμην) Et sic *Fl.* cum cett. Pag. 315. l. 11. Ὁ λόγος) ὁ λόγιος coniicit *I.* *I.* Wetstenius. l. 16. Ἔστιν) ἐστὶ melius legas. (Ἔστι *S.* & *B.* 4. quare sic rescriptissimus.) Pag. 317. l. 6. Χρυσοφαένναν) χρυσοφαῖαν *Fl.* Idem adscriptum margini *Ald.* l. 10. Τοξεύειν) τοξεύει *Fl.* l. 19. col. 1. Ἰπποκλείδῃ) In *V.* Ἰπποκλείδου, prave; sed in impressis recte emendatum est. *Solan.* Pag. 318. l. 3. Ἡμῖν) ἡμῖν male *Fl.* ead. Ἐπιφθέγγηται) ἐπιφθέγγοιτο *Fl.*

IN DE ELECTRO SEU CYCNIS.

Pag. 319. l. 3. Ἡμᾶς) Rescripti ex *I.* marg. *A.* 1. & *V.* 2. Ὑμᾶς cett. male cum *Ald.* & *Fl.* l. 13. Ἡκὼν) Nihil mut. edd. Ἡκὼν vult *Solanus.* Pag. 320. l. 4. Ἐκδιδούσας) Omittit *Fl.* l. 11. Ἡμῖν) Restitut. ex *L.* & *V.* Ὑμῖν cett. Pag. 321. l. 9. Ἀληθὺς) ἀληθὲς *Fl.* l. 11. Αὐθῖς) Bene *Fl.* *Fr.* *W.* *P.* Αὐτῖς male *I.* l. 13. Ἡμῖν) Recte *L.* & *I.* Ὑμῖν *Fl.* cum cett. male. ead. Ἀδουσιν) *Fl.* ἀδουσιν sine puncto subscripto. Pag. 322. l. 7. Μὲν) Non habet *Fl.* l. 11. Ἐνι) ἔστι *L.* Pag. 323. l. 3.

Ἐντύχοις ἀν) ἐντύχης sine ἀν Fl. l. 6. Ἄμουσον) Sic G. L. marg. A. 1. & I. Ἀμύθιν Fl. Wech. P. &c.

IN MUSCAE ENCOMIUM.

Pag. 324. l. 2. Οὐ τὸ) Sic & Fl. cum l. P. &c: Οὕτω L. l. 5: Τὰ) Omisit I. Non item Fl. aliaeque. l. 8. Μὲν) Non compareret in Fl. l. 11. Διήνθισται) διήθησθαι Wech. l. 14. col. 1. Ἐτερον) ἕτερος C. Sed vulgatum praestat. Reitz. ibid. l. 16. Κώνωπα) κώνωπας καὶ ἐμπίδας edita. Mutavit Solan. Pag. 325. l. 5. Ἀπηνῶς) Sic edd. constanter. Ἀπηνούς vult Solan. Pag. 326. l. 2. Προνομεύει) προνομένει Wech. male. l. 4. Ὀδούς) ὀδούς adspirare Fl. Pag. 327. l. 11. Ἀλκην) Alii ἰσχύον, aiunt Coll. In nostris nihil varietatis est. l. 14. Τῷ) τὸ male Ald. Pag. 328. l. 6. Ἀποκρούεται) ἀποκρούσεται Fl. male, ex qua tamen idem adscriptum marg. A. 1. Pag. 329. l. 7. Αὐτὸ) αὐτῷ male Fl. l. 8. Αὐτῆς) αὐτοῦ Fl. recte, adiecit Solan. At nec vulgatum improbo. l. 14. Ἐπαληθεύει) ἐπαληθεύοι male Fl. l. 15. Ἀφεῖσα) Sic Fl. Ald. H. B. 1. P. S. Ἀφείσα I. & marg. Ald. l. 19. col. 1. Περὶ τοῦ) Lege ὑπὸ σοῦ, vel simile quid. Solan. l. 20. col. 2. Ἐς μυίας) Quid exciderit, facile ex Scholio praemisso perspicies. Solan. Pag. 330. l. 2. Ἀργός) Sic edd. & Th. Mag. l. 5. Ἡ) Ita dedit Solanus. Καὶ edd. priores. l. 6. Οἱ) Abest a Fl. l. 15. Δρώμενον) Forsan ὀρώμενον, appinxit Solan. Pag. 332. l. 15. Βαίοντες) καὶ βαίοντες marg. A. 1 W.

ANNOTATIONES

IN ICAROMENIPPUM.

Pag. 2. L. 3. Ἄνοδον) Hunc locum corruptum esse, nullus dubito. In Ox. Cod. pro ἄνοδον, ἀνοδος legitur. Forſan ἂν ὁδὸς γένοιτο καὶ ταῦτα, vel ἡ ἀνοδος γ. κ. τ. nam c. 2, οὐδὲν ἔδειξέ μοι, inquit, πρὸς τὴν ἀνοδον. SOLAN. Erunt, qui ἀνοδος ex O. praeferant, ut nexus ſit, ἀνοδος καὶ ταῦτα γένοιτο, tumque comma poſt ἀνοδος tollendum. Nec diſplicet. Nam ἀνοδος tum ſubſtantive valebit *adſcenſus*. Infra de Luſt. c. 2 & variatur in τῆς ἀνόδου & τῆς ἀνωόδου, quod tamen eodem redit. REITZ.

ead. l. 8. Σταδίους τινὰς) Valde fallor, aut ſcribendum eſt non longe a principio: πάλαι γὰρ ἐπακροῶμαι ſου παρακο-
λουθῶν ἡλίου καὶ ſελήνας, ἐτι δὲ τὰ φορτικὰ ταῦτα ſταδίους
τινὰς, καὶ παραſάγγας ὑποξενίζοντο. Etenim iamdudum te ſe-
quens audio ſoles & lunas, & ridicula illa, ſtadia quaedam & pa-
raſangas tanquam peregrinum iactantem. Vulgo legitur ſταθμοὺς,
manſiones. Sed ſτάδια & παραſάγγαι rectius iunguntur,
quam ſταθμοὶ & παραſάγγαι. Si quis tamen malit vulga-
tam tueri, per me licet, praeſertim ſilentibus veteribus li-
bris. GRAEV. Σταθμοὺς τινὰς καὶ παραſάγγας) Ad hunc lo-
cum ὁ πᾶν Graevius annotavit, rectius iungi ſταδίους &
παραſάγγας. Moveret me viri eruditiffimi auctoritas, ut
in eandem cum ipſo ſententiam condeſcenderem, niſi ſταθ-
μοὺς ſaepe alibi cum παραſάγγας iunctos offendiſſem apud
Graecos. Frequentiffime apud Xenoph. in L. I Ἄναβ. immo
etiam in alio loco ab Luciano haec duo iuncta reperiuntur,
ſc. in libro de Conſcrib. Hiſt. τὸ δὲ καὶ περὶ τοὺς τόπους αὐ-
τοὺς ψεύδεσθαι οὐ παραſάγγας μόνον, ἀλλὰ καὶ ſταθμοὺς ὀ-
λοῦς: at vero in deſcriptione locorum meniri non παραſangas modo,
ſed totos etiam ſtathmos. Alex. ab Alex. Gen. diē. L. II, c. 20,
Sed praeter haec, inquit, fuerunt παραſanga & ſtathmus: hanc pa-
raſangam multi ex triginta conficiunt ſtadiis, ſtathmum vero qua-
tuor παραſangas paene conficere &c. Haec in Obſervatt. Crit.
pag. 66, L. Bos.

ead. l. 11. Διαίρια) Conf. supra 'Ορχ. c. 42 f. SOLAN.

Pag. 3. l. 1. Καθάπερ οἱ Φοίνικες) Nautae peritissimi. Aratus de Cynofura Phaenom. v. 40: τῇ δ' ἄρα Φοίνικες πίσυνοι πέρωσι θάλασσαν. Et mox v. 45: τῇ καὶ Σιδόνιοι ἰθύνταται ναυτίλλονται κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 6. Κατακοιμηθεῖς) Conf. Gall. c. 6 f. SOLAN.

ead. l. 7. Ὀνειρον γάρ, ὃ τὰν, δοκῶσι λέγειν) Δοκῶ σοι λέγειν. MARCIL. Unde Marcil. malam lectionem habeat, neicio. Ego δοκῶ σοι in plurimis iam recte inveni. REITZ.

ibid. Ὡ τὰν) Habebat P. ed. cum Fl. I. H. S. &c. Et Schol. ad Gall. Sed cum alias circumflecti amet, ut apud Aristophan. Plut. 66, Ὡ τᾶν, ἀπαλλάχθητον ἀπ' ἐμοῦ. & ibid. 377, Ὡ τᾶν ἐγὼ σοι τοῦτ' ἀπὸ μικροῦ πάνυ, ubi & longum est in metro; errare non possumus, si circumflectamus: nam ubique circumflectitur ap. eundem, nec non in exemplis a Spanhemio ad Aristoph. locum priorem copiose adductis. Quia autem video, in Luciani edd. etiam deinde τὰν scribi, accentum talem dedi, qualem inveni; nam acuit etiam Suid. ed. Hag. & Aesop. F. IX. REITZ.

ead. l. 9. Διοπετής) Sic iam edd. Et ita usitate apud quosvis. At supra Imag. c. 9, διιπετές idque posterius apud Homerum frequens, ut Il. Π, 174 &c. REITZ.

ibid. Διοπετής — ἐξ οὐρανοῦ) Davisius ad Cic. de Nat. Deorum I, c. 16, p. 41, haec glossematis rea facit, & ἐξ οὐρανοῦ delet; quia bis idem diceretur. Sed Luciani vulgatam sic defendit Th. Wopkens in Lectr. Tull. p. 124: *Equidem hanc stili abundantiam ex ipso Luciano aliisque cuiuscunque linguae auctoribus probatissimis defendi posse, vix dubitaverim. Ciceronem huius rei testem locupletissimum arbitror, qui sic de Finib. L. IV, c. 18: qui ad honestatem aliud adiungant, quod ex eodem genere non sit. Min. Fel. Oct. c. 16: Dicam equidem, ut potero, pro viribus. Quo praeter alia hunc locum contulit ipse vir cl. ex Dione Chrys. Or. VII, p. 118: μάλιστα εὐρήσειν ἡγούμενοι τὴν τῶν πολλῶν διάνοιαν, ἃ δὲ καὶ τοῖς πολλοῖς ἐδόκει, περί τε τοῦ πλούτου καὶ τῶν ἄλλων, ἃ θαυμάζουσιν. Adde Div. Paul. I, Cor. IV, 47, (leg. XV, 47.) ὁ πρῶτος ἄνθρωπος ἐκ γῆς χαϊκός.* (Sic etiam ibi editum; at in Epist. Pauli legas χοϊκός.) Plura exempla Latina vid. ap. eund. Wopk. ad L. I de Divinat. cap. 33, p. observatt. 258. Sed non concedo, in Apostoli verbis repetitionem plane eandem inesse: nam ait, primum hominem ex terra natum, terrestremque adeo esse, sive, ut ex terra prognatus sit, ita etiam terrestribus rebus esse addictum;

adeoque nihil hic abundat, nihil est, quod abesse queat. Interim concedo, nihil in Luciano mutandum: nam & supra Imag. l. c. c. 9, ἐξ οὐρανοῦ additur, licet paucis verbis interpositis, nimirum: καὶ διίππετες, ὡς ἀληθῶς, οἷόν τι τῶν ἐξ οὐρανοῦ γένοιτο. Alium pleonasmum vid. Dial. proximo Gall. c. 20 m. τὰς φροντίδας αὐτῶν, αἷς ἔχουσι, quem ipse Davis. probat, ut ibi vidimus. Sed satis esto. Alias synonymias per coniunctiones coniunctas videbimus deinde, nec tamen excusabimus omnes; nam interdum satis frigent, ut illud ἦκω καὶ κατέρχμαι, ob quod Aristophanes Ran. 1187 Aeschylum traducit. Sed Scholiastes defendit. REITZ.

Pag. 4. l. 3. Οὐρανίωνων) Οὐρανίων hic male scribi in Fl. patet ex Homer. Il. A, 570, & passim: nam quia addit, se verbo Homérico usurum, etiam illud inde petendum. REITZ.

Pag. 5. l. 11. Ἀκήρατα ἦν τὰ ὠκύπτερα) Benedictus, *celereres* erant sine cera pennae. At nulli bono istae celereres. Itaque Erasmus, *citra ullam ceram erant pennae*. Nec tamen id sufficiat. Melius vertissent *alae vel pennae volatiles*. Sic mox cap. 10: Πρὸς ἀκροῖς τοῖς ὠκυπτέροις λαβὴς τινὰς ταῖς χερσὶ παρὰ σκευάσας, imperfecte *summis pennis*. Vide ad 1 Ver. Hist. c. 13. GRON. In Icaromenippo inducit Lucianus Menippum narrantem, quemadmodum iter per nubes & sidera fecerit, & ad Deos ipsos penetrarit. At in initio rationem, qua in hac peregrinatione usus fuit, exponit miranti cuidam, quomodo ille poruerit istam ἐν τοῖς ἀστροῖς ποιεῖσθαι ἀποδημίαν; rogantique, num non terruerit exemplum Icari, At, inquit, *Icarus, quippe qui alas cera allitas gesserit, simulac illa cera ad solem cito esset liquefacta, una cum aliis delapsus, ut par erat, cecidit: ἡμῶν δὲ ἀκήρατα ἦν τὰ ὠκύπτερα*. Quid haec ultima ex praecedentibus aliud possunt notare, quam, nobis vero alae erant non ceratae? At id non est ἀκήρατος, quippe quod ἀκηραίνω, perimo, deductum significat integer, sincerus, inviolatus. Video equidem, hoc sensu tolerari posse hanc vocem, ut significantur alae quasi inviolatae, sanisque firmae. At quanto venustius, cumque praecedentibus convenientius, si unius literae mutatione legatur ἀκήρωτα. Κηρώ, cera illino: inde κηρωτός, *ceratus*; hinc ἀκήρωτος. Nam certe quamquam quis contendere velit, per ὠκύπτερα ἀκήρατα posse hic, ut dixi, commode intelligi alas inviolatas; haud dubie tamen ex praecedentibus, & tota antithesi, quam facit Menippus suas inter & Icari alas, liquidum est, auctorem voluisse ἀκήρωτα. Quae emendatio nostra si probeatur ab eruditis, novo vocabulo lingua Graeca, ut nunc co-

gnita, locupletata est. Frustra namque in Graecarum dictio-
num Lexicis τὸ ἀκήρωτος quaesieris. IENS. Ἀκήρωτα recte Ven.
utraque; reliquae omnes ἀκήρατα, mendose. SOLAN. Ἀκήρω-
τα optime Iens. coniecerat, & paruissem sic emendanti, etsi
vel in nulla ed. invenissem. Iam vero, quia I. & V. 2. ἀκήρωτα
habent, eo alacrius ita dedi: vulgatum enim prae illo nihil
est, neque Gronovius veram lectionem vidit, quae tamen in
ipsa, quam incusat, versione latebat. Quod autem Iens. addit,
frustra in Lexicis τὸ ἀκήρωτος quaeri, ignoscat, si monuero,
apud Suidam inveniri, qui id verbis disertis ab ἀκήρωτος di-
stinguit, dicens: ἀκήρωτος ἀφθαρτος — ἀκήρωτος δὲ ὁ δίχρα
κηρού. Vid. illum v. Ἀκὴν. Nec iam dubitabis, quin vox sit
proba. REITZ.

Pag. 6. l. 3. Δίεμι) Mirabar, nullam edd. διέξεμι habere,
quod Nostro usitatius. Sed alterum eodem redire, nemo igno-
rat. REITZ.

ead. l. 4. Μετέωρος εἰμι) Confer supra ad Iov. Trag. cap.
4. REITZ.

ead. l. 6. Με περιίδης) Usus talium formularum in preci-
bus declaramus ad Φιλοπατρ. c. 3 pr. GESN.

ead. l. 7. Ἐκ τῶν ὧτων ἀπηρτημένον) Const. Porphyr. de
Leone Armenio l. 15: ὡς σκιά τῷ ἀνδριάντι εἶπετο ἀληθῶς
καὶ ὅλως ἤρτητο, καὶ ἐκρέματο ἐξ ὧτων, ὥσπερ τι κεραμοῦν ἀγ-
γεῖον τοῖς λόγοις τοῦ μοναχοῦ. Ita scripsisse existimo Libanium
Epist. 559, ubi de Rufino: οὗτος νῦν ἐκκρέμαται τῶν ἀγγείων
(leg. ὧτων) καὶ τὸν αὐτὸν ἰδοῖς ἂν νῦν μὲν γελῶντα, νῦν δὲ
κλαίοντα, πρὸς τὸν αἰὶ φοιτῶντα λόγον τὴν γνώμην τρεπόμε-
νον. I. I. WETST.

ead. l. 12. Πλούτους) Pluralis hic rarior aliquanto, Nostro
tamen haud infrequens. Vid. ad Hermot. c. 9. Adde TOK. c.
45; & Diod. Sic. I, cap. 71, καὶ μεγίστους πλούτους ἔσχον.
REITZ.

ead. l. 13. Καταφρονήσας — ἐπειρώμην) Verba haec Menip-
pi non assecuti sunt Erasmus & Salmuriensis interpres, cum
καταφρονήσας αὐτῶν, καὶ τὴν περὶ ταῦτα σπουδὴν ἀσχολίαν
τῶν ἀληθῶς σπουδαίων ὑπολαβὼν, ἀνακύπτειν τε, καὶ πρὸς τὸ
πᾶν ἀναβλέπειν ἐπειρώμην, interpretantur: Contemtis his atque
horum studio, adiectoque animo ad ea, quae sunt vere bona, hinc emi-
care, & ad universi naturam suspicere sum conatus. Ἀσχολίαν τῶν
ἐληθῶς σπουδαίων ὑπολαβὼν, non est adiecto animo ad ea, quae
sunt vere bona; sed haec significant cum praecedentibus καὶ τὴν
περὶ ταῦτα σπουδὴν, & earum rerum studium abstractionem a vitiis

bonis esse ratus, sursum oculos tollere, & universum respicere studui.
 Ἀσχολία saepe est impedimentum, quo aliquis avocatur & abducitur a negotio & re quadam. GRAEV.

ead. l. 14. Σπουδαίων) Forsan *χυδαίων*. GUYET. Quid Guyerus sibi velit, *χυδαίων* *futilium* corrigens, non intelligo: nam cum paulo ante de futilibus dixerit Lucianus, iam sermonem ad opposita convertit, adeoque iam *utilia*, non *futilia* quaerit; quare vulgata sese omnino recte habet. Neque quemquam credo dubitaturum, *σπουδαῖος* non solum de homine dici, uti ap. Isocr. Or. ad Demon. pr. τὰς δὲ τῶν σπουδαίων φιλίας οὐδ' ἂν ὁ πᾶς αἶὼν ἐξαλείψειν: sed & de rebus bonis, & magni momenti, i. e. cura nostra dignis; alioquin afferrem illud Herodianus V, 4, 15, ἑκατοντάρχων — ἐπὶ τινὰ σπουδαῖα πεμφθέντων. Rurfus Isocr. *ead. Or. ad Dem.* duab. pag. post pr. ἡ δὲ ψυχὴ τοῖς σπουδαίοις λόγοις αὖξεναι πέφυκε. Ut sexcenta alia exempla omittam. REITZ.

Pag. 7. l. 6. Ὡς ἔτυχε) Sine ordine, temere. Vid. Bud. Comm. L. G. p. 471. REITZ.

Pag. 8. l. 2. Σκυθρωπότητι) Solemne fuisse hypocritis triste ac severum tueri, eodemque nomine non semel ab Luciano exagitari philosophos, vid. si lubet, I. Elfner. Observatt. ad Ev. Matth. VI, 16, ubi hoc aliaque Luciani advocat. REITZ.

ead. l. 4. Ὑψαγῶραι) Hom. Od. A, 385. SOLAN.

ead. l. 8. Μετεωρολόσχης) Aristoph. in Nubibus passim Socratem hoc nomine traducit; ut *μετεώρων* speculatorem ac nugatorem, v. 225 eum dicentem inducit, ἀεροβατῶ καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον & paulo post, Ἐξεῦρον ὀρθῶς τὰ μετέωρα πράγματα &c. 359, *μετεωροσοφιστῶν* summum. At 332, *μετεωροφρένακας* eius sectatores vocat. Vocabulo vero *μετεωρολόσχης* utitur Scholiaft. eiusdem ad v. 330. REITZ.

Pag. 9. l. 5. Τὰ αὐτὰ) Xenoph. Ἀπομν. I, pag. 413, 35, οὐ ταυτὰ δοξάζειν ἀλλήλοις. Utitur eodem argumento & Lactantius III, 28. (Qui quoniam ratio illis non quadrabat, per ignorantiam rerum divinarum, tam varii, tam incerti fuerunt, sibi quae saepe contraria differentes, ut quid sentirent, quid vellent, satis statuere ac diiudicare non possis. SOLAN.

ead. l. 9. Χαμαὶ ἐρχομένων) Hom. Il. E, 442. Adde supra Hermot. c. 5. SOLAN. Gesnerus *ἐρπομένων* legit. Sed vid. Addenda. REITZ.

ead. l. 16. Στάδιοι) Quia Latinis *stadium*, an ὁπῶσα στάδια quaesivit Solanus? cum τὸ στάδιον usitatum, ut ap. Aelian. X, 4 &c. Herodot. L. 2, p. 167, aliosque saepe. Sed Graecis &

ὁ στάδιος dici, nisi satis notum, vid. Evang. Luc. XXIV, 13, Ioan. VI, 19, & passim. Item Thucyd. IV, c. 3, ἀπέχει γὰρ σταδίους — τετρακοσίους. Nostrium supra 1 Ver. Hist. c. 3 pr. σταδίους τρεῖς. Et 31 f. στάδιοι διακοσαιοὶ &c. REITZ.

Pag. 10. l. 12. Μυδρον) Vide Plurarch. 295, 1, & 1639, 2. Anaxagoras ita sentiebat. Vide etiam, si lubet, Diog. Laërti p. 35 A. SOLAN.

ead. l. 13. Τοῦ ἡλίου). Vulg. καὶ τοῦ ἡλίου. Sed rectius abest καὶ a Mf. Reg. 2955. & ed. Flor.

ead. l. 15. Τὸ ποτὸν) Conf. supra Gall. c. 12. Codicis autem L. lectio ἐξ Ἰσου non displicet: sed quia vulgata haud inepta, nihil muto. REITZ.

Pag. 11. l. 1. Ἐν γειτόνων) Intellige οἴκοις. GUYET. Adscriperat margini Basf. vir quidam doctus ἐκ γειτόνων, male. Conf. cap. 16. Et Bis Accus. c. 10 pr. & 31 f. Recte cepit ellipsin Guyet. & eodem redit, χώρα αὐτοῦ, aut simile quid intelligas. Ita ἐς Κλοπιδῶν vidimus supra in Asini pr. ad verba ἐς τὰ ὕπατα. Atque alibi ex Homer. Il. Z, 47, ἐν ἀφνειῷ πατρὸς. Quod hic eo repetimus, ne quis tironum hinc inferat, ἐν vel eis hic genitivum regere. REITZ.

ead. l. 4. Οἱ δὲ καὶ τὴν δημιουργὸν αὐτοῦ) Ὅρα τὴν τοῦ Λουκιανοῦ ἀδεύτητα, annotat Schol. Mf. Reg. 2954.

in Schol. col. 2. l. 5. Ἐπὶ στάσειν) Ἐπίστασιν inde fecerat Solan. Non obsecundavi, quia non addidit unde habeat, & quia non capio. Si eis addidisset, crederem. Immo eis ἐπίστασιν legendum arbitror, ac tum Scholiastae mens plana. REITZ.

Pag. 12. l. 5. Καὶ τῶν ὡς περὶ ἐνδὲς αὐτῶν διαλεγομένων κατ' ἐγὼ γινώσκον) Interpres: eos damnantes, qui de hoc veluti uno quoriam disputarent. Αὐτῶν delendum videtur, si Graece locutus est Lucianus, uti semper accurate & emendate locutus est. In Mf. est αὐτόν quod nec ipsum hic locum habere potest. GRAEV. Apparet proflus, Erasmus, quem sequitur Benedictus, legisse αὐτοῦ, quod omnino requiritur. GRON.

ibid. Αὐτοῦ) Quando virorum doctorum coniectura vel uno librorum testimonio firmatur, id saepe indicium veritatis est; maxime hic: quare cum Gronov. recte sensisse animadverterem, non dubitavi, aliis testibus accedentibus, ita emendare vulgatum αὐτῶν. Quid enim prodesset veram lectionem invenire, & falsam interim semper retinere? REITZ.

ead. l. 6. Πόλεμον) De hoc fufius ad Συγγρ. c. 2. SOLAN.

ead. l. 8. Ὅπου) Pro cum, quandoquidem, Nostro maxime familiare. Vid. Solan. ad Amor. c. 20 f. Tim. § 2. Deor. Dial.

XVIII, 2. Infra Bis Accus. c. 20. Adde Herodian. II, 10, 13. Ut alios omittam. Et sic Latini, *ubi pro quandoquidem*. Horat. 2 Od. XIII, 33: *Quid mirum? UBI illis carminibus stupens demittit atras bellua centiceps aures*. Et ap. Terent. crebro. REITZ, *ead.* l. 9. Κυῶν) Socrates; vide B. πρ. c. 16, & quae ibi annotata sunt. SOLAN.

ibid. Ἐπὶ μυνυτο) Conf. Vit. Auct. c. 16. REITZ.

Pag. 13. l. 5. Οἱ τῆς συμπάσης) Sic optime L. & B. 2. In reliquis οἱ prave legitur. SOLAN.

ead. l. 7. Οὐδὲν γὰρ ὅτι μὴ τοῖς κωμικοῖς δορυφορήμασι εἰκότας &c.) Sic etiam infra πῶς δεῖ ἱστορίαν συγγράφειν μὴδ' ὥσπερ κωμικὸν δορυφόρημα σιωπῇ παραφεροίμην. In quo genere loquendi durum mihi videtur, quod κωμικὸν dixerit, non vero τραγικόν. Nam δορυφόροι sunt Regum, Dynastarum, & Tyrannorum, qui in scenam tragicam semper inducuntur, nunquam vero in comicam. Nam comoedia circa communem vitam civilem versatur, & cives Athenienses, aut aliunde mediocris fortunae viros liberos, servos, mulierculas inducit loquentes, & ideo Plautus in Amphitryone Mercurium sic inducit loquentem in prologo: *Nam me perpetuo facere, ut sit comoedia, Reges quo veniant & Dii, non par arbitror. Quid igitur? quoniam hic servos quoque partes habet, Faciam, ut commixta sit tragicocomoedia*. Utitur igitur, vel potius abutitur comoediae nomine, & illud κατὰ χρηστικῶς Latine sumit etiam pro tragoedia, in qua saepe inducebatur satellitium Regis vel Tyranni mutum, solo Rege loquente. Sic etiam nos vernacula dicimus, *je viens de la comédie*, licet tragoedia fuerit in scenam inducta. PALM. Bene monuit Hemsterh. in marg. adeundum L. Bos Obs. Crit. p. 67. Huius igitur verba subiungam: »Palmerius durum sibi videri ait, dixisse Lucianum κωμικόν, non vero τραγικόν, quia δορυφόροι sunt Regum, Tyrannorum &c. qui in scenam tragicam semper inducuntur, nunquam vero in comicam, & tandem censet, Lucianum hic potius κατὰ χρηστικῶς comoediam pro tragoedia dixisse. At sciendum est, δορυφόρους non semper de Regum satellitibus dici, verum etiam saepe abusive de quibusvis comitibus, qui alios comitantur: unde δορυφορεῖν simpliciter pro comitari. Exempla sunt apud Ael. Hist. An. aliosque. Unde etiam commode in comoedia δορυφορήματα dicuntur illae personae, quae alias personas comitantur, iisque adstant in scena, nihil loquentes, nihil agentes, quae alio nomine κωὰ πρόσωπα, personae mutae vocantur. Et haec intelligit auctor per κωμικὰ δορυφορήματα

Optime ergo Scholiaſtes ad hunc locum. — Eleganter autem dicit Lucianus, philoſophos quosdam aſſimilare Deos *perſonis mutis*, qui cenſent, Deos non curare res humanas, nihil in mundo agere, ſed quietos ſe tenere, audientes & videntes omnia, quae ab hominibus peragantur. » Haec ille. Sed habuimus *καμικὸν δορυφόρημα* etiam ſupra in Quom. Hiſt. c. 4, ibique ad Spanh. remiſimus, qui ad Ariſtoph. Ran. 944 multis id agit. REITZ.

Pag. 14. l. 1. Ἡὺγενείας) Alibi *εὐγενείας* ſcribitur, ut Z. Tr. c. 26, quod & hic reponendum cenſeo; niſi forſan apud Comicum ita exſtiterit. SOLAN. Licet ſupra Iov. Conf. c. 26 m. aliter ſcribatur, hic tamen *ἡὺγ.* ſervo, quia Homericum aequae ac *ὕψιρ.* V. Il. Σ, 318. REITZ.

ead. l. 5. Ἐτερος δέ με θυμὸς) Homer. Od. I, 302. SOLAN.

ead. l. 11. Αἰώωπος) Hinc liquido patet, ignoram Luciano fabulam de aëriis Aefopi conditoribus, quam in eius vita a Planude conſicta habemus: ea enim potius uſus fuiſſet, quam iſtis. Fabula aquilae & ſcarabaei, quam tangit, adhuc exſtat apud Aefopum noſtrum ſecunda. Ubi autem camelus coelum ipſum petat, nulla hodie apud Aefopum, qui circumfertur, exſtat; ſed tum ex hoc Luciani loco, tum ex Avieno & Babria exſtiſſe ſatis conſtat. Vid. Avieni Fab. 8. Babriae 34. Adde & Scholiaſtae teſtimonium eandem laudantis. SOLAN. Appinxerat orae Hemſterh. videndum Ariſtophan. Pac. 128, & Kuſteri not. Mſ. Apud Ariſtoph. quidem lego fabulam Aefopi de cantharo in coelum evolante; ſed notas illas Kuſteri non poſſideo, (licet nonnullas Solanus notis ſuis inferuerit, Kuſteri nomine addito) nec alia de meo addere in re haud magni momenti, & linguam non ſpectante; volo. REITZ.

ibid. Κανθάροις ἐνίοτε) Illam de ſcarabaeo, aquilae ova e Iovis gremio excuriente, fabellam inter antiquiſſimas Aefopicasque vere referendam, patet ex Ariſtoph. Eip. v. 128 ſeqq. ubi Taygaeus eo veſtus inducitur. De camelo quod mentionem facit, eſt forte illa, ubi cornua ſibi petenti aures etiam adimit Iuppiter. GESN.

in Schol. col. 1. l. 4. Κάκιστον ἄθρον στόμα) I. I. Wetſtein recte coniicit emendandum *κακίστου* &c. REITZ.

ibid. col. 2. l. 5. Τὴν Τὴν Cod. V. male, ait Solanus. Neſcio. quare. Nam non ſolum communis generis eſt *κάμηλος* ſed in Aphthonii fab. 15, in qua haec ipſa eſt narratiuncula de camelo Iovem precante, ut ſibi cornua largiatur, *τῆς καμήλου*, & ἡ *κάμηλος* *προσέλθουσα* legitur. Immo feminino genere vel fre-

quentius effertur, quam masculino; quia feminis plerumque utuntur ob lac. Ita κύων licet communis sit generis, tamen fere perpetuo legas αἱ κύωνες ap. Xenoph. aliosque; quia feminae in venatu potiores habitae. REITZ. Dixi, me nescire, cur Solan. τὴν κάμηλον improber; iam video, eum id recte quidem improbasse propter sequens διαλεγόμενον sed tum temporis credebam, Cod. qui τὴν exhibet, etiam διαλεγόμενην certe habere. IDEM in Addend. & Corrig.

Pag. 15. l. 8. Ὑπνερτῶν) Etsi vulgata tolerabilis, tanta tamen veri specie se mihi commendat coniectura Pelleti, ὑπερέττων subremigans exhibentis, ut doleam a Codd. non confirmari. Nam nihil hic aptius, quam remigium manuum, uti remigium alarum. Sed non laboro novandi prurigine. REITZ.

ead. l. 9. Χαμαιπετῶς) Vid. supra Ἑρμοῦ. c. 5 A. SOLAN.

ead. l. 13. Κατεπτόμεν) Ed. Basil. κατεπτώμην. Infra (cap. 13, vers. fin.) καταπτῶμαι. Et c. 19 f. ἀνεπτώμην. Sed legendum videtur κατεπτώμην α κατὰπτομαι, & infra ἀνεπτώμην ab ἀνάπτομαι, unde ἀνάπτωτο apud Plat. legitur. Πέτομαι, πτόμαι, ἀνάπτομαι, κατὰπτομαι &c. GUYET. Κατεπτώμην) Sed & κατεπτώμην. Vid. quae noto ad c. 13. Hic servavi vulgatum, & illic, etsi diverse scriptum; quia nescio, quid Lucianus praetulerit, an utrumque usurparit. REITZ.

Pag. 16. l. 4. Ἐπισιτισάμενος) Verbebatur cibo pastus. Re-cte emendavit Gesnerus viatico sumto. Vid. de hoc verbo, in quo saepiuscule aberrarunt interpretes, ad Dial. proxime praemissum Galli c. 16. REITZ.

ead. l. 8. Πάμπλου τῶν νεφῶν ἀποσπάσας) Vertit Erasmus, plurimum nubium emensus. Sed ἀποσπᾶν est avellere, avertere. Forte legendum ἀναπτὰς, hoc est, quod volebat Erasmus, cum supra plures nubes evolasset. Inferius in hoc catalogo: διασεισας ἑμαυτὸν ἀνεπτῶμην δόματ' ἐς αἰγιόχοιο Διὸς, me ipsum movens evolavi ad Iovis Aegiochi domum. GRAEV. Quomodo aut hae voces Latine reddi possint plurimum nubium emensus, aut si possent, quid huc facerent, nullus unquam potui capere. Itaque putavi fabulatorem innuere, cum plurimum e nubibus attraxisset, atque nimia uviditate gravaret. GRON. Πάμπλου τῶν νεφῶν ἀποσπάσας) Hanc lectionem satis tueretur ipse Lucianus, apud quem in Dearum iudicio XX, c. 5, Mercurius, Ἀλλὰ μετὰ τὸν λόγον ἦδη πολὺ προϊόντες ἀποσπάσαμεν τῶν ἀστέρων. Ad eum locum Graevius hunc ex Icaromenippo, & alium ex Dialog. Marin. XX Thetidis & Doridis c. 1, opportune affert, ubi dicitur, Ἐπειδὴν πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπά-

σωσιν, ἀφεῖναι ἐς τὴν θάλατταν. Est ergo, ut ex his verbis liquet, ellipsis τοῦ ἀπὸ, in Icaromenippo, πάμπλου τῶν νεφῶν ἀποσπάσας, & in Dearum iudicio πολὺ ἀποσπάσαμεν τῶν ἀστέρων, pro ἀπὸ τῶν νεφῶν, & ἀπὸ τῶν ἀστέρων. Integram iterum hanc dictionem eodem sensu habet Noster in de Domino c. 12, καὶ περιπλεῦσαι, καὶ πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπάσαι. Ceterum non recte cepit hanc locutionem interpretes, vertendo hic in Icaromenippo πάμπλου τῶν νεφῶν ἀποσπάσας, plurimum nubium emensus, cum debuerit, plurimum spatii praeter, five ultra nubes emensus; vel, longo intervallo nubibus post me relictiis; vel, cum iam plurimum a nubibus recesseram. Iam enim haud dubie superaverat nubes Menippus, quippe qui iam ad Lunam ipsam pervenerat. Ita enim capiendam hanc locutionem, patet ex adductis locis, ubi πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπάσαι est omnino, iam multum a terra recessisse, terram post se longo intervallo reliquisse. Sed & locus in Dearum iudicio male vulgo dispungitur, ἥδη πολὺ προϊόντες, ἀποσπάσαμεν τῶν ἀστέρων. Delendum istud comma: πολὺ pertinet ad ἀποσπάσαμεν. Et hic quoque ἀποσπάσαι πολὺ τῶν ἀστέρων (pro ἀπὸ τῶν ἀστέρων) est, iam emensum esse astra (nam ea versio ibi tolerari potest) & longe ea esse praetergressum. Ita namque intelligendum esse, Mercurium cum Deabus iter per astra iam confecisse, liquet ex verbis continuo subsequen- tibus, καὶ σχεδὸν γε κατὰ τὴν Φρυγίαν ἴσμεν, & prope iam ad Phrygiam pervenimus. Sicut ergo ἀποσπάσασθαι, five passive, five active per ellipsin τοῦ εἶ, h. e. ἐαυτὸν, usurpatur de itineribus; ita & abstracte sumit Cicero III de Or. 36: Repente te quasi quidam aestus ingenii tui procul a terra abripuit, atque in altum a conspectu paene omnium abstraxit. IENS.

ibid. Ἀποσπάσας) Vid. quae de hoc verbo, quod frustra suspectum fuit Steph. in Thes. hac significatione notatu digna attulit Hemsterh. ad Deor. Dial. XX, (Vol. II, p. 305 sq. h. ed.) ubi Graevium notat eorum hic oblitum, quae supra rectius ad Deor. Dial. notarat. Optime rem hic tetigit Iensius; & versio Gesneri verum sensum Luciani est assecuta. Solan. adscripserat, conferendum infra Oik. c. 12. Ibi similiter est, καὶ πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπάσαι. Item Dial. Marin. XII. Et Ἐπισκ. cap. 21. REITZ.

ead. l. 13. τὴν τῶν ἵπποπόλων) Hic Dialogus est Homericus cento. τὴν τῶν ἵπποπόλων. Ex Iliad. v. BOURD. Ἴπποπόλων) Ἀν' ἵπποπόλων legendum, ut αἰπύλων; Placet. GUYET. Ἴπποπόλων Θρηκῶν) Ex Iliad. Γ, v. 4; non ἵπποπόλων, ut editur

vulgo, quibus hic nullus est locus. GRAEV. Prave antea hic in omnibus impr. legebatur ἵπποπόλων. Nos ex Homero, & Nostro ipso Συγγρ. c. 49, veram scripturam restituiamus. SOLAN. Hom. Il. N, 4: Νόσφιν ἵπποπόλων Θρηκῶν καθ' ὁρώμενος αἶαν. Unde quantitatem penultimae in edd. male productam, facile correxi. Quod miror Bourdelotium non vidisse, qui tamen Homerum consuluit. REITZ.

ibid. τὴν Θρηκῶν — τὴν Μυσῶν) Omisit αἶαν, sive γῆν, quod Homerus l. d. addit. Sed nihil hac ellipsi trequentius. Sic Long. Paft. L. 2, p. 63, (al. 47.) ἐλθόντες εἰς τὴν ἐαυτῶν. Adde Wess. ad Diod. Sic. II, 3, 6. Et L. Bos de Ellipsi. REITZ.

Pag 17. l. 12. Δόκει) Haud immerito *Fl.* contulit Noster. Nihil tamen mutavit; imperativus autem δόκει natus mihi videtur ex imperativis praemissis; forsitan male; nam δοκῶ legendum arbitror, quod migravit in δοκεῖ, deinde in δόκει. Et Parisinae interpres Erasmus dedit *pusillam quandam terram mihi videre videbar*; unde coniicio, eum ἐδόκει legisse, quod aliquanto melius erat vulgato. Verum dum Gesner. servavit imperativum, comma in semicolon mutans, ego nihil quoque mutavi, qui sensum vulgatae facile quidem perspicio: neque imperativus ille est inusitatus, ut infra Parasit. c. 2 pr. αὐτὴν αἰτίαν εἶναι δόκει· & cap. 1, μὴ δόκει τοῦτο &c. alterum tamen praeferrem; nisi aliquantum me refrenaret illud ὥστε κατακύψας, quod postponitur, cum sic debuisset praemitti. Minus enim accurate narraret, qui visa prius enumeret, dein oculos se ad obiectum convertisse diceret. Sed si ὥστε pro cum, quando, accipias, recte postponitur κατακύψας, i. e. pusilla mihi apparebat terra, cum oculos demisisset. Verum tum ὥς pro ὥστε legendum, quod similiter mutare nolim. Ideoque maneat vulgata, donec meliora inveniantur. REITZ. In *Basf.* 4. pro δόκει legitur ἐδόκουν.

ead. l. 15. Ῥοδίων κολοσσὸν) Altus erat LXX cubitis. Strabonis aetate fractis ex terrae motu genibus collapsum Rhodii ex causa quadam nondum restituerant, XIV, p. m. 449 B. Vide not. ad Συγγρ. c. 23, 'Ιστ. α., c. 18, & Z. Tr. c. 11. SOLAN.

in Schol. col. 2. l. 4. Πηλουσίῳ) Πόλει edita male. Πρὸς τῇ ἐπὶ Πηλουσίῳ C. καὶ τῇ ἐπὶ Πηλουσίῳ V. Incipit autem novum Scholion ab ὁ δὲ — Φάρῳ, quod male continuo ductu editum. REITZ.

ibid. l. 5. Σταδιαῖος) Vid. Prideaux ex Iosepho hoc falsi arguentem, Hist. suae L. I, Partis II, ad ann. ante Chr. 284. SOLAN.

Pag. 18. l. 4. Ὑποστίλβων) Ἀποστίλβων O. & ed. Fl. ut Δικ. c. 1. Sed nihil muto. SOLAN. At seq. Dial. Bis Accus. c. 1, τῶν ἀκτίων ἀποστίλβων. Et alibi non semel; unde coniicitas, & hic ita legendum. Sed minime fas est; nam de Oceano subtrato sermo est, qui cum inferne sursum remittere dicatur splendorem, optime ὑπὸ praefigitur. Interim philosophatur male, Oceanum esse id, quod resplendet: nam partes terrae solidas remittere lucem, dum aqua radios eius absorbet, rectius norunt hodierni philosophi. REITZ.

ead. l. 8. Οἱ πολεμῶντες, οἱ γεωργ.) Iam aliquando sine interposito καὶ haec eleganter ἀσυνδέτως enuntiat, ut mox, τοὺς ἀνθρώπους, τὰ θηρία. Et Asin. cap. 16 med. Conf. 2 Ver. Hist. c. 35. Adde Eurip. Ἰκετ. 700. & 722. Et Long. Past. II, p. 32, (ed. Moll.) qui etiam repetitum καὶ amans, interdum tamen, licet parcius, sic loquitur: ἐσκίπτων, ἐσύριττον, ἡδον. Alia ex eodem dedimus ad Ver. Hist. l. c. Sed haec non magni sunt momenti. Alioqui plura congerere liceret, si ad ostentationem tantum haec componere velimus. REITZ.

ead. l. 9. Ὅπῃσα τρέφει ζείδωρος ἄρουρα) Passim Homerus. BOURD. Homer. Od. A, 308. SOLAN.

ead. l. 10. Τρέφει ζείδωρος ἄρουρα) Parodia Homerica. Frequentius est tamen apud Homerum φέρει ζ. ἀ. ut Od. 357. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 2. Ὡς ἀπὸ ρ' ὀρᾷσθαι μιλίων) Iosephus ed. Ox. pag. 1205, 1, lumen eius ad CCC stadia tantum penetrare dicit. SOLAN.

ibid. col. 2. l. 1. Ἀλεξάνδρου τοῦ Φιλ. καὶ Ὀλυμπ.) Cave hoc Scholiastae credas: ipsum adi Lucianum Συγγρ. cap. 68. SOLAN. Adleverat orae Hemsterh. Vid. Fabric. ad S. Empir. p. 276 G. REITZ.

Pag. 19. l. 10. Σοφὸς) Φυσικὸς, O. etiam hic habet. De Empedocle vid. N. Δ. XX, & notas. SOLAN.

ead. l. 15. Οὐτὶς τοι &c.) Homer. Odyss. II, 187. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 2. Οὗτος λέγεται) Corrupte. Lege οὗτος λέγεται οὕτως εἶναι ὁξυδερκής. SOLAN.

Pag. 20. l. 2. Φέρων ἐνέβαλον) Vide, quae de hac phrasi notavimus supra de Merc. cond. c. 24. Et potius, quae Hemst. ad Dial. Mort. VI, § 3, quae nondum legeram, cum illa notare; alioqui iam tum eo remissem lectorem. REITZ.

ead. l. 3. Ἐν τῇ σελήνῃ κατοικῶ) Repertus est, qui serio assereret, de luna delapsum Emped. Vid. Diogen. Laërt. p. 231 C. SOLAN.

cad. l. 5. Ἀπολύσων τῆς παρούσης ἀπορίας) Sic in Hercule Gallico. BOURD.

cad. l. 8. Καταπτῶμαι) Vid. supra ad pr. c. 11 monentem Guyetum, & suspicabere etiam hic *κατάπτωμαι* cum *l.* legendum. Sed quia & *πιτάωμαι* — *ῶμαι* pro *volare* aequè dicitur ac *πέτομαι*, numerum edd. potiorum sum secutus. Erunt, qui *πιτῶμαι* & *πτῶμαι* poëticum potius dicant, & *πέτομαι* praeferant, ut eo facilius a *πετάω* *expando*, distinguatur; quibus non adversarer, si verum foret, solos poëtas τῷ *πιτῶμαι* & *πιτάωμαι* uti. Apud eos certe frequentius, quam alios. Nec tamen alii abstinere, ut ex Diod. & Ael. de anim. probare possem, si tempus sineret. Aristot. *πετόμενοι* ait, non *πετώμενοι*, de Animal. incesu cap. 10 pr. iterum f. & c. praeced. item *πέτεσθαι* ibid. ac *πέταται*. Sed *πιτῶμαι* in Novo Foedere non semel, ut Apocal. IV, 7, *ἀετῶν πετωμένων* & VIII, 13, *ἀγγέλων πετωμένων* & c. REITZ.

cad. l. 9. Καπνοδόχης) *Καπνοδόχης* Th. Mag. male. SOLAN.

cad. l. 14. Μὰ Δί') Legendum videtur, *οὐ μὰ Δί'*. GUYET. Iens. ad Abdic. cap. 2 sub *μὰ Δί'* saepe negationem intelligi, Bud. vero, *μὰ* per se negare, contendit. Quod si verum est, hic nihil opus erit addito *οὐ*. Atqui & nos ad Gall. c. 11 (ubi exemplis, in quibus *μὰ* affirmat, addere potuissim eiusdem Gall. cap. 29.) quoque generaliter idem affirmare visi sumus cum Berglero ad Alciph. Verum ita tamen id intelligi velim, ut *μὰ* neget praemissa interrogatione vel oratione negante, vel subsequente; & sic *οὐ* ex praemissis recte intelligitur, interdum de novo additur, *οὐ μὰ Δί'* iungendo; ut sedulo multisque contra Budaeum observat Devarius de part. p. 261 ad 269; quem ideo hic citasse non piget, quia diligentius in ea particula versatus est, quam in aliis. Nondum tamen cum Guyeto *οὐ* infero, etsi *οὐ* in interrogatione non praemittitur, quia ex oppositione sequente *ἢν μὴ* patet, sensu negandi interpretandum esse. Veluti immo apud Terent. crebro tacite negat, sive ironice affirmat, ut: *ubi (est) domi ne?* IMMO apud libertum *Discum*. Eun. III, 5, 60. REITZ.

ibid. τὴν ἀχλὺν) Serv. ad finem 2 Aeneid. v. 604, de hac nebula. Aeschylus Sept. adv. Theb. p. 80. Apul. lib. 1 Flor. (locus est II. E, 127.) BOURD.

Pag. 21. l. 2. Δέησι) Eodem redibit, utrum Florentinae *δέησεις* malis, idque pro tertia futuri a *δῶν* habeas, vel pro secunda fut. a *δέομαι*: utrum autem *δέησι* retineas. Supra de Salt. cap. 3 pr. *τῆς ἀπολογίας σοι δέησι*. Infra Dial. Mer. 2 a.

m. οὐδὲν δεήσει. Sed Tim. c. 48, οὐδὲν δεήσει τῶν — λόγων. Conf. ad Imag. c. 5. REITZ.

ead. l. 7. Καὶ τοῦτό ἐστιν) Forſan καὶ τοῦτο. GUYET. Non reiicerem τοῦτο, ſi in libris eſſet. Iam vero nihil muto, exponens τοῦτο per διὰ τοῦτο, prorsus ita, ut eſt in 2 Ver. Hiſt. c. 19, εἰς τοῦτο μάλιστα Πλατωνικάτατοι. Alciph. III, pag. 392, τὸ χρυσίον ἀποδρῦπτεσθαι, propter aurum lancinari, ubi tamen Bergl. διὰ malit inferum, quia, quod verum eſt, duriuscule procedit oratio. In hoc Luciani autem nihil aſperitatis, ſi omittatur. Et ſaepe in aliis phraſibus omittitur. Diod. Sic. L. II, c. 55, 68, καταπλαγόντες τὸ μῆκος τοῦ πελάγους. Eurip. Androm. v. 211, — ταῦτά σοι ἔχθρι πύσις, ob haec te odit maritus. Ibid. 217, Ἐκτεινας ἂν τὰδ; an propter ea interficeres? Sic enim vertendum, non ut vulgo factum, an occideris iſtas? Confer mox cap. 25, στεφθῆναι τὰ Ὀλύμπια. Alia ſimilia vid. ap. L. Bos de Ellipſi, p. 266 ed. Franek. REITZ.

Pag. 22. l. 7. Τοὺς κανόνας ἀπειυθύνοντας) Verbum eſt tranſlatum a tectonica ad ſcholam Stoicorum. De hoc verbo Theod. Marcil. ad Perf. BOURD.

ead. l. 15. Πτολεμαῖον) Evergetem intelligit, quamquam is palam amorem profeſſus ſororem duxit uxorem. Vid. Herodian. I. SOLAN.

ead. l. 16. Λυσιμάχῳ) Filium pater, ſive quod ſibi inſidias ab eo fieri comperiſſet, ſeu inſita crudelitate percirus, necavit. Tangi hanc tragoediam a Noſtro olim credebam Ὀρχ. c. 58, nominato illic genere Antipatro pro filio Agathocle. Sed quoniam Agathoclem filium Lyſimachus novercae amoris inſimulatum interemiſſe traditur, hoc nunc potius ſequor; deque Agathocle hic ſermonem eſſe, non de Antipatro, comperio. SOLAN.

in Schol. col. 2. l. 4. Αὐτὸν) Corrupte. Lege αὐτῷ, vel αὐτὸς. SOLAN.

Pag. 23. l. 1. Στρατονίκη) Peſſime hic, & Διαβ. c. 14, tum veritati rei geſtae, tum perſonae Antiochi conſulit Lucianus. Quid enim a perſona iuvenis illius longius abſuit, quam nutus illi Ovidii diſcipulo convenientes, non ei, qui valetudine ex amore celato contracta, vitae diſcrimen ſummum adiit, periturus haud dubie, ni Medici callida ſollertia rem perveſtigatam in lucem edidiſſet? Neque hoc, ignorabat Lucianus, qui alibi hſtoriam illam fuſe narrat. Niſi forte haec a iuniore Luciano ſcripta putes. Vide, quae alia occasione de incuria ſcriptorum varia, rem eandem narrantium, a me ob-

servata sunt ad *Ἀναβ.* cap. 36. De quodam dictum memini; tantam eius esse urbanitatem, ut bis eandem fabulam eodem modo narrare non potis esset. SOLAN.

ibid. *τῇ μητρὶ*) In multis Codd. *τῇ μητρὶ*, mendose. Historia narratur infra de Dea Syr. c. 17, de Imag. & Conscrib. Hist. Galen. lib. de praecognit. Plut. Julian. Imper. Val. Max. Similem refert Aristænet. Epist. 13, l. 1. BOURD.

ead. l. 2. *Ἀλέξανδρον*) Polyperchontis, ut videtur, filius, qui a satellitibus trucidatus, cuiusque uxor Cratesipolis imperium fortiter tenuit. Ad Diodor. XIX amandor. SOLAN. Fuit Alexander Phraeus Theffalorum tyrannus, ab uxore Thebe interfectus, Iasonis ex fratre nepos & gener. Plut. Pelopida extr. p. 297 — 8: *πρῶτον τύραννον ὑπὸ γυναικὸς ἰδίας ἀπολέσθαι*. Alexander vero Polyperch. non in Theffalia, sed Peloponneso regnavit. I. I. WETST.

ead. l. 3. *Καὶ Ἀντίγονον μοιχεύοντα — καὶ Ἀττάλῳ &c.*) Vellem nos docuisset Lucianus, qui fuerit ille Antigonus, qui nurum suam adulterio polluit, & Attalus ille a filio veneno sublati. Nam cum fuerint plures Antigoni, & plures Attali, dubium est, de quibus loquatur noster auctor. Nullus enim, quod sciam, eorum, qui exstant, historicorum, ea facinora notavit. De Antigono certe Coclite egregia inter patrem & filium usque ad mortem concordia vetat nos intelligere. Tum Philam Antipatri iam provectam aetate duxerat, & ideo adulterii minus suspectam: Deidamiam vero, quam duxit Molossidis regis filiam, nunquam Antigonus vidit, eam enim Demetrius Athenis reliquerat, quando in Asiam patri laturus auxilium ivit. De Antigono Gonata dicta crederem magis. Sed ea debent iis annumerari, de quibus tacet historia. PALM. Plut. Demetrio p. 895 A. de Phila: *ταύτην κομιδῇ νέον ὄντα τὸν Δημήτριον ἔπειθεν ὁ πατήρ, οὐκ οὔσαν αὐτῷ καθ' ὅραν, ἀλλὰ πρὸς βυτέραν λαβεῖν ἀπροθύμως δ' ἔχοντι &c.* quod Luciano suspicionem praebere potuit. Non obstat aetas; potuit enim Antiocho iam cognita fuisse, cum esset iunior: & quae Demetrio provectae aetatis erat, poterat Antiocho iuvenula videri. I. I. WETST.

ead. l. 4. *Ἀττάλῳ*) Philadelphum tangere videtur, qui a sororis filio, non a suo, veneno necatus est. Strab. XIII, Appian. SOLAN. *Καὶ Ἀττάλῳ*) *τῷ Φιλαδέλφῳ*. Schol. Mf. Reg. 2955.

ead. l. 5. *Ἀρσάκην*) Quem Arsacem, aut a quo haec tradita afferat, nescio. SOLAN.

ibid. Ὑνάτω) Uxorem, an pellicem? GUYET.

ead. l. 7. Σπαρτίνο) Hic mihi prorsus ignotus. SOLAN.

Pag. 24. l. 1. Ἐρρόδοτον) Haec iam aevi recentioris, quod mille illae indicant drachmae; stipendium enim notant philosophis ab Antonino assignatum. Vid. Eύν. cap. 3, & Notas. SOLAN.

ead. l. 3. Ἀγαθοκλέα) Diversus hic videtur ab eiusdem nominis duobus, tribusve a Nostro memoratis. Certe Peripateticus ille dicitur, qui memoratur Δημων. c. 29. SOLAN.

ead. l. 4. Κλεσίαν) Ignotus hic mihi, uti & sequens *Ἡεροphilus*. SOLAN.

ead. l. 8. Ἀπατιῶντας) Forſan ἀπατιῶντας, aut ἐπατιῶντας. SOLAN.

ead. l. 11. Οὐ τὴν τυχοῦσαν) Sic supra Eun. cap. 11, οὐ τὴν τυχοῦσαν διατριβήν. Et Pisc. cap. 17, οὐ τοῖς τυχοῦσι θηρίοις, ubi & alia addidimus. Addi etiam posset Alciphr. III, Epist. 59, οὐχ ὁ τυχὼν, non vulgaris aliquis. Sed pluribus nihil est opus. REITZ.

ead. l. 16. Οὐ μὲν γὰρ ἦσαν εἰλαπίναι) Erasmus; ubi erant convivii: cum sit, alibi erant convivia. Sic Aristoteles in Oeconomico quater usus est οὐ pro alibi. GRAEV.

ibid. Εἰλαπίναι) Homer. II. Σ, 94. SOLAN.

Pag. 25. l. 2. Ἐν γειτόνων) Hoc verum esse, vid. supra c. 3 pr. REITZ.

ead. l. 8. Ὁ Λάκων ἐμαστιγοῦτο) Vide Γυν. cap. 38 &c. & Δημων. c. 46. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 2. Τῶν Γετῶν) Hi ab aliis Daci vocantur. Vide Xiphilinum in Traiano. CLER.

ibid. col. 2. l. 8. Καταδουλοῖς) Corruptum hoc esse, adscripsit Solanus. Non vero quomodo sanandum. Neque ego quidquam divinando assequor; ita alienum hic est hoc verbum. REITZ.

Pag. 26. l. 11. Ἄχρις ἀν) Th. Mag. Thucydidem semper ἄχρι, non ἄχρις dicere notat. Improbatur ἄχρις pro donec etiam Phrynich. Sed vid. quae contra illum noramus ad Tox. c. 13. Et an ne mox ἐπέδοντες pro ἀπ. legendum? REITZ.

ead. l. 12. Τῆς θληνῆς) Intellige τοῦ βίου. GUYET.

in Schol. l. 1. Γέλοιος) Confer supra de hac differentia, ad Iov. Trag. cap. 33. Videtur autem Schol. hic in Luciano γέλοιος pro παργέλοιος legisse, festinanſne an revera, nescio. Sed παργέλοιος melius. REITZ.

Pag. 27. l. 4. Οἰρόν) Ad Marathonem urbs. *Meurf.* SOLAN:
Lucian. Vol. VII.

ead. l. 5. Ἡ Ἀχαρνῆσι πλεῖρα κερτῆσθαι) Puerilem sane plagam merentur interpretes, licet viri doctissimi, tamen teterime in omnibus edd. hic de Acarnania somniantes: tanquam Acharnae, regio Attices, adeo carbonibus suis sit obscura, ut debuerit ab illis ignorari. GRON. Vide Meurf. de Pop. Att. Adde Palmerio Thucyd. IV, 56. V. etiam Gron. not. SOLAN.

ead. l. 12. Εἶτα τὴν Κυνουρίαν &c.) Prima verba interpretatur Erasmus supine & aliud agens, vel ut iam dixi, adhuc iuvenis & nondum ad culmen eruditionis evectus, ad quod postea pervenit. Nam in proclivi erat emendare & legere Κυνουρίαν, quae fuit regio inter Argivos & Laconas semper controversa. Thucyd. L. V: καὶ τὸ μὲν πρῶτον οἱ Ἀργεῖοι ἠξίουσι δι-
κῆς ἐπιτροπὴν σοφίσι γενέσθαι, ἢ ἐς πόλιν τινα, ἢ ἐς ἰδιώτην περὶ
τῆς Κυνουρίας γῆς, ἧς ἀεὶ πέρι διαφέρονται μεθορίας οὔσης. De
ea pugna, in qua tantus Argivorum numerus & Laconum
cecidit, historia nota est ex Strabone lib. VIII, ex Herodoto
lib. I, Plutarcho in parallelis, & aliis. PALM. Κυνουρίαν) Re-
cte emendasse Palmerium Κυνουρίαν, affirmat Duker. ad Thu-
cyd. IV, 56. Et sic quoque emendandum esse Scholiaften Lu-
ciani, monet. Ipseque iam recte in Thucyd. Κυνουρίαν edi-
curavit, cum alii haberent Κυνουρίας, alii Κυνουσιόλας. Quare
& hic vulgatum eieci. REITZ.

in Schol. col. 2. l. 9. Φακός) Φάκος editum erat, quod auda-
cter ex Luciano mutavi. Alterum intactum relinquo, etsi alii
φακὴν scribunt. Vid. Athen. IV, c. 15, non longe ab init. ubi
φακῆν, sed paulo post ter, quater, φακὴν, satis inconstanter.
Stephan. ubique φακῆ & φακῆν. Ego φακὴν ubique ex analo-
gia mallem. Sed exhibeo ita, ut invenio. REITZ.

Pag. 28. l. 2. Μιᾶς ἡμέρας) Mantineensem pugnam innuit,
de qua Thucyd. V, 40, & seqq. V. etiam Ἐπισκ. c. 24. SOLAN.

ead. l. 4. Ἄν ἐγγέλων) Vertitur vulgo ridebam: mallem risis-
sem. De indicativi hac potestate subiunctiva non semel ante
dictum. Vid. saltem notata ad Tox. c. 34. Et hic quidem tres
ob causas: primo quia ἂν additur, tum quia optativus εἰ τινα
ἰδοίμι praemittitur; denique quod mox adiungat, vix grandi
magnitudine apparuisse totum Pangaeum cum ipsis metallis. Cum
igitur vix hoc visu distinguere potuerit, qui annulos cuius-
quam videre potuit? Immo εἰ τινα ἰδοίμι est, si quem videre po-
tuisset. Adeoque neutrum vidit. Sed quia cogitatione vidisse
dici poterit, & sic etiam risisse, versionem non attigi. REITZ.

ead. l. 5. Πάγγαιον) V. Xenoph. p. 324, 41, ed. Steph. ubi
prave legitur Παγκαίον. Eurip. PH. p. 477 C. & Clem. Alex.

p. m. 111 C. ubi a Cadmo inventa ea metalla docet. SOLAN.
ibid. Αὐτοῖς μετάλλοις) De σὺν hic rursus intelligendo si
 nondum satis monitum est, vid. Gall. cap. 26, & infra cap.
 27. REITZ.

Pag. 29. l. 1. Ταῖς μυρμηκίαις μάλιστα ἐρέκ.) Scribe ταῖς
 μυρμηκίαις μάλιστα ἐρέκσαν. Nam μυρμηκία est ἡ μυρμηκῶν
 ἐρη, & mox ἀνεπτόμην δώματ' εἰς Ἀγίδοιο Διός. GRAEV.

ead. l. 7. Διασεύσας ἑμαυτὸν) Et pro concutere, agitare, &
 pro vexare usitatum esse si quis nescit, adeat Iac. Ellsner. ad
 Evang. Luc. III, 14, ubi μηδένα διασεύσας hoc Luciani alio-
 rumque exemplis illustratur. REITZ.

ead. l. 8. Ἀνεπτόμην) Ἀνεπτόμαι, ἀνεπτόμην,
 κατεπτόμην supra. GUYET. Confer supra notata ad cap. 13,
 & 11. REITZ.

ead. l. 9. Δώματά) Hesiod. 1 Oper. BOURD. Homer. Iliad.
 A, 222. SOLAN.

Pag. 30. l. 2. Φιλοσόφον) Lege omnino Plut. de Luna, 1696
 & 1727. SOLAN.

ead. l. 4. Διχότομος ἢ ἀμφικυρτός) Verte, dividua, aut utrin-
 que turgida, i. e. aequa portione divisa; aut maior dimidia,
 minor plena. SOLAN.

ead. l. 8. Φασί μοι) In Flor. Cod. φασί μου. Cetera Home-
 rica sunt. BOURD.

ead. l. 9. Παρὰ γὰρ ἡλίου) Παρὰ γούν ἡλίου. MARCIL.

ead. l. 11. Προαιρούμενοι) Et hoc deesse in O. sed admodum
 dubie, notarat Solanus. At cum necessario adsit in edd. nihil
 me movet ista suspicio. REITZ.

ead. l. 12. Λίδον) V. Xen. ed. Bas. 495 B. qui Anaxagorae
 tribuit; Orig. c. Celsum V, 238, 2; Diog. Laërt. pag. 35 A.
 Schol. Pind. ad Ol. I, p. m. 13 B. & Suid. SOLAN.

Pag. 31. l. 2. Ἐπὶ τῆς σκηνῆς) Ἀν ἀπὸ τῆς σκηνῆς; post sce-
 nam. Placet. GUYET. Ἐπὶ τῆς σκηνῆς) Sic Chrysofost. Οἰμ. κ'.
 Ἀντιοχ. καθάπερ γὰρ ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἀλλ' οὐκ ἐπὶ τῆς ἀληθείας
 ἰδοὺκει βασιλεῖα βλέπειν, de Elia. SOLAN. Placet mirifice quan-
 tum ad sententiam, quod Erasmus dedit, in aperto: sed quo-
 modo cum verbis Graecis, ut leguntur in libris, quos consu-
 dere potui, omnibus, conciliari possit, non apparet. Vellem
 legeretur ὑπὸ τῆς σκηνῆς. Dum illud ostendatur, sequi forte
 praestat verba, ut nunc habemus. Non vult revelare Luna
 vitam illorum, quam scenica sit, quam ficta, & intus tur-
 pis. GESN.

ead. l. 15. Ἐπ' ἀπαρχῇ) Adleverat orae ed. Graev. Hem-

sterhusius, adeundum Ez. Spanh. ad Aristoph. *Ranas* v. 973. Ibi autem Aristoph. Ἐπυλλίοις, καὶ περιπάτοις, καὶ τευτλίοις μικροῖς, *concisus disputationibus, & verbis minutis*. Ad quae Spanh. „Περιπάτων voce infra quoque utitur v. 984, Οὐ σοὶ γὰρ ἐστὶ περιπάτος κάλλιστα περὶ γε τούτου, *neque enim pulchra tibi est disputatio ea de re* „ Ubi Scholiaſtes: περιπατοὶ γε, διατριβαί. Lucianumque h. l. adducit. Unde quidem non conficitur, hicne cum O. & P. plurali num. hanc vocem legendam, an ſingulari, cum vulgata: ſed ſingularis hic videtur aptior, quia, quando περιπατοὶ pro diſputationibus ipſis uſurpatur, figuratum eſt; hic vero locus ipſe designatur, quia διατριβαί ἐν περιπάτῳ dicuntur, & Academia additur. REITZ.

ead. l. 16. Πρὸς αὐτῶν) Non opus eſſe παρ' legere cum O. ſed vulgatam probam eſſe, vix teſtimoniſ indiget: vide tamen ſic πρὸς ἡμῶν Timon. c. 9 f. ibid. c. 5, 15, & 25. REITZ.

Pag. 32. l. 1. Ἔſται ταῦτα) Sic ſupra in Alex. ſeu Pſeudom. cap. 22 f. ἔſται πάντα, ὁπόταν θελήσω ἐγώ. Ubi vid. notata; quibus addere liceret non ita longe abeuntem Alciph. I, Ep. 32, μηδὲ κρείττονος εἴη σοι τυχεῖν ἐραſτοῦ. Ubi εἴη pro fiat, contingat, ſimiliter poſitum: ſed nihil adeo ſingularare hoc eſt, & eſt feſtinandum. REITZ.

ead. l. 3. Ἐνθα μὲν) Homer. Od. K, 98. SOLAN. Ἐνθα μὲν) Quia μὲν in Homeri l. d. eſt, ſervavi illud quidem; ſed μοι, quod marg. Ald. exhibet, ad ſenſum in Luciano convenientius duco, ſi pro μὲν ſubſtituatur, non addatur, quod verſus reſpueret. REITZ.

ead. l. 7. Ἐδόκει μοι ὥς εἶχον εὐδὺς εἶσω παρῆναι) Benedictus, *mihi, ut habebam, illico videbar ingreſſurus*. Quanto reſtius & elegantius Eraſmus: *mihi viſum eſt protinus ita, ut eram, introire*. Noſſima formula tam Graeca, quam Latina. GRON.

ead. l. 12. Ἐκοπτον — τὴν θύραν) In Aët. Apoſt. XII, 13, eſt κρούειν τὴν θύραν. Sed utrumque dici docet I. Elſner. Obſerv. T. I, p. 411. Plura Graev. ad Soloeciſtam, haud ita longe a fin. ubi monet, veterum ianuas extrorſum verſas, & exeuntem aequè pulſaſſe fores, atque intrantem. Vid. interim Spanh. ad Ariſtoph. Plut. 1098, ubi κόπτων τὴν θύραν quoque occurrens ita exponit: „Eumoeiris Mſ. in Diſtionibus Atticis; Κόπτει τὴν θύραν, ἔξωθεν. Ψοφεὶ δὲ ὁ ἐνδὸθεν, Ἀττικῶς. κροτεῖ δὲ Ἑλληνικῶς. Sic Ariſtoph. Acharn. 401, κρότω τὴν θύραν. In Concion. vero 982, κρούσης τὴν θύραν, *pulſabis ianuam.*“ REITZ.

ead. l. 16. Ἄμει) Μὲν hic male eſſe in ed. Par. notat Solan.

falso. Nam & haec ἄμα cum cett. habet, aequè ac O. REITZ.

Pag. 33. l. 1. Ὑπετάραττε — τὸν αὐτὸν τρόπον ἑπτερωμένους) Vide ineptias interpretum, haec verba, ὑπετάραττε γὰρ ἡ ψυχὴ τὸ παράδοξόν μου τῆς ἐπιδημίας· καὶ ὅσον οὐδέπω πάντας ἀνθρώπους ἀφίξασθαι πρᾶσθ' ὅκων, τὸν αὐτὸν τρόπον ἑπτερωμένους, sic vertentium: Nonnihil enim ipsos turbabat novus & inopinatus adventus meus, & quod nunquam futurum exspectabant, ut omnes homines ad eundem morem alati venirent. In qua versione nihil fani. Nescierunt, ὅσον οὐδέπω, & ὅσον οὐπω, eleganti idiotismo Graecis significare iam iam, paulo post, quod dudum observavit magnus Budaeus. Verte: Turbabat enim eos nonnihil necopinus meus adventus, & quod statim vel mox omnes homines ad eundem modum alatos adventuros putarent. GRAEV.

ead. l. 2. Ὅσον οὐδέπω) Vid. supra 1 Ver. Hist. c. 8 f. Item de Merc. cond. c. 31. REITZ.

ead. l. 4. Τιτανῶδες) Titanicum torvum vocant ac terribum, ac cuiusmodi feruntur fuisse veteres illi Tiranæ. Ident in Timon. COGN.

ead. l. 5. Εἰς ἐμὲ ἀπιδὼν) Nihil novi est, praepositionem oppositam addi verbis compositis; tamen interdum notandum, quia nonnullis alibi suspecta fuit locutio, ut supra quoque notavi ad Quom. Hist. c. 42. Addo hic Hippocr. S. VI, de Artic. p. m. 93, ὡς ἄτε εἶπω ἐξέπιπτεν, cum (caput ossis) intro excidit, i. e. luxatum est. Adde 1 Ver. Hist. cap. 26, εἰς τὸ κατόπτερον ἀποβλέψῃ. Sed obvia haec ὅσα νόμις. REITZ.

ead. l. 6. Τίς πόθεν &c.) Homer. Odys. A, 170 &c. SOLAN.

ead. l. 7. Μικροῦ) Προ μικροῦ δεῖν. Sic fere Aesop. Fab. V, ὡς μικροῦ καὶ ἀποθανεῖν. REITZ.

ibid. Ἐξέθανον) Conf. supra Quom. Hist. c. 20. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐμβρονημένους) Ἐμβρόντητοι, καὶ ἐμβρονημένοι, a Graecis κυρίως appellantur, quorum mens aut ictu fulminis, aut incredibili eius pavore obstupescit: utrumque vocabulum per metaphoram ad alia transfertur. Stupidum atque animi impotentem plerumque significat. Moscop. καὶ ὁ ἐμβρονημένος ὁ ἔξω φρενῶν. Demosth. de Coron. ἐμβρόντηται, εἰτα νῦν λέγεις; Hos Latini attonitos dicunt. Cels. Attonitos quoque raro videmus, quorum & corpus & mens stupet. Fit interdum ictu fulminis, interdum morbo; ἀποπληξίαν Graeci vocant. Ovid. Trist. I: Non aliter stupui, quam qui Iovis ignibus ictus Vivit, & est vitae nescius ipse suae. Xenoph. Ἀναβασ. γ, & Ἑλλην δ. usus est his dictionibus. COGN.

Pag. 34. l. 3. ὄτου — Ἐφιάλτου &c.) Homer. X. Odyss. A, 307, & seqq. SOLAN.

in Schol. col. 1 l. 21. Δημῶ —) Sic scriptum est in Codice Mi. An hic autem intelligatur Δημοσθένης Thrax, Grammaticus, de quo Suidas, an alius, iuxta cum ignarissimis novi. CLER. In Coll. G de eo nihil est. SOLAN.

Pag. 35. l. 3. Ὑμῶν) Lege ἡμῶν) narrantur enim haec, non dicuntur. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀπὸ Φειδίου) De Phidiae posteris quaerit, ut cui ob stantiam tantum debeat: quibus etiam ideo sacerdotium attributum est; de quo vide Pausan. El. p. 161, 35. SOLAN.

ibid. τὰ Διῶσια) Conf. supra Tim. cap. 7, ibique notata ab Solano & ab Hemsterhusio. REITZ.

ead. l. 7. τὸ Ὀλύμπιον) Ναὸν scilicet. GUYET. Aegre ναὸς potest intelligi, nisi τὸν Ὀλύμπιον legas. Sed τὸ bene habet, si ἱερὸν, vel τέμενος, vel simile quoddam neutrius generis nomen intelligas. Et amant nomina facellorum neutrum genus, ut τὸ Ἀνουβεΐδιον, Anubis templum, τὸ Ἀνάκτορον, Castoris & Pollucis; de quo vid. Hemsterh. ad Timon. c. 10. REITZ.

ibid. Ὀλύμπιον) Contule de hisce Meurf. Athen. Att. I, 60 &c. (AG. IV, 849.) Marm. Ox. 118, & Plin. XXXVI, 6. Aequae autem scribitur Ὀλύμπιον & Ὀλυμπιεῖον. A Perseo inchoatum Liv. XL, 20. SOLAN.

ead. l. 8. Δωδώνη) Neque quando hoc factum sit, ego novi. SOLAN.

ead. l. 12. Παίξεις ἔκων) Παίξεις ἔκων inveniebam in P. quod Solanus non animadverterat. Sed, ἔκων rectius alias habere, cum Scholiaste videns, id omnino recepi. Est enim ἔκων pleonasm. verus. Vid. omnino notata supra ad Asin. c. 20; quae etsi vulgaria, tamen maxime faciunt ad lectionem vulgatam stabiliendam; quae cum sic bene habeat, plura non addam. Nam πλεονάζει τὸ ἔχειν etiam in aliis locutionibus, veluti apud Alciphr. I. Epist. 1 f. ἀπηνεγκάμεθα γαμπηταῖς καὶ παιδίοις ὄγκον οὐκ ὀλίγον EXEIN τῶν λεπτομερῶν ἰχθύων. Noster Tox. c. 45, δὲς μοι τὴν θυγατέρα — γυναῖκα EXEIN. Hesiod. Ἔργ. v. 42, Κρύψαντες γὰρ ἔχουσι θεοὶ βίον ἀνθρώποισι. Si tamen plures edd. aut Codd. ἔκων haberent, suspensio pede irem in mutando; nam & sic in Liban. sine varietate, Epist. XIV, p. 4, παίξεις ἔκων, sponte ludis. REITZ.

ead. l. 13. Φιλόκαινον) Schol. Coll. & Fl. ed. uti sententia necessario postulat. Exsulare itaque iussimus vulgatum φιλόκεινον, SOLAN. Nescio, quis locus hic esse possit τῇ φιλονει-

πῆ. Φιλοκαινίαν, novarum rerum studium reprehendi, apparet. Atque ita interpretatus sum. Vel sic, vel φιλοκαινίαν, legi voluit Solanus. Dedit enim *levitatem*. GESN.

Pag. 36. l. 2. Πάντα ὅλως ἢν ἐγὼ) Exempla huius locutionis, quae etiam est in I Epist. ad Corinth. XV, 28, dedit I. Elfner. Observ. T. II, p. m. 126. REITZ.

ibid. Μεστὰ δὲ Διδος) Arat. v. 2. SOLAN. Confer supra ad Prometh. c. 14. REITZ.

ead. l. 6. Δυνατὸν) Τὸ ἢν subaudiendum. An librario excidit restituendum? GUYET.

ead. l. 7. Ἐν Περγᾶμῳ) Vide Pausan. p. 160, 16. SOLAN.

ead. l. 8. Βενδίδειον) Dea Thracia Bendis; vide Z. τρ. c. 8. Hefychius eandem cum Diana facit. Vide Strab. IX, X, pag. 471, & Procl. in Tim. I, de festis eius. Athenis etiam colebatur. Xen. Ἑλλ. β', p. 277, 14. SOLAN.

ead. l. 9. Ἀνουβείδιον) Nihil variare edd. notat Solan. quare? Forlan quia alias etiam Ἀνουβίδιον invenias. Sed Ἀνουβείδιον etiam supra Tox. c. 28. REITZ.

ead. l. 10. Ἐπὶ ταῦτα) Τούτοις etiam marg. A. 1. Sed quoties eius lectio consentit cum *Fl.* suspicio mihi est, id varietatis ex ipsa *Fl.* desumptum, quia subinde additum video, id inde esse petitum; quare postea in hoc Dial. talia in variantt. non commemorabo, quae bis idem dicunt. Sufficiat lectorem semel monuisse, quidquid *Fl.* singulare habet, id hic margini huic etiam adlitum. Ubi autem cum al. Codd. consentit margo eadem, aut ubi quid novi affert, id addere haud negligam unquam. REITZ.

ead. l. 11. Ἐκατόμβας παριστάσιν) Verbum hoc usitatum esse in sacrificiis, pluribus probat saepe iam laudatus I. Elfner. ad Rom. XII, 1. Ubi huius Luciani non est oblitus. REITZ.

ead. l. 12. Διὰ πέντε ὅλων ἐτῶν) De ea phrasi dictum est ad Θυσ. c. 11. SOLAN.

Pag. 37. l. 1. Ἄττα) Etsi ἄμα verosimile est, nihil tamen mutavi, quia & alterum Nostro frequenter. Vid. supra Tim. c. 28, Imag. c. 13, Lexiph. c. 5, Rhet. c. 16 &c. REITZ.

ead. l. 5. καθίσας οὖν ἑαυτὸν ἐπὶ τῆς πρώτης) Cum vox posterior non possit alio referri, quam ad θυρίδα, opinor longe melius intellexisse Erasmus, cum ad primam confedisset, quam Benedictum, quarum in prima sedens, quod ille haud dubie ad sellam retulit, abiens ab Graecis, quod non oportuit. GRON.

ead. l. 14. Στεφθῆναι τὰ Ὀλύμπ.) Iterum pro στεφθῆναι διὰ

τὰ Ὀλύμπια. Conf. supra cap. 14, καὶ τοῦτο ἐστὶ βασιλεύς. Adde hic Aristoph. Eq. 644, εἴτ' ἐστεφάνουν μ' εὐαγγέλια, tum coronarunt me ob laetum nuntium, quod Kusterus ad Plut. 765, & Scholiast. ad hunc vers. Equit. clarius exponit eadem ellipsi τοῦ δῖα, quam Spanhem. qui & illa laeta me coronarunt nuntia vertens dubium facit, sitne εὐαγγέλια nominandi an accusandi casus. Sed quia eadem ambiguitas in Graecis, data opera ad verbum sic videtur vertisse, cum in ipso Aristoph. textu planius conversum sit, ob laetum me coronant nuntium; quod ipsum satis tamen patet ex aliis exemplis ab eodem Spanh. l. c. ad Equit. & Kustero ad Plut. adductis; licet in Plut. loco alia sit constructio, quam Spanhemius melius indicat Kustero; ait enim Aristoph. Plut. 764, — κἀγὼ γ' ἀναδῆσαι βούλομαι εὐαγγέλια σ' ἐν κριβανῶτων ὀρμαθῶ τοιαῦτ' ἀπαγγέλλοντα, ibique ἀναδῆσαι σε ἀπαγγέλλοντα τοιαῦτα εὐαγγέλια connectendum recte monet Spanh. REITZ. Coronari Olympia dixit ad hanc formam Horat. Epist. I, 1, 50: Quis magna coronari contemnat Olympia. GESN.

Pag. 38. l. 3. Ἄλλ' ἕτερον) Homer. Il. Π, 250. SOLAN.

ead. l. 12. Ὡς περ ὁ Πύρρων) Gell. L. XI, cap. 5, de Pyrrhoniis loquens scribit: Nihil decernunt, nihil constituunt. De his Cic. in Lucull. COGN. De hoc eiusque dubitatione vid. supra Vit. Auct. versus fin. REITZ.

Pag. 39. l. 2. Ἐρμόδωρον) Vide supra c. 16. SOLAN.

ead. l. 7. Ἄ δεῖ ποιεῖν) Non absurde Mf. προσέταττε τοῖς ἀνέμοις καὶ ταῖς ὕραις, ἃ δεῖ ποιεῖν. Vulgati ποιεῖν. Praeceperit ventis & tempestatibus, in quibus esset elaborandum. GRAEV.

ead. l. 15. Ἀττιν) Sic recte scribi, vid. supra Deor. Dial. XII, & notam Solani. Sed confer not. Hemst. qui & Ἀττην scribi contendit. Ego Ἀττιν hic servo, quia sic longe plurimū Codd. & edd. omnes. Item infra Ἀττις Eccl. cap. 9 pr. & alibi. REITZ.

ead. l. 16. Σαβάζιον) Conf. Bochar. Chan. I, 18, & Meurs. de Gr. fer. Vide etiam Εκκλ. c. 9. SOLAN.

ead. l. 17. Ἄρτον δὲ ἡ Δημήτης) Ceres, Opis & Saturni filia, Dea frugum fingitur, plerumque pro pane aut cibo accipi solet, secundum illud Terentii, Sine Cerere & Baccho friget Venus. Cur autem ab antiquis Dea iudicata sit, quaeve prima repperit, scribit Plin. L. VII, c. 56. COGN.

Pag. 40. l. 1. Ἡρακλῆς κρέα) Voracem fuisse Herculem & supra visum est Ἐρωτ. c. 4, & multa eius nomina produnt. V. Plut. 1187, 2. SOLAN.

ibid. Καὶ μύρτα ἢ Ἀφροδίτῃ) Καὶ μύρα ἢ Ἀφροδίτῃ. MARCIL. Haud addicendibus sane avibus mutare iussit Marcilius: μύρτα enim suis civibus apponit Plato in sua Rep. sacramque Veneri arborem nemo ignorat. SOLAN. Non adducor, ut credam Marcilium fugisse, myrtum Veneri sacram, quod vel pueri norunt ex Phaedr. III, fab. 17, atque inde coronas plexas in conviviis, ut ap. Hor. 2 Od. 7, 25, & ubivis exstat; sed μύρα unguenta plus facere ad lautas epulas existimavit; quae Veneri etiam recte tribuuntur. At nihil mutato opus esse monet etiam Wesseling. Obs. p. 51 — 2, scribens: *Venus fructum arboris sibi consecratae confert, componitque se ad exemplum aliorum, quos inibi commemoraverat Lucianus, res sibi sacras, aut acceptas contribuisse. Et erant olim esui myrti baccae; Plato suos cives μύρτοις, myrtis tanquam bellariis vesci voluit, L. 2 de Rep. p. 272. Habet etiam huc pertinentia Athenaeus L. XIV Deipnos. c. 18 & 19.* Haec ille, & assentior, licet Phaedrus myrtum sterilibus arboribus adnumeret. Non attenderunt priscae interpretes, haud scriptum in Luciano μύρτον, cum verterent *myrtum*, sed μύρτα baccas myrti, sive myrta. Autumni fructibus, quibus hortus superbiebat, μύρτα annumerat Long. Past. II, p. 33 ed. Moll. REITZ.

ead. l. 2. Μαινίδας) Non adeo lautas, quippe quibus vesceretur sutor Micyllus Ἀλ. c. 22. Ridiculi causa dictum puta: de iis enim nihil tale Athenaeus, qui diligenter ista plerumque exsequitur, quem vide 313. Immo alibi Casaubonus docet, Hecatae mactari solitas, ad 325. SOLAN.

ead. l. 3. Ἡρέμα) Confer de hoc adverb. ad Merc. Cond. cap. 28. REITZ.

ead. l. 6. Οἱ καὶ θεοὶ) Οἱ δὲ θεοί. GUYET. Οἱ καὶ θεοὶ, ὡς Ὁμηρὸς που λέγει καὶ αὐτὸς οἶμαι καθάπερ ἐγὼ τὰ καὶ τεθεαμένος, οὔτε σῖτον ἔδουσιν, οὔτε &c. Vertuntur haec: *Dii autem, ut alicubi Homerus dicit, quin etiam ego, ut qui illud ibi sim conspicatus, neque frumentum edunt, neque &c.* En interpretis somnia! Verte, *Dii namque (ut alicubi Homerus ait, & ipse, puto, sicut ego, conspicatus ea, quae ibi fiunt) neque frumentum edunt, neque &c.* Narrat Menippus cum alia, quae in coelo vidit, tum Deorum quoque epulas. IENS.

ead. l. 8. Οὔτε σῖτον ἔδουσιν &c.) Οὔτοι σῖτον ἔδουσ', οὐ πίνουσ' αἰθθα οἶνον. GUYET. Hom. II. E, 341. SOLAN. Versus Homeri est, Οὐ γὰρ σῖτον ἔδουσ', οὐ πίνουσ' αἰθθα οἶνον quem addo, ut appareat, quam probe Guyetus coniecerit, si mensura versui sit restituenda: iam vero vel totus versus Home-

ricus poterit ita recipi, uti est apud ipsum, vel prorsus nihil mutandum, & pro allusione tantum accipiendum. Et quis credat, adeo ad verbum tenuisse carmina Homeri Lucianum, ut numeros semper meminerit, non vero sententiam solum? REITZ.

ead. l. 11. Αὐτῇ κνίσσῃ) Το σὺν intelligendum. GUYET. Recte: sed habuimus id tam crebro, ut plura addere pigeat. Vide saltem ad Gall. c. 26. REITZ.

ead. l. 14. Τῆς τε Ἡσιόδου) Censeo, Lucianum scripsisse τὰς τε Ἡσιόδου Θεογονίας ἦσαν ἡμῖν. *Hesiodi Theogonias canebant.* Non τῆς Θεογονίας, ut vulgo legitur. GRAEV. Rescribi curassem cum Graev. τὰς, si plures Codd. addicerent. Nam αἰσιδῶ cum genitivo ubi occurrat, nescio: sed posset usitatissima ellipsi pronominis τὶ vel μέρος accipi; maxime quia non omnem Hesiodi plus mille versuum Theogoniam, sed partem tantum eius cantare potuerint, uti etiam ex Pindaro Oden unam tantum cantasse narrantur. Si vero Hesiodi carmina in Odas. hymnosve divisa fuissent, salva foret vulgata lectio, construendo ἦσαν τὴν πρώτην τῶν ὕμνων τοῦ Πινδάρου καὶ τῆς Θεογονίας Ἡσ. Nam etiamsi αἰεῖδεν τινὸς probum esset per se, minus tamen hic placeret nexus ἦσαν τῆς, καὶ τὴν, (quamvis ego recte dici posse sciam, δὲς μοι τοῦ οἴνου, καὶ τὸν ἄρτον, ubi portionem vini, totumque panem simul postules.) τὰς Θεογονίας denique & hoc difficultatis videtur relinquere, quod Hesiodi titulus sit Θεογονία singul. num. non Θεογονίαι plur. Verum haec minor est priore, quia, cum plurium Deorum complectatur nativitatem, nihil prohibet, quin ita *nativitates* dicatur. Gesneri versio ad Graevii sententiam est accommodata. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 1. Μυρσίνας). Alias μυρρίην est *Myrtus* arbor. Long. Paft. L. II, p. 33 bis. Sed & μυρσίην dicitur Ael. V, 6. REITZ.

Pag. 41. l. 1. Τοῦ Πινδάρου) Quia eodem redit, τοῦ an τῶν hic legas, nihil mutavi: interim τῶν verum credo, ut revertat ad ὕμνων. Quod in allegandis poetis, aliisque scriptoribus, Noster sine articulo eorum nomina ponere amat, ut hoc ipso cap. iam bis. Item c. seq. καθ' Ὅμηρον εἶπω, & Gall. c. 2, τὰ Ὅμηρου ποιήματα. Eod. Gall. c. 6, καὶ μὴν Ὅμηρος λέγει. C. 7 tamen ὁ Πινδάρης φησι bis, & c. 8, κατὰ τὸν Ὅμηρον. Quare quisque legat, ut lubet. REITZ.

ead. l. 3. Ἄλλοι — Εὐδὸν &c.) Ex Homeri II. B, v. 1; ex quo corrige εἰς pro εἰς idque per se etiam metrum exigit. IENS.

ead. l. 4. ἔχῃ) Recte emendarunt *B. 2.* & *Par.* editores illud ἔχῃ, quod in reliquis impressis & *Mf. Ox.* in εἰχῃ mutatum fuerat: ita enim & apud Homerum legitur, & postulat carminis ratio. *SOLAN.* Sola *Par.* hic sapuit, ἔχῃ exhibendo. *Solanus* ἔχῃ etiam in *B. 2.* esse addiderat. Sed festine nimis eam inspexit; nam ἔχῃ habet. At ex Homero facilis erat emendatio, quam *Ienf.* ante *Solanum* dudum indicavit, quamque inde haurire potuit, ut video in aliis fecisse eundem *Solanum*, quod obiter in praefatione indicabo, si meminero. *REITZ.*

ead. l. 12. Κοινώσασθαι) Ita & supra *Iov. Trag. cap. 5 f. μὴ κοινούμενος περὶ τῶν οὕτω μεγάλων.* Quare *Parisinæ* lectionem repudiavi, etsi uno *Cod.* fultam. *REITZ.*

Pag. 42. l. 3. Ἐτάσιον &c.) *Iliad. Σ, 104. SOLAN.*

ead. l. 4. Λόγων λαβυρίνθους) Sic *Conviv. cap. 6, Δίφιλος ὁ Λαβύρινθος ἐπικλῆν.* *BOURD.*

ead. l. 5. Ὀνομάκασιν) Τὸ ἑαυτοὺς hic reponendum videtur. *Vid. lib. verr. GUYET.* Deest ἑαυτοὺς. *SOLAN.* Nescio, num opus sit pronominis additione, quia & alibi omittitur ἑαυτοὺς & αὐτοὺς. *Vid. ad 1 Ver. Hist. c. 30, ἀπορρίψαντες,* ibique *L. Bos.* Et nos ad *Astrol. 1.* Ubi & potuissem addere *Aristid. Or. pro Rhet. ipso pr. Οἶμαι δεῖν, ὅστις μέλλει τὰ δέοντα εἰπεῖν, ἢ ἡφῆν κύριος ὁρθῶς ἕσσεσθαι, μὴ τοῦτο σκοπεῖν &c.* Ubi αὐτὸν ante ὅστις omissum. At hoc non pertinet ad ἑαυτοὺς, de quo supra: quod tamen in aliis verbis saepe omitti, ut in ὑπερβάλλω, προσβάλλω, προσάγω &c. supra *T. I* vidimus. Aut praeterit. act. passively accipitur, quorum quaedam *Ienf.* dedit ad *Tyrannic.* At in hoc verbo ὀνομάκασιν id nōdum observavi; quare ἑαυτοὺς iam admitterem, si in libris invenirem. *REITZ.*

ead. l. 7. Πολλῷ γελοιότερα) *Flor. πολλά. BOURD.* Illud πολλῶν nihili esse, quilibet videt. Sed πολλὰ coniunctum cum ἄλλα posset locum habere. Vulgata tamen magis aridit, neque ea probatione indiget. Supra *Tyrannic. c. 18 f. πολλῷ χαλεπώτερον, &c.* centies apud quosvis. *REITZ.*

ead. l. 17. Ἀρετὴν τραγικοῦσι) *Conf. Gall. c. 11, & Peregr. cap. 3. SOLAN.*

Pag. 43. l. 6. Τῶν ὀβολῶν τὸν ῥύπον) Respondere ex adverso haec possunt divitiarum contemptui, quem prae se ferunt philosophi. Et habent forte aliae etiam gentes formulas, quae huic sint ex aliqua parte similes. Certe sordidissimae avaritiae describendae accommodata videtur non mirus, quam illud quorundam Germanorum, qui *fututorem nummorum* (ignosce *Pudor!*) sordidissimum mortalem vocant. Neque tamen dissimu-

lo, mihi admodum blandiri, quod in mentem venit legere ὁστὶ λῶν, quae voces quam sint affines, aut plane eadem potius, Eustathius docet aliquoties, praesertim ad Il. A, pag. 102, 38, *Baf.* Est autem magis naturale, imaginari mendicabulum eiusmodi barbatum & palliatum, quod verua lingat, in quibus paulo ante assae carnes fuerunt, quam labiis & denribus purgantem obolos philosophum. Usus tyrannus est: ad hunc attendendum. GESN.

ead. l. 8. Οὐτε ποτ' ἐν πολέμῳ) Hom. Il. B, 246. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐκμεμελετηκότες) Vulgatam lectionem Florentina meliorem studio servavi. REITZ.

ibid. λοιδοροῦσι) Ὀνειδίζουσι. O. & L. quia credo λοιδορίας iam dixerat. Vulgatam tamen retineo. SOLAN. λοιδοροῦσι τοῖς, rarior constructio, ait Kuster. ad Aristoph. Plut. 456. Nam activa accusativum, media forma dativum adsciscit. Suidas contrarium docet, eique potius, quam Scholiastae Aristophanis, credendum ait Salmas. ab Kustero allegatus (ad Ach. Tat. p. 723.) Ego vero Kustero & auctorum veterum exemplis fidem habeo: nam & ita praeter Aristophanem Aesopus activum λοιδορεῖν cum accusativo construit, fab. 139 bis, item 148. Aelian. V. Hist. XIV, 26. In Evang. Ioan. IX, 28, ἐλοιδορῶσαν οὖν αὐτόν. Aetor. XXIII, 4, & alibi. Epiet. man. p. 48, λοιδορεῖ τοὺς θεοὺς ὁ γεωργὸς, & vel decies alibi; nam indicem eius exscribere nolo. Deuteron. XXXIII, 8, ἐλοιδορῶσαν αὐτόν. Medium vero cum dandi casu Noster supra Gall. c. 15. Aesop. fab. 68. Aeschin. de fals. Leg. pag. altera f. ἐμοὶ λοιδορούμενος καὶ τοῖς ἄλλοις. Item apud LXX, Exod. XVII, 2. At cum dativo tamen & activum 2 Macc. 12, 14, τοῖς περὶ τὸν Ἰούδαν λοιδοροῦντες. Sed quia facillima aberratio scribarum inter τοῖς & τοὺς, nihil in Luciano definitio. Qui malit ὀνειδίζουσι recipere, ex O. & P. faciat. Sed facilius est mutatio τοῦ λοιδοροῦσι in λοιδοροῦνται, quia terminationes eiusmodi per compendium solent exarari in Mss. REITZ.

ead. l. 13. Ἰταμότατος) O. solus recte sic hanc vocem scribit. Impressi omnes ἰταμότατος. SOLAN. Conf. supra Asin. cap. 6. REITZ.

Pag. 44. l. 3. Κέκραγα) Quasi sum clamans. De his praeterito praesentibus vid. S. Clarke ad Hom. Il. A, 37, — ὃς Χρῦσῃ ἀμφιβέβηκας. Et Dial. seq. Bis Accus. c. 3, κέκραγας — καὶ ἀγανακτοῦσιν. Ibid. cap. 11, ἀκούω γε αὐτῶν ἀεὶ κέκραγόντων. Amat hoc verbum inprimis in praeterito, loco praesentis collocari; unde forsitan factum, ut unicum tempus paulo post fu-

turi, quod in toto Novo Foedere occurrit, nimirum κεκρά-
 ξονται Evang. Luc. XIX, 40, sit loco futuri ordinarii. REITZ.
ead. l. 4. Ἀντιδεδετος) Conf. supra Afin. c. 16 m. ibique
 notata. REITZ.

ead. l. 10. Ἡμῖν) Sic ed. Fl. In reliquis ὑμῖν. SOLAN.

ead. l. 15. Πείσαι τὸν βίον) Genus humanum, quod Nostro
 familiare est: ab aliis quoque saepe sic vocari, exemplis plu-
 rimis demonstravit Casaubonus ad Athen. XV, 5, ubi neque
 hunc locum laudare omisit, neque illud non monuit, *vita*
 eodem modo dici Senecae atque Plinio: nos paulo ante & hic
seculum bonis iidem auctoribus vocamus. GESN. Ita supra
 Tim. § 25, πρὸ πολλοῦ ἐκλελοιπὸς ἐκ τοῦ βίου, quae iam pridem
inter homines defecit. Alia, de tora vitae ratione, vid. in Amor.
 c. 20 & 33. Ac Gall. c. 5 pr. REITZ.

Pag. 45. l. 4. Ἡμῖν ἀσφαλέςτατα) Et si *Par.* quoque habe-
 ret ὑμῖν, in versione tamen dederat *nobis*: quod cum sensus
 postulet, quia oratio pertinet ad omnes Deos consultantes,
 qui hic opponuntur hominibus, haud gravate Florentinae le-
 ctionem recepi, Solano etiam iubente, qui ita in *I.* emendarat.
 Et licet ὑμῖν defendi queat, quod oratorum more concludat
 Iuppiter, dicatque quasi, Agite ergo, eligit, quae vobis uti-
 lia; tamen quia principio capitis bis ter ἡμῶν, & ἡμῖν dicens
 se ipsum non excludit, praestiterit clausulam huic propositio-
 ni respondere. REITZ.

ead. l. 5. Ἐβίων) Quisquis miraris tumultuantes in conci-
 lio Lucianeos Deos, Senatum Romanorum audi apud Tacit-
 um sub Imperatoribus non raro sic tumultuarie succlamant-
 es. SOLAN.

ead. l. 9. Αὐτῇ διαλεκτικῇ) Conf. supra de σὺν recte omis-
 so, ad c. 27. Et Gall. 26. REITZ.

ead. l. 10. Ἱερομηνία — τεττάρων) Absurdum; sed consulto;
 ridiculi causa dictum. Constat autem, hunc libellum scriptum
 medio mense Decembri videri voluisse, quo tempore Satur-
 nalia Romae celebrabantur. V. c. 26. Sed cur *quatuor menses*
 addat, nescio. SOLAN. Frustra quaesivi in historia temporum
 Luciani *ferias quadrimestres*. Fieri tamen potest, ut *supplicatio*
quatuor mensum instituta sit, cum Iulio Caesari, Dione teste
 L. 40, p. 144 B. *sexaginta dierum* sit decreta. Plane fictitias pu-
 tat has ferias Dukerus in Addendis ad Thucyd. p. 672. Qui
 ceteroquin illam notionem *ἱερομηνίας*, quae ad omne genus
 feriarum pertinet, praeclare iam explicaverat ad III, 56, item-
 que ad V, 54. Porro ἐπεχειρίαν *institutum* vertere, quam indu-

cias, malui; cum non de bello, sed de differendis noxiorum suppliciis sermo sit. GESN.

ead. l. 12. Ἐξ νέωτα) Habuimus supra Hermot. cap. 4 sub init. Et ante etiam ex Theocr. ni fallor, ἀεὶ γεωργὸς εἰς νέωτα πλούσιος. Adderem Alciph. III, Ep. 23, p. 328, & 48, p. 384. aliosque, si quid opus foret. REITZ.

ead. l. 14. Ἡ, καὶ κυανέησιν) Hom. II. A, 528. SOLAN.

Pag. 46. l. 6. Κεραμεικὸν) Athenis itaque scriptus hic Dialogus. SOLAN.

IN BIS ACCUSATUM.

Pag. 47. l. 3. ΖΕΥΣ &c.) *B. 1* & 2. Ζηνὸς, Ἑρμοῦ &c. Sed quia nomina Latina in *Par.* in primo casu erant collocata, etiam Graeca sic ordinavi, quod & factum ab Hemsterh. in *Tim. Prometh.* atque alibi. In aliis edd. abest personarum inscriptio. REITZ.

ead. l. 7. ΖΕΥΣ) In omnibus deerat nomen Iovis loquentis. Ipsa *B.* quae pro more suo omnes Dialogi personas adscribit, Iovis quidem primo loco nomen habet, sed Catalogo finito, non repetit. SOLAN.

ibid. Ἄλλ' ἐπιτρίβειν) Senarii duo e quopiam poëta Comico defuncti. Sic autem legendi videntur:

Ἄλλ' ἐπιτρίβειεν ὁπῶσοι τῶν σοφῶν μόνους

τὴν εὐδαιμονίαν φασὶν εἶναι τοῖς θεοῖς.

Sed prior versus a Luciano, ut legitur, interpolatus videtur; quamobrem nihil mutandum. GUYET.

ead. l. 11. τυφλῶ) Homerum a caecitate sic dictum scribunt Herodot. & Plutarch. ὁμηρον enim caecum appellant Cumani. COGN. De Homeri caecitate vid. notata ad 2 Ver. Hist. c. 20. REITZ.

ibid. Μάκαρας) Iliad. Δ, 127 &c. SOLAN.

Pag. 48. l. 3. Κνήσασθαι τὸ οὖς) Paroemia. BOURD. MS. pro οὐδὲ ὅσον κνήσασθαι τὸ οὖς, φασί, σχολὴν ἄγων, scribit οὐδὲ ὅσον ἀλφαῖσθαι τὸ οὖς, φασί, σχολὴν ἄγων. Non tantum otii habens, ut aurem inveniat, hoc est, tangat. Ἀλφαῖω & ἀλφαῖω est invenio. GRAEV. Κνήσασθαι) Sic edd. Addiderat Solan. conferend. Πητ. c. 11. Ibi habemus, τῷ δακτύλῳ ἀκρῶ τὴν κεφαλὴν κνέμενον. At quis dubitat, κνᾶσθαι scalpere significare? Interim ad stabiliendam vulgaram aliquid confert. REITZ.

ead. l. 7. Ἄωρι) Illud ἄωρία natum suspicetur quis & repeti-

to ex sequente ἀπὸ. Alius contra ἀπὸ amisisse α praedicabit, quod absorptum sit ab α sequente. Ego ἀπὸ praefero, ob hiatum, qui alioqui κακοφωνίαν parit; & ἀωρία saltem cum puncto subscripto scribendum fuisse arbitror, quod edd. pariter omiserunt, excepta B. 1. Nam si neutrum plurale foret, pro adverbio positum, accentus esset ἀώρια. REITZ.

ead. l. 10. Ἐκκεκώφεται) Sic V. 2. B. 2. S. & A. In reliquis mendose ἐκκεκώφεται legitur. SOLAN.

ead. l. 12. Κολοφῶνα) De hoc oraculo Potterus silet. Apollinis Clarii erat. A Germanico consultum legimus apud Tacit. A. II, 54. Lolliae quoque Paulinae, apud eundem A. XII, 22, inter alia obiectum, quod hoc oraculum super nuptiis Imperatoris Claudii consuluisse. Strabo, qui circa Augusti tempora scripsit, loquitur de illo oraculo, quasi sua aetate fama eius tantum, non ipsum superfuerit; memorans τὸ πρὸ τῆς Κολοφῶνος ἄλσος τοῦ Κλαρίου Ἀπόλλωνος, ἐν ᾧ καὶ μαρτυρεῖται ποτε ἦν παλαιήν. L. XIV, p. 642. Forte igitur post eius tempora illud, ut alia quaedam, restitutum. Tanquam suis quoque temporibus celeberrimi eius meminere non hic tantum Lucianus, sed & Philostratus Vit. Apollon. IV, 1, & Porphyrius, Iamblichusque in huius lib. de Myst. Aegypt. § III, cap. 11, qui δι' ὕδατος χρηματίζεσθαι eo loco aiunt: εἶναι γὰρ πηγὴν ἐν οἴκῳ καταγείῳ, καὶ ἀπ' αὐτῆς πίνειν τὸν προφῆτην. Nonnulla etiam de hoc oraculo Paus. in Achaic. p. 210 habet, qui illud ut & Branchidarum in Mileto ἱερὸν suo tempore non ἐξεργασμένα absolutā ait: quod firmat coniecturam nostram, inquit Olearius, (ex quo haec desumpta ad Philostr. p. 140.) de restaurato hoc templo paulo post, quam Strabo scriberet sua. Plura de Colophonio hoc oraculo collegit Schol. Apollonii Argon. I, v. 308. Cave autem, quia Clarii Apollinis oraculum fuisse apud Strabonem l. c. dicitur, cum oraculo Clario confundas, quod viro clarissimo fraudi fuisse credo, cum Colophonio oraculum in Luciani Pseudomanti sibi visus estprehendisse. De Clario enim illic sermo est; de Colophonio ne hilum quidem deprehendes. Hic enim, ut vides, diserte distinguuntur. Meminit & alibi Noster. Vide Z. τρ. cap. 30. SOLAN.

ibid. Εἰσθόν) Oraculum Pataraeum tangit, de quo Virg. Aen. IV, 143: — Qualis ubi hibernam LYCIAM XANTHIQUE FLUENTA. Deserit, ac Delum maternam invisit Apollo. SOLAN.

ead. l. 16. Διασεισασμένη) Sic etiam Fl. cum cert. Quare nihil mutavi, etsi alias activum Nostro aliisque potius frequen-

tatur; nec medium adeo facile se offeret. Sed med. forma *σειομαι* pro *pluudo*, Liban. Ep. 1001, p. 468: 'Ο δὲ ἐχάρη, τὸ δέατρον δὲ ἐσειέτο. Quem significatum Wolfius in ed. nupera ex Cresollii Theatr. Rhet. probat. Nisi & hic potius ἐσειέτο sit passivum, i. e. *commovebatur theatrum* (plaudendo.) REITZ.

Pag. 49. l. 2. 'Επὶ πείρῃ) Servavi lectionem edd. potiorum. Etsi ἐπὶ πείραν non damno. 'Επὶ enim cum dativo consilium, conditionem, causam significare, satis dictum supra 1 Ver. Hist. 19. Addo tantum Aesop. fab. 6, ἐπὶ τῇ ἐκείνων ὠφελείᾳ τοῦτο ποιεῖν, *se id utilitatis eorum causa facere*. Adi etiam Wessels. ad Diod. Sic. II, c. 24, ubi ἐπ' ἐλευθερίᾳ est, *ea conditione, ut liberi essent*. Aliud est ἐπὶ τῆς πείρας. E. c. Aristid. Or. pro Rhet. T. 2 ed. Ieb. p. 2, ὅστις — τοῦτο ἐπὶ τῆς πείρας ἀριστεὰ δέικνυσι, *quisquis id optime ipso experimento, ipso facto, comprobaverit*. REITZ.

ead. l. 3. Ἀρνεῖα κρέα καὶ χελώνας ἐς τὸ αὐτὸ ἔλονται) Haec respiciunt Pythiae responsum, quod dedit Croesi legatis, cum id consulerent de rege, quid tum ageret, apud Herodotum lib. I, c. 47. Meminit etiam superius in Iove Tragoedo. GRAEV. Herodotum vide. Passim alibi tangit Noster. V. Z. ἐλ. c. 14, & Z. τρ. c. 30. SOLAN.

ibid. Χελώνας) Supra Iov. Trag. c. 30 χελώνης ait. Item Iov. Conf. c. 14. Forfan & hic χελώνης legendum. REITZ.

ead. l. 4. 'Ο Δυσδης) Midas. GUYET. Guyetus ait τὸν Δυσδὸν Midam esse; sed Croesus est. REITZ.

ead. l. 5. Ὑπὸ τῶν νοσούντων ἐνοχλούμενος) Senarius luxatus. GUYET.

ead. l. 6. Ὅρῃ τε &c.) Senarii duo e veteri poëta desumpti sic videntur corrigendi: Ὅρῃ τε δεινὰ διγγάνει τ' ἀνδράων, Ἐπ' ἀλλοτρίῃσι τε συμφοραῖς ἰδίας λύπας καρποῦται. Praecedens autem senarius sic stare posset — Ἀσκληπιὸς ὑπὸ τῶν νοσούντων ἀσκελὲς ἐνοχλούμενος &c. GUYET. Hippocratis verba sunt, a Tragico, ut videtur, retractata. Vide Plut. 519, ubi paulo aliter leguntur. Addo, a Kustero monitus, Tzetz. Chil. VIII, 155. SOLAN. Lepide huc translata Hippocratis verba περὶ φουσῶν 1, 6. GESN. Ὅρῃ — διγγάνει — ἀλλοτρίῃσι τε συμφοραῖς) Dedita opera haec Ionice inferuit, quia medice loquitur, Hippocratem imitatus; sed & συμφοραῖσιν tum scribendum. Locum Gesnerus iam indicavit. REITZ.

ead. l. 8. Φυτουργοῦντας) Fortassis scripserat φυσουργ—; quod quia novum est, malim φυσῶντας. SOLAN.

ead. l. 10. Ἡ τὸν ὕπνον) Qualis Deus sit Somnus & Somnium;

vid. 2 Iliad. & Virg. VI Aen. De ratione somniorum vide Luciani Somnium, sive Gallum. Homer. in Odyss. XIX. COGN.

ead. l. 16. Τοσαύτας φροντίδας) Conf. supra Gall. cap. 22. SOLAN.

ibid. Διηρημένος) Ambigitur interdum de scriptura huius verbi. At vid. supra Tox. cap. 9 f. ἀ διηρημένα τὸ στόμα. Ac Dial. Mort. V, § 2, τὸν κλῆρον — διηρημένοι. Diod. Sic. L. 2, Cap. 41, διηρημένης πολιτείας, ἀνιῆς Reip. Sed Tox. c. 40 & 55, διηρημένος recte, sublatus. Sic ἐπηρημένους, zlatos, Diod. Sic. 2, 34, pag. 147 f. Hoc enim a διαίρω & ἐπαίρω, prius vero a διαιρέω esse, norum quidem; sed per festinationem oblitus sum monere ad Tox. c. 55, ubi id addendum fuerat, ni vellem videri ea confundere. REITZ.

Pag. 50. l. 2. Βλακεύωσιν) Non tam stuporis hic notionem subesse, quam tarditatis alicuius & negligentiae, etiam Scholiastes ad h. L. observat. Conf. de hac significatione Spanhem. ad Aristoph. Plut. 325. GESN.

ead. l. 7. Αἱ ἐπὶ μέρους φροντίδες) Nec haec verba ceperunt interpretes, οὐ γὰρ μόνον τὰ κεφάλαια ταῦτα τῆς διοικήσεως, ὑετοὺς, καὶ χαλάζας, καὶ πνεύματα, καὶ ἀστραπὰς αὐτὸς οἰκονομησάμενος καὶ διατάξας πέπαυμαι τῶν ἐπὶ μέρους φροντίδων ἀπῆλλ. — cum sic interpretantur: Non enim solum generalibus illis meae administrationis, pluviiis videlicet, grandinibus, ventis, & fulguribus administratis, ceu curarum parte sublevato, quiescere mihi licet. Αἱ ἐπὶ μέρους φροντίδες sunt speciales curae, quae singulis sunt impendendae, & opponuntur τοῖς κεφαλαίοις διοικήσεως, quae sunt, in quibus summa rerum vertitur. Sic autem vertes: Non enim tantum praecipua illa mei imperii, pluvias, grandines, ventos, fulgura cum ipse rexi & gubernavi, levatus & solutus sum curis his particularibus. GRAEV.

ead. l. 10. Βουκόλον) Conf. Deor. Dial. III. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐν Ὀλυμπία — Βαβ.) Hinc ego coniicio, ipsa Olympiade — scriptum hunc libellum, & de bello illo Parthico intelligo. Sed coniectura mera est, nec, nisi alia succurrant, cui tuto satis credi possit. SOLAN. Numerum Olymp. omisit Solan. in nota sua, eum postea adiecturus; sed qualem coniecerit cum ex tempore divinare nequeam, non implevi. REITZ.

Pag. 51. l. 2. Ἐν Αἰθίοψιν εὐδῶχ.) Hom. Il. A, 423. SOLAN.

ead. l. 3. Οἱ μὲν ἄλλοι) Hom. Ἄλλοι μὲν ῥα θεοὶ τε καὶ ἄνθρωποι ἰπποκορυσταὶ εὐδῶν παννύχιοι, Δία δ' οὐκ ἔχε νήδυμος ὕπνος. GUYET. Hom. Il. B, 1. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀληθής) Ὁ ἀληθεύων. GUYET.

Lucian. Vol. VII.

Cc

ead. l. 11. Ἀκαλλίερτα) Τὸ πάντα hic deesse videtur, aut simile quid. Τὸ πάντα interpretes supplevit. GUYET.

ead. l. 15. Εἰ τύχοι) Confer, si operae videtur, Amor. cap. 42, & Tox. 4. REITZ.

Pag. 52. l. 1. Μερμηρίζω) Cur in omnibus edd. est μερμηρίζω; quis enim nescit, μερμηρίζω Homericum esse verbum? GRAEV. Vocem hanc a Graevio moniti emaculavimus. SOLAN. Hom. Il. B, v. 3, Ἀλλ' ὄγε μερμήριζε κατὰ φρένα — unde orthographiam in edd. peccantem restituiamus. REITZ.

ead. l. 3. Μόνους τοὺς θεοὺς εὐδαιμονίζουσι) Conf. principium huius Dial. SOLAN.

ead. l. 10. Κεκράγασιν) Conf. supra ad Dial. proximi cap. 31. REITZ.

Pag. 53. l. 3. Πάνυ) Πάντες P. & L. Sed neque hoc satis commodum. SOLAN.

ead. l. 5. Συγκυφότες) Corpore incurvato, i. e. facie pro-na, ut in Evang. Luc. XIII, 11, καὶ ἦν συγκύπτουσα. Ubi L. Elſner. hoc Luciani, & aliud ex Appiano affert. REITZ.

ead. l. 6. Τὸν χρόνον) O tempora, o mores! Sed nescio, an ab aliis sic Graece usurperetur. SOLAN.

ead. l. 14. Τὸν μὲν δίκην) Scribe Δίκην. GUYET. I. e. maiusculo Δ, tanquam nomen proprium: quod facile ei dedimus. Confer eiusdem Guyeti notam sequentem. REITZ.

Pag. 54. l. 2. Σὺ δὲ, ὦ Δύγατερ) Phurnutus Iovem iustitiae patrem creditum ait, ea ratione, quod sit princeps & imperator universorum, quodque quaecunque reges facerent, ut iusta & aequa putarentur. Eadem ratione Anaxarchus Sophista in quarto historiarum Arriani antiquos ait Iovi assistentem iustitiam fecisse, quam interpretationem non satis probat. COGN. ὦ Δύγατερ) I. e. Δίκην. GUYET.

ibid. Καθεζομένη παρὰ τὰς σεμνὰς θεὰς) Harpocraton scribit, Athenienses vocare Erinnyes σεμνὰς θεὰς, quasi dicas, Deas castas & incorruptas. Pausan. in Corinthiac. ait, Semnas a Sicyoniis, Eumenides dici ab Atticis: in Attica tamen etiam Deas Semnas vocari. Has vocat Hesiod. in Theogon. Erinnyes. Semnis Deis oves praegnantem immolabant & melicratum. COGN. τὰς σεμνὰς θεὰς) I. e. τὰς Εὐμενίδας. Hesych. Σεμναὶ θεαί. τὰς Εὐμενίδας οὕτως ἔλεγον, καὶ Ἐριννύας ἐπὶ εὐφημισμῶ. GUYET. Consule Hesych. SOLAN. Firmat, quae monet Scholiastes de templo Eumenidum, Pausanias in Areopagi descriptione, f. Attic. p. 52, 21. Omnia copiose illustravit Meurs. Areopago c. 2. GESN.

ead. l. 3. Ἀποκλήρου τὰς δίκας) De fortitione iudicum per multa Scholiaſt. Ariſtoph. ad Plut. v. 277. Conſule etiam ibi Spanhem. Nam in explicandis antiquitatibus operam collocare in hac ed. non eſt noſtrum. REITZ.

Pag. 55. l. 1. Ἀλεκτρούνα τῷ Ἀσκληπιῷ) Cum Dracone etiam gallum attributum legimus propter vigilantiam, de quo ipſi res ſacra fiebat. Quin & Socrates apud Platonem moriturus, ſumto veneno, cum puer illi detexiſſet, quod illi iam frigerent praecordia, gallum debemus, o Crito. COGN. De cultu Aeſculapii vid. etiam Ovid. Met. XV, fab. L. Et Mich. Roſall. Ceterum falſo inſimulatum Socratem, quod nulla omnino ſacrificia faceret, ſupra vidimus ad Demon. c. 33, ex Xenoph. Memorab. quem etiam ad partes vocat Anonymus in Bibl. Raiſonnée an. 1737, menſ. Apr. p. 370, in recenſenda nova ed. Caton. Diſtich. Quo oſtendat, Lucianum in Demonacte non negare Socratem unquam ſacrificaffe, ſed quod vulgo accuſaretur non ſacrificaffe, & quod respondeat, *Minnervae* non ſacrificaffe, quia cl. vir in reſcript. Boxhornio, Catoni annexis, pag. 35 ſcripſerat: *Illud forte nonnullis minus notum, inter hos fuiſſe aliquot, qui plane abſtinerent a ſacrificiis, cum opimis, tum tenuibus atque exiguis. De Socrate & Demonacte philoſophis tradit Lucianus in Demonacte, de illo praeterea in Bis Accuſato.* At Socrates Atheiſmi accuſatus cicutam bibere adactus eſt; unde facile apparet, eadem ratione accuſatum fuiſſe, quod non ſacrificaret. Verum raro eum ſaltem ſacrificaffe, ego quidem crediderim: cum enim turbam Deorum non admitteret, etiam falſis iſtis Diis non ſacrificare debuit; verum caerimoniae & conſuetudinis cauſa id potuit facere, quod aſſirmanti Xenophonti negare non auſim. REITZ.

ead. l. 6. Μέλιτον) Prave hic etiam in omnibus legebatur Μέλιτον. Vide Not. ad Z. ἐλ. c. 16. SOLAN.

ibid. Το δὲ νῦν εἶναι) M. Aurelio imperante. Hinc eſt, quod toties & tam acriter eos infeſtatur. SOLAN.

ead. l. 10. Κατὰ ἱλας) Lego κατ' ἱλας. B. 2. κατὰ ἱλας. Reliquae κατὰ ἱλας. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐπὶ τὴν πύραν ἀΐξαντες) Adleverat Solan. vid. infra Per. § 17. Id eſt, de Mort. Peregr. c. 37. Ibi ἐπὶ τὰς βακτηρίας ἤξαν eſt in l. Sed cum aliae ἤξαν habeant, hoc ibi diſquirendum erit. REITZ.

ead. l. 15. Αὐτοσχέδιοι φιλόσοφοι ἐκ σκυτοτόμων ἢ τεκτόνων περιέρχονται) Mſ. περινοστούσιν. *Philosophi extemporanei ex coriariis & fabris facti oberrant.* GRAEV.

ead. l. 16. Περιέρχονται) Περινοστούσι P. etiam agnoscit. Sed nihil muto. SOLAN. Περινοστούσιν verum esse puto, quia περιέρχονται usitatus verbum interpretatio fuit alterius minus triti. Aristoph. Plut. 121, — προσπταίοντα περινοστεῖν ἔα. Noster hoc Dial. cap. 27, δόξαν δὲ αὐτῶ περινοστεῖν. Nihil tamen mutavi, quia vulgatum satis commodum. REITZ.

Pag. 56. l. 14. Ἀπίωμεν, ὃ Δίκη, εὐθὺ τοῦ Σουνίου, μικρὸν ὑπὸ τὸν Ὑμηττὸν ἐπὶ τὰ λαῖα τῆς Πάρνηθος, ἐνθα αἱ δύο ἐκεῖναι ἀκραι) Athenarum hoc loco τοποθεσίαν describit, & tanquam ab Oriente veniens primum occurrit Sunio, & Athenas ad sinistra Parnethis ponit: duae vero illae summitates, de quibus loquitur, fuerunt Acropolis, ubi erat Minervae Colossus a Phidia elaboratus, & Areopagus; fuerunt enim Athenae bicipites, ut Parnassus. PALM.

Pag. 57. l. 4. Σκείρωνες, καὶ Πιτυοκάμπται) Vid. supra notata ad Prometh. vers. fin. REITZ.

ead. l. 11. Ἀγοραῖος) Hic ipse Mercurius hoc titulo gaudet; alibi fratri eius ut proprius tribuitur, (vide Z. τρ. c. 33) qui & Hermagoras dicitur. SOLAN.

Pag. 58. l. 16. Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων) Lucas Holstenius in notis ad Steph. de urbibus in ΑΡΕΙΟΣ ΠΑΓΟΣ hoc modo interpretandum inquit: *sed dum sic loquimur, Atticae iam appropinquamus. Quare Sunio ad dextram relicto, ad Acropolin iam hinc declinemus. Ac postquam descendimus, ipsa quidem alicubi hic in rupe confide. Pnyce[m] versus prospiciens, exspectansque, donec ea, quae sunt a Iove mandata, proclamavero.* Sic enim ἐπὶ τοῦ πάγου ventendum, non, ut male interpretes, *super vicum, aut super campo.* ALMEL.

Pag. 59. l. 1. Σούνιον) Anticae tabula proposita haec omnia palam fient. SOLAN.

ead. l. 4. Καθῆσθαι) Ms. Αὐτὴ μὲν ἐνταῦθά που ἐπὶ τοῦ πάγου καθῆσο, tu vero hic in colle confideto: male in editis καθῆσθαι. Nam quamvis infinitivus pro imperativo Graecis usurpatur, hic tamen collocari non potest. GRAEV. καθῆσο) Sic etiam L. quod & recepimus, pro καθῆσθαι, quod in impr. est. SOLAN.

ead. l. 9. Ὁ κερασφόρος) Conf. Deor. Dial. XXII. SOLAN.

ibid. Ὁ τὴν σύριγγα) Ecce iterum ἔχων intellectum, quod alibi frustra inferere voluere nonnulli. Conf. supra dicta ad Gall. c. 14. Et infra hoc Dial. c. 19. Item Dial. Mort. X, ὃ δὲ τὴν πορφύριδα, (scil. ἔχων) & Carapl. c. 4 pr. ὃ τὸ ξύλον. Ibid. c. 13, & vel centies alibi. REITZ.

ead. l. 10. Δάσιος ἐκ τοῦν σκ.) De phraſi v. Διου. c. 2, Συρ. c. 24, & Έκκλ. c. 4. Mercurius autem *filium* non dicit, quia talis monſtri pudebat. V. Θ. Δ. XXII. SOLAN.

ead. l. 12. Ὅκει μὲν πρὸ πρόσθεν) Historiam, h. e. fabulam, non uno loco tangit Pauſanias. Sed omnia diligentiffime iam perſecutus eſt Meurf. Athen. Attic. II, 8. GESN.

ead. l. 13. Δάτιδος) V. Herod. VI, 231, & Suid. A Xerxe in Graeciam cum Artapherne miſſus. Adde not. ad Θ. Δ. XXII. SOLAN.

Pag. 60. l. 1. Μαράβοναδε) Curavi, ut adverbii more ederetur, ut S. exhibebat, veluti οἰκαδε & ſimilia ſcribi ſolent; id enim ſenſus exigebat. REITZ.

ead. l. 3. Σπήλυγα) Μακρὰς vocabant; Eur. ter. Meurf. Ath. Att. II, 103 & 108. V. not. ad Θ. Δ. XXII. SOLAN.

ead. l. 4. Πελαργικῷ) Appinxerat Hemſterh. adeundum Duker. ad Thucyd. II, 17. Ibi Thucyd. ait: τὸ τε Πελαργικὸν καλοῦμενον τὸ ὑπὸ τὴν ἀκρόπολιν. Hique Waſſ. notat videndum Heſych. voce Πελαργικοί, & Schol. in Lucian. Strabon. p. 221. Schol. Ariſtophan. Ὀρν. 833. Dukerus vero, in Schol. & Ariſtoph. l. d. eſſe Πελαργικὸν, de quo etiam moneat Scholiaſt. Luciani h. l. Haec illi: ſed ut leſtori otium faciam, addam verba Heſychii, qui Πελαργικοί γῆμοι τοῦ ἀντιſτρέφειν τοὺς γονεῖς· Πελαργικὸν ἀντὶ τοῦ Πελαργικόν. Πελαργαὶς γὰρ φησι τὴν Ἀττικὴν οἰκῆσαν ἀπὸ τῶν Πελαργῶν, μεταφέροντες ἐπὶ τὰ πτηνά. Etymologus autem ab linteis, quae geſtabant, populos nomen Πελαργικῶν accepiſſe tradit, ſcribens: Πελαργικὸν τὸ ὑπὸ Τυρρηνῶν καταſκαφὴν τεῖχος· οὗς καὶ δεαſόμενοι τινές, Πελαργούς ἀνόμασαν διὰ τὰς ſινδύνας, εἰς ἐφόρουν. Verofiſimilius Strabo L. 2, pag. 339, docet, Atticos ſcriptores ita *Pelargorum* meminiffe, ut qui etiam Atheniſ fuerint, & eos, quod vagi inſtar avium modo haec, modo alia adirent loca, Pelargos appellatos ab Atticis, quae vox ciconiam ſignificat. Patet igitur, Πελαργικῷ & Πελαργικῷ poſſe ſcribi; ſed Πελαργικῷ hic verius. REITZ.

ibid. Εἰς τὸ μετοικικόν) Nimirum receptum in urbem iocatur, non pleno civitatis iure, ſed ut μέτοικον, de quorum tributis plura Harpocration voc. μετοίκιον. GESN.

ead. l. 5. Ἐν γειτόνων) Sic P. uti iam ante legendum. videbam; ut Ἰκαρ. c. 8 & 16, & hoc ipſo opuſculo c. 31. Reperitur tamen ἐκ γαιτόνων in fragmento inc. Menandri 103, pro in vicinia, quod vide p. 226, & Em. p. 83. SOLAN. Ἐν γειτόνων etiam emendavit marg. A. 1 W. quod ex ſeqq. ubi, rur-

fus bis, ter sic occurrit, facile quidem est probatu. Quare hoc Solano & Lucianeae consuetudini dedi, ut *ἐν* hic quoque reciperem; quamvis *ἐκ* etiam locum hic posse habere, omnino credam, quia *ἐκ γειτόνων πρόσσει* coniungi potest: quin & *ἐκ γειτόνων* apud alios legas, ubi vel maxime *ἐν* videretur postulari. Alciph. L. 2, Ep. 2, p. 216, *ἐκ γειτόνων οἰκοῦσαν*. Ubi peritissimus Bergl. ex Aristaeen. I, Ep. 5 & 19, plane eadem verba *ἐκ γειτόνων οἰκοῦσαν* adducit; item ex Lys. *εἰς γειτόνων*. At vel in Alciph. & Arist. *ἐν* mallet, nisi viderem & sic esse ap. Menand. ab Solano indicatum, similemque lusum in *ἀπὸ* pro *ἐν*. E. c. Heliod. Aeth. VII, pag. 319, *καὶ τῶν ἀπ' οἰκῆματος ἐπὶ μακρῷ*, de virgine, quae diu *DOMI* est asservata. REITZ.

ead. l. 8. EPM. καὶ . . . ΔΙΚ.) Sic edendum cum punctis curavimus, ut idem dicturum fuisse Mercurium pateat, nisi loquenti Iustitiae honoris causa cessisset. *Fl. EPM. καὶ ΔΙΚ.* prave. Reliqui impressi punctum unicum post *καὶ* habent; minus, quam nos, dilucide. SOLAN.

Pag. 61. l. 5. Τράγον ἔνορχιν θύουσί μοι) Supra Deor. Dial. IV, § 1, *καὶ θύομέν γε αὐτῷ ἔνορχιν τράγον ἐπὶ τὸ σπήλαιον ἄγοντες*. REITZ.

ead. l. 13. Τοὺς τὸ γένειον οὐχ ὁμοίους ἔμοι) Τοὺς τὸ γένειον ὁμοίους ἔμοι, ut *μοχ καὶ ἠνιῶμην ἐπὶ τῇ τοῦ πάγονος ὁμοιότητι*. Pan idem, qui & nunc loquitur. MARCIL. Aut delendum οὐχ, quod in plerisque ante ὁμοίους est, ut in *S. & A.* factum est; aut legendum *μόνον οὐχ*. V. finem capitis. In *L. ἀνομ-* recte, si praecedat οὐχ. Sed P. recte omisit οὐχ. SOLAN. Negationem ante ὁμοίους in edd. male praemissam recte etiam deleverat Gesnerus noster. REITZ.

Pag. 62. l. 7. Ἀρετὴν τινα) Supra Gall. c. 11, & huius Dial. c. 21 a. m. ac saepe alibi. SOLAN.

ead. l. 11. Τὸ ὄρθιον) Etsi τὸν ὄρθιον νόμον interpretere, licet tamen τὸ retinere. Quasi dicat, ad *id*, quod vocant ὄρθιον, qui tamen malit μέλος vel μέτρον intelligere, faciat. In *Par. ed.* haec marginalis glossa addebatur: *Tonus quidam Graecorum Musicorum fuit: cuius & Gellius meminit in Arione. I. e. L. XVI, c. 19, ubi Gell. ait: Stansque (Arion) in summae puppis foro, carmen, quod Orthium dicitur, voce sublatissima cantavit. Eratque carmen Orthium, sive Orthius modus, qui ad accendendos animos in proelio adhibebatur*. REITZ.

ead. l. 14. Αὐλόν) V. Longin. SOLAN.

Pag. 63. l. 1. Ἐπισκευαζόμενον) Nihil varietatis notarat So-

lanus. Cum igitur ἐπισκοπούμενοι invenirem in *P.* & *H.* utraque, & suspectum haberem, cognovi ἐπισκοπούμενον recte esse in *I. B.* 1. *S.* cumque Gesner. id etiam in marg. emendasset, quantocius hoc dedi, quod sensus postulat. REITZ.

ead. l. 3. Ἀπεξεσμένοι) Conf. Somn. § 2, & Hermot. cap. 62. SOLAN.

ead. l. 5. Τεθήκασιν) Conf. supra Scyth. c. 8 & 9, & Alex. cap. 13. REITZ.

ibid. Καὶ μάλιστα ὁπόσους μὴδὲν τῶν ἀναγκαιοτέρων περισχολεῖ) Vertunt, *inprimis*, quibus nihil rerum necessarium curae est. Περιασχολεῖν est verbum, quod Graecia non novit, nec nosse potest. Lege ἀναγκαιοτέρων περί ασχολεῖ, praecipue quos nullum negotium necessarium avocat, impedit. GRAEV.

ead. l. 6. Ὅπόσους) Ὅπως. GUYET. Non credo. Nam ἀσχολεῖν accusativum personae recte habet. Confer supra Zeux. c. 7, ὅτι αὐτοὺς ἀσχολεῖ ἢ ὑπὸ θεοῖς καὶ νη οὐσα. REITZ.

ibid. Περιασχολεῖ) Si adimere velimus Luciano, quae nondum in Lexicis annotata sunt, bona sui parte truncabitur. Verbum hoc quid habet in forma, vel significatione, vel constructione denique, quod non conveniat cum διασχολεῖν, quo passim uti Herodorum, Lexica docent? GESN. Nihil mut. Suspicio tamen subnascitur, ἀναγκαιοτέρων περί ασχολεῖ legendum, usitata anastrophe. Sed video Graev. idem iam praecepisse. REITZ.

ead. l. 7. Κεκλημένοι) Sic omnino legendum, invitis omnibus libris, qui κεκλημένοι habent. SOLAN. Possis κεκλημένους forte etiam intelligere, qui alliciantur & quasi advocentur, dum praetereunt, clamoribus: sed hoc nihil ad iudicium de victoria. Causa hic indicatur, cur vicisse iudicet vulgus eos, qui sunt clamosiores atque impudentiores. Non dubito, quin legendum sit κεκλημένοι, quod verbum, Luciano minime insolens, non ad blanditias modo demulcentium pertinere, sed ad incantationes etiam, quibus defixi ac deliniti stupent, satis constat. Fallor, an idem spectavit Solanus, qui in versione posuit *obstupescit*. GESN. Optime olfecit Gesn. κεκλημένοι legendum, & sic Solan. voluisse; quare unius literulae additione Luciano nitorem redditum, nemo indignabitur. REITZ.

ead. l. 9. Δημοφελές τι) Bene sic emendarat Gesn. cum in *H.* sua δημοφελὲς secunda correpta legeret, quod vitium etiam obsidet *P.* Non veteres, nec *S.* & *Amsl.* REITZ.

ead. l. 12. Μὴδὲν ὑποστειλάμενον) Deposito metu, Erasmus. Gesnerus rectius, *absque dissimulatione*. Ita in Aët. Apost. XX,

20, ὡς οὐδ' ἐν ὑπερτεταμένη τῶν συμφερόντων. Vid. ibi Elſnerum ſimilia ex Iſocr. Aeſch. aliſque, non omiſſo hoc Lucia-
ni teſtimonio, afferentem. Adde Noſtrum ſupra Amor. cap.
36, ὑπερτεταμένῳ φωνῇ τόνῳ. REITZ,

ead. l. 13. Ἐπὶ ſκοπῆς) Vid. ſupra Reviv. cap. 21, ubi idem
pro vulgato ἐπιſκοπος ex Coll. & G. affertur. Ad prius ſta-
biliendum etiam addi poſſet Hermot. cap. 28 f. ἀναβάτῃ ἐπὶ
ſκοπὴν τινα, & Zeux. c. 4; quod poſterius teſtimonium So-
lanus iam produxit in Reviv. l. d. REITZ.

Pag. 64. l. 2. Ἀγαθὴ τύχη) Nihil varietatis annotarat So-
lan. Invenio tamen ἀγαθὴ δίκη in utraque Baſ. At cum l. Fr.
P. S. recte habeant τύχη, plures inquirere nolo; eſt enim for-
mula uſitata, ſaepe occurrens: vid. Vit. Auſt. c. 1, Alex. c.
14 & 38. Rurſus infra hoc Dial. Bis Accuſ. c. 22 f. REITZ.

ead. l. 7. Ὁ μιςδὲς τριώβολον ἐκάſτης δίκης) Merces pro quo-
que iudicio tres oboli. Haec erat merces conſtituta, quae Athe-
nis iudici dabatur. Pollux Onomaſt. VIII, 5, τριωβόλιον ὁ τῷ
δικαſτῇ διδόμενος μιςδὲς, tres oboli, data iudici merces. Aeſti-
matur autem obolus Atticus octo chalcis, ſeu ſuſero Batavi-
co, chalcus vero, quem Batavi deutam vocant. Sic & patroni
cauſarum merces erant tres oboli. Inferius in hoc ipſo dialo-
go: πολλοὶ γὰρ, οἱ καὶ ἐπὶ τριωβόλῳ διαρραγῆναι ἔτοιμοι, ſunt
multi, qui vel trioboli gratia diſrumpi parati ſunt. GRAEV. Vid.
Kuſter. ad Ariſtoph. Plut. v. 329. Vel potius Spanhem. ad
eundem, qui de mercede hac iudiciali, olim tantum duorum,
deinde trium obolorum, agit, & Graevium ob hanc ad Lucia-
num notam redarguit, mercedemque patroni non fuiſſe ean-
dem, quam iudicis triobolaris, ſed duplam, ex Ariſtopha-
ne docet. REITZ.

Pag. 65. l. 2. Ὡς τὴν ἡχὴν εἶωθα ἐπικ.) Conf. ſupra Deor.
Dial. XXII f. SOLAN..

ead. l. 3. Λόγων τῶν δικανικῶν ἅλις ἔχοιμι, ὅσημέραι τῶν ἐν
Ἀρείῳ πάγῳ δικαζομένων ἀκούοντι) Non conſtat his conſtru-
ctio, & corrigendum ex Baſileenſi ἀκούων τι. GRON.

ibid. Ἐμοί) Sic L. uti Kuſterus coniecerat. In reliquis ἔχοι-
μι, mire abſurdum; niſi, quod ſuſpicor, ἔχει μοί ſcriptum
fuerit. SOLAN.

ibid. ἅλις ἔχοιμι — ἀκούοντι) Haec non cohaerere, ſatis
apparet. Nec illud ἀκούων τι mihi ſatis facit, excogitatum
forte ad medicinam loco ſaucio faciendam. Non videtur, in-
quam, illud τι hic adiuncturus fuiſſe Lucianus. Quot loca in-
ter diſtantes & ſcribentes iotaciſtas corrupta ſint, vel Cante-

riani syntagmatis Aristidi ab illo edito subiuncti c. 1, vel cuiuscunque libri antiqui inspectio docere unumquemque satis potest. Sic mox habebimus *ικέτην* in *οικέτην* mutatum &c. Verbo, legendum videtur, *ἄλλος ἔχει μοι* — *ἀκούοντι*. Usus ille verbi *ἔχει* non infrequens. Noster *Παρασ.* princ. *καὶ γὰρ οὐδὲ τ' ἄλλα οὕτως ἔχει σοι*. Thucyd. III, 53, *χαλεπῶς ἔχει ἡμῖν πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ ἡ πειθὼ, difficile nobis est persuadere*. Inprimis referre hic iuvat principium orationis primae Antiphontis, ubi similiter peccatum videtur, *Νέος μὲν καὶ ἄπειρος δοκῶν ἔγωγε ἔτι, δεινῶς δὲ καὶ ἀπτόρως ἔχοιμι περὶ τοῦ πράγματος κ. τ. λ.* Videtur legendum, *Νέος μὲν καὶ ἄπειρος δοκῶ* (vel *δοκῶν* servato, & intellecto *εἰμι*) *ἔγωγε δεινῶς δὲ καὶ ἀπτόρως ἔχει μοι περὶ τ. π.* Eadem nimirum ratione, qua mox in eodem exordio dicitur, *εἰ ἐπεξίεντι ἀναγκαιῶς ἔχει οἷς ἥκιστα ἔχρην ἐν διαφορᾷ καταστήναι*. GESN. *ἔμοιγε*) En medicinam, quam Gesnerus desiderabat, quamque coniectura affectus est, ex libris confirmatam. REITZ.

ead. l. 7. *ὥσπερ οἱ σφῆκες περιβομβοῦντες*) Alciph. II, pag. 262, *δέδοικα τοὺς Ἀττικοὺς σφῆκας οἵτινες ἄρξονται πάντῃ με περιβομβεῖν* ubi Bergler. pristinum Luciani interpretem merito reprehendit, quod haec verterit, *ut vespae circumstrepentes verticem*, cum *arcem* debuisset, id quod Gesnerus noster sponte correxit. Ceterum Athenienses irritatos esse pugnacissimos, ideoque crabronibus comparari ab Aristophane, vid. apud modo laudatum Bergler. REITZ.

ead. l. 15. *Οἷσθα δ' δρᾶσμεν*) Attici vulgo *οἷσθ' ὅ, τι δρᾶσον*. V. Muret. Var. Lect. III, 12. SOLAN.

Pag. 66. l. 1. *Κληρῶμεν*) De causis forte producendis vide AG. V, 2091. SOLAN.

ead. l. 3. *Ἐπηγγελμέναι*) *Ἐπηγμέναι* notatum erat in marg. Iunt. Sed deletum deinde, adscriptumque conferendum cap. 25. Unde patebit, nihil hic mutandum. REITZ.

ead. l. 5. *Μέθῃ κατὰ τῆς &c.*) I. e. *τῆς μέθης δίκη κατὰ τῆς Ἀκαδημίας ὑπὲρ Πολέμωνος, ἀνδραποδισμοῦ οὕσα*. Ἔπὲρ Πολέμωνος, i. e. *περὶ Πολέμωνος, de Polemone, super Polemone*. Κατὰ τῆς Ἀκαδημίας, subaudi *γραφῆσα*. *Ἀνδραποδισμοῦ*, pro *ἐπὶ ἀνδραποδισμοῦ*. Et sic de cett. GUYET.

ibid. *Ἐπὲρ Πολέμωνος*) Erasmi. ac Gesn. *dedere, pro Polemone*. Guyetus, *de, super*. Verum est, *ὑπὲρ* τινος significare pro aliquo. Ut in notissima Novi Foederis sententia, *Εἰ θεὸς ὑπὲρ ἡμῶν, τίς καθ' ἡμῶν*; Noster hoc Dial. cap. 6, *καὶ πάντες ὑπὲρ σοῦ φιλοσοφοῦσι, & omnes PRO TE philosophantur*. Et c.

14 bis, ter c. 15. Idem Quom. Hist. c. 12, ὑπὲρ ἐμοῦ μονομα-
χοῦντα. Tox. c. 36 pr. θανάτους ὑπὲρ τῶν φίλων. Amor. cap.
47, p. m. μένειν ὑπὲρ ἀλλήλων — θέλουσιν. Aristid. T. II, pag.
116 ed. Iebb. ὑπὲρ ἀνδρῶν καλῶν εἶναι, *PRO viris honestis dicere*.
Interim bene Guyetus monet, recte hic *de, super*, significare:
nam Polemon non tam est, *pro* quo causa dicitur, vel qui reus
defenditur, sed subiectum litis, de quo contenditur, quemque
ambae litigantes suum vindicant; vide modo pr. capitis 16. At
si quis malit reddere *propter*, hic me habebit audientem. Ita e.
c. in 1 Ep. ad Corinth. XI, 24, τὸ σῶμα, τὸ ὑπὲρ ὑμῶν κλώ-
μενον, recte vertas, *pro nobis*, (& sic centies in N. T.) sed &
propter nos, ibi eodem redibit & multis in locis. Long. Past. IV,
132, (140) ὑπὲρ παιδὸς ἰδίου δεδοικώς, *timens filio*. Sive *de,*
pro, super filio, quod & ibi parum discriminis afferet. Sic mox
περὶ Ἀριστίππου itidem est subiectum, de quo ambiguit;
confer c. 23 & seq. Nec obstat, quod περὶ τινος εἰπεῖν etiam
dicantur oratores pro aliqua re dicentes, ut Demosth. περὶ
στεφάνου, *Demosth. pro corona*: nam & ibi corona est, de qua
litigatur, alique *de corona* vertunt; etsi hic parum quoque in-
terfit, *pro* an *de* malis. Apud Lucian. autem h. l. praestat *de,*
propter, vel *super*, quo sensu habuimus ὑπὲρ Gall. c. 18. REITZ.

ead. l. 6. Ἀνδραποδισμού) V. not. ad c. 17. SOLAN.

ead. l. 8. Ἡστοὰ κατὰ) I. e. τῆς στοᾶς δίκη κατὰ τῆς ἡδο-
νῆς περὶ τῆς ἀδικίας οὔσα. GUYET. Haesi, an in versione *Stoae*
potius nomen retinerem, quod *Prosopopoeiae* magis aptum
videretur. Sed cum non invenirem auctorem Latinae appel-
lationis, cum toties se occasio obtulerit Ciceroni, Senecae,
aliis: malui *Porticum* dicere, quae non minus potest feminam
terminatione signare, quam *foetus*: quaque usi Cicero &
Horatius. GESN.

ead. l. 9. Διονύσιον) Zenonis hic discipulus, de quo paulo
post, c. 20. SOLAN.

ead. l. 11. Περί Ἀριστίππου) I. e. τῆς τρυφῆς δίκη περὶ Ἀρι-
στίππου πρὸς ἀρετὴν &c. GUYET.

ead. l. 13. Ἀργυραμοιβική) I. e. τῆς ἀργυραμοιβικῆς δίκη τῷ
Διογένει, γραφεῖσα, sive, κατὰ τοῦ Διογένοους, δρασμοῦ οὔσα,
i. e. περὶ δρασμοῦ. GUYET. Ἀργυραμοιβική hic edd. recte. Ac
rursus infra c. 24. Ubi Scholiast. tamen ἀργυρομοιβική, sine
dubio per errorem calami, aut typorum; quamvis non sit
contra analogiam in aliis nonnullis compositis; at in hoc ver-
bo α verbi ἀμείβω maneat, aequae ac manet in χρυσαμοιβῆς,
ἱέραμοιβος &c. REITZ.

αξιου) Diog. Laërt. initio vitae

πρότερον διαλύσωμεν, αὔται δὲ
uiquiores illas, inquit interpretes,
postea iudicabuntur. Non reiicio
men magis arridet Mf. lectio, in
ύσωμεν, priores prius expediamus,

varietatis in edd. reperio. Solan.
pro λ substituerat ex G. Ego ne-
quin quia δίκας supra praemissum
etur διαλύειν δίκας, pro dirimere,
pro dissolvere dubium, ex Alciphro.
τὴν γνώμην, pro decidere sententiam,
vidimus. Addo Hippocr. sive E-

Hippocr. quae est numero prima, λύ-
ταῦτα πάντα, id est, solve nos omnibus his difficultatibus. Sed
διαλύεσθαι ἐγκλήματα Thucyd. I, c. 140. Et IV, c. 118 post
med. τὰ ἀμφίλογα δίκη διαλύοντας ἀνευ πολέμου. Herodian.
VI, 5, 8, διαλυθέντος δὲ τοῦ πολέμου, peractio bello. Dion.
Hal. VIII, p. 517 f. διαλύσομαι τὸν πρὸς αὐτοὺς πόλεμον. A-
ristoph. Lyf. 569. Alia Lexicogr. iam dedere. Nec tamen δια-
ύσωμεν repudiarem, si modo plures Codd. addicerent. REITZ.
ead. l. 6. Νεαρὸν) Μὴ παλαιὸν P. sed solus; & glossema me-
rum est. SOLAN.

ead. l. 8. τὴν δέσιν) Ἀπ τῇ δέσει; GUYET. Non male. Sed
personae dativus intelligi potest, quando res accusandi casu
additur: ut enim Latine dicitur gratificari alicui, & gratificari
alicui quid, ita & Graece χαρίζεσθαι τινί τι. Exempla in No-
vo Foedere sunt adeo frequentia, ut nullum inde addere opus
sit. Nec insolitum profanis. Ael. V. H. XII, 1, vers. fin. χαρι-
ζομένων ἀπάντων βασιλεῖ τοῦτο, ut ex Codd. bene edidit Pe-
ritz. Mitto alia exempla. Interim δέσει fere mallet, quod
hic elegantius. REITZ.

ead. l. 11. τῷ Σύρῳ) τῷ Λουκιανῷ τῷ Σαμοσατεῖ. GUYET.

ead. l. 13. Οὐ γὰρ) Fuit, cum Mercurio tribuenda haec
verba putarem, quibus Iustitiae responderet. SOLAN.

Pag. 68. l. 1. Ἰδοὺ καὶ τὰς ὑπερορίους ἢ δὴ Ἀθήνησιν ἐν Ἀρείῳ
πάγῳ ἀποκλ.) Sic Mf. Ἀττικῶς. Vulgo ὑπερορίας. GRAEV.
ibid. Ὑπερορίας) Subaudi δίκας. GUYET.

ead. l. 3. Πλὴν ἀλλὰ κλήρου ἐνδεκα) Sic Mf. verumtamen for-
tasse decem. Edixi, πλὴν ἀποκλήρου. GRAEV.

ibid. τοὺς αὐτοὺς) τοσοῦτους
ad Legg. Att. p. 323 : Ita ut ἀπο-
τέρᾳ τῶν δικάων significet, sortiré ^{petitus} ; ἐκα-
ue liti.
Nam iudicia reddenda erant eodem die ; tum vero lege cavebatur, ne
quis eadem die duo redderet iudicia. Cui ego plane assentior, ac
rescriberem, modo vel unus Codex adiuvaret. REITZ.

ead. l. 7. τῇ Ἀκαδημίᾳ) Subaudi δικάζοντες. GUYET.

ead. l. 8. τὸ ὕδωρ ἔγχει) Conf. Abdic. c. 8 f. SOLAN. Immo
& mox c. 16 f. atque alibi passim. REITZ.

ead. l. 12. μόγῃς) Μόλις antiquius esse, significatu tamen
non differre, vid. Solan. & Hemst. ad Iud. Voc. cap. 4. Vix
differre agnoscit etiam Wessel. ad Diod. Sic. II, c. 47. Con-
fundi autem saepe a scribis, hinc apparet. Addat, cui tanti
est, Deor. Dial. VII, 1, ubi μόγῃς edidit Hemst. quod ibi sic
etiam est in Fl. & P. Sed l. μόλις ibi vicissim habet, etsi in
variantt. non est notatum. REITZ.

ibid. ἔστηκα) ἔστηκεν, quod bene monuit marg. A. 1 W.
omnino verum arbitror; sed quia sola hoc habet, nondum
recipere sum ausus. REITZ.

ead. l. 13. Δεινῶν) P. L. & edd. omnes, exceptis Fl. & Ald.
quae κοινῶν habent. SOLAN.

ead. l. 16. Οὐδεὶς ἐβελήσειέ γε τῷ φανερῷ συναγορεύσαι Μέ-
δῃ) Nemo certe velit ebrietati palam patrocinari. Puer vidi le-
gendum ἐν φανερῷ. Ex nunc firmat Mf. in quo οὐδεὶς ἐβελήσει
ἐν γε τῷ φανερῷ συναγορεύσαι μέθῃ, nemo volet aperte patrocinari
ebrietati. GRAEV.

ibid. τῷ φανερῷ) Pro ἐν τῷ φανερῷ. Sed ἐν τῷ φανερῷ le-
gendum videtur. GUYET.

ibid. ἔν) Sic P. etiam, recte. Impressi omnes ἐβελήσειέ γε,
absque ἐν, absurde, quia sequitur τῷ φανερῷ. SOLAN. Ἐν τῷ
φανερῷ) Recte monuit Guyet. cumque libri quidam addicant,
facile recepi. REITZ.

ead. l. 17. ταῦτα) Quae sequuntur scilicet. GUYET. Occur-
ret sic rursus Dial. seq. c. 12 pr. atque alibi. REITZ.

Pag. 69. l. 4. αὐτῇ) Ἡ Ἀκαδημία. GUYET.

ead. l. 9. τὸ γε νῦν ῥέον) I. e. ὕδωρ. Illi nunc fluit aqua (scil.
clepsydrae.) KUSTER. Vertebatur in Graeviana, quae nunc
fluit oratio. In Paris. id quod nunc dicitur. Sed ὕδωρ intelligen-
dum relinqui, recte monuit L. Ros. de Ellips. p. 176 ed. Fra-
neq. Monuit idem Guyetus. REITZ.

ead. l. 10. Ἀνδράποδον — εὐνοῦν) Ira in Epist. ad Ephes. VI,
7, μετ' εὐνοίας δουλεύοντες. Ubi lac. Elfner. bene monet, εὐ-

παν̄ saepe ac proprie dici de servis fideli ac sincero animo
servientibus, ne quis existimet, *benevolentiam* minus conveni-
re erga dominum, ac plurimis testimoniis confirmat. REITZ.

ead. l. 12. Ὀν) Melius ita vulgo, quam quod *Fl. 8.* Nec ge-
nitivi illa constructio cuiquam potest esse ignota, pro μηδὲν
αὐτῶν, ὦν &c. Long. Pafl. L. 2, p. 43, ὀρνίθων ἀγέλαι συνέρ-
χονται τὸ ἐωθινόν, τῶν μὲν ἐς τροφήν, τῶν δὲ ἐς ὥδην. Herodian.

II, 1, 2, *δυσὶν οἰκέταις τῶν πιστῶν ἑαυτοῖς.* REITZ.

ead. l. 14. Ἐωθεν εἰς ἑσπέρην μεθύων) Sic in Deorum consi-
lio ἀκράτῳ ἔωθεν ἀποπνέων. BOURD.

ead. l. 15. Στεφάνοις διηνθισμένος) Conf. Nigr. c. 18. SOLAN.

Pag. 70. l. 5. Ἀπαγοῦσα) Sic P. melius, quam in impres-
fis, ubi ἀγαγοῦσα. SOLAN. Admitterem Solani emendatio-
nem, dum ἀπάγουσα vel ἀπαγαγοῦσα legat. Singularem
enim vim habet, quasi *raptam captivamque abduxerit*, vel ut
praedam suam abegerit, aut seorsum abduxerit colloquendi
secumque habendi causa, quo sensu Liv. & Sallust. in *taber-
naculum abducere*, & sim. frequenter usurpare, quis nescit?
vid. tamen Cort. ad Sallust. Jug. VIII, 2. Adde supra Tim. §
16. Ubi licet contrariam in partem de adulterio stuproque di-
catur, tamen eadem causa locutionis est, pro *perducere seor-
sum, ad se, sive seducere.* REITZ.

ead. l. 10. Ὁ) Articulum ante ἄθλιος ego inserui, qui in
omnibus desiderabatur. SOLAN.

ibid. Ῥικνός) *Macilentus.* Vide nos ad Iamblichum. KUSTER.

ead. l. 17. Ἐμοὶ ρευσάτω) Verteбatur, *peroratum a me esto.*
Sed rursus intelligendum ὕδωρ, monuit L. Bos loco ad prin-
cipium huius cap. adducto. REITZ.

Pag. 71. l. 7. Πεφυκότα οὐ φαύλως οὐδὲ κατὰ τὴν Μέθην)
Interpres: *non male natum, neque ita ut ebrietatem referret.* Tu
sic potius: *non malo ingenio hominem, neque ad ebrietatem natum,*
id est, non deditum ebrietati. L. Bos.

ead. l. 8. Προαρπάσασα) Dicitur ebrietas *προαρπάσασα*
νέον ἔτι καὶ ἀπαλὸν ὄντα. Vertunt, *praereptus cum esset adhuc*
adolescens tenellus. Sed reponendum ex Ms. *προαρπάσασα νέον*
ἔτι καὶ ἀπαλὸν ὄντα, ad se rapiens, seu attrahens adolescentem
etiam tunc & valde tenerum. Pro quo cap. 26 dicit, *πρὸς ἑαυ-*
τὸν περιέσπασε, & statim, προσάγεται αὐτῶν τοὺς πολλοὺς.
GRAEV. Parisiensis etiam *προαρπάσασα.* Sed recepta melior
& sanior mihi videtur. SOLAN. Nihil mutandum puto. Ebrie-
tatem prius rapuisse ait; se suum sibi ierum vindicasse &c.
GESN.

ead. l. 16. Καταυλούμενος) Cf. supr. Phal. I, c. 11 f. SOLAN.

Pag. 72. l. 2. Παρ' ἐμὲ) Meminit & Orig. c. Cels. p. 50, 1. Sed ibi philosophum non nominat: pag. 125, 1, Xenocratem vocat; uti & Diog. Laërt. IV, p. 100 C. & Euf. Chron. Horat. 2 Sat. 3, 254: — *faciesne quod olim Mutatus Polemon?* SOLAN.

ead. l. 3. Πρὸς τοὺς παρόντας τῶν ἐταίρων) Introducitur Academia dicens, Polemonem venisse ad se, dum patentibus foribus de virtute & temperantia forte verba faciebat *πρὸς τοὺς παρόντας τῶν ἐταίρων* i. e. secundum interpretem, *apud amicos praesentes*. Sed pro *apud amicos* rectius verteres ad discipulos. Philosophos enim discipulos suos modestiae causa vocare consuevisse *ἐταίρους* & *ὁμιλητάς*, ab aliis ostensum est. VITR.

ead. l. 6. Συγχεῖν ἡμῶν ἐπειράτο τὴν συνουσίαν, ἐπιταράζας τῇ βοῇ) Interpres: *perturbare nos tentabat, conventum clamore interturbando*. At τὸ *συγχεῖν* cum casu secundo nunquam construitur. Deceptus fuit interpres prava distinctione. Verba erant distinguenda hoc modo: *συγχεῖν ἡμῶν ἐπειράτο τὴν συνουσίαν, ἐπιταράζας τῇ βοῇ*. Et vertenda: *confundere nostrum conabatur conventum, turbas dando sua vociferatione*. VITRING. Recte vidit Vitringa; quare interpunctionem ita fieri curavi, ut is iussit, REITZ.

ead. l. 12. Ἀνεγρόμενος) Sic P. In impressis *ἀνεγειρόμενος*. SOLAN. Non repudiavi vulgatam, quae *ἀνεγειρόμενος* habet; sed quia ad *Par.* haec describitur, quatenus bona est, eius lectionem servavi, tum quia Cod. P. quoque sic exhibet, & alibi Noster sic solet, ut modo Gall. c. 2 vidimus. Sed utrumque idem esse, quis nescit? REITZ.

Pag. 73. l. 2. Πρὸς ἐμοῦ) Cur hic edd. excusserit Solan. olfacere me credo. Nimirum *πρὸς ἐμὲ* quaesivit; nec adeo immerito, ut sit, *quomodo affectus sit erga me*. Erasmus enim ut Graecis auxiliaretur, dederat, *quo pacto A ME immutatus atque affectus sit, διακείται* passive accipiens: quod non plane nego fieri posse: nam sive *dispositus sum* dicas, & pro passivo habeas, sive *iaceo*, & neutrum voces, non magni interfuerit, ac *πρὸς* cum genitivo passivis & passionem significantibus additum valere *ab*, verum est. Sic supra Icar. c. 21 f. *πρὸς αὐτῶν γεωμετρούμενη*. Tim. § 9 f. *ἀμεληθῆναι πρὸς ἡμῶν* (ἡμᾶς ante lectum.) Sed ibidem § 5 & 25, *πρὸς* cum genit. pro *ὕπθ*. Item § 15, *ὡς μὴ ὠφείλῃν πρὸς τινός*. Ne alios testes adducam, quod in proclivi foret. At quando *διακείμαι* significat *affectus sum erga aliquem*, certe solet οὕτω *διακείμαι πρὸς τινά* dici cum accusativo, ut Noster in Prometh. c. 10, *οἱ ἄνθρωποι εὐ-*

γνωμονέστερον διακρίνεται πρὸς τὰ τοιαῦτα. Isocr. ad Nicocl. ὡς χρὴ πρὸς ἀρχοντας διακρίσθαι, qualia bene multa iam protulit Stephanus in Thef. Verum cum etiam reperias in Thucyd. VII, c. 77, ὁρᾶτε — ὡς διακρίμαι ὑπὸ τῆς νόσου, quod recte ita exponas passive, *videte* — *in quem statum a morbo redactus sim*, &c., ut modo vidimus, πρὸς cum genitivo valeat saepe ὑπὸ, videretur & hoc Luciani ita defendi posse, ac reddi, *in quem statum a me redactus sit*; sed minus tamen commode: nam cum Academia Ebrietatem advocari iubeat, ut ipsa fateatur se sponte amore vitae melioris ad illam transisse, necesse est, ut ipsa testetur, quo studio affecta sit, quem animum gerat erga magistratam; ut recte Gesnerus ex contextu reddidit. Quare πρὸς ἐμὲ legere etiam malim; etsi πρὸς μητρὸς, *respectu matris*, Alciphron I, Ep. 19, p. 74, & πρὸς accusativo ac genitivo simul iungatur eodem commate ap. Aristot. Pol. I, c. 8 f. ἡ γὰρ δημοτικὴ — ἡ δὲ εἰ χρῆσθαι πρὸς τὰ δηρία, καὶ τῶν ἀνθρώπων, ὅσοι πεφυκότες ἀρχεσθαι μὴ θέλουσιν. Verum ibi alia ratio est: nam ἀνθρώπων est genitiv. paritivus pendens ab ὅσοι, & ellipsis simul, cum intelligatur πρὸς τούτους ante ἀνθρώπων. REITZ. Non Ebrietatem advocari iubet Academia, sed Polemonem. Causam interferit, iudices allocuta, ὅπως καταμάθῃτε, διὰ τὸν τρόπον διακρίνεται πρὸς ἐμοῦ quae verba, re denuo perpensa, iam sic de Erasmi sententia, interpretanda arbitror, *uii discatis, quomodo a me* (i. e. mea opera iam) *affectus sit*, qualis iam homo sit, postquam mihi obtemperavit. GESN.

ead. l. 6. Κόσμιον ἄνδρα καὶ σώφρονα) Iunguntur etiam κόσμιος & σώφρων in Epist. I ad Timoth. c. 3, v. 2. Sed ordine contrario; unde coniiceres, plus esse κόσμιος, quam σώφρων. Licet id non semper pro argumento valeat, quin in eiusmodi paene synonymis ordinem haud adeo observent auctores; minime poëtae, modo ne plane vitiose decrescat oratio: nam in illo Aristophanis Plut. 89, quod I. Elsner. ad l. d. affert, ὡς τοὺς δίκαιους καὶ σοφοὺς, καὶ κοσμίους, videretur sic κόσμιος plus etiam esse, quam δίκαιος & σοφός, quod tamen non sequitur; nam virtutes fere inter se sunt aequales & pares, ut Cic. ait de Amic. Ceterum κόσμιον esse hominem probatis & compositis moribus, nemo nescit. Qui tamen exempla desiderat, adeat laudatum Elsner. videatque Herodianum etiam κόσμιον ac σώφρονα coniungere, & κόσμιον praemittere. REITZ.

ead. l. 8. Χάριν οἶδεν) Supra Tox. c. 53, Catapl. fin. & alibi

saepe hac phrasi utitur aequae ac Alciphro. Et Libani. Soph. Ep. 13, χάριν δὲ εἰδότες σοι τοῦ φιλεῖν. Item Homer. Iliad. E, 235, — ἐγὼ δὲ καὶ τοι εἰδέω χάριν ἡματα πάντα. REITZ.

ead. l. 11. Ἄγε δὴ) Etsi plural. μέλλετε sequitur, nihil tamen opus est Florentinae lectione ἄγετε. Nam ἄγε sequente plurali bene multis iam confirmavit Steph. in Thef. Sic φέρε apud Aristid. p. m. 415, T. I, in Or. Leucl. I, φέρε δὴ πρὸς Δίδε, εἰ ταῦτ' εἶπον οἱ Θηβαῖοι πρὸς ὑμᾶς. Ne quid plura in re manifesta. Latini similiter, Age, videamus, pro ague. Cic. pro Leg. Man. c. 14 pr. Age vero — confiderate. REITZ.

ead. l. 12. Ἄλλοις) Recte ἄλλοις Fl. nam & sic c. seq. δίκην ἐδίκασαν τῇ Ἀκαδημίᾳ. Item cap. 24, δικάσεται μοι. Et licet accusativus δίκην saepe addatur huic verbo; tamen dativum personae habet, quando pro dicere alicui ius, uti hic, ponitur. Ideoque id recipiendum contra ceteras edd. existimavi. REITZ.

ead. l. 13. Πάσαις — κρατεῖ) Ψῆφοις subaudiri, pluribus docet L. Bos de Ellipsi. p. 207 — 8. REITZ.

ead. l. 14. Τίνα — τιθέμενον) Ψῆφον & hic intelligi docet idem L. Bos de Ellipsi. p. 206. REITZ.

Pag. 74. l. 1. Ἡ κατάγραφος) Ἡ κατάγραφος, ἢ τὰ ποικίλα id est, ἢ ποικίλως κατάγραφος, sive ἢ τοῖς ποικίλοις καταγεγραμμένη. GUYET.

ead. l. 2. Ἡ τὰ ποικίλα) Ob insignes in ea porticu picturas. De phrasi vide N. Δ. X, cap. 4, & alia, quae ibi indicantur, exempla. SOLAN. Conf. etiam de hac ellipsi c. 9, & Gall. cap. 14. Guyetus rem quidem exposuit, ellipsin minus accurate affecutus. Ἐχουσα enim intelligi, ex superioribus locis videbis, & res est notissima. REITZ.

ead. l. 7. Ἐν χρῶ κέκαρμαι) V. Theophr. Char. Μικρολ. p. 34, & Nostrium B. πρ. c. 20, Ερμ. c. 18, cum notis. SOLAN.

ead. l. 12. Τὸν Διονύσιον) Τὸν Ἡρακλειώτην. GUYET. Stoicus hic clarus inter Zenonis discipulos memoratur a Diog. Laërt. pag. 173 B. qui tamen postea molestissima lippitudine laborans, a suis tandem defecit, doloremque inter *indifferencia* ponere desiit. SOLAN.

ead. l. 13. Ἡμῶν) Leg. ὑμῶν. SOLAN. Ὑμῶν) Non dubitavi hoc contra edd. recipere, quia sensus omnino requirit, & millies in eo propter soni vicinatem, quem iotacismus plane confundit, aberratur in Codd. quorum auctoritas hic parum valere debet, quandoquidem res ipsa loquitur. Optime etiam Gesner. sponte in versione dederat, ante vos. REITZ.

ead. l. 14. Ἀδελφὴ τῆς παρούσης δίκης ἐστὶν) Ab Erasmo

Benedictus accepit quasi quaedam soror praesentis causae est, captata elegantia, ut mihi videtur, praeter mentem Luciani, qui si tale quid intellexisset, scripsisset quoque ὥσει τις ἀδελφῇ. Sed nunc simpliciter ἀδελφὸν ei ponitur pro aequali & simili, ac plane ut infra, πᾶραπλήσιον γὰρ τι καὶ τοῦτο εἶναι. GRON.

Pag. 75. l. 7. Τῷ πόνῳ) Queritur de Graecis Cicero, quod, etsi copiosior est eorum lingua, vocem hanc *dolori* simul & *labori* communem fecerint, Tusc. II, 14; in quo a Budaeo reprehenditur Comment. p. 750 ed. Steph. Sed immerito, uti vel ex hac & sequenti oratione satis patet. Davisius etiam, iniquum hic erga Graecos fuisse Ciceronem, inde se arguere putat, quod *labor* inter Latinos etiam doloris obtineat potestatem, quod duobus locis Plaut. conficere se putat. SOLAN.

ead. l. 10. Τί ἂν) Ἀν τί οὐκ ἂν; GUYET. Si praemissum καὶ τοι quamquam, verum reddas, plane absonum videtur cum Guyeto οὐκ inferere. At si veritas atqui, ut c. 21 med. καὶ τοι τίς ἂν κριτῆς, atqui quis iudex &c. deinde vero, possit οὐ stare. Sed non voluit negationem proferre Lucianus. Ait enim Stoa: Quid ego querar de iniuria mihi illata? Deos ipsos iniuria afficit, ideo non tam propter me, quam propter Deos eam punite. I. e. minor est mea, quam patior, iniuria, ideoque quid adeo ei succenseam? Immo videtur argute imitari morem philosophorum sive Theologorum, qui non sua, sed Dei causa, se dolere dicunt, ut vindictam eo graviolem consequantur. REITZ.

ead. l. 11. Ὅπου) Pro quandoquidem, ut Latinorum ubi. Vide Dial. proximo Icar. c. 9 pr. REITZ.

Pag. 76. l. 1. Πλὴν ἀλλὰ ἐκεῖνά γε αὐτὴν ἐρωτᾶτε, οἷους ἂν οἶται γενέσθαι τὸν Ἡρακλέα, καὶ τὸν ἡμέτερον Θησεῖα, εἰ προσδίντες τῇ ἡδονῇ ἐφύγον τοὺς πόνους) Verumtamen illud ab ipsa quaerite, quales putet fuisse nostrum Herculem & Theseum, num voluptati indulgentes, evitarint labores. Nihil hic reprehendo, sed moneo tantum, in prioribus verbis πρότερον inferere Ms. ἐκεῖνά γε αὐτὴν πρότερον ἐρωτᾶτε, haec prius illam interrogate. Dein pro προσδίντες in illo, ut & Anglicano, scribi πεισδίντες, num persuasi a voluptate, ut alludat ad Herculem Prodicium apud Xenophontem, cui voluptas omnibus modis persuadere conabatur, ut sua sequeretur castra. GRAEV.

ead. l. 3. Ἡμέτερον) Solan. Iuntinae adscriptis, male Scholasten ἡμέτερον habere. Gesnerus contra deletο η, ὑμ. edi voluit, & huic assentior. *Thesca vestrum* enim melius procedit, Lucian. Vol. VII.

quam nostrum, etsi suum quoque Thesea Stoa dicere queat, tamen minus commode. Sed quia nulla ed. praeit, & vulgaram retinui, & versionem ei contrariam. REITZ.

ibid. Εἰ προσδέντες) Angl. *si p̄sodentes*. BOURD.

ead. l. 6. Κατὰ μικρὸν ἀποκρίνασθαι) Nimirum Porticus, id est, Stoica philosophia, loquitur, quae *minutis interrogatiunculis, & quasi punctis, quod proposuit, efficit*, Cic. Parad. praef. Vel, ut idem de fin. IV, 3, *pungit, quasi aculeis, interrogationibus angustis*. Porro hanc esse *altercationem*, satis Quintilianus docet. GESN. Conf. c. 22 f. & 28 m. ubi διασύλλαβα & κομματικὰ proponit ἐρωτήματα. Adeoque simili modo praecise sibi postulat responderi. REITZ.

ead. l. 8. Τὸ μὴδὲν οὔσα) Conf. supra de Merc. cond. c. 16; ὡς τὸ μὴδὲν ὄν. REITZ.

ead. l. 9. Ὑπὸ σπασθεῖ ἥδη τὰ εὐάρκα) *Iusiurandum religiose servandum decernite*. GUYET.

ead. l. 12. Ὁ Ἐπικουρος — λέγει) Nihil novi est, nominativum sic pro vocativo poni; neque id mirum, si vel nominativus ipsi vocativo additur interdum, ut apud Homer. Il. Δ, 189, φίλος ὦ Μενέλαε. Non enim addam, quod sexcenties apud eundem occurrit, μητιέτα Ζεὺς id quod S. Clarke ad Il. A, 175, non pro vocativo admittit, sed antiquum nominativum Macedonicum esse tradit. Esto! quia nimis anomalum foret, adiectivum ab suo substantivo ita dissentire. Verum tum quoque dicendum, φίλος olim φίλας in vocativo sonuisse, non φίλε. Interim purus eiusmodi nominativus, qualis hic in Luciano, non potest negari pro vocativo valere, quia articulus additur, veluti & ap. Homer. Il. Γ, 275 & seqq. Ἡέλιός δ', ὃς παντ' ἐφορᾷ καὶ πάντ' ἐπακούεις, καὶ ποταμοὶ — μάρτυροί ἐστε. Ubi Didymus etiam Ἡέλιος pro ὦ ἥλιε positum ait. Adde Nostrum infra cap. 33 pr. ὁ Διάλογος — λέγει. REITZ.

Pag. 77. l. 2. Πρὸς ἑαυτὴν — βλέπειν) De hoc Graecismo conveniente cum Belgicismo, vid. fratris nostri consultissimi G. O. Reitzii Belgam Graeciss. p. 446. REITZ.

ead. l. 6. Καὶ ἢν φησι κεφάλαιον τῶν πόνων τὴν εὐδαιμονίαν παραγίγνεσθαι ληρὸν οἴθεϊς, τοὺς μὲν ἀγκύλους ἐκείνους λόγους, καὶ λαβυρίνθοις ὁμοίους ἀπέφυγε) Vertitur: *Ei quam laborum caput, felicitatem provenire dicit, nugas ratus, obliquos illos sermones labyrinthis similes evitavit*. In Mf. legitur καὶ ἢν φησι ἐπὶ κεφαλαίῳ τῶν πόνων. Ἐπὶ κεφαλαίῳ, ἐν κεφαλαίῳ, & apud Thucyd. ἐν κεφαλαίῳ, est *uno verbo*, quod & Latinis,

denique, aut, ut Cicero, *quid quaeris? noli quaerere*. Idcirco sic vertes: *Et quam, ut uno verbo dicam, laborum ait felicitatem esse, pro nugis habens, ambiguos illos sermones, & labyrinthis similes evitavit*. Quamvis vulgaram non damnem, quae sic potest explicari commode, & *quam felicitatem, caput seu summam omnium laborum, ait esse, pro nugis habens*. GRAEV.

ead. l. 7. Παράγινεσθαι) Glossa videtur, veteres Codd. inspicienti. GUYET. Vellem libri praeirent, ex quibus nil varietatis notatum invenio, & lubens illud παράγινεσθαι cum Guyeto eiicerem: quod licet ita construi possit, ut sensum aliquem fundat, tamen quanto concinnius fluat oratio, si exsulet, facile apparet. REITZ.

ead. l. 10. Ἀπορί-*τας*) Angl. ἀπορί-*τας*. BOURD. Διαρί-*τας*) Ita P: & L. In vulgatis ἀπορί-*τας*, pro quo scriptum fuisse ἀπορή-*τας* arbitror; certe in A. ἀπορί-*τας* legi testantur. SOLAN.

ead. l. 11. Πόνον — πονηρὸν, ἢ δέϊαν — ἢ δονήν) Non assequitur interpretatio ulla suavitatem huius loci. Etymologiis frequenter utebantur Stoici. Domestico igitur quasi argumento utitur Epicurus. Πονηρὸν esse qui negabitis τὸν πόνον, a quo πονηρὸν dicatur? Videntur auctores linguarum *laboris* notionem cum *malo* saepe iunxisse. Docent hoc Ebraeorum *amel*, Graeca *πονηρός* & *μοχθηρός*, item *πανούργος*, *ράδιούργος*, Latinorum *laborare morbo*, *invidia* &c. Cives mei in Franco-*nia* morbum sacrum sive comitalem vocant saepe *die Arbeit*: quo eodem vocabulo etiam in partus *doloribus* utuntur. Similiter deinde Noster πόνον de morbo Dionysii adhibet. GESN.

ead. l. 12. Ἀποκλείειν ἐχρῆν) Interrogative pronuntian-
dum, usque ad εὐδαιμονίῃ μετὰ τὸν βίον. GUYET. Id igitur ut fieret, curavi. REITZ.

ead. l. 15. Ἐς τὸν πόνον) Non damno hanc lectionem; sed quid si continuata metaphora dixit πόντον; GESN.

ibid. Ἐλδοτον) In A&T. Apost. cap. 2, 23, ἔλδοτον λαβόντες. Ubi saepe laudatus Elsner. hoc Luciani aliisque veterum testimoniis ἔλδοτον exponit, qui hostibus & adversariis *exposcentibus ad supplicium*, utque de eo pro arbitrio statuunt, traditur: quare in re manifesta plura non addam, praeter Phalar. Epist. 4 & 5. REITZ.

Pag. 78. l. 1. Ὅσπερ ἰκέτην — ἐπὶ τὴν ἡδονὴν καταφυγόν-
τα) Sic rectius Mf. Cum ille supplicis instar ad voluptatem, tan-
quam ad misericordiae aram confugerit. Editi, φεύγοντα: sed tum non confugebat, sed ante confugerat. GRAEV.

ibid. ἱκέτην) *Erfi* οἰκέτην legerat, tamen *supplicem* verterat Obsop. in Paris. ed. quod indicium est, eum verum vidisse. REITZ.

ead. l. 3. Ἀρετὴν — ἰδρῶτι) Hesiod. Ἔργ. 288, τῆς δ' ἀρετῆς ἰδρῶτα θεοὶ προπάροιθεν ἔθηκαν. Πολυθρύλλητον autem ait, quia philosophis tam frequenter in ore est, ut persaepe iam audivimus. Conf. Gall. c. 11. Item hui. Dial. c. 11 &c. REITZ.

ead. l. 4. Μετὰ τὸν βίον) Vid. Ἑρμ. c. 78, cum nota nostra, & Plut. in M. Catone 641. SOLAN.

Pag. 79. l. 2. Δοκιμασθέν) Editiones plurimae δοκιμάσας. BOURD.

Pag. 80. l. 1. Δὲ) Delendum omnino censeo illud δὲ, nisi malis cum *Fl.* ὥρα — τούτους — τοὺς πόνους &c. immo sic etiam melius aberit. SOLAN.

ead. l. 2. Τοῦ λόγου) Basil. τούτου. BOURD. Μὲν τοῦ λόγου B. P. & L. nisi quod in P. solo est μέν. P. ed. recte mutavit; in reliquis τούτου est; nihil aliud. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐμπιπλάμενους) Iam rursus sine μ. At ἀνεμπιπλάμην Icar. c. 11 pr. Utrumque rectum. Prius tamen Nostro fere frequentius. Vid. supra Iov. Conf. c. 46, Amor. c. 8 & 24 &c. Solanus alibi frustra μ inferens, hic manum recte abstinuit. REITZ.

ead. l. 8. Γύγος) Conf. Παρασ. c. 58, & Εὐχ. c. 40. SOLAN.

ead. l. 9. Αἶδος κυνέην) Ex Il. E, 845. Adde Schotti adag. 13, & Plut. 136 f. Aristophan. Ἀχ. 390, s. Suid. Apollod. I, pag. 38 A. SOLAN.

Pag. 81. l. 1. Μακρὰ χαίρειν) Ego valere iussi illud vulgatum μακρὰν, cum verum P. & L. exhibuerit. Vid. omnino ante notata ad Iov. Confut. c. 32 f. Adde, si vis, Asin. c. 46, & Gall. c. 13. REITZ.

ead. l. 10. Λόγοισι) Ex Euripide hoc Phoen. 363. Amphis autem, ὅπου τις ἀλγεῖ κεῖσε καὶ τὸν νοῦν ἔχει. Steph. γνῶμο. 13. SOLAN.

Pag. 82. l. 8. Τί διάφ.) Sic P. nisi quod προηγούμε — & ἀποπροηγούμενον habet. In reliquis ὅτι, aut ὅ, τι διάφ. SOLAN.

ead. l. 12. Δισύλλαβα) Nihil variare edd. adlevit Solanus postter. At mox c. 28, κομματικὰ ἐρωτήματα. Sed breves atque abruptas, praecisas quaestiunculas per δισύλλαβα Lucianus intelligit, quales modo praemiserat, & eodem redit κομματικὰ ἀκόπτω, quasi quae brevioribus includuntur commatibus; addit enim μικρὰ καὶ κομματικά. REITZ.

ead. l. 15. Τρίτῳ) Vid. Aristot. Ἀρετ. προτ. Sed vix tempe-

ro, quin illud ἀναποδείκτων in ἀδυνάτων mutem; adi tamen B. πρ. c. 24, ubi ἀναπόδεικτον συλλογισμόν vocat. SOLAN.

ibid. Τῶν ἀναποδείκτων) Audiamus breviter Apuleium de habit. doct. Plat. f. de hermen. p. 37, 8: *Ex hisce igitur in prima formula modis novem primi quatuor indemonstrabiles nominantur: non quod demonstrari nequeant — sed quod tam simplices tamque manifesti sunt, ut demonstratione non egeant, adeo ut ipsi ceteros gignant, fidemque illis ex se impertiant. Poteram igitur σχῆμα modum interpretari, si constaret, ad hanc ipsam divisionem pertinere argumentationem hanc Porticus: quod iam quaerere non vacabat, & cui temere est tantum a re sua otii?* GESN.

Pag. 83. l. 2. Τύχη τῇ ἀγαθῇ) Alias plerumque sine articulo haec formula effertur. Sed & cum eo; vid. ad Alex. cap. 14 & 38. REITZ.

ead. l. 3. Ἀρετὴ καὶ Τρυφή) Forfan Ἀρετῇ &c. SOLAN.

ead. l. 10. Φιλονεικῆτε) Quia utrumque stare potest, nihil mutavi. Credo tamen φιλονεικεῖτε ex O. praefendum, quia imperandi modus maiorem hic vim habet. Et quia sic solet, ut mox f. huius cap. μὴ ἀγανακτεῖτε. REITZ.

ead. l. 14. Καὶ οὗτος &c.) Versus senarius. GUYET.

ead. l. 15. Το δεῖνα) Τὸν μισθὸν τὸ δικαστικόν, quod sequitur, glossema videtur τοῦ δεῖνα. GUYET.

Pag. 84. l. 1. Τὸ δικαστικόν) Τριώβολον intelligi, bene monuit L. Bos de Ellips. p. 171. Conf. supra c. 12, ὁ μισθός, τριώβολον ἐκάστης δίκης, ibique notam Gesneri. Acute quidem Guyetus coniecit, τὸ δικαστικόν glossam videri, quia idem est, quod τὸ δεῖνα: non tamen assentior, tam quia Scholiastes δικαστικόν iam suis in exemplaribus legit, quam quia bene exponit, per contemptum non nominasse triobolum, sed δικαστικόν illud subiecisse τοῦ δεῖνα. Cum igitur lepos insit in eo, minime id eiectum velim. Nam ut ὁ δεῖνα, qui digito monstratur, magni quid prae se fert, ita per iocum dicit, grande illud scilicet honorarium. Sed melius procederet metaphora illa deceptionis, si vel τριώβολον nominando etiam μέγα praemisisset, dicens, gravis illa merces triobolus: verum lussit forsan in oppositione τοῦ δικαστικόν & ἀδίκαστος, ideoque prius eo minus abesse patiar. REITZ.

ead. l. 6. Δικάσετε) Sicuti conieceram legendum, habet Ox. non δικάσατε, quod in impressis omnibus est. Sic etiam veterat iam interpres. SOLAN.

ead. l. 10. Δρασμῶ) Subaudi τὸ περὶ, i. e. περὶ δρ. GUYET.

Pag. 83. l. 2. Ἐφκει — πράξειν) De mutando πράξειν in πράσσειν cogitaram. Nunc acquiesco. SOLAN.

ead. l. 5. Κριτήριον) Hic paria facimus Graecis: nam etiam Cic. Acad. 4, 6, tollit Philo iudicium cogniti & incogniti. GESN. In I Epist. ad Corinth. VI, 4, βιωτικά μὲν οὖν κριτήρια εἶαν ἔχῃ-τε, i. e. iudicia ad res huius vitae pertinentia. Ubi I. Elfner. & hoc Luciani affert, aliudque ex Polyb. Excerpt. Legat. pag. 1095, δίκας ὑπέχειν ἐν ἑσφ κριτήριον, causam dicere in aequo iudicio. REITZ.

ead. l. 6. Τοιγαροῦν ἐρήμην αὐτοῦ καταδικασάτωσαν) Male interpretantur, indicta igitur causa ipsum condemnent. Est enim, ipsum condemnent, quia non obierit vadimonium. Sic ἐρήμην ὀφλεῖν, est vadimonii deserti reum esse. Pollux VIII, 8. Ἐρήμην λύειν est deserti vadimonii absolvere, & iterum agendi facultatem dare. GRAEV.

ead. l. 7. Λογογράφον — Σύρον) Intellige Lucianum rhetorem ex Samosata Syriae civitate natum. Syria autem maioris Asiae regio est, iuxta Iudaeam, quae hodie Syria vocatur, de qua Strabo L. XVI, Plin. L. V, c. 12 & 22, Pomp. Mela L. I. COGN.

ibid. Πρώην) V. c. 33. Dialogos ergo scribere coeperat ante annum aetatis quadragesimum. SOLAN.

Pag. 86. l. 3. Πρώτον) Hoc prooemium totum est ex Demosthenis de Corona oratione desumptum, p. m. 141, sive ut rhetoras sui temporis plagii, quod passim facit, insimularet; aut ut loquentis dignitati consuleret: sed prior ratio placet, dignitatis enim Rhetorices haud tam sollicitus videtur, quam ut per eam affectatos sui temporis rhetoras perat; quod & ipsa oratio & notae satis ostendunt. SOLAN.

ead. l. 9. Οὐχὶ τὰντὰ) Ex alia iam eiusdem Demosthenis oratione, Olynth. scilicet III, p. m. 21. SOLAN.

ead. l. 14. Ὡστε) Deest in Mf. Ox. prave. Quod autem ἀνακολυβία videtur hic esse, inde est, quod deficiente iam Demosthene, αὐτοπρόσωπος Rhetorica reliqua exsequi cogitur. SOLAN.

Pag. 87. l. 1. Τοῦτον) Et si τὸ μεράκιον neutro genere est usitatum, hic tamen Parisinae lectio τοῦτο intolerabilis erat, quia mox ὄντα cum cett. habet, cum δν deberet. Recte autem masc. genere etiam usurpari, ratione sexus, exemplis egere non existimo. Vid. tamen supra adductum ex Aristoph. Plut. τέκνα ἀναβοῶντες. Idque & Latinis frequentari plus satis notum, ut Terent. in Andr. Mea Glycerium. REITZ.

ead. l. 3. Ἐνδεσυκότες) Th. Mag. v. ἐνδεσυκὼς haec eodem modo profert. REITZ.

ibid. Περὶ τὴν Ἰωνίαν) Habes hic multa ad Luciani vitam spectantia, quae cum id agemus, excutienda erunt; & ad sua quaeque tempora referre conabimur in Vita Luciani a nobis concinnanda, & huic operi praefigenda. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐπειδὴ) Ox. & Thomas Mag. ἐπεὶ. SOLAN.

ead. l. 6. Εὐμαθὴς) Et haec Thom. Mag. habere voce Εὐμ. recte notavit Solan. REITZ.

ead. l. 12. Πολλοὺς καὶ θάυμ. λόγους) Haud satis modeste facere Lucianum, qui haec Rhetoricam dicentem inducat, non deerunt, qui arbitrentur; inter quos ego etiam censeri non recusẽm, non ignarus tamen quid regeri possit, nempe Lucianum artibus oratorii cum semel valedixisset, famam etiam, quam iisdem sibi fecerat, parvi duxisse, ea sola contentum, quam, novae insistens viae, sibi iam comparabat. Hinc etiam conlicere licet, paucissima prae reliquorum numero Luciani scripta ab eo edita, quae tum scripta sint, cum fucatae illi Rhetoricae operam daret. SOLAN.

ead. l. 13. Εἰς τοὺς φυλάτας) Respicit nempe ad ius civitatis praemii loco datum, ut aliis bonarum artium professoribus, sic Rhetoribus quoque ac Sophistis, cuius plura exempla sunt apud Philostratum; v. g. in Hippia 1, 11, in Adriano 2, 10, 3, in Aristide 2, 9, 1, ubi plura Olearius, quemque ibi laudat Spanhem. Orb. Rom. Exerc. I, c. 4. GESN. Recte monet Solanus, errare Olearium ad Philostratum in Vit. Soph. hoc Luciani eodem trahentem. Adscripserat etiam Hemsterh. orae Luciani: errat Olear. ad Philostr. V. S. p. 495, N°. 8. Et ut vera quidem, quae hic notat Gesnerus, tamen Lucianus aliter hic ludit. Rhetorica quippe ipsa civis adsciscit sibi maritum, sed peregrinum, βάρβαρον τὴν φωνήν. Deinde operam dat, ut tribulibus adscribatur ac civium in numero sit, i. e. ut ex Syro & Barbaro Graecorum disertissimus haberi possit. Ipse propterea c. 30, καὶ εἰς τοὺς Ἕλληνας ἐνέγραψε. Non igitur agit de iure civitatis, quo praemii loco donatus fuerit. Quod si eum impetrasse aliunde probari queat, alia res fuerit; hinc saltem non probatur. REITZ.

ibid. Παρενέγραψε) Cave, hoc cum clarissimo Philostrati interprete (ad pag. 495) sic intelligas, ut in Graecis urbibus civitate donatus fuerit, quod illic Hippiae contigisse legitur. SOLAN.

Pag. 88. l. 3. Περιπέλλουσα) Complectens. GUYET. Male.

Quid enim complexus ad eum omnibus notum clarumque reddendum? REITZ.

ead. l. 5. Ἰόνιον) Hanc vocem emaculavi, quae antea in omnibus prave per ω scribebatur. SOLAN. Recte orthographiam emendavit Solanus noster: nam ita scribitur κῶλος Ἰόνιος apud Thucyd. Diod. ac Strab. Et brevis est secunda ap. Dionys. in Perieg. v. 94. Sed Ἰώνια, Ἴωνες & Ἴωνικὸς secundam habent longam. REITZ.

ead. l. 6. Κελτικῆς) Vide Ἀπ. μισθ. c. ult. ubi Sophistae sibi titulum assumit, dum illic peregrinaretur. SOLAN.

ead. l. 11. Μέγα φρονήσας) O. & P. optime. In impress. μεγαλοφρονήσας. SOLAN. Μεγαλοφρονήσας) Μέγα φρονεῖν in vitiis ponitur. Hinc Menand. in fragm. Luciani ed. minori subiunctis XXVIII, 1, Ὅτ' εὐτυχεῖς μάλιστα, μὴ μέγα φρόνει. Quod Apost. ad Rom. XII, 16, ait, μὴ τὰ ὑψηλὰ φρονούντες. Contra μεγαλόφρων, qui est excelsio animo, magnanimus, plerumque virtutis habetur; ideoque μέγα φρονήσας hic recipiendum dicas, quia superbiam hic reprehendit Lucianus. Verum nihil mutavi, cum verbum μεγαλοφρονέω aequè in vitiis ponatur, ac μέγα φρονῶ, ut Steph. iam notavit. (Licet in meliorem partem Ioseph. Ant. XIX, 7, 3, εὐεργετικὸς — καὶ μεγαλοφρονῆσαι ἔθνη φιλότιμος.) Quin & μεγαλόφρων pro vitio ducitur ap. LXX, Prov. XXI, 4, μεγαλόφρων ἐφ' ὕβρει θρασυκάρδιος, λαμπτήρ δὲ ἀσεβῶν ἀμαρτία. In mediam quandam partem Dion. Hal. de Demosth. Grav. pag. m. 173: καὶ σεμνυρόμεθα μὲν καὶ μεγαλοφρονούμεν ἐπὶ τὸ βέλτιον τῶν ἄλλων γεγονέναι, i. e. gloriamur. Sed nihil ibi interesset, utrum μέγα φρονούμεν diceret. Idem Antiq. VIII, p. 550, a. m. Οὐλοῦσθε — ταῖς αὐτῶν δυνάμεσι πολλαῖς οὔσαις μεγαλοφρονήσαντες, i. e. elati. Unde facile patet, eodem redire, utrum in Luciano eligas, & facilius, quomodo interdum ad virtutem, interdum ad vitium valeat; posterius tamen eo frequentius, quo nimis alta de se sentire solent homines. REITZ.

ead. l. 12. Αὐτὸν δέ) Mf. αὐτὸς δέ. GRAEV. Αὐτὸς O. & P. etiam. In impr. αὐτὸν. SOLAN.

ead. l. 13. Φιλοσοφίας υἱὸν) Dialogos primus scripsisse fertur Zeno Eleates. Alii tamen alios auctores Dialogi assignant; at omnes philosophos. Vide Diog. Laërt. pag. 81 A. B. & not. SOLAN.

Pag. 89. l. 1. Κωμικὰ) In impress. omnibus κομματικὰ legebatur. De emendatione ob verbi novitatem cogitanti, Cod. Ox. κωμικὰ exhibet, quod minime respuendum; immo in

textum recipiendum censeo, nisi forsan sub vulgata lateat vox κομματικά, quae rei aptissima haud immerito etiam videatur. SOLAN. Κομματικά ἐρωτήματα) Conf. c. 22, δισύλλαβα ἐρωτήματα, quod eodem redit. Neque hic, neque illic quidquam immutandum arbitror; nam praemissum δισύλλαβα argumento est, & hic κομματικά rectius esse, quam κωμικά, & mox sequens συλλαβίζων declarat δισύλλαβα supra non sollicitandum. Nec ignotam arbitror Sophistarum per quaestiunculas, & per positiones crebris commatibus sectas, disputandi & argutandi consuetudinem. Adde, quod me humanissime monuit I. I. Wetstenius. Hieronymus prol. in prophetas: *HOSEAS COMMATICUS est, & quasi per sententias loquens*. Et in Matthaeum: *prudentem semper admoneo lectorem, ut non superstitiosis acquiescat interpretationibus, & quae commatice pro fingentium dicuntur arbitrio, sed consideret priora, media & sequentia, & nesciat sibi universa, quae scripta sunt*. REITZ.

ead. l. 3. Συλλαβίζων) I. e. τὰς συλλαβὰς συνείρων κυρίως. Supra, τὰ παιδία συλλαβίζειν ἀναγκάζων, les faisant épeler. GUYET.

ead. l. 6. Ἐπισείσαι) Aliter plaudebant Sophistis, maximeque cum strepitu. Plin. Sec. V.... — *quid quisque sentiat, perspicit ex vultu, oculis, nutu, manuum motu, murmure, silentio...* VI — *non labra diduxerunt, non moverunt manum, non denique assurrexerunt saltem lassitudine sedendi*. Vide Casaub. ad Th. 116, & nos ad Σκν. c. ult. SOLAN.

ibid. τῶν ὅρων) Ἀν' ἐντὸς τῶν ὅρων; Persius: *Et manus aurículas imitata est mobilis albas*. I. e. pollice auri inserto manum agitare. GUYET. Facilius est aliorum coniecturas carpere, quam facere meliores. Versus Persii a Guyeto adductus, est 59, Sat. I; ibique fannas & exsibilacionis gestus describit poeta. Ait enim: *O Iane, a tergo quem nulla ciconia pinfit, Nec manus aurículas imitata est mobilis albas, Nec linguae, quantum sitiat canis Appula, tantae*. Estque illa pollicis in aurem insertio asininarum auricularum simulatio, adeoque contemptus maximi publica testatio. Talia autem si Syrus novus ille Dialogorum amator quaerere dicatur, verbis mox seqq. τοιούτων ἡράσθην ὁ γενναῖος, contraria Luciani menti videtur sententia fingi, qui velit, plausus oratori exspectandos, dum a Rhetorica auferat, eum non amplius captare, sed leviores ac tacitos risus, modestioresque complosiones. At obstat tum μακρὰ ἐπινεύσαι, ideoque μικρὰ iam ex Fl. necessario foret legendum. Sed confer c. 33, ubi Dialogus queritur, Satyricam sibi personant

a Luciano indutam : & vide, ane explosio ac fannae intelligantur in eos, qui in Satyra traducuntur, non in auctorem directae; tumque coniectura Guyeti erit optima, & μακρὰ retinendum. Sed quia omnia videntur ad modestas laudes & applausus, quos Sophista studiose quaerit, pertinere; (nam laus modica vera) ita ἐντὸς τῶν ὅρων retineo, at μικρὰ ἐπιτεῦσαι recipio: nam parva annuentis capitis commotio assentientis est signum; magna, derisionis. REITZ.

ead. l. 11. Ἐνοχος τῆς κακώσεως non est vexationis obnoxius, ut volunt interpretes, sed malitiosae desertionis reus. Pollux Onom. lib. III, 3: ἀποπέμψασθαι γυναῖκα, καὶ τὸ πρᾶγμα, ἀποπομπή, καὶ ἀμύπημις, καὶ ἀποπομπῆς δίκη. καὶ κακοῦν, καὶ δίκη κακώσεως, προικὸς, σίτου. καὶ τούναντιον, ἀπόλειμις, καὶ δίκη παρὰ τοῦ ἀνδρὸς ἀπολείψεως & ineptissime ab interprete Latino κακοῦν & κάκωσις, affligere, & afflictionis poena. Hic locus, ut plurima alia in Polluce, non possunt verti Latine, quia lingua Latina caret vocabulis, quibus proprietatem harum Atticarum locutionum exprimat recte. Hoc vero vult, ἀποπομπή & ἀμύπημις dici de viro, qui repudiat uxorem; κακοῦν & κάκωσις de eo, qui eam deserit: sicut contrario ἀπόλειμις de uxore, quae virum deserit, five nuntio remisso, five, ut puto, malitiose, & sine causa. De τῷ ἀπολείπειν vide, quae notavi olim ad Soloecistam. Quamvis δίκη κακώσεως sit quoque actio malae tractationis, quae datur etiam parentibus adversus liberos, & pupillos. Vide Harpocratonis Lexicon. GRAEV. Nihil melius τῇ κακώσει respondet, quam mala tractatio. Observavit etiam Kuhnius ad Poll. 3, 46. Rei uxoriae actio in foro Romano vocabatur, quae malae tractationis in scholis, docente Fabio VII, 3, 11. Ex cuius Decl. VIII, 6, discas, hoc nomine etiam comprehendendi detractum cultum, negatum comitatum, fastiditas noctes, pulsata faciem. Latius autem patuisse κακώσεως actionem, non nego. Vid. Spanhem. ad Aristoph. Nef. 1328. GESN. Mulier marito scribit ap. Alciph. I, Epist. 6 f. ἴσθι με παρὰ τὸν πατέρα οἰχισομένην δὲ οὐδ' ἐμὲ περιβέβηται καὶ σὺ γράβηται παρὰ τοῖς δικασταῖς κακώσεως. Unde apparet, κάκωσιν etiam esse eam actionem iniuriae, quae intenditur marito, a quo uxor indignis modis tractatur. Ubi Berglerus & hoc Luciani, & aliud ex Diog. Laërtio affert. REITZ.

Pag. 90. l. 2. Ἐπιγράφονται) Conf. supra Scyth. c. 10, ἐπιγρᾶμενος προστάτας. Ubi al. συγγραψ. Sed infra Peregru

§ 11, προστάτην ἐπέγραφον. Quae loca indicante Solano contuli. REITZ.

ibid. Ἐπιγράφονται ἅπαντες προστάτην ἑαυτῶν) Rarius ed. *Amsl.* consulere soleo, quia omnium est vitiosissima. Neque Solan. hic eam consuluerat; sed quia Wesseling. Obs. p. 162 monebat, eam perverſe ἑαυτὸν dedisse, & ex *Ald.* ἑαυτῶν rescribendum, excussi alias, & *Fl. Ald. H. P. S.* (quid enim ceteras moror in re manifesta?) recte etiam ἑαυτῶν habere vidi. Addo ex iisdem Obs. l. d. Soph. Oed. Tyran. Ὡς οὐ Κρέοντος προστάτου γεγράφωμαι. Ad quae verba ait: *Ex veteri apud Athenienses more, quo omnes inquilini μέτοικοι sibi sumere debebant patronum προστάτην, qui vero neglexerant facere, compellabantur actione ἀπροστασίῳ, de qua Harpocration. Eiuscemodi sibi patronum legere illis est νέμειν, γράφειν, ἀπογράφειν, ἐπιγράφειν, & συγγράφειν προστάτην. Neque quisquam totum Atticarum paulo peritior id ignorare potest. Quare mirari subit, Luciani interpretem bis ad hoc dicendi genus offendisse. Et primo quidem in Scythia, (c. 10, ubi id iam monui, Gesnerus autem sponte in versione emendavit.) Deinde in Bis Accus. h. l. — Latina facta sunt, sui que velut praesidem scriptis testantur. Neque id satis bene. Gesnerus hic antistitam dedit, pro patronam, quod non mutavi, quia pressio pede Graeca sequi solet; sed cur ab ἐπιγράφονται igitur liberiore stilo discesserit, nescio; nec est magni momenti, nec difficile ei, qui rem tenet. Ἐπιγράφειν Graecis pro adsciscere sibi etiam aliis in rebus usitatum: hinc Theophilus Instit. L. 2, Tit. I, § 5, ἡ δὲ αἰγιαλῶν δεσποτεία ἰδικὸν οὐκ ἐπιγράφεται δεσπότην, litorum possessio (dominium) proprium non capit dominum. REITZ. Sine dubio ad illud ius patronorum apud Athenienses respicitur; poteratque, quin debebat verti, patronamque suam profitentur. GESN. in Addend.*

ead. l. 4. Κόπτουσιν — τὴν δῦραν) Conf. Graev. ad Soloecest. cap. 10, & Elſner. Obs. ad N. T. 2, p. 445, Apocal. III, 20. REITZ.

ead. l. 12. Μὲν μὴ ἐπιτρέπεται) Ex O. est vocula μὲν, quae, cum nitori sententiae consulat, admittenda est. SOLAN.

ibid. Ἀγνωμον) Adleverat Solan. vid. Th. Mag. v. Εὐγν. Sed operae erit eius verba addere. Εὐγνώμων, ait, μὴ λέγε, ὡς εὐδαιμον, ἀλλ' εὐγνώμων ἄγνωμον δὲ, καὶ σύγγνωμον. Λουκιανὸς ἐν τῷ δὲς κατηγορούμενος ἄγνωμον γὰρ &c. uti hic legitur. Sed εὐγνώμων οἰκίδιον habuimus tamen Asin. c. 2 f. & alibi, consentientibus vert. edd. Scribit & sic Stephan. Videbi-

mus alias plura, unde patebit vanum esse Magistrum. REITZ.

ead. l. 14. Οὗτος ἀπολογείσθω) Οὗτος volebat Gesnerus. Ac lubens ita edidissim, si varietatem invenissem. REITZ.

Pag. 91. l. 1. ΣΥΡΟΣ) Luciani apologia. GUYET.

ibid. Δικασταί) Ex Cod. Ox. Deest enim illa in haftenus impress. SOLAN.

Pag. 92. l. 1. Παιανιεύς) Demosthenes. V. Πητ. cap. 21, & passim in decretis in Or. Dem. de Corona. SOLAN.

ead. l. 3. Καὶ φυκίον ἐντριβομένην, καὶ τὸ ὄφθαλμῶν ὑπογραμφομένην) Ὑπογράφεσθαι τοὺς ὄφθαλμοὺς, ἀττικώτερον esse docet Thom. Mag. quam ψιμυθοῦσθαι. Facere hoc consueverunt feminae luxuriosae meretrices, ut & viri effeminati. Noter Dial. Meretr. τὸ ὄφθαλμῶν ὑπογεγραμμένη. De Medis Xenoph. Π. I, 10: ὁρῶν δὲ αὐτὸν κεκοσμημένον καὶ ὄφθαλμῶν ὑπογραφῇ καὶ χρώματος ἐντρίψει, ἃ δὲ νόμιμα ἦν ἐν Μήδοις. Idem de Cyro L. 8: ὑποχρίεσθαι δὲ τοὺς ὄφθαλμοὺς προσίετο, ὥς εὐοφθαλμότεροι φαίνοντο, ἢ εἰσι καὶ ἐντρίβεσθαι, ὥς εὐχρώτεροι ὁρῶντο, ἢ πεφύκασιν. L. BOS.

ead. l. 13. Θύρας) O. melius, quam impr. in quibus omnibus θυρίδας legebatur. SOLAN.

ead. l. 15. Μοιχείας) I. e. περὶ μοιχείας. GUYET.

ibid. Ἐν γειτόνων) Cf. supra c. 10 pr. Icar. c. 8 & 16. REITZ.

Pag. 93. l. 2. Τετταράκοντα) In iis, quae iunior scripsit Lucianus, vix quemquam ab eo nominari videbis eorum, quos carpit, quod a seniore audaciuscule factum est. SOLAN.

ead. l. 4. Δικαστᾶς) Et orator & Sophista iam tum fuerat. Vide etiam A. μισθ. c. ult. SOLAN.

ibid. Τυρ. κατηγ. καὶ ἀρ. ἐπαίνους) His ergo potissimum ars Sophistarum illius temporis continebatur. Hinc in Μισθ. cap. 35, de rhetore legisti inter prandendum laudes domini peragente; hinc ibidem c. 11, optimates, dum eruditos experientur, laudes suas ab iis audire. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐπαίνους ἐκφυγόντι) Qui attendere volet, intelliget, hoc participium multo propius cohaerere cum sequentibus ἐλθόντα, συνδιαλεγόμενον, quam cum praecedente γεγονότι. Itaque non dubito, quin ἐκφυγόντα legendum sit. Eadem ratio est illius supplementi, quod e suo Codice hic attulit Graevius, quodque genuinum videri facile patior: modo legatur συνδιαλεγόμενον — δεόμενον. Quamquam enim syllepfi quadam Syrum, h. e. Lucianum, atque Dialogum coniunctos intelligere forte liceat; tamen eo descendere, nisi magno consensu librorum coactus, nolim. GESN.

ibid. Ἐς δὲ τὴν Ἀκαδημίαν, ἢ ἐς τὸ Λύκειον ἐλθόντα, τῷ βελτίστῳ τούτῳ διαλόγῳ συμπέριπατεῖν, ἡρέμα διαλεγόμενος. πολλὰ ἔχων &c. Ultima sic leguntur in Mf. cum aliquot verborum incremento: ἡρέμα συνδιαλεγόμενους, τῶν ἐπαίνων καὶ κρότου οὐ δεομένους. πολλὰ ἔχων, placide disputantes, laudes & plausum non desiderantes. Quae Luciani esse nemo infitiabitur. GRAEV.

ead. l. 12. Ἐπει(τιαν) Subaudi ψῆφον. GUYET. Sed satis hoc iam inculcatum, quis non videat ex modo praemisso ac supra tam saepe addito ψῆφος; REITZ.

ead. l. 13. Ὁ Διάλογος — λέγει Conf. supra c. 20 f. ὁ Ἐπίκουρος — λέγει. REITZ.

ibid. Ἐπὶ τῶν αὐτῶν) De iisdem iudiciis. GUYET. Immo sub iisdem, sive iisdem iudiciis praesidibus; sed & hoc in vulgus notum. At hoc ipsum voluit Guyet. nimirum de iisd. iudd. intelligendum esse. REITZ.

ead. l. 14. Διπλάσιονα) Adversatur hoc palam iis, quae c. 14 constituta erant. Aut igitur parum sibi constare censendus est Lucianus, aut, corruptum locum esse, fatendum est. Fl. ed. Διπλάσιον οἷς—. SOLAN.

in Schol. l. 1. Μελέτας) Eas Latini causas Ciceronis tempore, controversias Quintiliani aevo dixerunt. Vide quae contra eas habet Petronius in initio. CLER.

Pag. 94. l. 8. Ἄνω που &c.) Plat. Phaedr. 344. G. H. SOLAN.

ead. l. 9. Ἀεροβατοῦντα) Socratem tangit, ab Aristoph. eodem nomine traductum in Nebul. v. 225, ἀεροβατῶ καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον. & ibid. deinceps frequenter. Ita μετεωρολόσχην vocat eundem Dial. praeced. REITZ.

ibid. Πτηνὸν ἄρμα) Meminit iterum Noster Ἀναβ. c. 22, & Πητ. c. ult. SOLAN. Conf. supra Pisc. c. 22 f. REITZ.

ead. l. 11. Ὑπεράνω) Dialogus dicit se ἀναβαίνοντα ὑπεράνω τοῦ οὐρανοῦ sed ὑπεράνω simpliciter significat super coelum, vel in coelo. Mf. ὑπὲρ τὰ νῶτα τοῦ οὐρανοῦ, super coeli dorsum, hoc est, supra nubes. Dialogus autem hic cum de rebus sublimibus loquitur, τραγῶδεϊ, καὶ μετέωρος βαίνει. GRAEV. Conf. supra Deor. Dial. IV, § 2, & Herm. c. 61. SOLAN.

Pag. 95. l. 2. Μοι — μοι) Delendum censeo posterius. SOLAN. Recte. Idem Hag. editioni adscripserat Gesnerus. At quia constans est lectio, eam vel invitius exhibui. REITZ. In impr. omnibus erat: εἰτά μοι ἐς τὸ αὐτὸ φέρον συγκαθεῖρξέ μοι τὸ σκῶμμα. Verum cum non agnoscat posterius μοι a Mf. Reg. 3011. illud exfulare iussimus.

ead. l. 4. Ἀριστοφάνην) Haec terminatio Noſtro frequen-
tior. Alioqui eodem redit. Vid. ſupr. Demon. c. 62, ubi Σω-
κράτη & Διογένην. Δημοσθένην infra Demosth. Enc. c. 2 & 9.
Itaque nihil opus erit ex *Fl. Ἀριστοφάνη* revocare, quae ſupra
contrarium in modum Ἄρην exhibet, ubi cett. Ἄρην. De Salt.
c. 21. Adde Gall. c. 3. REITZ.

ead. l. 6. Μένιππον) De quo ſupra multis ad N. Δ. I. SOLAN.
Μένιππον τινά) Iuniorē altero; vid. Olear. ad Philostr. pag.
164. a. 5. REITZ.

ead. l. 8. Κάρχαρον) Vid. ſupra notata ad Merc. Cond. cap.
35. Quom. Hiſt. c. 43. De Salt. c. 4. REITZ.

ead. l. 9. Τὸ δῆγμα λαβραῖον) Invehitur in malevolos ſubleſta
lingua, qui, ut ait Plautus, *Palam blandiuntur, clam ſi occaſio
uſquam eſt, Aquam frigidam ſubdole ſuffundunt.* De quibus vide
Cafaub. ad Characteres Theoph. περὶ εἰρωνείας. Piſid. Coſ-
mogr. Ποιεῖ δὲ τοὺς εἰρωνας ἀθλίους κύνας Σαίνειν δοκοῦντας
καὶ δάκνειν ἡπειγμένους. BOURD.

ead. l. 11. Διαμμένων) Sic P. ſolus. In impreſſ. Διαλείμενος.
SOLAN.

ead. l. 14. Οὔτε πεζός εἰμι, οὔτε ἐπὶ τῶν μετεώρων βέβηκα)
Interpres: *Neque pedestris, neque sublimis incedo.* Ἐπὶ μετεώ-
ρων βαίνειν non eſt Graece loquendi ratio. Graeci enim dice-
rent μετέωρον βαίνειν. Deinde num μετέωροι opponuntur πε-
ζικοῖς; Nihil certius, legendum eſſe, ut olim vidi, & nunc vere
me vidiffe Mſ. docet, ἐπὶ τῶν μέτρων βέβηκα, neque in me-
tris incedo, hoc eſt, neque in proſa, nec poëtica ſcribo: genus
meum dicendi non eſt, quale eſt illorum, qui oratione ſoluta
utuntur, aut philoſophi, aut oratores, aut hiſtorici, nec qua-
le eſt poëtarum, ſed eſt ex utroque mixtum. Mox καὶ ὑπὸ
τῶν συνεχῶν ἐρωτήσεων κατεσκληκότες, non eſt, ut interpre-
tantur, *continuis interrogationibus praefractus*, ſed exilis, exsic-
catus, ieiunus, macilentus, de qua voce ſuperius nonnihil no-
tavi. Paulo poſt reponē particulam ἢ ſuo loco, ex quo excide-
rat, πάντα γοῦν μᾶλλον ἂν ἤλπισα ἢ τὸν διάλογον τοιαῦτα
εἶναι περὶ ἐμοῦ. GRAEV. Mſ. Gr. recte μέτρων. KUSTER. Ac-
cedit etiam auctoritas Mſſ. P. & L. In impreſſ. μετεώρων. SO-
LAN. Μέτρων ſponte etiam probavit Geſnerus. Conf. ſupra
pro Imag. cap. 18: εἰ καὶ χαμαὶ καὶ βᾶδην, ὥς περ ὑμεῖς, ἀλλὰ
μὴ ἐπὶ μέτρων φέροιγτο. REITZ.

Pag. 96. l. 11. Ἀνθρώπινον) Nullius momenti primo adſpe-
ctu videtur eſſe τὸ ἀνθρώπινον marginis *A. W.* quia idem ſignificat,
quod vulgatum. Verum quia iſtud eſt Codicis alicuius ſcri-

bendi compendium, hinc studio id addidi, quo palam fieret, habere hunc marginem etiam lectiones ex Codice quodam defumtas. REITZ.

Pag. 97. L. 4. Ὅτι μὴ τὰ ἰσχνὰ ἐκείνα καὶ λεπτὰ καθήμενος πρὸς αὐτὸν σμικρολογεῖμαι) Quod tenuia illa & exilia cum ipso sedens arguari non soleo. Ms. pro τὰ ἰσχνὰ scribit τὰ γλισχρὰ, & pro καθήμενος σμικρολογεῖμαι, legit, κάθημαι σμικρολογεῖμενος. Digitum non verterim, utrum eligas, & vereor, ne ego quoque σμικρολογεῖμαι, qui haec annotem. GRAEV.

ead. l. 6. Ἀθάνατος) Platonis Dialogos innuit, Phaedrum 344 C. Apol. Socr. 369 A. & Phaedon. 381 A. SOLAN.

ibid. Πόσας κοτύλας) Locus Platonis de animae formatione sic incipit: Τῆς ἀμερίστου καὶ ἀεὶ κατὰ ταυτὰ ἐχούσης οὐσίας, καὶ τῆς αὐτῇ περὶ τὰ σώματα γιγνομένης μεριστῆς, τρίτον ἐξ ἀμφοῖν ἐν μέσῳ συνεκράσατο οὐσίας εἶδος &c. Ed. Basf. p. 478 f. SOLAN.

ead. l. 8. Κατὰ τὰ αὐτὰ ἐχούσης οὐσίας) I. e. τῆς αὐτοῦ, immaterialis. GUYET.

ibid. Eis τὸν κρατῆρα) Alludit ad illam Platoniam in Timaeo Cosmogoniam c. 19, coll. c. 28 pr. Sed videtur e memoria laudare locum. Nam apud Platonem non est ἀμιγής, sed ἀμερίστος καὶ ἀεὶ κατὰ ταυτὰ ἐχουσα οὐσία — quamquam paulo post τὴν πατέρου φύσιν δύσμικτον appellat: ubi & partium proportionem exponit. Altero loco ita de Deo: ταυτ' εἶπε, καὶ πάλιν ἐπὶ τὸν πρότερον κρατῆρα (Cic. interpretationem superiorem) ἐν ᾧ τὴν τοῦ παντὸς ψυχὴν κεραννύς ἐμισγε, τὰ τῶν πρόσθεν ὑπόλοιπα κατεχεῖτο μίσγων, κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 9. Τὰ πάντα) Articulum restituiamus ex Ms. Reg. 3011.

ibid. Πολιτικῆς μορίου εἰδῶλον) Vide Plat. Gorg. 287 E. F. & Quintilian. II, 15, pag. 105, quem lege. SOLAN. Ut modo Ciceronem interpretationis auctorem laudare licebat; ita hunc locum e Quintiliano damus II, 15, 25, ubi Platoniam illam de Rhetorica doctrinam e Gorgia cum Fabio diligenter composuimus. GESN.

ead. l. 11. Λεπτολογῶν) Quia Solan. nusquam alibi illud (Cod. Const.) adiecit, quod sciam, nescio quid sibi velit. (vid. Var. Lect.) Sed credo id constantem Codicum lectionem significare, non Constantinium quendam Codicem. Λεπτολογεῖν etiam adscriptum erat marg. Ald. Sed vulgatum praestat. REITZ.

ead. l. 16. Ἀποβλέπει) Lege ἀνω βλέπει. GUYET, Non ma-

le Guyet. coniecit, & facile me nactus esset obsequentem, si quis Cod. eodem duceret. Iam vero vulgatam servare cogor, & ἀποβλέπειν accipere pro oculos avertere quocunque, i. e. ad quaevis remotiora, & sic oppositio τῶν πρὸ τοῦ ποδοῦν quaedam apparet, maior tamen & convenientior futura, si ἀναβλέπει vel ἀνω βλ. legamus, quia sublimium ac coelestium speculationem potissimum exprobrare huic solet, & ideo alas etiam addit, ὡς ἀεροβατοῦντι, quibus se supra nubes evolasse ait, ut vid. c. 33. REITZ.

ibid. τὰ πρὸ τοῦ ποδοῦν) Plat. Phaedr. 344 G. H. SOLAN.

Pag. 98. l. 8. Ἀμέλει τοῦτ' ἔθος ἐστὶ, καὶ πᾶσι τὴν τετρυπημένην: οὗτος φέρει, καὶ μὴ παύσαιτο φθονῶν τοῖς ἀρίστοις) Ἀμέλει τοῦτ' ἔθος ἐστὶ, καὶ πᾶσι, τὴν τετρυπημένην οὕτως φέρειν; καὶ μὴ παῦσαι φθονεῖν τοῖς ἀρίστοις. Calculi autem pertusi, sive ψῆφοι τετρυπημένοι in iudiciis condemnatorii. Aeschines contra Timarchum, & plane pleneque Scholiastēs Demosthenis Ulpianus in orationem eius contra Timocratem. MARCIL.

ead. l. 9. Τὴν τετρυπημένην) Calculum condemnationis. De his calculis copiose Scholiast. Aristophan. & Flor. Christian. ad Vesp. BOURD.

IN DE PARASITO.

Pag. 99. l. 3. ΤΥΧΙΑΔΗΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΣΙΤΟΣ) Inscriptio editionis *Basf.* est Τυχιάδου καὶ Παρασίτου. In aliis edd. personae non additae in titulo, sed in ipso tamen Dialogo. REITZ.

ead. l. 4. Σίμων) Σίμων παράσιτος. GUYET.

ead. l. 6. Καὶ ἄλλω χρήσιμοι) Plato in Epist. ad Arch. Tarent. ἀλλὰ κἀκεῖνο δεῖ σε ἐνθυμεῖσθαι, ὅτι ἕκαστος ἡμῶν οὐκ αὐτῷ μόνῳ γέγονεν, ἀλλὰ τῆς γενέσεως ἡμῶν τὸ πατρὶς μερίζεται, τὸ δέ τι οἱ γεννησάντες, τὸ δέ τι οἱ λοιποὶ φίλοι. COGN.

ead. l. 12. Μουσικὴν) Antiquitus nihil eruditum habebatur sine musica, unde apud Comicos, qui literas se didicisse negant, aiunt se non didicisse musicam. Musica & Arithmetica primum instituebantur iuvenes Athenis. Lucian. in Gymnas. COGN. Vid. Plutarch. de Musica, & Comment. ad praefat. Corn. Nep. REITZ.

Pag. 100. l. 9. Δόκει) Sic mox c. 2, & supra Icar. c. 12 pr. Quare nihil mutato est opus. In marg. A. 1. adscriptum *Fl.* δοκεῖν. Falso, si Florentinam innuit: nam, ut recte Solanus animadverterat, eadem δόκει cum cett. habet. REITZ.

Pag. 102. l. 1. Τόγῃ τῆς τέχνης παράδοξον) Τόγῃ τῆς τέχνης ὄνομα παράδοξον. MARCIL.

ead. l. 12. Τὴν μανίαν) Τῆς μανίας. Patet illo statim sequente, ἀναδεχομένην εἰς αὐτὴν τὰς αἰτίας. MARCIL. Ingeniosissime, ut huius scriptoris omnia, scriptus est hic libellus de Parasito, ubi contenditur, τὴν Παρασιτικὴν non artem modo esse, sed & univrsarum ac singularum artium praestantissimam. Is itaque, qui Parasiticam hic propugnaturus est, rogatus unde vivat, se quoque respondet callere artem, quae sibi victum praestet, nimirum Parasiticam. Miraculo rei attonitus alter ille, rogat, Ecquis tandem, nisi furens, Parasiticam appellarit artem? Respondet Parasitus c. 2: Ἐγὼ γὰρ εἰ δέ σοι μαίνεσθαι δοκῶ τοῦ μὴ δὲ μίαν ἄλλην ἐπίστασθαι τέχνην, αὐτὴν αἰτίαν εἶναι μοι τὴν μανίαν δόκει, καὶ με τῶν ἐγλημάτων ἥδη ἀφίει. Neutiquam hic audiendus Marcilius, legens p. 240 ed. Amst. τῆς μανίας. Neque id, quod ille vult, pater ex sequentibus. Quin attendenti patet contrarium. Post δοκῶ posito commate, haec verba ita redde: *Si autem insanire tibi videor, existima insaniam mihi esse causam, quod aliam artem non calleam; quare omni me culpa liberares.* Quoniam nempe insania omnem culpam secus factorum sola & una habeat; ut sequitur, φασὶ γὰρ τὴν δαίμονα ταύτην (μανίαν) &c. Patet, haec omnia ad μανίαν esse referenda, quae furentes reddat inculpabiles; ut quae hominum mentes tanquam magistra pro suo arbitrio traheat, in se omnem culpam arcessens, veluti culpa eorum vitiolorum, quae discipuli a praeceptoribus imbibunt, penes magistros est. Quandoquidem itaque Simon (id nomen est Parasito) plane non dissimulat se Parasitum, *Ubi ergo, inquit Tychiades, opus erit te alicui, qui te non norit, significare, appellabimus te Parasitum.* Respondet ille: Πολὺ μᾶλλον τοῦτο λέγοντες ἐμὲ, ἢ Φειδίαν ἀγαλματοποιόν. χαίρω γὰρ τῇ τέχνῃ οὐδὲν τι ἥττον, ἢ Φειδίας ἔχαιρε τῷ Διί. Planum est, haec verba esse mœta, & excidisse tale quid, quale interpres, qui hiatum fensit, addidit: sive χαρίσαιοδε ἔκ, sive aliud. Sed hoc verosimile est, primo quia facile ob affine verbum potuit esse praetermissum; dein quia statim quoque ita sequitur, καὶ μὲν ἂν ἐμοὶ μᾶλλον χαρίζοιο, *se ad me scribens, dicas, ΣΙΜΩΝΙ ΠΑΡΑΣΙΤΩ, ἢ ΔΙΩΝΙ ἐπιγράφων ΦΙΛΟΣΟΦΩ.* Commode ergo ita supplendus est hic locus, πολὺ μᾶλλον τοῦτο λέγοντες ἐμὲ, ἢ Φειδίαν ἀγαλματοποιόν, χαρίσαιοδε ἂν, *rem mihi feceritis multo gratiorem, me sic nominantes, quam Statuarium Phidian.* IENS.

ead. l. 15. Παιδαγωγὸν) Si verum est, ut saepissime est, potentiora esse postponenda, omnino πατέρα recipiendum ex P. Et Obsopoeus, magistrum atque auctorem vertens, videtur eo alluisse; sed nescio, unde habuerit. REITZ.

Pag. 103. l. 9. Τῷ) Abieci accentum cum Fl. ut pateat pro τῷ accipiendum, quod alibi iam plus decies habuimus, & ne mea repetam, vid. Hemst. ad Prometh. c. 7. REITZ.

ead. l. 11. Πολὺ μᾶλλον τοῦτο λέγοντες) Non damno equidem supplementum illud χάρισαιτε sed opus illo esse non arbitror, cum ἐπὶ τοῦ κοινου intelligi ex praecedentibus possit, γνῶρισαιτε. GESN.

ibid. τοῦτο λέγοντες ἐμὲ) Verbum hic deesse videtur, τιμήσετε, aut simile. GUYET. Vid. Iensii notam praemissam, qui post haec verba, χάρισαιτε ἂν, vel simile quid, excidisse arbitratur. Sed quid si peculiaris Atticismus sit, (ut revera est) participii pro subiunctivo vel imperativo? Ita enim prorsus Epictetus Sent. 52, p. 116 ed. Rel. ubi, cum nihil praecedat, quo referatur, sic incipit novam sententiam: Τοὺς δυσχερεῖς δὲ φιλοῦσθους εἰς μέσον ἀγόντες, οἷς οὐ δοκεῖ κατὰ φύσιν ἡδονὴ εἶναι &c. quod ibi recte convertitur: Molestos autem philosophos in medium producamus &c. quae legens videbis, non etiam sequi verbum, quo nominativus particip. referatur. Sic σφύγγοντες pro σφύγγεσθαι & simil. crebro Aret. Cappad. Vid. eius Syntaxi editioni Boerhavii subiunctam, p. 359 a. Quamquam genitiv. participii pro tertia imperativi frequentius occurrit, de quo supra ad Iov. Trag. c. 12. Adde Maitt. de Dialect. p. 66 & 79, ubi etiam nominativum partic. cum ὥς, ex Sophocl. Oed. Tyr. 551, εἶδ' ὥς ποιήσαν, pro ποιήσεις. Et ex Xen. p. 437, οἱ προδιδόντες, prodiderunt. Multos alios lusus in participiis afferre liceret, si tempus fineret; sed Luciani hoc aequè ac Epicteti revera pro imperativo & subi. exponi possunt simpliciore multo ellipsi, quam si χάρισαιτε ἂν suppleas, verbum εἰμὶ tantum intelligendo, ut λέγοντες sit λέγοντες ἔστε. Veluti Phavorinus, notante Maittaire, p. 66, ἀγγελλόντας exponit ἔσττας ἀγγέλλοντες. Cumque genit. partic. pro tertia imperativi occurrat frequentissime, quid miramur, si & nominativus pro secunda eiusdem ponatur interdum? Particip. pro infinitivo rariore etiam structura Thucyd. I, 121 f. ἡμεῖς δ' ἐπὶ τῷ τιμωρούμενοι τοὺς ἐχθροὺς, quod Scholiast. notat pro τιμωρήσασθαι positum. Nam alias praemisso verbo alterum in participio poni nullies, id hic non agimus, quia tum alia est ratio. REITZ.

ead. l. 12. Ἀγαλματοποιόν) Vid. Ienſ. De Iove Olympio ſupra paſſim dictum eſt. SOLAN.

ead. l. 14. Προϊſται) A futuro Aeolico προῖ, προῖſμαι, προῖσαι, προῖſται, προῖſται. An ab οῖſται, οῖſτὸς, miſſile? Placet. Τὸ ὤ, ἵμῃ triplex videtur: ὤ, ὤω, οῖω. Ab ὤω, ὤκα, ὤκα, ἀφῶκα &c. GUYET.

Pag. 104. l. 3. Δίονι — φιλοſόφῳ) Dion Alexandrinus natione, praecipuam in philoſophia laudem eſt conſecutus. Suid. Philoſtr. & Syn. de laude calvitii. Lucian. in Peregrino. COGN. Vide Cogn. Not. & Mer. c. 17. Perleſta Platonis epiſtola ſeptima, facile, credo, mecum ſenties, *Dionyſium* hic, non *Dionem*, a Luciano ſcriptum fuiſſe. SOLAN.

ead. l. 14. Ὅπως οἶομαι) Vett. Codd. inſpiciendi. GUYET. Nihil varietatis invenio, nec deſidero. Si cum Obſop. male veritas, *ut arbitror fore*, καὶ abeſſe poſſit; (eſt ſaepe πλεονάζει, v. infra cap. 28.) At ſi cum Bened. verius, *etiam quod ſentio, dicam*, neque abundabit καὶ, neque in ὅπως quidquam vitii latet, pro quo forſan ὥς quaefivit Guyetus. Sed vid. de ὅπως, infra c. 9 & 32. Et notam Solani ad Tim. § 48. REITZ.

ead. l. 15. Οὐδὲν) Ita Fr. ſola. Reliquae omnes οὐθέν. Fl. cum ſequentibus iungit, omiſſis Τυχ. & Παρ. SOLAN. Primo illud admonendi ſumus, vocabulum οὐθέν, Attica ratione abundare. Deinde in perſonis nihil mutaverim, cum bene omnia ſic cohaereant. Sed illud *ſὶ καὶ*, quod ſolum obſcuritatem difficultatemque huic loco obieciſſe videtur, non concoquo, & dediſſe Lucianum arbitror *ſὶ πὲ*, quod etiam interpretatione expreſſi. *Dic modo, ut poteſ.* Parum referet ad verum ea in re cognoscendum, ſive paratus ſis, ſive minus. GESN. Non valde repugnaſſe Solano οὐδὲν reſcribenti, quia vix aliter ſolet Noſter: alioqui perinde eſſe, nescio num operae fuerit probare. Sed quia Phryn. p. 76 negat, οὐθεὶς recte dici pro οὐδεὶς, alii-que οὐθεὶς Aeolicum eſſe aiunt, nonnullos auſt. ſubiungam, in quibus οὐθέν, μηθέν & οὐθεὶς invenio, qui tamen Attica magis, quam Aeolica, dialecto ſcripſere. Οὐθέν bis apud Dion. Hal. VII, p. m. 472, 16, atque alibi paſſim. Οὐθεὶς Diod. Sic. II, c. 19, v. 36. Οὐθέν idem III, c. 57, v. 65. Μηθέν Ariſtot. I Pol. c. 8, *ſὶ οὖν ἡ φύſις μηθέν, μήτε ἀτελεὶς ποιεῖ*. Quamquam ibid. c. 4, οὐδὲν *ἀν ἔδει*. Sed eod. lib. c. 11 poſt med. *ἄτ' οὐθενὸς ἐπιβάλλοντοſ* c. 12, *ſκυτοτόμος δ' οὐθεὶς, οὐδ' ἐ τῶν ἄλλων τεχνιτῶν*. At οὐδὲν rurſum L. 2, c. 3, & μηθέν ibid. med. Item de Coelo L. I, c. 5 med. *διαφέρει δὲ γε οὐδὲν*, & ſic perpetuo in hac phraſi aliquoties repetita c. 6, & in Analyſ. quoque ſae-

pe occurrente. Ita ut hinc quaedam videatur differentia intercedere inter οὐδὲν & οὐθὲν, quam tamen nimiam faciunt commentt. ad Phrynich. quos vide. Vix enim alia est, quam quod prius ex οὐδὲ ἐν, alterum ex οὐτε ἐν sit conflatum, nam & οὐδὲ εἰς, ad maiorem forsan emphasin, scribi qui nescit, adeat Mollum ad Long. Paft. p. notarum 52. Sed sufficit hic ostendisse, Atticis scriptoribus utrumque adhiberi. Sic μὴθὲς rursum Diod. Sic. I, c. 22 pr. & IV, c. 44 pr. οὐθὲς καλύσει, & saepe alibi. Epict. Man. c. 29. Ibid. c. 36 f. ὅρος οὐθὲς ἐστίν. Lenius Scholiast. Aristoph. quem indicat Maittair. de Dial. p. 2, οὐδὲς elegantius esse, quam οὐθὲς. Unum οὐθὲς affert hic ex Gen. XXXI, 44, cui itaque superiora illa addi poterunt, item duo triave alia, quae Hoeschel. ad Phryn. l. c. ex LXX, & Athen. profert. REITZ.

ead. l. 16. ΤΥΧ.) Tychiadis personam quidam loquentem inducunt usque ad verbum ἐπίστασαι. Aliter tamen omnes editiones, aliter interpretes. BOURD.

ibid. Εἰ καὶ σμικρὰ δὲ ἀληθὴ δὲ οὐδὲν διοίσει) Ita hunc locum refigimus, partim auctoritatem secuti Fl. ed. & P. nomina personarum hic in editis addita omittentium, partim ex coniectura. In impressis enim legebatur, οὐδὲν. ΤΥΧ. Εἰ καὶ σμικρὰ δὲ τοῖς ἀληθέσι διοίσει. ΠΑΡ. In P. vero, οὐδὲν εἰ καὶ σμικρὰ δέοι, ἀληθὴ δὲ οὐ διοίσει. SOLAN. Mss. Regg. 2954. & 3011. εἰ καὶ σμικρὰ δέ τοι ἀληθὴ δὲ διοίσει. Unde cl. Bel. de Ball. coniecit legendum: εἰ καὶ σμικρὰ δ' εἶποις, ἀληθὴ δὲ διοίσει, quand tu dirois peu de chose, la vérité de tes raisons l'emportera toujours.

ibid. Τοῖς ἀληθέσι διοίσει) Εἰρωνικῶς dictum. GUYET.

Pag. 105. l. 4. Μετέχοιμεν αὐτῆς) Qui legerit ea, quae mox sequuntur, εἰ δὲ μετέχοι τούτων πάντων ἡ παραστικὴ κ. τ. λ. ille facilius assentietur forte nobis, cum dicimus, legendum esse μετέχοιεν. Quod verbum in μετέχοιμεν mutarunt, qui illud conformare verbo ἐπακολουθήσαμεν vellent. Equidem certam puto hanc emendationem. GERN.

ead. l. 5. Ὡς ἐπίστασαι) Mallem εἰ ἐπίστασαι. SOLAN. Negaverat supra Parasitus, se philosophiae peritum esse. Itaque illud ei hoc loco Tychiades, & frustra ab eo expectari definitionem indicat. Itaque ut ironia lectori esset manifestior, videlicet in versione adieci. GERN.

ead. l. 8. Τέχνη ἐστίν) In Parasito definitio artis habetur: τέχνη ἐστὶν συστηματικὴ κατὰ λόγον συγγεγενησμένων πρὸς τι τέλος εὐχρηστον τῶν ἐν τῷ βίῳ. Sic scribe partim ex ed. Flor. partim ex Mss. Interpretes verterunt, Ars est, quae constat ex

perceptionibus consentientibus & coexercitatis ad finem vitae utilem. Ubi est in Graeco *consentientes*? Dein quid Latinis sint *coexercitatae*, nemo dixerit. Verte: *Ars est corpus perceptionum, quae exercitae sunt ad quendam utilem vitae finem.* Sic contra ἀσκήματα καταλήψεις sunt perceptiones, quae non exercentur, aut non fuerunt exercitae. Vide mox c. 6, ubi hanc explicat definitionem. GRAEV.

ead. l. 9. Ἐγκαταλήψεις) Quidam ἐκ καταλήψεων, ut postea. BOURD. Ἐκ καταλήψεων) Ut Fl. ed. & S. c. 6 & 8. In reliquis enim ἔγκαταλήψεων ē — uti & in P. & C. Vid. Quintil. II, 17, p. 116, l. SOLAN. Ἐκ καταλήψεων συγγυμνασμάτων) Sic legenda videtur nobilissima artis definitio hic & apud Sextum Empiricum, apud quem quoties occurrit, docuit Fabricius ad Pyrrh. Hyp. 3, 188. Si quis inspicere velit loca omnia, ad quae ab illa Fabriciana animadversione deducitur, inveniet, nusquam alio, quam secundo casu, & ubi separari non possit, legi ἔγκαταλήψεων vel ἔγκαταλήψεως in plerisque locis esse alios Codices, qui habeant ἐκκαταλήψεων, vel, ut Noster mox sine ulla, quod norim, varietate, ἐκ καταλήψεως. Donec igitur afferatur ex bono libro casus alius, v. g. ἔγκαταλήψεις, vel similis; licebit nobis suspicari, librariis deberi, dictata exipientibus praesertim, illud ἔγκαταλήψεων quod in pronuntiatione veteri vix differre ab illo altero, satis constat. De usu vocis κατάληψις in artis definitione add. Spanhem. & Kusterus ad Aristoph. Nep. 317. Interpretatio, quam damus, est Quintiliani II, 17, 41, nisi quod *perceptiones* hic admisi pro *praereceptionibus*, quae libros Fabii obsederant, & quas ei reliquisse fere poenitet. Sed malebam nempe in eam partem peccare, quae cautior est. Vox σύστημα explicatur a Fabio, quod *consentientes* sunt perceptiones; e quibus ars constat. Si uno nomine utendum sit, *compages* forte commodius fuerit, quod proinde mox adhibebimus, it. *corpus*. GESN. Mox pr. c. 6, ἐκ καταλήψεως, non ἔγκατ. quare & hic ita restitui. In marg. A. 1. W. additum etiam erat, *legendum ἐκ καταλήψεων* vid. *Commentarium Hermogenis* fol. 2, ubi per definitio explicatur. Sed addamus, quae L. Bos Obs. Gr. p. 77 contra Graevium notavit: *Carpit Graevius versionem Latinam, — at interpres videtur mihi vulgarem hanc artis definitionem expressisse e Quintiliano, qui utrumque vocabulum, consentientes, & coexercitatae, habet in Instit. Orat. L. II, c. 18, (leg. c. 17.) sive ille, inquit, ab omnibus fere approbatus finis observatur, artem constare ex perceptionibus consentientibus & coexercitis ad finem utilem vi-*

tae; ubi in marg. ed. Basil. notatur, hoc Graece ita dici: τέχνη ἐστὶ σύστημα ἐγκαταλήψεων ἐγγεγυμνασμένων (alii ἐκ καταλήψεων συγγεγυμνασμένων) πρὸς τι τέλος εὐχρηστον τῶν ἐν τῷ βίῳ. Ceterum hanc artis definitionem habet etiam Artemidorus Onir. IV, 3, & Schol. Aristoph. ad Nubes, p. 143. REITZ.

Pag. 106. l. 1. Αἱ ποτηραὶ χύτραι) Ut aerea vasa tinnitu dignoscuntur, ita homines ex sermone. Huc allusit Pers. Sat. III: — *sonat vitium percussa maligne, Respondet viridi non coctae fidelia limo.* Et rursus in Sat. V: — *pulsu dignoscere cautus Qui solidum crepet & piceae tectoria linguae.* COGN.

ead. l. 2. Μὴ σαθρὸν) Casaub. ad illud Persii *sonat vitium*, legi vult *σαθρὸν*. BOURD. Σαθρὸν) Plut. L. II, p. 64. (ed. Xyl. Gr. L.) KUSTER. Casauboni emendationem secuti sumus, *σαθρὸν* legentis pro *σαθρὸν*. Locus est Platonis huic simillimus in Theaet. p. 83 B. *σκεπτέον — διακρούοντα εἴτε ὑγιᾶς εἴτε σαθρὸν φθίγγεται.* SOLAN. Cum *σαθρὸν* sit apud Platonem & Plutarchum in eadem similitudine; suspicatur, si recte intelligo, Casaubonus ad Persii Sat. 3, 21, etiam hic legendum esse *σαθρὸν*. Quam frequens sit Luciano huius nominis usus, ostendit iam Kusterus ad Aristoph. Plut. 814, quibus addi potest ex Encom. Demosth. pag. 694 extr. Graev. τὸ τοῦ νοσοῦντος *σαθρὸν*, *pars affecta* &c. Praestat forte, quod facit Kusterus in Aristophane, etiam hic *ἐπέχειν*, cum *σαθρὸν* significatione in tantum conveniat, ut quae sunt *σαθρὰ*, etiam *σαθρὰ* dici queant. De negatione, quae hic abundat, iam dixit Schol. GESN.

ead. l. 4. Ἐκ καταλήψεων) Ut supra, nisi quod hic *Ἐκ καταλήψεων*. P. etiam *ἐγκ.* —. SOLAN.

ead. l. 6. Ὅτι) Sic P. & L. recte. In impr. οὕτω. SOLAN.

ibid. Μεταγνοίη) Sic S. & A. quibuscum consentit Mf. Reg. 2954. Vulg. *μεταγνοίη*, male.

ead. l. 7. Ἀργυροκόπος) Ἀργυροκόπος vulgo mensor & mensarius a Graecis κολλυβιστής, nummularius & trapezita. COGN.

ibid. Εἴπερ ἐπίστατο διαγινώσκειν) Ἦπερ ἔ. d. MARCIL. Non male. Et sic priscus interpr. *artem — qua norint*, fecerat. Sed vulgatum stare potest. REITZ.

ead. l. 9. Κιβδύλους) Quod simplex non est, neque sincerum, id vulgato verbi Graeci *κίβδηλον* vocant, hinc ducto vocabulo, quod aliud prae se ferant, aliud tegant, *παρὰ τὸ κεύθειν ἢ δῶλον*, vel quod Athenienses ob summum in Chios odium, si cui male vellent, huius nomen nomismati solent inscribere,

addita litera, iſſque in terram abiectis dira imprecari. Παρὰ τὸ πρὸς Χίους βδελύττειν. Sed proprie nummum ſubaeratum κίβδηλον appellant, & κίβδηλιν corruptelam. COGN.

ead. l. 10. Καὶ ταῦτα, ὥς περ τῶν νομ.) Καὶ ταῦτα οὐχ ὥς περ. Patet oraculo Euripidis ſequentē, & poſt illa, verbis Luciani pag. ſequentē. MARCIL. Οὐχ ὥς περ) Marcilii coniecturam ſecutus ſum. SOLAN. Ὡς περ τῶν νομισμάτων) Οὐχ ὥς περ, quod Marcil. volebat, Solanus iam receperat in textum, ſine auctoritate. Ego, quantumvis feſtinem, non tamen ita prae-
propere οὐχ invitis Codd. intrudo; quia negatio ex ſequenti μὴ poteſt intelligi ἀπὸ τοῦ κοινοῦ. (Sed quia mox etiam μὴ non aderat in *l.* aliſque, minus errarunt, qui οὐχ hic inferi cupiebant.) Huc enim redit Paraſiti argumentatio. Arte quadam indigent nummularii in nummis dignoſcendis, eadem & nos in hominibus explorandis, quia mores non illico in oculos incurrunt, ut nummi adulterini, (ſcil. etiam ſe habent) i. e. quod non primo adſpectu deteguntur. Conſtrue itaque: τῶν ἀνδρῶν μὴ φανερῶν εὐθὺς ὄντων, ὥς περ τῶν νομισμάτων μὴ φανερῶν εὐθὺς ὄντων. Per multa ſunt eiufmodi locutionis exempla. Sed inſigne reticentiae τοῦ οὐ vel μὴ teſtimonium eſt ap. Eurip. Androm. v. 80: Γέρον ἐκεῖνος, ὥς τε σ' ὠφελεῖν παρὼν, ſenex eſt ille, ita ut nequaquam te iuvare queat; ſive, ſenior eſt, quam ut &c. Apud Hippocr. S. I, aph. 13, μάλιστα negative exponendum, ex alterius membri negatione, quando ait: Γέροντες εὐφρατάτα νηſτεῖν φέρουσι, δεύτερον οἱ καθεσθῆκότες, ἥ καὶ σταμνιάκια, πάντων δὲ μάλιστα παιδία, i. e. minime omnium pueri ieiunium ſerunt. Ex Latinis ſimilia dedi in *Ambigua*, Tit. *Negandi formul.* ſup. Alia quaedam, ſi non prorsus ſimilia, propinqua tamen, dedit L. Bos de Ellipſ. p. 331 — 2. REITZ.

ead. l. 11. Μὴ φανερῶν) Ex Angl. Cod. negationem, quae ubique aberat, addidimus. BOURD.

ead. l. 12. Εὐριπίδης) Locus integer ita habet: Ὁ Ζεῦ, τί δὴ χρυσοῦ μὴν, & κίβδηλος ἔ, Τεκμήρι' ἀνθρώποις ὅτι πάσας σαφῆ &c. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀνδρῶν &c.) Eurip. Med. 518. SOLAN.

Pag. 107. *l. 2.* Λόγους λέγειν) Sic ſupra Gall. cap. 3, παροδοξότατος λόγον — λέγειν. Et Herod. c. 3, λόγους ἐλεγε. Arr. Exp. Al. I, p. 54, λέγουσιν ὑπὲρ αὐτῶν τίνος λόγον. Alias eiufmodi repetitiones abunde iam vidimus. Cumque ad Gall. c. 6 promiſerim talia me deinde ſilentio praeteriturum, addam tantum, quod ibi omiſi, mirandum eſſe, qui in Evang. Matth. XI, 10, ἐχάρουν χαρὰν, quod Marc. IV, 40, iterum oc-

currit, ut minus Graecum fuerit reprehensum. Quod multis tuetur Eckhard. in Observ. ex Aristoph. Plut. p. 2. REITZ.

ead. l. 8. Παντὸς ἀπῆλθε) Ἀνδρὰ πάντος, i. e. perpetuo, ubique, quaesivit Solanus? nam *per omnia* dederat etiam Obsop. Non opus erit, si πάντος cum Gesnero nostro mascul. gen. accipias, pro πάντος ἀνθρώπου. Non displiceret tamen πάντος, si alicubi inveniretur. At πάντος μάλλον neutro gen. ante omnia conversum in Ael. V, 13 pr. ubi ait: Ἀθηναῖοι — ἐπιτιθέσθαι πρὸς τὰς μεταβολὰς πάντος μάλλον. Sed & possis ante omnes reddere, etsi pluralis praecedat. Ita enim & Dion. Hal. Ant. X, p. m. 642, 30, τοὺς πολέμιους — οὓς πάντες μάλιστα ἐφοβούντο, quos ante omnes alios timebant. Sed eodem reddit, quos magis timebant, quam quidvis. Nam neutr. generis centō est ap. eund. X, 681, 31, δὲ πάντες μάλιστα ἐβούλοντο, quia τὸ δὲ ibi praemissum erat. Generaliter autem excellentiam significat; neque credo, semper disquiri debere, quo genere accipiendum sit. Et περὶ τοῦ πάντος, de summa rerum, neutr. est apud Herodian. IV, 4, 14. Περὶ πάντος ποιεῖν, plurimi facere; Lexicogr. iam notarunt. Quare nihil hic muto. REITZ.

ead. l. 11. Πλάττωσαι) In quibusdam πράττωσαι. BOURD.

ead. l. 15. Πλάτωνος) Haec Platonis sententia exstat in Dialogo, qui inscribitur Gorgias sive Rhetor. COGN. Locus non in Gorg. exstat, sed in Theaet. p. ed. Basf. 83 A. SOLAN.

Pag. 108. l. 7. Εἶν) Legendum videtur εἶν. GUYET. Non male. Sed si ad Parasitum ipsum referas, non tanta mutandi necessitas. Ad καταλήψεις certe singularem referre nolim. Licet enim femin. plur. etiam (sed rarius) invenias cum sing. verbi, cuius exempla quaedam dedit frater optimus G. O. Reitz. in Belg. Graeciss. p. 357 + 8, tamen Lucianus non ita solet. Sed quid tum dicimus de ἀβάλλουσιν, quod etiam sing. est? Idne quoque in pluralem mutandum: aut fatendum, tamen hic Lucian. iunxisse feminin. plur. verbo sing.? REITZ.

ibid. Ἀβάλλουσιν) Ἀπολλύουσιν. GUYET. Bene, si εἶν semel receperis; nam tum & hoc mutandum erit. Priorem difficultatem avertit Gesnerus, εἶν ad Parasitum referendo; at ἀβάλλουσιν tamen *perdunt* convertit, pluralem edendum esse forsitan innuens. Velim igitur, etsi εἶν retineo, minima accentus mutatione ἀπολλύουσιν legere: nihil tamen mutavi; si forte & alia femin. apud Nostrum ita constructa reperiantur. REITZ.

ead. l. 10. Μὴ καὶ μωρίας) Τὸ μὴ delendum videtur. GUYET. Non delendum, si interrogandi signum addas, quod adest in P. in alijs non. Conf. c. 40 f. REITZ.

ead. l. 11. "Ον, οὐδὲ ζῆν &c.) Lectionem Florentinae vulgata meliorem arbitror; sed mallem tum etiam illud δν post βίῳ, quod illa cum ceteris servat, omitti, ut recte notat marg. A. & W. quo sententia parasitica sit, οὐδὲν εὐχρηστότερον εὐρίσκω ἐν τῷ βίῳ, δν ἀνευ οὐδὲ ζῆν ἔστι. Nihil interim mutavi, quia vulgata eodem redit; sed altera est concinnior. REITZ.

Pag. 109; l. 3. Δύναμιν δὲ τινα) Nempe hic removet τὴ τεχνουσίαν, qualis est animalium solertia in victu quaerendo, struendis nidis &c. ut paulo post ἀτεχνίαν. Vulgavit Fabricius ad Sexti Empir. adv. Gram. I, 75, locum egregium & Scholiis ineditis ad Dionysium Thracem, ubi occasione eiusdem definitionis artis explicantur & ab ea distinguuntur τεχνουσίαι, ἡμισέχνη, μικροτεχνία, κ. τ. λ. &c tandem etiam ἀτεχνία. GESN.

ead. l. 10. Δυνήσεται σώζειν) Consequentia orationis & nexus haud dubio postulant secundam personam, quam cum Ionica scilicet antiqua ratione positam inveniret librarius, δυνήσεται, imperitia quadam immutasse videtur in δυνήσεται. Vidit hoc etiam primus interpretes Vinc. Obsopoeus, a quo discessum non oportuit. Non metuo, ne quis Graece doctus obiciat pronomen ἑαυτὸν. Hoc enim aequae secundae personae ac tertiae iungi posse, translatitium est. GESN. Δυνήσεται σώζειν ἑαυτὸν) Cum δυνήσεται antea editum legerem, coniciebam; legendum δυνήσῃ vel δυνήσαιο, ut fiat secundae personae, & praemissae interrogationi, *an tu evasurus sis?* respondeat. Immo sic legi voluisse Obsopoeum crederem, qui vulgata servata tamen dedit, *te ipse servare potuisses*; nisi ex aliis eius erratis viderem, nihil certi inde conficere licere. Sed quia Gesnerus τ tantum delebat, ut δυνήσεται legas, idque facillimum & optimum, (nisi forte nimis Ionicum fuerit,) lubens meliori cessi, & quia necessitas exigit, vulgatam reieci, quae plane absurda erat. Restat tamen, ut ἑαυτὸν, quod tertiae personae est, iam etiam in σαυτὸν mutet, qui volet, quia etiam proxime praemisit Noster οὐ σεαυτῷ. Sed per me non erit necessarium; quia ἑαυτὸν est omnis personae. Pro ἑμαυτὸν id assertum vid. ad Afin. cap. 13; pro σεαυτὸν in Apolog. pro Merc. c. 2 pr. ταῦτα μὲν πρὸς ἑαυτὸν — λέλεκται σοι, nisi credas propter stigma sequens dubiam esse lectionem. Vid. igitur apertius pro secund. pers. positum in Ep. ad Galat. V, 14, ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου ὡς ἑαυτὸν. Evang. Matth. XXVI, 11, πάντοτε γὰρ τοὺς πτωχοὺς ἔχετε μεθ' ἑαυτῶν 2 Corinth. X, 12, &c passim. Epict. Man. pag. 58 f. Ael. I, 34 med. τοιμήσεις τοῖς

ὀφθαλμοῖς αὐτοῦ — ὑπομῖναι; hinc in Glossar. vetere in Biblioth. Coisl. pag. 233, ἑαυτοὺς ἀντὶ τοῦ ἀλλήλους οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν. Sed quid multa? Lucianum sic saepe habere, bene proficitur Sol. ad Apol. l. d. Et patebit ex Indice. REITZ.

Pag. 110. l. 6. Τοιοῦτον) Pleonasmus, qualis ille Pausan. p. 22, ἐς δὲ τὸν ναὸν, ὃν Παρθενῶνα ὀνομάζουσιν, ἐς τοῦτον ἐσιούσι, quem cum aliis simil. affert Maitt. de Dialect. p. 75. Addo Diod. Sic. V, c. 7 post med. τῷ δὲ Λεπαρῷ τῆς Ἰταλίας ἐπιβυμῶντι, συγκρατεσκέυσεν αὐτῷ τοὺς — τόπους. REITZ.

ead. l. 11. Ἄλλ' ἐκείνο) Intellige, ὅρα, ποίησον. GUYET.

ibid. Ὅπως) Sic Noster passim. Vid. Τιμ. cap. 28. (sed quia alia divisio ibi instituta iam est, § 48.) SOLAN.

ead. l. 13. Σὺ λέγων) Pro λέγεις, ἢ λέγων εἰ. Vide ad cap. 2. REITZ.

ead. l. 15. Λεκτέον) Λεκτέων. MARCIL. Λεκτέων) Additum oportuit καὶ πρακτέων. SOLAN. Quod Marcil. voluit, id iam erat in P. S. A. I. Fl. &c. Aliis igitur edd. usus fuit. REITZ.

Pag. 111. l. 8. Οὐ γὰρ) Versus Homerici erant corruptissimi. BOURD. Inspecto Homeri loco, (qui est Odysl. I, 5.) quantum hic turbaverint aut ipse Lucianus, aut librarii, apparebit. Οὐ γὰρ ἔγωγε τι φημι τέλος χαριέστερον εἶναι ἢ ὅταν εὐφροσύνη μὲν ἔχη κατὰ δῆμον ἅπαντα, Δαιτυμόνες δ' ἀνὰ δόματ' ἀκούζονται ἀοιδῶν ἡμενοὶ ἐξείης· παρὰ δὲ πλήθωσι τράπεζαι Σίτου καὶ κρείων· μέθυ δ' ἐκ κρητῆρος ἀφύσσων Οἰνοχόος &c. Hunc Homeri locum respicit Basilus de legendis Graecorum libris, (Grot. ed. p. 87.) cum ait: οὐ τοίνυν ἐπαινεσόμεθα τοὺς ποιητάς, οὐ λοιδоруμένους, οὐ σκώπτοντας, οὐκ ἐρῶντας ἢ μεθύοντας μιμουμένους. οὐχ ὅταν τράπεζη πληθούσῃ καὶ οἶδαῖς ἀκειμέναις τὴν εὐδαιμονίαν ὀρίζονται. SOLAN.

ibid. Τέλος χαριέστερον ἔμμεναι) Sic se restituisset ait Bourdelotius, & sic Mf. qui addit ἄλλο, τέλος χαριέστερον ἄλλο. Sed εἶναι retinendum esse constat ex Hom. Odysl. I, v. 5, unde haec hausta sunt, unde etiam liquet, in altero mox versu legendum πλήθωσι τράπεζαι, ut & exstat in Flor. GRAEV.

ibid. Εἶναι) Hom. L. FL. V. 2. & P. In reliquis erat ἔμμεναι, prave. In P. ut & G. ἔμ — ἄλλο, quod melius, si φησὶ retineatur. SOLAN. Εἶναι legendum pro ἔμμεναι, etiam adscripsit Guyet. Item paulo post εὐφροσύνη pro vulgato εὐφροσύνην. REITZ.

ead. l. 9. Εὐφροσύνη) Corrupte hic omnes εὐφροσύνην. Ego ex Homero ipso emaculavi. SOLAN.

ibid. Ἐχει κατὰ) Ἐχει κατὰ scribendum videtur, pro κατ-

ἔχει. GUYET. Non plane opus est cum Guyeto *κατά* per anastrophien scribere; neque sic est in meis Homeri edd. Nam etſi per tmeſin pro *κατέχω* accipi queat, tamen non est anastrophe, qualis Od. Z, 107, Πασάων δ' ὑπὲρ ἥγε κάρη ἔχει, & ἔχω etiam per se interdum ſignif. *verſari, degere*, cuius exempla mox ſubiiciam; ita ut εὐφροσύνη ἔχει κατὰ δῆμον ad verbum ſit, *laetitia verſatur apud, per populum*. De ἔχη vero in ἔχει mutando non adeo repugno; cum lectio inter ἔχη & ἔχει etiam variet in Homeri libris Odyſſeae loco, quem Solanus indicavit. Ἐχω autem pro *verſor, immoror* frequens. Alciph. III, Ep. 20 pr. τρίτῃ ταύτην ἡμέραν ἔχων ἐν ἄσται. Idem I, 1, τρίτην ταύτην εἶχαν ὁ χειμῶν ἡμέραν. Long. Paſt. I, p. 24 ed. Iung. (18 Moll.) ἡ δὲ Χλὼν — ἐπὶ πολὺν μὲν χρόνον εἶχε πηγυνῶσα τὸ γάλα (male πηγυνῶσα ed. Iung.) Idem IV, 113, περὶ δῆραν εἶχε λαγῶων. Ael. XIII, 2 m. καὶ ὁ μὲν περὶ τὴν βαλχεῖαν εἶχε. Et III, 42, καὶ αἱ μὲν περὶ τοὺς ἰστούς εἶχον. Sed ἔχει κατὰ rurfus Hom. Od. Δ, 491: Οὐγκὰ μιν κατὰ γῆρας ἔχει χειράς τε πόδας τε, *ſenium eum occupat ad manus pedesque*; ubi ex traiectione ſtructuræ patet tmeſin eſſe, qua in aliis verbis etiam utitur millies millieſque; nec tamen ideo *κατά* ſcribi neceſſe, quia præpoſ. præcedit caſum ſuum. REITZ.

ead. l. 15. Τοῦτο τί μοι) Hom. Odyſſ. I, v, 11. SOLAN.

Pag. 112. l. 2. Τῶν Ἑλλήνων) In aliis Codd. τῶν ὅλων. BOURN. Ἑλλήνων) Unde hanc ſcripturam habuerit Pariſienſis editor, incertum. In L. certe reperitur; & omnino proba eſt. In plerisque impr. & ipſo P. ὅλων. In Fl. λόγων. SOLAN.

ead. l. 4. Ὅτε τὸν Φιλοκλήτην) Atqui hæc nullibi, quod quidem commeminerim, narrat Homerus. Sed vide Philoſtr. p. 703, & qui ibi in notis memoratur Hyginus fab. CII. SOLAN.

ibid. Φιλοκλήτην) Eſt apud Philoſtr. in Heroic. & Homer. in catalogo navium. COGN.

ead. l. 6. Ἑλληνας — κατέσχευ) Hom. II, A: Τὸν δ' ἀγανοῖς ἐπέσσειν ἱρητύσασκε παραστάς, COGN. Verſus, quem Cognatus profert, eſt in II, B, 189. Et nihil huc facit. Melius conveniret verſ. eiufd. B, 165, ubi de Græcorum fuga cohibenda fermo eſt. Sed neque hoc magni eſt momenti. REITZ.

ead. l. 7. Ἐαυτὸν μαστιγώσας) Hom. Od. Δ, 244. SOLAN.

ead. l. 10. Τῇ Καλυψοῖ) Hom. Od. E, 14, & paſſim. REITZ.

ead. l. 12. Δείας) Τελείας L. SOLAN.

ead. l. 16. Οὐδὲ γὰρ οἶον τε ἀκούειν αὐτῶν, μὴ πολλάκις λεγόμενων) Verto: *ſieri enim non poteſt, ut eſs (verſus) PERCI-*

PIAMUS, si non saepius dicantur. Interpres habebat, quos nisi saepe referantur, audire non possumus. Verum τὸ ἀκούειν hic non est audire, sed intelligere & percipere. VITRING.

ibid. Ἀκούειν αὐτῶν μὴ πολλάκις λογομένων) Id est, repetiti placent. GUYET. Ἀκούειν hic intelligere est; quo sensu in N. T. usurpatur; nove. Nisi forte corruptus locus est. SOLAN. Ἀκούειν Solanus nove dictum ait, pro intelligere, ut in Novo Foedere usurpatur. Gesnerus etiam recte vertit intelligere. Obfopoeus, neque enim ad societatem AUDIRE possunt, nisi saepius repetantur: minus commode, minus vere. At ut ἀκούειν intelligendi significatu non sit antiquissimum; non tamen est adeo novum, ut singulari Novi Foederis stilo sittribuendum. Ex Galeno enim L. X id iam protulit Bud. in Comm. L. Gr. pag. 568, duobus testimoniis, quorum posterius tantum repetam. Ἀπλουν δὲ, ait, ὅταν εἶπω, ῥόδιον ἢ ἄλλο τι τῶν τοιούτων ἀκούειν σε χρεῖ. Sed ex aliis etiam defendit Pfochenius de stilo N. T. ad verba Apostoli 1 Cor. XIV, 4, ubi οὐδεὶς γὰρ ἀκούει recte vertitur, nemo enim intelligit. Sensus, quem Guyetus his verbis tribuit, etiam alia multo difficiliore structura est ap. Liban. Ep. 31, τούτων δ' οὐδεὶς, ὅστις οὐκ ἤκουσεν, ὡς ἀκούσει quod vertitur, quorum nemo orationem audivit, quin audire iterum vellet. Ad verbum autem sonabit, horum autem nemo, qui non (ita) audierit, ut auditorus. Quid si igitur ἀκούειν optandi modo legas? vel ἀκούων. REITZ.

Pag. 113. l. 1. Δαιτυμῆτες) Hom. Od. I, 7. SOLAN.

ead. l. 7. Τὸ τῆς σαρκὸς ἀόχλητον) Iens. ad Dial. Imag. posterius verbum his annumerat, quae in Lexicis non inveniuntur; (quamquam inverse ἀχλὺς edi sit passus, ut ibi vidimus.) Interim verum est, in Stephan. Scap. Bud. Poll. Suid. & Hesych. non reperiri ἀόχλητος. Utitur tamen & Alciph. IV, Ep. 55, pag. 410, plane totidem verbis scribens τὸ τῆς σαρκὸς ἀόχλητον, ubi peritissimus Bergl. & haec Luciani affert, & ipsum Epicurum in Epist. ad Menoecum apud Diog. Laert. X, Segm. 127, in simili sententia τὴν τοῦ σώματος ἀόχλησιν dicentem, & ἀνοχλήσιν Diog. Laert. II, Segm. 87. REITZ.

ead. l. 10. Ὁ δὲ Ἐπικύρειος) Ἐπικύρως forte. Sic interpres. GUYET.

Pag. 114. l. 5. Ὀδυσσεὺς ἀπὸ τῆς Σχερίας) Videtur omnino respicere Odyss. N, 79, 92. Vox σχερίας, quae in libris omnibus nostris exstat, irrepsit pro Σχερίας facili sciolorum lapsu, qui etiam ἐπὶ pro ἀπὸ dederunt. Σχερία autem, aut Σχερίη, nomen est insulae Phaeacorum, (Od. E, 34 & 35.)

unde in Ithacam tandem delatus Ulysses somno illo libero fruitur, divinitus etiam aucto. SOLAN. Magna veri similitudine sese commendat coniectura Solani: sed quod eam, indurta vulgata, iam in contextum recipi voluit, sine auctoritate librorum, id quidem praematurum esse consilium mihi videtur. Alia res foret, ubi vulgata lectio ita absurda, vel falsa, ut sine eiusmodi coniectura intelligi aut credi non queat. Cum vero & ἐπισχέδινς Homero ead. Odyss. crebro usurpetur, & veritati non adverfetur, ego nihil mutari passus sum. REITZ.

ead. l. 6. Κατὰ ταῦτα) *Illo modo, i. e. sequenti.* GUYET. Habuimus idem in Bis Accus. c. 15 med. REITZ.

ead. l. 9. Οὐχ ὅπως ἡδέως οὐ ζήσεται) Forſan quis οὐ ante ζήσεται omitti poſſe ſuſpicaretur, ut vid. ſupra Abdic. c. 18 notata. Sed ſi in eiusmodi locutionibus οὐ intelligendum relinquitur, quis negaverit ergo & recte id addi interdum, ut Tox. c. 26 pr. καὶ οὐχ ὅπως οὐκ αἰσχύνεται. REITZ.

Pag. 115. l. 5. Οὐκοῦν τῷ μὲν συγχρὰ κεκτημένης ἰσως τοῦτο παρέχει τῷ δὲ ὀλίγα καὶ μηδὲν οὐκέτι) *Proinde ei, qui multa poſſidet, hoc fortasſe praeſtat: ei vero, qui pauca, nihil amplius.* Mentem Luciani non ſatis aſſecutus eſt, qui ita reddidit. Debebat poſteriorius membrum ita reddere: *ei vero, qui pauca, & nihil, non ita, i. e. hoc non praeſtat.* VITRING.

ead. l. 6. Παρέχει) I. e. licet hoc facere. GUYET. Melius Vitringa; quare comma poſt μηδὲν, quod in P. aberat, etiam addidi, id quod Geſnerus quoque fecerat. REITZ.

ead. l. 12. Ἡ μὲν) Τὸ ſi hic deeſſe videtur. GUYET. Ei B. 2. P. & A. quod & agnoſcit L. ſed abeſt ἥ. In reliquis deeſt ei. Al. ludit iterum ad eandem fabulam Μισθ. c. 13. SOLAN.

ead. l. 13. Παρὰ τοῦτα) Forſan παρὰ τοῦτον, adſcripſerat Geſnerus. REITZ.

Pag. 116. l. 2. Τοῦ τέλους) Non attendit ad hanc vocem interpreter. Sic mox cap. 30. συμφωνίᾳ τῶν ἔργων καὶ τοῦ τέλους. Conſtituebat enim Epicurus philoſophiae ſuae ſummam ἐν τῷ τέλει. Sic Petron. Satyr. Ipſe pater veri doctus Epicurus in arte luſſit, & hoc vitam dixit habere ſoloc. Quo loci mendose faciunt, qui in ſecundo verſu reponunt luſſit pro iuſſit, ut moneo ad emendationem huius epigrammatis. BOURD.

ead. l. 4. Ἀπολογούμενος) Τῷ παρασίτῳ οὔτε μάγειρος ἐſτίτις — οὔτε ἀργύρια, ὅπερ ὦν ἀπολογούμενος ἀχέσσειν, καὶ πάντα ἔχει. At vero paraſito neque coquus eſt &c. neque pecuniae, pro quibus cauſam dicere gravetur. Sic interpreter: non bene equidem. Illi dicuntur ἀπολογείσθαι, qui ſe defendunt contra impu-

gnantem. Hic est ἀτοπον. Lege ex Ms. ὑπὲρ ὧν ἀπολλυμένων ἀχθεσθεῖν, neque pecunia, qua amissa crucietur. GRAEV. Ἀπολλυμένων) τῶν ἀπολλύμενος L. unde confirmatur Graevii emendatio. In impr. omnibus ἀπολογούμενος, insulse. Sed quid isthic loci οἰκονομος; Ego certe οἰκίας vel συνοικίας legendum esse arbitror. SOLAN.

cad. l. 6. Ἐκείνος) Ἐκείνους malim. Et Solanus Florentinam etiam ἐκείνος male habere, Iuntinae adleverat. Nam etsi singularis ad Epicurum videtur spectare, illud μένος rectius pluralem sibi oppositum habebit; quia si solus immunis est, ceteri omnes debent esse isti malo expositi, & ὧν ἐκείνους tum exponendum, intellecto denuo ἀνάγκη ἐνοχλεῖσθαι, quibus istos (Epicureos) perturbari necesse est. REITZ.

cad. l. 11. Πάσης γὰρ τέχνης) Πάσαις γὰρ τέχναις legendum videtur. GUYET. Haud male quidem Guyeri coniectura habet. At cum non desint exempla genitivi, ubi dativus usitatus locum haberet, nihil muto. Diod. Sic. L. II, c. 28 m. αὐτοῦ κατέγνω θάνατον, ubi & αὐτῷ dicere potuisset. Idem IV, cap. 44, τῆς θυγατρὸς καταγρῶναι θάνατον. Sic ἱερὸς τινὶ etiam usitatum cum genitivo. Noster supra Gall. c. 28, οὐπὲρ ἱερὸς εἰμι. Aesop. F. 2, τούτου ἱερὸς εἶναι λέγεται. Evang. Ioan. XIX, 36, ὁστούν οὐ συντριβήσεται αὐτοῦ. Quo loco itidem αὐτῷ idem foret; etsi in loco parallelo Exod. XII, 10, de re eadem legatur ἀπ' αὐτοῦ. Construe igitur hic ἀνάγκη πάσης τέχνης. Ita ex Cic. I in Verr. 18, insula Deorum sacra, pro Dīs, affert Ienius in Lectt. Luc. p. 285; addiditque deinde Iustin. XVIII, 7, decimas Herculis ferre. Et XI, 5, duodecim aras Deorum statuit. Alia huius generis dedit Wopkens in Animadv. ad Avian. infertis Obf. Miscell. Britann. mens. Aug. 1736, pag. 210. REITZ.

cad. l. 15. Ἀπῆλθε κλαίων, ὥσπερ τινὰς ἀπὸ τῶν διδασκάλων) Sic recte Ms. vulgo ἐκ τῶν διδασκάλων. GRAEV. Τίς γὰρ ἀπὸ δείπνου ποτὲ ἀπῆλθε κλαίων, ὥσπερ τινὰς ἐκ τῶν διδασκάλων ὁρῶμεν; Ms. Graevii ἀπὸ τῶν διδασκάλων. At vulgata lectio videtur multo aptior & elegantior, ut sit ellipsis loci alicuius, ubi διατρίβουσιν οἱ διδάσκαλοι, puta, σχολῆς vel διδασκαλείου, ut mox sequitur. Praecipue ubi de scholis ac auditoriis loquuntur, Graeci amant hanc ellipticōs loquendi formam. Sic ἐς διδασκάλου Noster in Hermotimo c. 82 f. εἰς μουσικοῦ φοιτᾶν, in Amoribus c. 64 f. Ἐς Πλάτωνος iterum in Hermotimo, & passim. Adde, quae ad Tom. I notavimus. IENS. Ἀπὸ τῶν διδασκάλων praeter Ms. Gr. ed. Ven. Reliqui

vero libri ἐκ. Sed B. 2. pro διδασκάλων, διδασκαλείων hic habet, prave. SOLAN. Non quidem improbo vulgatum, quod Ienf. defendit, ἐκ pro ἀπὸ, & vel servassem, si tanti esset. Sed consentienti Solano ac Graevio in ἀπὸ aequo bono, aequo testibus suis firmato, hoc facile dedi, ut reciperem. Et si me tertium testem his adiungere licet, ἀπὸ cum illis magis probō; quia ἐκ τινὸς ἔρχεσθαι, quando οἶκος intelligitur, amat sine articulo poni, ut Aristoph. Plut. 84, ἐκ Πατροκλέους γὰρ ἔρχομαι, & simil. quae cum praepos. ἐς iuncta, ipse attulit Ienfius. REITZ.

Pag. 117. l. 1. Eis διδασκαλεία φοιτῶντες) Confer Somn. sub imit. SOLAN.

ead. l. 13. Πολλή) Consulto mutavit textum Hesiodi, qui ita habet Ἔργ. 290, μακρὸς — ἐπ' αὐτήν. In P. Fl. ed. & S. αὐτοὺς, in reliquis αὐτὴ. SOLAN. Πολλή — αὐτὴ) Notarat Solanus noster solam P. quae male πολλοὶ haberet. Sed & alias sic habere vidi, ideoque in variantt. distinxi; sed melioribus parui. Interim & πολλή male forsan ab interpret. cum οἶμος coniunctum, dum reddunt *multa est via*, ad quod Fl. aliaque ansam videntur dedisse, comma post γὰρ omittentes. At cum οἶμος masculinum sit, πολλή, (si proba est lectio, & non πολλὰς poëticae pro πολὺς, rescribendum) forsan ad τέχνην referendum. Hesiod. ab Solano indicatus habet, μακρὸς δὲ καὶ ἔρθιος οἶμος ἐπ' αὐτήν. quod etsi Lucianus mutavit, malim tamen utrumque adiectivum ad viam referre, ut *longa & ardua* dicatur. Verum isthoc ipsum voluit Gesnerus aequae ac priores interpret. & ὁδὸς post πολλή intellexere, ellipsi satis per se usitata, qua tamen carere possemus, si adiectiv. ad sequens οἶμος aptemus: nam quid opus aliud *viae* vocabulum intelligi, ubi aliud *viam* inidem significans iam additur? Si differentia inter ὁδὸς & οἶμος esset tanta, ut prius *itineris spatium*, alterum *difficultatem eius* tantum indicaret, vel elegantissimam agnoscerem hic ellipsin. Αὐτὴ vero recte ad totum negotium pertinet: nam si πολλοὶ legas, scil. καρποὶ, belle quidem αὐτοὺς eodem referri videtur; sed hoc ipsum fefellit scribas, qui πολλοὶ cum dedissent, etiam αὐτοὺς refingere debuere. At falsa tum prodit sententia. REITZ. Quid si πολλή refertur ad τέχνην, & αὐτὴ ad totam phrasin τοὺς καρποὺς ἀπολαμβάνουσι; GESN.

ead. l. 14. Εὐθὺς ἀπολαύει τῆς τέχνης ἐν αὐτῷ τὸ μανθάνειν) Sic corruerunt posteriores sanum & sincerum priorum editionum, ἐν αὐτῷ τῷ μανθάνειν. Paulo post iterum τῷ degene-

ravit in τὸ (ἅμα τὸ ἀρξασθαι), ut iam vidit & monuit Graevius. IENS.

ead. l. 15. Τῷ μανθ.) Ita B. 2. & P. Reliquae τὸ, prave. SOLAN. *ibid.* Ἐν τῷ τέλει ἐστὶν) Obsolet. reddiderat, *quanticius in quaesitu est.* Haud ita male ad sensum: ludit enim in duplici sensu vocab. τέλος. REITZ.

Pag. 118. l. 2. Ἄμα τὸ ἀρξασθαι) Sine dubio quoque scribendum, ὁ δὲ παράσιτος οὐδὲς ἔχει τὴν τροφήν ἅμα τῷ ἀρξασθαι τῆς τέχνης. *At parasitus simul atque artem orsus est, victum habet.* Ἄμα τῷ ἀρξασθαι est σὺν τῷ ἀρξασθαι, vel σὺν τῇ ἀρχῇ. Edd. male. ἅμα τὸ ἀρξασθαι. GRAEV.

ead. l. 9. Μίαν δὲ ἢ δύο μόνας) Disce hinc, quanto sapientius a Iudaeis & Christianis, seu potius a Deo ipso, feriae sanctae & caste colendae imperentur. Duo autem illi apud Graecos dies festi, primus erant & septimus, de quo posteriore alibi nos. SOLAN.

ead. l. 16. Πολυποσίαις δὲ — οὐκ ἐστὶν εὐφρ. μανθ.) Prope ad synchysin accedit haec constructio, ita instituenda: εὐφραίνοντο πολυποσίαις οὐκ ἐστὶ μανθάνειν. Belle tamen se res habet: nam vel maiorem habuimus Imag. c. 4 pr. ἀλλὰ καὶ τὸν μῦθον, ὃν λέγουσιν, ἤκουσας, οἱ ἐπιχώριοι περὶ αὐτῆς. Mollior, non tamen priori absimilis verborum traiectio est ap. Callim. Hymn. I, v. 10, Ἐν δὲ σε Φαῖρρασίη Πείη τέλει. Long. Past. III, pag. 110, ἐπὶ γὰρ μοι χηνῶν τῶν εἰκοστῇ ἔτα τὸν κάλλιστον ἀετὸς ἤρπασε. Adde nonnulla alia in Syntax. Arctaei, eius Oper. adiuncta pag. 359. Sed Latini, si non iisdem plane, aliis tamen συγχύσει vel frequentioribus & intricatioribus delectantur, quod praeter Sanctium & Ruygerf. ad Horat. compluribus in locis egit Th. Wopkens in Lectt. Tullian. REITZ.

Pag. 119. l. 3. Αὐτὴ δὲ αὐτὰς ἐστὶν ἀγαθὴ &c.) Non αὐτὴ, sed αὐτῇ legendum; id quod manifestum ex antithesi, quam facit Parasitus. Ostensurus nempe, Parasiticam praestare aliis artibus, aliae quidem, inquit, artes sine instrumentis nequaquam domino suo inservire queunt; neque enim fieri potest, ut quis sit tibicen sine tibiis, sedicinem agat sine hyra, equitet sine equo. Haec vero (Parasitica) ita bona est, nec artificei molesta, ut quis nihil aliud habens, ea ipsa pro instrumento uti possit. Ita quoque cap. 21 pr. scribendum, οἱ μὲν ἄλλαι τέχναι, δακνοῦσι μοι ταύτης ἐπιθυμῶν αὐτῇ δὲ οὐδεμιᾶς ἐτέρας non, ut vulgo, αὐτῇ. IENS. Αὐτῇ) Iensii emendatio. SOLAN. Sic mox recte § 19, κατὰ Σωκράτην, καὶ αὐτῇ quare nullus dubitavi, monentibus Iensio & Solano parere. REITZ.

ead. l. 9. Κατὰ Σωκράτην) Plat. Ione 145 B. C. D. SOLAN. Ut *Fl.* hic Σωκράτη, ita eadem supra *Ἀρη.* Gall. 3, atque alibi non infrequenter. Sed cum plurimae v addant hic & alibi, & perinde sit, nihil mutavi. Diog. Laërt. Σωκράτη praefert, T. I, L. 2, p. 106, 113, 114, 117 &c. Sed Ἀριστοφάνην p. 103, & T. II, p. 585 &c. Σωκράτην etiam ibid. p. 586. REITZ.

ead. l. 15. Αὐτὴ δὲ) Ut supra cap. 17 αὐτὴ in αὐτῇ mutavimus, ita & hic dixeris faciendum. Sed quia ταύτης iam proxime praecessit, non male hic αὐτὴ sequitur, ut sit, ipsa vero; nec opus credo bis haec dici. REITZ.

Pag. 120. l. 1. Τί δὲ οὐχ οἱ τὰ) Vitiosum habetur ab Rhetoribus, nimis multa monosyllaba coniungere. At statim vel sex sequuntur. Ac pluribus scriptoribus haud infrequens quinque interdum & plura monosyllaba iungere. Sic Noster mox cap. 28, καὶ μὴν καὶ τὰς μὲν, ubi plura dabo, quia ibi necessitas quaedam in haec inquirere. Aesop. Fab. 149 vel septem iungit, δυνατότερός μου εἶ. εἰ δὲ μὴ, τί σοί ἐστιν. REITZ.

ead. l. 4. Ἀλλότρια) Athen. lib. 1. In quo multa sunt huius Dialogi. BOURD.

ead. l. 6. Καὶ μὴν) Ante haec verba incipit loqui Parasitus. Aliud tamen secutus est interpres. BOURD.

Pag. 121. l. 5. Κακοπαθοῦντες) De molesto ac duro labore translatum. Ita de opere rustico Diod. Sic. IV, c. 20 f. De pugnantis Gallis Aelian. II, 28. REITZ.

ead. l. 11. Ἀνθρώπα) Ante B. omnes edd. ἀνθρώπα, corrupte. Vid. Homer. Od. I, 108. SOLAN.

Pag. 122. l. 9. Τὴν τε ῥητορικὴν, καὶ τὴν φιλοσοφίαν, ἃς διὰ γενναϊότητα) Τὴν τε ῥητορικὴν καὶ τὴν φιλοσοφίαν μεγίστας τε καὶ καλλίστας εἶναι, ἃς διὰ γ. Sic paulo ante, ὅτι γε μὴν τῶν μεγίστων καὶ καλλίστων τεχνῶν διαφέρει. MARCIL.

ead. l. 13. Ναυσικάα) Homer. Odyss. Z, 101. SOLAN.

ead. l. 16. Κατὰ τὴν ὑπόστασιν) Erat, cum hoc nomine certam & constantem rationem intelligi putarem; nec deerat, unde illam firmarem sententiam. Sed toto hoc loco, & his, quae sequuntur, diligentius iterum consideratis, apparebat mihi, sumendum esse nomen ea ipsa notione, quae solemnis quasi & propria est, quae ὑπαρξιν notat, s. eam, quam recentiores scholae existentiam dicere solent, substantiam aliquoties vocavit Fabius: nos circuitu maluimus uti ad claritatem. Vid. de hac ὑποστάσεως notione Sextus Empir. Math. VIII, 186, & ibi Fabric. GESN.

Pag. 123. l. 10. Τεκμαίρεσθαι) Unde fit, ut nihil praeteropi-
Lucian. Vol. VII. F f

nionem coniecturamque superfit. Hunc ego tandem ex obscuris hīce verbis sensum erui, qui solus mihi genuinus videtur. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀρχὴν γάρ φημι) Perperam fane in hoc scriptore versa est dictio ἀρχὴν, vel τὴν ἀρχήν. Neque enim principio, ut vertunt, nec principium, ut pag. seq. (ἀπόδειξις μεγίστη τοῦ μηδὲ τὴν ἀρχὴν εἶναι τοῦτο) notat, sed omnino, prorsus. Tanaq. quoque Fabrum male in Timone οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἑώρας αὐτοὺς vertisse primo congressu, accurate observat Gronovius ad Tom. I, pag. 1010 ed. Amst. (i. e. in Tim. circiter med.) Ad eandem dictionem, quamvis vulgatam, adhaesit quoque Polirianus, dum in Miscellaneis cap. 56 locum hunc Pausaniae in Boeoticis, de tauris apud Aethiopas, ὅτι σφίσιν ἐπ' ἄκρα τῇ ῥινί, ἐν ἑκάστῳ κέρασ καὶ ἄλλο ὑπὲρ αὐτὸ οὐ μέγα, ἐπὶ δὲ τῆς κεφαλῆς οὐδ' ἀρχὴν κέρατά ἐστιν, vertit, quoniam illis in summa nare singulis unicum cornu, tum aliud supra non magnum, verum in capite, ne initio quidem cornua. Ridiculum prorsus, οὐδ' ἀρχὴν κέρατά ἐστὶν vertere, ne initio quidem cornua sunt. Nihil aliud Pausanias, nisi simpliciter vult, tauris illis in capite omnino non fuisse cornua. IENS. Quoties hoc monebimus? De scopulo hoc interpretum vid, ad 1 Ver. Hist. c. 4. Et Hemst. ad Nigr. § 26. Et mox c. 29, μηδὲ τὴν ἀρχὴν εἶναι τοῦτο. REITZ.

ead. l. 12. Ἐπεὶ τί) Lege ἐπεὶ τοι. GUYET. Gesnerus sensum adiuvit, signum interrogandi post ποτε ponens, quod scil. faciendum, si vulgatam retineas. At non male coniecit Guyetus: quare notam interrogandi novam non adieci Graecis; sed quae in fine periodi aderat, servavi. REITZ.

Pag. 124. l. 3. Καὶ μὴν τὰς μὲν ἄλλας τέχνας, εἰ καὶ τι κατὰ ταύτας ἀσύμφωνον εἴη, καὶ παρέλθοι τις συγγνώμης ἀξιώσας, ἐπεὶ μέσαι τε δοκοῦσι, καὶ αἱ καταλήψεις αὐτῶν οὐκ εἰσὶν ἀμετάπτωτοι, προσδεκτέος ἂν εἴη) Haec sine ullo sensu sic leguntur vulgo versa: Certe in reliquis artibus, quamquam earum ratione nonnihil discreparet, & postulata venia quispiam praeterierit; si quidem mediae videntur, earumque perceptiones non sunt immutabiles, admittendus non est. Inficetis haec plenissima. In Graecis quoque non est nihil vitii. Προσδεκτέον enim, non προσδεκτέος, legendum; idque ad ἄλλας τέχνας referendum. Verto autem sic: Ac aliae quidem artes, quamvis & in iis aliquid absonum esset, idque praeteriret quis, venia dignum existimans, (quoniam & mediae videntur, & earum comprehensiones, sive intellectiones, non sunt immutabiles) admittendae forent. Id vult noster ille τῆς Πα-

πρασιτικῆς ἐγκωμιαστῆς, Alias quidem artes, velut Philosophiam, Rhetoricen, & ceteras, non esse simplices; idque facile tolerari posse: Parasiticam vero esse omnino simplicem, eandemque apud omnes gentes. Ceterum mirum quantum diversam scripturam huius loci exhibet ed. Flor. Nempe, καὶ μὴν καὶ τὰς μὲν ἄλλας τέχνας εἰ καὶ τις κατὰ ταύτας ἀσύμφωνος εἴη, καὶ παρέλθοι τὶ, συγγνώμης ἄξιός ἐστιν. ἐπεὶ μέσαι τε δοκοῦσιν καὶ αἱ καταλήψεις αὐτῶν, οὐκ εἰσὶν ἀμετάπτωτοι. Vides insignem diversitatem, praeterquam quod ultima (προσδεκτέος ἂν εἴη) plane omittuntur. Sed haud dubie foede hic corruptus fuit Codex Flor. & vulgata scriptura alias fatis sincera; sublato ex ea illo, quod modo sustulimus, mendo. IENS. Vid. Iensf. SOLAN. Καὶ μὴν καὶ τὰς μὲν) Καὶ μὴν τὰς μὲν aliae, quasi vererentur monosyllaborum nimium concursum. Et posset quidem abesse alterum καί. Sed quia καὶ μὴν καὶ millies frequentatur Nostro, ut in Quom. Hist. § 60, ibique allegatis, item Eun. 3, Demon. c. 22, 54, 56, Asin. 38, (alia de καὶ abundante ad Somn. c. 7 sunt notata) ideo etiam hic illud addi passus sum. Praeterea monosyllaborum congregatio non est impropria linguae Graecae. Conf. supra c. 21 f. ubi τί δὲ οὐχ οἱ τὰ. Ibid. c. 10 p. m. μὴν καὶ ἐν τῷ τῶν. Et passim singulis Dialogis, quinque monosyll. videre licet, quin & sex, ut in Tim. § 16, ἄν; οὐ σύ γε, ὦ Ζεῦ. Sic & Liban. Ep. 29, καὶ γὰρ καὶ τὰ μή. Idem Ep. 31, οὐ γὰρ ἦν τοῦ σοῦ. Ep. 33, δὲ τὸ μὲν τι τῆς, & passim. Nemo autem frequentius aut plures copulat, quam Aristoteles, ex quo haec tantum addo. Physf. VI, cap. 6, ἐν δὲ τῷ νῦν οὐκ. Ibid. vel octo monosyll. legas: Ἔστω γὰρ ἐν τῷ νῦν ἐκ τοῦ α εἰς τὸ β. Ac versu ult. eiusd. cap. ὥστ' ἐν ᾧ ἂν ἢ οὐκ ἂν εἴη. Xenoph. Cyr. III, sub inīt. sex etiam copulat, τέλος δὲ καὶ ὁ παῖς καὶ αἱ γυναῖκες. Ibid. p. 54 a. m. νῦν μὲν γὰρ ἐν τῇ σῇ χώρα. Octo Diod. Sic. III, c. 62, p. 231, τὸν μὲν ἐκ γῆς, τὸν δ' ἐκ τῆς ἀμπέλου. Nec a quinque abstinent Demosth. ut in Or. adv. Mid. p. m. 414 C. καὶ γὰρ εἰ μὲν ᾧ. Sed desino συλλαβίζειν. REITZ.

ibid. τὰς μὲν ἄλλας τέχνας) Nihil hic vitiosum; sed impedior constitutio, praemisso Accusativo, quem regit ἀξιώσας. Ego in interpretando hunc ordinem secutus sum: Προσδεκτέος ἂν εἴη, εἰ τις παρέλθοι συγγνώμης ἀξιώσας τὰς ἄλλας τέχνας, εἰ καὶ τι κατὰ ταύτας ἀσύμφωνον εἴη, ἐπεὶ μέσαι κ. τ. λ. GESN.

ibid. Εἰ καὶ τι — τις συγγνώμης ἀξιώσας) Quamquam earum ratione & postulata venia. Verte: quamquam nonnihil discrepet, hoc venia dignatus quispiam praetereat. GUYET.

ead. l. 4. Καὶ παρέλθοι τις συγγνώμης ἀξιώσας) Haec ex *Fl.* Solanus ita constituerat, καὶ παρέλθοι τις. συγγνώμης ἀξίως ἐστὶ &c. ac sequentia illa tria, προσδεκτέος ἂν εἴη, cum eadem deleverat, quod certe necessarium, ubi ἀξίως ἐστὶ pro ἀξιώσας receperis. Et placet quidem haec lectio; verum quia omnes ceterae in vulgata consentiunt, cuius sensus non est plane incommodus, insignem adeo mutationem facere non sum ausus. REITZ.

ibid. Tis συγγνώμης ἀξίως ἐστὶν) Ita recte *Fl.* nisi, quod prave τὶ pro *tis* habet. In reliquis pro ἀξίως ἐστὶ, ἀξιώσας prave legitur; & mox post ἀμετάπτωτοι, προσδεκτέος ἂν εἴη, quod *Fl.* non agnoscit, & nos ut supervacaneum & merum glossēma omisimus. SOLAN.

ead. l. 5. Μέσαι) Mediae. An mediocres? GUYET.

ead. l. 6. Προσδεκτέος ἂν εἴη) Haec addititia videntur: GUYET. Si haec verba retinenda sunt, non video, cur προσδεκτέος in προσδεκτέον sit mutandum, cum iungi possit praemisso *tis*. REITZ.

ead. l. 7. Ὡς ἀναγκαῖαν) Haec duo verba cur addita sint, mihi non satis liquet. SOLAN.

ead. l. 8. Μᾶλλον τῶν ὀργῶν) Vertitur, *magis convenire, quam instrumenta? Vertere, consonare magis, quam organa?* GUYET. Quid sit μᾶλλον τῶν ὀργάνων, mihi non liquet. SOLAN. Quia Solanus ait, sibi non liquere, quis horum verborum sensus sit, mihi vero haud ita difficilis videtur, paucis eum explanare tentabo. Queritur, philosophiam non esse unam nec sibi consentientem, quam tamen oporteret vel consonantio rem esse instrumentis musicis. Adeoque verba, μηδὲ σύμφωνον αὐτὴν ἑαυτῇ, μᾶλλον τῶν ὀργάνων, sonant, nec esse ipsam sibi ipsi consonam prae organis musicis, sive, plus etiam, quam instrum. musica. Ideo in verbis δὲ τις ὥς ἀναγκαῖαν, ut scribebantur, illud solum mutavi, ut δὲ τίς interrogantis more scriberem. REITZ.

Pag. 125. l. 2. Φορᾶς ἀντιδόξου) Contrariarum opinionum conflictum. GUYET. Ad verbum, *proventus* s. multitudinis, sectae; disciplinae, *diversa sentientis*. De usu simili nominis φορὰ plenissime edoceri aliquis potest, si adire lubeat Fabric. ad S. Empir. Math. VII, 49. Hic ipse Sextus egregie suppetias fert Parasito nostro, Math. II, 6 seq. ubi quanta sit dissensio circa definitionem Rhetorices, demonstrat. GESN.

ibid. Μηδὲ τὴν ἀρχὴν) *Point du tout*, i. e. nullo modo. GUYET. Recte Guyetum monere, vide ad huius Dial. c. 27, ubi Ienius idem norat. REITZ.

ead. l. 8. Μὲν τοὺςδε, ἑτέρως δὲ τοὺς δὲ παρασιτεῖν) Legendum videtur, ἄλλως τοὺς μὲν, ἑτέρως δὲ τοὺςδε παρασιτεῖν. GUYET. Illud posterius τοὺς δὲ in nostris Codd. atque edd. non invenio, sed τοὺς tantum, certe in *I. Fl. H. P. Fr. Ald. S.* Sed *B. 1.* τοὺς δὲ, quod in τοὺςδε mutandum, facile largior, idque *B. 2.* iam fecit. At cum in cett. abfit, earum lectionem servavi, ne sine necessitate τὸ δὲ conduplicetur. REITZ.

Pag. 126. l. 10. Ὡς κατὰ τίνος — αἰσχύνης) Hoc κατὰ quid sibi hic velit, non equidem assequor: intelligerem, si esset ὡς περὶ, vel ὡς δῆτα, vel simile quid. Corruptelam hic intercessisse, e scribendi compendiis ortam, vix dubito. GESN.

ibid. Κατὰ τίνος) καὶ τίνος legendum. GUYET. Probo conjecturam: nam κατὰ sensum commodum non exhibet. Interim δῆτα ex Pell. potest legi, donec certiora ex aliis Codd. doceamur. REITZ.

ead. l. 15. Ἀναγραφάντων τοὺς ἐκ. βίους) An qui singulas vitas scripserant, an vero qui omnium, quod a Diogene factum? SOLAN.

Pag. 127. l. 1. Νῦν τὸν Ἑρακλέα) De hoc Parasitico sacramento Io. Meursius. Iurabant etiam Parasiti νῦν τοὺς ἄλλας. Liban. Paraf. BOURD.

ead. l. 4. Ὡν ἐγὼ δοκῶ) Videtur leg. ὥς. GESN. Gesnerus ὥς malebat. Nihil repugno, si libri addicerent. Nam etsi construendo, τοὺς ἀρίστους, scil. αὐτῶν, ὧν ἐγὼ δοκῶ, regimen genitivi ὧν extundi potest; tamen sensus minus est commodus, quam si ὥς legas; & pristini etiam interpretes, ut ego opinor reddentes, ita legi voluisse videntur. REITZ.

ead. l. 5. Αἰσχύνης) Vid. Eik. c. 17, & hoc ipso op. c. 43, & Plut. in Vit. Aristid. & π. κόλακ. Bentleius, Diog. Laërt. II, 61, p. 48 C. D. & Suid. Septem numerantur eius Dialogi melioris notae; totidemque aut imperfecti, aut his longe inferiores. Diog. l. c. SOLAN.

ead. l. 7. Ὅπως εἰ δύναιτο) Nota phrasin. GUYET. Nihil aliud signif. quam *si modo posset*, vel *si hoc modo posset*, pro εἰ οὕτω δύναιτο. Alia de ὅπως iam alibi laudatus habet Solan. ad huius Dial. c. 9, & ad Tim. § 48. Inversa autem hic ordinaria constructio videtur, quod alii negabunt, & εἰ δύναιτο duobus commatis incluso ita construent, ὅπως γνωσθῆναι δι' αὐτῶν, εἰ δύναιτο. Sed ὅπως tum pro ὥς valebit, ut videtur etiam tacite innuisse Guyet. ad c. 3 huius Dial. unde id ei suspectum fuit, quia cum infinitivo non amat construi. Exempla ab Solano illic indicata huc non faciunt. Neque illa c. 3 & 9 plane

respondent huic loco. Hic enim relativum ὅπως pro demonstrativo οὕτως positum est, quasi dixeris, *si quo modo possit*, pro *si hoc modo possit*. Haud aliter, quam relativum ὅς saepe accipitur pro οὗτος, non solum in formula ἥδ' ὅς pro ἔφη οὗτος, quam habuimus Alex. c. 43, Lexiph. c. 2, 4, & singulis fere seqq. Sed & alibi, ut Aesop. Fab. 91, καὶ ὅς ὑποτυχὼν εἶπεν. Item Fab. 101, αἱ περιστέραί — ἐξήλασαν (κολοῖν) παίουςαι. Καὶ ὅς ἀποτυχὼν τῆς ἐνταῦθα τροφῆς ἐπαῆκε πρὸς τοὺς κολοῖους πάλιν. At ὅπως sic usurpari minus frequenter observavi: est tamen haud absumile illud Herodianum III, 5, 9, ἔδωκε δὲ αὐτοῖς καὶ δηλητήρια φάρμακα ὅπως τινὰς πείσαι δυνήσκειν &c. i. e. *si hoc modo nonnullis persuadere possent*, vel *quibus eum, si possent, aggredierentur*; ubi Steph. quoque malit legi εἰ-πως, quia alterum ei minus usitatum videbatur. Ego utrumque servarem, quia nihil contra analogiam peccat; licet exempla sint aliquanto rariora: nam cum ex ὡς πῶς conflatum dicatur; & hic recte interpretabimur, *si qua*, vel, *si quodammodo possit*, ac tum idem erit ὅπως εἰ, quod εἴπως. REITZ.

ead. l. 9. Ἡδδοκιμηκέναι) Sic omnino scribendum, non ut in omnibus impr. est εὐδ —. SOLAN. Εὐδοκιμηκέναι) Admississem augmentum ἠδδοκ. quod adeo necessarium clamat Solanus noster, si alicubi invenissem; sed ne Iungermanni Manibus δοκησίσοφος videar, nihil mutavi; & cum mox § seq. rursus εὐδοκίμει, consentientibus vert. edd. habeamus, (quod similiter in ἠδδοκίμει mutatum voluit) atque alibi apud Nostrum diphthongus εὐ maneat immutabilis, praeferat abstinere manum. Habuimus idem supra Alex. c. 32, Amor. c. 33, pro Imag. c. 19 f. atque alibi. REITZ.

ead. l. 12. Ἀρίστιππος) Genere Cyrenaicus, maxime voluptarius fuit, canis regius a Diogene nominatus, quod affertur Dionysio. Ad hunc Stratonem, vel, ut alii Platonem, dixisse tradunt, Tibi soli & chlamydem, & vestem reiculam ferre datum est. Leg. Diog. Laërt. L. 2. Horat. Ep. L. I. COGN.

ead. l. 17. Αὐτὸς εὐδοκιμεῖ) Hic τὸ μάλιστα desiderari videtur. GUYET. Quod Guyet. scribit εὐδοκιμεῖ, nescio negligentiae, an diligentiae adscribam, quod praef. temp. crediderit, quia augment. abest; an vero alicubi sic legerit. Sed hoc minoris momenti, vid. quae paulo ante dixi. Pluris est, quod μάλιστα omissum sit. Sed satis intelligi posse arbitror, quia μᾶλλον omittitur creberrime, ut non semel vidimus. V. Quom. Histor. cap. 17 f. & Gall. 18 &c. Nihil tamen desinio. REITZ.

Pag. 128. l. 4. Πλάτων) Vid. Plat. Dion. 283. — (Sed suspectum mihi illud ὑμῶν.) Ter in Siciliam navigasse tradit Diog. Laërt. III, p. 74 C. & prima quidem vice venundatum. Mirum autem est, de Xenophonte nihil hic additum, qui & ipse Parasiticae, & Parasitis credo, operam dedisse insimulatus est. Vid. Athen. 427 F. SOLAN.

ead. l. 9. Δευτέρῳ στόλῳ) In priore venierat. Vid. Diog. Laërt. p. 147 C. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀριστόξενος) Musicus dictus fuit a patre, musicae praecipuo magistro, auctore Suid. Steph. de Urbibus, in dictione *Tarentum*, scribes hunc fuisse patria Tarentinum. De hoc Cic. & Gell. COGN. Ἀριστόξενος δὲ ὁ μουσικὸς πολλοῦ λόγου ἄξιος καὶ αὐτὸς γε παράσιτος Νηλέως ἦν) Quis fuerit ille Neleus, qui parasitum habuit Aristoxenum, discimus ex Strabone, L. XIII: ὁ τοῦ Κορίσκου υἱὸς Νηλεὺς ἀνὴρ Ἀριστοτέλους ἠκροαμένος καὶ Θεοφράστου — πρῶτος ὢν ἴσμεν συναγαγὼν βιβλία, καὶ διδάξας τοὺς ἐν Αἰγύπτῳ βασιλέας βιβλιοθήκης σύνταξιν. Non est mirum, si παράσιτον habuerit Aristoxenum, nam viri divitis fuit bibliothecam adunare, (an adornare?) & Aristoxenus eandem cum Neleo philosophiae sectam profitebatur. Aristotelis enim fuerat etiam auditor. De eo sic Suidas: Ἀριστόξενος υἱὸς Μηισίου τοῦ καὶ Σπινθάρου μουσικοῦ, ἀπὸ Τάραντος τῆς Ἰταλίας, διατρίψας δὲ ἐν Μαντινείᾳ φιλόσοφος γέγονε, καὶ μουσικῇ ἐπιθέμενος οὐκ ἡστάχησε ἀκουστῆς τοῦ τε πατρὸς, καὶ Λάμπρου τοῦ Ἐρυθραίου, εἴτα Ξενοφίλου τοῦ Πυθαγορείου, καὶ τέλος Ἀριστοτέλους. Multa deinde de eo subiungit, quae videbis; & tandem addit, συνετάξατο δὲ μουσικά τε καὶ φιλόσοφα. Ex his patet, eundem esse, de quo hic Lucianus. PALM. Ἀριστόξενος — μουσικὸς) Quamvis Musicus audiat, Philosophus hic fuit; sed ob libros de Musica scriptos id nomen adeptus est. Scripserat etiam Platonis Vitam. Vid. D. Laërt. 122 D. qui saepe eum historiae causa laudat, Spintharique filium in Vit. Socratis vocat, & seq. Palmer. notam vid. & eundem D. Laërt. 293 F. A. Gell. IV, 2. Dionysio II aequalis fuit, Iambl. N°. 234. SOLAN.

ead. l. 16. Νηλέως) De hoc Athen. L. I. (p. 3 A.) COGN.

ibid. Εὐριπίδης — παρσίτει) Hoc abunde Suid. & Gell. L. XV. COGN. Huc adduci Euripidem nulli mirum videbitur, cui viri & vita & studium perspecta sint. SOLAN.

Pag. 129. l. 1. Ἀνάξαρχος) Legendus Laërtius. COGN.

ead. l. 4. Φιλοσόφους μὲν οὖν, ὥσπερ ἦν, παρασ. σπονδ.) For-
tean φιλοσόφους μὲν οὖν, ὥσπερ ἦν, ὑποσχάν, παρασ. σπ. Nisi

accipi Lucianus voluit, ὥσπερ ἦν, ut erat, pro, ut est, five ὥσπερ ἐστίν, five, ut res se habet. MARCIL. Tentat hic aliquid Marcilius p. 255 ed. Amst. Sed, ut & ipse postea innuit, id vult Parasitus: *Ostendi ergo, Philosophos, ut plane se res habuit, parasiticae operam dedisse.* Quasi dicat: id quod de Philosophis commemoravi, Aristippo, Platone, Aristoxeno, quorum alii aliorum potentiorum mentes frequentarunt, vere fuit παρασιτεῖν idque ita esse, demonstravi. IENS.

ibid. Ὡσπερ ἦν) I. e. ἔφην. Cui ignota illa Platonica ἦν δ' ἐγὼ, ἢ δ' ὅς; Possis etiam ὥσπερ ἦν interpretari, *quantum licuit, quantum poterant*, ut indicetur, non pari successu parasitatos esse Philosophos, sed pro suo quemque ingenio & facultate. GESN.

ibid. Παρασιτία) Fr. & P. παρασιτία. Ven. 2. περί σιτία. Suspicio scriptum fuisse παρασιτιᾶν, vel παρασιτεῖν, ut cap. 31, ubi etiam cum σπουδάζω coniunctum vides; ut opponatur τῷ φιλοσοφεῖν ἐβελήσαντα, quod mox sequitur. SOLAN. Παρασιτία) Haud adeo leve est animadvertisse, hocine cum puncto subscripto sit legendum, necne? Nam si qui studio id omisere, possent credi παρασίτια, neutr. plur. dare voluisse, (si modo inveniat adiective) nam σπουδάζω etiam accus. iungitur. Sed in hac varietate praetuli id, quod planum & usitatum est. REITZ.

Par. 130. l. 4. Μάλιστα χρησιμώτατοι) Superlativus duplex. Articulum addit Aelian. XIII, 2 pr. ἀνοσιώτατος δὲ ἀνθρώπων τὰ μάλιστα REITZ.

ead. l. 13. Περιορᾶν ἔξω) Subaudi τῆς πόλεως. GUYET.

Par. 131. l. 7. Μὴ γελοῖον) Subaudi τὸ ἔρα, aut simile quid, ἔρα μὴ γελοῖον ἢ λέγειν videretur. GUYET. Si cum S. interrogandi signum addas, quod feci, μὴ interrogativum non desiderabit eam ellipsin, quae in prohibendi formulis ὅπως μὴ, locum habet. At iubet μὴ acui Budaeus, quando interrogantis est. Verum non observatur hoc in Luciani aliorumve auctorum edd. Ita in Ep. Pauli ad Rom. IX, 14, scribitur μὴ ἀδικία παρὰ τῷ Θεῷ; interrogative. Aristoph. Plur. μὴ τ' ἀγαθὰ; Aelian. XII, 22 f. μὴ τοῦτον Ἡρακλῆν ἡμῖν ἕτερον ἐσπείρας; at indicativum amat, quando simpliciter interrogat. Ideoque cum Guyeto elliptice exponere poterit, cui libuerit; sensu tamen eodem redeunte. REITZ.

ead. l. 11. Οὐδὲ λευκός (τὸ μὲν γὰρ γυναικί) Vide If. Casaubonum ad haec verba Theocriti Idyll. 16, ἢ θῆλυν ἀπὸ χροῖας κύκνον ἔγνω. BOURD.

ead. l. 13. Ὅποιον ἡμεῖς) Sic Ter. Eun. II, Sc. II, 10, & seqq. *Viden' me* &c. Parodiam ex Tragico esse quae sequuntur verba existimo. SOLAN.

Pag. 132. l. 4. Ἀλλὰ τί δὴ ταῦτα εἰκάζειν, ἔχοντας αὐτῶν παραδείγματα) Unde pendet εἰκάζειν; Scribe ex Mf. ἀλλὰ τί δεῖ ταῦτα εἰκάζειν; sed quid opus est ista comparare? GRAEV. Δεῖ Ven. utraque. In reliquis impr. δὴ, mendose. SOLAN.

ead. l. 7. Εἰ δέ τις &c.) Dicit, nullum Rhetorem aut Philosophum belli tempore sustinere in campum descendere, & extra muros prodire. Εἰ δέ τις παρεδέξατο, φημι τοῦτον λείψαντα τὴν τάξιν ὑποστρέφειν, quod si quis coactus id suscepit, hunc deserta acie abscessisse dico. Sed quid suscepit? prodire in campum? Sed vix Graecos sic loqui existimem. Mf. bellissime παρετάξατο. Si quis vero in acie cogetur stare. Παρατάττεσθαι est instrui in acie. GRAEV. Παρατάξατο Ven. utraque. In reliquis παρεδέξατο. SOLAN.

ead. l. 11. ΠΑΡ. Λέγω δὲ ὅμως) Nullus dubito, quin haec ita refingenda sint, ut exhibet margo A. W. ΤΥΧ. ὡς θαυμάσια πάντα, καὶ οὐδὲν ὑπισχυῇ μέτριον. λέγε δὲ ὅμως. ΠΑΡ. τῶν μὲν &c. Sentiet, qui vel mediocri cum attentione perlegerit. REITZ.

ibid. Ἰσοκράτης) Et alii, quos postea nominat, aetate eadem vivebant Athenis. Lege Cic. de clar. Orator. Quintil. L. I. Plut. in Phocion. COGN.

ead. l. 14. Φωρὴν) Locus subobscurus, mihi que suspectus. Utut sit, ἰσχυρόφωνον fuisse tradit Plut. in X Rhet. SOLAN.

ibid. Δημάδης) Meminit & infra Δημοσθ. c. 15. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 2. Παθόντα) Recte pro eo, quod fecit, & quod illi accidit. Sic Liban. Ep. 731 f. alii que passim. Vid. not. Hemsterh. ad Prometh. p. 226, T. I. REITZ.

Pag. 133. l. 3. Ὡς εἶγε τις) Sic interpretes legisse videtur: ὥστ' εἶγε τις. GUYET. Ὡς εἶγε — κατ' αὐτὰ) Fl. ὥς — καὶ ταῦτα. Neutrum placet: alludere credo ad locum aliquem orationum Demosthenis, absque quo frustra sit, qui medicinam huic facere velit. SOLAN.

ead. l. 4. Κατ' αὐτὰ) Κατὰ τ' αὐτά. GUYET.

ibid. Ἐν αὐτοῖς) Ἐν αὐτοῖς. GUYET.

ead. l. 6. Ἀνδρείστεροι) Sic recte scribunt Ven. 2. S. & A. Reliquae ἀνδρίστεροι. SOLAN.

ead. l. 12. Κορυφαῖος) Demosthenes. GUYET.

ead. l. 14. Φίλιππος) Hartung. 663. Sed apud Dem. p. m. 70 B. est ὁλεθρος Μακεδόν. SOLAN.

ibid. "Θεν) E Macedonia scil. GUYET.

Pag. 134. l. 1. Πίπας τὴν ἀσπίδα) Demosthenes clypeo suo literis aureis inscripserat, ἀγαθὴ τύχη attamen cum ad pugnam ventum esset, abiecto clypeo aufugit, quod cum illi probro daretur, elusit hoc versiculo: Ἀνὰ δὲ φεύγων καὶ πάλιν μαχήσεται. Cetera huius Dialogi desumpta ex Iliad. & Odyss. COGN. Ipse Demosthenes docet, sibi λειποταξίου γραφὴν ab inimicis impactam; p. m. 378, & *ibid.* passim. SOLAN.

ead. l. 3. Θραξί) De Philippo an Demosthene dicatur hoc κάθαρμα, dubium videri potest: de Demosthene dictum cur statuam, ex Plutarchi loco discas, quem ad Ἐτυπν. c. 7 descripsi. Videbis ei ab Aeschine obiectum, quod ex Barbara natus esset. SOLAN.

ibid. Καὶ Σκύθαις, ὅθεν ἐκείνο τὸ κάθαρμα ἦν) An oriundus e Thracia aut Scythia? Sed teste Suida Δημοσθένης ὁ ῥήτωρ ἦν Παιανιεύς. Idem Suidas mentionem facit Demosthenis Thracis Grammatici. An utrumque confudit Lucianus, seu potius parasitus? GUYET.

ead. l. 10. Κατατρίβοντες τὸ τῆς ἀρετῆς ὄνομα) Sic apud Diog. Laërt. in Stilpo. BOURD. Conf. Gall. cap. 11. Similem phrasin vid. apud Diog. Laërt. Stilpone. SOLAN.

ead. l. 16. Πλάτων) Reliqui an viderint, nescio, certe Platonem tradunt ter militasse. Vide Diogen. Laërt. III, pag. 72 A. SOLAN.

Pag. 135. l. 1. Αἰσχίνης) Conf. supra Imag. c. 17. SOLAN.

ibid. Ὀμιλος) Sic supra Afin. c. 37, αὐλητῆς ὁμιλος. SOLAN.

ead. l. 2. Μόνος δὲ τολμήσας) Locus classicus de militia Socratis in Platonis Apol. p. m. 363 F. ὅτε μὲν με οἱ ἄρχοντες ἔταττον, οὓς ὑμεῖς εἰλεσθε ἄρχειν μου, καὶ ἐν Ποτιδαίᾳ, καὶ ἐν Ἀμφιπόλει, καὶ ἐπὶ Δηλίῳ, τότε μὲν οὐ ἐκείνοι ἔταττον, ἔμεινον ὥσπερ καὶ ἄλλοις, ἐκινδύνευον ἀποθανεῖν κ. τ. λ. Sed hanc militiam non minus, quam Lucianus, deridet, & mendacii Platonem accusat, Athenaeus V, 15, praeclare ille quidem refutatus a Casaubono: add. Perizon. ad Aelian. V. H. 3, 17. Etiam Plutarchus in Alcib. p. 355 H. Sreph. sine ulla dubitatione fortitudinem illius, & servatum in proelio Alcibiadem, translatumque in eundem praemium, commemorat. Add. Menag. ad Diog. Laërt. 2, 22 seq. Aut historica fides nulla est, aut vir fortis in bello etiam fuit Socrates. GESN.

ead. l. 3. Ἐν τῇ πόλει) Legendum omnino videtur, εἰς τὴν Ἀμφιπόλιν. Vide Suidam. Τὸ μάχην glossema est. GUYET. Mirum est, neque interpretem, neque commentatorem, hunc

locum emendasse: at mendum est, & manifestum; emendatio vero in proclivi. Quid enim est τὴν ἐν τῇ πόλει μάχην; Quatenam fuit ea pugna in urbe facta, in qua Socrates affuit? & quis Deorum Parnethen montem a Boeotiae finibus in Athenas ipsas transportaverat? Lege, lege meo periculo, τὴν ἐπὶ Δηλῷ μάχην. Ea fuit, in qua Socrates ἡρίστευσε. Sed mira est hoc loco interpretis confidentia simul & ignorantia, qui de suo addidit, *adversus Lacedaemonios*. At ea pugna contra Boeotos facta fuit, & quod dicit inferius, ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ, ad eam pugnam non debet referri. Plures de ea pugna, & Socratis in ea strenuitate locuti sunt: sufficiet ad emendationis nostrae confirmationem Plutarch. in Alcib. ἐτι δὲ τῆς ἐπὶ Δηλῷ μάχης γενομένης, καὶ φευγόντων Ἀθηναίων, ἔχων ἵππον ὃ Ἀλκιβιάδης, τοῦ δὲ Σωκράτους περὶ μετ' ὀλίγων ἀποχωροῦντος οὐ παρήλασεν ἰδὼν &c. Vide & Laërtium in Socrate. Ceterum ex hoc loco, credo, Ortelius in suo Lexico imaginatus est urbem in Attica vel pagum, nomine Ταυρέου Πηλαίστρα. Fuit enim in ipsa urbe Athenis is locus, & ipse Taureus is fuit, cui Alcibiades colaphum inflixit, de choragio contra eum immodestius contendenti, ut ait idem Plutarchus in Alcibiade. Palaestrae erant loca in urbibus, ubi iuvenes exercebantur sub quodam exercitationum magistro. Sic apud Theocr. Idyll. 2 Simaetha Delphin Myndium suum amasium arceffit e palaestra Timageti — ἀλλὰ μολοῖσα Τήρησον ποτὶ τὰν Τιμαγήτοιο παλαίστραν. Τῆναι γὰρ φοιτῇ, τῆναι δὲ οἱ ἄδ' καθῆσθαι. PALM. Vid. Xenoph. p. 253, 32, & Thucyd. IV, 101. Expeditiones Socratis memorantur tres. 1) *Amphipolitana*, anno tertio Ol. LXXXIX. 2) *Potidaensis*, de qua Plato & Plut. disserit: ἰσχυρᾶς δὲ γενομένης μάχης, ἡρίστηθευσαν ἀμφότεροι. Alcibiades scilicet & Socrates. 3) *Apud Delium*, de qua Tullius de Divin. I. Trium harum disserit meminuit in Apol. apud Platonem ed. Basf. p. 11 f. Athenaeus tamen V, 15, negat unquam a Socrate pugnatum. Sed vide tu Casauboni Animadversiones, in quibus Athenaei iudicium hac in parte luculenter refellitur. SOLAN. Menagius ad Laërtii l. c. ipse quoque corruptum ait h. l. & legi vult, τὴν Ἀμφιπόλεως (forte commodius τ. ἐν Ἀμφιπόλει) μάχην. Et sane favet ei Spartani militis mentio, quam cum hac fuga connectit Lucianus. Ad Delium vero non contra Spartanos, sed contra Thebanos pugnatum, constat. Similis ratio poterat etiam impellere aliquem, ut pro ἐν τῇ πόλει suspiceretur legendum ἐν τῇ Ποτιδαίᾳ, ubi etiam cum Lacedaemoniis res fuit. Quin erat,

cum servari suam libris, in quantum mihi constat, omnibus lectionem cuperem, & respici putarem ad fortissimum unum Socratis factum, cuius nescio quomodo laudati modo illius patroni mentionem omisere, relatum a Diodoro Siculo lib. XIV, p. 497 C. cum solus cum duobus familiaribus occurrit, ad eripiendum triginta Tyrannis Theramenem. Conveniebant verba ἐν τῇ πόλει res gerenda erat contra praesidium Spartanorum: intelligi poterat fuga in Taureae palaestram. Sed rebellis est Parnes, quem montem intra Athenas conspici potuisse, apparet ex Aristoph. Νεφ. 322, & his, quae copiose Meurs. Rel. Attic. c. 9. Sed XII millibus passuum ab urbe remotum fuisse medio inter hanc & Thebas spatio, ostendit Wasse in Addend. ad Thucyd. IV, 97. Sed idem quoque Parnes extra dubitationem fere collocat Palmerianam emendationem. Nam disertè Thucydides l. c. & Plutarchus de Daemon. Socr. p. m. 1032 pr. cum illa ad Delium contra Thebanos pugna fugae παρὰ τὴν Πάρνηθα mentionem coniungunt. Sed quid faciamus palaestrae Taureae? Ponamus illam in via e Parne the Athenas ducente. Quid ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ; viderit Parasitus, h. e. Lucianus, qui cogitasse potuit duas alias pugnas, quibus interfuit Socrates. GESN.

ead. l. 4. Ταυρέου παλαίστραν) De qua vid. Plat. in Charmide statim ab initio 235 C. SOLAN.

ead. l. 5. Πολὺ γὰρ αὐτῷ &c.) De Socrate, cum ex proelio in palaestram aufugisset, πολὺ γὰρ αὐτῷ ἀστειότερον ἐδόκει μετὰ μειρακυλλίων καθεζόμενον ὠραίζειν, καὶ σοφίσματα προβάλλειν τοῖς ἐντυγχάνουσιν, ἢ ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ μάχεσθαι. Quae sic verterunt: *Ipsi multo urbanius videbatur, cum adolescentulis sedendo se ornare, & secum versantibus captiunculas proponere, quam cum Spartano viro pugnare.* Verum quis unquam audivit, Socratem se ornasse, aut pueros ornari in palaestra, ubi nudi corpus exercebant? Vide sequentem dialogum de gymnasiis, ubi se non ornasse in iis, sed pulvere commaculasse dicuntur. Adde, ὠραίζειν non significare *se ornare*, ut volunt interpretes. Omnia sunt absurdissima. Cogitabam olim pro ὠραίζειν legere παίζειν, *ludere cum pueris*, nam sic & alibi locutus est. Sed postea in Mf. deprehendi veram scripturam, in quo legitur ἀορίζειν sed scribendum ὀαρίζειν, *garrere*. Est in hoc verbo aculeata figura, qua Socrati exprobrat oblique παιδεραστίαν. Nam ὀαρίζειν proprie dicitur de colloquio amatorio. Homerus Iliad. Z: εὐτ' ἄρ' ἔμελλας Στρεΐαδ' ἐκ χόρης ὅθι ἢ ὀαρίζε γυναικί quando iam erat Di-

gressurus e loco, ubi cum sua colloquebatur uxore. Et Iliad. X: τῷ ἑαριζόμεναι ἄτε παρθένος ἡιδέας τε. Παρθένος ἡιδέας τ' ἑαριζέ-
τον ἀλλήλοισιν. Cum hoc confabulari, seu virgo adolescensque.
Virgo & adolescens confabulantur inter se. Hinc ἑαριστὺς est blan-
dus mulierum sermo, quibus capiunt animos virorum. Idem
poëta de cestu Veneris: "Ενθ' ἐνὶ μὲν φιλότῳ, ἐν δ' ἱμερῳ, ἐν
δ' ἑαριστὺς Πάρφασις. Ibi est quidem amor, inest desiderium, in-
sunt blanditiæ Illicientes. Recte enim antiquus interpres ἑαρι-
στὺς πάρφασις coniungit, & Etymologicum magnum ex-
ponit ὁμιλία παρασκευαστική, colloquium, quod praepa-
rat, hoc est, animum ad amandum & consuescendum incitat.
Idem: ἑαροι αἱ γυναῖκες, αἱ γαμεταί, οἷονεὶ ὁμοαροὶ τινες οὖ-
σαι, παρὰ τὸ ὁμοῦ ἀρρέναι γάμῳ καὶ συνηρμόσθαι. ἐξ αὐ-
τοῦ δὲ ἑαρίζειν λέγεται, τὸ τοὺς ἄνδρας γυναῖξιν ὁμιλεῖν.
Vide sequentia. Significat Lucianus, Socratem in palaestra
non de virtute disputasse cum ephebis, sed colloquia habuis-
se plena amoris, ac blanditiarum. GRAEV.

ead. l. 6. Ὁραῖζειν) Faire le beau. GUYET. Parum abest;
quin recipiam emendationem Graevii. Sed quia non satis
certum, quid Lucianus reliquerit, abstinui; licet vulgata
lectio minus placeat, prae illa: adscripserat etiam ἑαρίζειν
Gesnerus. Et in versione eo allusit. REITZ.

ead. l. 7. Ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ) Suspectum. Forte ἀνδρὶ σπαρ-
τῷ. Thebani enim & Boeotii dicebantur σπαρτοί, i. e. sati.
Fabula nota. Vid. Nostrium Φιλοφ. c. 3. KUSTER. Adde Eur.
Ἰκ. (pag. 330 A. 344 AB.) & Ἡρ. μ. (pag. 719 A.) & Nostr.
Ὀρχ. c. 41. Sed nihil muto. SOLAN.

ead. l. 11. Ὡστε οὐδέν τι &c.) I. e. vera dicis, non calu-
mniaris. GUYET. Apparet quidem, haesisse in hoc loco Be-
nedictum, dum quae nimia attulit Obsopoeus, amputare co-
natur; sed dum expedire se ab eius interpretatione penitus
nequivit, nihilo magis lectorem adiuvit, quam fecerat prior,
qui sic interpretatur, quibus per Iovem nequaquam voluntas erat
haec illis illudendi gratia exprobrare, sicut tibi. Itaque parum gra-
tiae arti tuae conciliare videris, tantos viros falsis contumeliis af-
ficiendo. Ex his omittens Benedictus illa sicut tibi, sequentia
reddidit: itaque parum gratiae arti tuae conciliare videris contra vi-
ros hosce mentiendo. At quaeso quid est, quod in illis hic pa-
rasitus mentitur? Utique in praecedenti periodo testatur, se
haec eadem audivisse ab viris bonis & fide dignis, nec ob
ullam causam suspectis mendacii in istis hominibus. Hinc
certe & in nostra periodo assentitur parasito, contra quam

interpretes volunt. Nam manifeste Graecae voces hunc sensum eticiunt, ut adeo nihil mihi videaris, gratificans tuae arti, in illis viris mentiri. GRON.

ead. l. 14. καὶ λέγε) Nihil varietatis invenio; mallet tamen hoc loco καὶ eicere cum Gelsnero, qui in marg. notarat hoc forsitan delendum. Nam nexus φέρε καὶ σὺ λέγε melior est, quam φέρε καὶ σὺ καὶ λέγε. Etsi de καὶ abundante iam ad nauseam commentati sumus antea. REITZ.

ead. l. 16. Οὐδεὶς ἀνήκοος Ὀμήρου) Οὐδεὶς μὴ ἀνήκοος Ὀμήρου. MARCIL. Marcilius hoc loco legit, οὐδεὶς μὴ ἀνήκοος Ὀμήρου. At id admittendum negant sequentia. Sensus est simplex: Atqui, o amice, nemini, etsi vel maxime sit indoctus, usque adeo inauditus est Homerus, qui nesciat, Heroum etiam praestantissimos apud eum esse parasitos. IENS. Mallet ἀνηκοῦς. SOLAN. Minime probo Marcilii commaculationem, quae forsitan hinc orta, quod crederet, duas negationes & hic negare, ideoque tertiam addendam. Sed non negant duae negationes, quando μὴ vel οὐ praemittitur adiectivo cum a privativo; nam οὐκ ἀνάξιος Graecis aequè est non indignus, i. e. dignus, ac Latinis. Ael. V. H. IV, 18, Συρακούσιον ἄνδρα χαριέντα, καὶ τῶν Ὀμήρου μὴ ἀπαιδευτον. Et οὐκ ἀπαιδευτοὶ ἱατρικῆς, I, 7 pr. Ac passim apud quosvis, ita ut plura addere pudeat. REITZ.

Pag. 136. l. 2. Νέστορ) Hom. II. A, 249. SOLAN.

ead. l. 4. Ὅσπερ ἐδόκει) Ὡσπερ ἐδόκει. MARCIL. Solanus contra, cum ὥσπερ legeretur in l. id in ὅσπερ mutavit, cui assentior, etsi & alterum tolerabile: sed quia in ὅσπερ optima edd. consentiunt, eo facilius id prae tuli. Aliud est paulo post, θαυμάζει ὥσπερ τὸν Νέστορα. REITZ.

ead. l. 7. Δέκα Αἴαντας) Hom. II. B, 371. SOLAN.

ead. l. 11. Ἰδομένα — παράσιτον) Hom. II. Δ, 256. SOLAN.

ibid. Ἐργον) Quamvis consentiant libri, & apud alios ita etiam scriptum saepissime reperitur, legendum apud omnes ἔχγονον videtur. SOLAN.

Pag. 137. l. 2. Πλέον) Ex Homero II. Δ, 262, reposuimus pro πλέον. SOLAN. Πλέον) Verum est, in Homero l. d. πλέον legi, ut versus mere spondaicus, Homero rarior, ibi postulat, ait enim: Δαιτρὸν πίνωσιν, σὸν δὲ πλέον δέπας αἰεί. Sed quia in hemistichio, quod Lucianus profert, σὸν δὲ πλέον etiam versus, & magis fluentem facit, nihil mutavi; quia vel dedita opera sic potest scripsisse, vel memoriter. At cum Homeri affectata spondaeorum dimensio studio

etiam a poeta quaesita videri potest, ad lentam admirantis & rem magnam parantis pronuntiationem exhibendam, legere iam *πλείων* & hic poterit, cui id videtur tanti. REITZ.

ead. l. 6. Δι' ὅλου) Ita *V. 2.* & *P.* scribunt, recte. In reliquis coniunctim scribitur *διόλου*, absurde. SOLAN.

ead. l. 10. Εἰς Ἀγαμέμνονα) Homer. *Il. H.*, 312. SOLAN.

ibid. "Αγόν) Sic apud Homerum & in ed. *Fl.* legitur: reliqua Luciana sunt. SOLAN.

ead. l. 13. Ὡς αὐτὸς φησι) Ubi hoc dicat Homerus, nescio; certe *Il. B.*, 405, vocat ad coenam Nestora & Idomeneum in primis. Sed ex verbis ipsis Agamemnonis ab eo supra allatis (*Iliad. Δ.*, 262) id elicit. Ast ex quibus eliciat, Nestora etiam semper adfuisse Agamemnonis mensae, nescio. SOLAN.

ead. l. 16. Ἐπὶ Καινέως) Locus Homeri, unde hoc coniciat, est *Iliad. A.*, 264. SOLAN.

Pag. 138. l. 10. Ἐκτορα) Hom. *Il. Π.*, 278. SOLAN.

ead. l. 11. Πρωτεσιλάου) *Iliad. Π.*, 293. SOLAN.

ead. l. 16. Σαρπηδόνα) *Iliad. Π.*, 480. De sequentibus videt etiam *ead. Il. Π.*, 788 & 849. SOLAN.

Pag. 139. l. 2. Θεὸς καὶ δύο ἄνθρωποι) Apollo, Hector, & eius auriga, seu armiger. GUYET.

ead. l. 3. Καὶ τελευτῶν &c.) Καὶ τελευτῶν δὲ (Πάτροκλος) φωνὰς ἀφῆκεν, οὐχ οἷας γενναιότατος Ἐκτορ, προσπίπτων τὸν Ἀχιλλέα — ἀλλ' οἷας εἰκὸς ἀφείναι παράσιτον. ΤΥΧ. Τίνας ταύτας; ΠΑΡ. Τοιοῦτοι δ' εἰπέρ μοι εἴκοσιν ἀντεβόλησαν &c. Sic puto hunc locum legendum, intextis personis, quae perperam exciderant. Ait Parasitus, Patroclum morientem non istiusmodi supplicem ad interfectores suos misisse vocem, qualem Hector, suppliciter orans Achillem, ut corpus suum cognatis traderetur; at misisse eam vocem, quae Parasito fuerit digna. Rogat Tychiades, quae demum ea vox fuerit? Responder Parasitus id, quod ab eo moribundo prolatum fuisse, refert Homerus. IENS.

ead. l. 4. Ἐκτορ προσπίπτων) Hom. *Il. X.*, 337. SOLAN. In Homero est *λίσσεται*, non *προσπίπτων*. Sed an & *προσπίπτω* cum accusativo construitur? An verborum ordo est mutandus? legendumque, Ἐκτορ προσπίπτων καὶ ἰκετεύων τὸν Ἀχιλλέα; nam *προσπίπτειν τινὶ* cum dativo usitate dici, est notissimum. Non est quidquam immutandum, cum & Eurip. cum accusat. construat fere semper, ut Hecub. 339, *Πρόσπιπτε δ' οἰκτρῶς τοῦ δ' Ὀδυσσεύς γόνυ*. *Ibid.* 737, — *πότερὰ πρόσπεσω γόνυ*; deinde *Androm. v.* 537, *Τί με πρόσπι-*

πτεις, ἄλιαν πέτραν, ἢ κύμα λιταῖς ὡς ἰκετεύων. Sic & προσπιτνούς' ἐμὸν γόνυ idem Suppl. v. 10 eadem ratione, i. e. ἐλπίσι τοῦ πρὸς. Nam ibid. v. 43, πρὸς γόνου πίπτουσα τὸ σῶν. Unum ex Andromache eiusdem locum protulit, non, com-
monstravit, Scapula, quod tamen mirere, quia Stephanus, quem exicripit, de hoc casu nihil. REITZ.

ead. l. 8. Τοιοῦτοι δ' εἶπερ) Hom. II. Π, 847. SOLAN.

ead. l. 9. Ἀν) Ex Homero restitui. Nam antea legebatur κ' κῦτθδ'. SOLAN.

ead. l. 16. Μὴ ἐμὰ) Iliad. Ψ, 83. SOLAN.

ibid. Τιθήμεναι) Ex Homero restituit hanc vocem Benedictus in S. In omnibus antea prave scriptum τιθέμεναι. Socrates apud Xenophontem Achilles amicū fuisse probat, non amicum; qua de re ad Ἐρ. c. 32 B. SOLAN.

Pag. 140. l. 3. Καὶ νῦν) Quid hoc sit, nescio. Homer. l. c. v. 89, ἐνθα. SOLAN.

ead. l. 9. Μηρίωνν τοῦ Ἰδομ.) II. N, 246, 295. SOLAN.

ead. l. 12. Τὸν μὲν Ἰδομ.) Haud facile dixeris, quem locum respiciat. In catalogo 152—8 Idomeneus δουρικλυτὸς tantum audit, Meriones autem ἀτάλαντος Ἐνυαλίῳ ἀνδρείφοντι v. 158. Sed non θεράπων illic, adeoque a verbis parasiti nimium recedunt. II. N, 246, θεράπων audit; & 295, τοῦ ἀτάλαντος Ἀρπί, & mox cum addit, Οἷος δὲ βροτολογὸς Ἀρης πόλεμόν δὲ μέτεισι, τῷ δὲ φόβος φίλος υἱὸς ἅμα κρατερὸς καὶ ἀταρβὴς ἔσπετο — τοῖσι Μηρίωνις τε καὶ Ἰδομενεὺς ἀγροὶ ἀνδρῶν ἦσαν ἐς πόλεμον. Merionem videtur Martem facere, Idomeneum Phobum; illic enim saepius Marti assimilatur Meriones, Idomeneus eo quidem in loco nusquam; (328) donec cum Aenea manum conferens (v. 500) ἀτάλαντος Ἀρπί dicuntur & ipse & Aeneas. Saepius autem hoc elogio ab Homero ornatur Meriones, quam Idomeneus, quod an-
fam huic scurrae dedit. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀριστογείτων) Atqui apud Thucydidem meritorius est Harmodius, non Aristogiton. VI, 54. Praeterea pauperem facit & plebeium contra Thucydidis mentem, qui de eo ita loquitur: γενομένου δὲ Ἀρμοδίου ὥρα ἡλικίας λαμπροῦ, Ἀριστογείτων ἀνὴρ τῶν ἀστῶν μέσος πολίτης ἐραστὴς ὢν εἰ-
χεν αὐτόν. In reliqua historia sequitur Lucianus receptam de iis opinionem. Quod Thucydides autem de statu is reticet, minus mirabuntur, qui meminerint, ex Pisistrato ortum; quam causam recte assignat eius Scholiastes ad I, 20. Nobiles autem erant statuæ. Rogante quodam, quodnam es-

set optimum aes? Ego, inquit Antipho, Atheniense optimum iudico, ex quo Harmodii & Aristogitonis statuae conflatae sunt, apud Philostr. 900. SOLAN.

ead. l. 15. Ὡς περ Θουκυδίδης φησὶ) Cum Hemsterh. orae adleverit Thucyd. VI, p. 411, v. 98, ibique Dukerum adiri posse commonuerit, pauca ex eo addere volui; sed omiserunt operae. REITZ. Vid. ergo Thucyd. Vol. IV ed. Bip. pag. Annot. 401 ad verba μέσος πολίτης.

Pag. 141. l. 3. Ἀφείλετο) Propter phraseos raritatem addidit Noster, lectionem hanc esse constantem; nam cum proprie *abripere aliquem* significet, & privationi bonorum & honorum plerumque iungatur, mirum videretur hic adiungi contrario. Sed cum velit *ereptam civitatem* e servitute, sensus erit minime incongruus. Sic *eripere ex periculo* signif. apud Aelian. XI, 6, ἀφείλοντο οὖν αὐτὸν οἱ ἐταῖροι. REITZ.

ibid. Ἔσθικε χαλκοῦς) Sic Lexiph. c. 11. De Gymn. c. 17. Et χρυσοῦν σε στήσαιμεν Alciph. I, Epist. 30 f. Alia simil. Hemsterh. ad Tim. § 51. REITZ.

ead. l. 6. Οὐχὶ πρῶτον μὲν &c.) Οὐχὶ πρῶτον μὲν ὁ τοιοῦτος (Παράσιτος) ἀριστοποιησάμενος ἔξεισιν ἐπὶ τὴν παράταξιν, καθάπερ καὶ ὁ Ὀδυσσεὺς ἀξιοῖ; οὐ γὰρ, ἀλλ' ὃν ἐν πολέμῳ μάχεσθαι φησὶν ἐστιάσει, καὶ εὐθὺς ἅμα ἔω μάχεσθαι δέοι. Locus hic in posteriori parte paulum contortus, & forte male transpositus. Certe verus verborum ordo est, οὐ γὰρ ἀλλ' ὃν ἐν πολέμῳ μάχεσθαι, καὶ εὐθὺς ἅμα ἔω μάχεσθαι δέοι, φησὶν ἐστιάσει. Interpres non satis fideliter huc egit. Verte, *Nonne autem is (Parasitus) primum pransus exit in aciem, quemadmodum & Ulysses censet? Etenim quem in bello pugnare, & quidem primo mane pugnare oporteat, epulis, ait, excipiet.* Forte scripsit quoque Noster φησὶν ἐστιάσειν, ait se epulis excepturum. Verba Ulyssis, ad quae respicit Parasitus, puto haec esse in Homeri Il. T, 160: Ἀλλὰ πάσασθαι ἄνωχθε δοῖς ἐπὶ γηυσὶν Ἀχαιοὺς Σίτου καὶ οἴνοιο· τὸ γὰρ μένος ἐστὶ καὶ ἀλκή. Οὐ γὰρ ἀνὴρ πρόπαν ἡμᾶρ ἐς ἡέλιον καταδύντα Ἀχμῆνος σίτοιο δυνήσεται ἅντα μάχεσθαι. Sed *vesci iube velocibus in navibus Achivos Pane & vino: hoc enim robur est & fortitudo. Neque enim vir toto die usque ad solem occidentem Expers cibi poterit contra pugnare.* Huc faciunt verba Scholiastae Theocriti ad I, v. 51, οἱ μέλλοντες πολεμεῖν, πρῶτας ἐτι οὔσης, ὀλίγον σινὰ ἡσδίων ἄρτον, καὶ ἀκρατον οἶνον ἔπινον, ὥς θερμοὶ ᾧσι, καὶ μὴ δειλιῶσιν, ὃ καὶ ἀκρατισμὸν ἐκάλουν. Pugnaturo, summo mane, parum panis comedebant, & meracum bibebant, quo calidi

Lucian. Vol. VII.

& minime meticulosi forent; quod & ἀκρατισμὸν appellant. IENS.

ead. l. 8. Οὐ γὰρ, ἀλλ') Id est, non enim hoc solum faciet, sed etiam &c. Exempla quaerenda. GUYET. Iensius transponendo haec sananda putat; sed addenda tantum vacula εἰ post ἰστιάσει, unde excidit, quia eadem literae ipsius vculae sunt simul illius verbi ultimae. Ita vero sensus erit: Nonne ita est? Immo quem in bello pugnare ait Ulysses, eum excipiet prius epulis, etiamsi confestim a prima luce pugnare oporteat. PERIZ. ad Aelian. V. H. VIII, 12. Vid. Homer. Iliad. T, 162 & 230. Sed perturbata hic adeo sunt omnia, ut vix aditus pateat ad emendationem. Lego tamen καὶ ἂν pro καί. SOLAN. Primo illud οὐ γὰρ ἀλλ' solo etenim reddidi: ut hoc pariter & multis aliis locis recte factum ab interpretibus aliis. Nempe asseverationem quandam habet ista particularem coniunctio, quasi tu dicas, non est aliter; sed. Et videtur haec supplendi ratio commodior breviorque illa altera, quam scrupulosa nimis diligentia ex ipso orationis contextu eruere docet Devarius. Deinde non puto opus esse illa, quam suadebat vir doctus, verborum transpositione, sed ut immutato tantum apice, pro καὶ εὐθὺς legamus καὶ εὐθὺς. Est quasi gradatio: quem pugnare iubet Ulysses, eum vult antea cibum capere, idque etiam si summo mane in pugnam eundum sit, ubi alias cibi tempus non est. Huc pertinet apud Homerum πρόπαν ἡμῶν κ. τ. λ. GESN. Recte Gefn. simpliciter etenim significare ait. Conf. Fab. Ep. L. 2 f. ad Aristoph. Eccles. v. 386. Et Iens. ad Vit. Auct. § 6. REITZ.

ibid. "Οὐ ἐν πολέμῳ μάχεσθαι φησιν) Glossema videtur. GUYET. Et ego malle abesse; tum enim minus perplexa erit oratio. REITZ.

ead. l. 9. Καὶ εὐθὺς) Lego καὶ εὐθὺς. GUYET. Idque omnino reciperem, si vel una ed. praeiret. Et parum abfuit, quin vel iis invitis sic dedissem. REITZ.

ead. l. 15. "Ωσπερ ὁ Αἴας) Hom. Il. Θ, 272. SOLAN.

Pag. 142. l. 6. "Ως ἄξιόν γε φιλοσόφου νεκρὸν ἰδεῖν) Aliter videntur legisse interpretes, dum reddunt adeo ut indignum sit facinus, aut certe intelligunt aliter. In quo dubito an audienti sint, & non potius Lucianum intelligere debeamus, ac si dicat, adeo ut sit operae pretium, ut mereatur & dignum sit huic adiacens philosophi cadaver adspici, ob maximam inde exstiruram diversitatem. GRON.

ibid. "Αξιὸν γε) Εἰρωνικῶς dictum videtur, κατ' ἀντίφασιν. GUYET.

ead. l. 9. Ὑπασπιστὰς) Forſan ὑπεραſπ—. *Anon. SOLAN.*

Pag. 144. l. 6. Ἐν δὲ δὴ) Amant δὲ & δὴ etiam ſic iungere Alciphro. & Longus. Vid. hunc Paſt. II, p. 41; illum I Ep. 30, p. 126, & alibi. REITZ.

ead. l. 7. Τίς ἂν καὶ) Et καὶ ita poſt ἂν Phalar. Epift. 38: *ῥ' τάχα ἂν καὶ ἐπείσθην.* Ne plura ex Noſtro addam. REITZ.

ead. l. 15. Ἐκείνῳ) Ἐκείνων coniciebat Gefner. Favet huic coniecturae lectio Iuntinae; ex qua, ſi opus foret, illud facile conficias. Nimirum retulit ἐκείνων ad philoſophos, quibus iam comparatum it parasitos. Verum cum τὸν βίον παρὰ τοῦ praemittatur, recte iam procedit, ſe hanc vitam eſſe comparaturum ἐκείνῳ ſcil. βίῳ τῶν φιλοſόφων καὶ ῥητόρων. Interim bene vidit Gefnerus, vulgatam minus recte habere; & niſi Iunt. ſuccurriſſet, ἐκείνων ſcil. φιλοſόφων βίον, recipi potuiſſet. REITZ.

Pag. 145. l. 2. Οἷονται. περὶ ῥήτορας) Erat, cum non viderentur haec ſana eſſe. Legendum putabam, ὃν οἱ ἄνθρωποι οἷονται περὶ αὐτοῦ. ῥήτορας δὲ κ. τ. λ. Sed in viam me reducere, quae deinde ſequuntur, εὔροις δ' ἂν οὐ μόνον ταῦτα περὶ τούτοις, ἀλλὰ καὶ ἄλλα πάθη. GESN.

ibid. Perl) Corruptum hunc locum arbitror. Vide tamen initio c. 53. SOLAN.

ead. l. 7. Πρὸς τὰς ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδας) Sic in Tim. § 56, οὐδὲν τιμιώτερον τῶν ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων. Tangit finem huius diſſertationis Long. lib. 4 ποιμεν. Liban. Paſaſ. BOURD.

ead. l. 11. Ὡς τε τῶν μάλιστα νῦν εὐδοκιμούντων φιλοſόφων (περὶ μὲν γὰρ τῶν ῥητόρων τί δεῖ λέγειν;) ὁ μὲν δικάζων δίκην δάροις ἐπ' αὐτῇ ἔαλω) Sic concipiendus hic locus, ut egregie diſtinguitur in ed. Baſileenſi, & verſio ſimplex optime ſatisfaciet, omiſſis illis ineptiis, quas abunde nimis adiiciunt interpretes. Verte, ita ut celeberrimorum hoc tempore philoſophorum (nam de rhetoribus quid opus eſt dicere? qui ſcilicet in foro & cauſis habitant, quod philoſophus non promittit, & ideo abſurdius ſit, quod dicet) alius quidem in cauſa ſedens ut iudex, in largitione fuerit deprehenſus, alius vero &c. GRON.

*ibid. Φιλοſόφων * perl)* Hic deſunt nonnulla. GUYET. Non credo, neque Gronovius, neque Gefnerus credidere. Quare diſtinctionem tantum Gronovianam ſum ſecutus, abundantia commata delendo, & interrogandi notam addendo: ſenſusque apparet ſatis planus. REITZ.

ead. l. 13. Εἰσπράττεται) Liban. Ep. 20 f. τὸ γὰρ χρυſεῖον

εἰσπραττέτω μὲν, εἰσπραττέτω δὲ παρὰ τῶν λελοιπότεων τὴν τάξιν. Alciph. III, Ep. 21 f. παρὰ τοῦ λύκου δίκας εἰσπρά-
 ζασθαι. Verum haec alia est constructio. At ille duplex ac-
 cusat. εἰσπραττέται μισθὸν τοὺς μανθάνοντας etiam recte se
 habet; nam & sic Arrian. Exp. Alex. 2, c. 1 f. χρήματά τε
 εἰσέπραξαν τοὺς Μιτυληναίους, *Mitylenaeis pecuniam imperant.*
 Dion. Halic. X, p. m. 640 pr. Ἀππίος — τὸ Σαβίνων ἔθνος
 εἰσπραττῶν ἀρχὴν καὶ κράτος, *Appius — Sabinoꝝ genti im-
 perium & dominatum vindicans.* REITZ.

ead. l. 16. Εἴ τι) Sic ed. I. Reliquae ἔτι. Neutrum admo-
 dum placet. Scribe tantum εἰ. Hic autem Apollonium petit,
 de quo vid. *Δημων.* c. 31, & quae ibi sunt annotata. SOLAN.

Pag. 146. l. 14. Πάντως) Quod orae *A. W.* adpictum est
 πᾶσα, Luciani stilo admodum est conveniens. Saepe enim
 ait πᾶσα ἀνάγκη, ut *Hermot.* c. 27 f. ac 39 pr. Nec non hoc
Dial. Paraf. c. 12 & 39 m. &c. Item *Epiet. Man.* c. 29, aliū-
 que. Sed quia & alterum bonum, nihil propter unum Co-
 dicem immutarim. REITZ.

ead. l. 15. Ἐπεὶ ταῦτα ἀπόλλυνται) Haec etiam male ha-
 bent. SOLAN.

Pag. 148. l. 1. Οὐκ ἂν δὴ πού εἰ μὴ ἐφοβοῦντο ὥπλισμένους)
 Philosophos, ait, plurimos cum baculo prodeuntes inve-
 nias, οὐκ ἂν δὴ πού, εἰ μὴ ἐφοβοῦντο, ὥπλισμένους; i. e. qui
 sane non ita armati essent, nisi timerent. Somniavit interpre-
 s, dum haec verba reddidit: quod non facerent, nisi armatos metue-
 rent. Vides, vocolas οὐκ ἂν δὴ πού sic nihil habere, quo refe-
 rantur, quae certissime referri debent ad τὸ ὥπλισμένους,
 cum quo participio non iungendum verbum ἐφοβοῦντο, quod
 absolute hic ponitur, ut paulo ante de iisdem dixerat, φο-
 βοῦνται μάλιστα. Haec L. Bos in *Obs. Crit.* pag. 78. Quare
 commatibus additis, quae in edd. aberant, lectori succurre-
 re non dubitavi. Gesnerus errorem pristinae versionis corre-
 xit sponte, quod non opus erit ubique monere. REITZ.

ead. l. 4. Δεδιότας) Miror, nihil hic varietatis quaesivisse, ni-
 hil emendasse Solanum, cum δεδιότας legeret, quod qui cum
 proxime nexis προϊόντας & ἀποκλείοντας stare possit, ne-
 mo exponet aut propugnabit; quare edd. excussis, tamen
 vel iis invitis ita dedi. Florentina eodem vitio laborat; sed
 quia posterior syllaba per compendium in ea est exarata,
 quod in Mss. similiter fieri amat, facile erroris origo dete-
 gitur. REITZ.

Pag. 149. l. 5. Ἀπολογία) Socratis Apologiam scripsere

inter alios Plato & Xenophon. Reliqui suas quisque, quarum exstant etiamnum quaedam. SOLAN.

ead. l. 9. Τιμι) *Τιμα* adscripsit. Gesn. Et quia *Ιμν.* quoque sic habet, forsitan praestaret sic edere, quia aliquantum ambiguum *τιμι* pro *ὕπὸ τινος*, quando adiungitur eiusmodi verbo, quod etiam dativum post se amat, uti pluribus demonstravi in libro *de Ambigg.* Tit. Dativ. Nam *scriptum, dictum est mihi*, pro *a me*, ambiguitate non caret. Verum quia *πρὸς παράσιτον* additur, satis patet sensus, *nunquam a quoquam scriptam dictam adversus parasitum*, ideoque vulgatam non mutavi: nec testimoniis egere putem, dativum etiam Graecis ita additum verbis passivis personam agentem notare, alioqui afferrem hoc Diod. Sic. IV, 1, *εἴρηται ἡμῖν ἐν ταῖς προειρημέναις βίβλοις, dictum est a nobis* &c. Herodian. I, 2, 9, *ἕσα μὲν οὖν ἐκείνῳ πέπρακται ἀνδρεία.* Nostrium Iov. Trag. c. 7 pr. *ἀριστα κεκήρυκται σοι*, & similia ubique obvia. REITZ.

ead. l. 11. Τοῦ τῶν ῥητόρων) Male exciderat artic. *τοῦ* in ed. Reitz. quem reposuimus ex edd. S. B. 4. & Mf. Reg. 3011.

ead. l. 15. Κακοὺς κακῶς ἀποθανόντας) Amant & Graeci huiusmodi repetitiones adverbii cognati. Aristoph. Pl. v. 65, — *ἀπὸ δ' ὅλῳ κακὸν κακῶς.* Ibid. 418, — *ἐξ ὅλῳ κακοὺς κακῶς.* Alciph. III, Epist. 28 f. *κακὸς κακῶς ἀπόλοιο.* Item ib. Ep. 48 pr. &c. Ne quid plura in re nota. REITZ.

in Schol. col. 2. l. 1. Ἀποίσσεται) Lege *ἐποίσσεται*. SOLAN.

Pag. 150. l. 1. Φαρμάκῳ) Socratem. GUYET. *Φαρμάκῳ — καταπρησθέντας — δυσουρίας*) Socrates, Heraclitus, Epicurus. LA CROZE.

ibid. Καταπρησθέντας) Ad Empedoclis in Aetnae cratera insilientis mortem referri, non videtur dubium, cum eam saepe alias rideat Lucianus. Quod autem in Scholiis Heraclitus hic nominatur, turbatum aliquid esse puto. Ad illum potius retulerim *φυγὴν* s. exilium, quod commemorat praeter Diog. Laërt. 9, 15, etiam Athenagoras apol. c. 27, pag. 123 Dechair. Sed videtur etiam auctiore hic Codice Scholiastes usus. Antisthenis vero mentionem peperit credo verbum *φθινίσαντας*, quod de phthifi accepit, qua periisse illum tradit Diog. Laërt. 6, 19. GESN.

ead. l. 2. Ἀπὸ δυσουρίας) Epicurum. GUYET. Epicurum Stoici male accipiebant, quod diceret *δυσουρικὰ καὶ δυσεντερικὰ* πάθῃ sibi molesta esse ap. Cic. Fam. 7, 26. Et Diogenes Laërt. 10, 15, ait, eum *τελευτήσαι λίθῳ τῶν οὐρῶν ἐπὶ σχεθέων.* GESN.

ibid. Φθινύσαντας) Sic etiam *Fl.* cum cett. Gesnerus emendabat φθινύσαντας. Recte, credo; nam φθινέω ignoro, & nil solemnius hac vocalium permutatione. Interim servavi suspectam vulgatam, si forte & alibi inveniat. REITZ.

ibid. Φυγέτας) Aristotelem & alios. GUYET.

ead. l. 14. Γύγου χρυσίον) Vid. supra ad Δίκ. c. 21 de anulo illo magico. Sed quid hoc ad rem quaeso? Nihil prorsus. Lege, me auctore, aut Κροίσου, aut Μίδου, donec ex Mss. Codd. utrum horum maluerit, constet; & vid. N. Δ. II. SOLAN. V. Bis Accus. c. 21 post med. ubi Γύγου δακτύλιον, quo alludit; nec tamen opus erit δακτύλιον hic denuo legere, quia χρυσία generaliter omnia aurea ornamenta significant, maxime mulierum. Menand. fragm. XIII, v. 5, (ed. minor. Hemst.) Γυναικὶ κόσμος ὁ τρόπος, κ' οὐ χρυσία. REITZ. Opes Gygis non minus decantatas fuisse, quam annulum eius magicum, probat cl. Bel. de Ballu, adducto Archilochi versu, Οὐ μοι τὰ Γύγω τοῦ πολυχρύσου μέλει &c. adeoque vulgatam contra Solanum, Γύγου in Κροίσου aut Μίδου mutare cupientem, recte defendit. Versus Archilochi legitur apud Steph. in Poët. Lyr. min. p. 246 ed. 1586.

Pag. 151. l. 11. Δορυφορίας) Ad satellites regios respici, non est quod dicam. Sic Δορυφόρημα, de satellitio tragico, supra Icarom. c. 9, atque alibi non semel. REITZ.

Pag. 152. l. 7. Αἰσχίον) Mallem αἰσχρὸν, ut infra deinceps usurpari ab eo videbis. SOLAN.

Pag. 153. l. 7. Παραπλεῖν) In universum non facile est ea loca convertere, in quibus verborum lusus inest. Hic etiam παρὰ praeposito difficultatem aliquam habet, quae non societatem modo, sed excessum etiam & superationem, interdum etiam vitium occultum in compositione notet; quae forte in παρασίτου appellatione iungi possunt, ut parasitus sit, qui cum aliis, quibus obrepfit, largius cupidiusque ceteris, cibum capit. Sed cum inprimis tamen ad cibi societatem respiciatur, quorsum etiam illi Solonis παράσιτοι, atque Phoebi Παρασίτη pertinent; malui in ceteris compositis quoque huius praecipue significationis rationem habere. GESN. Praeternavigare, dein praecurrere, praetercurrere, praeteriaculari, ultra iaculari, adscripsit Guyet. Omississem, nisi causam viderem esse, quod pristinus interpretes hoc male reddiderit, adnavigare, adcurrere, adequitare, adiaculari, quo facto iocus minus apparet; qui tamen haud ita planus est in singulis his verbis compositis, nisi ex conclusione argumenteris, parasitum velle, melius

atque utilius esse *iuxta*, i. e. *cum alio coenare*, quia id fit alterius sumtu, quam *coenare* apud se; adeoque & utilius esse comitem navigare ab alio assumptum, quod & hoc fieri queat alterius sumtibus, idque mallet, si omnia reliqua verba ad eandem potestatem reduci possint: sed cum non videam, qui παρακοντίζειν eodem detorqueri queat, restat, ut παρὰ in omnibus hic allegatis compositis tantum significet excellentiam quandam, quasi praeter modum vulgarem haec omnia facere. Veluti qui praeter metam iaculatur, victor est, ut Horat. canit I Od. VIII, 11, — *saepe disco, saepe trans finem iaculo nobilis expedito*. Adeo παρασιτεῖσθαι grandius quid sonare atque esse, quam simplex σιτεῖσθαι. Si vero & hoc friget, credamus id tamen personae parasiti conveniens, qui ex frigidis eiusmodi iocis risum captant; quos Lucianus dedicata opera sic frigidos proiecisse dici poterit, ut eos depingeret, quales sunt. Conf. Tim. § 52, ubi Hemsterh. ad ἀλλὰ γὰρ μὴ risus illos minime ingeniosos sibi non placere ait. Nec mihi placent. Interea nihil prohibet, quo minus liceat Nostro stultitiam adulatorum talem proponere, qualis esse solet. Cum vero hic lusus tantum in verbis sit, non valde quidem ingeniosus, nec tamen omnino absurdus, nihil hic, quod reprehendam, habeo. REITZ.

ead. l. 15. Ἐθ' ἑλοιο) Ken. utraque ἐν ἐθέλοις. SOLAN.

Pag. 154. l. 3. Σὺ δέ με — δίδασκειν) Infinitivus loco imperativi valde quidem usitatus; sed quia tum inest ellipsis verbi μέμνησο, possit etiam hac ratione illud μοι, quod Fl. habet, locum invenire, quod hortantis est, & quasi pleonastice in huiusmodi praecipendi formulis inseri solet, ut non semel vidimus. Conf. saltem ad Asin. cap. 4, φυλάττε μοι, ἔφη, τὴν ἱππάρχου γυναῖκα. Infinitivi autem exempla etiam alibi dedimus ex Hippocr. Homer. Lucian. & Arr. IV, p. 180 pr. σὺ δέ με μηδενὶ ἄλλῳ παραδούναί — — τὸ ἐμὸν κράτος. Sed quia infinit. hic pendet a δίκαιος, significatque, *tu dignus es me docere*, nihil immutarem. REITZ.

ead. l. 4. Φασὶ δέ) Hoc accipiendum est cum distinctione. Nam verum illud est in matre, quae non convolat ad secundas nuptias. Alias falsum, ut testantur politissimi Homerici versus, quos ex Odyss. profert Stobaeus ferm. 192. Vide D. Ambros. 6 Hexamer. BOURD.

IN DE GYMNASIIS.

Pag. 155. l. 1. ΑΝΑΧΑΡΞΙΣ) De Anacharfi & Solone vi-

de, quae supra annotata sunt ad Σκν. cap. 5, & Plut. in Sol. SOLAN.

ead. l. 2. ΠΕΡΙ ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ) Gesn. vertit *DE EXERCITATIONIBUS*, quod hic retinui. At cum *de Gymnasii* inscriberetur a pristinis interpret. ego hanc inscriptionem deinceps servavi, quia allegationes ex hoc Dialogo in notis Commentatorum sic etiam sunt institutae, & lectores huic inscriptioni affueti minus commode loca indicata possent invenire, si titulus Dialogi mutaretur. REITZ.

ead. l. 4. Ταῦτα δὲ ὑμῖν) Hanc paginam interpretor ad lib. X Heliodor. BOURD.

ead. l. 9. Λίπα) Oleum *μανίας φάρμακον* vocabat. Diogen. Laërt. I, Segm. 104, p. 27 C. SOLAN.

ead. l. 10. Ἄτερος τὸν ἕτερον) Recte Iuntinam habere ἄτερον, adscripserat Solanus, & quia ἄτερος tam prope praemissum, credat quis etiam ἄτερον rectius sequi, quam ἕτερον. Esse autem ἄτερος Atticum, ex Aristoph. demonstrat Maitair. de Dialect. pag. 15, pro ὃ ἕτερος. Addo Callim. fragm. XCI, — οὓς ἔσχεν ἄτερος δαίμων, ubi Bentleius etiam ex Epigramm. ἄτερος Ἡρακλεὺς adducit. Verum non adeo me movit solius Iunt. auctoritas, ut contra ceteras edd. & Codd. irem; quia in casibus obliquis aegre sic scribi posse monent Grammatici; in accusativo certe, non video quae crasis pro τὸν ἕτερον locum invenire queat. At si usus tamen contra analogiam induxisset, facile admitterem; dum vero ἄτερον in accusat. aliunde probare non habeam, vulgatam servo. REITZ.

ibid. Οὐκ οἶδ' ὅ, τι παθόντες) Huc pertinet illud ipsius Anacharsidis apud Diog. Laërt. I, 104, τὰ ἐλαίον μανίας φάρμακον ἔλεγε, διὰ τὸ ἀλειτουργοῦν τοὺς ἀθλητὰς ἐπιμαίνοντας ἀλλήλοις. GESN.

ead. l. 12. Καὶ ἦν ἰδοῦ) Καὶ νῦν ἰδοῦ. MARCIL. Vid. Xenoph. ἀναβ. Aristoph. & Nost. ἀναβ. c. 51. SOLAN. Non quidem ita edidimus in Pisc. c. 51 pr. sed ἀλλ' ἰδοῦ tantum, quia hoc plurimae edd. & P. habebant. Iam ferme mallem ἀλλ' ἦν ἰδοῦ & ibi legi. REITZ. Καὶ μὴν ἰδοῦ vult cl. Bel. de Ball.

ead. l. 13. Ἐκ τοῖν σκελοῖν) Posslet ἐκ abesse. Sed additur crebro. Diod. Sic. IV, c. 19, p. 265, πόλις ἐκ βίας ἀλλυσα. Soph. Ai. 27, — κατηναρισμένας ἐκ χειρὸς —. Confer Nost. supra, Asin. c. 23. Et ibid. cap. 45, ἐμὲ δ' ἐράρμονοι ἐκ τῶν ποδῶν. Long. Past. IV, p. 147 ed. Moll. (vere 139.) κρατήσας ἐκ τῶν κεράτων. REITZ.

Pag. 156. l. 2. Περιπλέξας) Sic rursus infra c. 31. SOLAN.

ead. l. 7. Ἀναπλησθέντες) Conf. supra Μισθ. cap. 17, & Ζ. Τρ. 33. SOLAN.

ead. l. 9. Οἱ ἐγχείλεις) Vid. supr. Tim. cap. 29, ubi similis quidem phrasis, sed ἐγχείλεις, non ἐγχείλεις. At conf. Steph. ab Hemsterhusio ibi indicatum. REITZ.

ead. l. 11. Ἐν πηλῷ οὗτοί γε &c.) Οὐκ ἐν πηλῷ οὗτοί γε, ἀλλὰ ψάμμον ταύτην βαθεῖαν ὑποβαλλόμενοι ἐν τῷ ὄρυγματι ἐπαμῶνται τε ἀλλήλους. Sic Mf. non ταραττουσι, ut editur. Sed hi non in luto, sed altam arenam in fossa subicientes se invicem illa adspargunt. Paulo post dicit ἐπιπάττειν τὴν κόνιν. Hapthen intelligit, de qua Mart. VII, Ep. 67, & flavescit haphe. Sed de hac & alijs ad palaestram pertinentibus viri docti iam pridem egerunt copiose; vide inprimis eruditissimum P. Fabrum in Agonistico II, 2, & 5, & 22. GRAEV.

ead. l. 12. Πάττουσι — ἐπαμῶνται) Sic W. totum hunc locum habet; vulgatae aliter, nempe ταραττουσί τε — πάττουσι. Polyæn. eadem voce utitur. Ego antequam W. vidissem, ἀράττουσι legebam. SOLAN. Ταραττουσί τε ἀλλήλους) Mihi maxime placet P. Fabri coniectura, qui Agonist. 2, 1, δράττουσι legendum suspicatur, vel ἀράττουσι, ut tamen illud praeferam. Est enim de primo quasi actu sermo, ubi alter alterum primoprehendit, &, ut possit firmiter prehendere, pulvere spargit. Eidem etiam Fabro assentior, ὄρυγμα fuisse locum depressiorem, effossum, dictum alioquin σκάμμα, s. τὰ ἐσκαμμένα, quae ὑπερπηδῶν, transilire, tanquam terminos, intra quos luctantes coërcentur, non licet; verbo, ipsam caveam. GESN. Πάττουσιν τε) Probe etiam vidit Gesn. vulgatum ταραττουσι nihili esse. Et quamvis δράττουσι eleganter sit coniectatum a Fabro, praeferendum tamen id, quod Codex suppeditat, cuius scripturam etiam in terminatione sequi consultum duxi, etsi v. paragodicum abesse possit. Cumque mox ἐπαμῶνται quoque ex 2 Codd. receperim, (nam πάττουσι iam iterato exhibere absurdum fuisset) versionem ad utrumque accommodavi, non quod Gesneri versionem reprehendam, quae erat, in cavea prensant se invicem, & — spargunt; sed quod Graecus contextus, qualem nunc dedimus, aliam postulabat. REITZ.

ead. l. 14. Ἀφυκτότεροι) Conf. Θ. Διαλ. XVII med. SOLAN.

ead. l. 15. Τὸν ὅλισθον) Scribitur iterum eodem modo cap. 28. Ego tamen legendum cenfeo τὸ ὅλ. SOLAN. Quod neutro genere τὸ ὅλ. maluit Solan. ideo factum suspicor, ut adiective accipiat, & lubricum, lubricitatem significet: ita compositum

ἐὺολισδός adiective Suidas habet. Non displiceret, si auctoritatem pro τὸ ἑλισδον attulisset. Verum cum etiam Hesych. ἑλισδός, πτωσίς, habeat, nihil in Luciano mutaverim. Auctor Etymolog. etiam scribit: ἑλισδός, — ὁ ὅλος καταπίπτων. REITZ.

ead. l. 16. Ὀρθοστάδην) Tria erant apud Graecos certamina, pancratiū, palaestra, & cursus. De pancratio, ludorumque generibus, quibus Graeci antiqui & Romani usi sunt, leg. Bud. annot. ad l. *Athletas*. de his, qui notantur infam. & ad l. *Qua autione*, ad l. *Aquiliam*. Gellius L. XIII, c. 26. Propert. L. III. COGN.

Pag. 157. l. 3. Ἀποπτύσειν) Ita W. Reliqui libri ἀποπτύειν. SOLAN.

ead. l. 4. Παταχθέντος) Adscripsit frater: Recte παταχθέντος. Sed tunc versu priore αὐτοῦ pro αὐτῷ legendum. Si vero αὐτῷ retinemus, etiam structura παταχθέντι postulare mihi videtur. Iam & mihi. REITZ. in *Addend.*

ead. l. 9. Ἐγκονοῦσι) Poëtis Atticis frequens verbum illustrat Spanh. ad Aristoph. Plut. 255. GESN.

ead. l. 12. Μανία) Θαυμάζειν ἐλεγε, πῶς οἱ Ἕλληνες νομοθετούντες κατὰ τῶν ὑβριζόντων, τοὺς ἀθλητὰς τιμῶσιν ἐπὶ τῷ τύπτειν ἀλλήλους. Diogenes Laërt. Anachar. pag. 27 C. SOLAN.

Pag. 158. l. 2. Δόξαντα) Lege, meo periculo, δόξαντα. SOLAN.

ead. l. 12. Ὑμῖν ταῦτα γένοιτο τὰ ὀφέλιμα καὶ τερπνά) ἐμὲ δὲ εἴ τις ὑμῶν τοιοῦτό τι διαθεῖν, εἴσεται ὥς οὐ μάτην διεζώσμεθα τὸν ἀκινάκην) Ista ἐμὲ δὲ εἴ τις ὑμῶν τοιοῦτό τι διαθεῖν, veruntur: quod ad me attinet, si quis vestrum tale quid mihi proponat. Verum διατιθέναι τινά τι, non est, aliquid proponere alicui; sed, hoc vel illo modo aliquem tractare, vexare. Noster infra in hoc Dial. c. 38, μήτε τυράννου βιαζομένου, μήτε πολεμίων διατιθέντων, neque tyranno vim faciente, neque vexantibus hostibus. In Pseudologista cap. 25, τοιαῦτά με διατίθης, ita me tractas. Sic Demosthenes alique locuti sunt. L. Bos. Si quid testimoniis opus est, adde Aesop. Fab. 8, σύ με χεῖρον διέθηκας, de vulpe ab rubo vulnerata; at Fab. 39, δεινῶς οὖν ὑπ' ἀλλήλων διατεθέντες. Sed cum duplici accus. etiam Alciph. I, p. 200, τί με διαθήσῃ, & quae Bergl. ibi notat. Et Wessell. ad Diod. Sic. I, c. 89 pr. ubi de crocodilis: τοὺς τὰ δεινότατα διαθέντας, atrocissima perpetrantes. Vel potius Hemst. ad Nigrin. c. 38, qui hoc multis iam egit. REITZ.

Pag. 159. l. 3. Λυκίου) Lyceum, Gymnasium, de quo consule Meurfium. SOLAN.

ibid. Τὸν ἐπὶ τῇ) Ἀντίπρωσις, pro τοῦ ἐπὶ τῇ στήλῃ κέκλι-
μένον τόξον ἔχοντος. GUYET.

cad. l. 4. Κεκλιμένον) Conf. supra Afin. c. 51. SOLAN.

cad. l. 5. Ἀνακεκλασμένη) Bene monuit in margine Hemsterhusius, adeundum Dukerum ad Thucyd. p. 460. Is autem ad verba L. VII, c. 25, ἐκ τε τῶν ἀκατίων ὠνενον ἀναδύμενοι τοὺς σταυροὺς, καὶ ἀνέκλων, quae conversa sunt, vallos ex naviculis religatos circumagebant, fractosque convellebant, ita commentatur: — Ἀνακλᾶν hic non est, quod Vossius & Portus putarunt, frangere, verum sursum attollendo convellere & educere. Suidas & Scholiastes exponunt e fundo evellere. Sic Thucyd. II, 76, & alii apud Lipsium. V. Poliorc. 8. Ἀνακλᾶν machinam muro incussam dicunt eos, qui laqueis iniectis eam attollunt, & avertunt. Et in aliis generibus loquendi non frangendi, sed inflectendi & in altum tollendi significationem habet. Aristænet. I, Ep. 3, ὡς ἀνακλᾶν ἡμᾶς ἐπὶ πολὺ τὸν αὐχένα πρὸς δεξιὰν τῶν κυκλω συναιωρουμένων βοτρυῶν. Lucian. de Gymnas. p. 272, (i. e. hoc loco) ἢ δεξιὰ ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς ἀνακεκλασμένη. Haec ille optime. Adde hinc ἀνακλάσει ἐπτυγμένα γραμματεῖα tabellae plicabiles ap. Herodian. I, cap. 17 pr. Sed κατακλωμένῳ de saltatore, Noster etiam supra de Salt. c. 5. (quod Gesnerus tamen reddidit frangenti.) Ita ἐπικλώμενον inflexum signif. pro Imag. c. 13, & Deor. Dial. XI. Sed & fractum, Tox. c. 20. Est autem ubi multum differat, reddasne per frangere, an attollere, sursum flectere; nam e. c. crus, brachium, cervicem frangere, aut flectere, quanti intersit, quis non viderit? Interim non nego, etiam in illa arietis muralis allevatione, ad ictum eludendum instituta, aliquam frangendi potestatem in verbo ἀνακλᾶν remanere, quatenus impetus eius refringitur, sive potius, qua linea recta, ad quam eius motus fiebat, ista sursum aversione quasi frangitur, veluti philosophi refractiones recte vocant radiorum lucis inflexiones per vitra contingentes. Interim male reddideris arietem frangere, pro avertere. REITZ.

cad. l. 7. Ἐκείνῳ) Nihil mutare Fl. appinxerat Solan. An ergo ἐκεῖνο quaesivit? Non improbem; sed nihil opus est, & vulgatum; quod sequimur, nihil incommodi habet. REITZ.

cad. l. 9. Παγκρατιάσει) Aliter & rectius Aristoteles Rhet. I, c. 5, p. m. 207, 38, ὁ γὰρ δυνάμενος τὰ σκέλη ῥίπτειν πῶς καὶ κινεῖν ταχὺ καὶ πύρρῳ δρομικός· ὁ δὲ θλίβειν καὶ κατέχειν, παλαιστικός· ὁ δὲ ὥσαι τῇ πληγῇ, πλῆκτικός (legendum, ut in

rec. eod. fit, πυκτικός.) ὁ δ' ἀμφοτέροις τούτοις, παγκρατια-
στικός ὁ δὲ πᾶσι, πένταθλος. Vide etiam Philostrati locum ad
Δημων. c. 49 supra adductum. SOLAN.

ead. l. 10. Πυγμαῖς) Oratio non satis perspicua: si enim alia
loca intelligit per γυμνάσια, quid opus his? Sin vero nova cer-
taminum innuit genera, cur & hoc inter ea recenset, quod cum
Pancratio idem esse dixit? Vide tamen cap. 24, ubi distinguit.
SOLAN. Conf. Tim. c. 50 & 53 f. ubi πύξις—. REITZ.

ead. l. 15. Στέφανος) Confer infra c. 16 & 36. KUSTER.

ibid. Ἰσθμοῖ) Idem Dukerus modo laudatus ad Thucyd. V,
18, hoc verum esse probat, quod & sic infra Neron. c. 8 oc-
currat. Et ita quoque in Thucyd. legi recte mavult, ubi καὶ
Πυθοί, καὶ Ἰσθμῶ. REITZ.

ead. l. 16. Σελίνων) Vid. Plut. in Timol. Pineas fuisse olim
in Isthmiis coronas, docet idem Symp. probl. V, 3; deinde in
gratiam Herculis & ad Nemaecorum exemplum ex arpio factas;
tandem ad pineas reditum fuisse; p. 1203 f. ἐκ δὲ Νεμέας κα-
τὰ ζῆλον ὁ τοῦ σελίνου ξένος ὃν ἐπεισῆλθε δι' Ἡρακλέα, καὶ κρα-
τήσας ἡμαύρωσεν ἐκείνον, ὥς [ἱεροῖς οὐκ] ἐπιτήδειον. Perite er-
go & erudite haec Lucianus. V. Pott. SOLAN. Pro ἐκ σελίνων.
Habuius non semel. Conf. saltem ad Gall. c. 24. REITZ.

ead. l. 17. Πυθοὶ δὲ μῆλα τῶν ἱερῶν τοῦ θεοῦ) Haec sic vertit
Vinc. Obsopoeus, nescio quam bene, nam in Graeco de sa-
cerdotibus ne verbum quidem: ἱερῶν inclinatur a recto ἱερός,
id est sacer, non a ἱερεύς, quod est sacerdos. Vertere igitur debe-
bat: poma Deo sacra proponebantur. Olim suspicabar μῆλα hoc
loco interpretari debere, non poma, sed oves, ut & apud Max.
Tyrium fermone 37, & in Antholog. primi libri, primo Epi-
gram. eo quod campus Crissaeus vel Cirrhaeus, qui erat Apol-
lini sacer, ad oves pascendas aptus erat, non autem ad poma
ferenda, quando erat sine arboribus. Sic enim de eo Pausanias
in Phocicis: τὸ δὲ πεδῖον τὸ ἀπὸ τῆς Κίρρας ψιλόν ἐστιν ἅπαν,
καὶ φυτεύουσιν δένδρα οὐκ ἐθέλουσιν, ἢ ἐκ τινὸς ἄρας ἢ ἀχρεῖον
τὴν γῆν εἰς δένδρων τροφήν εἰδότες. Oves igitur, quae pasce-
bantur in eo campo non arato nec arboribus confito, erant
Apollini sacrae, e quibus, ut putabam, quaedam pro brabio
dabantur cuidam athletarum generi. Sed aliter sentire me coë-
git Libanius Sophista in laudatione palmae & pomi arboris,
ubi haec leguntur: φοῖνιξ μὲν γὰρ παντὸς ἀγῶνος γίνεται
στέφανος, καὶ τὸν θάλλον ἔχει νίκης ὑπόμνημα, μῆλέα δὲ αὐ-
τὸς στεφανοῖ τὸν ἀγῶνα τὸν Πύθιον. Itaque hoc loco non male
μῆλα poma intelliguntur, μῆλέα tamen pomum arborem, non

fructum, significat, & videntur poma sola inepta ad coronam texendam. Sed ut Libanius cum Luciano concilietur, intelligo victorem coronatum fuisse ramusculis eius arboris suo fructu oneratis. Sed notandum est, brabium mutatum fuisse a temporibus Pausaniae: nam a secunda Pythiade coronas pro brabio institutas ait, & quidem ex lauru. Sic enim in Phocicis: *δευτέρα δὲ Πυθιάδι οὐκ ἐπὶ ἀθλοῖς ἐκάλεσαν ἔτι ἀγωνίζεσθαι, στεφανίτην δὲ τὸν ἀγῶνα ἀπὸ τούτου κατεστήσαντο* — *δάφνης δὲ στέφανος ἐπὶ τῶν Πυθίων τῇ νίκῃ κατ' ἄλλο μὲν (ἐμοὶ δοκεῖν) ἐστὶν οὐδὲν, ὅτι δὲ τῆς Λάδωνος θυγατρὸς Ἀπόλλωνα ἐρασθῆναι κατέσχηκεν ἡ φήμη*. Aliam vero eius rei causam refert Aelian. Var. L. III, c. 1, scilicet eo, quod Apollo, postquam Pythonem occiderat, in aqua Penei fluvii in loco dicto Tempe purgatus inde laurum decerpit, & Delphos attulit. Laureia igitur corona olim praemium erat victoribus datum in Pythiis, sed tempore Luciani & Libanii, vel id mutatum fuerat, vel poma data sunt pro brabio in agone quodam multum postea introducto & recepto, laurea manente pro praemio cursoribus & antiquorum certaminum athleticis. At ecce Heliodor. in Aethiopicis armatis cursoribus palmae ramum pro brabio datum fuisse dicit. Sed in omnibus sacris certaminibus aliis brabiis auctarii vice datum fuisse, (ita legitur ap. Palm. pro *additum*) asserit Pausanias in Arcadicis, pag. 276, & Plutarch. Symp. VIII, c. 4. Heliodorus tamen nullum aliud praemium pro victoria suo Theageni adiudicat, praeter ramum illum palmae arboris. Sed non est dissimulanda summi viri sententia, qui in notis ad Dionem per poma vult intelligi lauri baccas, sed sine exemplo. Aufonium etiam reprehendit enumerantem diversa brabia, sic: *Serta quibus pinus, malus, oliva, apium*. Sed cum eo consentit Libanius loco citato, qui *μηλέα* habet, non *μῆλα*. Tamen iure videtur arguere Aufonium, qui dum Graecum epigramma exprimit, male *μῆλα* per *malus* vertit. Sed fateor, per *μῆλα* me non posse capere, quomodo intelligi possint poma. PALM. Errat Palmerius. Vid. Pott. 417. SOLAN. Lucianum fructus arborum, *μῆλα* dicere, non ramos, puto. Non primum Anthologias epigramma laudo, ubi *κότινος, μῆλα, σέλινα, πίτος*, forte ipsius societatis causa suspicionem moveant, ramum esse intelligendum; sed hoc, quod hoc ipso loco simile plane Panathenaeorum praemium commemoratur, *oleum e sacra Minervae olea*. Deinde quoties praemiorum horum denuo mentionem in hoc Dialogo iniicit, iniicit autem aliquoties, *μῆλα* semper a corq-

nis distinguit: praesertim infra, c. 15 med. *πρόκειται στέφανος οὐ πίτυος, οὐδὲ κατινοῦ ἢ σελίνων*. Quidni *μηλέας* aut *μήλων* adiceret, si par erat ratio? GESN.

Pag. 160. l. 1. Παρθ. ἔλαιον τὸ ἐκ τῆς μορίας) Quid hoc sit, docet Meurfius Panath. Olearum nempe genus iuxta Academiam, quae Deo sacrae erant; Schol. Aristoph. Νεφ. Accipiebant autem urceum totum, (idem Schol.) & exportare solis licebat. SOLAN. Adleverat marg. Hemsterhusius, videndum P. Burman. Z. *καταίβ.* Ex hoc igitur quaedam adiecisse non alienum erit. Ait autem f. p. 281 ed. iteratae: *Oleum ex eius (arboris) fructu exprimere in sacros usus licuerit: nam victoribus in Panathenaicis inde oleum datum, docet Suidas, & Scholiastes Sophoclis ex Aristotele, & Apostolius proverb. Cent. XIII, 28. Ut & Lucian. in Anach. T. 2, pag. 173 ed. Graev. Unde ab Athenaeo L. XV, 11, & Plin. XIII, 1, Panathenaicum oleum vocatur, quod optimae notae erat. Et fortasse corona oleaginea, qua victores coronabantur Athenis, teste Plin. XV, 4, ex his μορίοις fuit. (sic legitur, pro μορίαις.) Quod magis verosimile videbitur, si verum sit, quod notat Alex. ab Alex. III, c. 3, duces Athenienses in bellum prodituros sertum ex olea sacra sumfisse. Hoc saltem statuere licet, coronas inde aliquando factas. Ut Creon apud Eurip. Ion. V. 1433. Cetera vid. ib. De μορίᾳ autem Commentt. ad Poll. seq. 242, ἡ δὲ ἱερὰ ἔλαια, μορία. Hesych. vero ibid. adductus: Μορία ἔλαιαι ἱερὰ τῆς Ἀθηνᾶς. Confer & Menag. ad Diog. Laërt. III, Segm. 26, p. 149, T. 2. REITZ.*

ibid. (Ἐκ τῆς μορίας) Hesych. Μορία, ἔλαια, ἱερὰ τῆς Ἀθηνᾶς. GUYET.

ead. l. 8. Πρὸς ἀλλήλων) Quod Solanus nihil mutare edd. adiecit, indicio est, eum aliam lectionem optasse invenire; nam alioqui sponte patet consentire edd. quando nihil notamus. Maluit autem *ὑπὸ* pro *πρὸς*. Vid. quae mox notamus ad c. 11, *πρὸς τῶν ἀντιπάλων*. REITZ.

Pag. 162. l. 4. Ὑπὸ) Sic W. hic. Supra tamen cum impresfialiter, nempe *ἀγχομένους πρὸς ἀλλήλων*, c. 9. SOLAN. *Πρὸς*) Solanus ex W. *ὑπὸ τῶν ἀντ.* rescribi maluisset, id enim in margine I. indicarat; non tamen *πρὸς* delebat, ut solet, ubi omnino necessariam putat mutationem. Ego, ut *ὑπὸ* facile admitterem, si pluribus testibus firmaretur, ita iam nihil mutato, quia supra cap. 9 in *πρὸς* consentiunt edd. & Codd. Idque verbis passivis frequenter adiungi eadem potestate, qua *ὑπὸ*, paucis indicavimus supra Icar. c. 21 f. ex Timon. § 5, 9, 15 & 25. Adde Icar. 15, & Bis Accus. c. 5 pr. Sexcentis simili-

bus idem probaturi ex solo Luciano, si quem de eo dubitare suspicari possemus. REITZ.

ead. l. 7. Θοιμάτιον) M. & Fl. *Θοιμάτια*. Fortasse *Θαιμάτια*, quod alibi reperiri testatur doctissimus auctor Emend. Menand. p. 105. SOLAN.

Pag. 164. l. 6. Τὰ μεγέθη) Quid reponam, non video: certe non recte habet illa vox. Εὐχ. c. 12 pro *πάχος, μέγεθος* repositum est. SOLAN. Si proceritatem corporis intelligas, non mirere, cur suspecta vox fuerit Solano. At neque *μέγεθος* semper *ingens* quid signif. (licet ita accipiendum longe frequentius, atque ideo *parvo* opponatur a Polluce III, 88.) sed quamcunque etiam magnitudinem, i. e. certam quantitatem, adeoque & de re vel minima praedicari potest. Neque plurale *μεγέθη* ad procerum athletarum corpus spectare puto, (qui ne quidem erant homines longi, verum torosi) sed ad dimensionem, i. e. proportionem membrorum pertinere arbitror, de qua etiam cap. 25 loquitur, quam foedant pugiles tumores, ac cicatricibus. *Μέγεθος* autem etiam de parvo homine praedicari videas ap. Herodian. IV, 7 fin. *καὶ γὰρ ἦν θαύματος ἄξιον ἐν μικρῷ πᾶν τὸ μέγεθος σώματι*. Licet ibi videatur de viribus accipiendum, ut ap. Diod. Sic. IV, c. 61 f. *μικροὺς μὲν τοῖς μεγέθεσι, πολλοὺς δὲ τὸν ἀριθμὸν*. Numero magis, quam viribus, pollentes. Sed de spatio parvo diserte apud eundem V, c. 10 med. *ἔστι δὲ καὶ ἡ νῆσος τῶν Λιπαράων μικρὰ μὲν τὸ μέγεθος*. Et sic iterum ibid. c. 11 pr. Et c. 13, *καταμερίζουσιν εἰς μεγέθη σύμμετρα*. Interim de statura parva etiam Poll. V, 68, de lepore animali, *μέγεθος, οὔτε μέγας, οὔτε μικρὸς τὸ ὕψος*. Et sic de *mensura* s. dimensione *μέγεθος* dici, non est quod pluribus demonstrem. *Magnitudinem* similiter Latinis de re etiam parva dici, obiter notavi in libello *de Ambiguis*. Si quis tamen hic pro *τὰ κάλλη καὶ τὰ μεγέθη* legere malit, *τὰ κάλλιστα μέλη*, me non repugnantem habebit. REITZ.

ead. l. 7. Τοῖς ὑπωπίοις) Div. Paulus in I ad Corinth. IX, 27, *ἀλλ' ὑπωπιάζω τὸ σῶμά μου*. Ad quae verba exponenda multa, & hoc Luciani, affert L. Bos in Obs. Philol. p. 142, probatque *ὑπόπια* esse *vestigia plagarum*, ac vulnera ipsa & contusiones. Recte; sed Medicis proprie maculae ac tumores caerulei ab extravasato sanguine grumoso, quales a baculorum lororumque plagis relinquuntur. Et similis oculorum moribus. Idque ap. Hippocr. & Aret. frequens. REITZ.

Pag. 165. l. 3. Μηδέπω) Sic M. melius, quam in impress. *μηδέποτε*. SOLAN.

ead. l. 6. Οἰκνεῖν) Ita M. & ed. *Fl.* rectius, quam in vulgatis, quae οἰκισθεῖν legunt. Sic cap. 18, ὅπως ἀν' ἀρίστα πάλιν οἰκοῖτο. SOLAN.

Pag. 166. l. 2. Τινῶν) Ego lectionem Cod. M. τινὰ praefertis vulgata potiorē arbitror, quia auditu tantum ait sibi norum nomen Solonis legislatoris, adeoque adiectio τῆς potius ad personam, quam ad leges pertinet, nec quasdam tantummodo leges composuisse dicitur is, qui plurimas composuit. Quia tamen non obscura neque plane absurda visa vulgata, propter unum Codicem eam reiicere, religio fuit. REITZ.

ead. l. 8. Τί) L. τῆ, quamvis M. etiam agnoscat τῇ. Idem Anonymum coniecisse video, qui τῆ margini Codicis sui adscripsit. SOLAN.

ead. l. 15. Διέξιμι) Sic recte W. In impr. διέξιμι. SOLAN.

Pag. 167. l. 6. Πρόκειται ἀγὼν) Sic τὸν προκείμενον ἡμῶν ἀγῶνα Div. Paul. in Ep. ad Hebr. XII, 1, ubi plura similia L. Bos. Addiderat Hemsterh. etiam vidend. Synes. Ep. 100, pag. 239 D. & Basil. Seleuc. initio Gr. I. REITZ.

Pag. 168. l. 4. Ὅπταν — καταμάθης) Non fugit Solanum, ὅπταν aequē cum optativo construi atque cum subiunct. sed meliorem hic esse subiunct. recte iudicavit; non enim ferius est, ubi intelligere velis aut possis, sed, postquam intellexeris. Quare ei obsecundavi. REITZ.

ibid. Καταμάθης) Ita W. Impressi omnes minus recte καταμάθοις. SOLAN.

ead. l. 9. Ἰσθμοῖ) Sic & infra recte Ner. c. 8, Ἰσθμοῖ ἀπέδανεν. Sic Πυθοῖ, Pythone in urbe, Thucyd. V, 18 f. Ἰσθμοῖ etiam Pindar. Ol. 2 med. REITZ.

ead. l. 14. Οὕτω) Parvi est. Sed οὕτως probum arbitror, & ab librariis posterioribus euphoniae causa mutatum. Ut enim sequente consona οὕτω frequentius scriptum invenimus, sequente vero vocali οὕτως, ita crebro οὕτως consona etiam sequente exaratum videas. Indicavi nonnulla ad Scholiast. Gall. c. 9. Adde singula fere ἐπιμύθια Aphthonii, ubi οὕτως νεότης, οὕτως φαῦλοι, οὕτως λίαν &c. invenies perpetuo. Item οὕτως καὶ Aesop. fab. 8. Apud LXX, Numer. XXXVI, 5, οὕτως φυλή ac 2 Reg. XVIII, 14, οὕτως μετῶ. Diod. Sic. III, c. 8, οὕτως δέ. Sed variatur fere perpetuo in Codd. eiusdem, aliis οὕτω, aliis οὕτως exhibentibus. At cum veteres in pronuntiando σ ultimum videntur elisisse, inde factum, ut deinde consona sequente, modo adscriberetur, modo omitteretur. REITZ.

Pag. 169. l. 6. Πῖλον) Haud suo loco vox οἶκοθεν sita est; sed familiare hoc Luciano. De pileo quod habet, mutatum deinceps. Atheniensium morem ex Philostrato discas. Vit. Soph. p. 572. SOLAN. Non adeo alienum est οἶκοθεν, si cum L. Bos de Ellips. p. 216, verb. Ἀπιέναι, exposueris, eius participium subaudiendo, i. e. οἶκοθεν ἀπιόντι, aliaque non absimilia ab eo adducta contuleris. REITZ.

ead. l. 8. Ὠτιπερ) Ego Pelleti coniecturam recipiendam arbitror. REITZ.

ead. l. 9. Ἀστέρος — πάντα καταφλέγοντος) Canis fidus, quae & canicula, ardentissimo aestatis tempore exoritur, Sole primam partem Leonis percurrente, qui dies 15 ante Augusti Kalendas est. Plin. L. II, c. 47; L. XVIII, 28. COGN.

Pag. 170. l. 1. Αἱ ὑπαίθριοι) M. & edd. omnes, exceptis Ven. quae omittunt. SOLAN.

ead. l. 5. Ὅπως μὴ) Subaudi, ὅρα, i. e. ὅρα ὅπως &c. GUYET. Vid. ad Tim. 28. SOLAN. (At ex divisione Hemst. iam est § 48.)

ead. l. 6. Προσέξεις) Miror, qui Solanus noster, facilis alias ad mutandum contextum, ubi quid melius alicubi invenit, hic nil mutarit. Ego praefero προσέξεις ex W. Etsi μὴ τοῦτο ποιήσεις recte dicitur; tamen in eiusmodi ellipsi, quae hic subest, nimirum, ὅρα ὅπως μὴ προσέξεις, subiunctivus est melior. In Tim. cap. 48, καὶ ὅπως — φυλάξῃ legas. Luvat addere, quia haec lectio discutienda est, alterum locum Solani, quem ad Tim. indicavit, esse in Prometh. c. 3. Sed quia Hemsterh. alia divisione instituta numeros in notis Solani tamen non mutavit, vide iam Prometh. § 5, ubi rursus καὶ ὅπως μου καταγωγῆς. Et sic Eurip. quem adducit, itidem cum subiunct. Immo vel simplex μὴ & ὥς μὴ subiunct. iungi, quis dubitat? Phalar. Epist. 26, μὴ ἀγνοήσης. Noster mox c. 18 f. ὥς μὴ περιπλέκῃς &c. Quia tamen μὴ ποιήσεις sine ὅπως haud infrequens, quod probatione non eget, etiam hic nihil muto, nisi plures Codd. accedant. REITZ.

ead. l. 13. Ὅσα) W. & L. In impress. omnibus ὅσα, quod alibi elegans est; hic autem locum habere posse mihi quidem non videtur; ideoque reieci. Vid. not. ad Φαλ. β, c. 2. SOLAN. Ne mihi quisquam obiiciat, post ὅσα intelligi μάλλον, quod ipsum saepe commonstravi; & sic vulgarum stare posse. Ego hic μάλλον locum vix habere video, nec ὅσα adeo habere, quo referatur; cumque mox τὰ μέγιστα sequatur, ὅσα eo cupidius arripui, quod tribus praeterea testibus firmatum se satis vindicat. REITZ.

Pag. 171. l. 2. Οὐδὲν — ἀποκρυψάμενη αὐτὴν) Non audis Florentinae αὐτῇ. Ἀποκρύπτεσθαι enim cum duplici accusativo construi amat, quod vel Lexicogr. ex Plut. & Plat. tradidere. In Novo Foedere ἀποκρύπτω τι ἀπὸ τινος construi solet. REITZ.

ead. l. 9. Εὐεργέτης ὑμῶν) Ἐπώνυμοι prisca heroës fuerunt, a quibus Atticae tribus sua cognomina acceperunt: his magni honores ab Atheniensibus collati, statuaeque in arce eius urbis collocatae. Horum nomina si quis desideret, Pausan. in Attic. & Demosth. ἐν ἐπιταφίῳ consulat. COGN.

ibid. Ἀναγεγράφθω) M. & editiones fere omnes. Sed Veneta utraque ἀναγραφείσθω. SOLAN.

ead. l. 10. Καλλοῦν αὐτὸν) Conf. Lexiph. c. 11, Paraf. c. 48, & passim. REITZ.

ibid. τοὺς ἐπώνυμους) Hefych. Ἐπώνυμοι, οἱ τῶν φυλῶν ἐπώνυμοι Ἡρώες, οἵπερ ἦσαν δέκα. GUYET. De duplici potestate huius vocis vid. Hemst. ad Dial. Mar. IX, 1, & Wessell. ad Diod. Sic. I, 20. REITZ.

ead. l. 11. Ἐπώνυμους) Duplices hi Meursio; primo X numero, a quorum statuis dictae tribus. Secundo XLII, quorum statuae in Ceramico erant. SOLAN.

Pag. 172. l. 3. Αὐτόχθονας ἄνδρας) Thucydides in proëm. histor. Aristid. in Panathen. Aristophan. ἰππεν. Tietz. ad Lycoph. Vide virum clar. Io. Savar. ad Sidon. Apoll. Epist. 6, lib. 8. BOURD.

ead. l. 7. Οἰκοῖτο) Conf. supra c. 14 sub init. SOLAN.

ead. l. 11. Συνηρεφεῖ) M. S. & A. Reliquae συνειρεφεῖ, mendose. SOLAN.

Pag. 173. l. 11. Διακόψης) Lego διακόψεις. GUYET. Non improbo quidem hanc coniecturam. Nihil tamen mutaverim: nam cum sit aorist. subi. activi, qui saepissime futuri habet potestatem, eo quod hic modus alio futuro careat; recte veritas, ita amputaveris, praecideris ambages. Usitator quidem in ἀποδόσει eiusmodi indicativus, ut ap. Hippocr. S. 2, aph. 9, ἂν θρέψης, μᾶλλον βλάψεις, ne alia addam, in re tritissima: sed subiunget. nihil habet incommodi. REITZ.

ead. l. 12. Ἐξαγώνια) Id est, ἔξω τοῦ ἀγῶνος. GUYET. Haebuimus supra, pro Imag. c. 18 pr. REITZ.

ead. l. 14. Βουλῇ ἐξ Ἀρείου πάγου) Sic infra Οἶκ. cap. 18 f. ἡ ἐξ Ἀρείου πάγου βουλή. SOLAN. Sed vid. de re ipsa notata ab Hemsterh. ad Tim. c. 50. REITZ. Τῇ βουλῇ τῇ ἐξ Ἀρείου πάγου S. & B. 4. quas secuti sumus,

Pag. 174. l. 1. Φόνου) Subaudi δίκην. GUYET.

ead. l. 3. Ἐν τῷ μέρει) Recte, pro *alternis vicibus*. Ita ἐν μέρει vicissim, supra Bis Accus. c. 16 f. vel *deinceps*, suo ordine, ut Diod. Sic. II, c. 34 f. Ubi plura testimonia profert Wesseling. N°. 80. Et Hemst. ad Dial. Mort. XII, ubi οὐκοῦν ἐν μέρει ἐκάτερος εἰπάτω, docet per vices significare, quod interpretes interdum fugerit. REITZ.

ibid. Διώκων) Verbum hoc forense esse, etsi satis notum, & aflowem notare, eique opponi τὸν φεύγοντα, *reum*; vid. tamen exempla pluscula afferentem Iac. Elfn. in Observ. ad Evang. Matth. V, 44, ubi & Gatakerum haec fugisse animadvertit, qui μήτε διώκων, μήτε φεύγων in Antonin. de reb. suis III, 7, frustra mancum pronuntiat. REITZ.

ead. l. 7. Ἦν δέ τις ἢ προίμιον εἶπη) Apud Areopagitas oratoribus haud licuisse affectus movere, ut quibus iudicum animi a veritatis luce in falsitatis caliginem saepe abducuntur, auctor est Quintil. L. II, c. 17. Igitur Athenis interdicebat praeco dicturis in concione, ne vel praefatione vel affectibus uterentur, rem modo exponerent, ἀνευ προοιμίων καὶ παρῶν. COGN.

ead. l. 12. Περιπέττειν) Περιελίττειν legit interpr. GUYET. Περιπέττειν — ἐν τοῖς λόγοις) De hoc pleonasmō praepositionis in, satis dictum supra Herod. c. 5. REITZ.

ibid. Τυμὰ τὰ γεγεν. βλέποισιν) Divus Paul. ad Hebr. IV, 13, καὶ οὐκ ἔστι κτίσις ἀφανὲς ἐνώπιον αὐτοῦ, πάντα δὲ γυμνὰ &c. ubi alia similia dedit I. Elfner. neque haec Luciani praetermisit. REITZ.

Pag. 176. l. 5. Ἡμῖν) Lege ἡμῶν. SOLAN. Nondum vulgatum immuto. REITZ.

Pag. 177. l. 12. Ἀφ' ὧν τὰ τε εὐφυῶς διακείμενα, βελτίω παρὰ πολὺ γίγνονται ἂν, καὶ τὰ φαύλως ἔχοντα μετακομοῖτο πρὸς τὸ βέλτιον) Planum est, legendum vel γίγνοιτο, vel μετακομοῖντο. At prius est ἑλληνικώτερον. Sic paulo post, οἱ (γεωργοὶ) τὰ φυτὰ μέχρι μὲν πρὸς γεῖα καὶ νήπια ἔστι, σκέπουσιν, καὶ περιφράττουσιν, ὥς μὴ βλάπτοντο ὑπὸ τῶν πνευμάτων. Et hic haud dubie βλάπτοντο legendum, praecessit enim ἔστι. Non tamen semper, vel ipsi Attici, neutrum plurale cum verbo singulari construunt. Nam apud Nostrum in Dial. Mortuor. XIII, § 1, ὅμοια ἐλέγοντο & in Parasito c. 53, ταῦτα ἀπύλλυνται in eodem hoc libello cap. 24, σώματα γίγονται & alibi ἱερήια θνήσκουσι. Sic & apud Aelianum, οὐ πιστὰ δοκοῦσι, & δρομικώτατά εἰσι, pluraque talia. IENS.

Ἰφ' ὧν M. & Fl. ed. melius, mea quidem sententia, quam ἄφ', quod in reliquis est. SOLAN. Quamquam non deest, quo vulgatum ἄφ' defendam, tamen facile hoc Solano & adductis auctoritatibus dedi, ut alteri praeferrem, quod melius est. Sic & Evang. Luc. IX, 7, ἤκουσε δὲ Ἡρώδης — τὰ γινόμενα ὑπ' αὐτοῦ πάντα. Herodian. IV, XI, 3, χαίρειν τοῖς γινόμενοις ὑπὸ τῶν βαρβάρων προσεποιεῖτο. Et alii passim. Alioqui ad vulgatam ἄφ' ὧν — γίγνοιτο defendendam afferrem Long. Past. II, p. 61 ed. Wech. ἀπόλωτο ἡ ναῦς ἀπὸ τοῦ πνεύματος. Alciphr. I, 29, pag. 120, βουλόμενον σπουδασθῆναι ἀπὸ σοῦ. (ubi Bergl. tamen ὑπὸ malit.) Aesop. fab. 65, in Ἐπιμυθ. οἱ ἀδικούντες ἀπὸ θεοῦ κολάζονται. Aelian. V. H. VII, 1, καὶ τὰ ἀπὸ ταύτης προσταττόμενα δράσαι. Ev. Luc. VII, 35, καὶ ἐδίκαιωθη ἡ σοφία ἀπὸ τῶν τέκνων αὐτῆς πάντων. Plura vid. in Obs. Miscell. vol. V, III, 427. Quae tamen minime eo afferro, quasi parum interesse inter ὑπὸ & ἀπὸ existimem, quod Graeci alias egregie distinguunt; (& melius, quam Latini, qui utrumque una praepositione *ab* efferentes saepe in ambiguitatem incidunt maximam, ut multis exemplis demonstravi in libello *de Ambiguis*) nam cum e. c. Evang. Luc. IX, 45, ἣν παρακαλυμμένον ἀπ' αὐτῶν legas, contrarius fere sensus emerget, si ibi ὑπὸ dixeris. Ita αἰρεται ἀπ' ἐμοῦ, aufertur mihi, sed αἰρεται ὑπ' ἐμοῦ, ego aufero, s. aufertur meā operā. Sic & ῥυθθῆσεται ἀπὸ σοῦ, erit liberabitur *a te*, cum ὑπὸ vero, liberabitur *per te*. In nonnullis autem locutionibus perinde erit, utrum ἀπὸ an ὑπὸ utare, ut, δοθῆσεται ἀπ' & ὑπ' ἐμοῦ, ubi eodem redibit, dabitur *a me*, sive *de meo*, an *per me*. REITZ.

ead. l. 13. Γίγνοιτο) Vide Iensf. In omnibus libris nostris mendose γίγνοιτο, cum sequatur μοχ μετακοσμοῖτο. SOLAN. Γίγνοιτο) Facile largior Iensio ac Solano, γίγνοιτο melius convenire sequenti μετακοσμοῖτο, & Lucianum forsitan etiam sic dedisse; quia tamen non plane est vitiosa oratio, sine Codicum auctoritate hic nihil mutavi: nam ne regulae quidem Grammaticae aiunt coniunctionem similes numeros postulare; neque neutrum plurale semper singularem verbi requirit; (quod ipse Iensius recte monuit, & exempla plurima neutrorum cum plural. indicavit etiam Wessel. ad Diod. Sic. V, c. 8, No. 85, ubi cum vulgo ederetur ἔβη διεφέροντο, καὶ — ὑπῆκουεν, iam tamen ex 2 Codd. ὑπῆκουον concinnius editum, licet vulgatum defendi posset ex Eunap. in Oryb. p. 174, qui ταῦτα μὲν οὖν εἰσι καὶ οὕτως ἔχει.) Sic μοχ c. 24, εὐτογώτερα

γίγνιντο omnes. Ubi tamen solus W. γίγνιντο iterum. Sed c. 24 med. idem Cod. cum edd. τὰ σώματα γίγνινται. At si quid mutandum, μετακοσμοῖντο potius pro μετακοσμοῖτο scriberem, quia γίγνιντο dedita opera in plur. videtur constituisse, quod plurale βελτίω etiam addiderit, cum βέλτιον γίγνιντο dicere potuisset, si ad singularem transire voluisset: ut c. 34, πολὺ ἀμεινον χρήσιντ' ἂν αὐτοῖς. Quamvis hoc pro argumento invicto non venditem, cum possit etiam βελτίω indeclinabile positum dici ab iis, qui singularem praeferunt, veluti Diodor. Sic. πλείω adverbii more uti solet, ut observat Wessell. ad L. I, c. 92 pr. Et ut Lucian. etiam Asin. c. 10, πληγὰς ἔτι πλείω λάβης. Immo & βελτίω, μείζω, καλλίω ex Aristaten. dedimus ad Abdicat. c. 16 pr. Verum & singularis cum plurali personae permiscetur in aliis locutionibus, ut Liban. Ep. 394, pag. 200 f. εἰσῆλθομεν εἰς ἄνδρας — τί οὖν εἰσῆλθες; ibid. pag. 202; φάρμακα πέποκαμεν — φλέβα δὲ ἐτμήθην οὐκ εἰσθώς. Et Ep. XV, ἔγνωμεν καὶ ἠπιστάμεν. Notabilior transitus a plur. ad sing. est in Ep. ad Galat. VI, 1, ὑμεῖς καταρτίζετε τὸν τοῦτόν — σκοπῶν σεαυτόν. Sed alius eiusmodi vidimus in Zeux. c. 7, περίβαλε — καὶ ἀράμενοι, cui adde Ev. Luc. V, 4, ἐπανάγαγε — καὶ χαλάσετε. Et Aelian. I, 4, ubi unius canis mentione praemissa, pergit, οὐδὲ πίνουσιν ἐπικύπτοντες. REITZ.

Pag. 178. l. 3. Μουσικῇ) Inter reliquas Cyclicas disciplinas, primo loco Musicam discabant, quam & Epaminondas & alii nobiles viri summa cum industria confectati sunt, ut admonet interpretes Aristoph. in Equit. & Athen. L. XIV. COGN. Videndus ea de re Plato Πολ. & Strabo I. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐπιλέξασθαι) Cf. supra Ἐρ. Δ. V, § 2, ibique de hoc verbo notata ab Hemst. Adde 2 Ver. Hist. § 36. REITZ.

Pag. 179. l. 2. Ἐμαυτῷ) Male Florentinam habere εαυτῷ, adscripserat Solan. At nescio, num prorsus male: nam ut id pro σεαυτῷ habuimus supra Paraf. c. 8, & ipse ibi fasetur Lucianum sic saepe solere, ita & pro ἐμαυτῷ 1 Ver. Hist. cap. 6, Asin. c. 13 &c. nam singula repetere nihil opus est. Interim vulgatum hic tutius servatur. REITZ.

ead. l. 13. Προῤῥήσεων) Cf. supra de Sacrif. c. 12 pr. SOLAN.

Pag. 180. l. 2. Οἱ Δημοσίαι &c.) Οἱ Δημοσίαι πᾶσι πρόκεινται ἀναγινώσκειν μεγάλοις γράμμασιν ἅμα ἀναγεγραμμένοι οἱ νόμοι, leges, quae maiusculis literis scriptae omnibus publice legendae proponuntur. Quid ἅμα hic sibi velit, non video. In ed. Flor. legitur: μεγάλοις γράμμασιν ἅμα γεγραμμένοι. In Mf.

vero, *μεγάλοις γράμμασιν ἀναγεγραμμένοι*, ut omnino scribendum est. GRAEV. Parum abest, quin monente Graevio, ac praeunte Mf. illud *ἀμα* eiiciam e contextu, quod e compendio τοῦ ἀνα — natum videtur, ita ut prior aberrans scriba *ἀμα γεγραμμ* — dederit, quod dein, cum in aliis exemplaribus *ἀναγεγρ* — inveniretur, una cum illo servatum est. REITZ.

ead. l. 9. Σοφισταί) Cum tam crebro fiat Sophistarum philosophorumque mentio, non inutile fuerit eorum discrimen explicare, idque ex Platone potissimum, qui Sophistam his fere coloribus depingit, ut sit avarus, ambitiosus, vanus, & virtutis expers, in nugis occupatus, ac propterea tum fugiendus, tum contemnendus: contra philosophus summum ac prope unicum veritatis studium habet, cetera omnia vel leviora ducit vel contemnit, probitatis & sapientiae magister & exemplum. COGN.

ibid. Φιλόσοφοι) Solonis aetate nondum inventum erat *philosophi* nomen. Res notior est, quam ut diutius immorer. SOLAN.

ead. l. 11. Κωμ. — τραγ.) Atqui minime probabat Tragedos Solon, qui Thespin ideo agere & docere vetuit. Vide Diog. Laërt. p. 15 A. & Plut. Cautum etiam Athenis lege est, ne quis Areopagita Comoediam scriberet; idem Plut. de glor. Athen. Exstat Aristidis oratio *de non agendis Comoediis*. At Gorgias aliter sentiebat; vid. Plut. de aud. Poët. Haec fere ex Menagii ad Diog. notis. Antiquissima apud Athenienses inventores Tragedia. Plat. 47 CD. SOLAN.

Pag. 181. l. 6. Κράνη — κεχρηότα παμμέγεθες) Conf. supra Quom. Hist. c. 4. SOLAN.

Pag. 182. l. 1. Πήσεις) Cf. supra Quom. Hist. c. 1. SOLAN.

ead. l. 14. Γίγνοιτο) Hic certe eodem redit, *γίγνοιτο* cum W. legas, an *γίγνοιτο*. Conf. supra ad fin. c. 20 dicta. Quare & hic constantem edd. lectionem non muto. REITZ.

Pag. 183. l. 10. Συννευκότες) Ita recte W. solus. Reliqui mendose *συννευκότες*. SOLAN.

ead. l. 14. Οὐκ ἀχρεῖα οὐδ' ἐοῦτοι ἐκμελετῶντες) Sustuli punctum, quod in edd. nonnullis, atque in versionibus praeis aderat ante οὐκ, quasi separatus esset sensus, & nominativus adeo absolutus, qui iam, ut Gesnerus quoque voluit, a praemissis pendet. De nominativo illo absoluto alibi agemus, si usus postulaverit, quod Index commonstrabit. Qui vero periodum hanc separatam volunt, possunt intelligere verbum *εἶσι*, de cuius frequentissima ellipsi vid. L. Bos, & Aretaei

Syntak. De οὐκ — οὐδὲ autem sic posito conf. 1 Ver. Hist. c. 6. Item c. 24. Et 2 Ver. Hist. c. 30. De Salt. c. 4. Long. Paf. III, 110, οὐκ ἔλαβεν αὐτὴν οὐδὲ κλαύσας ὁ Δάφνης, & Bergl. ad Alciph. I, Ep. 32, p. 132. REITZ.

ead. l. 17. Σώματα γίγνονται) Conf. modo dicta ad εὐτονότερα γίγνονται. REITZ.

Pag. 184. l. 14. Ἀργὸν) Vid. Thom. Mag. v. ἀργός, & Lucian. Mui. Ἑγκ. cap. 8, ubi iterum genere fem. ἀργός dicitur. SOLAN.

ead. l. 17. Ἰδρῶτί τε — ῥέοντα) Supra ad 1 Ver. Hist. c. 7, ubi ποταμῶ οἶνον ῥέοντι ὁμοιοτάτῳ (ὁμοιωτάτῳ editum culpa operarum) haec verba afferens scripsi ῥέοντα, quia sic legebam in Iun. (etsi male ῥέοντα typis in ea descriptum, quam tum prae manu habebam.) Iam vero ceteras ῥέοντα habere video, quod mutassem, si plures Codd. iuberent. Nam τὰ ῥέοντα magis obvium, quam ῥέοντα. Est tamen apud Homer. II. Ψ, 367, χαῖται δ' ἐρῶντο μετὰ πνοῆς ἀνέμοιο, quod Schol. interpretatur ἐκινούντο, ἐσειόντο cumque Stephan. etiam ex Galeno afferat ἰδρῶτι ῥέομενος ὁ νεανίσκος, quod ipse exponit eadem forma dici, qua διαπνεόμενος, iam omnino nihil hic immutatum velim. Maxime cum & supra l. d. id activa sive transitiva potestate, accusativo iunctum habuerimus, quod Solan. frustra suspectum habebat ratione accusativi, ad quem probandum, praeter Eurip. ibi productum, etiam addo γῆν ῥέουσαν γάλα καὶ μέλ, quod habemus quater apud LXX, Exod. III, 8 & 17, & XIII, 5, ac XXXIII, 3. Et plus decies ibidem deinde. Adeoque structura loci istius in 1 Ver. H. poterit eadem ratione stare, si construxeris, ποταμῶ ὁμοιοτάτῳ ῥέοντι οἶνον, μάλιστα οἶος ὁ Χῖος ἐστίν, ut Gesnerus etiam accepit. At quia languet, flumen praedicare simile esse vinum fluenti, quod revera vinum vexisse affirmat auctor, etiam nunc mallet aliquid emendare, ac legere, ποταμῶ ῥέοντι οἶνον ὁμοιοτάτον &c. ut similitudo referatur ad speciem vini. Mirere autem, cur hic spernat Solanus ῥέοντα, infra vero intactum sinat c. 38, ubi αἵματι ῥεομένους quoque habemus, & sine varietate. Ideoque & hic esto intactum. REITZ.

ibid. ῥέοντα) Venetae. In M. & edd. reliquis ῥέοντα, quod hic minus elegans mihi videtur. Confer Not. ad Ἰστ. α, cap. 7. SOLAN.

Pag. 185. l. 2. Τὸ μεσημβρινόν) I. e. κατὰ τὸ μεσ— vid. ad Gall. c. 6. REITZ.

ead. l. 5. Eis χεῖρας ἔλθειν) Phrasis apud Historicos obvia,

aeque ac ἐντὸς βέλους, de pugnantibus. Contra in mitiorem etiam partem Long. Paft. II, pag. 45 ed. Iung. ἐδέσμεν οὖν εἰς χεῖρας ἔλθεῖν μὴδὲν φοβούμενον ἔτι. De sene Cupidinem orante, ut ad se veniret, se capere sineret. Sed εἰς χεῖρας δέχεσθαι & ἰέναι de proeliantibus habuimus I Ver. Hist. cap. 17, & Zeux. c. 9. Ἐν χερσὶν autem ἡ μάχη ἐγένετο Arrian. Exp. Al. I, p. 57 m. REITZ.

ead. l. 8. Ἐμφυχον) Cum εὐψυχον invenirem in I. neque aliam varietatem adscriptam ab Solano, nisi quod ἔμφυχον in M. legatur, sed manu seriore exaratum, suspicabar eum εὐψ— probasse, atque sic edi voluisse. Ideoque edd. cett. diligenter excussi, supraque addidi, & vulgatam prae lectione Iunt. servandam existimavi: nam etsi εὐψυχον primo adspetu blandiri queat; tamen non adeo de magnanimitate heroica hic sermo est, quam de vegeto habitu corporis, in quo nulla languoris signa, sed calor, rubor, adeoque & alacres ac vividae actiones horum comites. REITZ.

ead. l. 9. Ἀπολαύοντες) Cum ἀπολάμποντες sit in W. possis etiam ἀπολάμποντος coniicere. At cum in vulgato nihil sit incommodi, nihil porius tentandum. Alioqui splendendi ac nitendi verbum convenit hominibus boni habitus, ut cap. 29, στιλπνότερον ποιεῖ τὸν ἄνδρα. Et unde sic nites? lupus ait cani bene pasto apud Phaedr. III, 7. Sed in illo Luciani loco στιλπνός adhibetur post sordes ablutas, adeoque non prorsus est idem. REITZ.

Pag. 186. l. 1. Διευκρινούντα) Probum hoc esse, bene multis probari posset: sed sufficiant Diod. Sic. IV, cap. 68 pr. τούτων δ' ἡμῖν διευκρινημένων, πειρασμέθα διαλθεῖν περὶ Σαλμωνέως, ac saepe alibi, ut ibid. cap. 71 & 73 pr. item 75 &c. Dion. Hal. Περί συνθεσ. ἡνομ. cap. 30 p. m. 21 f. τότε κακείνα διευκρινήσω, τὰ παρὰ πολλοῖς ἀπορούμενα. Noster supra Hermot. c. 7, διευκρινήθην ὑπὸ τοῦ πυρός. Sed mox malim προσωρεύοντα invitis edd. REITZ.

ead. l. 2. Ἐπιμήκιστον) Sic scribebatur etiam Dial. Mort. VI, § 5. Ubi Fl. quoque hoc in duo dispescit, etsi id in variantt. non addidit Hemsterh. Vid. tamen, quae de hac orthographia notat. Ἐπιμήκιστον iterum cap. 27 & 38 edd. Ubi Fl. more suo rursus separat. Sed ἐπιπλέον coniungunt omnes infra cap. 34 med. REITZ.

ead. l. 17. Ἐνδιδούν) Μὴ ἐνδιδούν legisse videtur interpres; sed corrupte. Τὸ ἐνδιδούν participium est. GUYET. Esto participium; tamen ordinario ἐνδίδον facit. Ita ut lectorum ple-

rique scripturam W. sint amplexuri. Quia tamen a δῶν antiquae possent formari δῶν, δοῦσα, δοῦν, aequae ac διδούς, οὔσα, ὄν, a δίδωμι, nihil mutavi. REITZ.

Pag. 187. l. 12. Ἀλλὰ καὶ ὑπεράλλεσθαι τάφον εἰ δέοι) Pro τάφον recte viderunt eruditi reponendum τάφρον. Et sic plane Florentina. IENS.

ibid. Ὑπεράλλεσθαι τάφον εἰ δέοι) Τάφρον, fossatum, scamma. MARCIL. Mirum, hoc manifestum vitium, quod olim Marcilius animadvertit, tolerari, cum non tantum in Florentina ed. & Mf. sed & in interpretis libro recte legatur τάφρον. GRAEV. Τάφρον Mf. Gr. W. & edd. Fl. V. 2. & P. In aliis male τάφον legitur. SOLAN. Ut Marcil. correxerat, habebant iam edd. plurimae. REITZ.

ead. l. 14. Μολυβδίναις χειρ.) Ridet Constantinus Lexicographus, vir de Graecis literis optime meritus, eos, qui usum globorum plumbeorum in saltu aliquem esse putant. (v. ἀλτήρες.) Hinc ubicunque occurrunt ἀλτήρες usum illum praestantes, rescribere iubet ἀλκμήρες, quo pertica designatur, qua saltus haud dubie iuvatur. Hanc viri docti rationem vel unicus hic Luciani locus subvertit. Adde, quod nostra quoque aetate quibusdam in locis mos ille antiquus obtinet. Vidi ipse in Scotia saltu certaturos, aut globulis ferreis in eam rem utentes, aut, si ad manum non essent, lapides aequi quam maxime ponderis conquirentes. Hos aliquamdiu cum vibrassent in ipsa iam saltus micatione, post tergum reiciebant, ne se scilicet degravarent; eisque imperum iuvari, usu se didicisse profitebantur. Consule etiam, si lubet, Mercurialem de Arte Gymn. II, 11. SOLAN. Alias eadem Fl. scribebat μολυβδαίνας, etiam ubi μολυβδίναις mallet Solan. Vid. Alexand. c. 25, & Lexiph. c. 5. Ego & hic μολυβδαίνας haud incongruum credo, at nihil muto. REITZ.

ead. l. 16. Καλλοῦν) Disci haec elegans & suis omnibus numeris absoluta descriptio; qualem an apud quemquam alium reperias, haud scio. Eustathius aliter describit ad Il. B. Βαρὺς λίθος, inquit, πλατὺς καὶ κοιλότερος; ubi etiam discrimen observat inter discum & σόλον. Scholiasta σόλιον scribit; quae vox an & alibi reperiat, nescio. Homeri utique locum respicit Il. Ψ, 826, ubi σόλος dicitur. SOLAN.

Pag. 188. l. 4. Ἄνω — πέρρω) Posterius observandum; vulgo enim ignoratur ille disci usus. SOLAN.

ibid. Ἀναρρίπτουσιν) In ἀναρρίπτουσιν iam converterat Solan. Sed quia & ἀναρρίπτειν invenias, nihil mutem. Thueyd.

IV, c. 95, τοσόνδε κίνδυνον ἀναρρίπτουµεν. Et L. V, cap. 103, ἀναρρίπτουσιν. REITZ.

ead. l. 12. Τὸν ὄλισθον) V. c. 2, & scribe τὸ ὄλισθον. SOLAN. Immo vid. c. 2, ubi cum nihil mutarim, tanto minus id hic facio, quia forsitan & πλείω in πλείον esset mutandum, quod Solanus non attendit; nam πλείω pro πλείονα hic mascul. est; alibi neutrum quidem, sed plurale. Nisi adverbii more immobile dixeris, ut Diod. Sic. id ponere amat, veluti indicavimus ad Asin. c. 10, & ad Abdicat. c. 16 pr. & hoc Dial. cap. 20 fin. REITZ.

ead. l. 16. Ἀντιλαμβάνεσθαι) Conf. supra Nigr. § 19, ac de Merc. cond. c. 3 f. SOLAN.

Pag. 189. l. 13. Ἐν ἀφύκτῳ ἐχέμενοι) Sic supra Deor. Dial. XVII med. SOLAN.

ead. l. 14. Κόνις) Plut. π. τοῦ π. ψυχροῦ refrigerare etiam putat; 1757 f. ψυχεῖ δὲ καὶ τὰ τῶν ἀθλητῶν ἢ κόνις σώματα, καὶ κατασβέννυσιν τοὺς ἰδρώτας. Vid. Plin. & Theophr. Char. ubi Casaubon. observat, non omnem pulverem palaestrae aptum. 172. SOLAN.

Pag. 190. l. 2. Ἀποσµᾶ) Conf. omnino Reviv. c. 14. Ubi etiam sic legi volebant Graev. & Solan. qui Iuntinae ibi adscripserat ἀποσµώμενον. In notis vero eiusdem male ἀποσµαίμενον describentis errore exaratum, quod etiam corrigere sum oblitus. REITZ.

ead. l. 6. Ἀποπλύναι) Καὶ δὲ ἂν ἔλη ἀποπλύναι &c. GUYET. Ἀποπλύναι necessario legendum, pro vulgato ἀποπλύναι. SOLAN. Malim cum Solan. ἀποπλύναι legere: licet enim ἔλη ἀποπλύναι construere queamus, immo iam debeamus, pro ἔλη εἰς τὸ ἀποπλύναι, minus tamen commode procedit, quam si alterum reponas. REITZ.

ead. l. 9. Συγκροτημένος) Coactus. GUYET. Supra Gall. c. 24, ἵππος συγκροτημένη, equitatus exercitatussum conversum. Hic melius convenit, compactum, i. e. ad labores ac duritiem condensatum habens corpus. Habet enim cogendi & colligendi significatum, apud Herodianum frequenter. Sed & componendi atque instruendi, ut συγκροτεῖν συμπίσειον. Long. Pass. IV, 127. (135.) Et πανηγύρεις παντοδαπὰς συνεκρότει, Herodian. V, 6, 14. Ac Diod. Sic. fin. L. IV. Alioqui & συγκροτημένον legere possis, i. e. robustum, ut Aret. Capp. I, c. 5 post med. αὐτοῖς οὔτε ὕπνος — συγκρατεῖ τὰ μέλη, iis neque somnus membra confirmat, corroborat. REITZ.

ead. l. 10. Λευκόν) Miror, ni Lucianus λευκός scripsit, addit

frater; opportune, quamvis vulgatum tolerabile. REITZ.

Pag. 191. l. 5. ἔστι — ὁπότεν) Ita W. & Fl. Reliquae edd. interponunt λέγειν. SOLAN.

ibid. λέγειν) Commodius aberit. Sed quia longe plures sunt, qui id habent, quam qui omittunt, ideo & hic adesse passus sum. REITZ.

ead. l. 14. Περιπλέζετε) Conf. supra c. 1. SOLAN.

Pag. 192. l. 5. ὑποδείζετε) W. recte. In impress. ὑποδείζετε. SOLAN.

ead. l. 6. τὰς πανοπλίας) Proprie esse *gravem armaturam*, pluribus probat L. Bos in Ep. ad Ephes. VI, 13, ubi ἀναλάβετε τὴν πανοπλίαν τοῦ θεοῦ habemus. Indicavi monente Hemsterhusio. De apparatu autem illo theatralli confer, si lubet, Tox. c. 9. REITZ.

Pag. 193. l. 4. Ἀφέντας) Forſan ἀφέντες. GUYET. Idem & mihi venerat in mentem, & ad marg. notaram, ante inspectam Guyeti coniecturam. Nihil tamen muto, quia ad αὐτοῦς referri potest. Nominativus vero concinnior foret. REITZ.

in Schol. col. 2. l. 9. τὴν λέξιν) Huius quidem loci sensum suppeditabunt Harpocraton, Etymologicum Mag. & Phavorinus in voce γέρρον· similia enim habent, sed quia Scholiastae nostri verba non parum ab eorum verbis differunt, eius lacunae ex iis suppleri non possunt. Vide & Festum in voce *Gerrae*, eiusque interpretes Scaligerum & Dacerium. Ceterum quod hic habetur de origine nominis Gerrhorum Aegyptiacorum, nescio an alibi legatur: nam Strabo quidem Gerrhorum meminit, lib. XVI, p. 523, sed nihil hac de re habet. CLER. M. addit: τοιοῦτόν ἐστι καὶ τὸ ἐν τῷ ἄγρῳ ἐφ' ἐρεκράτους, γέρροις ἀποσταυροῦνται. REITZ.

Pag. 195. l. 6. Ἐπιπλέον) Servavi scripturam edd. Alias & ἐπὶ πλέον scribitur. Conf. ἐπιμήκιστον c. 26 pr. REITZ.

ead. l. 10. Παρέζωσσαι) Ita W. & Fl. In impress. περιζῶσσαι. SOLAN.

ead. l. 12. Ὅστις ἐν ἅστει σιδηροφορεῖ) Simile ius Romanorum; vetitum enim prodire cum telo. Cic. Parad. 4. Sic iure civili l. 14, ff. de re milit. Novell. 85. Legend. Synef. Epistol. 107. BOURD.

ibid. Μὴ δὲν δέον) Sic absolute positum habuimus crebro; adeoque frustra sollicitatum fuit ab Solano in T. I. Ita Noster Iov. Conf. 11, οἱ ἄνθρωποι δέον τῇ εἰμ. δύειν. Et Lapith. c. 8 pr. Ep. Saturn. 9. Et non raro alibi. Alciph. I, Ep. 26 pr. Item III, p. 314, ac p. 442 f. Herodian. II, c. 8 f. &c. REITZ.

cad. l. 15. Πόλεμοι) Immo πόλεμοι, nam de bellis quid opus fuit memorare, multa fuisse Scythis? Vide tamen Τοξ. cap. 36, ubi de iisdem dicitur συνεχεῖς οἱ πόλεμοι. SOLAN.

Pag. 196. l. 1. Αὐθαιρέτως) Non agnoscunt W. & ed. Fl. Quin & Cod. W. συμπολιτευομένων habet. SOLAN. Ante hoc verbum deesse aliquid videtur, minimum particulæ καὶ τὸ, vel τὸ, τε. Et sic interpretatus sum: nec aliter superiores. GESN.

cad. l. 6. Φείδεσθε) In M. & impr. φείδεσθαι, quod mutavimus. Ratio mutationis in proparulo est. SOLAN.

cad. l. 10. Ταμιευόμενοι — τὰς ἀλλὰς) Eodem modo utitur Diod. Sic. IV, c. 12. Ad quem Wessell. No. 17 pluribus docet, usurpari de militibus non omnes vires primo impetu effundentibus, sed dispensantibus. REITZ.

Pag. 197. l. 1. Ὅσῳ τις) Sequens μᾶλλον etiam hic tacite repetendum. Vid. quae de hac ellipsi noto ad Gall. c. 18. REITZ.

cad. l. 3. Τῆς Ἰδρας μῦθον) Est ubi multum interfit, addasne in hac phrasi περὶ, an omittas. Nam *fabula Aesopi* erit; quam ille finxit, scripsit. *Fabula de Aesopo* autem, ea e. c. quam Phaedrus reliquit inscriptam, *Aesopus ludens*. Sed *fabula vulpis, hydrae &c.* idem quod *de vulpe, de hydra*; quia nulum ibi ab ambiguitate periculum, ideoque nihil mutavi; at si plures Codd. haberent, τὸ περὶ reciperem. Ceterum illud plerumque addi, ubi sensus perspicuitas id postulat, putidum foret exemplis docere. Vid. tamen de Salt. cap. 46, τὰ περὶ Ὀρέστην δράματα. Sed & negligitur vel cum nominibus personarum, non a sed de quibus fabula est composita; apud Long. Past. I haud longe a fin. ὁρχήσαντο τὸν μῦθον τοῦ Λάμωνος. Et L. III, p. 88, (ed. Moll.) ἤρξατο αὐτῇ μυθολογεῖν τὸν μῦθον τῆς Ἥχους. Unum habet Steph. ex Apoll. Rhod. μῦθος Αἰθαλίδου, vertitque, quae vulgo de Aethalide dicuntur. Sed & sic Aristot. de Poët. c. 14, Οἰδίποδος μῦθον, fabulam s. tragoediam de Oedipode, (etsi male τῶν μῦθον habet ed. Laemarii.) Quare vulgatum minime moveo, etsi vellem auctores hanc differentiam accuratius observarent. REITZ.

cad. l. 7. Ἐπὶ πυρὸς καὶ λύχνου) Quia video, tetrum errorem ex Salmurienfi ed. in hanc propagari, putavi monendum, male in Latinis legi, ut in igne & ligno usu venit; quem si modo attendat, quilibet facile corrigat. Paulo post non sufficit versio eorum, οὐ γὰρ ὑπ' ἰσχυρὰς οἶμαι τῆς πίστεως ἀνεφύετο, ubi Latina habent, neque enim ab altius acta radice productum fuerat. Neque enim in ellychnio id procedit, quod

potest esse longissimum, ut altissime demittatur, nec tamen erit ἰσχυρόν, h. e. densum, robustum, ut tantam ex se praebeat flammae materiam, ut flatus non exstinguat: ῥίζα autem τοῦ φωτὸς τοῦ λύχνου est principium ipsius ellychnii. Aliena est hic consideratio radicis in arbore & frutice. GRON.

Pag. 198. l. 10. Ἐγγενέσθαι) Futurum postulat sententia: W. γενέσθαι. SOLAN. Futurum Solanus malit; nec ego repugno. Nihil tamen mutassim, quia infinitivi aoristos crebro pro futuris positos invenias: exempla compluria dedit Anonym. ad Xenoph. Ephes. in Miscell. Observ. an. 1734, Vol. IV, pag. 286. REITZ.

ead. l. 13. Τοσούτους) W. & Fl. In reliquis τούτους. SOLAN. ibid. Ἐς τοσούτους ἀποδύσμενοι) Supra Herodot. c. ult. ἐπ' ἐμμαντοῦ — ἀποδύσαντες ἴδῃτε, paulo aliter, quam hic. Ἐς autem non modo hic pro ἐν, quocum frequenter permutatur, ut ad Asin. cap. 1 notavimus; sed quia intelligitur, in conspectum eos prodituros. Τοσούτους vero Solano dedimus, quia efficacius, si dicas, in tot ac tantorum hominum conspectum nudum prodire. Gesneri versionem tamen servavi, quia ad vulgaram composita nihil incommodi habet. REITZ.

ead. l. 15. Ἀπεργάζεται) Ego scribendum putaram ἀπεργάσεται, sed nihil mutato opus est. SOLAN.

ead. l. 17. Δείκνυσθαι τῷ δακτύλῳ) Conf. supra Harmon. c. 1 med. REITZ.

Pag. 199. l. 11. Τί ἂν πάθοις) Et si supra non semel habuimus pro quid facerem? vid. ad 1 Ver. Hist. c. 4; adde Liban. Epist. 730 f. μὴ σὺ τι πάθῃς ἀβέλτερον, ne quid committas illiberalius, (licet numerus epistolar. male inscriptus a Wolfio; Epist. enim 731 aut omissa, aut numeri ab operis male continuati) tamen hic melius erit, quomodo affectus fueris, id est, nonne mirareris? Sed quia sequitur, γέλῳσῃ δηλονότι, eo respectu etiam quid faceres aliquo modo locum quidem haberet, minus tamen commodum fuerit. Interim liberior versio quid diceres, ad sensum accommoda non displicet. REITZ.

ibid. Ὀπρύγων) Certaminis gallorum meminit Potterus, laudatque Aelian. Var. H. H. 28, a Miltiade post Marathoniam pugnam institutum docentem. Videntur autem Tanagraei galli ceteris antecelluisse; Ἀλ. c. 4. Adde Xenoph. Συμπ. p. 514, l. 40 edit. Steph. De coturnicum certamine nihil habet vir doctissimus; quo magis observari meretur. Meminit passim Arrianus ad Epictet. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀλεκτρούων) Plinius scribit, Pergamis omnibus

annis spectaculum gallorum gallinaceorum certantium solemniter ac publicitus edi solitum, ceu gladiatorum. Id & Athenis facituri coeptum est, Aeliano referente, a Themistocle superatis Persis. COGN. De his omnia Sam. Petitus ad LL. Att. I, 40, f. pag. 84. Si veram eorum certaminum originem docet Aelianus V. H. II, 28, ubi refert ad Themistoclem, non cavit sibi ab insigni anachronismo aliquot aetatum vasser alioqui Lucianus, ut scilicet neque in illo, quod paulo post σύγχρονον Soloni facere videtur Lycurgum, ducentis forte annis maiorem. GESN.

Pag. 200. l. 2. Μὴ δὲ προαπαγορεύοιεν) Recte Ms. μὴ δὲ απαγορεύοιεν ὑπὸ τραυμάτων, ἢ καμάτων, ἢ τοῦ ἄλλου δυσχερούς. Ne vulnerati, aut fessi, aut alia molestia affecti deficiant: sic non male interpretes, sed male vulgati sensim μὴ δὲ προαπαγορεύοιεν. Nam quis usus est τῷ προαπαγορεύειν, aut quid potest significare? Paulo ante διαπυκνεύοντα μέχρι τῆς ἐσχάτης ἀπαγορεύσεως, usque ad extremam animi defectionem. Et c. 38, μὴ ἀξιώσαντες ἀπαγορεύσαι ζῶντες. GRAEV.

ead. l. 11. Σφαίρας πέρι) A la boule. GUYET.

ead. l. 17. Συνοῦ. ἐς τὸ ὕδωρ) Glossēma videtur. GUYET.

Pag. 201. l. 2. Ὁρᾶς μαστ.) Inter festa Lacedaemoniorum non minima celebritas. V. Meurf. Gr. fer. Nostrum Δημοίων. c. 46, & Ἰκαρ. c. 16. SOLAN.

ibid. Μαστιγομένους) Ad Dianae Orchiae aram pueri Lacedaemonii flagellabantur, ut patet apud Pausan. in Lacon. Cic. 2 Tuscul. Plut. in Lycurg. Tertull. in Apologet. COGN.

ead. l. 3. Αἵματι ρεομένους) Frustra igitur supra sollicitatur ἰδρῶτι ρεόμενα, in c. 25 hui. Dial. ubi vid. quae noto. REITZ.

ead. l. 8. Ἐναπέθανον) Exemplum huius rei in ludis illustre vix apud Pausan. Arcad. 520 ed. Sylb. quem locum optime enarrat Palmerius. De eodem vid. etiam Philostr. εἰκ. p. 817, in Arrich. qui diserte habet τὸ ἀπαγορεύον ἐπισημαίνων τῇ χειρὶ, p. 820. Apud Philostr. ἐπαποθανὼν τῇ νίκῃ. l. c. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀνασταθέντας) M. & Venetae editiones. L. ἀναταθέντας, quod proxime accedit vulgatae ἀνατεθ. SOLAN.

ead. l. 14. Διατιθέμενων) Hic ἐπιτιθεμένων legisse videtur interpretes, sed depravate. GUYET. Versum nempe erat, hostibus imminentibus. Sed Gesn. illam necessitatem imponentibus. At nec prior versio, quam Guyet. reprehendit, etsi paululum deflectens, adeo longe abibat; nam hostibus cogentibus, i. e. ad id disponentibus, eadem ratione intellectui horum verborum satisfaciet. Et in vexationibus peculiarem huic verbo se-

dem esse, monuit etiam Wessell. ad Diod. Sic. I, cap. 89 pr. quod obiter indicavi ad c. 6 f. huius Dial. Est autem hic tantum variatio τοῦ βιαζομένου, quod proxime praemissum est; vel poteris οὕτω intelligere, si presse ad literam velis interpretari, i. e. *hostibus sic disponentibus, statuentibus*. REITZ.

ead. l. 15. Δικούργος) Cave credas, de Lycurgo hoc, ut vi-vo Solonis tempore, a Luciano dictum. SOLAN.

Pag. 202. l. 9. Ὡς πρότερος) Frater optimus C. C. coniiicit δς pro ὡς reponendum. REITZ.

ead. l. 11. Ἐφ' ἡλικίας) De pubertate dici, eoque aetatis flore, qui opponitur provectiori aetati, vid. L. Bos ad Tyrannic. c. 17. Adde Olympiodor. in vit. Plat. annexa T. II Diog. Laërt. p. 583, ἐν ἡλικίᾳ δὲ γενόμενος. At pro tota aetate, sive seculo, Diod. Sic. IV, 1, κατὰ τὴν αὐτὴν ἡλικίαν γεγονότες. It. V, c. 20, τιμῶνται — μέχρι τῆς καθ' ἡμᾶς ἡλικίας. REITZ.

ibid. Ἐκπρόθεσμος — τοῦ ἀγῶνος) Obiop. misere, *certaminis auctor existens*, cum ferme plane contrarium significet. Re- & Gesnerus, *aetatem certaminis iam egressus*, dedit. Testimonia ex Luciano Hermot. aliisque attulit Steph. in Thes. Nostri autem verba sunt in Hermot. c. 80 f. λέγων ὑπερήμαρον εἶναι καὶ ἐκπρόθεσμον τοῦ ἐφλήματος, ubi de eo, qui intra diem dictum non solvit, sive, *qui supergressus est tempus statutum*, adhibetur. REITZ.

Pag. 203. l. 14. Ἐλεβόρου) Sic scribitur ap. Hippocr. ubi- vis. Et quamquam adspirare interdum alibi in nonnullis Lu- ciani edd. inveni, item in Scholiast. tamen frequentius laevi- gatur in edd. optimis, & sic etiam derivatum ἐλεβορίζαι Herm. f. & 2 V. Hist. c. 18; ἐλεβόρου autem uno λ, ut vitio- sum, contemsi, licet & Cod. O. sic habeat infra, Navig. c. 45, & supra in Dial. Mort. XIII f. quod in variantt. non nota- vit Hemsterh. quia Iustinam illam, in qua has varietates notarat Solanus, non possidebat. Sed res est parvi, & quam nobis ad ostentandam nostram in colligendis variis lecit. dili- gentiam facile relinquet ille, qui vel sine Codd. Luciani ma- num felicius restituere norit, quam nos illis instructi. REITZ.

Pag. 204. l. 5. Ἀρσσκομένῳ αὐτοῖς) M. & Fl. ed. Sed in Ms. litura est in priori voce. In L. etiam additum est. Reliqui li- bri corruptissime, ἀρσσκόμενος ἐν τούτοις. SOLAN. Antiquio- rem quidem Fl. lectionem cum Solano arripui, quia etiam ex Cod. probatur, & Noster sic solet, ut Bis Accus. c. 14, ἔοι- κας — χαριζομένῳ &c. Alioqui per me non murassem; neque credo structuram ἀρσσκόμενος εἰσικας vitiosam esse, cum &

fic in Ael. V. H. XIII, 21, legam, καὶ ἔοικε κωφῇ, unde tamen facile κωφῇ quoque feceris. Sed sine controversia cum nominativo Long. Past. L. II, p. 68, (καὶ Νύμφαι) ἔφεσαν ἔλθουσας τὸν Δάσιν. Habuimus idem ante, ubi Solanus tamen id quoque mutavit. At nihil intererit, num dicas, *similis erat furenti*, an, *videbatur furens*. Adeoque nominativus hic aequè bonus, etsi minus usitatus, quam dativus. Verum quia illud ἐν τοῦτοις Scholiastæ stilum sapit, facilius mihi persuaderi sum passus, Florentinae lectioni locum dare. Neque ideo dico, ἀρέσκειν ἐν τινὶ Graecum non esse, qui & γελαῖν ἐν τινί, & similia, supra probavi; nec barbarum facio illud Novi Foederis Matth. III, 17, ἐν ᾧ εὐδόκησα, quod vel deities deinceps in Evang. & Epist. occurrit. REITZ.

ead. l. 12. Παταχθῆναι) Εἰρωνικῶς dictum. GUYET.

IN DE LUCTU.

Pag. 206. l. 14. Ἰδιώτας) Ἰδιώτης ὁ ἀπολίτευτος, καὶ ὁ ἀμαθής, ἢ ἀγράμματος. Lege Cic. VII Verr. COGN.

Pag. 207. l. 1. Ὀμήρω) De Homero fabularum patre vide Menippi & Aeaci Dialogum. COGN.

ead. l. 3. Ἀδην) Tartarus Hesiodo is locus est, in quo Saturnus & eius comites continentur. Saepe tamen pro loco inferorum capitur. Sed eum esse aërem sub utroque cardine erassum, perpetuo frigidum, Crates scribit. De inferis & campis Elysiis scripsit accurate Virgil. Ex Gobria Mago apud Academicum Xenocratem. Sed an inferi sint, & de inferorum poenis, Coel. L. VI, 9. Dicitur autem *tartarus* ἀταράττω, vel ἀταρταρίζειν. COGN.

ead. l. 7. τοῦ χάσματος) Hic pro tartaro ipso, sed deinde in Philopseud. c. 25 pro introitu ad tartarum poni, observat J. Elfner. ad Evang. Luc. XVI, 26, ubi μετὰ τὴν ἡμῶν καὶ ὁμῶν χάσμα μέγα ἐστήρικται habemus; quem vide plura ibi afferentem. REITZ.

ead. l. 9. Πλουτεῖν) Inde & Romanis *Dis pater*, vel *Dis* simpliciter. Cic. de Nat. D. II: *Terrena autem vis omnis atque natura Diti Patri dicata est, qui DEUS, ut apud Graecos Πλούτων, quia & recidunt omnia in terras & oriantur e terris*; & Laët. I, 24. SOLAN.

ead. l. 10. Αὐτῷ) Αὐτῶν praetuliffem, nisi longe maior edd. numerus αὐτῷ praeferret. In Fl. αὐτῷ est sine iota subscripto, quod suspicionem aliquam de αὐτῶν etiam parit. REITZ.

ead. l. 11. Τὸν τοιοῦτον) Mallem cum *Fl.* omittere articulum. Non tamen eum abieci, quia & saepe alibi abundat, ut *Imag. c. 14.* τὸ γὰρ — τὸ ἀκριβέστατον. *Tox. cap. 50* ante med. τὴν αἰτίαν τῆς ἐργῆς τῆς Ἀρσακίμα, τὴν ἐπὶ τῷ γάμῳ. Ante τοιοῦτος etiam additur artic. *Hermot. c. 33.* τὸ τοιοῦτον ὁμοιον ἂν εἶναι. Sed alius non praecessit ibi. Eod. vero *Dial. c. 26.* τότε τοίνυν τὸ πλῆθος ubi plura dedi. Adde *D. Sic. V, c. 72.* τῶν ἄλλων τῶν τοιούτων. *Aesop. Fab. 2 f.* τὸ γένος τὸ τῶν αἰτῶν, cuiusmodi sexcenta liceret proferre, ut, τοῖς Ἡρακλέους τοῖς ἀδελφοῖς ex *Pausan. p. 162.* Vid. *Maitr. de Dial. p. 75.* Si quis iam velit τῶν h. l. intelligi post τοιοῦτον, ut sit, κατὰ τὸν τοιοῦτον τρόπον, ei omnino articulus erit servandus. REITZ.

ead. l. 13. Δεσμοῖς ἀφύκτοις) Conf. supr. *Deor. Dial. XVII* med. SOLAN.

Pag. 208. l. 1. Κωκυτοῖ) Κωκυτὸς a luctu & eiulatu nominatur; lacus autem est inferorum, qui ex sententia Homeri, *Odyss. K.* ex Stryge manat, de quo *Seneca Hercul. fur. & Virg. VI Aen. COGN.*

ead. l. 2. Τὸ δὲ μέγιστον) Το δὲ μέγιστον ἢ Ἀχερουσία λίμνη προῦκειται, quodque est gravissimum, praeiacet *Acherusia palus.* Sic interpretes. Sed scribendum ut *Mf. πρόκειται, Acherusia palus adiacet.* GRAEV.

ead. l. 3. Ἀχερουσία) Inferorum fluvius, a nomine *Acheron,* carminibus poetarum celebris, quasi sine gaudio. *Virg. 2 Georg. & VI Aen. COGN.*

ibid. Πρόκειται) Variant hic libri. *Mf. Gr. & L. προσκ—.* Edd. προῦκ—. *I. & V.* eam scripturam praeferunt, quam secutus sum. SOLAN.

ead. l. 8. Ἀδελφιδοῦς τοῦ βασιλέως Αἰακὸς ἐστὶ) Iam notaverat *Cognatus,* Aeacum esse Iovis filium, Plutonem vero regem dixerat supra *Lucianus* fratrem Iovis. An hinc ergo non satis debuerunt moneri interpretes, ne verterent *Aeacus est regis patruelis,* nec Aeacum & Plutonem facerent patruelis, cum alter sit patruus, alter fratris filius? Immo ipsa Graeca vox debuerat eos admonuisse. GRON.

ead. l. 9. Αἰακὸς) Tres sunt inferorum iudices, de quibus *Virg. VI Aen. Ovid. in Ibin.* Iovis filii fuere, Aeacus ex *Aegina Aesopi filia,* Minos & Rhadamanthus ex Europa, uterque Cretensis, hic Lyciae rex, ille Cretae. COGN.

ead. l. 10. Κύων τρικέφαλος) Cerberus a poetis fingitur canis triceps inferorum custos. COGN.

ibid. Κάρχαρος) *Asper. καρχαρίδους.* GUYET. Confer supra de Merced. c. 35, Quom. Hist. c. 43, de Salt. 4, & Bis Accus. cap. 33. Proprium vero canis epitheton. Vid. Lycophr. Alex. v. 34, ibique Schol. & Meurs. REITZ.

ead. l. 12. Τλακτῶν, καὶ τῷ χάσματι δεδιττόμενος) Vertunt, *allatrans, terrisq; in specum redigit.* Immo plane contrarium indicant Graeca, ut non tam redigantur in specum, sed abigantur, deterreantur ipso specu, non scilicet tartareo, sed oris Cerberei, atque adeo verti debebat & *ritu* vel biatu *deterrens*, nempe ab tentanda ulterius fuga. GRON.

ead. l. 14. Ἀσφοδέλω) Asphodeli mentionem & Homerus fecit, tradiditque, manes eo vesci. Hesiod. L. I Oper. COGN.

ead. l. 15. Λήθης) Lethaei amnis Ptolemaeo & aliis fit mentio: dicitur ἀπὸ τῆς λήθης, ab oblivione. COGN.

ead. l. 16. Ὀνόμασται) Solanus margini *Iunt.* adscripserat, *Ὀνόμασται* Florentina recte, & *α* in contextu deleta, *ο* reposuerat: quod plane non capio; nam nihil incommodi habet praeteritum. At vero, si *ὀνομάζεται* legeris, alia res foret, idque reciperem, si plures addicerent. Et forsan id ipsum voluit, at calamus aberravit: nam *ὀνόμασται* praeteritum sine augmento contra ipsius sententiam foret, qui augmentum deficiens ubique addere solet. REITZ.

Pag. 209. l. 1. Ἀλκίηστis) Confer Dial. Mort. XXIII, § 3. SOLAN.

ead. l. 4. Ἐμοὶ δοκεῖν) Et sic esse in *Fl.* ac *Fr.* adlevit Solan. Est & in cett. quid mirum? Ita enim solet, ut ἀπλῶς γὰρ εἰπεῖν. Paraf. c. 42 pr. Ἐμοὶ δοκεῖν, infra de Dom. c. 17 f. & supra 1 Ver. Hist. c. 7 & c. Alciph. III, p. 372, ἔμοι δοκεῖν, Θειταλίδα τινὰ γράειν — καταγυπτέει. Et sic Plut. Themist. pag. m. 113 F. Aristoph. Pl. 736. Aelian. V. H. I, 17, atque alibi. REITZ.

ead. l. 8. Ἐριννύες) Male vertunt Ἐριννύες, ποῖναι, Furiae, poenae. Cum sit, *Erinnyes, Furiae.* GRAEV.

ead. l. 9. Φόβοι) Mirum, ni corrupta haec vox. Scio tamen, & *Pavori* dedicatum templum. Sed de notis & tritis Diis hic sermo est. V. *Fl.* SOLAN.

ibid. Αἰεὶ) Licet *αιεὶ* pro *ἀεὶ* potius poëticum, nihil tamen muto, quia sic saepe apud Nostrum. Ita εἶνεκα pro ἔνεκα vid. ad Amor. c. 49, & mox ad c. 15. REITZ.

ead. l. 14. Συναλισθῶσι) Conf. infra Philop. c. 12. SOLAN.

ead. l. 17. Ἐς — χῶρον ἐκτέμνουσι) Non quidem vitiosum, quod *l.* habet ἐστέμνουσι, error tamen operarum, aut for-

san correctoris, qui duas praepositiones oppositas ferre non potuit; qua oppositione tamen nihil frequentius. Vide, quae notamus ad Hermor. c. 79 f. ἐς ὅλμον ἐκχέας. Ita eis & πρὸς μὲ ἀποβλέπει habuimus apud Nostrium vel centies: qui dubitar, adeat Tim. cap. 26 & 33, Nigr. § 4, Imag. 1 & 2. Quom. Hist. c. 42, πρὸς τὰ — ἀποβλέποντες. Et Icarom. 23. Bis Accus. 20 &c. Alciph. III, p. 450. Verum & eandem praepositionem repeti quis nescit? Quare pauca tantum tironibus: Tim. § 25, ἐκλελοιπὸς ἐκ τοῦ βίου. Gall. 31, ἐπαγρυπνοῦντα ἐπὶ φροντίδων. Quom. Hist. cap. 4 m. πρὸς — λιθίδιον προσπταίσαντα. Thucyd. VII, 51, πρὸς τὰ τεῖχη προσέβαλλον, & c. 50 pr. ἀφικόμενος ἀπὸ τῆς Λυβίνης. Long. Paft. III, 117, εἰς κόλπον εἰσήλασαν. REITZ.

Pag. 210. l. 2. Καίόμενοι) Quis? vide not. ad Men. cap. 14. SOLAN.

ead. l. 3. Ὑπὸ γυπῶν — Τάντ.) Homer. Od. Λ, 581. SOLAN.

ead. l. 4. Ὁ μὲν γὰρ Τάνταλος ἐπ' αὐτῇ τῇ λίμνῃ αὐτὸς ἔστηκε) *Tantalus in ipsa palude stat.* Sic interpretes. Cur omisit αὐτός; quia nullus ei hic erat locus. Quid enim esset, *Tantalus in ipsa palude ipse stat*? Legendum αὐτός. Ὁ μὲν γὰρ Τάνταλος ἐπ' αὐτῇ τῇ λίμνῃ αὐτός ἔστηκε, *Tantalus in illa ipsa palude siccus stat*, quippe qui mediis sitiebat in undis. Hanc meam emendationem certissimam esse postea firmavit vetus Codex. GRAEV.

ead. l. 5. Αὐτός) Praeter G. etiam L. SOLAN.

ead. l. 6. Τοῦ μέσου βίου) *Mediocris.* GUYET. Ist est, cum Benedictus dedisset *mediae vitae*, Guyetus correxit *mediocris*; quod ipsum tamen in *Par.* ed. iam erat. Ego vero Benedicto adstipulor: mens enim Luciani est, homines mediae cuidam inter bonos malosque vitae rationi addictos, statu etiam quodam inter felicitatem & cruciatum medio frui. Nam primo de bonorum ac iustorum beatitudine, dein de malorum poenis dixit: iam de iis, qui quasi *neutris* accenseri possint, loquitur. REITZ.

ead. l. 10. Χοαῖς) Ea de re iam supra ad Ἐπισκ. cap. 22, & mox hic c. 19. Vide & Philostratum p. 32. SOLAN.

ibid. Καθαγυζομένοις) Conf. Ἐπισκ. cap. 22. SOLAN. Adde mox c. 19. Et West. ad Diod. Sic. IV, p. 269, No. 12. REITZ.

ead. l. 15. Ὁβολόν) Alludunt ad hunc morem cum Noster alibi, tum alii multi. Iuv. III: *nec habet quem porrigat ore trientem.* Hic nummus δανάκης dicebatur. SOLAN.

Pag. 211. l. 1. Νομίζεται) Id est, sit in usu, consuetudine. GUYET.

ibid. Εἰ διαχωρεῖ) Vertendum esse, *utrum admittatur*, monuit Viger. de Idiot. p. 170. Et F. Guyet. *s'il passe, s'il court.* REITZ.

ibid. Διαχωρεῖ) Eandem hic notionem habet hoc verbum, quam cognato προχωρεῖν copiose vindicat Salmas. ad Solin. p. 769 b. B. quaeque convenit cum eo, quem vulgo *cursum* vocamus: Germani etiam suum *gehen*, ire, ita adhibent. GESN.

ead. l. 4. Πορθμία) Πορθμεία. GUYET. Ego nihil muto. Nam sic solet apud Nostrium πορθμίον pro paulo scribi. Vid. Dial. Mort. IV, § 1 f. παραλογιζόμενον τὰ πορθμία. Et Dial. XXII pr. ἀπόδος — τὰ πορθμία etiam dedit Hemst. licet ibi O. & Fl. πορθμεία. Item Catapl. § 18, τὰ πορθμία καταβλεῖν, & alibi. Confer omnino, quae Hemst. de differentia inter πορθμίον & πορθμείον dedit in ed. Lucian. minore p. 18; quae cum vel omiserit in ed. maiore, vel ad alium locum retulerit, per compendium saltem indicabo. Πορθμείον, ait, apud Nostrium nunquam non pro ipsa scapha vectoria poni solet. Dein disensum Grammaticorum, Hesychii, Eustathii, Suidae, & Etymologici circa haec vocabula tradit. REITZ.

ead. l. 6. Λούσαντες αὐτοὺς) Lavabant Ethnici olim sepulturae danda corpora. Eurip. in Hecuba, ὡς παῖδα λυτροῖς τοῖς πανυστάτοις λούσω. COGN.

ead. l. 9. Βιαζόμενον) Mallem βιαζομένην, ut ad δυσωδίαν referatur. SOLAN. Iuntinae margini adscripserat Solan. noster, Forſan βιαζομένην. Sed cum pertineat ad σῶμα, nihil muto, nisi quod comma post σῶμα sustulerim. REITZ.

ead. l. 15. Καὶ κόνις ἐπὶ τῇ κεφαλῇ πάσσεται) Diod. Sic. I, c. 91 pr. ὅταν γὰρ τις ἀποθάνῃ παρ' αὐτοῖς, (τοῖς Αἰγυπτίοις) οἱ μὲν συγγενεῖς καὶ φίλοι πάντες καταπασσάμενοι πηλῷ τὰς κεφαλὰς, περιέρχονται τὴν πόλιν θρηνοῦντες. Ubi Wesseling. etiam hoc Luciani testimonio utitur, aliaque passim hoc Diod. libro ad illustrandas huius generis antiquitates affert. REITZ.

ead. l. 17. Καλινδούνται) Hoc praetuli, quia est in edd. posterioribus, & quia sic quoque c. 1 Gymnaf. Alioqui utrumque probum esse, satis notum arbitror. Epiſt. Sent. 24, ἐπὶ πλατείας κλίνης καλινδούμενον νοσεῖν. Ael. XIV, 15, γράψαι ἵππον καλινδούμενον, ubi Periz. id aliis duobus Luciani testimoniis probat. Sed κυλινδουμένοις λίθοις Herodian. I, 12, 18. Et κυλινδεται Aristoph. Vesp. 490, atque alibi. REITZ.

Pag. 212. l. 8. Εἰ λάβοι φωνὴν) Suspensa oratio usque in pagin. sequentem, (214) ubi ait, εἴποι δ' οὖν πρὸς αὐτὸν ὁ παῖς. MARCIL.

ead. l. 9. Φήσει) Φησὶν interpres legisse videtur. GUYET, Non recepi Flor. lectionem, quia brevi post, pr. § 14, iterum φήσει, etiam consentiente illic eadem Florentina. REITZ.

ead. l. 10. Ὀρχημοί) Verbum istud in recenti luctu usurpatum illustrat, neque hoc praetermissio exemplo, Bergler. ad Alciphr. p. 172. GESN.

Pag. 213. l. 8. Εἵνεκα) Cum nihil varietatis notatum esset, in *P.* tamen usitatorem orthographiam εἵνεκα invenirem, in *I.* εἶνεκα, reliquas pervolvi, ac principes edd. in hoc conspici vidi; cumque & alias ita scriptum apud Nostrium inveni-
rim, id servare non dubitavi. REITZ.

ead. l. 10. Ἐμβόση) Obiter vindicavimus hoc verbum Luciano supra in Amor. c. 13, ubi Solan. ἀναβοᾶν rescribi volebat. Addo iam Thucyd. IV, c. 112, ἐμβόησαντας δὲ ἄνδρων & Dion. Hal. XI, p. m. 718 f. REITZ.

ibid. Αὐτοῦ) Sic libri omnes. Ego emendandum censeo, legendumque εαυτοῦ. SOLAN.

ead. l. 13. Οὐθ' ὅ, τι πέπονθεν) Male iterum in vulgatis legitur ὅτι. Neque scientem, quid filio suo evenerit. IENS.

Pag. 214. l. 3. Ματαιίζοντα) Aliter legisse videtur Suidas, nempe ματαιίζοντα. Sed aut genuina est lectio, quam sequimur, aut si quid mutandum, ματαῖζ — legendum fuit. SOLAN. Verba Suidae, ad quae in var. Lectr. hic respicitur, sunt: ὁμοίως εὔρηται παρὰ τῷ Λουκιανῷ ματαιίζω. At unicum tantum hoc Luciani testimonium ad probandum τὸ ματαιιάζω attulit Steph. nec ego alibi observavi; quare nescio, num Suidae sit assentiendum. Quia tamen lectio est constans, nihil muto. REITZ.

ead. l. 5. Παῦσαι τιλλόμενος τὴν κόμην) Th. Mag. v. τίλλω haec eodem modo habet. SOLAN.

ead. l. 8. Ἡ τί) Sequor Venetas, ἢ τί numquid, pro ἢ aut, scribens. REITZ.

ead. l. 9. Ἡ δὲ ἰδίῃ) Fl. ed. cum plerisque aliis ἢ δ. Ven. 2. & hic & supra ἢ, quod magis probo. Sed hic *I.* quae prius ἢ etiam habebat, νῆ δὲ ὅτι habet, quod sequi nolui contra fidem reliquorum Codd. SOLAN.

ead. l. 12. Τριακάδας) Sic Pnt. c. 9, οὐ κατὰ τριακάδας, ἀλλὰ κατὰ Ὀλυμπιάδας ὅλας ἀριθμῶν. SOLAN.

ead. l. 15. Παρὰ) Sic recte Fl. ed. Reliquae περί. Qua de re iam supra dictum est. SOLAN. Has praepositiones saepissime omnium a scribis confundi, quis nescit? Conf. Asin. c. 22, & quae Hemst. habet ad Halc. c. 2. Quare minus forsan re-

ἅτε περὶ τὸν βίον reliquimus in Piscat. cap. 25, cum & ibi πα-
tres Codd. exhiberent. Adde Catapl. cap. 9, ubi παρὰ τὸν βίον
ex plerisque dedimus, dum nonnullae κατὰ ibi haberent,
quod tamen aequè bonum; nam & sic κατὰ τὸν βίον sine va-
riate ibid. c. ult. REITZ.

ibid. τοὺς πόντους) Nihil variari in hac scriptura, notabat So-
lan. Sed nec varietatem desiderem. Vid. ad Gall. cap. 12, &
Icar. 7 f. REITZ.

ead. l. 18. διψῶν — πεινῶν) διψῶν & πεινῶν Attica forma
postulare videretur; verum διψῶν, πεινῶν, etiam his potius
usitatum, bene monent Grammatici. Vid. Aristophan. Nub.
440, Παρέχω τύπτειν, πεινῶν, διψῶν. Phryn. p. m. 18, Πει-
νῶν, διψῶν, λέγει, ἀλλὰ μὴ διὰ τοῦ α. Scripsissem διψῶν sine
puncto subscripto; sed quia plerique sic malunt, servavi &
hic, & Parasit. c. 38. REITZ.

Pag. 215. l. 7. οὐδὲ συνουσία παρατρέψει) Non pervertet
concupitus; sed rectius antiquus liber οὐδὲ συνουσία διαστρέ-
ψει, non te depravabit, corrumpet concubitus, non tuam vale-
tudinem labefactabit. Παρατρέπειν est avertere, abducere; δια-
στρέφειν distortere, corrumpere. GRAEV.

ibid. Παρατρέψει) Ἄν παρατρίψει; Marc. Antoninus de vi-
ta sua: ἡ συνουσία ἐστὶ σαρκίου παρατριψάριον. Παρατρίψει
σε, i. e. atteret te, consumet, conficiet. GUYET. Παρατρέψει,
οὐδὲ σπαθήσεις) Interpretati sunt, non pervertet coitus, neque
huius causa bis terve per diem rem tuam dissipabis. Ego, nec quid
sibi παρατρέψει, pervertet, hic velit, recte intelligebam, ne-
que quomodo aliquis bis terve per diem rem suam dissipare pos-
sit. Putabam autem legendum esse παρατρίψει, quod ver-
bum convenire huic loco, non est opus, ut ostendatur. Ake-
rum autem σπαθᾶν intelligebam de epulis, quas bis, aut ter
adeo, solitas apud Graecos etiam instaurari in singulos dies,
vel nomina ἀρίστου, δείπνου, ac δόρπου fatis indicant, de qui-
bus vid. Poll. 6, 101 seq. Porro ipsa propria verbi σπαθᾶν
notio non tam ad dissipationem & dilapidationem bonorum per-
tinet, ad quam viri docti fere referunt, quam ad aliquid den-
sandum, inferciendum, cum significet proprie spathae textori-
ae ope subtemen intra staminis tramas insertum densare &
coire cogere. Puto igitur, σπαθᾶν vel σπαθᾶσθαι dici eos,
qui cupide ac copiose cibum potumque ingerunt, tum ven-
tri avaro omnia donant, & in illud barathrum tota derru-
dunt patrimonia. Haec commode transfuleris ad loca aucto-
rum, quae iam collegit Ez. Spanhem. ad Aristoph. Neph. 55.

Cogitabam etiam οὐ δυσπαθήσεις, aegritudine non afficeris. Sed non est opus aliquid mutare. Ἐπὶ τούτῳ verti eodem sensu, atque ἐπὶ τούτοις, *insuper*: non quo vehementer probem, sed quod nihil novi rectius. GESN. Διαστρέψει facilius concoquo, quam παρατρέφει. Placet tamen magis coniectura Guyeti & Gesneri, unius literulae mutatione sensum facilem praebens. REITZ.

ead. l. 8. Σπαθήσεις ἐπὶ) I. e. *insuper*, pro fufe, bis aut ter in die epulaberis, vel rem prodiges in sumtus superfluos. GUYET.

ead. l. 12. Καὶ Διανοῇ) Ὅτι Διανοῇ. MARCIL. In καὶ consentiunt edd. nec quidquam varietatis notatum invenio ex Codd. REITZ.

ead. l. 14. Κατακλειςθεὶς ἐν ἐπὶ μνήματι) Ἐν ἐπιμνήματι, in supererecto monumento. MARCIL. En quam facile regulae criticae sine librorum auctoritate fallere possint. Arripuit Marcil: quod literarum ductus suadebat, & sine mutatione, sola vocum coniunctione locum sanare visus est: sed illud τῷ pro ἐπὶ, quod libri suppeditant, & quod forsan coniecere non ausus esset, verius esse, quilibet videt. REITZ.

ead. l. 17. Δυνησόμεθα) Ita L. recte. In impress. Δεσόμεθα. SOLAN.

Pag. 216. l. 4. Ἔστεφανόμενος) Accentus Iuntinae satis ostendit, eam praeteritum quoque exhibere voluisse, alioqui στεφανόμενος proparoxytonos dedisset: de augmento omitiendo hic non cogitandum, quod etiam κακοφωνίαν pareret, licet id alias omitti satis saepe monuerimus. REITZ.

ead. l. 7. Καθαγισμῶν) Vid. supra dicta ad c. 9. REITZ.

ead. l. 8. Νοστιμώτατον) Conf. supra Μισθ. c. 39. SOLAN.

ead. l. 14. Μεταστειλλόμεθα) Vertitur *deportemus*. Redde, petamus. GUYET.

Pag. 217. l. 1. Ὡς ἄρα &c.) Hom. II. Π, 502 & 855. SOLAN.

ead. l. 4. Καὶ μεταστειλλόμενοι τινὰ θρήνων σοφιστὴν, πολλὰς συνειληχότα παλαιὰς συμφοράς) Loquitur Noster de eo ritu, quo in funeribus solitus fuerit quis conduci, qui planctum excitaret, & lugubre carmen caneret; qualis erat apud Romanos praefica. At in verbis Graecis mendum est certissimum. Quid enim est συνειληχότα συμφοράς; Peius id in ed. *Amst.* ubi συρειληχότα. Συρειληχότα est ab συλλαγχάνω, si-ve συλλήγω. Atqui id locum hic non habet. Emendo συνειλοχότα, quod Attice dicitur pro συνειλεχότα, ab συλλέγω, colligo, corrado. Demosthenes in Midian, πολλὰ μὲν τετ-

νυν, ὃ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ περὶ ὧν τοὺς ἄλλους ἠδίκηκεν, ἔχω λέγειν, ὥσπερ εἶπον ἐν ἀρχῇ τοῦ λόγου, καὶ συνειλοχὰ ὑβρεῖς αὐτοῦ, καὶ πονηρίας τοσαύτας &c. Expone itaque Luciani verba, *arcessentes luctus aliquem artificem, qui multos veteres casus, quos corraserit, narret, & in quovis funere identidem repetat.* IENS.

ead. l. 5. Θρήνων σοφιστήν) Hic est, quem Homerus Θρήνων ἔξαρχον vocat, II. Ω, 721. Alii aliter. SOLAN.

ibid. Συνειληχότα) Immo σύνειλεχότα, α συλλέγω. GUYET. Συνειλοχότα voluit Solanus. Sed cum alii aequè conici posse dixerint συνειληφότα, edd. lectionem intactam sivi, facile autem utrovis more emendandam, si quid opus fuerit; lenisii tamen coniectura magis placet. REITZ.

ead. l. 7. Καταχρῶνται) Dativum sive ablativum huic verbo proprium, contra Graev. probavit Iensis in Lect. Luc. p. 333. Vid. & nos ad Afm. c. 52. REITZ.

ead. l. 10. Ἑλλην ἔκαυσεν) Homer. in funere Patrocli docet, Graecos cadavera combussisse. COGN. Crematio Macrobii tempore in usu esse desierat, VII, 7. Vid. Meurf. AG. XI, 1097. Magi comburi corpora non concedebant. Iambl. N°. 154, & Diog. Laërt. 2 D. Non Graeci tamen id soli faciebant. Brachmanis etiam mos ille, seu Gymnosophistis solemnus erat. Vid. Per. c. 25. SOLAN.

ead. l. 11. Πέρσης ἑθαύει) Persas cera circumlitos mortuos condire solitos, scribit Cic. quod & Asiniis attribuitur. Strabo etiam sola, inquit, sepeliunt corpora Persae cera obliantes. COGN.

ibid. Ὁ δὲ Ἴνδος ὑάλῃ περιχρῖται) Lege ὑάλῃ περιχρῖται, seu potius περιχύει, id est, *viro incrustat.* Indos mortuos incrustasse, testantur Herodotus & Diodorus Siculus. Pessime interpretres, *adipe suillo oblini.* MENAG. Ὑαλος magis Atticum esse, quam ὑελος, assentior Phrynich. p. 136, etsi posterius quoque non semel apud probatos reperias; ideoque non damnaverim, quod Phrynichus facit: nam ὑελος Diod. Sic. fere ubique; vid. L. 2, c. 15, ubi vel sexies ita scribitur. Bene igitur Th. Magist. Ὑαλος dixere Attici, ὑελος communiter Graeci. Περιχύει autem vel περιχρῖται pro περιχρῖται malim ex eodem Diod. ubi iam non de orthographia, sed de re ipsa agitur: nam de mortuis hoc modo condens & condiendis loquens saepe & constanter verbo περιχρῖσθαι utitur, ut l. c. de Aethiopibus ait: περιχρῖσαντες γὰρ τὰ σώματα, καὶ περιχρῖσαντες αὐτοῖς πολλὴν ὑελον· ac deinde *ibid.* αὐτὸς φησι

τὸ μὲν σῶμα ταριχεύεσθαι, τὴν μέντοι ὕelon μὴ περιχεῖσθαι
 γυμνοῖς τοῖς σώμασι. Iterum deinde, περὶ τὴν εἰκόνα χεῖσθαι
 τὴν ὕelon· nec non III, c. 9 &c. non tamen idem, quod no-
 strum vitrum fuisse, recte ad loc. priorem Diodori, No. 45,
 monet Wessell. coniiciens sal quoddam fossile pelluciditate vi-
 trum referente ad id adhibitum. At si artificialis, quod Gesn.
 existimat, compositionis incrustatio fuerit, vulgatum Lu-
 ciani περιχρίει aequè satisfaciet, ac περιχύει. Merum sal
 quidem sufficere mihi non videtur, quod ab humiditate aëris
 vel locorum subterraneorum facile liquefcit, & frustra sic
 cadavera forent ante exsiccata: quare minerale quoddam fir-
 mius, ut lapis specularis, vel simile illi, unde vitreas lami-
 nas lucernarum conficiunt, requiri videtur. Etsi vitrum,
 quale nostrum, illo tempore dudum notum fuit, ut supra
 vidimus. Hoc autem ita circumfundi posse, non est veri-
 simile. REITZ.

ibid. Ἰνδός) Inungebant cadavera pollinctores & libitina-
 rii, quae in pyra mox cremarent. Virg. COGN.

ibid. Τάλαρ) Vide Gatak. ad M. Aur. IV, 48. Aelianus V.
 H. XIII, 3, narrat, in sepulcro Beli repertam πύelon ὑελίνην
 ἔνθα ἦν κείμενος ὁ νεκρὸς ἐν ἐλαίῳ. Sic in vitrea theca asser-
 vatum Alexandri Magni cadaver conspexit Augustus. Vide
 Notam ad Νεκρ. Δ. XIII. Condiunt Aegyptii mortuos, & eos do-
 mi servant; Persae etiam cera circumlitos condunt, ut quam maxi-
 me permanent diuturna corpora. Cic. Tusc. I, 45, & Herod. I,
 140. Fl. ὑέλφ. SOLAN. Suillum adipem interpretationis anti-
 quae faceffere hinc iubeam equidem. Neque tamen vitrum
 proprium hic intelligi posse, manifestum est ex verbi περι-
 χρίει notionē. Hesychius non tantum ὑαλὸν & ὑαλόν λαμ-
 πρὸν interpretatur ac διαφανές, sed ipsum etiam ὑαλόν. Et
 quid similis vitro, quam illa accepta a Seribus, h. e. Indis,
 pigmenta, quas Laccas vocamus? & variae gummatum so-
 lutiones ac praeparationes ad condituram corporum ido-
 neae? Fuerit itaque illa Indorum conditura similis Theodori
 Kerckringii invento, qui integra cadavera succino circum-
 fuso condivit, si vera sunt, quae narrat Morhof. Polyh. 2, 2,
 2, 37, 3. GESN.

ead. l. 12. Ταριχεύει &c.) Sext. Empir. III Pyrrhon. Hy-
 potyp. 24, p. 184, (monente P. Wesseling. ad Diod. Sic. I,
 c. 92 f.) Αἰγύπτιοι δὲ τὰ ἔντερα ἐξελόντες, ταριχεύουσι αὐ-
 τοὺς (νεκροὺς) καὶ σὺν ἑαυτοῖς ὑπὲρ γῆς ἔχουσι. Adde not.
 Hemsterh. ad Nostri Necyom. c. 15. REITZ.

ead. l. 13. Λέγω δὲ ἰδὼν) Aegyptiorum mortui tempore Luciani adhuc condiebantur. GUYET. Scripta igitur haec post reditum ex Aegypto, (vid. Ἀ.μισθ.) cum antea illic fuisset non constat. SOLAN.

ead. l. 15. Δεομένων χρημάτων &c.) Herodot. II, & Diod. I, § 1. SOLAN. Confirmat idem Diod. Sic. I, c. 93, scribens: νόμιμον δ' ἔστι παρ' αὐτοῖς (τοῖς Αἰγυπτίοις) καὶ τὸ διδόναι τὰ σώματα τῶν τετελευτηκότων γονέων εἰς ὑποθήκην δανείου· τοῖς δὲ μὴ λυσαμένοις ὄνειδος τε μέγιστον ἀκολουθεῖ, καὶ μετὰ τὴν τελευτὴν στέρησις ταφῆς. Ubi Wesseling. plura in hanc rem ex Stob. Sermon. 38, Herodot. II, 136, aliisque, non omisso hoc Luciani testimonio, affert. REITZ.

Pag. 218. l. 3. Ἀγῶνας) Vide Δημ. cap. 33, & alibi passim. SOLAN.

Pag. 219. l. 1. Καὶ γὰρ) Homer. II. Ω, 602. SOLAN.

ead. l. 2. Γαστέρι δ' οὐ πῶς) Iliad. T, 225. SOLAN.

IN RHETORUM PRAECEPTOREM.

Pag. 220. l. 1. ΡΗΤΟΡΩΝ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ) Scriptus videtur Dialogus in Iulium Pollucem, cuius existat Onomasticum. Hinc illud (p. 453) ἀλλ' ἤδη τοῖς Δίδος καὶ Λήδας &c. Sic infra Dial. Ψευδολογ. in Polycnetum Sophistam (pag. 814.) MARCIL. In I. Pollucem scriptum hunc libellum, aiunt Scholiastes & Marcilius, eum sc. cuius hodieque Ὀνομαστικὸν existat: sane quod extremo libro scribit de nomine c. 24, ut recte coniecisse videantur, facit. Aegyptium fuisse Palmerius inde elicit, quod pater (eodem c. 24) servisse dicitur. Naukratites autem Pollux. Philostr. 592; quamquam Ἀρδουέννας σοφιστὴς aliquando audit. Vid. Suid. Πολυδ. & Ναυκρατ. In alia sententia est Hemsterhusius in praef. & ad c. 1 Pollucis, de quo optime meritus est. Haec ego obiter. Ille ex professo, ideoque magis audiendus. SOLAN.

ead. l. 2. Ἐρωτᾶς &c.) Ἐρωτᾶς, ὃ μενέαιον, ὅπως ἀν. ρήτωρ γέναιο, καὶ τὸ σεμνότερον τοῦτο καὶ πάνδημον ὄνομα σοφιστῆς αὐτοῖς εἶναι δόξης. Sciscitaris, adolescens, quo pacto Rhetor evadere, & venustissimum illud, vulgoque celebratum nomen Sophista ipse conscribere possis. Sic interpres. Sed in Mf. est πάντιμον ὄνομα, verendum, illud & quod ab omnibus colitur nomen. GRAEV.

ibid. Τὸ σεμνότερον τοῦτο καὶ πάνδημον ὄνομα) Haec duo in unam rem coire omnino nequeunt, & latet certe aliud, quod

ex vetustis libris expectandum. Interim solitus fui hic legere πάνδεινον, quod vocabulum in Philopseude quidem usurpat auctor ad malum, πάνδεινα πάσχειν ἱερόσυλον ὄντα: sed in bonum occurrit, & quidem in hac ipsa materia, in Rhetorum praeceptore, πάνδεινόν τινα ἐν τοῖς λόγοις ἀγωνιστήν. GRON.

ead. l. 3. Πάντιμον) Ita Mf. Gr. L. & ed. l. ac V. 2. recte; nec ulla amplius mutatione indiget locus. Reliqui impr. πάνδημον. SOLAN. Πάνδημον) Non possum damnare lectionem impressorum, credo, omnium. Ut in fine huius libelli Venus πάνδημος, quam omnis populus veneratur; sic πάνδημον ὄνομα non minus mihi rectum videtur, quam πάντιμον. GESN. Solan. πάντιμον praefert, ex I. & V. 2. Ceteras male habere πάνδημον, margini adscripsit. Ego; quia utrumque eodem redit, numerum edd. potiorē sequor, & sine necessitate vulgatum movere non sustinui. Immo, re accuratius examinata, πάνδημον veram esse lectionem video, quod ideo per πάνδημον Venerem iuret in fin. huius Dial. (vid. § 25 f.) quod ipse voti huius compos iam πάνδημος sibi factus videatur, & conclusio ita propositioni respondeat. His scriptis video, Gesnerum mecum plane consentire. REITZ.

ibid. Σοφιστής) Τὸ τοῦ Σοφιστοῦ ὄνομα τριχῶς παρὰ τοῖς παλαιοῖς διανευρόνται. πρῶτον Σοφὸν καλοῦσι τὸ ἀληθὲς καὶ τὸ φρόνιμον, ὅθεν καὶ Πλάτων Φιλόσοφον καλεῖ τὸ πρῶτον αἰτίον, καὶ ἄνθρωπος ὁ μετιὼν τὴν φιλοσοφίαν ἐκ τούτου παρονόμασται, καθ' ἃ καὶ αὐτὸς μμεῖται δεδν κατὰ τὸ δυνατόν. καὶ πάλιν Σοφιστὴν καλοῦσι αὐτὸν τὸν ῥήτορα, τὸν διδάσκοντα ῥητορικοὺς λόγους, περὶ οὗ διεξέρχεται νῦν. Σοφιστὴν, καὶ τὸν σοφίζομενον τὴν ἀλήθειαν. Schol. Mf. Reg. 2954.

in Schol. col. 1. l. 1. Πολυδεύκη) Vide annott. ad Schol. in Lexiph. p. 489, Vol. V.

ibid. l. 4. Λόγῳ) Ita dedit Solan. nescio unde; obscuravi tamen, quia vulgatum stare non poterat. Hemsterh. in Praef. ad Poll. p. 31 pr. ἢ λόγον corrigebar; quod praeferat, cui lubet. REITZ.

ibid. l. 6. Ὑφιστάντα) Συγίσταντα, corradentem, pro ὑφίσταντα corrigi iubet Hemst. l. d. & pro ἀδιάκριτον ἀδιακρίτων malit; licet —ον non damnet. Ego quoque —ων praeferrem. Sed συγίσταντα & ὑφιστάντα ratione accentus eum scribere voluisse, tamen credo, qui lubens admisisset correctionem, si ex Cod. firmaretur. REITZ.

Pag. 221. l. 1. Ἰερὸν) Ex Pythagoricorum schola haustum. V. Iambl. de V. Pyth. N°. 85. KUSTER. Platonis aetate iam

inter proverbia numerabatur. Theag. p. ed. Basf. 239, 1. Ad Menandri senarium alludit, ἱερὸν ἀληθῶς ἐστὶν ἡ συμβουλίαι. Vid. Steph. γνομ. p. 278. SOLAN. ἱερὸν τι χρῆμα τὴν συμβ.) Rurfus infra Adv. Ind. c. 25, σκόπει τοίνυν ὡς ἱερὸν χρῆμα συμβουλίη. Long. Paft. IV pr. ὁ παράδεισος πάγκαλόν τι χρῆμα. Aristoph. Plut. 895, πολὺ χρῆμα τεμάχων. Aelian. V. H. I, 3, σοφὸν τι χρῆμα ἢ γένος βατραχῶν. Plura Commentit. ad utrumque. At quis hoc loquendi genus ignorare potest? REITZ.

ead. l. 3. Ἐπ' ἐμοί) Ἄκουε ἐπ' ἐμοί iunxit Birkheimer. verrens, *audi ex me*: quod defendi posset ex Phalar. Epist. 18, ubi ἐπὶ σοί, *quem tibi commisi*. Sed rectius Gesnerus cum Benedicto τόγος ἐπ' ἐμοί iungit, pro κατὰ τό γος, i. e. *quantum in me*. REITZ.

ead. l. 4. Τάχιστα) Sic L. In impr. μάλιστα. Ex Thucydide autem verba haec mutuo accepit L. II, 60, quem & alibi eorum auctorem nominat; Ὀρχ. c. 36. SOLAN. Τάχιστα) Non placebit haec emendatio illis, qui pr. c. 2 legerint, ubi, multo labore opus esse ad hoc ipsum, videtur innui; sed placebit porro legentibus c. 3, ubi promittit, se non ordinaria ac difficili, sed compendiosissima ipsum via ducturum. Magisque probabitur conferentibus c. 5, ubi unius diei rhetorem illum futurum promittit, & cap. 10, quo loco ταχεῖα εὐθὺ τῆς ῥητορικῆς ὁδός, & τάχιστα — τῇ ῥητορικῇ συνεῖναι itidem habemus. REITZ.

ead. l. 16. Ἰδρῶτος μεστὴν) Hesiod. Ἔργ. 290. GUYET. Pag. 222. l. 1. Ἐπεὶ οὐδὲν) L. Bos de Ellipsi. p. 108 vertit, *alioqui — differremus*; cum ante versum esset, *siquidem differimus*. Sed Gesnerus iam sua sponte emendavit. REITZ.

ead. l. 6. Ἰππήλατον καὶ κατάντη) *Facilem & acclivem* reddiderat Birkheimerus: cum deberet, *equitabilem ac declivem, vel pronam*. Hemst. illud *equitabilem* superscripserat, quod Gesnerus per circuitiorem dedit. REITZ.

ead. l. 9. Αἰρήσεις) Ex Codice L. hoc, qui αἰρήσεις, pro vulgato ἀγρεύσεις, habet. SOLAN.

ibid. Καὶ, νῆ Δ', εὐωχίῃ κατακείμενος, ἐκείνους, ὅποσοι τὴν ἑτέραν ἐτράποντο, ἀπὸ τοῦ ὑψηλοῦ ἐπισκοπῶν) Inducit hic Lucianus quempiam, qui faciliiori & breviori via aliquem ad artis Rhetoricae scientiam suscipit perducere. Mirifice itaque in exordio commendat & extollit hic διδάσκαλος, viae, qua discipulum suum ducturus enet, brevitatem, & commoditatem; ita ut sine ullo sudore & molestia ad summum perveni-

re discipulus possit: *quo cum veneris*, inquit, *hilariter profecto vires, decumbens, eos omnes, qui ad aliam se flexerunt viam, e summo despicies, etiamnum haerentes in difficilibus & lubricis rupibus, aegre ascendentes, & subinde in caput devolutos &c.* Marcilius legit *κατακείμενος ἔκπνοος*, pro *ἐκείνους*. Quae mutatio cur sit necessaria, equidem nullus video. Ipsum illud *εὐωχῆσθαι κατακείμενος* satis efficax est ad denotandum eum, qui omni labore immunis, & solutus vivat. Adde, quod haec locutio, *ἐκείνους, ὁπόσοι &c.* est nimis rotunda, & Luciano nostro familiaris, quam ut sit sollicitanda. Noster in Hippiae initio, *τῶν σοφῶν ἐκείνους μάλιστα ἔγωγέ φημι δεῖν ἐπαινεῖν, ὁπόσοι &c.* & eadem pag. *τῶν μηχανικῶν ἐκείνους ἄξιον θαυμάζειν, ὁπόσοι &c.* ac passim. IENS.

ead. l. 10. Ἐκπνοὺς) Ἐκπνοος, ut *ἐκνομος, ἐκδικος, ἔκνοος*, & id genus alia. Sic paucis interiectis, *μονονουχὶ καθεύδων λαβῶν*. Et pag. 440, *ἀπονητὶ*. MARCIL. Ἐκείνους) Ante Benedictum iam *Fl.* ed. recte habebat. Reliqui libri, quod mireris, *ἔκπνοος*. SOLAN. Ἐκπνοὺς, ὁπόσοι) Sanus mihi videtur locus, tentatus, ut videtur, propter verbum nondum relatum in *Lexica*. Ut *ἀπνοος* est, qui non respirat, *δύσπνοος*, qui diffultat: sic *ἐκπνοος*, qui labore, cursu, multum spiritus effudit, & nunc aegre eum recipit, verbo, *anhelus*. Iungo igitur *ἐπισκοπῶν ἔκπνοος*, & deinde *ἀνέρποντας κ. τ. λ.* GESN.

Pag. 223. l. 2. Πρὸς Φιλίου Διδος) Et si supra *Tim. c. 1, ὃ Ζεῦ φίλιε* necessario additur; hic tamen *Διδος* cum *Fl.* omittere malim, vereorque, ne ex interpretamento huc irrepserit: nam & alibi solet sine Iovis mentione *Philium* solum dicere, ut *Tox. c. 11 fin.* *ἄρ' ἱκανὸς ὁ φίλιος*; & alibi. Quin vel in iurandi formulis omitti solet *Ζεὺς*. Aristoph. *Acharn. 730, καὶ τὸν φίλιον*, quod cum Scholiast. ibi exponat *τὴν τὸν φίλιον Δία*, facile ex simili glossa illud *Διδος* huc irrepserit. REITZ.

ead. l. 4. Εἰ γὰρ) Ἡ γὰρ, *an.* GUYET. Non plane opus esse arbitror, quia ex sequenti interrogatione sensus etiam *τοῦ εἰ* est apertus. REITZ.

ibid. Ἡσίοδος μὲν ὀλίγα φύλλα) Hesiod. *Θεογ. 30.* SOLAN.

ead. l. 8. Ἀδύνατον) Subaudi *ἔσται*, nisi fortasse exciderit reponendum post *τὸ ἀδύνατον*. Vett. libri inspiciendi. GUYET. Nihil in Codd. subsidii reperio; sed nec adeo desidero. REITZ.

ead. l. 10. Σιδωνίου) Absurda haec fabula, quam *Sidonio* mercatori ideo affingere puto, quia *Sidonium Sophistam* petebat, de quo in *Demon. vita c. 14.* SOLAN.

ead. l. 12. Ἡδὴ) Conf. supra *Σκυθ. c. ult.* versus fin. SO-

LAN. Nihil peculiare hoc habet: hac enim potestate τὸ ἥδη saepius occurrit, ut Quom. Hist. c. 1, *Λυσιμάχου ἥδη βασιλευντος*. Ne plura. REITZ.

Pag. 224. l. 2. *Ἐλάσαντας*) *Ἐλαύνειν γῆν* pro *vagari*, *peragere* regionem, etiam supra Alex. c. 46, *γῆν πρὸ γῆς ἐλαύνεσθαι*. Vide & Gall. c. 14, ubi nonnulla addidi. REITZ.

ead. l. 4. Διαύσαντας) Sic *I. & V. 2.* melius, quam quod in reliquis *διανύσαντα*, nisi etiam, quod praecessit, *ἐλάσαντας* mutes. SOLAN.

ead. l. 10. Αὐτίκα μάλα) Si veram narrat historiam Lucianus, merito fides non est habita homini vano ab Alexandro, quem alia omnia edocere nempe poterant mensores sui. Inter fines occidentales Persidis & orientales Aegypti interfunt gradus non minus XV, id est, milliaria Germanica minimum CC, expedito etiam homini XX mansiones denorum milliarium. Itaque puto, hanc ipsam narrationem, vel fictam, vel veram, pertinere ad ironiam Luciani, demonstrandumque τὸ ἀδύνατον τῆς ὑποσχέσεως potius, quam eo, quo verba, illa praesertim, καὶ εἶχεν οὕτω, ducunt. GESN.

ead. l. 17. Κέβης) Cebes Thebanus philosophus fuit, discipulus Socratis, quem scripsisse dialogos tres, qui inscribuntur *Ἐβδόμη*, *Φρύνιχος*, *Πίναξ*, auctores sunt Laert. L. 2, & Suid. Sed praeter *πίνακα* nihil exstat. COGN.

Pag. 225. l. 3. *Ἐφ' ὑψηλοῦ καθήσθω*) Augent interpretes, *in eminenti folio sedet*. At non utique, cum sic loquuntur Graeci, de folio intelligunt: & ipse paulo ante citatus Cebes, cum de beatitudine agit, ὑψηλὸν agnoscit non de folio, sed de loco, ubi illa fingitur morari, & in illo ὑψηλῷ, quod statuit esse ἀκρόπολιν τῶν περιβόλων, ἵστα κάθηται ἐπὶ θρόνου ὑψηλοῦ. Denique Lucianus non respexit ad folium, sed ad situm loci; unde mox inquit, *πρὸς δὲ τὴν εἰραστῆς, ἐπιθυμῶν δηλαδὴ ὅτι τάχιστα γενέσθαι ἐπὶ τῆς ἀκρας*, quae quidem ἀκρα non est demonstrata, nisi in solo hoc ὑψηλῷ, ita ut mihi certe videatur temere addi vox tertia. GRON.

ead. l. 4. Ἀμαλθείας κέρας) Rhea Iovem enixa, metu patris infantem in Creta occuluit, nutriendum a duabus Nymphis, Adraftea & Isda, Melisei filiabus: haec nutricaverunt illum caprae cuiusdam lacte, cuius nomen fuerat Amalthea: eam capram Iuppiter iam adultus in sidera retulit, vocaturque a Graecis αἰζὺν ὀρνίσις huius alterum cornu Nymphis nutribus dedit, videlicet officii praemium, hanc adiiciens facultatem, ut, quidquid optassent, id illis ex eo suppullaret.

Hinc adagium, Ἀμαλθείας κέρας. COGN. Τὸν Δία εἶγα φασὶ θρέψαι Ἀμαλθείαν λεγομένην, ταύτης δὲ τὸ δεξιὸν κέρας βρῦεν τῆς παγκαρπίας, ἥτοι πᾶν αἰσθητὸν ἀγαθὸν ἀφθόνως ἔχειν ἀπὸ τούτου πάντας τοὺς εὐδαιμόνως διάγοντας τὸ τῆς Ἀμαλθείας ἔχειν κέρας φασί. Schol. Ms. Reg. 3011.

ead. l. 10. Εἰ που) Ut Συγγρ. c. 23, εἰκέναι παιδίῳ εἴ που Ἔρωτα &c. Ven. utraque ἡ που, prave. De Hippopotamo consule omnino Spanh. 172.... qui in nummis formam eius exhibet. De Crocodilis etiam eundem vide p. 175. At in nummis non insidet Nilus Crocodilo, sed affidet. Πήχεις vero illi comparent recumbenti Nilo adstantes, in nummo Hadriani a Spanhemio memorato pag. 174. Verba ipsa viri illustrissimi, cum nummum ipsum videre non licuerit, accipe. (Exstat quoque in eadem gaza (regis Galliae) huius Hadriani nummus, in quo Nilus recumbens, sphingi innixus, circum autem pueruli quatuor, quorum unus hippopotamo insidet. Haud aliter ac circumstantes etiam pueros praefert statua Nili Vaticana; & eiusdem fluvii, uti a Diodoro alicubi (I, 9.) dicitur πολυγόνου, effigies apud Philostratum (Icon. I, p. 737, ed. post. p. 769.) traditur, quos alias in Aegyptiis Nili picturis familiares notavit Heliodorus. (I. IX.) Adde, quod de dedicatâ a Vespasiano in templo Pacis insigni quadam Nili e bifalte statua docet Plinius; ac ubi simul tangit, quid liberi illi Nili simulacris addi solent, & quos alibi Νάνους τοῦ Νείλου dictos legisse memini, demonstrarent, (XXXVI, 7.) *Argumento NILI XVI LIBERIS CIRCA LUDENTIBUS, per quos totidem CUBITA summi incrementi augentis se amnis intelliguntur.*) Quae omnia hunc locum mire illustrant: nam & res ipsa inde luculenter confirmatur, & simul vocis πήχεις, quae apud Philostr. etiam occurrit, ratio manifeste aperitur. Vide omnino Philostratum l. c. & 525, ubi eo alludit. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐν αὐτῷ) Id est, in Nili fluminis descriptione; sive pictura, icona. GUYET. Absurde hae duae voces adduntur: nolui tamen, cum in omnibus inveniantur, expungere. SOLAN.

ead. l. 14. Πήχεις) Amores dicti πήχεις a statura. Philostrat. tabula Nili, περὶ τὸν Νεῖλον οἱ πήχεις ἄθρουσι, παιδία ζύμμετρα τῷ ὀνόματι. BOURD. Si quis inspicere velit Philostrati Icona 1, 5, & quae ibi dedit ὁ πᾶν Olearius, nihil ad explanationem huius loci desiderabit. Ceterum Πήχεις ibi in versione Latina reliquit, Peches, Olearius; ego non dubitavi dare Cubitos, cum Dactylos Idaeos Digitos vocare non refuse-

rint Cicero de Nat. Deor. III, 16, atque Arnobius III, pag. 124 seq. Nempe utrobique ad significationem nominis respicitur, quod de Digitis docet Pollux 2, 156. Cubitos Philostratus l. c. παιδία vocat *ἑνὶ μέτρῳ τῷ ὀνόματι*. Et quod Noster de Aegyptiis dicit, sine dubio illi nomine suae linguae, cubitum notante, utebantur. Sic *satos* non male dici *Spartos* illos, *σπαρτοὺς*, Cadmeos fratres, diximus ad de Salt. c. 41. GESN.

ead. l. 15. Πρόσαι) *Ades*. GUYET.

ead. l. 16. Ὅτι τάχιστα &c.) Affert haec Th. Mag. verbo *βούλομαι* p. m. 31, ubi cum *ὅτι τάχιστα* recte seiungitur, uri & in ed. Lucian. *H.* & ego sic dedi, cum *ὅτι τάχιστα* iunctim exaratum invenirem in edd. *P. I. S.* aliisque. Pleonasmum autem hunc τοῦ ὅτι esse frequentissimum, quid opus est multis confirmare? Vid. mox cap. 15, φωνὴν ὅτι μεγίστην. Aesop. Fab. 128, ἔτι πλεῖστος χρυσός. Adde Bud. Comment. L. Gr. p. 688. Et ὡς ὅτι μάλιστα five κάλλιστα, apud Aelian. V. H. II, 13, versus fin. ibique Periz. REITZ.

Pag. 226. l. 5. Ἡ Ἀορνός) Confer Philostr. L. II vit. Apoll. p. 58, ibique Olear. N°. 2 & 4, docentem, *Aornum* esse, quam *Sifimithri* petram Plutarch. vocat in vita Alexandri, nomenque traxisse ab avibus, quibus careret, vel ad quas aves evolare nequirent. Adde Curt. VIII, c. 11 pr. narrantem, qua ratione haec petra ab Hercule frustra oblecta, tamen a Macedonibus occupata fuerit, ibique Cellarium, docentem, Ἀορνός & Ἀορνός scribi. Quare in re nota plura non congeram. Confer, si vis, D. d. l. Mort. XIV f. ubi iam demum video idem de diversa orthogr. iam traditum a Hemsterh. Ἀορνός etiam scribitur Herm. c. 4. REITZ.

ead. l. 12. Ἠσίδοτος) Hesiod. I Ἐργ. ait, asperam esse ad virtutem viam, cacumen vero molle; hinc Pythagorae litera, de qua Virg. COGN. Hesiod. Ἐργ. 290. SOLAN.

ead. l. 14. Εὐνδρος) Sic iam constanter edd. ut supra quoque 1 Ver. Hist. c. 28. Neque Codd. dissentiunt. Alias facile variari inter εὐνδρος & ἐννδρος, alibi vidimus. Variatur & in Diod. Sic. V, c. 2, p. 332 pr. REITZ.

ead. l. 16. Τὸ γέ τοσοῦτό γε) An pro τοσοῦτό γε positum est? τὸ, τοσοῦτό γε magis hic placeret. GUYET. Τοσοῦτον, quod *Par.* habet, fere usitatus est. Phal. Ep. 28, τοσοῦτον ἀπέχω. Item 42, & alibi. Epict. Sent. 78, μὴ τοσοῦτον τῆς πολυτελείας φρόντιζε. Ael. V. H. I, 8, τοσοῦτον κακόν. Noster fere ubique. Sic παρὰ τοσοῦτον 2 Ver. H. c. 26, ubi plura in nort. Item in Tim. § 41, χρυσίον τοσοῦτον. Et hoc ipsum τό γε τοσοῦτον in

eodem Tim. § 45 med. Quare nihil opus erit correptione Guyeti; nisi quis forte & cum *Par.* v addere velit, nihil veritus *κακοφωνίαν*, cum & π sequatur illic, *τόγε τοσούτον παρανομήσομεν* enim legitur. Et sic *τοιούτον* quoque Nostro frequentius esse, quam *τοιούτο*, non semel alibi vidimus. Atque ita *τοιούτον* & *τοσούτον*, pro *τοιούτο* ac *τοσούτο*, rursus infra hoc Dial. cap. 13. REITZ.

Pag. 227. l. 6. *Τὸν ποιητὴν ἐκείνον*) Hesiod. l. c. SOLAN.

ead. l. 10. *Ἐπὶ δ' οὖν εἰς τὴν ἀρχὴν*) *Ἐπεὶ δ' οὖν εἰ τὴν ἀρχὴν*. MARCIL. Haec corrupta esse, bene vidit Marcilius. Sed *ἔπει* non habet, quo satis commode referatur: sequitur enim *ὡς οὖν*. Equidem aut *ἔπειτ'* οὖν legendum putem, aut dicam, τὴν εἰς esse glossam τῆς *ἐπὶ*, proinde omittendam. Atque hoc interpretando expressi. Forte certiora dabunt libri. GESN. *Ἐπὶ δ' οὖν* &c.) *Ἐπεὶ* iam habebant edd. nostrae; sed quod Marcil. & si scribat, pro *εἰς*, si modo scripserit, nihili est. Interim cum Gesnero malim *ἔπειτ'* pro *ἔπειτα* & paulo post *ἀν* receperim, ne illud repetitum οὖν difficultatem pariat. REITZ.

ead. l. 11. *Ὡς ἔν*) *Ὁ οὖν* L. In omnibus etiam, excepta l. οὖν. SOLAN. *Ὡς οὖν*) *Quemadmodum igitur* &c. GUYET. Recte; nisi *ὅπως* quis malit; quod tamen non opus esse credo, quia utrumque non semel confunditur. REITZ. Mf. Reg. 2954 ⁶, *τι οὖν*, non male.

ead. l. 14. *Ἐαυτὸν*) Praeter variationem *αὐτὸν*, quam in sola marg. A. W. invenio, adscriptum erat eidem: *ἑμαυτὸν* legisse videtur Bilibaldus. Quod inde coniecit, quia priscus huius Dialogi interpretes Latinus Bilibaldus dedit, *me ipsum*. Id quod licebat, servata etiam vulgata. V. ad Paraf. c. 8. REITZ.

ead. l. 15. *Ἀσπορα καὶ ἀνήροτα*) Homer. Od. I, 109. SOLAN. Sed *ἀσπαρτα* apud Homer. est, & sic apud Nostrium iam crebro quoque ante allegatur hic versus. Vid. ad 2 Phal. cap. 8. Adde Parafit. § 24, ubi etiam *ἀσπαρτα* ita ut mirum videatur, cur id iam variaverit. REITZ.

Pag. 228. l. 1. *Ἀνδράδης τὸ βᾶδισμα*) Conf. supra Tim. c. 32. SOLAN. Ex divisione Hemsterhusii iam est § 54. REITZ.

ead. l. 8. *Φήσῃ*) Non improbabat hanc mutationem vulgatae, qui sequens *καλεύσει*, & iterum sequens *φήσει* post *ἀπαρ-αίτητα* conferet. REITZ.

ead. l. 13. *Εἰτά σε καλεύσει ζηλοῦν ἐκείνους τοὺς ἀρχαίους ἄνδρας, ἔωλα παραδείγματα παρατιθεῖς τῶν λόγων, οὐ ῥᾶ διαμμεῖσθαι, εἴα τὰ τῆς παλαιᾶς ἐργασίας ἐστίν, Ἠγησίου, καὶ τῶν ἀμφὶ Κράττηα, καὶ Νησιώτην*) Vertunt: *Inde te priscos il-*

Lucian. Vol. VII.

Kk

los viros imitari iubebit, inutilia orationum proponens exempla, nec imitatu facilia, qualia vetustae sunt constructionis, Hegesii, Crateis, Nesiotaе. Primum vertendum *Hegesiae*. Ὑψηλίας enim Magnesium intelligitur ille orator, qui, ut Cicero de eo ait in Bruto de claris oratoribus, Charisii voluit similis esse, ac se ita putavit Atticum, ut viros illos prae se paene agrestes putaret. At, inquit Cic. quid est tam fractum, tam imminutum, tam in ipsa, quam tamen consequitur, concinnitate puerile? in Oratore dicit, eum Lysiam voluisse imitari, sed particulas incidisse, numeros infregisse, & concidisse, non minus sententiis peccasse, quam verbis, ut non possit quaerere, quem appellet ineptum, qui illum cognovit. Strabo XIV Geograph. tradit, eum principem fuisse stili Asiatici, & corrupisse receptam consuetudinem Atticorum oratorum. Fragmentum ex eius oratione laudat idem Strabo lib. IX: Ὅρῶ τὴν Ἀκρόπολιν, καὶ τὸ περὶ τῆς τριαινῆς ἔχει τὸ σημεῖον. ὁρῶ τὴν Ἐλευσῖνα, καὶ τῶν ἱερῶν γέγονα μύστης. Ἐκεῖνο Λεωκόριον. τοῦτο Θησεῖον. οὐ δύναμαι δηλώσαι καθ' ἑνὲ καστον. Video arcem, & quod in illa est, tridentis signum. Video Eleusinem, & sacrorum sum mystes. Ibi est Leocorium, hic Theseum. Non possum enarrare singula. Dein legitur in Mf. καὶ τῶν ἀμφὶ Κρίτων καὶ Νησιώτην, quod est verius. Fuit quidem Crates Trallianus rhetor, cuius meminit inter decem huius nominis claros viros Diogenes Laërtius, lib. IV, in Cratete, sed is fuit obscurus. Critias vero celebris fuit discipulus Socratis, corruptus a Theslalis, & unus ex triginta tyrannis. Cic. de claris Oratoribus, cum dixisset de Themistocle, Pericle, Cleone, huic, inquit, aetati suppare Alcibiades, Critias, Theramenes, quibus temporibus quod dicendi genus viguerit, ex Thucydidis scriptis, qui ipse tum fuit, intelligi maxime potest. Grandes erant verbis, crebri sententiis, compressione rerum breves, & ob eam ipsam causam interdum subobscuri. Vide Philostratum lib. I de vitis Sophistarum in Critia. Per Νησιώτην vero intelligit Gorgiam Leontinum ex Sicilia, quae κατ' ἐξοχὴν νῆσος dicitur, quia insularum maris mediterranei fuit maxima: is fuit Empedoclis discipulus, & principatum inter antiquissimos Sophistas tenuit. Vide Philostratum lib. I de Sophistis, & Plutarchum in vitis Rhetorum. GRAEV.

ead. l. 15. Παλαιὰς ἐργασίας) Sic infra Ἰππ. c. 5 f. SOLAN.

ead. l. 16. Κριτιαν) Ita L. etiam, quod probo. In impr. Κράτιστα. Vide omnino φιλοφ. c. 18. Quo loco rite perpenso patet, ni fallor, delendam esse coniunctionem καὶ, ut Critias hic etiam νησιώτης dicatur. SOLAN.

ead. l. 17. Νησιώτην) I. e. Gorgiam. KUSTER. Ego vero, qui non de Rhetoribus haec dicta puto, sed pictoribus, aut potius sculptoribus, ad Critiam confugio, qui φιλοψ. c. 18 νησιώτης iterum vocatur, & inter sculptores recensetur. SOLAN. Laudantur apud Plinium inter nobiles statuarios Critias, Nestocles, Hegias. Hist. Nat. XXXIV, 19 pr. Floruit (Phidias) Olympiade LXXXIV, circiter CCC nostrae urbis anno. Quo eodem tempore aemuli eius fuere Alcamenes, Critias, Nestocles, Hegias. Unde ita hunc locum refingi vult cl. Bel. de Ballu: Ἠγίου, καὶ τῶν ἀμφὶ Κρίτιαν, καὶ Νεστοκλέα I. Νεστοκλή. Critiam certe pro Crateie etiam habet Ms. Reg. 2954.

Pag. 229. l. 1. Ἀκριβῶς ἀποτεταμένα) A pictura ducta est metaphora. GUYET.

ibid. Πόνον δὲ καὶ ἀγρυπνίαν, καὶ ὕδατοποσίαν, καὶ τὸ ἀλιπαρὲς, ἀναγκαῖα ταῦτα καὶ ἀπαραίτητα φήσει) Interpres: Laborem autem, vigilias, aquae potum, & squalorem, haec omnia necessaria & inevitabilia dicit. Squalor non desideratur in studiosis eloquentiae. Ms. λιπαρὲς, assiduitatem, quod reponendum. Superius idem mendum ope Codicis antiqui delevisimus. GRAEV.

ead. l. 2. Λιπαρὲς) Hoc ex Ms. Gr. In impressis enim ἀλιπαρὲς legitur. SOLAN. Supra Quom. Hist. c. 1, λιπαρεῖ τῷ πυρετῷ, febris continua, s. magna, ubi & ex Abdic. c. 4, προβυμία λιπαρεῖ adduxi, quod Geinerus reddidit, multo studio. At cum hic dedit, cultum neglectiorem, credo ἀλιπαρὲς ei placuisse. Iam vero verterem, assiduitatem, immo indigentiam, cum Hesychio, qui eadem ratione λιπαρὲς, τὸ δεόμενον exponit, καὶ τὸ παρεδρευτικόν, ἀπὸ τοῦ λίαν παρεῖναι unde & λιπαρεῖν δεῖσθαι, κολακεύειν. Non adeo per indigentiam hic intelligo paupertatem, sed aliorum gratiam auxiliumve rogandi necessitatem. REITZ.

ead. l. 6. Τριακάδας) Conf. supra de Lu&. c. 16. REITZ.

ead. l. 7. Κατὰ Ὀλυμπιάδας ὅλας) Πόλις ἦν ἐν Ἠλιδι Ὀλυμπία καλουμένη, ἱερὴν ἔχουσα ἐπιφανέστατον Ὀλυμπίου Διὸς. ἐν ταύτῃ ἀγὼν ἐπιτελεῖτο παγκύσμιος, τὰ Ὀλύμπια, κατὰ πέντε ἔτη συγκροτούμενος διὸ καὶ πενταετηρικὸς ἑκαλεῖτο, ὃς καὶ ἀνεγράφετο τοῖς δημοσίοις ἀεὶ, εἰς δῆλωσιν τῶν ἐνιαυτῶν, καὶ ἦν τοῦτο ἀκριβὲς τοῦ χρόνου ἐπίγνωσις· τεσσάρων γὰρ ἔτων μετὰξὺ διαρρέοντων, τῷ πέμπτῳ συνετελεῖτο. καὶ διήρκεσεν ἀρχάμενος ἀπὸ τῶν Ἑβραϊκῶν κριτῶν μεχρὶ τοῦ μικροῦ Θεοδοσίου ἐμπρησθέντος γὰρ τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ ναοῦ, ἐξέλιπε καὶ ἡ τῶν Ἠλείων πανήγυρις. Schol. Ms. Reg. 2954.

ead. l. 10. Ἀπαιτεῖν) Puto scriptum fuisse ἀποτινεῖν; ut cum reliquis ad discipulum referatur. In impr. nihil hic subfidii. SOLAN. Nihil sani possum exsculpere ex infinito, quod habent, quorum inspiciendorum mihi fuit copia. Interpretatus sum, quasi legeretur ἀπαιτοῖν, tenui mutatione. GESN. Ἀπαιτεῖ) Quia ἀπαιτεῖν sensum commodum non fundit, quod & pristinus interpretes sensit, *expetet mercedem reddens*, non dubitavi recipere ἀπαιτεῖ, nec invito, credo, Gesnero, cuius versio eodem redit, licet ἀπαιτοῖν ab literis vulgari longius abeat. REITZ.

ead. l. 13. Κρόνιος ἄνθρωπος) Κρόνιος forte. GUYET. Quare? Cum idem sit. Nihil igitur mutandum. Vid. Spanh. ad Aristoph. Pl. v. 581. REITZ.

ead. l. 15. Μαχαιροποιῦ ὕδιν) Τὸν Δημοσθένη. GUYET. Demosthenem designat, de cuius patre diximus ad Ἐνυπν. cap. 7. SOLAN.

ead. l. 16. Ἀτρομήτου) Τὸν Αἰσχίνην. GUYET. (Idem etiam adscripserat La Croze.) Aeschinem, de cuius patre multa Demosthenes in oratione de Corona cap. 40, p. m. 170 & seqq. quae cum leges, memento tamen paulo inclementius ab inimico dicta. Ibi autem Τρόμης verum eius nomen fuisse dicitur, non Ἀτρομήτης, quod ab Aeschine mutatum fuisse ait. Sed, ut ut sit, hoc obtinuit. Vid. Philostr. p. 506. SOLAN.

ibid. Γραμματιστοῦ) Supra Μισθ. c. 4. SOLAN.

Pag. 230. l. 3. Κεκαινοτόμηται) Τὸ καινοτομεῖν ἀπὸ τῆς σκυτοτομικῆς translaturum videtur. GUYET. *Viam secare*, ab aratoribus potius translaturum puto. WETST.

ead. l. 6. Ἐτραχηλίσση) Ab equestri arte metaphora. GUYET.

ead. l. 9. ἴδι) Edd. & Ox. Mf. ἴσθι, mendose. Vide etiam Ἀπειδ. c. 28. SOLAN.

ead. l. 10. Πέραν τοῦ μετρίου) Πέρα sine dubio, propter frequentem consonam quaesivit Solan. quia fictum scribi amat, ut de Salt. c. 21, & pro Imag. c. 17. Sed quia nihil varietatis invenio, nihil muto. REITZ.

ibid. Χαίρειν λέγει) An legendum λέγειν; ut sit, ἴσθι λέγειν. GUYET. Iam vero invento ἴδι nihil indigemus τοῦ λέγειν. Et quam belle sonarent tres illi infinitivi iuncti χαίρειν, ἀναβαίνειν, λέγειν ego, commate sublato, quod post χαίρειν erat, iam facile ita construo, λέγε μακρὰ χαίρειν, λέγε ἀναβαίνειν &c. REITZ.

ead. l. 14. Μὲν) Ex Mf. O. ante καὶ ἄλλους. SOLAN.

ibid. Πάνσοφον) Quem hisce designari credam, nota nostra ad titulum huius opusculi indicavit. SOLAN.

Pag. 231. l. 1. Πάγκαλον — διασ. — ἐπικεκλ. &c.) Iam eleganti rursus asyndeto haec enuntiat, de quo pauca monuimus ad 2 Ver. Hist. c. 35. Adde Afin. c. 16 m. Icar. 12. Conf. Parasit. cap. 13, μάθησιν, πόνον, φόβον, πληγὰς. Quod ideo moneo, ne semper accusetur nimis repetiti καί. REITZ.

ibid. Διασεσαλευμένοι) Sic supra de Merced. c. 33 f. διασεσαλευμένοι τὸ βλέμμα. REITZ.

ead. l. 5. Τακινθίνας τὰς τρίχας) Conf. supra Amor. c. 26. Adde I. Arnzen. de tinct. & colore comar. REITZ.

ead. l. 6. Κινύραν) Pindar. in Nemaëis & Plat. L. 2. de leg. meminerunt Cinyrae. Item Suidas in dict. καταγράφσκω. COGN. Myrrhae patrem; alium enim famosum non novi: nec de muliere intelligi facile extorquebis. SOLAN.

ibid. Ἀγάθωνα) Agathonis poëtae tragici splendidi & liberalis meminit Aristoph. in Thesmoph. cuius carminum molitum multis modis deridet. Meminerunt Suidas & Plato. COGN. De hoc consule eruditissimi Bentleii Dissertationem de Epist. Eur. & Philostr. pag. 493 cum not. Vid. etiam Lil. Gyr. 299 f. Aristoph. p. 766. Athen. XIII, c. 4; II, 21. Varia eius vitia taxat Arist. de Poëtic. c. 16, & Schol. Aristoph. Vide & Vossium de Poëtis Gr. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀρούρης καρπὸν ἔδομεν) Hom. II. 7, 142. SOLAN.

ead. l. 15. Σαυτὸν) Florentinam male ἑαυτὸν habere, adleverat Solan. Non adeo male; quin vel sic ederem, si plures addicerent. Vid. ad Parasit. c. 8, Afin. 13, & modo ad c. 8 huius Dialogi indicata: at quia vulgatum est ad normam, quis id moveret? REITZ.

ead. l. 16. Βασιλεὺς ἐν τοῖς λόγοις) Iulium Pollucem, Onomastici auctorem non tangi hoc libello, cum satis luculenter ostenderit Hemsterhusius, non opus est, ut operam ea in re ponamus: sed illud tamen indicare placet, neque hanc formulam, neque illam alteram de τεθρίπποις τοῦ λόγου, in Onomastico exstare, ut scilicet nec reliqua, quae hic ridet Lucianus. Nec est, quod quis dicat, in aliis libris iis verbis usum: non enim profecto talia omisisset in Onomastico. Illius porro singulorum librorum praefationes longissime absunt ab ea dicendi forma, quam Lucianus reprehendit. Sed praeclare actum a viro doctissimo, non agimus. GESN.

Pag. 232. l. 6. Φαίη ἂν τοιγαροῦν πρὸς σέ ᾧδέ πως, ἀσπασάμενος ὅπως ἔτι λοιπὸν τῆς κόμης, καὶ ὑπομειδιάσας τὰ

γλαφυρὸν ἐκεῖνο) Vertunt: *Te igitur ita compellabit, reliquam adhuc tibi comam demulcens, & tenerum illud ac iucundum subridens.* Ubi est in Graeco tibi? Theod. Marcilius legit ἀποσπασάμενος, dimota nempe a fronte in tempora, inquit. Sed Ms. legit ἐπισπασάμενος, hoc est, capillos promittens, pectendo scilicet & comendo, non discipuli, sed suos, ut pulchrior & comitior videretur, maioreque polleret auctoritate. Sic in Anthol. ἐπισπᾶσθαι πώγωνα dicitur, qui barbam comit & expandit. Discipulus non multum comae amiserat, sed magister erat calvafter, ideoque dicit, ὅπως ἐτι λοιπὸν τῆς κόμης. Mox pro αὐτοθαΐδα Ms. αὐτὸς δαΐδα. GRAEV.

ead. l. 7. Ἀσπασάμενος) Ἀναψάμενος legendum omnino videtur. GUYET. Ἐπισπασάμενος) Ita G. O. & L. In impr. ἀσπ— nisi quod Fl. ἐσπ— mendose habet. Conf. Z. τρ. cap. 16. SOLAN. Ἀσπασάμενος — τῆς κόμης) Est inter gestus eorum, qui dicere incipiunt. Quintil. II, 3, 158: *In hac cunctatione sunt quaedam non indecentes, ut appellant scenici, morae, caput mulcere, manum intueri, infringere articulos, simulare conatum, suspiratione sollicitudinem fateri &c.* Retineo autem ἀσπασάσθαι, & refero ad primam & propriam notionem verbi, qua blandum aliquem manus vel oris contactum significat, quam declarat Eustath. ad Odyss. Γ, 35, χερσὶν ἡσπάζοντο, ἀντὶ τοῦ ἐπισπῶντο καὶ εἰλκον διὰ δεξιῶσεως εἰς αὐτοὺς κ. τ. λ. plusscula enim sunt p. 111, 11. Similia habet ad Od. T, pag. 705, 8. GESN. Ἀποσπασάμενος. Dimota nempe a fronte in tempora. Marcil. At iam invento ἐπισπασάμενος placati erunt Marcilii manes. Lubens quidem cum Geinero retinuissem vulgatum ἀσπασάμενος, si ἀσπάζεσθαι κόμην aut κόμης dici posse, novissem; nam cum ablat. χερσὶν alia res est. Cumque vel quatuor Codd. probent ἐπισπ— nemo me temeritatis arguet ex iis assumsisse id, quod intelligo; nec enim ex libidine novandi sic egi. Florentinae quippe illud ἐσπασάμενος proxime quoque ad ἐπισπ— accedit; quia hoc ipsum poterit dici natum esse ex compendio scribendi τοῦ ἐπισπ. Codicum ergo scripturam praeferre debui. REITZ. Ἐπισπασάμενος, bonis adeo auctoribus assumptum, minime displicet: sed nec poenitet indicasse illam verbi ἀσπάζεσθαι notionem, quam bonam & facundam esse arbitror. GESN. in Addend.

ead. l. 9. Αὐτοθαΐδα) Conf. supra Tim. c. 54, ubi Αὐτοβορέας, aliaque similia composita obiter indicantur. REITZ.

ead. l. 12. Δ' οὖν) Ms. O. τοίνυν. Ven. utraque mendose & SOLAN.

ead. l. 14. Ὅτε Χαιρεφῶν) Diog. Laërt. p. 42 D. E. πρὸς τῆς Πυθίας ἐμαρτυρήθη,

Χαιρεφῶντι ἀνελεύσης ἐκεῖνο δὴ τὸ περιφερόμενον,

Ἀνδρῶν ὅπαντων Σωκράτης σοφώτατος.

Huius oraculi meminit & Plato in Apol. Minime tamen spernendum, quod ex antiquo scriptore Aristophanis Scholiaſtes obſervat ad Nub. τοῦτον τὸν χρῆσμον ὁμολογῶν ἐν τῇ κατὰ φιλοσόφων, ψεύδεσθαι φησι τὴν Πυθίαν τοὺς γὰρ Πυθικοὺς χρῆσμοὺς ἐξαμέτροις εἶναι. Idem integrum oraculum sic exhibet: Σοφὸς Σοφοκλῆς, σοφώτερος δ' Εὐριπίδης. Ἀνδρῶν δὲ πάντων Σωκράτης σοφώτατος. Emendare conatur Menagius. verba haec Scholiaſtae ad Diog. Laërt. p. 56 D. SOLAN.

ead. l. 15. Ὁ σοφώτατος) Σωκράτης. GUYET.

Pag. 233, l. 4. Παραλαβεῖν) Παραβαλεῖν. MARCIL.

ibid. Ἄλλ' εἴ τις) Si quis unquam fuit aut Tityus &c. GUYET.

ibid. Ὄτος) V. Ἐπιστ. c. 3, cum Schol. & Odyſſ. loco hic in margine citato. SOLAN.

ibid. Ὄτος ἢ Ἐφιάλτης) Homer. Od. A, 307. Et Il. E, 385. SOLAN. In Luciani edd. Ὄτος exarabatur: ego accentu circumflexo notavi, ut oportebat. REITZ.

ead. l. 8. Χοροὶ τοὺς ἐνδιδόντας) Sola I. hic pro χοροὶ habet χορικοί. Vid. Diog. Laërt. p. 146 B. SOLAN.

ibid. τοὺς ἐνδιδόντας) Ordientes cantionem, auspicantes. Ἐνδοσμὸν auspicatus, ἀρχὴ τῆς ᾠδῆς. GUYET. Verum est, qui remiſſe capunt. Et est sane verbo ἐνδιδόναι etiam illa concedendi & remittendi noſtio, ſumta ab his, qui poculum, ut hoc utar, miniſtrant & praeſent bibenti, atque ad eum ſe accommodant; vid. Xenoph. Cyrop. I, 3. Unde deinde ἐνδιδόναι & ἐπιτείνειν opponuntur apud Plut. de diſcr. adul. p. 95 fin. H. Steph. 8. Verum haud paulo melius huc convenire videtur ille intelledus, quem monſtrat nomen τὸ ἐνδοσμιον, late a Budaeo explicatum. Nempe ἐνδιδόναι dicitur praecentor, cum ſubmiſſa voce choro tonum indicat, quo iam ſtatim utendum fit. Etiam noſtri vocant den Ton angeben, cum praecentor tenui voce, ut nemo praeter proxime adſtantes exaudiat, harmonicam tetraſtyn c, e, g, c, vel ſimilem accinit, quam illi deinde legem carminis habent. Hinc demum viſ illa comparationis apparet. GESN. De tono muſico etiam dici, probavimus ſupra ad Sakt. c. 10. Adde Alex. c. 19, ubi bis τὸ ἐνδοσμιον λαβεῖν eod. modo. Hemſterh. orae Graevianae ap- pinxerat, adeundum L. Bos Obſ. Crit. pag. 78. Huius igitur verba addam: Καὶ οἱ χοροὶ τοὺς ἐνδιδόντας, & chori eos, qui

remisse canunt, *habet interpretes*. Significat quidem ἐνδιδόναι remittere; sed quando de cantione & choro sermo est, dicitur ἐνδιδόναι & ἐνδόσιμον δίδοναι de chorodidascalo, qui cantionis exordium faciebat, cui chorus accinebat. Exempla passim occurrunt. Malim itaque verba Luciani reddere: & chori eos, qui cantionem auspicantur, vel canendi exordium faciunt. Facile enim totus chorus multitudine vocum superabat unam magistri & chorodidascali vocem. Pari modo errant saepe interpretes reddendo vocem ἐνδόσιμον remissum, ubi reddenda erat incentivum, ut apud Artemidorum ῥῆμα ἐνδοτικὸν (vel ἐνδόσιμον) καὶ κλειυστικὸν πρὸς ἔργα, cantilena incentiva & hortatoria ad opera. Perperam ibi Cornarius, remissa. REITZ.

ead. l. 10. Ἐπου μόνον, ὃ Κλητίου μέλημα, οἷς ἂν εἶπω, καὶ ζήλου πάντα) Interpres insulse: solum o gloriolae studium, ea, quae dico, sequere, ac omnia imitare. Num κλήτιος est gloriola? Verte, o Clytiū deliciae, qui curae cordique eris Clytio. Sic & φιλότης amor, pro homine, quem amamus tenerrime. Sic μέλημα cura, pro qui nobis curae est. Clytius est rhetoris nomen. GRAEV.

ibid. Ὡς κλητίου μέλημα) An κλήτιος Mercurii, aut Dei cuiuspiam nomen, ut ξένιος, φύξιος, & simil.? Interpres κλήτιον a κλέος gloriolam exponit, sed qua analogia? GUYET. Μέλημα amatorium esse, iam observavit Casaubon. ad Ath. 845. Mea cura. V. Eurip. Or. 478 & 481, κήδευμ' ἐμὸν, στύγμ' ἐμὸν. Vid. etiam Eur. Ἰφ. A. p. 309 A. Anacr. Od. εἰς ῥόδον ῥόδον ἕαρος μέλημα. Pind. Pyth. X, ἐν τε παλαιότεροις Νεαισὶν τε παρθένοισι μέλημα. Κέλτων μ — legere iubet Kuhniius praef. ad Pollucem; quod Hemsterhusio non placet praef. ad Poll. pag. 26. SOLAN. Κλητίου om. Mf. Reg. 2954.

Pag. 234. l. 1. Δέσσει) Hoc praefero; licet & alterum impersonaliter, ut dicimus, acceptum, non sit absurdum. Vid. ad Imag. c. 5, & hic c. 18. REITZ.

ibid. Ἀνίπτοις τοῖς ποσὶν) Erasmi. Paroemiogr. BOURD. Latini, *illotis manibus*. Sed ἀνίπτοις γὰρ ποσὶ habuimus etiam supra Demon. § 4 pr. REITZ.

ead. l. 3. Περὶ πάντα) Παρὰ πάντα. MARCIL. (Idem praecipunt schedae Guyeti.) Παρὰ ed. FL uti coniecerat Marcil. Mf. Ox. etiam παρὰ, & πάντα omittit. Impr. περί. SOLAN.

ead. l. 7. Ἄ μὲν — ἂ δέ) Th. Mag. Lit. A, p. 1, Ἄ μὲν, ἂ δέ, μὴ εἶπης &c. toridem verbis habet ea, quae Scholiastes noster. Sed vid. Tim. c. 57, ubi cum nemo Th. Magistro obiecerit, & alios ita quoque solere, paucis id videamus. EV.

Matth. XXI, 35, *ὄν μὲν — ὄν δὲ — ὄν δέ*. Diod. Sic. IV, 31, *οὓς μὲν & οὓς δέ*. Item cap. 50, N°. 85, ubi Wessell. aequè ac loco superiore plura indicavit, ac modo *οὓς μὲν, οὓς δέ*, modo *τοὺς δέ* scribi ostendit. Quare addo tantum Herodian. VIII, 1, 8, *ἃ μὲν ἐκφορήσαντας, ἃ δὲ καταπρήσαντας*. Et V, 7, 11, *οὓς μὲν ἀπέκτεινεν, οὓς δὲ ἐφυγάδευσεν*. Item III, 8, 12, *ὧν μὲν ἐπιστολὰς προκομίζων — οἷς δὲ δῶρα ἐνειδίζων πεμφθέντα*. Ergo non ioci causa sic scripsit Lucianus; si non profusus Attice, at κοινῶς, & usitate. REITZ.

ead. l. 12. Ἀμαθίαν) Simile quid infra, (*Δραπ. c. 12.*) ubi pariter Sophistas & declamatores exagitat. KUSTER.

ibid. Τούτῳ καὶ) Ita Codex Ox. In *Fl. ed. τούτοις*. In reliquis *τούτοις. καὶ ἄλλως δέ*. SOLAN.

in Schol. col. 2. l. 4. Ψευδολοικιστῇ) Lege *Ψευδοσοφιστῇ*, & sic Th. Magister, unde totum habet Scholion. SOLAN. Recte quidem in Th. Mag. *Ψευδολογιστῇ* edidit Blankh. At in aliis Thomae exemplaribus male legi *Ψευδολοικιστῇ*, adscriptum habeo in marg. Thomae; quare & Scholiast. ex aliquo corrupto Cod. *Ψευδολοικιστῇ* quoque dedisse, suspicari licet. REITZ.

Pag. 235. l. 3. τῆς Ταραντίνης ἐργασίας) Sic Dial. Mer. VII commendat *Ταραντινίδιον*. Est autem *Ταραντινίδιον*, ὕψοςμα διαφανὲς καὶ λεπτὸν τῶν Ταραντίνων περιφανέστερον τοῦτο κατασκευαζόντων. Sic ad oram Codicis Memmiani. BOURD. Pollux VII, 77: *τὸ Ταραντινίδιον διαφανὲς ἐστὶν ἔνδυμα, ὀνομασμένον ἀπὸ τῆς Ταραντίνων χρήσεως καλτρυφῆς*. Laudatus ibi Mercer. ad Aristaen. I, 25, qui alia ibi Luciani, Alciphronis, Philostrati loca adhibuit. GESN.

ead. l. 4. Ὡς διαφαίνεσθαι τὸ σῶμα) Dixi de his vestibus ad illud Petronii: *Palam prostare nudam in nebula linea*. BOURD. Similiter Anacreon Ode 28: *Στόλισον τὸ λοιπὸν αὐτὴν ὕπὸ πορφύροις πέπλοις. Διαφαίνεται δὲ σαρκῶν Ὀλίγον τὸ σῶμ' ἔλεγχον*. Plura similia congeffit in Animadv. ad Anacr. pag. 81, non omisso hoc Luciani loco, L. Bos.

ead. l. 5. Τὸ πολυσχιδές) Vix dubium, idem esse genus calceamenti, de quo Pollux VII, 85: *Σχίστα πολυτελὲς ὑπέδημα, καὶ θρυπτικόν. ταύτας δὲ καὶ λεπτοσχιδεῖς ὀνόμαζον*. Porro ira interpungo hunc locum, καὶ ἡ κρηπίς Ἀττικὴ καὶ γυναικεῖα, τὸ πολυσχιδές. ἡ ἐμβὰς Σικυωνία κ. τ. λ. Κρηπίδας & ἐμβάδας uno tempore ut induat aliquis, non videtur posse fieri: quare pro ἡ ἐμβὰς legendum puto ἢ. Denique πῖλους intelligo tibialia e lana condensata vel conciliata. Unice huc facit Pollux, & quem is laudat, Plato. Adscribamus

verba VII, 171: Οὐ μόνον δὲ ὁ ἐπὶ τῶν κεφαλῶν ἐπιτιθέμενος πῖλος οὕτως ἀκαλεῖτο, ἀλλὰ καὶ ὁ τοῖς ποσὶν, ὡς δηλοῖ Κρατῖνος ἐν Μαλθακοῖς (ut verisimile est ergo., in descriptione hominis μαλθακοῦ, qualis hic noster) λέγων, λευκοῦς (ut hic) ὑπὸ ποσὶν ἔχων πῖλους. ὁ δὲ Πλάτων ἐν συμποσίῳ (sub fin. p. m. 335 B.) — ἐνεπιγυμένῳ τοὺς πόδας εἰς πῖλους τε καὶ ἀρνακίδας. GESN.

ibid. Ἐμβᾶς Σικωνία) De hoc calceamenti genere p. 989. (i. e. D. Meretr. XIV.) BOURD. V. Ἐτ. Δ. XIV, & Leopard. 7. SOLAN.

ead. l. 11. Σκορακιεῖ) Quasi tu dicas *incornabit*, h. e. in cornorum praedam cedere iubebit, iracunde reüciat, a vulgari illo ἐς κόρακας. Illustrat Bergler. ad Alciph. pag. 177. GESN. Alciph. I, Ep. 38, τί δὲ τὸν Αἰγύπτιον ἔμπορον ὡς ἀπεισκοράκισεν; vid. Bergl. p. 177. Sed video Gesnerum eodem iam remississe. REITZ.

Pag. 236. l. 1. Ἄττα) Eundem vocum Atticarum usum affectatum perstringit Themistius Or. I. Vide plura eam in rem collecta a Cressolio Theat. Rhet. III, pag. 335, & de λῶστε, Philostr. p. 497 cum notis. SOLAN. Κατα & ἄττα habuimus Lexiph. c. 21. Sed & ἄττα *ibid.* c. 5. Nec alibi abstinet Lucia-nus, ἄττα etiam utens Tim. cap. 28, Imag. 13, Icar. 25 &c. Ἄττα vero Amor. cap. 17, Hermot. 30 f. Lexiph. 14, 21, ac frequenter eodem Dial. Affectatum Atticarum vocum usum etiam perstringi a Themistio Or. I, pluraque in eam rem collecta a Cressol. in theatr. rhetor. iam notarat Olear. ad Philostr. Sophist. L. I, pag. 497, No. 6, quae Solanus ei sub-legit. REITZ.

ead. l. 3. Ἐπίπαττε) Supra Reviv. cap. 22 f. ἐπίπαττε οὖν καὶ τὰς εἰρωνείας. REITZ.

ead. l. 4. Ἀσύμφηλα καὶ ἀπῶδα) Λεξικογράφοι non ἀσύμφηλον legunt, sed ἀσύφηλον. Proferunt Homeri locum ex Iliad. IX, & alterum Luciani ex lib. de Hist. scribenda. Et quidem apud Homerum etiam Cic. ἀσύφηλον legisse videri potest, Tusc. III, in Latina interpretatione illius loci Homeric. Sed verum si amamus, non nauci utraque vox ἀσύμφηλον & ἀσύφηλον, neque Cicero ἀσύφηλον magis, quam ἀσύφυλον, legisse, ex illa interpretatione argui potest. Scriptura vero illa ἀσύμφηλος & ἀσύφηλος ex Criticae gentis delirationibus orta est, quas apud Etymologistam legere licet. Oratoria vox est ἀσύμφυλος, & poetica, necessitate carminis ἀσύφυλος, ὁ ἕξων τοῦ φύλου αὐτοῦ, ἢ οὐκ ἐν τῷ φύλῳ αὐταῦ, qui extra gentem

suam, sive extraneus genti suae, ut nunc ἀσύμφυλα καὶ ἀπαρ-
 δα, quasi quae extra gentem suam, atque extra chorum. Et
 vero etiam Luciani loco illo de hist. scribenda, rectius fuerit
 ἀσύμφυλον & ἀνάρμοστον, quam, ut nunc est, ἀσύφηλον, aut
 ἀσύφιλον, quia, ut praemonui, ἀσύφηλον non nauci vox,
 ἀσύφυλον poëtica. Hesychius tamen ἀσύφηλος, inquit, ἀδύ-
 κimos, μηδενὸς ἄξιος, ἀτιμος. Sed ea omnia etiam recte inter-
 pretamenta vocis ἀσύμφυλος. Etiam illud Iliadis XXIV, 'Ἄλλ'
 οὐπὼ σοι ἀκουσα κανὼν ἔπος, οὐδ' ἀσύφηλον, rectius legeris,
 οὐδ' ἀσύφυλον, quasi dicat Helena, verbum erga me quasi ex-
 traneam, aut quasi peregrinam, neque gentis eiusdem. Pate-
 scet locum ipsum inspektanti: & illud Iliad. IX, ἀσύφηλον μ'
 ἔρξε, melius ἀσύφυλον μ' ἔρξε, infamem fecit me, nempe quasi
 de gente mea eiektum, aut exsulem. Vetus itaque scriptura
 illa fateor ἀσύμφηλος & ἀσύφηλος sed etiam Saturniae Lemae
 veteres sunt. MARCIL. Ἀσύμφυλα) Lubens edoceri me pas-
 sus s. n. a viris doctis ad πῶς ἴστορ. cap. II, ἀσύμφυλον &
 illic & hic in bonis libris esse, idque interpretando secutus
 sum. GESN.

ead. l. 5. Ἡ πορφύρα) Ἡ πάρυφος scilicet. Haec μεταφορικῶς
 accipienda. GUYET. Nimirum ad clavum illum purpureum
 tunicarum respicit, & ad praetextam togae purpuram, s. ἐσθῆ-
 τα περιπόρφυρον. Absurdam nempe huius praeceptoris ora-
 tionem sic declarat, ut dicat similem centoni misero, de le-
 videnfi panno, filo crasso, vel de pellibus adeo hirsutis, cui
 attexta vel affuta sit purpura. Nempe σισύρας nomen non sa-
 tis definitam habet notionem, & ista complecti potest omnia;
 quod apparet, si quis conferre velit, quae ad Aristoph. Nub.
 10 attulit Spanhemius, & antiquus Schol. ad eiusdem Ran.
 1507. GESN.

ead. l. 6. Σισύρα) Gl. Mss. σισύρα χιτὼν βαρβαρικὸς ἐκ δερ-
 μάτων. Rusticorum indumentum. Sic Long. lib. II, σισύρας
 ἐνδεδυμένος, penula scortea ex pellibus ovillis confarcinata,
 de qua Casaubon. ad Apol. Apul. Iungerm. ad Long. Dicitur
 etiam σίσυς, & σισύρα, Tzet. ad Lycophron. BOURD.

ead. l. 11. Ἀποστλεγγίσασθαι) Ea vox, Xenophontis ae-
 rate proba, usurpam iam desierat. SOLAN. Habet, verum est,
 hoc verbum Pollux VII, 179; illud vero alterum ἀποξύσα-
 σθαι non habet. Sed hoc nimis parvum argumentum est,
 quo nihil contra Hemsterhusianam disputationem, quam an-
 te probavimus, efficitur. Ceterum nisi consultum videretur,
 in ipsa interpretatione signare, quorundam lectorum causa,

voces damnatas, possit forte etiam effingendis de Latino fonte verbis ostendi, quid de Graecis iudicet Lucianus. Sic ἀποστλεγγίσασθαι esset *destrigilari*, εὐλθερεῖσθαι (quod tamen alias probum & Hippocratis verbum esse, Foeliana ostendit oeconomia) *solicalere*, προτίμιον *propretium*, ἀκρανεφές *summicterpusculum*, εὐλεξιν *benedicum*, σεφόνουν *doctanimum*, χειρόσοφον *manudoctum*. GESN.

ead. l. 13. Τὸν ἀρραβῶνα δὲ προτίμιον) Ms. τὸν ἀρραβῶνα δὲ προνόμιον. Pro arrabo dicunt προνόμιον. Προτίμιον, ἐπιτίμιον, προστίμιον, προστίμημα, est multa. Sed προνομία ἡ, & πρόνομιον τὸ est praerogativa, ut constat ex Suida, & Hesychio. Videtur tempore Luciani a male loquentibus acceptum esse pro ἀρραβῶν, quod tamen a politioribus improbabatur. Cum tamen τιμὴ sit pretium, & ἐπιτιμᾶν pretium intendere, προτιμᾶν pluris aestimare, non repudiandam duco vulgatorum librorum scripturam: videntur enim tum temporis non emendate loquentes προτίμιον dixisse, quod penditur pro re emta ante τιμὴν, ante iustum pretium. GRAEV.

ead. l. 15. Ὀνοματοθέτει) Vox ab oratore, quem inducit, procusa. SOLAN.

ead. l. 16. Χειρίσοφον) Ita edd. hic unanimi consensu. Et sic de Salt. c. 69. At Lexiph. c. 14 f. χειρσόφος legas. Utrum igitur rectius? Utrumque analogia admittit, sive a genit. χειρὸς vel dat. χειρὶ formatum velis; sed in compositis usus magis spectandus, qui ab analogia saepe recedit, ut bene monet Casaub. ad Athen. VII, c. 9, p. notar. 322, docens, compositas voces originem saepe dissimulare, mutatis, adiectis, detractis literis aliquot. — Sic ἡμεροδρόμος ait, dicimus, non ἡμεραδρόμος: sic ἡμερόκοιτος, non ἡμεράκοιτος, δοξόκοπος, δαλασσόκοπος, & similia multa. Ergo contra hanc analogiam usu receptum est, ut dicamus κορακίνος, non κόροκίνος, ut & ἀγγελιαφόρος, non ἀγγελιοφόρος. Ita ἀργυραμοιβική supra Bis Accus. 13 & 24, ubi Schol. ἀργυραμοιβική. Utrum autem usus magis comprobet, χειρίσοφος, an χειρσόφος, non habeo dicere. Cetera certe a χειρ composita o praeferunt, ut χειρόγραφον, χειροβαρής, χειρόδοτος, & reliqua omnia; nam quod a sit in χειραγωγός & simil. aliud est. Βιβλιαφόρος & βιβλιοφόρος post dicetur. REITZ.

Pag. 237. l. 1. Οὔτε ὄντος — οὔτε γεν.) Thucydid. VI, 38. WETST.

ead. l. 9. Καταχρῆσθαι) Vulgatum recte habere, nec opus esse καὶ χρῆσασθαι legere, facile est visu: nam & *malus usus*,

& nimius, eodem hic redit; ut Latini *abuti* pro multum uti, ita & hic τὸ καταχρῆσθαι accipere licebit. Exempla darem, si quid necesse esset. REITZ.

ead. l. 12. Ὅποσα ἂν ἢ δυσχερῇ) Editi, quorum inspiciendorum mihi copia fuit, misere hic corrupti omnes: versio nec cum Graecis conveniens, nec sani sensus. Quomodo legendum censeam, iam interpretatio supra posita indicat, nempe hunc in modum: Ἀπαντα μὲν, ὅποσα ἂν ἢ δυσχερῇ, εὐχερῇ λεγέσθω, καὶ — αὐτῶν ἐλομένων. Καὶ μὴ μελλήσας λέγε, ὅτι κεν ἐπὶ γε γλώτταν ῥῆμα ἔλθῃ. Sententiam sic existere bonam, & huic loco aptam, facile nobis, puto, viri docti concesserint. Videamus de mutationis ratione singularim. Post δυσχερῇ ob similitudinem maximam excidisse αἰο εὐχερῇ. Parum novit genus hominum, de quo hic sermo, quod nondum totum κατὰ γαῖα κάλυψε, qui nesciat, primam artem esse contemnere, facilia nimis dicere, quae ipsi nesciant: postulat hoc supplementum sequens ἐκφραυλίζεσθω. Quam imperite divulsa sint αὐτῶν & ἐλομένων, ita apertum mihi videbatur, ut reverentia quadam lectorum nihil ea de re dicendum putem. Sed admissa semel prava interpunctione, καὶ in δὲ facile abiit. Μελλήσας an ullo modo huc conveniat, valde dubito; μελλήσας aptum esse, apparet. Rhetor non permittit longum deliberandi spatium auditoribus, sed fortiter occupat argumentum, de quo ipse mavult dicere. Cui κε in γε mutatum audacius videtur, illum rogo, uti me doceat, ecquid possit κε post κεν, proximae voci adiectum, orationi addere? Denique ῥῆμα esse nominativum casum, & ab ἐπὶ regi γλώτταν, dubio caret. Superest, ut ἐπὶ ad γλώτταν admoveatur. Quemadmodum non ausim, nisi suffragantibus libris, aut uno certe antiquo, verba, quae proposui, in contextum orationis Luciani referre; sic non metuo, ne redux ab inferis Samasotenus noster, non malit legi, quod nos dedimus, quam quod adhuc editum est. GESN.

ead. l. 13. Ἐλομένων) Ἐλόμενος legisse videtur interpres. GUYET.

ead. l. 14. Μὴ μελλήσας) Vide notam nostram ad Ἀποκ. c. 5. Mf. O. μηδὲν ἐπιμελήσας. Impr. omnes hic μελλήσας, quod in alio illo supra laudato loco a Benedicto recte mutatum fuerat. SOLAN.

ibid. Ὅττι κεν &c.) Haec verba ex aliquo poeta desumpta videntur. GUYET. Vid. Not. ad Συγγρ. c. 32. SOLAN.

Pag. 238. l. 8. Μαράθῶν) Vid. Not. ad Z. τρ. c. 32. SOLAN.

cad. l. 11. Λεωνίδας) Non male *Λεωνίδης* marg. *A. 1.* quia idem est, credo, qui Aeliano III, 25, memoratur Lacedaemonius, cum trecentis suorum civium ad Pylas mortem vaticinio sibi denuntiatam sponte subiisse. *Λεωνίδης* eidem ib. c. 14, dux Byzantium audit. Sed *Λεωνίδας* praepositus educando Alexandro scribitur Plutarcho in *Al.* pag. 667 B. Item *Ag. & Cleom.* p. 797 A. & ubique sic apud eundem, etsi non ubique idem homo designatur. REITZ.

cad. l. 12. Καὶ τὰ Ὀθρυάδου γράμματα) Plutarch. in *Paral.* c. 3. MARCIL. Vid. supra *Ἐπισκ.* c. ult. SOLAN.

cad. l. 14. Αἱ Πλαταιαί) Orthographia, tritissimus saltem usus, postulat *Πλαταιαί* nobis sane, hoc nomen aliter efferri, non compertum est. Accidit quidem, ut sicut saepe perperam diphthongus *αι* permutatur in *ε*, & contra, quemadmodum in *ἑτερος*, & *ἑταῖρος* &c. ita, inquam, accidit, ut etiam usu constanti & ratione proba, utique usitata, *αι* in *ε* mutetur: sic notat Scholiastes Theocriti ad *Eid. I.* v. 12, *προγαία* antiquos dixisse *γέα*, unde *γεωλόφος*, *ἀνώγειον*, *κατώγειον* &c. E contrario ap. Hesychium legas *Φαινικίζει*, *Φαινικισθεῖς*, *Φαινικισμός* ubi tamen *Φενικίζω* &c. soleat vulgo dici. (In Luciani tamen *Amoribus* legitur *φαινικίζονται*, at in *Mf. Wittii* exstat *φενικίζονται*.) IENS. *Mf. Ox.* ut scribendum esse monuerat Iensius. Reliqui corrupte *Πλατεαί*. SOLAN. *Πλαταιαί* hic omnino legendum videtur. *Guyet.* Vide interpretes ad *C. Nep. Pausan.* c. 1, § 1. REITZ.

cad. l. 15. Τὰ ὀλίγα) *Fl. & Ven.* utraque articulum habent. In reliquis abest. SOLAN.

ibid. Ἐκεῖνα ὀνόματα) Supra dicta illa ἄττα, κᾶτα, μῶν &c. GUYET.

Pag. 239. l. 1. Μηδέν) Sic *Mf. Ox.* In impr. *μηδαμοῦ*. SOLAN. *Μηδαμοῦ*) Solan. *μηδέν* ex *Ox.* recipi voluit, & recte credo; sic enim solet Noster aliique verbum *δεῖ* vel *δέομαι* construere cum *οὐδέν* & *μηδέν*. Ut modo c. 14, *οὐδέν γὰρ αὐτῶν δέησιν*. *Tim.* c. 48, *οὐδέν δέησιν* &c. *Icar.* c. 14, *οὐδέν γε — ἐμοῦ δέησιν*. Infra *Dial. Meretr.* 2 a. m. *οὐδέν δέήσει*. *Alciph.* III, Ep. 56 pr. *ἐπαίρεις σεαυτὸν, οὐδέν δέον*. At *μηδαμοῦ* proprie est *nusquam*, ut *Epict. Man.* cap. 42 pr. *μηδαμοῦ σεαυτὸν εἶπης φιλόσοφον*, ut alia obvia non addam. Interim quia non ausim improbam affirmare vulgatam lect. nec enim absurda est, intactam eam servavi. REITZ.

cad. l. 7. Ὁ μὴρὸς πατασσεῖσθω) Gestus antiquus dicentium. Quid igitur sibi vult hic Scholiastes? *Quintil.* II, 3, 123: *Fe-*

mur ferire, quod Athenis primus fecisse creditur Cleon, & usitatum est &c. GESN.

ibid. λαρυγγίζει) Vid. Demosth. p. m. 195 BC. ubi vitio id Aeschini datur. SOLAN. Quod Aeschini obiicit Demosthenes pro Coron. c. 90, repetit Plinius Ep. 4, 7, 6. Videtur autem λαρυγγίζειν, qui imum patulumque guttur, quantum potest, ad pronuntiandum adhibet, & inde tanquam ex ἡχείῳ quodam augere modulationemque reddere sonum studet. GESN.

Pag. 240. l. 7. Ἀπιστήσουσι μὴ οὐχί) Adleverat Hemsterh. adeundum Duker. ad Thucydid. II, 101. Ubi cum Thucyd. dicat, ἀπιστοῦντες αὐτὸν μὴ ἔχειν, ille ex Scholiaste observat, μὴ post ἀπιστεῖν Ἀττικῶς abundare, Lucianumque in Rhet. Praec. h. l. ei duas negationes apponere. Eundem vero pleonasmum post ἀπαγορεύω, καλύω, ἀρνοῦμαι & εἶργω observare Stephanum ad Corinth. artic. 8 & 43. Addo, etiam praemissa negatione post ἀπαρνοῦμαι sequi negationem, ut Soph. Ai. 96, οὐκ ἀπαρνοῦμαι τὸ μὴ, non nego me fecisse. At in Dialecto communi abest μὴ, ut ὃν πάλας ἠρνοῦντο εἰδέναι, apud LXX, in libro Sap. XII, 27, & passim. REITZ.

ead. l. 9. Σμικρὰν) Etsi eodem redit, μικρὰν an σμικρὰν legas, hoc tamen servo, quia hoc Dial. c. 2 pr. alibique Cod. Ox. cum edd. consentit. At infra c. ult. μικρὰν edd. pariter & Codd. Et Noster promiscue utitur. Faciunt idem alii nonnulli. Sed quis hoc nescit? REITZ.

ead. l. 14. Ἐν τοῖς μεταξὺ) Senec. Controv. IX: Quid quod laudationibus crebris suslinentur, & memoria illorum assuevit certis intervallis quiescere? SOLAN.

ead. l. 15. Τῶν ἐπαίνων διαλείμματα) Moras laudationum vocat Quintil. II, 3, 126 & 131. Illud artificium dissimulandi haesitationem tanto felicius procedebat nonnunquam, quod solebant interdum oratores eius notae, quam describit noster, resistere subito, & laudem silentio poscere, ut ait Fabius l. c. f. 121. Hoc ut ponerem, dedi amico meo Fabio, e quo etiam illud πηδῶσαν explicari potest, cum reprehendit II, 2, 9, assurgendi exultandique in laudando licentiam. Alioquin omnes hic Sophistarum rationes & fraudes persequi longum fuerit, in quo iuvare volentem poterit Cressolius in Theatro Rhetorum, qui pleraque etiam huius libelli, dum adhibet, illustrat. Locus classicus de choro laudantium parasitorum est Plin. Epist. II, 14. GESN.

Pag. 241. l. 3. Διαλαμβάνοντα) Forf. διαλέγοντα. SOLAN.

ead. l. 5. Ὁ Παιανιεύς) Quid per hanc dictionem sit intelli-

gendum, nemo facile divinabit. Est tamen, qui Platonem intelligit, & fortasse recte, cum Παιανιεύς tribus quaedam Atheniensis fuerit. COGN. Gilb. Cognatus commentator misere hoc loco produxit memoriae suae defectum, dum nescire videtur, Demosthenem debere intelligi. Plutarchus in vitis decem Rhetorum & in Demosthene nos docet, plebiscita a Demosthene promulgata semper ita coepisse: Δημοσθένος Δημοσθένους Παιανιεύς τάδε εἶπεν, id est, Demosthenes Demosthenis filius Paeanius haec dixit. PALM. Demosthenem intelligendum iam supra monuit Solan. Bis Accus. c. 31. REITZ. *ibid.* Καὶ πρὸς ἑνα) Haec interrogative promuntianda videntur. GUYET. Idem visum Gesnero, ideoque signum interrogandi addidi. REITZ.

ead. l. 13. Τινὰ ἔπαινον) Laudabant itaque, non plaudebant solum, & in ipsa etiam recitatione. SOLAN.

ibid. Ἐπιστρέφοντα) Ἀποστρέφοντα legit interpr. GUYET.

ead. l. 15. Ἐπιφράττεσθαι τὰ ὤτα) Idem supra Imag. cap. 14. SOLAN.

ead. l. 16. Ἐπισείσης — τὴν χεῖρα) Supra Δικ. cap. 28, & Σκυθ. c. ult. SOLAN.

Pag. 242. l. 2. Ἀμφιλαφεῖς) Et etymon huius nominis, & rem ipsam praeclare explicat Epictetus Enchir. cap. 65: Πᾶν πρᾶγμα δύο ἔχει λαβὰς, τὴν μὲν φορητὴν, τὴν δὲ ἀφόρητον κ. τ. λ. Sed potest hic quidem ἀμφιλαφῆς simpliciter opportunum notare: qui reprehendere volunt, ansem ubique accipiunt. GESN.

ibid. τοῖς συκοφαντικοῖς) Leg. Plutarch. de curios. COGN.

ead. l. 13. Ὑπὸ τῶν γυναικῶν σπουδάζεσθαι) Vid. si tanti est, Bergl. ad Alciph. I, pag. 120, similes phrasas afferentem, quibus probet ὑπὸ τινος σπουδάζεσθαι dicendum, non ἀπὸ, ut in Alciph. editum. REITZ.

ead. l. 16. Τὸ δεῖνα) Scilicet τὸ περαινέσθαι. GUYET.

ibid. Αἰδεσθεῖς) Lege αἰδεσθῆς. GUYET. Αἰδεσθῆς Ox. L. & Ven. utraque. In reliquis αἰδεσθεῖς. SOLAN.

Pag. 243. l. 4. Πλείων ἢ ἀναισχυνητία καὶ θράσος) Buchanan. de concionatore Franciscano: Nec mihi displiceat primo muliebria passus Flore aevi, hinc effrons audacia &c. GUYET.

ead. l. 5. Ὡς λαλίστεραι αἱ γυναῖκες) Liban. BOURD.

ibid. λαλίστεραι) Mulier animal natura loquax. Plaut. in Aulul. Nam multum loquaces merito omnes habemur. Idem in Cistell. Largiloquae extemplo sumus, plus loquimur, quam fas est. Eurip. in Phoeniss. Φιλόλογον δὲ γῆρμα δῆλοιον ἔφυ, Σμικρὰς δ'

ἀφορμὰς ἢν λάβωσι τῶν λόγων, Πλείους ἐπισφέρουσιν. ἥδονδ' ἔστις Γυναιξί, μηδὲν ὑγιὲς ἀλλήλαις λέγειν. COGN.

ead. l. 7. Πάσχοις) Cod. Ox. In reliquis πάσχεις. Dein addit *Fl. καὶ καταντίγε*. Legendum καὶ κατὰ ταυτίγε. SOLAN.

ibid. Πιπτοῦσθαι) Qui mos hodieque in Oriente obtinet. Fastidant enim id sedulo in balneis plerique. Qua de re iam aliquid ad Μισθ. c. 33 dictum est. SOLAN.

ead. l. 14. Ὑποτελεῖν) *Fellare*, obſcoenae ſignificationis. GUYET.

ead. l. 15. Ἐρωτας) Ἐρῶντας legit interpres. GUYET.

ead. l. 16. Γονιμώτερα) Τὸ τὴν γονὴν ἐκμυζᾶν ſcil. GUYET. Non eſt noſtrum, haec ἀπὸρρήτα & ἄρρητα declarare. Sed illud monemus, etiam apud Longinum l. 31 γόνιμον eſſe orationis virtutem, quam forte commodiſſime expreſſit Pearcius, cum *nativam* reddidit, *foecundam ſublimitatis* alii, alii *puram, genuinam*. GESN.

Pag. 244. l. 7. Ὑπὲρ Ἐβὶν καὶ Θμουῖν) Ex hoc loco patet, Lucianum traducere quendam rhetorem Aegyptium: ſunt enim Χοῖς & Θμυῖς urbium nomina in inferiore Aegypto, unde nomi duo Ἐοίτης & Θμουίτης nominabantur. PALM. Ἐβὶν καὶ Θμουῖν) Τοὺς Αἰγυπτίους δούλους. GUYET. Ἐβὶν urbis nomen apud Plut. 656, 1, ſupra Aegyptum in Abyſſinia, ubi hodieque regio eſt idem ferme nomen retinens. SOLAN.

ibid. Μητὴρ δὲ ἀκεστρίας ἐπ' ἀμφοδίου τινός) Vertitur: *Matre vero ſartrice, in bivio quodam natus ſum*. Haec *natus ſum* inferiunt interpretes, ut ſententiam conſiciant. In Graecis, ut vides, non habentur. Dein ἀμφοδος & ἀμφοδον eſt δίοδος, *bivium*, non ἀμφοδίου. Sed moror. Leg. ut Mſ. ἀκεστρίας ἐπ' ἀμφοδίτου τινός, quae fuit ſartrix hominis venuſti. GRAEV. Puto ab eodem errore haec corrupta eſſe, qui Piſc. c. 19 fecit ἐπ' Εὐφρατιδίων pro ἐπευφρατιδίων. Certe enim vulgata non ſatis bene ſe habent, quae quidem ſient optima, ſi legas ἀκεστρίας ἐπαμφοδίου τινός. Nam Lucianus gaudet quoque commentis talium vocum. Sic & initio Herculis Gallici agnoſcit ὑποταρταρίους, licet hi apud poëtas praecipuos quoque exſtent. Sed maxime miror, cur mox illa *συνὴν τινι κακοδαίμονι καὶ γλιſχωρ ἑραſτῇ* interpretentur *cum infelici, ſuavi tamen amatore*, cum certiffime talis ſit inſuavis, & putidum eſt haec corrigere, quae nullius, niſi horum interpretum, oculos fugere poſſunt. GRON.

ead. l. 9. Ἀδόκιμος) Forſan & ſupra, Paraſit. c. 5, praefterit nominativus πολυπραγμοſύνη εἶναι σοι δοκεῖ, ubi πολυ-
Lucian. Vol. VII. L I

πραγμοσύνην edi passus sum, quia nulla ed. praeibat, & quia tolerabilius erat, quam hic. Est quidem, ubi tam accusativus, quam nominativus, infinito verbo adiungi queat; vid. Iensii notata ad Prometh. sive Lectt. Lucian. p. 71 — 73. At hic si accusativum admiseris, ad ὄραν pertinebit, minus com-
moda sententia. Ceterum nominativ. habes Dial. Mort. XVI,
2, ὥστε αὐτὸς ἐκεῖνος εἶναι. Bis Accus. c. 2 f. μόνῳ τῷ δεσπό-
της εἶναι δοκεῖν &c. Accusativum Parasf. c. 5, δοκεῖ σοι εἶναι
πολυπραγμοσύνην. Iov. Conf. c. 7 f. οὐ γὰρ ἀποχρῆσαι αὐ-
τοῖς τὸ ἀθανάτους εἶναι. Notabilior contra nominativus est
ap. Dion. Hal. Ant. VII, pag. 473, iο, δι' αἰσχύνης λαβεῖν,
ἀντὶ αὐτοῦργος καὶ γέρον ὀνείρατα πρὸς τὴν βουλήν ἐκφέρειν.
Nisi ibi legendum ἐκφέρων. REITZ.

ibid. Ἐπὶ ψιλῷ τῷ τρέφειν) Non satis accuratus & hic
fuit interpres, qui vertit ob *victus penuriam*, cum potius sit
nudi vel *soli* victus gratia. VITRING.

ead. l. 10. Γλίσχρῳ) Vertunt *suavi*. Redde, *tenaci*, parco.
GUYET.

ead. l. 15. Οὐκ ἔτι Ποσειδὸς ὀνομάζομαι, ἀλλ' ἤδη τοῖς Διὸς
καὶ Ἀήδας πασιὼν ὁμώνυμος γεγέννημαι) Et ex hoc loco pa-
tet, Rhetorem, quem subsannat Lucianus, primum Ποσειδὸν,
(sic enim legendum, non ποτεινὸν) deinde Διόσκουρον, vel
Διοσκουρίδην, vocatum fuisse. PALM. Primo Photinus dictus
fuit, deinde Pollux. LA CROZE. Sed iam sub init. dictum, con-
tra Pollucem haec non scripta. REITZ.

ibid. Διὸς καὶ Ἀήδας π. ὁμών.) Pollux eatenus designari hic
credi poterat, qui Naucratis erat, atque adeo Aegyptius.
V. Suid. Ναυκρατικά. Sed pater Pollucis Rhetor, non servus,
Philotrato tradente, erat, p. m. 313 A. SOLAN.

Pag. 245. l. 2. Ἐγαστριζόμεν) Vertunt, *laute accipiebar*,
cum sit, *in ventrem caedebar*, i. e. nimio coitu vexabar. GUYET.
Recte Artici, Phrynichus, Th. Magister, ipse etiam Hesy-
chius, ac Suidas, cum aiunt significare hanc vocem λαμπρό-
τερον τρέφειν, ἐμπιπλάσθαι, κορέννυσθαι, χορτάσαι, λα-
βρότερον τρέφειν. Sic certe hic Lucianus, in libello, ubi
Sophisticam licentiam reprehendit. Sed in hoc falluntur qui-
dam eorum, quod hanc solam significationem antiquorum
esse aiunt, & prohibent adhibere hoc verbum de ventris per-
cussione: cum nondum, quod sciam, antiquioris Luciano
(qui utitur etiam Ἐταιρ. Dial. Chelid. & Drosf. vers. fin.) te-
stimonium, pro hac ventris implendi notione, prolatum
sit; pluscula autem sint apud ipsum parentem Atticissimi Ari-

Stophanem, ubi ventrem vel alterius, laedendi causa, vel suum inter saltandum, ferire significat. Vid. Kuster. ad Eq. 273, &, quem laudat, Menag. ad Laërt. 7, 172. Sensit hoc iam Eustathius, & contradixisse videtur vulgo, ad Od. γ, p. 720, 1. Bas. Ἰστέον, inquit, ὅτι γαστρίζεσθαι κατὰ τοὺς παλαιούς, οὐ μόνον ὡς ἐρρήθη χορτάζεσθαι, ἀλλ' ἔστιν ὅτε καὶ τὸ κατὰ γαστρός τύπτεσθαι. Respicit nempe ad ea, quae dixerat ad Od. Σ, p. 656, 21, τὸ γαστρίσαι δηλοῖ μὲν καὶ τὸ χορτάσαι, σημαίνει δέ φασι καὶ τὸ εἰς γαστέρα πληῖσαι. Nec alterius significationis, quam huius, mentionem facit Sextus Empir. M. I, 217. GESN. Pro sagina ventris utitur etiam Alciphro. III, Ep. 45 f. Τίς ἐστὶν ἐνέχεται τῶν κακοδαϊμόνων τούτων; εἰ τοσούτου τὸ γαστρίζεσθαι πωλούντων, ἀνούμεθα κινδύνῳ τὸ ζῆν. & ne quisquam de hoc significato dubitet, videat idem ab ipso auctore exponi per πλησμονήν, nam illico subiungit, καὶ τὸν ἐκ λιμοῦ θάνατον δεδιότες, τὴν μετὰ κινδύνου πλησμονήν ἀσπαζόμεθα. Quare minime assentior Guyeto, pristinam versionem reiicienti. REITZ.

ead. l. 6. Τὸν ἄθλον) Id est, laborem Venereum, coitum. GUYET.

ead. l. 11. Κἂν ταῖς δίκαις ἐξετάζομαι) Vertitur, & in iudiciis contendo: mallet, in iudiciis versor. Sic loquitur Corn. Nep. in Themistocle. VITRING. Causidici illius aetatis Sophistae etiam fere erant. V. Ἄ. Μισθ. finem. SOLAN. Contendo adscripsit Guyet. cum in Paris. versum esset *me ostento*. Contra, cum Bened. dederit *contendo*, Vitringa vult *versor*. Tu vide, an Gesnerus melius rem tetigerit. REITZ.

ead. l. 14. Οἱ φοίνικες δὲ) Advocatorum palmae aliquando sine lemniscis & corona, ut apud Iuvenal. Sat. 7: *Ut tibi lasso Figantur virides, scalarum gloria, palmae*. Et Martial. Epig. 27, lib. 7: *Sic fora mirentur, sic te palatia laudent, Excolat & geminas plurima palma fores*. Palmas coronatas, ut hoc loci ἐπὶ τῇ θύρᾳ χλωροὶ ἐστεφανωμένοι, tangit Arrianus Epiῑcteti cap. 12, lib. 3. BOURD. De palmis ad ianuas Rhetorum & causidicorum Casaub. ad Sueton. Domit. 23, ubi ex hoc ipso loco lucem affundit Iuvenali VII, 138. Ceterum cogitabam, an forte melius legatur ἐστεφανωμένη, ut ad θύραν referatur: sed necesse quidem non est. GESN.

ead. l. 17. Πολὺ πρότερον τῶν λόγων) Ἐπὶ μοχθηρίᾳ scilicet τῶν λόγων. SOLAN. Repeto ἀπὸ τοῦ κοινοῦ verba, ἐπίσημον ἐπὶ τῇ μοχθηρίᾳ. Qui nondum vitam hominis norunt, odio tamen illum habent ob orationis perversitatem, cum primum

audiere. Nescio, cur maluerit Birkheimerus, *morum pravitate longe prius quam sermonum esse insignem*. GESN.

Pag. 246. l. 1. Δείκνυσθαι τῷ δακτύλῳ) Habuimus hoc saepe, ut Harmon. pr. Gymn. c. 36 &c. REITZ.

ead. l. 3. Νὴ τὴν πάνδημον) Conf. supra cap. 1 huius Dial. ubi paucis disquiritur, sitne & ibi sic legendum, an πάντιμον. Hic vero *Venerem* Deam quidem intelligi, notum est; at respicitur simul ad eam orationis venustatem, qua celebritatem per totum orbem, vel saltem universam suam nationem orator adipiscitur. Νὴ vero hic potius esse, quam μὰ, quod μὰ frequentius negationem adiunctam aut intellectam habet, dictum supra ad Icar. c. 14. Adde Gall. c. 11. Et si μὰ quoque interdum affirmat, ut Gall. c. 29 f. aliisque locis, supra iam indicatis. REITZ.

ead. l. 5. Εἶεν) Hoc verbo excipit relatum a se sermonem Dioscoridis, f. Clytii, Lucianus. Plato de Rep. I, p. 419 E. Ἐγὼ δέ σοι ὥσπερ ταῖς (al. παῖς) γραυσὶ τοὺς μύθους λεγούσαις, εἶεν ἐρῶ καὶ κατατεύσομαι κ. τ. λ. Vid. ad princ. Κατάπλου. GESN.

ead. l. 7. Ὅσπερ ἐξαρχῆς &c.) Th. Mag. v. Βούλομαι. SOLAN:

ead. l. 13. Πτηνὸν ἄρμα) Supra Ἀναβ. c. 22, Δικ. 33, Plat. Phaed. 344 G. H. SOLAN.

ibid. Ἐλαύνοντα) Sic forte legendum: ἐλαύνοντί σοι μᾶλλον &c. GUYET.

ibid. Φέρεσθαι) Glossema est. GUYET. Non est glossema. Nam non modo etiam sic supra Bis Accus. c. 33, ὁ μέγας ἐν οὐρανῷ Ζεὺς πτηνὸν ἄρμα ἐλαύνων φέρεται, sed & hic φέρεσθαι ad sensum requiritur: construendum enim, ὥς μᾶλλον πρέπειν σοὶ εἰπεῖν περὶ σεαυτοῦ τὸ ἐκείνο τοῦ Πλάτωνος, φέρεσθαι ἐλαύνοντα πτηνὸν ἄρμα. Iam age omittas φέρεσθαι, non habebit, unde pendeat accusativus ἐλαύνοντα. REITZ.

Pag. 247. l. 1. Παύσομαι) Haec Lucianus Rhetoricae iam valedicens. SOLAN.

ibid. Ἐπιπολάζ.) Ἐπιπελάζων forsan legendum. GUYET.

ibid. Ἀσύμβολος) Ita V. 2. recte. In reliquis ἀσύμβουλος. SOLAN. Versionem Gesneri ad vulgatum ἀσύμβουλος esse factam, quilibet videt; nec ego eam immutavi; sed alterum potius esse credens, iam verterem, qui vestra ad illam spectata, (i. e. cum illa) conciliare nequeat. Ἀσύμβολος enim a συμβάλλομαι coniicio, hic est, qui coniectura assequi nequit; & licet ἀσύμβουλος quoque bonum esset, si solum poneretur, tamen haud assequor, quo modo cum πρὸς αὐτὴν & ὑμέτερα

construi possit; ideo id arripui, quod intelligo. REITZ. Ἀσύμβουλος tuendum arbitror, quia consilia continet hic libellus, ironica illa quidem, de gloria artis oratoriae consequenda. His consiliis se usurum negat Lucianus. Potest ficta ab eo vox esse: potest etiam usurpata aliis, sed nondum nobis observata: nam quod apud Pollucem legitur, illud videtur potius esse ἀσύμβουλος. GESN.

IN PHILOPSEUDEM.

Pag. 248. l. 8. Ἐς τὸ χρήσιμον) Dives ille apud Iuvenalem: quid enim *salvis infamia nummis*? Orest. in Elect. Sophoclis, Δακῶ μὲν οὐδ' ἐν ῥύμα σὺν κέρδει κακόν. COGN.

ead. l. 10. Οὐδ' ἐν πρὸς ἔπος) Proverb. BOURD.

Pag. 249. l. 1. Ὀδυσσεὺς—ἀρνύμ.) Hom. Od. A, 5. SOLAN.

ead. l. 4. Περὶ πολλοῦ τῆς ἀληθείας τιθ.) An quaesivit aliam structuram Solanus? an πρὸ τῆς ἀληθείας; quod quidem apertius, sed non opus, quia τῆς ἀληθείας genitivus est a comparatione pendens, adeoque idem, quod πρὸ, quod & Scholiastes videtur sensisse. Latini etiam positivo internum utuntur pro comparativo, uti ex Liv. VII, 8, affert Iens. in Obs. stili Lat. quas adiecit repetitis Collectan. pur. & impur. Latin. pag. 38, *Multiplex quam pro numero dampnum est*; ad quae Livii verba plura similia indicant Dukerus ac Drakenb. Addo ex Ev. Matth. XVIII, 9, καλὸν σοι ἐστὶν—εἰσελθεῖν—ἢ βληθῆναι. Alia vid. ap. L. Bos de Ellipsi p. 327, v. μᾶλλον. Et nos ad Quom. Hist. cap. 17 f. Ac Gall. c. 18. Eurip. Androm. v. 80, Τέρων ἐκείνος, ὥστε σ' ὠφελεῖν παρών. *Senex est iste, pro senior, quam ut te iuvare possit praesens.* Sed quid si περὶ cum Eustath. accipias pro περισσότερον; hoc disquiram in Addendis. REITZ. Immo iam credo, περὶ hic notare excellentiam, praeferentiam, ut περὶ δ' ἐστὶ μέχεσθαι, *superatis pugnando*, Homero frequens, vid. Eustath. ad Il. A, p. 95, 47. Et Il. Δ, p. 369, 9, ac Θ, 27. Et περὶ πάντων, *supra omnes*, Il. I, 38; iterum 53, ne iam nota illa περὶ πολλοῦ & πλείστου ποιείσθαι huc traham, quorum exempla Taylor in Lysia dedit, vel ut Diod. Sic. XI, cap. 29, οὐ ποιήσομαι περὶ πλείονος τὸ ζῆν τῆς ἐλευθερίας quia aliquantum discrepant, aliquid tamen iuvant. IDEM in Addend.

ead. l. 6. Τούτους οὖν ἐθέλω) Theophr. Eth. Ch. c. περὶ λογῶν ποιίας. Τῶν τοιούτων ἀνθρώπων τεθαύμακα, τί ποτε βούλονται

λογισοῦντες. οὐ γὰρ μόνον ψεύδονται, ἀλλὰ καὶ ἀλυσίτε-
λῶς ἀπαλλάττουσι. SOLAN.

ead. l. 16. Ἐαλωκότας) Hoc exemplum Iensf. ad Tyrann. c.
12 allegat, quo prober, hoc particip. activum, aequè ac ἀ-
λούς, valere passivè. Rectè; & quidem perpetuo apud alios
etiam; vid. Bud. Comment. L. Gr. & Scheidii Indicem Hero-
diani, qui solus vel decem exempla annotavit. Sic etiam apud
LXX, in Ierem. L, 2, & Ll, 31. Quare plura in re, quam
& ipse Iensius fatetur notissimam, non addam, nisi & acti-
vum προσκρούσας itidem passivè accipi ap. Aesop. Fab. 128,
προσκρουσάσης οὖν τῆς κεφαλῆς — καὶ κλασθείσης. REITZ.

Pag. 250. l. 4. Τὸν Ἡρόδοτον) Herodotum verius mendacio-
rum, quam historiae, parentem nuncupaveris. Mira enim ab
eo de Xerxis expeditione & transitu. Id. Lucian. L. 2 Ver.
Hist. inter mendaces Ctesiam Cnidium & Herodotum po-
nit. COGN. Notam Cognati ita exhibeo, ut in ed. Par. &
Graev. erat; (excepto quod mendacium, pro mendaciorum
haec habebat) quid autem desit, facile est coniicere. Hero-
dotus vero mihi non est mendaciorum pater, quando narrat
ab aliis accepta, ipseque praemonet, se non omnibus fidem
adhibere. REITZ.

ibid. Ἡρόδοτον καὶ Κτ.) Ingens inter hos, quamquam hic
coniuncti legantur, discrimen est. Herodotus enim, sicubi a
vero aberrat, non id agit, ut mentiatur: Ctesias vero, qui
multos in Persia vixerat annos, ea scripsit, quae ipse, quin
falsa & vana forent, ignorare non poterat, certe non de-
buerat. SOLAN.

Pag. 251. l. 2. Τὴν Μορμὴν καὶ τὴν Λάμψαν) Μορμὴν, οὗς, ἢ
μορμῶν, ἑνός, larvam esse, pueris terrendis confictam a nutri-
cibus, unde μορμολύττειν est, & μορμολύκειον, pervulgatum
est, neque opus, ut hic observetur. Sed illud videbatur paulo
disertius annotandum, quod iam indicavit ad Aristoph. Equ.
690 Scholiastes, illa verba μορμὴν τοῦ δράκοντος sic esse acci-
pienda, ut ὀνοματοποιημένη exclamatio, vel interiectio esse
intelligatur. Et videtur ipsa illa vox adhibita ad terrorem in-
iiciendum pueris, sine respectu ad illam larvam: quod fir-
mat locus iam laudatus ad Aristophanem, Casaubono, ex
dulcissimo Theocriti Idyllio Ἀδωνιαζουσ. v. 40, ubi mulier,
ut deterreat puerulum, prodire una cupientem ad pompam,
οὐκ ἄξω, inquit, τὸ τέκνον. Μορμὴν, δάκνει ἵππος. Hic certe,
ut in illo Aristophanis, nihil aliud spectatur, quam ipse sonus
quasso capite & turbato vultu proferendus. GESN.

ead. l. 5. Δίδς τάφον) Vide, quæ ad Τιμ. c. 4 observata sunt. Non videtur credere Lucianus. SOLAN.

ead. l. 6. Ἐπιχθόνιον) Mira sane ratione, quam tu, si luber, apud Orig. c. Cels. videas l. VIII; effulo nempe in terram Vulcani Minervam petentis semine. V. & Lactant. I, 17. Fabulam tetigit Noster Ὀρχ, c. 39. SOLAN.

ead. l. 7. Τοὺς πρώτους) Rectius Mss. τοὺς πρώτους ἀνθρώπους ἐκ τῆς γῆς Ἀττικῆς ἀναφύναί, καθάπερ τὰ λάχανα, *primos illos homines ex Attica terra olerum instar provenisse.* Vulgo γῆς omittitur. Itaque vertit interpres in Attica. Tis absorpserat γῆς. GRAEV.

ead. l. 10. Σπαρτούς τινὰς ἀναβεβλαστηκέναι) *Sativos quosdam progerminasse.* Ita interpretes. Sed ab Latinis hos eisdem aequè ac ab Graecis *Spartos* appellatos fuisse, discimus ex fragmento Varronis, & ideo non debuerunt boni viri appellationem celebrem & propriam sua versione-obscurare. Idem occurrit de Salt. cap. 41. GRON. Vid. supra de Salt. cap. 41. REITZ.

ead. l. 12. Κοροΐβου) De Coroebo in Scholiis Mss. lepida legitur historia. Κοροΐβος οὗτος μωρός τις ἀπομνημονεύεται ὥστε γυναῖκα ἀγαγόμενος μὴ ἀνελέσθαι συγκαθευδῆσαι αὐτὴ διὰ τὸν πρὸς πενθερὰν αὐτοῦ φόβον, καὶ οὕτω ἐχόμενον παρνεύειν αὐτήν, μέχρις ἂν τῆς γυναικὸς ἡ ψαμένης τὸ ἄφρον ὀδύνη συνέχεσθαι, καὶ οὐκ ἄλλως ἀπολυθῆναι, εἰ μὴ τῷ μορίῳ τοῦ ἀνδρὸς καθαψθεῖσαν, οὕτω τὴν κοινωνίαν τοῦ γάμου γενέσθαι. Nulla est causa, cur haec interpretemur. Apud Eustathium in Odyss. K, p. 413 ed. *Baj.* eadem historia legitur, sed tribuitur Margitæ. GRAEV.

ead. l. 13. Μαργίτου) Conf. supra Ἑμ. c. 17. SOLAN.

ibid. Τριπτόλ.) *Adi. Ἐνύπν. c. 9. (i. e. Somn. §. 15.)* SOLAN.

ead. l. 14. Πάνα) Pan, cum Athenienses duce Miltiade cum Persis essent dimicaturi in campo Marathonio, eo in loco Graecis auxilium tulit, atque repressit Persarum ferociam. Meminit Theocr. in Syring. COGN. In love Tragoedo. Long. lib. 3. BOURD. Confer Θ. Διαλ. XXII versus fin. & Δικ. cap. 9. SOLAN.

Pag. 252. l. 16. Εὐκράτους τοῦ πάνυ) Ad Palmerii notam addidit Kust. Sed is (apud Aristoph.) vocatur *Epicrates*, non *Eucrates*. Dinonis filius dicitur cap. 17. Si idem sit, de quo in Ἀλ. infanda illa narravit, quid de Luciano censendum, qui talia efferat, aut de aetatis illius hominibus, qui talia sine pudore & infamia audirent? SOLAN.

Pag. 253. l. 5. Διεξιόντες) In omnibus libris antea legebatur διεξιόντος, nullo prorsus sensu. Vid. c. 29 eandem phrasin. SOLAN. Διεξιόντος) Primo intuitu διεξιόντες blanditur, quasi ad Ἐριννύες pertineret narrantes. Sed accurate rem ponderanti vulgatum omnino servandum apparebit: nam neque Erinnyes quidquam narrant, nec alia multitudo, sed Eucrates: ad hunc igitur spectat διεξιόντος absolute positum; neque quisquam de populo Nostrium expulisse refertur; sed ipsa illa monstrosa dicta illum abegerunt, eademque ei fuere quasi Erinnyes; cumque sollicitudines atque anxietates mentis re vera per furias designari docuit Cicero, recte & Noster indignationem & aversionem suam hoc nomine vocat, quae non passa sit ipsum diutius isthic loci consistere. REITZ. Διεξιόντες ad Ἐριννύας referri salva Grammatica non potest. GESN.

ead. l. 6. Ἀξιόπιστος ὁ Εὐκράτης ἐστὶ — βαθὺν πώγωνα καθεσμένος) Eucrates quidam Atheniensis olim fuit proluxa barba insignis, & eo nomine traducitur ab Aristophane in Concionantibus, dum inducit mulierem barbam facitiam afferentem & dicentem, Καὶ γὰρ γ' Εὐκράτους οὐκ ὀλίγα καλλίονα. Ad quae sic Scholiastes: οὗτος εἰς δασύτητα κομφοδεῖται, ἦν δὲ ῥήτωρ καὶ δημαγωγός, οὗτος μέγαν πώγωνα ἔχων ἐπεκαλεῖτο σακισφόρος. Ergo si quendam Eucratem proluxa & ampla barba insignem suo tempore noverat Lucianus, & in nomine, & in pilositate cum antiquo illo conveniebat. Nam illum antiquum non debuit inducere, quando in eo dialogo de Peripateticorum sectis & cum Eucrate differentem Cleodemum Peripateticum inducit. At Peripateticae sectae auctor Aristoteles post Aristophanem & Eucratem vixit. PALM.

ead. l. 14. Παραστυσάμενος τὰ παῖδιά) Iac. Elsn. ad Evang. Matth. XXVII, 25, ubi legitur, τὸ αἷμα αὐτοῦ ἐφ' ἡμᾶς καὶ ἐπὶ τὰ τέκνα ἡμῶν, haec Luciani ita exponit: Eucrates ille ὁ φιλοψεύδης, ut dictis maiorem fidem conciliaret, iurare solebat παραστυσάμενος τὰ παῖδιά, admotis etiam liberis, quos nempe diris devovebat; pluribusque testimoniis docet, in foro Atheniensi consuetudinem obtinuisse, ut is, qui alium gravius criminis reum ageret, se ac liberos suos diris devoveret, si falso accusasset. REITZ.

Pag. 254. l. 1. Ὑπὸ τῇ λεωτῇ) Prov. BOURD. Plane inaudita res, simia cum leonis exuviis, ineptumque exiguo animali, quale simia, bene amplas aptare exuvias. Nempe ad duo simul Lucianus eo loco respicit proverbialia. Alterum est ὄνες

ὑπὸ λεοντῇ, alterum πίθηκος ἥρως προσωπεῖον περιβέμενος. Luculenter rem firmat locus in Piscatore, ubi similiter coniungit utrumque, sed paulo clarius. (v. c. 32.) Olearius ad Philostr. p. 432. Idem Lucianus in eodem opusculo Ἀναβ. c. 37, proverbium ipsum affert, ad quod hic alludit, nempe si recte Codd. habent, Ἡρακλῆς καὶ πίθηκος. SOLAN.

ead. l. 10. Νοσοῦντα ἐπισκεψόμενος) Ἐπισκέψασθαι proprie esse *invisere aegros*, hoc Luciani testimonio, aliisque docet Iac. Elſner. ad Evang. Matth. XXV, 36, ubi habemus, ἡσθένησα, καὶ ἐπισκέψασθέ με. REITZ.

ead. l. 15. Κλεόδημος) V. de eodem, Συμπ. c. 6. SOLAN.

ead. l. 16. Δεινόμαχος) Nomen videtur fictitium. SOLAN.

ibid. Ἰων) Plura de eodem vid. Συμπ. c. 7 &c. SOLAN.

ibid. Οἶσα) Cum in *Amsl.* male esset οἶστα, La Croze id emendarat. Sed recte οἶσα iam habebant al. edd. REITZ.

Pag. 255. l. 13. Τὴ μεταξὺ εἰσιὼν ἐπήκουον) Sic rursus infra hoc Dial. c. 29 med. Quod ideo moneo, quia ibi ὑπήκ — non nemo emendarat; quod iam nihil opus erit; vide ibi dicenda. REITZ.

ibid. Καὶ γὰρ μάλα πεφυλαγμένως μὴ ψάυσαιμι τῶν ποδῶν αὐτοῦ) Corrige, ut recte Basileensis, πεφυλαγμένως. Et ego studiose cavens, ne pedes eius attingerem. IENS. Πεφυλαγμένως) Receptam scripturam secutus sum. Πεφυλαγμένως, ut πεφεισμένως, usurpat Aelianus H. Anim. I, 8. Mutavit tamen B. 2. editor, fecitque πεφυλαγμένως. SOLAN. Non ausus sum πεφυλαγμένως mutare ob solam B. 2. Nam persaepe non modo adverbia ex particip. praeterit. formantur, ut ἐγρηγόρας, (de quo frustra dubitavi Hermot. c. 1, quandoquidem & Alciphr. III, p. 356, id habet) aliaque similia passim occurrentia, ut πεπλανημένως, πεπλασμένως, πεπληροφορημένως &c. Sed & adverbia ponuntur, ubi adiectivo locus esset, ut apud Phalar. Ep. 34, διὰ πάντα πολυπύκνως ἐπιγνοῦς, omnia miseria-rum plena videns. Liban. Epist. 28 pr. οὐκ ἀγεννῶς μοι προκαῖσθαι τοῖς λόγοις, pro ἀγενὲς, i. e. non ignobile mihi (est, videtur) incumbere in dicendi studium. Ita ibid. 29 ἄλλως pro ἄλλο. Nam ait: οὐ γὰρ ὄνομα ἄλλως, τὸ Ἀττικόν. Quod interpres recte: neque enim aliud nomen habet, Atticum. Ita & ἴσα adverbii more, pro adi. ἴσον, in N. T. Epist. ad Phil. II, 6, οὐχ ἀρπαγμὸν ἠγάτατο τὸ εἶναι ἴσα θεῷ. Taceo vulgatissima illa ὁ αἰὶ χρόνος, ἢ πάνυ τρυφή, non plane huc pertinentia, de quibus ad Amor. c. 16 dictum, ad verba τὴν πρὶν ἀστοχίαν. Omitto alium adverbiorum cum adiectivis promiscuum usum, in ὅλος

& ἔλας εἰμι ἐν πράγματι, de quo Ienf. etiam egit ad Hermot. sub init. Sed & vicissim adiectivum adhibetur, ubi usitatus adverbio locusest; ut Diod. Sic. V, 13 f. *φυζόμενων τούτων δαφιλῶν* pro *δαφιλῶς*, ad quae peritissimus Wessel. plura similia producit, quem etiam vid. ad V, c. 21, N°. 93. Interim non satis conveniens est Luciano exemplum, quod Solan. ex Aelian. modo adduxit, legitur enim: τὰ δὲ τελευταῖα μονοουχὶ τοὺς παρίοντας ἤρεκα καὶ πεφεισμένους κατὰ τῶν ἱματίων δάκνοντες: nec aliud demonstrat, quam adverbia sic a participio formari solere, dum structura apud Lucian. est alia. Nec ego, etsi dedi, quae propius accedunt, *πεφυλαγμένους* esse sanum affirmo, propter illico adiunctum *ἀπολογησάμενος*, licet ad postremum *ἐκαθεζομένην* referendo stare queat, atque ideo nihil immutarim. REITZ.

Pag. 256. l. 4. Κλεόδημος) Vid. Reines. Ep. ad Hofm. pag. 381. LA CROZE.

ead. l. 17. Χρῆναι — εἶναι) Nonnihil incommodi praeferunt hi infinitivi: verum quia recte *ἔστι χρῆναι*, licet *uti*, vel *utendum est*, dicitur; non offendet peritum, utrumque infinite, ut structura postulabat, hic efferri. Difficilioris structurae infinitivos tres videbimus infra c. 39. Et δεινὸν ἐπαινεῖν occurret mox Hipp. ipso initio, atque alibi non semel. REITZ.

Pag. 257. l. 2. Ἀμέλει) Confer supra Συγγρ. cap. 29 m. SOLAN.

ead. l. 7. Κατεγνωκότες μου πολλὴν τὴν ἀνοιαν) Eadem rursus infra c. 32 pr. REITZ.

ead. l. 13. Ὑφαιρεῖν τοῦ τόνου) Videtur exprobrare tacite Eucrati intemperantiam, ut circa *vinum* & *carnes*, sic etiam circa res venereas, quorsum *τόνον* hic respicere suspicor, licet generalius nomen ad omnem contentionem vehementiorem pertinere non ignorem. GESN. Vix dubito, quin simul ad tensionem Veneream alludat: interim vult videri Medice loqui, ut intelligatur *relaxatio toni*, ut hi loquuntur, i. e. quo tensio fibrarum minuat, ad sedationem doloris podagrici, qui maxime in tensione membranarum, periosteorum atque fibrillarum consistit, ac rigidos ineptosque ad motum reddit musculos, & hinc ad ambulationem & cursum ineptos, unde relaxationem tensionis sanatio infert. REITZ.

Pag. 258. l. 3. Ἐνεργεῖν) Hanc vocem interpretatur Gilbert. Gaulminus ad Psellum. BOURD.

ead. l. 17. Ἦλαφ — ἐκκρούεις τὸν ἦλον) Habuimus idem supra pro Merc. Cond. c. 9. REITZ.

Pag. 259. l. 14. ἥπια φάρμακα πάσσοντες) Homer. Iliad. Δ, 218. SOLAN.

Pag. 260. l. 3. Ἀμφὶ πλήθουσιν ἀγορὰν) Vertunt circa forum plenum Latine valde obscure. Potius dicendum fuisset, circa tempus fori pleni, quo frequentissimum est forum, circa meridiem, nostris mercatoribus omtrent de Beurstiids. GRAEV. Firmat Graevianam observationem Kusterus ad Suid. v. ἀγορὰς ὦραν. Add. Wolfius ad Liban. Epist. 1036, a. No. 4; qui Sophista accuratissime forte definit tempus, quod hac formula designant, Epist. 1084, καὶ ταῦτα ἐν τετάρτῳ μέρει τετέλεσται σοι τῆς ἡμέρας, ἀπὸ πληθούσης ἀγορᾶς εἰς μεσημβρίαν σταθεράν. Eo magis haec nota temporis forte posita est ab auctore, quia versus meridiem aucto calore irritantur magis, & plusproinde nocent, venenata. V. Plin. II, 25, f. 30. GESN. Thucydid. (quem conferendum in marg. suavit Hemsterh.) VIII, cap. 92 pr. ἐν τῇ ἀγορᾷ πληθούσῃ ait, ibique Dukerus: Suidas, περὶ πλήθουσιν ἀγορὰν. περὶ ὦραν τετάρτην, ἢ πέμπτην καὶ ἕκτην· τότε γὰρ μάλιστα πλήθει ἡ ἀγορά. Postremam interpretationem secuti viri doctissimi in Luciani Philopsf. (h. l.) ἀμφὶ πλήθουσιν ἀγορὰν, & in Philostr. vit. Apollonii II, 36, ὅποτε ἀγορὰ πλήθει· & VII, 29, περὶ πλήθουσιν ἀγορὰν vertunt, circa meridiem. Sed Suidas ipse deinde πλήθουσιν ἀγορὰν exponit ὦραν τρίτην. Et scriptor Anonymus apud Phavorinum in πλήθουσα ἀγορὰ ὥρᾳ τρίτῃ ἡκροβολίζοντο περὶ πλήθουσιν ἀγορὰν. Herald. I Adversar. 10. Interpretes Aeliani ad XII V. Hist. 30, & Kuhnii in Indice Aeliani pluribus ostenderunt, his phrasibus designari tempus, quod est inter mane & meridiem, & tempus, quod πληθούσης ἀγορᾶς, & περὶ πλήθουσιν ἀγορὰν vocant Graeci, a μεσημβρίᾳ distingui. Itaque hoc recte inchoari potest ab hora tertia, quae, ut Martialis dicit, causidicos exercere incipiebat; nec Brodaeus IV Miscell. 33, satis accurate illud cum Gallorum hora undecima componit. Adde Kusterum ad Suidam in ἀγορὰς ὦραν. Vid. etiam Casaub. ad Athen. VI, cap. 20, p. m. 292, qui iocum in πληθούσης ἀγορᾶς captatum exponit, & πρὶν ἀγορὰν λυθῆναι refert ad horam decimam, quo desinerent homines esse frequentes in foro. Sed non adeo horam nobis indicare vult Lucianus, quam id actum esse in frequentissimo populi conspectu, ut res coram tot testibus acta eo minus negari queat.

REITZ.
ead. l. 4. Ὅτι ἐχθρὸς δὴχθέντα — τὸ θνήσκειν) L. Bos ad Aët. Ap. p. 90, quem admonitu Hemsterhusii evolvi, haec Luciani comparat cum verbis Apostoli c. 28, 4, εἶδον οἱ βάρβαροι

πρεμύμενον τὸ θηρίον ἐκ τῆς χειρὸς αὐτοῦ, aliaque similia affert. Quae non exscribam, quia magis nota. REITZ.

Pag. 261. l. 2. Αὐτὸς ἀράμενος) Ut paralyticus in Evangelio. LA CROZE.

ead. l. 6. Ἱερατικά τινα) Non possum, quin adscribam hic, quae in margine veteris Codicis hic sunt annotata: Ἱερατικά. οἷα εἰκὸς τὰ τελεστικά φησι Ἰουλιανοῦ, ὃ Πρόκλος ὑπομνηματίζει, οἷς ὁ Πρόκπιος ἀντιφθέγγεται πᾶν δέξιῳ καὶ γενναίῳ. GRAEV.

ead. l. 7. Θείῳ καὶ δαδὶ καθαγνίσας) Vide C. Barthii Adv. l. VII, c. 3. ALM. Nimirum sulphur ad fascinationes adhibitum aliquot poetarum testimoniis ibi docet Barthius. Hodie vero & fures fumum sulphuris adhibent in furandis porcis, qui eo stupefacti obmutescunt, & se quocunque abstrahi patiuntur. Conf. Necyom. c. 7, ibique notas. REITZ.

ead. l. 8. Ἐς τρις) Vid. de hac locutione fratris consultiff. G. O. Reitzii Belg. Graec. pag. 464. Adde Theocr. Eid. I, 25. REITZ.

ead. l. 10. Κεράσται) Vid. Δι. c. 3. De physalo Rubri maris vide Aelianum de anim. III, 18, qui *piscem* vocat. De ἀκοντίαις idem VI, 18. SOLAN.

ead. l. 17. Συνηλίσθησαν) Sic emendandum omnino duximus, ut Περθ. cap. 7. Vid. Kuster. Not. ad Iambl. N°. 58. Incantationibus serpentes e latibulis vulgo elicitos tradit Aelian. de An. VI, 33. SOLAN. Pro correctione Solani non solum facit, quod & supra de Lucr. § 7 legas, ἐπειδὴν συναλίσθῳσι πολλοὶ, sed quia συνηλ— a συναλίζομαι, *commoror*, hic sensum nullum exhibet. Aliud foret, si, quod nescio, συνηλίσθησαν daretur a συναυλοῦμαι, sibilando congreco, vel fistula convoco, ut pastores solent congregare oves; tum nihil sine auctoritate Codd. immutassem. REITZ.

Pag. 262. l. 7. Γίγνεσθαι ἂν αὐτὰ πιστεῦσαι) In Collectione Gal. uno Codice deerant posteriores duae voces, & pro γίγνεσθαι, πιστεῦσαι erat. Ego πιστεῦσαι prorsus eiciendum censeo. SOLAN.

Pag. 263. l. 5. Ἐν Γλαυκίῳ τοῦ Ἀλεξικλέους) Video verti, in *Glaucia Alexiclis filio*. At tales hi interpretes debuerunt quoque lectori demonstrare, quid in eo factum fuerit; quod quidem in hac relatione prorsus nihil dicitur. Quid enim aliud, quam retinuit semel conceptum amorem, donec potiretur amato. At haec omnia, quae narrantur, contigerunt in domo Glauciae, ut patet ex duobus locis, vel dum hic adiu-

tor dicit se ἄγειν ἐκεῖνον μάγον πρὸς αὐτὸν, & quod tum hic dicitur βόθρον ὀρύσσασθαι ἐν αἰθρίῳ τινι τῆς οἰκίας nempe eiusdem, vel quod tandem ipsa Chrysis ἐπέστη κόπτουσα τὴν δύραν καὶ εἰσελθοῦσα versata est cum Glaucia. Itaque ἐν Γλαυκίου nunc accipe, ut circa finem harum insaniarum ἐν Ἀμφιλόχου, ἐν Εὐκράτους. Praeterea viri docti, qui Lucianum publico dederunt, vereor, ut bene contemplati sint libros scriptos, dum eum, quem nunc dicunt filium Ἀλεξικλέους, μοχ ab Luciano scribi faciunt, quasi patrem habuerit Ἀναξικλέα; ex quibus verum eligere sine auctoritate vetustatis nequimus. GRON. Sic infra c. 38, ἐν Ἀμφιλόχου, quod videat, cui opus est. REITZ.

ibid. Ἀναξικλέους) Aut ita hic, ut infra Ἀναξ — legendum; aut illic Ἀλεξ — quod hic in impr. erat, reponendum. SOLAN. Ἀλεξικλέους) Solan. in nott. nihil definit. In I. vero Ἀλεξ — deleto, Ἀναξ — rescripserat. Ego Ἀλεξικλέα στρατηγὸν invenio apud Thucyd. VIII, c. 92. Num vero idem sit, de quo hic, non habeo dicere. REITZ. Forfan nihil mutandum. Quidni enim liceat mendaci, non esse memorem?

ead. l. 11. Ἀνέλυε) Optimo sanè consilio sic apud veteres comparatum erat, ut, priusquam Logicam docerentur, quae maturum iam, certe rerum cognitione instructum, iudicium requirit, Physica audirent. Stoici vero non secundo tantum loco, sed tertio & ultimo videntur Logicam docuisse. Vide Diog. Laërt. pag. 173 D. quamquam idem (174 A.) docet, alios Stoicos primum docuisse Logicam, 2. Phys. 3. Mor. Phil. SOLAN.

Pag. 264. l. 1. Βόθρον τε ὀρυζόμενος) Heliod. lib. 6. BOURD.

ead. l. 9. Γυναικείαν μορφήν) Nempe species humana pertinet ad Dianam, bos est Isis, canis Hecate, quae nomina ad Lunam referri constat. GESN.

ead. l. 15. Ἐπιμανέστατα) Supra Ἰστ. β. ἐπιμανῶς ἀγαπῶσα. Infra Ἀποφρ. c. 21, ἐπιμανέστερα. SOLAN.

Pag. 265. l. 1. Τὸ λυκαυγές) I. e. τὸ λυκόφως. Ex λόγος seu λύγη utrumque compositum λυκόφως, λυκαυγές, pro λυγόφως, λυγρυγές. GUYET.

ead. l. 3. Εὐ λέγεις) Paruissem hic margini Aldinae, personae novae nomen praemittere iubentis, quam edd. omisere; sed quia idem plus triginta vicibus in uno hoc Dialogo iubet, & coniectura tantum est, non Codicis lectio, non tantum ei tribuendum duxi, ut nimia mutatione contra auctoritatem edd. & nostrorum Codd. grassarer. Immo re penitus inspe-

eta, saepissime personarum nomina studio omissa ab auctore video, quia sponte patet, ubi incipiat nova persona, quando illud *inquam ego, inquit ille*, additur. Ita Cicero e contrario evitaturus illa repetita *inquam & inquit*, personarum nomina adscribit, quod disertis verbis monet de Amicit. c. 1: *Quasi enim ipsos induxi loquentes, ne, inquam, & inquit, saepius interponerentur: atque ut tanquam a praesentibus coram haberi sermo videretur*. Quare terque quaterque insertionem illam marginis *Ald.* indicasse contentus, ceteras omitto. REITZ.

ead. l. 17. Ὁ δὲ τεττάρων μινών, πάνυ μικρολόγος ὢν, Γλαυκίαν ἐπέραστον ἐργάζεται) Interpres, *Is quatuor minarum, tantilli lucri avidus, Glauciam amoris compotem fecerit*. Merae nugae. Ad historiam de amore Glaucia (qui nimirum Chrysidem quandam amans, ea potitus dicitur esse ope Magi cuiusdam, qui iactaret, se, si vellet, ab ditissimis feminis sollicitatum iri, & integra ab eis talenta accepturum esse, ubi tamen quatuor minis Glaucia Chrysidem conciliaffer) respondet Tychiades inter alia, se mirari Magum ipsum, quod ille, dum possit ipse ditissimarum feminarum amore frui, & insuper integris talentis ab eis donari, tamen *quatuor minis, lucelli oppido exigui rationem habens, Glaucian reddiderit amabilem*, Chrysidem nempe. IENS.

Pag. 266. l. 3. Δαιμονῶντας) Vid. Plut. Symp. VIII, 5, p. 1257. SOLAN. L. Bos (de quo adeundo Hemst. in marg. admonuit) in Evang. Ioan. VII, 20, plura similia affert, quibus demonstrat, *δαιμονῶν & κακοδαιμονῶν* profanis scriptoribus idem esse, quod sacris *δαιμόνιον ἔχειν*. REITZ.

ead. l. 6. Τὸν Σύρον τὸν) Christianum intelligere videtur. GUYET. Non dubito, quin per Syrum illum e Palaestina intellexerit aliquem ex Apostolorum discipulis Christianum: iis enim, ut dominus Christus praedixerat, subiecta erant daemonia, & talia miracula passim fiebant in prima illa aetate ecclesiae. PALM.

ibid. Ἐπὶ τούτων σοφιστὴν) Florentinum τούτῳ minus placeat. Ἐπὶ enim cum secundo casu hic notat eum, qui praestet, praepositus est illi negotio, ut in Evang. Luc. XII, 42, ὃν καταστήσει ὁ κύριος ἐπὶ τῆς θεραπείας αὐτοῦ. Ac sine verbo, ut hic, Ioseph. Ant. XII, 1, ὁ ἐπὶ βιβλιοθηκῶν, *Bibliothecarius*. Et apud Nostrum Tox. c. 29 pr. ὁ ἐπὶ δεσμῶν *praefectus carceris*, ubi & alia dedimus. REITZ.

ead. l. 9. Ὅμως ἀνίστησι, καὶ ἀποπέμπει ἀρτίους, ἐπὶ μισθῷ μεγάλῳ ἀπαλλάξας τῶν δεινῶν.) Sermo est de Syro quodam, (Christiano forte, ut iudicat Palmerius) qui eos, qui ad

lunam conciderent, oculos distortuentes, & os spuma impleti, tamen erigeret, sanosque ac integros dimitteret, non magna mercede malo isto liberatos. Sic enim suspicor, id potius exigua mercede fuisse praestitum, voluisse auctorem, quam magna, ut vulgo legitur in Graecis; atque adeo intercidisse οὐκ; quod facile ex affinitate ultimae in ἀρτίους syllabae potuit evenire. Legendum itaque mea sententia, ἀποπεμπεῖ ἀρτίους, οὐκ ἐπὶ μισθῷ μεγάλῳ ἀπαλλάξας τῶν δεινῶν. IENS. Ἐπὶ μισθῷ μεγάλῳ) Cave quidquam mutassis: genuina enim haec scriptura. Nec de Christianis labores, qui gratis miracula sua edebant. De aliis consule, si lubet, Orig. c. Cels. p. 53, 2, quo in loco Aegyptios videbis & ipsos talia a se patrata iactasse. SOLAN. Haec verba faciunt, ut non credam, de Christiano Exorcista sermonem esse, quos de magistri sui voluntate χαρίσματα illa sua etiam gratis dedisse, satis constat: nec unquam obiecta illis, quod sciam, aut depulsa avaritia. Video, quid in mentem venerit Iensio: sed non ausim ei assentiri, cum praefertim ipsa nos Christi & Apostolorum historia doceat, fuisse in Palaestina etiam Exorcistas non Christianos. GESN. De phrasi egimus supra 1 Ver. Hist. cap. 19. De re haec tantum habeo monenda: emendationem Iensii, οὐκ inferentis, etsi de Christiano sermo non fuerit, nondum improbo; quia fin. cap. proxime praemissi miratur, magum exigua quatuor minarum mercede talia facere; idque novo iam exemplo confirmatum ire censeferi potest. REITZ.

cad. l. 13. Ὅθεν ἂν αὐτὸς) Patriam daemonis ipsius linguam intelligit. V. Bellum de op. daemonum, de daemone Armenice loquente. LA CROZE. Qui nobilissimi Crozii notulas descripsit, dilucide Bellum auctorem indicavit; cum vero suspicarer, eum non bene assecutum Crozii manum, clariss. virum I. Odé consului, qui eruditissimo libro de Angelis conscripto, in hac materia est versatissimus: isque mihi indicavit, sine dubio Psellum rescribendum, qui de Daemonum operationibus libellum confecit, editum Paris. 1576, & an. 1615, notis illustratum a Gilb. Gaulminio, recusumque Graece ac Latine in forma minore. REITZ. Locus Pselli habetur p. 102 sq. ed. Kilo. 1688, 12. GESN.

cad. l. 17. Οὐ μέγα) Sic supra Δημόν. c. 30 f. SOLAN.

Pag. 267. l. 9. Ἐκ τῶν σταυρῶν) Cave & hoc ad Christianos referas, nondum eo fatuitatis dicam an superstitionis devolutos, ut ligno virtutem tribuerent. Circulatores isti nempe faciebant, quod hodieque fere a stultis hominibus fit, qui suspen-

forum adipi, & cui non rei, virtutem magicam affingunt. Pu-
det in tanta Christianismi luce huiusmodi etiamnum supersti-
tiones, ab ipsis derisas Ethnicis, apud ipsos Reformatos mul-
tis in locis conspici, quas Romanensibus relinqui par erat, in-
ter quos tot Monachis aliisque quaestui sunt. SOLAN.

ead. l. 16. Φαινόμενον) In omnibus libris erat *φαινόμενον*.
Ego audacter, quia ita sententia postulabat, mutavi. SOLAN.
Φαινόμενον) *Εἴτι φαινόμενον* non improbo, nihil tamen sine
auctoritate muto, quia τὸ *φαινόμενον* quasi substantivè, pro
apparitione acceptum intelligi potest eod. modo, ut *phaenome-
na* philosophi ponere solent; & sic τὸ *φαινόμενον* τοῦ ἀνδριάν-
τος nihil habebit incommodi. REITZ.

Pag. 268. l. 2. Δημητρίου) Ἀλωτεκῆθεν oriundus dicitur, in-
fra c. 20. SOLAN.

ead. l. 4. Τῆς ἀφέσεως) Leg. Casaub. ad l. 1 Athen. BOURD.
ead. l. 5. Τὴν δισκοφόρον) De manu discum gestante & vi-
bratura intellige. De ἐκλάζω vide Ζευξ. c. 4. SOLAN. Fuerint
igitur statuæ duæ, feminae ministrantis discum, & iaculantis
viri. Sed non satis placet hæc *δισκοφόρος*, cum ad certamina
eiusmodi non admittæ videantur mulieres. Itaque cogita-
bam, an ἡ *δισκοφόρος* possit esse via & quasi linea, ad quam
proiciendus est discus, ut dicatur hic discobolus tanquam me-
tas respicere & superare conari signa aliorum, qui ante ipsum
proiecere. Putabam, ut ἡ *λεωφόρος* est via, qua com meat ὁ
λεὼς, sic *δισκοφόρον* posse vocari viam, & lineam, ad quam
discus dirigitur. GESN. Ignoscet Gesnerus, si, recte sensisse So-
lanum, dixerō; nam intellecto χεῖρα sensus est facilis. Id au-
tem substantivè saepe intelligi, satis ipse novit. V. Bos de Ell.
p. 184; vel 247 ed. Schoetg. REITZ. Τὴν *δισκοφόρον* ὁδὸν ab-
surdam esse, necdum puto. Sed etiam χεῖρα facile probo: quæ
si in mentem mihi venisset, aut aliunde esset oblata, reddidis-
sem, reflexo ad manum disco oneratam vultu. GESN. in Addend.

ead. l. 7. Μύρωνος — δισκοβ.) Huius ipsius statuæ meminit
Quintilianus II, 13: Quid tam distortum & elaboratum, quam est
ille DISCOBOLOS Myronis? SOLAN.

ibid. Δισκοβόλος) Barbarum hoc foret, si Th. Magistro fi-
des, scribenti: ΔΙΣΚΟΒΟΛΟΣ οὐ δεῖ λέγειν, ἀλλὰ δισκευ-
τής. REITZ.

ead. l. 9. Πολυκλείτου γὰρ τοῦτο) Ubi mentio fit Polycleti,
miror, veterem Luciani Scholiasten Mf. notare, Polycletum
fuisse pictorem, non statuarium, itaque se non intelligere, qui
in statuariorum numerum referatur a Luciano, nisi forte sit

Alius Polyclerus. Verba enim sunt : Γραφεὺς ὁ Πολύκλειτος ὥσπερ καὶ ὁ Εὐφράνωρ, καὶ πῶς ἀγαλματοποιὸς νῦν εἰσάγεται Δαυμάζω, ἢ μήπερ ἕτερος οὗτος ὁ Πολύκλειτος. Verum quis nescit Polyclerum Sicyonium Angeladae discipulum, & eius Canonem, & tot statuas, quas in coelum extulerunt veteres? Vide Plin. XXXIV, 8, & de Canone sive norma Polycleri, Galenum de Hippocratis & Platonis decretis, & in primo de temperamentis. Euphranor & pictor & fictor fuit, uti ex eodem Plinio constat; vide lib. XXXV, 11. Critiae quoque Plinius meminit. GRAEV. Πολυκλείτου καὶ τοῦτο ἔργον) Statua nimirum illa, de qua in praecedentibus sermo fuit. Ad hunc locum Scholiastes : Γραφεὺς ὁ Πολύκλειτος ὥσπερ ὁ Εὐφράνωρ, καὶ πῶς ἀγαλματοποιὸς νῦν εἰσάγεται Δαυμάζω. Inscitissime quidem hoc, si unquam ab ullo quidpiam, ab Scholiaste scriptum est. Quid? Nonne fictor & revera ἀγαλματοποιὸς fuit Polyclerus? Cicero certe III de Oratore, *Una fingendi est ars*, inquit, *in qua praestantes fuerunt Myro, Polyclerus, Lysippus*. Idem Plutarcho in Symposio audit πλάστης. Idem ab eodem hoc Luciano inter πλάστας nobiles memoratur in Somnio § 9, & in Sacrificiis c. 11. Omitto quamplurima ex Aelianō, Plinio, aliis innumeriis, loca, in quibus statuarius memoratur Polyclerus; quaeque, ut & opera eius ab auctoribus celebrata, diligenter congeffit Iunius in artificum Catalogo. Quid quod & Euphranor non pictor tantum, ut hic ab Scholiaste statuitur, verum etiam fictor fuit; ut ex eodem Catalogo studiosus lector possit discere. IENS. Vid. Iens. Et Davis. not. ad pag. 4 Tusc. SOLAN.

ead. l. 11. Κριτίου) Idem hic Critias cum eo, qui Πητ. c. 9 memoratur. SOLAN.

ead. l. 13. Φαλαγγίαν) Supra Tim. § 47, ἀναφαιαντίας, *re-calvaster*, ubi vid. quae Hemsterh. notavit. REITZ.

ead. l. 15. Αὐτοανθρώπων ὁμοιον) Vid. Hemsterhusius ad Tim. § 52, ubi αὐτοβορέας occurrit, i. e. *verus & ipsissimus boreas*, aliaque obiter indicantur: at cum ibid. promissit, se hic dicturum, quid sit αὐτάνθρωπος, nulla tum divinatione praevidit, hanc sibi facultatem ereptum, & successorem tam festinantem, ipsoque tanto inferiorem datum iri. Quare paucis tantum defungar: omnis statua humana vel levi arte facta similis est homini: talem si diceret hanc, ὁμοιον ἀνθρώπων πλάσμα dixisset; at iam vult eam ita referre vivum ac spirantem, i. e. verum hominem, ut nihil differentiae appareat, quin sit *ipse homo*. Talia autem praeter philosophorum αὐταρχή, αὐτοσοφία,

Lucian. Vol. VII.

M m

etiam aliis frequentantur, ut *αὐτόπαις*, quod Hesych. affert, *αὐτόλυκος*, *fur* pecudes lupi instar furari solitus. Nec refert, num ab avo Ulyssis *Autolyco* derives, an ab ipso *λύκος*, quia & prior ille cognomen inde traxit. Ovid. *Metam.* XI, 313: *Nascitur Autolyco furto ingeniosus ad omne: Qui facere assue- rat patriae non degener artis.* REITZ.

ead. l. 16. Πέλιχος) Consule Thucyd. I, 29, ubi *saniores* Codd. ita legunt. SOLAN.

Pag. 269. l. 2. Στεφάνους) Honor divinus, inquit Barthius, 719. SOLAN.

ead. l. 4. Ἡπιάλου) Vid. Schol. Adde supra eundem ad Gall. c. 9, ibique notata: item Theogn. v. 174. REITZ.

Pag. 270. l. 3. Τάλως) V. Ὀρχ. c. 49, & Platon. *Minoë* ver- sus fin. p. m. 510: ὁ γὰρ Τάλως τρεῖς περιήει τοῦ ἐνιαυτοῦ κατὰ τὰς κόμας φυλάττων τοὺς νόμους ἐν αὐταῖς ἐν χαλκοῖς γραμ- ματείοις ἔχων γεγραμμένους τοὺς νόμους, ὅθεν χαλκοῦς ἐκλή- θη. Athenaeus, ex Ibyco, amatorem Rhadamanthi fuisse ait, 603 D. SOLAN.

ead. l. 4. τῆς Κρήτης περίπολος) Habuimus de Salt. c. 49, & 2 Ver. Hist. c. 6. REITZ.

ead. l. 5. Χαλκοῦ — ἐπεποίητο) Sic supra Ὑπ. Eik. cap. 23. SOLAN.

ead. l. 16. Κηρῶ) V. Iani Rutg. Var. Lect. V, p. 461. SOLAN. in Schol. col. 2. l. 3. Δαιδάλου — αὐτόματα) Idem habet Palaephatus de *Incredibilibus* c. XXII, & Tzetzes *Chil.* I, cap. 19. CLER.

Pag. 271. l. 2. Πυρετῶ ἔχόμενοι) Πυρετῶ συνεχέσθαι usita- te dici, ostendit Iac. Elsner. ad *Evang. Luc.* IV, 38. Sed & ἔχόμενος πυρετῶ Lucianum dixisse refert. At verbo simplici ἔχεσθαι Hippocrates ita utitur frequentissime, ut ἦν ὑπὸ πυ- ρετοῦ ἔχομεν, Sect. IV, aph. 34 & 35 &c. Aliisque locis, ab Foessio in *Oecon. Hippocr.* v. ἔχειν indicatis, cum praepos. ὑπὸ. Sed & sine ea, ἀνὴρ νόσῳ εἶχετο, idem ex V. *Epidem.* p. 335. Nolim plura accumulare in re nimis nota. REITZ.

ead. l. 18. Ἀλωπεκῆθεν) Ut Τοξ. c. 27, & Ἐτ. Δ. II. Quod ideo moneo, quia hic prave in omnibus impressis antea scri- ptum erat Ἀλωπεκείθεν, quamvis iidem libri recte in illis lo- cis habeant. SOLAN. Ἀλωπεκῆθεν recte Solan. restituit, quia non solum sic amat scribi locis ab eo indicatis, sed & ap. alios, ut ex Alciphr. demonstravi ad *Tox.* c. 27. Adde Suid. Ἀλω- πεκῆθεν quoque scribentem. REITZ.

Pag. 272. l. 3. Ἐδεδείκνυ) Lege ἐδεδείκνυ ἄν. LA CROZE.

ead. l. 11. Ἀγανακτεῖ &c.) Scribe, ἀγανακτεῖ ἢν μὴ κατὰ καιρὸν ἐφ' ἱερῶν τελείων ἐστιαθῇ, indignatur, nisi slato tempore eximiiis victimis pascatur. Sic scribendus Ms. volente hic locus & vertendus. Vulgo legitur ἀφ' ἱερῶν, invito Graecae linguae genio. Vertitur satis inepte, nisi in tempore iustorum sacrificiorum epulis excipitur. Ἱερὰ sunt victimae, hostiae & eorum exta, quae Diis adolentur. Τέλεια ἱερὰ sunt eximiae hostiae. Quod ἱερὰ ῥέξαι Homero est, hoc Thucydidi ἱερὰ θύειν, sacra facere, victimas caedere: apud quem etiam legitur ἱερὰ τέλεια. Dicuntur & ἱερῆα, hostiae: inde ἱερῆα sunt quaevis animalia, quae mactantur. Polyb. lib. II, οὐκ ἰερῆα caro fuilla: Athen. lib. I, τροφή τῶν νεογνῶν ἱερῶν, caro tenerarum pecudum. Sic & ἱερύειν & θύειν non tantum est sacrificare, sed & mactare. Sic & sacrificare apud Plinium lib. XXVIII, 19. GRAEV.

ead. l. 12. Ἐφ') Sic Ven. utraque. Vid. & Τιμ. c. 5. Reliquae ἀφ', nisi quod Fl. habet ὑφ'. SOLAN. Facile secutus sum id, quod verum est. Quod tamen Graev. dicit, ἀφ' invito linguae Graecae genio scribi, hoc non plane perpicio: nam cum recte dicatur ἀπὸ τῶν σῶν δειπνῶ, & similia, quae Stephan. notavit; vel abundet interdum ἡ ἀπὸ, ut ἀπὸ μῖας ὀρμῆς, uno impetu, Thucyd. VII, 71 f. & ἀφ' ἐνὸς κελεύσματος Diod. Sic. III, 15, 67, ubi plura Wessell. non esset adeo contra analogiam ἐστιαθῆναι ἀπὸ ἱερῶν, quando ἀπὸ id significaret, unde excipere; sed quia δειπνεῖν ἀπὸ τῶν τινος partitivum potius est, & ἐφ' hic melius satisfacit tempori, totumque sacrificium complectitur, id cum viro clariss. praetuli: ac tricari amplius nolim. REITZ.

Pag. 273. l. 14. Ἐσπειραμένους) Conf. supra Συγγρ. c. 29 med. Infra Διψ. c. 6 m. & Εὐχ. c. 2 f. SOLAN. Etsi in locis ab Solano indicatis non ἐσπειρ — sed περισπειρ. legas, tamen ad probandam hanc scripturam & versionem valent: nam α σπειράομαι, in gyrum contraho, formatum est, pro quo Th. Morus interpres Parisinae ed. sparsis dedit, quasi ἐσπαρμένους α σπείρω legisset. Sed Gesnerus id sponte ad Graeca rectius composuit. REITZ.

Pag. 274. l. 1. Πᾶσιν) De emendatione cogitaram; sed traiectionis est, quamvis duriuscula, Luciano tamen familiaris. Neque adhuc dum aderant Eucratis filii. Vid. c. 27. SOLAN. Ego comma adieci, ut ad ἐδείκνυν referatur. Traiectiones nonnullas eiusmodi constructionis oportuisset additas ab eo, qui tamdiu in evolvendo Luciano est versatus. Nos dedimus aliquot supra, Parasit. § 16. Addimus hic Imag. c. 11 f. ἀλλ' οἷς

προεῖπον ἐκείνοις. Rhet. Praec. cap. 18, ὅττι κεν ἐπὶ κε ῥῆμα γλῶτταν ἔλθῃ. Bis Accus. 34, πάντα γοῦν μᾶλλον ἀν' ἡλπίσε τον Διάλογον, ἢ τοιαῦτα εἶρεῖν περὶ ἐμοῦ. Plura ex aliis iam addere non vacat. REITZ.

ead. l. 11. Ἐλεφάντων — Ἰνδικῶν) Magnitudine enim Indici Elephanti Africis praestant, teste Livio XXXVII, 39. SOLAN.

ead. l. 13. Πινναρᾷ) Ita V. 2. Reliquae πινναρᾷ. SOLAN.

ead. l. 15. Ἐκάτη) Videnda hic vita Marini a Proclo scripta p. 68: φάσμασι μὲν Ἐκατικοῖς φωτισίδεσιν αὐτοπτοῦμένοις ὠμίλησεν. SOLAN.

Pag. 275. l. 9. Κατὰ φύλα κ. φρ.) Homer. Il. B, 362. SOLAN.

ead. l. 12. Ἰερῶ Πλάτωνι) Plat. τ. ψυχ. SOLAN.

ead. l. 15. Εἰκάζων) Fortan εἰκάζον. Sed si per ellipsin accipias, ut intelligatur εἶδον ex praemisso εἶδες, mutatione non opus erit. REITZ.

ead. l. 17. Πρὸς φίλους) Lucilius: homini amico non est mentiri meum. Laët. VI, 18: Sed etiam inimico atque ignoto existimabit non esse mentiri suum. SOLAN.

Pag. 276. l. 7. Ἐπιμετρήσαντος) Quid proprie significet, patet ex Dial. Mort. V Plutonis & Mercur. § 1, ἐπὶ τοῖς ἐννεμήκοντα ἔττειν, ἃ βεβίωκεν, ἐπιμετρήσας ἄλλα τοσαῦτα. Hic igitur iocose usurpatum, pro testimonio superfluo admetiris, superaddis, idque magis placet, quam ἐπιμετρηθήσαντος. REITZ.

ead. l. 11. Ὁ δὲ πυρετὸς, οἷος; καύσωνος σφοδρότερος) Benedictus: Febris, o qualis! incendio certe vehementior. Ms. ὁ δὲ πυρετὸς, οἷος καύσος σφοδρότατος, θερμότερος, febris, tanquam incendium vehementissimum, ardentior. REITZ.

Pag. 277. l. 1. Χάσματος) Conf. supra de Luët. c. 2. REITZ.

ead. l. 6. Δοκεῖ) Mallem δοκεῖν. SOLAN. Verum est, μοι δοκεῖν hic locum habere. Vid. supra notata de Luët. c. 5. At non plane opus est mutatione, quia & μοι δοκεῖ, intellecto ὡς, non incommodum sensum exhibet. REITZ.

ead. l. 7. Ἐπιλεγόμενος) Th. Mag. v. ἀναλέγομαι haec eod. modo affert. In quo tamen male admodum interpunctio facta in ed. Blankardi, dum dedit, Λουκιανὸς ἐν τῷ φιλοφροδύῃς ἢ ἀπιστῶν ἐπιλεγόμενος, quasi ἢ ἀπιστῶν pertineret ad verba Luciani. Quare punctum, quod post φιλοφροδύῃς est, post ἀπιστῶν collocandum, iam quisque videt, vel me non mone. REITZ.

ead. l. 10. Οὐπω πεπλήρωται, φησι, τὸ νῆμα) Divus Augustinus cap. 12 De cura pro mortuis. Caesarius Monachus historiar. memorabil. cap. 42, lib. XII. MARCIL.

Pag. 278. *l.* 5. Ἐπιμενίδην) Poëta hic Cretensis, quem 50 annos perpetuos dormisse fama est; Plut. 1403 f. Vid. Τιμ. cap. 4. SOLAN.

ead. *l.* 11. Τίεων) Sic pro *υἱὼν* etiam paulo post & alibi scriptum invenio. Alios amare *υἱὼν*, qui dubitat, adeat Herodian. III, 14, 17; Ev. Matth. XX, 20; Luc. I, 16 &c. REITZ.

ibid. Οὕτως ἀναίμην — τούτων) Formula bene precandi & affirmandi. Alciph. III, Ep. 19 pr. κοινωνικὸς ὢν καὶ φιλέταιρος ὄναιο σαυτοῦ — *bene tibi sit ex te ipso*. Ubi plura exempla, non omisso hoc Luciani, dedit peritissimus Graeci idiomatis Berglerus. Sed in malam partem, per ironiam, idem habuimus Asin. c. 36 f. ὄναιο τούτων τῶν καλῶν γάμων. Τούτων autem pertinere ad *υἱέων*, monuit Iac. Elsn. in Epist. ad Philem. I, 20, ubi legimus, καὶ ἀδελφὲ, ἐγὼ σου ὄναιμην ἐν Κυρίῳ. Ad quae ille alia etiam similia affert, Maiumque merito reprehendit, qui illa ex Venerea phrasi, *frui aliquo*, interpretetur. REITZ.

Pag. 279. *l.* 2. Τὸ περὶ ψυχῆς τοῦ Πλ.) Alio ordine infra Musc. Enc. c. 7. SOLAN.

ead. *l.* 14. Κυνίδιον — Μελιταῖον) Vid. supra Μισθ. c. 34, & infra Συμπ. c. 19. SOLAN.

Pag. 280. *l.* 2. Σανδάλω γε χρυσῷ ἐς τὰς πυγὰς — παῖσσαι) De puerili, item fervili & contumeliosa hac solearum & sandaliorum castigatione veteribus usitatissima, multa habet Gataker. in Cinno c. 19 med. REITZ.

ead. *l.* 5. Ἀρίγνωτος) De hoc nihil invenio. SOLAN.

ead. *l.* 9. Πέλεκυν) Confer Συμπ. c. 6, ξίφος αὐτὸν οἱ μαθηταὶ καὶ κοπίδα καλοῦσιν. Sed aliud hic est. SOLAN. Sic Demosthenes, teste Plutarcho Vit. Phocion. p. 303 ed. Reisk. cum ad dicendum surgere videret Phocionem, ad amicos dicere solebat, ἡ τῶν ἐμῶν λόγων κοπίς πάρεστιν. Monuit hoc cl. Bel. de Ballu. Idem vir doctiss. conferendum iussit Xenoph. Cyrop. IV, 2: μὴ δῶμεν αὐτοῖς μηδὲ γινῶναι πᾶμπαν ὅτι ἀνδρωποὶ ἐσμέν· ἀλλὰ γέρρα καὶ κοπίδας καὶ σαγάρεις ἅπαντα καὶ πληγὰς ἥκειν νομίζοντων.

ead. *l.* 11. Θεδὸν ἀπὸ μηχανῆς) Proverb. BOURD.

ibid. Ἐπεισκληθῆναι) Ἐπεισκυκληθῆναι legendum videtur. GUYET. Ἐπεισκυκληθῆναι) Aliter antea hic in omnibus libris nostris legebatur, nempe ἐπεισκληθ—. Sed certa est Kusteri emendatio. Vid. Ἐκκλ. c. 9, ubi recte habet *Fl.* [Lego ἐπεισκυκληθῆναι, aderat enim invocatus & inexpectatus. Aristoph. Thesmoph. v. 272, εἶσα τίς ὥς τάχιστα μ' εἰσκυκλη-

σάτω. KUSTER.] Ἐπεισκληθῆναι μοι) Nihil equidem absurdi video in vulgata lectione. Quid enim prohibet, quo minus ab ipsa Fortuna advocatus venisse dicatur Arignotus? Sed non dissimulanda tamen oppido elegans doctissimi Kusteri coniectura, qui ad Aristoph. *Δεσμωφορ.* 774 fuscipatur legendum *ἐπεισκυκληθῆναι*. Probaverat iam ad v. 102, *εἰσκυκλεῖν* esse theatralis machinationis verbum, qua *θεοὶ ἀπὸ μηχανῆς*, in scenam descendentes de coelo Dii, repraesentantur. Quod si admittamus, ira hic locus interpretandus fuerit, *tanquam Deum e machina in hanc scenam a Fortuna demissum*. Si unus Codex addiceret in verbo paulo reconditiore, & captum librariorum superante, non dubitarem, sic, ut iubet Kusterus, reponere. GESN.

Pag. 281. l. 2. Ἐπήκουσα) Forfan ὑπήκουσα legendum, adscripserat Solan. Nescio, num ex suo ingenio, an monitu alterius. Verum quia supra c. 6 versus fin. etiam habuimus *τὶ μεταξὺ εἰσὶν ἐπήκουον*, nihil hic quoque mutare consultius fuerit. Adde & Prometh. § 20, *μὴ καὶ ὁ Ζεὺς ταῦτα ἐπήκουσέ σου*. Ac de Salt. c. 64, *μὴ ἐτακούοντα τῶν ὁδομένων*. Et iam tanto minus de mutatione sollicitus erit. REITZ.

ead. l. 15. *Συνεστῶτα ὁρᾶσθαι*) *Συστῆναι* etiam deinde c. 32 med. sic accipitur, ut significet idem fere, quod *ὑφεισθηκέναι*, *φύσιν ἔχειν*. Nimirum *συνίσταται* vel *συνέστηκε*, quidquid potest cum aliis stare, quidquid nec sibi, nec aliis repugnat, non involvit, ut aiunt, contradictionem, vel implicat. Observata Budaeo verbi notio, sed exemplis, quod sciam, non-dum firmata. GESN.

Pag. 282. l. 7. *Κράνειον*) Sic scribitur etiam N. Δ. I, ubi vid. not. SOLAN. *Κράνειον* praeferendum esse vid. ad Quom. Hist. c. 3, & ultimum ibid. REITZ.

ibid. *Τίβιον*) Vid. supra Tim. c. 14. (iam c. 22.) SOLAN.

ead. l. 9. Ἀνορύξας) L. Fl. & S. cum A. Reliquae *ἀνορίζας*, absurde. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀοικητὸς ἦν, ἧδ' ὅς, ἐκ πολλοῦ ὑπὸ δειμάτων) C. Plinius Epist. 27, L. VII. Scriptor vitae S. Germani Antisiodorensis Episcopi c. XVII. D. Antoninus Archiepisc. Florentin. T. II, c. 9, Tit. 12, paragr. 8. MARCIL.

Pag. 284. l. 1. Καθαρὰν) Diod. Sic. II, cap. 39 pr. *καθαρὰν ποιῆσαι τῶν θηρίων γῆν τε καὶ θάλατταν*. Plutarch. Thes. p. m. 3 C. οὐδὲν μέρος καθαρὸν οὐδὲ ἀκίνδυνον ὑπὸ ληστῶν. Ibid. pag. seq. A. καθαίρειν γῆν καὶ θάλατταν. REITZ.

ead. l. 10. Δαιμόνιος τὴν σοφίαν) Facete ludit in duplici fi-

gnificatu; cum & pro *valde sapiens*, & quasi pro eo, qui in spectrorum negotio callidus est, accipi queat. Sic *δαιμονίως ἐπεθυμουν*, *misere*, i. e. *valde cupiens*, Aristoph. Plut. v. 675. Adde Aelian. V. H. II, 4, *ἐσπουδακῶς δαιμονίως*. Et Spanh. ad Aristoph. l. d. REITZ.

Pag. 285. l. 8. *Μνήμα*) V. Diog. Laërt. p. 246 F. & Hesych. π. σοφῶν. Sed pro ὥσγς hic apud Nostrom lege ὥστε. SOLAN.

ead. l. 10. *Στείλόμενοι νεκρικῶς*) Ad ista verba *στειλόμενοι νεκρικῶς ἐσθῆτι μελαίνῃ*, notat antiquus Scholiastes ineditus, veteres solitos cadavera nigrae vesti insuere. Ὅτι, inquit, τοὺς νεκροὺς οἱ παλαιοὶ μελαίναῖς στολῆς ἀμφιέννυσαν & ad frequentia, μηδὲν εἶναι τὰς ψυχὰς, haec adiecit: ὅτι καὶ τὰς ψυχὰς θνήσκας ᾔετο εἶναι, ὥσπερ καὶ τὰ σώματα. GRAEV.

ead. l. 11. *Καὶ προσωπείοις ἐς τὰ κράνια μεμνημένοις*) In Salm. ed. simul & in hac ipsa vitiose edi video in Latinis, ac personis in capitis affixis, ignorans, utrum sic praefes eius & editionis & versionis de industria scripserit, ac interpolare voluerit Th. Mori versionem, an eam ipsam retinere, quae est in capita, ut sit typorum error. Certe neutrum placet. Neque enim Graeca id modo volunt, assumsisse eos personas vel larvas in capita, sed clare sumsisse larvas tales, quae in speciem simul & formam cranii vel calvariae, vel diu mortui capitis fictae essent. GRON.

Pag. 286. l. 4. *Τάχα*) L. & Ven. utraque ταχὺ, quod non placet. SOLAN.

ead. l. 7. *Κοπτὸν*) Hinc *Coptica* lingua. Inde terrestri iam itinere Thebas petunt, ubi Memnonis statuam fuisse diximus ad Toξ. c. 27. V. Plut. de Iside p. 356 Spanh. SOLAN.

ead. l. 8. *Μέμνονα*) Saxeus ille Memnon, a Germanico etiam visus apud Tac. A. II, 61. Sed hic noster ἐπίμστροίται, cum voces sibi ait prolatas &c. Vid. & Toξ. c. 27. Adde Philostr. p. 232, & Strabonem, qui ipse statuam vidit, strepitumque audivit; sed a quo editum, an nempe ab alio, ut credi ab incolis narrat, pulsatae statuae, an vero ab aliquo, qui tum adesset, aut sub basi lateret, a sacerdotibus ei rei, quod subinnuere videtur, praefecto, non affirmat. XVII, pag. 816. Audi etiam, si lubet, Pausaniam, (p. 40, 26.) Strabone iudicio longe inferiorem. SOLAN. Hemsterh. adscripserat: vid. Strab. XVII, pag. 1170, ubi Casaub. utitur hoc loco. Verba autem Strabonis sunt: τὸ Μεμνόνιον — Περὶ στεύεται δ' ὅτι ἀπαξ καθ' ἡμέραν ἐκάστην ἡμέραν — ἀποτελείται. Ad quae laudatus Casaub. Plinius ait, *quotidiano solis ortu contactum ra-*

diis crepare, *Lib. XXXVI, c. 7, & ita Corn. quoque Tacitus L. II, c. 61, Annal. referens, visam fuisse Germanico hanc Memnonis saxeam effigiem; (meminit & Eusebius in Chronicis, & Dionys. Periegeta v. 250. Vid. omnino Lucianum Ἀπιστῶν pag. 349, T. 2 ed. Amst.)* Adde Scalig. Animadv. ad Euseb. p. 25. Meminit & Iuvenal. Sat. XIV, 5: *Dimidio Magicae resonant ubi Memnone chordae*; ubi vet. Scholiast. ait: Memnonis ex aere statua, citharam tenens, certis horis canebat. Hanc Cambyfes rex iussit aperiri, existimans mechanici aliquid esse, quod intra statuam lateret: nihilominus tamen aperta statua, quae erat magice consecrata, horis statutis sonum reddidit. Ideo *dimidio* dixit, id est, aperto & diviso. REITZ.

ead. l. 12. Ἀνοίξας τὸ στόμα ἐν ἔπεσιν ἐπτά) Prorsus eadem locutio est in Evang. Matth. XIII, 35, *ἀνοίξω τὸ στόμα ἐν παραβολαῖς*. Et ad idem Evang. V, 2, ubi *ἀνοίξας τὸ στόμα αὐτοῦ, ἐδίδαξεν αὐτοὺς*, I. Elfner. phrasin ἀνοίγειν τὸ στόμα firmat ex Aeschlylo aliisque. De pleonasmō autem τῆς ἐν, vid. supra ad Herod. c. 5. Adde huc propius convenientem Long. Paest. II, p. 81, *σύριγγ ἐν στόματι παιδὸς ἐμπνεομένη*. Et Alciphron. I, 31, pag. 138, *ἀμυνοῦμαι αὐτὰς, οὐκ ἐν σκώμμασιν, οὐδ' ἐν βλασφημίαις*. Per multa alia non absimilia afferre liceret, ut ex Homer. Batrach. ante med. *κοσμήσαντες ἐν ἔντεσσι δαιδαλέοισι*. Diod. Sic. V, cap. 57 pr. *ἐν παιδείᾳ διήνεγ' αν*. Vel IV, 78 pr. *ἐν ὑπερβολῇ τῆς τέχνης θαυμαζόμενος Δαίδαλος*. Item ex Nostro, Phalar. I, c. 5, *ἐν ὀφθαλμοῖς ὄραν*, ubi & alia iam dedi; nec non Amor. 29 pr. *ἐν ὀμμασιν υποβλέπων*. Timon. c. 15, *ἐν δύραις κατακλείειν*. Ev. Matth. V, 13, *ἐν τίνι ἀλισθῆσεται*; sed satis esto. REITZ.

ead. l. 14. Μεμφίτης ἀνὴρ τῶν ἱερῶν γραμματέων, θαυμάσιος τὴν σοφίαν) Memphisiticus vir, quidam ex sacris illis scribis, mirabili sapientia. Sic Benedictus. Meminit & alibi scribarum Aegyptiorum, in libello de sacrificiis, ubi cum Prophetis eos coniungit, & Apul. Metam. 11: *Tunc ex his unus, quem cuncti Grammatea dicebant, pro foribus assistens, coetu pastophorum, quod sacrosancti collegii nomen est, velut in concionem vocato*, ut fuerint inter sacerdotes Aegyptios, qui reconditam illorum sapientiam docebant, aliisque muneribus sacris fungebantur, Sic & in libro de Macrobiis cap. 4 recenset inter longaevos Aegyptios *ἱερογραμματεῖς*, Nec repudio lectionem editam, In Flor. tamen legitur *ἱερογραμματῶν*, sed in Mf. *ἱερῶν γραμμάτων*, quod non puto fastidiendum esse, ut sit τῶν ἱερῶν γραμμάτων σοφίαν θαυμάσιος, admirabili sacrarum literarum

sapientia praeditus. Sacras literas vocabat illam mysticam Aegyptiorum sapientiam, quae nonnisi initiatis tradebatur, & circumsectis, magiam scilicet, & literas Hieroglyphicas, de quibus tam multa apud Herodotum, Diodorum Siculum, Clementem Alexandrinum, aliosque habentur. GRAEV. Infra Macrobi. c. 4 pr. ὥσπερ Αἰγυπτίων οἱ καλούμενοι ἱερογραμματεῖς. Adde & supra Vit. Austr. c. 14. Quare & hic rectius γραμματέων, quam γραμμάτων. Intelligi autem εἰς vel τις, in vulgus notum, & monuimus alibi, ex Aristophan. Plut. εἰ γὰρ τῶν φίλων, aliisque. REITZ.

ead. l. 16. Αἰγύπτιον) Mallem Αἰγυπτίων. SOLAN. Αἰγύπτιον non modo Fl. & Fr. sed & l. H. P. B. i. &c. Et recte, nec opus Αἰγυπτίων legere, quia παιδεία Αἰγύπτιος bene connectitur. REITZ.

in Schol. col. 2. l. 4. Ὅσον — εἰκάσαι) A Graeculis hoc fictum, qui prius debuissent ostendere, Iisdem Graece locutam. Sed solent etiam barbarorum nominum etymologias Graecas tradere. CLER.

Pag. 287. l. 1. Ἀδύτοις) Conf. supra Ἀλεκτ. c. 18. SOLAN.

Pag. 288. l. 5. Δεξιῶς ὑπηρετεῖ καὶ διηκονεῖτο ἡμῖν) Th. Mag. sic: ΔΙΑΚΟΝΟΤΜΑΙ καὶ διακονῶ. Λουκιανὸς ἐν τῷ Φιλοφειδῆς, ἡ ἀπιστῶν δεξιῶς ὑπηρετήσεν καὶ διηκονεῖτο ἡμῖν. REITZ.

ead. l. 12. Ἐν σκοτεινῷ ὑποστὰς) Sic & Th. Mag. v. ὑφίσταμαι. SOLAN.

Pag. 289. l. 8. Δύο μοι ἐγένοντο διάκονοι) Articulum οἱ, qui in omnibus edd. adhuc legebatur ante διάκονοι, expunximus auctoritate Ms. Reg. 2954.

ead. l. 15. Ἀλλὰ δέήσει ἡμῖν ἐπικλυσθῆναι τὴν οἰκίαν ἐπαντλουμένην) Et quae venustas in hoc Luciani ἐπιμυθίῳ, quod tamen nunquam his narrationibus nisi venustissimum subiicit, residebit, si claudatur domus aqua referta? Immo an claudi potest? Periit omne auctoris ingenium, quod restitues scribendo ἐπικλυσθῆναι. Sed, inquit, oportebit domum horum aquarum haustu refertam mergi & inundari. Res ipsa dicat. GRON. Certissima est, meo iudicio, Gronovii emendatio, rescribentis ἐπικλυσθῆναι. Id namque verbi hic requiritur. Noster in Timone § 18, φθάσαι βουλόμενος τὴν ἐπὶ ῥοήν, μὴ ὑπέραντλος εἰσπεσῶν, ἐπικλύσω αὐτόν. IENS. Ἐπικλυσθῆναι) Secuti sumus emendationem Gronovii omnino necessariam. SOLAN. Ἐπικλυσθῆναι legendum etiam probe monuit West. ad Diod. Sic. IV, c. 51, N°. 39. Quare tot viris erudi-

tis consentientibus ita edere, non expectata Codd. auctoritate, nullus haesitavi. REITZ.

Pag. 290. l. 13. Ἐγὼ δὲ ὅτι μὲν καὶ δακτύλιόν τινα ἱερὸν ἔχω, Ἀπόλλωνος τοῦ Πυθίου εἰκόνα ἐκτυπούσης τῆς σφραγίδος, καὶ οὗτος ὁ Ἀπόλλων φέγγεται πρὸς ἐμὲ, οὐ λέγω, μὴ σοι ἀπίστα δόξω περὶ ἑμαυτοῦ μεγαλαυχεῖσθαι) Benediclus: *At non dico, me sacrum anulum habere, cuius sigillum exprimit Apollinis Pythii imaginem, nec mecum loqui Apollinem, ne videar ad gloriam meam res incredibiles narrare.* Pro ἀπίστα Mf. ἀπιστοῦν-τι scribit. Sic autem interpretare hunc locum: *At non dico, me sacrum anulum habere, cuius signum Apollinis Pythii imaginem exprimat, qui Apollo mecum loquatur, ne tibi, qui haec non credis, videar de me ipso elate loqui, ne tibi videar me ostentare, & iactare.* GRAEV.

ead. l. 17. Ἀμφιλόχου) V. Ἀλεξ. c. 19, & not. &c. 29, & Paul. Att. pag. 33, Orig. c. Cels. 131. B. SOLAN. Ἐν Ἀμφιλόχου) Scil. οἰκῶ. Dictum fatis ante. Sic supra c. 14, Ἐν Γλαυκίου. Vid. Bos de Ellips. REITZ.

Pag. 291. l. 1. Ὑπερδιαλεχθέντος) Mira vox & mihi suspecta. SOLAN. Cl. Bel. de Ball. vertit: *où la statue de ce héros a réellement causé avec moi*, emendationem Larcheri secutus, pro ὑπερδιαλεχθέντος facillima mutatione legendi ὑπαρ διαλεχθείτος, in notis ad Herodot. lib. VII, T. V, p. 317.

ead. l. 5. Τὸ ἐν Μαλλῶ — ἀληθέστ.) Huc facit Pausaniae locus (p. 33 in Att.) ἀψευδέστατον τῶν ἐμοῦ &c. De Alexandri Abonoteichitae oraculo nihil habet, quia homo tum potentior erat, quam ut eum tangere Lucianus auderet. Maluit itaque silentio rem totam involvere. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐγγράφας) Quod Alexander Pseudomantis imitatus est. V. Ἀλεξ. c. 19. A Iove Heliopolitano etiam factitatum tradit Macrobi. I, 23. SOLAN.

ead. l. 13. Δοκεῖν οἰνθεῖς δεῖν) Florentinae lectio concinnior & faciliior est vulgata, quae fatis intricata tribus infinitis δοκεῖν δεῖν ἀντιλέγειν, tamen sic resolvi potest: οἰνθεῖς οὐ δεῖν δοκεῖν μόνος ἀντιλέγειν ἅπασιν, existimans non oportere videri velle, (vel speciem praeberere) ac si solus contradicerem omnibus. Mallem tamen, eiecto alterutro vel δοκεῖν vel δεῖν, stilum concinniorem reddere, vel Florentinae lectionem cum vulgata commiscendo scribere, οὐ δοκιμάσας δεῖν μόνος &c. Duplex infinitivus nihil habet incommodi; vid. supra c. 7, γρῖναι εἶναι. I. I. Wetsten. malit ἀντιλέγων. REITZ.

Pag. 292. l. 14. ΦΛΑ.) Continuabantur haec antea in ple-

risque impr. ego distinxī, suadente *Fl.* ed. lacuna, *B.* 2. & *S.* SOLAN. Interpres Thom. Morus Latinae versionī personam *PHIL.* & mox *TYCH.* inferuerat, etsi in Graecis aberat. Necessitate igitur postulante etiam Graecis inferui, & ἀπέλαυσα quoque dedissem, si vel nulla ed. praeisset. REITZ.

ibid. Ἀπέλαυσα) Ita *Fl.* ed. recte. In rel. ἀπήλαυσα. SOLAN. *ead.* l. 15. ΛΥΤΤΩΝ) Λυσσῶν supra Nigr. in fin. οὐκ αὐτοὶ μόνον λυσσῶσιν. At ΛΥΤΤΩΝΤΩΝ ΚΥΝΩΝ contra rursus Dial. Mort. XVII ad f. Sed eodem redire, quis nescit? REITZ.

Pag. 293. l. 6. ΤΥΧ.) Et hic, priore mutata, iterum nova reponenda fuit persona. SOLAN.

ead. l. 8. Οὐδὲν οὐ μὴ) Nondum assentior Florentinae. Triplex enim illa negatio intensissime negat. Vid. modo supra Rhet. Praec. c. 20, οὐχ ἔχουσιν ὅπως ἀπιστήσουσι μὴ οὐχὶ ἀγνοιστὴν εἶναι σε, ibique notata. REITZ.

IN HIPPIAM.

Pag. 294. l. 1. ΙΠΠΙΑΣ Η ΒΑΛΑΝ.) Προσλαλιᾶ, ut aliae nonnullae, de quibus ante dixi. MARCIL. ΙΠΠΙΑΣ) Olearius eundem censet cum Platonico illo decantatissimo, ad Philostr. p. 495. Sed vide c. 3, unde, longe alium multoque recentiorē esse, luculenter patet. Sophista ille merus, (& ita audit eo ipso in loco) hic mathematicus summus, non oratione tantum, sed opere ipso probatissimus, in Geometria, Mechanica, Musica, Astronomia summus. Quod autem ibi vir eruditissimus de rebus ab eo Olympiae factis testem Nostrum adducere videtur, μνημονικὸν σφάλμα est; nisi forsan respiciat Ἡρ. c. 3, ubi primus inter eos numeratur, qui Olympiae declamando inclaruerunt. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀγαθοὶ) Ἀγαθὸς τι ποιεῖν, aptus ad aliquid praestandum, esse Graecismum usitatissimum, ut Aelian. V. H. I, 10, Κρίτες τοξεύειν ἀγαθοὶ, eo minus opus est dici, quo pluribus potest. Vid. Homer. sexcentis locis ἀγαθὸς βόην exhibentem, & fratris G. O. Reitzii Belg. Graec. Lit. A. REITZ.

Pag. 295. l. 1. Τῶν πάλαι) Male omissum in *Fl.* articulum quisque fatebitur, qui mox τῶν κάτω adspexerit, noveritque, τοὺς πάλαι significare antiquos, quod vel ex Syntaxi sciunt pueri. Sic supra de Gymn. cap. 21, τῶν ὕστερον, posterorum. Quare in re tritissima plura afferendo lectori gravis non ero. REITZ.

ead. l. 4. Οὐ γὰρ ἄλλως ἱστορίαν ἐπιδείκνυσθαι βουλόμενος) Non quod aliter historiam edere velim. Sic Salmuriensis. Sed per

Musas! cui bono hic illud *aliter*? Immo, non quod temere & furiliter historiae narratione me ostentare volo. GRON.

cad. l. 11. Καὶ τὸν Κνίδιον Σώστρατον τὸν μὲν Πτολεμαῖον χειρωσάμενον, καὶ τὴν Μέμφιν) Sosstratus ille Cnidius fuit celeberrimus ille Architectus, qui turrim in Pharo insula aedificavit, de quo Strabo L. XVII, Plin. L. XXXVI, cap. 12. Ipse vero noster Lucianus supra, lib. Quom. Hist. scrib. Sed quod ait hoc loco Lucianus de Ptolemaeo & Memphi capta per Nili diversionem, exspecto, qui hoc me doceat: nullibi enim unquam legi hanc historiam, & quis fuerit ille Ptolemaeus, omnino me latet, & de ea Memphis rebellionem silent historiae. Tentabam me extricare legendo, τῷ μὲν Πτολεμαίῳ χειρωσάμενον τὴν Μέμφιν, id est, qui Ptolemaeo subiecit Memphin. Nam Ptolemaeus Philadelphus, cuius tempore vixit ille Sosstratus, & quo imperante & sumtus suppeditante exstruxit illam celebrem turrim in Pharo insula, inter amicos habuit illum Sosstratum Cnidium, nec unquam, quod sciam, nec ab illo nec ab alio captus est. De Ptolemaeo Cerauno dicto, incidit mihi quaedam suspicio, haec intelligenda esse, sed sine auctoritate. Nam Ptolemaeus ille Ceraunus dictus vir praeceps fuit, & ad audacia facinora promptus, & qui, cum natu maior filiorum Ptolemaei I Soteris dicti esset, a minore natu Philadelpho supplantatus fuerat, patre communi favente Philadelpho, non dubito, quin omnia tentaverit, ut Philadelphum expelleret. Itaque suspicor, eum Memphin occupasse, in qua obsessus a fratre iam regnante fuit, & captus. Sed tamen, si captus fuit, credendum est, patre adhuc vivente Ptolemaeo, Sotere, seu Lagi dicto, id accidisse, scilicet iam privato, & regnante Philadelpho, cui regnum reliquerat. Nam si patre iam mortuo rebellasset & captus fuisset, non est credibile, Philadelphum eum vivum dimisisse, qui post patris mortem duos fratres Leontiscum & Argaeum (quorum hic ultimus ex eadem matre Berenice natus erat) occidi curavit, non tam praecipitis audaciae viros, nec tanta iniuria affectos. Si coniecturae credendum est, ista haec mea non est sine verisimilitudine. Si quis super hoc loco certiora docuerit, gratias agam lubentissime. PALM. Donec lux maior affulgeat, Πτολεμαῖος legendum censeo, non, ut in libris est, Πτολεμαῖον. Narrat Pausanias in Att. sub Philadelpho defecisse Gallos mercenarios, & ab eo in Insula Nili fame consumptos. Vide, an inde aliquid elici possit, quo huius facti pateat veritas. SOLAN.

ead. l. 14. Τρίηρης) *Combustas* ab Archimede hostium naves, nec Plutarchus in Marcello, nec Livius auctores sunt, qui tamen praeclara eius facta data, opera memorantes haud temere quidquam omisuri censendi sunt. Mendum esse hic in κ — suspicor. Ut ut sit, exstare Veneriis audiui instrumentum ustorium ad quingentos usque passus vim suam exferens. Sed an veteribus speculi ustorii usus iam cognitus fuerit, ego sane ignorare me non invitus fateor; quamquam nuper concionatorem audierim, non infimi inter Gallos nostros nominis, de speculo ustorio locum S. scripturae, qui excidit, intelligentem. Eo tamen non incommode referri posse videtur, quod alicubi apud Aristophanis Scholiastam de lapide $\phi\gamma\gamma\iota\tau\eta$ legere me memini, qua de re ad *Ἀλεξ. c. 21* dictum est. Lactantius autem diserte ait lib. de ira Dei cap. 10, p. m. 630 C. *orbem vitreum plenum aqua si tenueris in sole, de lumine, quod ab aqua refulget, ignis accenditur, etiam in durissimo frigore.* SOLAN. De Archimede hoc puto primus somnium Lucianus dixit. LA CROZE. Mirandis ab se inventis machinis hostium naves repulisse atque demersisse narratur a Plutarch. in Marcello pluribus in locis. Ita ut Marcellus eum Geomericum Briarea vocarit, contra quem frustra Romani fabri machinas suas adhiberent. REITZ.

ead. l. 15. Θαλῆς δὲ &c.) In marg. *A. W.* adscriptum: idem Laërtius in vita Thaletis. Sed Gesn. locum iam indicavit. Addam tantum verba Diogenis: *Κροῖσον, ᾧ καὶ τὸν Ἄλυν ὑποσχέσθαι ἄνευ γεφύρας περάσαι, τὸ βεῖθρον παρατρέψαντα.* REITZ.

Pag. 296. l. 1. Ἄβροχον διαβιβάσειν) Cautè narrat Herodotus I, 75, & ita ut fidem se adiungere narrationi diserte neget: asseverate, ut videtur, Apollodorus apud Diogenem Laërtium I, 38: plane sine ulla dubitatione Schol. ad Aristoph. Nub. 180. Illud *κατόπιν* nostri diserte, ut solet, explicat Herodotus, *ἀναθεν τοῦ στρατοπέδου ἀρξάμενον, διὰ ρυχα βαλέντι ὀρύσσειν, ἄγοντα μνησιδέα, ὅπως ἂν τὸ στρατόπεδον ἰδρομένον κατὰ νότου λάβοι, κ. τ. λ.* Etiam illud observandum. Qui narrabant Herodoti aetate, ii 1) non dicebant *Ἄβροχον* traductum exercitum, sed divisum in duo brachia Halyn ob ipsam illam divisionem utrinque vadofum factum, ut pedibus transiri posset: 2) nec dicebant, una nocte id opus effectum esse. Et tamen Herodotum patrem fabularum vulgo appellamus: & noster dedit praecepta scribendae historiae. Cautius paulo ante de Archimede, cui incendia modo navium, non specula tribuat. GESN.

ead. l. 2. Οὐ μηχανικὸς) Atqui Mechanicum hinc probat Aristoph. Scholiastes. Sed hoc vult Lucianus, non eam fuisse Thaleti artem, sed virum industrium & sagacem, ingenii felicitate id assecutum, quod earum rerum artifices non viderant. Narrat etiam Herodotus. SOLAN.

ead. l. 7. Ἰππίου) Nemone de hoc quidquam? Conf. Voss. de Mathem. Ceterum cave, hunc cum Platonis Hippiā confundas; quod miror a viro doctissimo factum in Catalogo Philosophorum. Hic enim Luciani aetate vixit, uti hoc ipso in loco vides, τοῦ καθ' ἡμᾶς. SOLAN.

ead. l. 12. Οὐκ ἐν τριαύταις — συνισταμένον) Spuria haec videntur & insititia. GUYET.

ibid. Ὑποσχέσσειν) Repetiit, puto, librarius improvide vocem, quae paulo ante affuerat: legendumque ὑποθέσσειν, ut non ita multo post, κοινὴ μὲν γὰρ ἡ ὑπόθεσις. Est duplex genus artificum. Alii, & maior quidem pars, ad imitationem tota conversa, quae ab aliis elaborata sunt, quae magister ostendit, ea satis feliciter imitatione assequuntur, sed nihil novi ipsi inveniunt: quoties non est, quod imitentur; tanquam deprehensi, haerent. Talis non est Hippias: non expectat exempla aliena: ipse sibi & aliis exemplum est. Non tantum designatam omnibus lineis figuram describere & transferre puerili industria potest, sed in data quacunque linea, ex praeceptis artis, quodcunque triangulum postulatum fuerit, construere. GESN.

ead. l. 13. Ὡτύχην) Et si Florentinae scripturam probo, quod augmentum saepissime omitti soleat, secutus tamen sum numerum maiorem illarum, quae πύτ — habent. Vid. supra dicta ad Alex. c. 22. Pro Imag. c. 3 & c. 19 f. ubi εὐδοκίμων. Item Amor. c. 6 pr. ubi & εὐτρέπιστο, non πύτ —. Adde dicta ad Gall. cap. 3 f. Ita εὐλόγησε in Evang. Matth. XIV, 19. Et Luc. II, 28, atque ubivis. Εὐφράνθη, Act. II, 26, ac passim. REITZ.

ibid. Κατὰ δὲ) Matthesin minime cultam fuisse a Luciano, alibi docuimus. V. Πτα. c. 5, & Ἑρμ. c. 74. Hic autem vides & iniquum rerum earum aestimatorem & imperitum, ut qui primum omnium geometriae problema, quasi summum artis culmen, afferat: quasi quis dicat, literarum decus summum in eo versari, ut quis elementum primum a scite pingat, nisi forsan Scholium insulsum textui Luciani intrusum est. Certe nisi aliunde constaret hisce in rebus Luciani & imperitia & iniquitas, ut ab eo haec profecta crederem, a me impetrare

non possem. Ex his autem verbis, ut aliquis sensus exprimat, primo dele illud δὲ, deinde lege συνιστάμενοι. SOLAN. Nos gratum lectoribus facturos speramus, si notam cl. Bel. de Ballu, simul ad defendendum Lucianum contra Solanum, & ad emendandum dilucidandumque hunc locum facientem, ipsis viri praestantissimi verbis integram adscribamus. Ait autem : *Ce que Lucien donne ici comme le non plus ultra de la géométrie, est le premier de tous les principes de cette science, comme l'observe Dufoul. D'où il infère que notre auteur étoit fort ignorant en mathématiques. J'ai de la peine à croire qu'un philosophe aussi savant que Lucien, ait négligé cette partie de philosophie si essentielle, & si estimée des anciens. En vain Dufoul appuie son opinion d'un passage de notre auteur, Herm. c. 74, où il blâme la définition vulgaire des points & des lignes mathématiques. Cette définition avoit déjà été attaquée par Aristote de Insec. lin. p. 1223, & par Sextius Empiricus adv. Phys. pag. 623 ed. Fabr. Or, on ne peut pas douter qu'Aristote & Sextius n'aient été fort habiles dans cette science. D'ailleurs, pour prétendre que les lignes & points mathématiques n'ont pas réellement les trois dimensions, longueur, largeur & profondeur, il faudroit que ce ne fût point des corps; car tout corps a nécessairement ces dimensions: & si ce ne sont pas des corps, ce n'est rien de tout; ou il faudroit les ranger dans la classe des êtres immatériels, & purement intellectuels, dont l'existence n'est prouvée que par la foi. Mais occupons nous plutôt du passage de Lucien. Il me semble qu'il est aisé de le rendre très-intelligible, si l'on retranche un mot parasite, & qui nuit au vrai sens de la phrase. Ce mot est εὐθείας, que quelque copiste aura ajouté pour déterminer le sens de δόσεις, qui ne doit point être déterminé. Alors la pensée de Lucien est, qu'Hippias étoit si habile en géométrie, qu'il pouvoit, comme le disent les géomètres, former un triangle parfait sur une ligne donnée, quelle qu'elle fût, c'est à dire, qu'il pouvoit faire même l'impossible; car il n'est pas possible de tracer un triangle rectiligne, qui est le triangle parfait, sur une courbe. Je ne m'arrête pas à prouver que le retranchement du mot εὐθείας n'empêche pas la phrase d'être conforme au génie de la langue Grecque; car tout le monde sait que le mot γραμμὴ est un de ceux, que les Grecs aiment à ne point exprimer. Idem in Nott. Crit. pro συνιστάμενου reponi iubebat συνιστάμενον.*

ead. l. 14. Ἐπὶ τῆς δόσεως, φασιν, εὐθείας) Proverbiale fuisse videtur. GUYET.

Pag. 297. l. 1. Ὁ δὲ μηχανικῶν — καὶ γεωμετρικῶν, ἔτι δὲ ἀρμονικῶν καὶ μουσικῶν &c.) De admiranda Hippiae peritia in

artibus ac scientiis vid. Philostr. L. I Vit. Soph. XI, ibique Olearium, qui ex Platone, & Luciano plura de eodem affert, arteque sibi memoriam comparasse docet, ita ut quinquaginta vocabula semel audita eodem ordine recitare posset, esseque insigne memoriae argumentum, quod omnes fere artes percalluerit, ostenderitque in Olympiis anulum, sigillum, strigilem, vasculum unguentarium, foccos, pallium, interulam, cingulum, propriis manibus confecta, ex Plat. in Hippia maiore p. 97. Cetera vid. ibid. & lege Philostratum, opificia artesque eius enumerantem. Verum magis stupenda, de memoria non arte parata, sed a natura donata, legi quondam, ni fallor, in Epist. Mureti, de puero, qui aliquot centena vocabulorum, peregrina, cuiuscunque linguae, et nihil etiam significantia, semel audita potuerit recitare eodem ordine, dein retro, denique per saltus, ut tertium, sextum, nonum, & quomodocunque iusseris. De arte autem mnemonica, de qua Lamb. Th. Schenkelius ac Buno in Idea hist. universalis aliiue egere, nihil addam, quia ad delirium sectatores suos adegit. REITZ.

ead. l. 12. "Ον παραλαβὼν κατὰ δάτερα εἰς ὑπερβολὴν ταπεινὸν) Reddunt interpretes, quem ex utraque parte mirum in modum humilem accipiens, ut apparet, non animadvertentes, quemadmodum ipsi evertant prorsus hanc suam narrationem. Si enim fuit talis, hoc est, ex utraque parte humilis, quomodo fuit acclivis? Utique sic debuisset addere auctor, acclivem fuisse in medio. Sed clarius se destruunt per ea, quae mox sequuntur, cum statuunt eum locum talem fuisse alteri aequatum. Cui illi alteri? an loco? non certe, nec enim plures loci agnoscuntur, sed unius modo facies describitur. Quid quod in fine huius ipsius paginae ἐκατέρωθεν interpretantur ex utraque parte, & recte. Nempe κατὰ δάτερα est in alteram partem. Nactus locum ab uno latere perquam humilem ac declivem, eum alteri lateri aequavit aggerando. In sequentibus Latine reddendis difficilior ratio est. Dicit Lucianus ample satis, κρητῖδα μὲν βεβαιωτάτην ἅπαντι τῷ ἔργῳ βαλλόμενος, καὶ θεμελίῳν θέσει τὴν τῶν ἐπιτιθεμένων ἀσφάλειαν ἐμπεδωσάμενος. Id describendi genus cum Salmurii proximum tautologiae existimaretur, vide qui compegerit & contraxerit sua, posito operi firmissimo fundamento, quo superstruisti aedificii certitudinem confirmaret. At religiosior in his Obsopoeus aequare voluit Graeca, firmamentumque munissimum omni futuro operi subiiciens, fundamentorum positione sub-

struendi aedificii certitudinem confirmavit. Sed nos liquido & merito censemus hos floccificandos. Locus hic balneis fabricandis electus videtur fuisse prope rivum aut fontem, ad quem spectans alterum latus fuit declive, ut solet. Hunc locum adeptus Hippias planavit, *crepidinem* (vel marginem ripae, qui extollendus erat) quidem firmissimam omni operi ponens, & fundamentorum positione stabiliens securitatem imponendae aedificationis. Crepidinis firmitas vel maxime requirebatur, ne deinde pressa ventrem faceret, & extrinsecus paulatim cedens ruinam toti operi afferret. GRON.

ead. l. 13. Θάτερα — Σ.) Alterum alteri aequavit. SOLAN.

Pag 298. l. 1. Ὑψισι — κρατυνάμενος) Et haec insititia videntur. GUYET. Non accipio haec de rectorum fastigiis; de quibus si hic diceret, importunus mihi videretur: sed de monium iugis circumpositis, quae portu quasi quodam facto tutum a ventis undique praestarent balneum. Laudatur hic prudentia Hippias in eligendo loco, & quatenus opus erat, accommodando. GESN. Adscripserat Solan. conferend. Δικ. p. 236, id est, Δικαστηρ. f. Bis Accus. c. 33. Ibi vero legas, κατὰ τὴν ἀΐδα ποτόμενον quod non video quid huc faciat, nec quidquam iuvare ad emendationem arbitror, nisi pro ἀποτόμοις quoque aliud adiectivum substitueris. Nam etsi Ὑψισι — κρατυνάμενος non intelligo, & ἀΐσι hac ratione melius conveniret, non tamen assequor, quid ἀποτόμοις, proprium celsi ac praerupti epitheton tum faciat. Quare in Gesneri expositione acquiescemus, donec meliores Codd. nacti verum apertius videamus. At si, quod iam suspicor, ἀΐδες, substructiones, sive murorum proiectiones, magnis aedificiis sustinendis extrorsum adiectae, quas *contresorten* appellamus, significant, belle procedet ἀΐσι ἀποτόμοις. REITZ.

ead. l. 6. Πυλὼν μὲν ὕψιλος) Consuetudo fere & sensus communis virorum insignium tutos ab reprehensione facit hos interpretes, dum πυλῶνα vertunt vestibulum: ita ubique id fieri deprehendo. Sed quae similitudo Graeci πυλῶνος ad Romanum vestibulum? & maxime huius, qui dicitur fuisse ὕψιλος, & ἀναβάσεις ἔχων, & ὕψιως μᾶλλον ἢ ὀρθίος, quae omnia ab Romano vestibulo sunt alienissima. Res ipsa clamat. Sequentia sic distinguenda sunt: ἐν ἀριστερᾷ δὲ τῶν ἐς τρυφὴν παρασκευασμένων οἰκημάτων (βαλανείῳ δ' οὖν καὶ ταῦτα προπαιδίστατα) χαρίεσσαι καὶ φωτὶ πολλῷ καταλαμβάνειν ὑποχωρήσεις. Et verte: ad laevam vero conclavium ad delicias comparatorum (quippe & haec balneo aprissima) veniunt

& multa luce fulgentes recessus. Vulgo enim vides arenas sine calce. Et sicut nunc οἰκήματα non vertimus aedículas, (ut inepte interpretes, & iam alibi monere debuimus) sed conclavia, sic quoque οἶκος, quae vox frequenter ab Luciano in hac descriptione usurpatur, non domus aut habitatio verti debuit, (& quaeſo quot ab illis domus hic supponuntur?) sed cubiculum aut conclave, aut oecos, ut eam vocem in ista significatione propriam sibi vindicarunt Latini architecti, quod & ipsum passim non observatur. Denique cum dicit εἰκόνες λίθου λευκοῦ, utique non sufficit, si cum Salmuriensi reddas marmoreae imagines, (an credidit, marmor non esse nisi candidum?) sed potius cum Obſorſeo ex albo lapide. GRON.

ead. l. 7. Εἰσιόντα δὲ τοῦτον) Intellige ἄνθρωπον. "Ἀνθρωπον εἰσιόντα τοῦτον τὸν πυλῶνα ἐκδέχεται οἶκος &c. GUYET.

ead. l. 8. Οἶκος) Oecos Plinius etiam & Vitruvius vocant. Vid. Casaub. ad Theophr. Char. p. 224. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐν ἀριστερᾷ δὲ) Oecus ille, (vid. Noster περὶ τοῦ οἴκου) atrium illud magnum & commune, ita constitutum est, ut sinistrum sit conclavium, sive, quod eodem redit, ad dextram ingredientium per vestibulum habeat conclavia illa voluptuaria. De his conclavibus primo dicit auctor, ea decere balneum, deinde laudat a iucunditate & multa luce. Nempe eadem sunt, nisi fallor, οἰκημάτια & ὑποχωρήσεις; quae non recte distinxit doctissimus Gronovius, bene alioqui de hoc loco meritis. GESN.

ead. l. 10. Τῶν ἐς) Aut hic aliquid deest, aut legendum τὰ ἐς τρυφὴν παρεσκευασμένα οἰκήματα. GUYET. Assentior Guyeto, aut ex praemisso iterum intelligendum ἔχων διατριβήν, quo facto, vulgatum nondum reiticio, meliorem tamen lectionem quaero, quia διατριβὴ non satis convenit alteri huic membro. REITZ.

Pag. 299. l. 3. Τῆς ἀρχαίας ἐργ.) Sic supr. Πητ. c. 9. SOLAN.

ead. l. 4. Εἰσελθόντας δὲ ὑποδέχεται) Cum videatur non continuare descriptionem oeci, in quo adhuc versatus est, sed ad novum membrum transire; velim legeretur in libro bono ἐξελθόντας. Exeuntes ex oeco adhuc descripto excipit &c. Si hoc non placeat, certe εἰσελθόντας significare debet, progressos ad interiora: & hoc secuti sumus. GESN. Nihil varietatis invenio: nam si ἐξελθ— reperirem, lubentissime id cum Gesnero reciperem; quod enim paulo ante dixit εἰσιόντα δὲ τοῦτον ἐκδέχεται, alia ratio est. REITZ.

ead. l. 10. Ἐπὶ τούτῳ) Supra hanc. Post. GUYET. I. e. Bene-

dictus dederat, *supra hanc*, quod Noster recte corrigit, *post hanc*, sive quae deinceps sequitur. Nam ἐπὶ cum casu dandi saepissime τὸ sequens notare qui nescit, adeat Homer. II. H, 163 — 64, 65, ubi vel quater ita positum est, Τῷ δ' ἐπὶ Τυδείδῃς ὤρτο — Τοῖσι δ' ἐπ' Αἰάντες — Τοῖσι δ' ἐπ' Ἰδομενεύς — & 367, Τοῖσι δ' ἐπ' Εὐρύπυλος — addatque notata ad Nostri Añn. c. 11. REITZ.

ead. l. 12. Ἐγκυλίσασθαι) Non iacebant tantum nudi, sed & volutabantur. Nunc etiam in oriente a balnei ministro artus fricantur, extenduntur, premuntur, & quassantur. Quod ab eruditiss. Syro Theochari Dadichi, nunc Hagae comitum (ann. MDCCXXII definente) sitim orbis visendi explente; a quo viro aliquando, si Deus vitam & post labores tot itinerum studiorumque exantlatos requiem concefferit, magna orbi literato & curiosa exspectanda sunt, quibus & veterum scriptis lux magna accedat, & artes historiaeque recentiorum seculorum excolantur. SOLAN.

ead. l. 14. Νομάδι λίθῳ διακεκολλημένος) Sic vertit Obsoepus: *Nomadio lapide coagmentatus*. De Nomade lapide in Latinis auctoribus nihil legi. *Numidico lapide* debebat, credo, vertere; nam Numidae dicuntur Graece Νομάδες. Tum διακεκολλημένος male vertitur *exstructus*; melius, si *incrustatus* dixisset. PALM.

Pag. 300. l. 1. Πυέλους) Conf. *supra* Ἰστ. β. c. 11 f. SOLAN.

ead. l. 8. Ἀρχομένους ἔργου) Pindar. Ol. VI, 4. SOLAN. Ubi in ed. Steph. lego — ἀρχομένου δ' ἔργου &c. quod idcirco addo, ut appareat, non male marg. A. IV. habere ἀρχομένου, modo iam addas δ', ex quo male πιθο, in Luciani quodam Codice, vulgatum ἀρχομένους forsan est natum. Nec alienum est ἀρχομένου sic absolute poni, ut ἀρχεται ἐνι αὐτῷ, annus incipitur, vel incipit se. Vel ἀπὸ νυκτὸς ἀρχομένης, ab incipiente usque nocte, sive prima de nocte, ut (monente Steph.) interpretatur Cicero. Cui addo Theogn. v. 586. Ποῖ σχῆσειν μέλλει, πρήγματος ἀρχομένου. Sed quia accusandi casus ad χρὴ relatus, non est absurdus, nihil sine auctoritate Lucianeorum Codicum immutarim. REITZ.

ead. l. 9. Τοῦτο δ' ἂν εἴη ἐκ τῆς αὐτῆς μάλιστα) Cur sic potissimum loquatur auctor, & non maluerit ἐκ τοῦ αὐτοῦ, plane non capio, cum nihil vel praecedat, vel sequatur, unde istud femininum dependeat. Sed est vitium, legendumque ἐκ τῆς αὐγῆς, orto errore, ut videtur, ex Codice maiusculis literis scripto, & illic confuso charactere T & Γ. GRON. Ubi

legitur, τοῦτο δ' ἂν εἴη ἐκ τῆς αὐτῆς μάλιστα, καὶ τοῦ φέγ-
 γους, sagacissime pro αὐτῆς vidit Gronovius corrigendum
 esse αὐγῆς. Utique αὐγῆς clare habet ed. *Fl.* Sequitur conti-
 nuo, καὶ τῶν φωθαγωγῶν corrige φωταγωγῶν, ut itidem
 recte *Flor.* Post paulo, τὸν μὲν ψυχροδόχον οἶκον, εἰς βορέαν
 προκεχωρηκότα ἐποίησεν, repone βορέαν, (vel βορρᾶν, siqui-
 dem & βορρᾶς dicitur) fecit conclave frigori excipiendo aptum, in
 borean spectans. Quod hic εἰς βορέαν προχωρεῖν, id infra in *De*
Syria Dea c. 28, ἐς ἀνεμὸν βορέην ἀποκεκρίσθαι dicitur. IENS.

ibid. Τῆς αὐτῆς) Lege τῆς αὐγῆς. GUYET.

ead. l. 10. Φωταγωγῶν) Quod Iens. monet sic scribendum,
 id praeter *Fl.* etiam recte habebat *I. H. P.* aliaeque. REITZ.

ead. l. 12. Βορέαν) Iens. Prave antea in omnibus βορᾶν lege-
 batur. SOLAN. Non potui, quin hoc invitis edd. mutarem. Βο-
 ρᾶ enim *esca* est. Long. *Past. II*, pag. 74, ἀλλ' ὑμᾶς βορᾶν
 ἰχθύων θῆσω. Vel *opsonia*, ut vertit Hemsterh. *Tim.* cap. 8
 med. REITZ.

ibid. Οὐκ ἄμοιρον οὐδὲ τοῦ μεσημβρ.) Ut nempe non qui-
 escens aër esset, sed copiose a Septemtrionibus affluens, an-
 gustum versus meridiem exitum haberet, eaque ratione ven-
 tilatus esset salubrior. GESN.

Pag. 301. l. 9. Ἀφρόδων) *Fl.* ed. & Schol. ἀφρόδων. Mox *L.*
 & *B. 2.* δυσὶν pro corrupto ceterorum δυσσίν. SOLAN. Ἀφρό-
 δων μὲν ἀναγκαίων) Non tam Scholiastae auctoritas me mo-
 vet, quamquam illa quoque, ut legendum sine dubio pu-
 tem ἀφρόδων μὲν ἀναγκαίων δυσὶν ἀναχωρήσεις, quam atten-
 tionis loci ipsius atque rei consideratio. *Bivium*, quod adhuc
 dederunt, plane ἀπροσδιόνυσον. *Circuius* forte possit applicari
 ad balneum: sed repugnat, quod ἀναγκαῖαι vocantur, quod
 ἀναχωρήσεις. Architecti laus non minima (*Cic. de nat. Deor.*
II, 56.) avertere ab oculis & naribus dominorum ea, quae profuen-
 tia necessario tetri aliquid essent habitura. Sed res est manifesta,
 & quae subolere unicuique potest. Nec minus δυσὶν legen-
 dum esse, non δυσσίν, quod libros occupavit. GESN. Ego
 cum Schol. ἀφρόδων legendum cenfeo, qui recte de secessibus
 ad exonerandam alvum interpretatur, idque suadet additum
 ἀναγκαίων quo, tanquam honestiore vocabulo, significari
 solere alvi deiectionem, norum arbitror ex *Epiet. Sent. 88*,
 p. 134, καὶ τι τῶν ἀναγκαίων ποιήσαντα, ἀπονίζειν ἐκείνα
 τὰ μέρη. Adde *Diod. Sic. IV*, p. 297 pr. χρεῖα ἀναγκαῖα, ubi
Wessl. & illa *Epiet.* addidit. REITZ.

ead. l. 10. Ἐξόδοις τε πολλαῖς τεθυρωμένον) Non notant haec

verba, ut credidit Benedictus, multis ianuarum egressibus munitum, (& quaeso, quid est muniri egressibus ianuarum?) sed ut recte Obfopoeus, multarumque ianuarum egressibus patens. GRON.

ead. l. 11. Τεθυρωμένον) Pervium. GUYET. Bene; nam θυρώ est ianuam vel ianuas facio. Aristoph. Av. 614, — οὐδὲ θυρώσαι χρυσάισι θύραις. REITZ.

ibid. Ὀρῶν) Corrige ὄρῶν. GUYET. Idem Iens. quoque monet in Lectt. Lucian. p. 362. Et vel sine librorum auctoritate sic edi curassem, adeo res est manifesta. REITZ. Ὀρῶν — μικήματος) Non igitur simplex clepsydra hic indicatur, sed operosior & magis artificiosa machinatio Ctesibiana, de quo genere Vitruvius IX, 9, ubi inter multa deliciarum genera etiam horologiorum ex aqua comparationes memorat, in quibus praeter cetera etiam buccinae canunt, qui est ipse μικήματος, bubulae vocis imitatio. GESN.

ibid. Δι' ὕδατος καὶ μικήματος) Qua ratione haec horologia aquatica fuerint constructa, ut murmure ac sonitu simul horas indicarent, accurate exponere nequeo, nec festinatio finit addere, aut examinare, quae super his annotavi. Quare videat curiosus lector Pancirol. memorab. ab H. Salmuth conversa, T. 2, Tit. X de horologiis, figuraeque clepsydrarum antiquarum ap. Peraltium in Vitruv. Gallico. Item Casaub. ad Athen. IV, c. 17, pag. 294, Philip. Carol. animadv. 2 in A. Gell. III, c. 3, Salmas. ad Solin. a p. 447 ad 458, atque alibi; aliosque, quos indicat Pinellus in additamentis T. IX Thesauri Graev. insertis p. 514 f. & seq. De horolog. Solari Romae in foro, Memoir. de Literat. T. II, pag. 271, ac Bargaeum de obeliscis, Thes. Graev. T. IV, p. 1905, & potissimum p. 1922. Et interpretes Petron. ad Sat. 26 fin. & 71 fin. Ut alios omittam. Sonitum etiam excitatum fuisse a calculo singulis horis in pelvim decidente, cum Pancirollo Tit. X de horologiis, probabile credo. REITZ.

Pag. 302. l. 1. Εἰ δὲ θεὸς παράσχοι &c.) Si les Dieux vous accordent jamais la faveur de vous y baigner, vertit cl. Bel. de Ball. intellexit ὑμῖν post παράσχοι rectius quam Gesnerus, qui — ut lavare quandoque hic possint.

ead. l. 2. Πολλοὺς καὶ ἄλλους) Male posteriora in Fl. esse omissa, testatur Luciani consuetudo. Conf. supra Philop. c. 19, ubi & καὶ ante ἄλλο. Τί οὖν καὶ ἄλλο ποιοῦντα ὀρᾶτε; sed πολλοὺς καὶ ἄλλους, plane uti hic, in Rhet. Praec. cap. 11 ipso init. ac saepe alibi. Item in Tab. Cebet. statim in pr. ἐν ᾧ παλαιὰ μὲν καὶ ἄλλα ἀναθήματα ἐθεωροῦμεν. REITZ.

IN BACCHUM.

Pag. 303. l. 8. Ὑπὲρ τῆς στρατιᾶς) Etsi περὶ, quod Solan. vult, usitatus; tamen ὑπὲρ verum credo, quod reliquorum ὑπὸ idem suadeat, & περὶ longius a literarum ductu recedit, quod potius cum παρὰ confundi amat. Sed recte ὑπὲρ pro περὶ usurpari, adeoque & hoc nomine nihil opus esse correctione, vid. supra dicta ad Gall. c. 18 med. Quin & Homer. ὑπὲρ cum accus. pro περὶ, Iliad. Z, 524: — Ὅθ' ὑπὲρ σέθεν αἰσχε' ἀκούω, quando de te probra audio. Sed praeter exempla ad Gall. l. d. allegata, non longe quoque abit hoc Epicteti p. 149 ed. Rel. ἀμεινον ὑπὲρ ὑμῶν βεβύλευται, quod etsi *super nobis consuluit* recte ad verbum reddas, tamen revera ὑπὲρ in talibus significat, id quod ad nos spectat, & ita eund. sensum haec Luciani admittunt. REITZ.

ead. l. 12. Ἀσιδῆρα) Contra Diod. Sicul. III, c. 64, ait, ferum latuisse sub hedera. Sed quis in huiusmodi fabulis consensum requirat? REITZ.

ead. l. 14. Ἀσπίσι γὰρ εἰκάζον) Interpositio (ἀσπίσι γὰρ εἰκάζον καὶ τὰ τύμπανα.) MARCIL.

Pag. 304. l. 1. Νεανίσκου) Τοὺς Σατύρους, Satyros. GUYET.

ead. l. 2. Οὐρὰς ἔχοντας κέραστας) Οὐρὰς ἔχοντας καὶ κέρατα. MARCIL. In L. καὶ κέρατα, uti volebat vir clarissimus; sed ego vulgatam genuinam puto: sic enim iterum infra Ἑκκλ. cap. 4 f. de iisdem Satyris, κέρασται οἷα τοῖς ἄρτι γεννηθεῖσιν ἐρίφοις τὰ κέρατα ὑποφύεται. Sic autem loqui amat Noster. Vide Δι. f. c. 3, ὑμενόπτερον δὲ, οἷα ταῖς — νυκτερίαι τὰ πτερά. SOLAN. Vereor, ut vera sit, quam Marcilius hic, ex librone, an ex ingenio? profert, lectio, καὶ κέρατα & ob id ipsum vereor, quia nimis facilis est, quam nemo librarius in alteram, quae libros obtinet, mutaturus fuerat. Κέραστας iungendum cum accusativis reliquis: οἷα per synesin, f. sylleptin dicere malis, aut ellipsin adeo, (omnia enim ista nomina huic figurae accommodari videas) refertur ad κέρατα, quae in κέραστας latent: id qui concoquere non poterant, mutationem susceperunt. GESN. Optime iudicat Gesnerus, sanum esse vulgatum; tacite enim respicitur ad κέρατα intellectum, qualibus gaudent Graeci pariter ac Latini. Cic. vel durius ad Fam. XII, 1: *Ut ego quidem & urbi & otio diffiderem urbano; sed ita COMPRESSA EST, ut videamur — tuti futuri.* Ubi post compressa est intelligitur turba vel feditio, cuius tamen

nulla praecessit nec sequitur expressa mentio. Philostr. I. XXV, pag. 536 pr. Πατρὶς Ἡράκλεια — ἐπαμουνῶντες. Noster Tim. c. 9 ad Ἀττικὴν refert αὐτοῖς. Adde Hemst. ad Nigr. c. 1 pr. Nos ad 2 Ver. Hist. e. 37, ubi πλοῖα κολοκύνθινα sequente αὐτήν. Pro Imag. c. 9. Et Wessl. ad Diod. Sic. I, 93, N°. 4, & XI, 25, N°. 65. Ac mirare Stephanum & Rhodom. talia corrigentes. REITZ.

ead. l. 6. Μίτρα τὴν κόμην ἀναδεδεμένον ἐν πορφυρίδι) Fieri non potuit, quin, dum haec sic iunguntur ab interpretibus, in iis intelligendis errarent. Et tamen quam ingeniose ista vertunt, *mitra purpurea comam revinctum*? Sed duo praedicantur ab auctore, cuius verba sic distingue, ἀναδεδεμένον, ἐν πορφυρίδι, & verte *mitra comam revinctum, purpurea in veste*. GRON.

ead. l. 7. Ἐν πορφυρίδι) Interpres: *mitra purpurea comam revinctum*. Verte: *in veste purpurea & aureo cothurno*. GUYET.

ead. l. 8. Βραχὺν πρεσβύτην) Sileni imaginem & descriptiones persequitur, neque hoc loco praetermisso, Perizonius ad Aelian. V. H. 3, 18. GESN. Ne suspicere, τραχὺν melius esse, quod barbarus senex intelligatur; nam id paulo post sequitur. Et quis demum ignorat, brevitatem corporis in bello contemptui haberi solitam, qui Tacitum, Curtium ac Caesarem legerit? quare unum hoc tantum ex Caes. 2 B. Gall. c. 30 afferam: *quibus viribus, praesertim homines tantulae staturae, (nam plerisque hominibus Gallis, prae magnitudine corporum suorum, brevitatis nostrae contemptui est) tanti oneris turrim in muros sese collocare confiderent?* Ubi & Graecus interpres priora reddidit, ἄλλως τε βραχύτατοι ἄνδρες. Sic τεῖχος βραχὺ Thucyd. VII, c. 29. REITZ.

ead. l. 9. Πρεσβύτην) Σειληνόν. GUYET.

ibid. Ὡτα μεγάλα &c.) Cauda non instruxit hunc Bacchi nutritorem Lucianus, quod tamen facit Diod. Sic. III, cap. 71, ubi id observat Wessl. eumque rarius conspici in nummis & gemmis ait. Sed si hoc tanti est, adderem, conspici in marmoribus. At cum plurimum asino infideat, cauda non appareret. Ceteram formae Sileni, Panis, ac Satyrorum, descriptionem vid. etiam infra Deor. Conc. c. 4 & 5. Et supra Deor. Dial. XXII. REITZ.

ead. l. 12. Ἀπιθανόν) In omnibus libris nostris antea legebatur πιθανόν, nullo aut absurdo sensu. Certissima est emendatio haec nostra: nihil enim tali legato *absurdius*. SOLAN. Πιθανόν) Lubens dedissem ἀπιθανόν, si ullus Cod. aut ed. praeretur. Iam potest ironice intelligi, etsi paulo aegrius ita acci-

piam, quia primum ducem aperte contemptum inducit, adeoque & alterum serio despectum proponi verisimile est. REITZ.

ibid. "Ἐτερον δὲ) Τὸν Πάνα. GUYET.

ead. l. 13. Τεράστιον ἀνθρώπου) Sic infra Ἑκκλ. c. 5, γελοῖους θεοὺς καὶ τεραστίους. SOLAN.

ead. l. 14. Κέρατα) Cornua. Pani ab antiquis afficta putat Polyaeus, quia is cornuum in exercitu inventor, Strat. I, pag. 9. SOLAN. De Baccho cornuto vid. Diod. Sic. L. III aliquoties. REITZ.

ibid. Ὀργίλον) Sic de eodem Pane Theocr. I, 17, ἀντίγω πικρὸς, καὶ οἱ αἰεὶ δριμεῖα χολὰ ποτὶ δυνὶ κάθηται. GESN.

Pag. 305. l. 5. Εὐοὶ — δεσπότην) Omissa viris summis Bocharto atque Huetio observatio, quam aequae facile ipsis fuisset exornare, ac reliquas coniecturas, quas proponunt, ille in Canaan I, 18, hic Demonstr. Evang. Prop. 4, 4, 3. Nempe ipsum nomen *Iehovah* hic latere dicerent, tetragrammatum & ipsum, solis vocalibus & spiritibus constans, cui respondet apud septuaginta interpretes κύριος. Qui diviserunt hanc vocem, & εὐ οἶ, vel εὐ οἱ, scripsere, quod factum video in editis, qui mihi patent, omnibus; illi votum forte, Bene illi! interpretati sunt, qua ratione cum nobili illo *hoshia na* — conveniret, quod in Iudaica illa thyrsophoria (βακχεῖαν & hanc vocat Plutarchus Sympos. 4, 5.) ingeminatum novimus. GESN. Εὐ οἱ) Vid. Redi in notis ad Dithyramb. p. 17. LA GROZE.

ibid. Τοῦτο δ' εἰκάζειν καλεῖσθαι αὐτῶν τὸν δεσπότην) Minor, cur vertant, quo nomine earum dominum vocari conice, cum non moneat vel iubeat auctor, sed narret, speculatores conicere ita vocari earum dominum. GRON.

ead. l. 10. Ἄλλ' εἶπερ) Ἄλλ' ἢ περ. GUYET.

ead. l. 13. Θηλύμιτρον) Hinc emendandus Suidas, apud quem suo ordine θηλύμιτρον leg. pro θηλύμιτρον. Conf. Ἑκ. c. 4. SOLAN. Mitram ut effeminatum quid rex Iarbas quoque exprobrat Aeneae ap. Virg. Aen. IV, 215; Et nunc ille Paris cum semiviro comitatu Maconia mentum mitra subnixus. — REITZ.

Pag. 306. l. 5. Ἐγχαλινώσαντες) Absurda haec omnino; nec, cum haec scriberet, aut elephantem viderat, aut usum rationemve regendi fando audiverat. SOLAN.

Pag. 307. l. 1. Τύμπανα ἐπαταγεῖτο) Alibi πλαταγεῖν dicitur; vid. Lampe de cymbalis vett. c. 9, L. I, pag. 48 seqq. Sed alias non utebantur veteres tympanis in bello; verum

quia apparatus est Bacchicus, etiam Bacchica instrumenta ad pugnam adhibentur, cymbalis enim ac tympanis in festo Cybeles & Bacchi utebantur: & sic Terentius, ridiculam aedium expugnationem describens, coquum cum peniculo etiam inducit. REITZ.

ead. l. 3. Το ὄρθιον) Conf. supra notata ad Bis Accus. c. 11; ubi Pell. τὸν ὄρθιον volebat, quod νόμον intelligatur; sed quia & μέλος potest intelligi, & saepius neutro gen. ab Nostro ponitur ὄρθιον, nihil mutandum. REITZ.

ead. l. 4. Σειληνοῦ) Quamquam haec ad risum movendum comparata leviori cura sint tractanda; vid. tamen Plut. 646, 2: σάλπιγγιν οὐ χρώνται τὸ παράπαν, ὥς ὅτε φθελγομέναις ἐμπερές. SOLAN.

ead. l. 17. Οἰόμενοι — ἀκούσθαι) Quae ista est connexio, dum putant a nobis audiri ridicula, talia credunt? quis, inquam, sic loquitur de una quadam re, dum putant, credunt? Corrupta haec esse, mihi non est dubium, ac lenissima mutatione unius prope apicis posse restitui, αἰόμενοι, dum audiunt ex aliis, ut illi Indi ex suis exploratoribus, credunt. Quae audiunt, ab invidis forte sparsa, iis nimis temere assentiuntur. Audacter recipi inter indubia Luciani verba suaderem, si praesto esset vel libri unius auctoritas, vel succurreret saltem, Lucianum aut alium bonum scriptorem verbo αἰομαι, pro αἶω, quod ipsum poeticum est, usum esse. Sed ideo non damno coniecturam; cum facile observationem eorum, qui Lexicis scribendis poliendisve operam dedere, & meam, qui pauca nimis annotare consuevi, fugerit. Praesto etiam causa est, ob quam verbo alio, quam ἀκούειν, usus esse potest Lucianus; quia statim sequitur ἀκούσθαι. Ipsa deinde raritas verbi fecit, ut in οἰόμενοι mutaretur. GESN.

Pag. 308. l. 2. Ἀκούσθαι) Ego vulgatum servo; nec enim Florentina semper supra ceteras sapit, sed infra Musc. Enc. cap. 6, vel male, fatente ipso Solano, ἀποκρούσεται habet, pro ἀποκρούεται. Nexus autem ipse satis docet, ἀκούσθαι bene procedere. Sed οἰόμενοι suspectum. REITZ.

ead. l. 3. Οὐκ οἶδ' ὅτι δόξαν) Leviculum est mendum, cui similia iam in superioribus notavimus. Inde tamen factum, ut interpret quoque parem dederit versionem, hoc est, mendosam. Vertit ille, nescio, quod ita illis de me visum esset. Sed rescribendum οὐκ οἶδ' ὅ, τι &c. ac vertendum, nescio, quid illis de me visum fuerit; nescio, quid illi de me senserint, opinati sint. LENS.

ibid. Οἱ μὲν οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἀφικνουῦνται) Interpretes, *alii* *de principium quidem attingunt* : qui si esset Luciani sensus, saltem scripsisset ἐς τὴν ἀρχήν. Sed innuit, *alii omnino non veniunt*. Et sic rectius attenderunt in Fugitivis cap. 15, ἀρχὴν γὰρ οὐδὲ τὴν ἑλεγχὸν δεχονται. Et in Symposio cap. 28 fin. ὥστε οὐδὲ τὴν ἀρχὴν πειράσθαι ἤξιον. GRON.

ead. l. 5. Καταβάντας ἀπὸ τῶν ἑλεφ.) Cum allusione ad Indos intelligit, superbo quodam fastidio quosdam venire nolle ad audiendas suas recitationes vel declamationes. GESN.

ead. l. 7. Ἐπαινεῖν τολμῶσι) Non est hic sermo de laudibus ac plausu, sed simpliciter de audiendi studio. Videtur senex Lucianus forte ad primam fortunam Rhetoris, ex procuratore partis Aegypti, relapsus, (quod idem suadet proxima praefatio s. Hercules) denuo studia audientium hac praefatione excitare voluisse. Queritur, quosdam, audito, ludicra a se dici, plane non venire: alios, qui ludicra audiendi consilio veniant, seriis praeter spem turbatos, non aude-
re . . . quid exspectamus? *laudarene an redire? Redire profecto*, nisi vehementer me fallit animus. Illud unum agit hic, ut inauditum se contemni deprecetur. Legendum ergo pro ἐπαινεῖν levi discrimine ἐπανιέναι, vel ἐπανεῖναι. Infiniti enim circumflexi, quale esset ἐπανιεῖν, quod vix apice distaret ab ἐπαινεῖν, exemplum desidero. Certe sine fraude fuerit interpretationem dedisse, quae non ex ἐπαινέω, sed ex ἐπάνεμι tracta sit. Reditum hic peti, ex frequentiore reditu demum laudem sperari, sequentia satis declarant. GESN.

Pag. 309. l. 2. Οὐχ ἂν πρὸς τὸν Διόνυσον) Οὐκ ἀπροσδιόνυσον hic omnino legendum videtur. GUYET. Οὐκ ἀπροσδιόνυσον, ita ut ego ante conieceram, Cod. L. & *Bas.* Reliquae corrupte οὐχ ἂν πρὸς τὸν Διόνυσον. SOLAN. Οὐχ ἂν πρὸς τὸν Διόνυσον) Miror, qui sustinere se ita diu potuerit tam absurda lectio & ἀπροσδιόνυσος. Ausim ego vel contra omnes libros restituere, quod vix dubito, quin in aliquo supersit, ἀπροσδιόνυσον. Verbum iam Ciceronis aetate, (vid. Att. 16, 13.) ne de Athenaeo dicamus, notam adagii habebat: hic unice convenit, cum quae sequitur narratio, non minus, quam quae praecessit, ad Bacchi comites & opera pertineat. GESN.

ibid. Οὐδ' ὦν ποιῶμεν ἀλλότριον ἐν Ἰνδ.) Οὐδ' ὦν ποιῶσιν ἄλ. ἐν Ἰνδ. Patescit narratione sequenti. MARCIL.

ead. l. 3. Ἐν Ἰνδοῖς) Conf. Hemsterh. ad Nigr. § 5, ubi pauca quaedam de Bacchi expeditione ad Indos exorsus, plura hic dicere minabatur; sed quae ille vir acturus erat, ego non

attingam. Potest interim curiosis adiri Diod. Sic. non uno loco. REITZ.

ibid. Τοῖς Μαχλαίοις) Ignorabile nomen Geographis : non puto tamen a Nostro confictum. GESN.

Pag. 310. l. 5. Τοῦτον) *Perçant.* GUYET. Conf. supra Gall. sub init. διατορον. eodem modo. REITZ.

ead. l. 7. Αὐτόν) Sic omnes libri. Recte olim legendum putabam αὐτοῦ : sed nunc ita alibi etiam a Nostro usurpari animadverto, ut in libris legitur. Vid. Z. τρ. c. 17. SOLAN.

ead. l. 10. Νιφάδεσσι) Hom. Il. Γ, 222. SOLAN.

ead. l. 12. Τεττιγῶδες τι &c.) Hom. Iliad. Γ, 151. SOLAN. Quales Ucalegon & Antenor Homer. Il. Γ, 151 : Ἀγορηταὶ ἐσθλοὶ τεττιγέσσιν ἐοικότες, κ. τ. λ. GESN.

IN HERCULEM.

Pag. 312. l. 2. Ὅγμιον) Haec vox Graeca est, contra quam multi censent, ab ὄγμῳ sulco. Sic Aelian. V. H. IV, 8, p. 320, τὸν Ὀχον οἱ Ἀγῆπτιοι τῇ ἐπιχωρίῳ φωνῇ ὄνον ἐκάλουν. LA CROZE. Coel. Rhodig. L. VI, pag. 278, haec omnia ad verbum descripsit, addita hic illic de suo vacula. Pluraque de variis Herculis nominibus praemisit. REITZ.

ead. l. 3. Εἶδος — γράφουσι) Hanc imaginem non ad solius vim eloquentiae, sed ad hanc, & ad rem militarem simul representandam referunt auctores historiae literariae Galliae Benedi&ini I, 1, pag. 7, & commodè huc referunt locum ex Catonis originum secundo, laudatum Charifio l. II, p. 181 extr. Putsch. Pleraque Gallia duas res industriosissime persequitur, rem militarem, & argute loqui. GESN.

ead. l. 8. Πάντα μᾶλλον ἢ Ἑρ.) Sic supra Deor. Dial. XVIII, 1, καὶ ὅλως παντὶ μᾶλλον ἐοικὸς ἢ σοί. REITZ.

ead. l. 10. Καὶ γὰρ τὴν διφθέραν ἐνῆπται τὴν τοῦ λέοντος) Ut qui leonis exuviis sit indutus, bene interpretes. Nec rei&icio hanc scripturam. Nam. & sic alibi loquitur Lucianus. Non frustra tamen in antiquo Codice M&f. legitur ἐνείται. Nam sicut apud Homerum est εἶται indutus est, sic & ἐνείται hic accepit, si haec eius manus est, Lucianus. Nam poëticis verbis saepe, sed suo loco, uti hunc scriptorem, nemini latet. GRAEV.

ead. l. 13. Ὅλως Ἑρακλῆς) *Iunt.* καὶ ὅλως, Ἑρακλῆς ἐστί. At supra Dial. Mort. XVI, § 1, ὅλος Ἑρακλῆς ἐστίν, & Necyom.

1, *Μενίππου* ὅλους. Adeoque & hic suspicari liceret ὅλος scribendum. Sed adeo indifferens est, & utrumque sanum, ut, quidnam praefendum, non liqueat. Liban. Epist. 113 pr. *χαίρει γὰρ οὗτος καλούμενος*, pro οὗτω, quod non prorsus immerito ibi malit Wolf. Sed notum est, modo adiectivis, modo adverbis uti Graecos aequae ac Latinos, in huiusmodi locutt. Sic infra Adv. Indoct. cap. 9, ὅλος περιλαμβόμενος, ubi multae edd. ὅλως. Adde supra Philop. cap. 6, ubi *πεφυλαγμένως* pro *πεφυλαγμένος*, si proba lectio; qua occasione tamen plura dedimus. Sed potius adi Hermot. § 2, ubi similiter in ὅλος & ὅλως variatur, & utrumque probum esse lenius docet. REITZ.

ead. l. 14. Ἑλληνίων) Miror, nullam ed. habere Ἑλληνικῶν, non quod sic velim, sed quia facilis est aberratio. At vulgatum recte habet. Aelian. V. H. XII, 1 ante med. Θεοὺς πάντας ἐκάλεi Ἑλληνίους καὶ Ἐλευθερίους τοὺς αὐτούς atque alibi; quare plura non addam, nisi quod & Ἑλλάγιος Zeus erat. V. Aristoph. Eq. 1250. REITZ.

Pag. 314. l. 2. Ταῖς σειραῖς) Obscura constructionis ratio, propter quam aliquando optabam legi τῆς σειρᾶς. Sed plurali numero ante extulit: & potest dativus hic intelligi positus pro genitivo. Certe non opus esse putabam, interpretationem ad hanc difficultatem accommodari. GESN.

ead. l. 16. Λέγος ἐν γῆραι) Huc facit locus Plutarchi, laudatus a cl. Bel. de Ball. Προῶν γε τῷ χρόνῳ ὁ Ἡρακλῆς ὅσκιε μαντικώτατος ὁμοῦ καὶ διαλεκτικώτατος. Plut. El apud Delph. Opp. T. VII, p. 522 ed. Reisk.

Pag. 315. l. 3. Ὅτι μὲν δει.) Homer. Il. Γ, 108. SOLAN.

ead. l. 4. Τὸ δὲ γῆρας ἔχει) Eurip. Phoen. 533. SOLAN. Immo, si τὸ δὲ γῆρας abscideris, quod male in unum versum compactum est in P. in aliis plane non distinctum; tum senarius erit Euripideus, ut iam edi curavimus. REITZ.

ead. l. 6. Νέστορος — γλώττης) Hom. Il. A, 249. Et quod sequitur vid. Γ, 152. SOLAN.

ead. l. 8. Λειριόεσσαν) Respicit ad Il. Γ, 152, ubi, quod ad finem praecedentis opusculi iam vidimus, laudantur Ucalegon & Antenor senes, comparanturque cicadis, οἳ τε καθ' ὕλην Δένδρεα ἐφεζόμενοι ὅπα λειριόεσσαν ἱεῖσι. Proxime itaque cicadis tribuit λειριόεσσαν vocem. Non puto autem, generatim ἄνθος esse λείριον, sed, ut recte hic Eustathius, εἶδος ἄνθους, & speciatim lilium. GESN.

ead. l. 13. Ταύτη) I. e. hac parte, scil. τῇ γλώττῃ. GUYET.

ead. l. 15. Τοῖς γὰρ λάλοις) Τοῖς γὰρ λάλοισιν ἐξ ἄκρου Ἡ γλ. &c. Casaub. ad Theophr. Char. 203. SOLAN. Facile suis pedibus restitues laborantes versiculos, si ita legas — τοῖς γὰρ λάλοισιν ἐξ ἄκρου Ἡ γλῶττα πᾶσιν ἐστὶ τετρυπημένη. GESN.

ead. l. 16. Ἡ γλῶττα — τετρυπημένη) Senarius cum dimidio, sic forte legendus:

Τοῖς λάλοις

Γὰρ ἐξ ἄκρου

Ἡ γλῶσσα πᾶσιν ἐστὶ τετρυπημένη. GUYET.

Pag. 316. l. 6. Παρόδον) Conf. supra Alex. c. 48, εὐδοκίμουнта πάροδον. SOLAN. Πάροδον etiam esse aditum, vid. Diod. Sic. III, c. 20, & XI, c. 12 pr. REITZ.

ead. l. 13. Ἐπιπλήξει) Non ausim damnare hic futurum indicativi: sed melius cohaeret cum superioribus, & verbo δόξαίμι, aoristus optativi ἐπιπλήξει. Versus ex II. Θ, 103 seq. laudasse videtur ex memoria: prioris enim hemistichium posterius apud Homerum ita se habet, χαλεπὸν δέ σε γῆρας ὀπάζει. Usus sum horum versiculorum versione Obsopoeiana, qua meliorem a me dari posse desperabam. GESN.

ead. l. 14. Σὴ δὲ βίη λήνεται &c.) Hom. II. Θ, 103. SOLAN;

ead. l. 17. Ἐς τοὺς πόδας) Ἐς τὰς πόλιν emendabat cl. B. de Ballu, vertendo, *pour tailler mes cheveux blancs*.

Pag. 317. l. 5. Εἰσιδὼν με) Ἀν εἰσιδὼν μοῦ ὑποπόλιον γένειον. Vel sic potius, εἰσιδὼν με ὑποπόλιον, ita ut τὸ γένειον, quod glossema videtur, eiiciatur. Sed ἐπέχα. Lectio certe vulgata non placet. GUYET. Si τὸ γένειον legeretur, forsitan non quaesisset mutationem Guyetus, planior enim foret sententia, κατὰ intelligi. Verum anne eod. modo construi poterit absente articulo? quem tamen facile admitterem, si aliqubi invenirem. REITZ.

ead. l. 6. Χρυσοφαέννων) Senarius ex Anacreonte aut alio quodam poëta. Χρυσῶ φαεννῶν εἰ βεβούληται πτερῶν. Sed a Luciano interpolatus videtur. GUYET. Anacreontis esse satis indicat, cum Teium poëtam vocat, sed nullibi apud eum in iis, quae supersunt, reperio. Vid. Eur. (pag. 230 A. B.) Hipp. 1276, de Cupidine dictum χρυσοφαῆς. SOLAN. Χρυσοφαέννων — πτερύγων) Non apparet, quomodo hic locus sit genitivo. Fuit, credo, apud Anacreontem πτερύγων χρυσοφαέννοις sic enim respondet dativus δατοῖς. GESN. Non legitur in carminibus Anacreontis, sed ad fragmenta eius retulit doctiss. Anacreontis editor I. C. de Pauw, legendumque suspicatur χρυσοφαέννοις πτέρυξι, quod & ego ma-

lim, ac reciperem, si libri addicerent; vel potius χρυσοφαέν-
νοι cum Geinero. Sed, quod addit, ñ ex Ionismo oriri po-
tuisse, pro ἀήριος nempe aliquem notasse ἡέριος, adeoque
pro ἡ ἀετοῖς quoque legendum ἀέριος, nondum video. Flo-
rentinae χρυσοφαέν, modo vox proba fit, aptius ad sena-
rium foret, si certum esset, versum ferri ab Luciano, quod
minus credibile, quia nimia de suo intermiscet. REITZ.

ead. l. 11. Αὐτῷ) Τῷ λόγῳ scilicet. GUYET.

Pag. 318. l. 5. Οἶν ἐκ) Homer. Odyss. Σ, 73. SOLAN.

IN DE ELECTRO SEU CYCNIS.

Pag. 319. l. 1. ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΗΛΕΚ. Η ΤΩΝ ΚΥΚ.) Praefatiun-
cula est orationis alicuius habitae a Luciano in iudicio, prius-
quam rhetoris sive causidici persona deposita, induisset sophi-
sticam. De qua versione pallii narrat historiam ipse in his ac-
cusato. Proptereaque orationem illam ipsam suppressit, ne in-
ter declamationes & dialogos illa existeret, quasi inter avicu-
las noctua, & pristinae causidicinae vestigium. Dicta vero il-
la apud Praesidem provinciae causa videtur, & concilium
eius coronamque populi circumstantis. Atque inde in nume-
ris personarum evariatio illa in fine praefationis, cum modo
ut multos, modo ut unum affatur. Multos, ut ὑμῖς ἐλπίσαν-
τες, ὅρατε &c. unum, ut ὥστε ὅρα &c. ἐλπίσας &c. σάντων.
Iudicalem vero distinctionem fuisse, etiam illud arguit ἥδη
οὐν σοι προλέγω ἐκχέας τὸ ὕδωρ &c. Respicit nempe ad clepsy-
dram. Signanter vero, non dixit ἐγχεάς, sed ἐκχέας. MAR-
CIL. Nescio quid in mente fuerit viro docto, cum ista scri-
beret. Est προσλαλιὰ ceteris similis, tota sophistica. Illud de
clepsydra infra videbimus. GESN.

ead. l. 3. Ἠλέκτρον) Vide Herodot. III pag. 128 f. & Plin.
XXXVII. SOLAN. Vid. si lubet, Olear. ad Philostr. Icon. I,
p. 780. REITZ.

ibid. Ἡμᾶς) Ita L. & Ven. utraque, recte. In reliquis ὑμᾶς.
SOLAN. Etsi ὑμᾶς quoque Par. tamen eius interpretes Obsop.
nobis fidem fecit dederat. Et sic solet in hoc pronomine sequi,
quod verum existimat, licet Graeca aliter edantur, quod non
ubique repetemus. REITZ.

ead. l. 7. Καὶ ἀποστάζειν — δάκρυον) Confer supra Deor.
Dial. XXV f. SOLAN. Sed ibi legas, ἡλεκτρον ἐπ' αὐτῷ δα-
κρύουσαι. Re quidem eodem redeunte, nihil tamen ad verba

probanda faciente: nam suspicio hic possit esse, δάκρυα legendum, cum & mox bis ter plur. numero efferatur; sed nihil opus est; nam *electrum* ipsum vocatur δάκρυον, eodem modo, ut alibi *gummi* audit. Magis, si quid mutandum, ferret animus legere τούτων δακρύων, ut constructio invertatur, & ἤλεκτρον fiat nominativus, plane ut infra c. 6 med. οὐκ ἤλεκτρον, ἀλλὰ χρυσοῦς αὐτὸς ἀποστάζει τῶν λόγων. REITZ.

ead. l. 10. Ἐπὶ τῷ Ἑριδανῷ) Culpa tua factum est, Luciane, ut tua te spes falleret. Legisses Plinium 37, 3, & alia te docuisset. Quin tuum consulisses Herodorum, qui 3, 115, iam monuerat, esse qui dicant, Ἑριδανὸν καλεῖσθαι πρὸς βαρβάρων ποταμὸν, ἐκδιδόντα ἐς τὴν θάλασσαν τὴν πρὸς βορέην ἀνεμὸν (loquitur autem de extremis Europae) ἀπὸ τευ τὸ ἤλεκτρον φοιτᾷ λόγος ἐστὶ κ. τ. λ. Probabile est, in illa vicinia litorum Prussicorum, ubi invenitur hodieque succinum, fuisse appellationem, quae ob similitudinem qualemcunque soni locum narrationi de *Eridano* faceret. Ac memini me legere *Radaunae* vel simile nomen, quod iam quaerere non vacat. Ceterum in Eridani arenis inveniri ἤλεκτρον αὐτόματον, ita simpliciter dicit Pausanias Eliac. I, p. 159, 39, ut videri possit ipse quoque huius erroris, cuius se accusat Lucianus, non immunis fuisse. Quod ut fateamur, sic depellendam censuimus iniuriam, qua affecit illum Gallicus interpres, cum e Latina versione, male intellecta, illum confudisse in *simulat electrum* s. succinum gemmam, cum electro metallo facticio. Vid. Act. Erud. Lips. 1733, p. 109 seqq. GESN.

ead. l. 13. Ἡκων) In omnibus libris nostris antea ἦκον legebatur. Ego sic necessario mutandum duxi. SOLAN.

ead. l. 14. Αἰγείρους) *Populos nigras* etiam recte vertitur in Diodor. Sic. V, cap. 23, in quas illas muratas is quoque refert, totamque fabulam enarrat, quam tamen & ipse continet. REITZ.

Pag. 320. l. 4. Ἐκδιδούσας) Male *Fl.* hoc omittere, appinxerat Solanus noster. At quis dixerit adeo male *omissum*? nam quia satis ante iam dixerat, has arbores *electrum δάκρυον*, & ἀποστάζειν, forsan id iam per ellipsin vult intelligi, aut ἐχούσας tacite supplendum, quod frequentissime omitti, abunde ostensum supra. Vid. Gall. cap. 14, ὃ τὰ πιναρά. Bis Accus. c. 9 & 20, ἢ τὰ ποικίλα. notaque ad Mort. Dial. X, § 4. REITZ.

ead. l. 11. Ἡμῶν) Ita L. & Ven. utraque optime. Vid. notam nostram ad § 1. In reliquis ὑμῶν. SOLAN.

Pag. 321. l. 1. Οἷς ἐξῆν πλουτεῖν, ἀναλέγοντας) Transitus ille ab dativo ad accusf. etiam est in Diod. Sic. XI, c. 9, p. 410 f. τούτοις παρήγγειλε ταχέως ἀριστοποιεῖσθαι, ὥς ἐν ἔδου δειπνησομένους, quod frustra suspectum esse Stephano & Rhodomano docet Wessell. ex Plutarch. Apophth. p. 225, iisdem plane verbis utente. Addo Thucyd. IV, c. 2, εἶπον δὲ τούτοις — παραπλέοντας ἐπιμεληθῆναι. Ubi Duker. ex Aristoph. Eq. 1391, σοι παραδίδωμι — ἵεναι λαβόντα, tum & hoc Luciani affert. Sed, ut verum fatear, non est semper eiusmodi dissimilis casus anomalus, quando duo verba adsunt, quae diversum casum admittunt: ita οἷς hic regitur ab ἐξεστὶ, & ἀναλέγοντας ab infinito πλουτεῖν, propter coniunctionem omissam, i. e. ὥστε ἀναλέγοντες πλουτᾶσι. Idque patet itidem ex hoc Lyfiae pro Corinth. Sociis, p. ed. Lond. 28: Ἀξιὸν γὰρ πᾶσιν ἀνθρώποις κἄκείνων μεμνησθαι, ὑμνοῦντας μὲν ἐν ταῖς ᾠδαῖς, λέγοντας δ' ἐν ταῖς τῶν ἀγαθῶν μνήμαις, τιμῶντας &c. Merentur interim talia observari, quia & continuatur alias dativus praemisissus, ut ead. Orat. p. seq. μόναις δ' αὐταῖς οὐκ ἐξεγένετο ἐκ τῶν ἡμαρτημένων μαθούσαις περὶ τῶν λοιπῶν ἀμεινον βουλευσασθαι. REITZ.

ead. l. 14. Ἀπόλλωνος παρέδρους) Cygnorum fabulam vulgo aliter narrant: prae luctu enim Phaethontis muratos ferunt. Vid. Ovid. Met. II, 367, & Virgil. Aen. X, 186. Vid. Plat. Phaed. p. 387 g. & Stob. serm. CXIX, p. 607, Cic. Tusc. I, 30, & Davii. not. SOLAN.

ibid. Παρέδρους) Addendi hi παρέδροι illis, quos magna diligentia, nec sine felicitis ingenii specimenibus collegit Ge. Arnaldus, forte c. 5, aut 25. GESN.

Pag. 322. l. 10. Ἐν) Recte habere vulgatum, vix operae erit multis docere, adeo id est frequens. Noster supra Paraf. § 17, οὔτε γὰρ αὐλεῖν ἐνι. Aristoph. Plut. 348, ἐνι γὰρ τις ἐνι κίνδυνος ἐν τῷ πράγματι, ubi Spanhem. ex Demosth. aliisque idem affert, quem etiam ad partes vocat I. Elfa. ad Galat. III, 28, οὐκ ἐνι Ἰουδαίῳς — οὐκ ἐνι δούλοις &c. Adde Theogn. v. 1000, — ἐν προμάχοισιν ἐνι, & frequenter alibi. Ita ἐνι pro ἐνεστί vel ἐξεστί Ael. V. H. XII, 21. Item Diod. Sic. Athen. & Plato, quos allegat Periz. in Addend. ad Ael. pag. 981 ed. minor. REITZ.

Pag. 323. l. 5. Τὸ δὲ ἔμδν δρᾶτε ἥδη ὁποῖον ἀπλοῖκον καὶ ἀμυδον, οὐδέ τις ᾧδ' ἡ πρόσσεστιν) Mea vero dicendi ratio quam sit simplex, & a fabulis aliena, videtis, neque ipsi infit modulatio. Haec est versio Salmurienfis. Sed in Mf. est ἀμουςος pro ἀμυδος,

quod magis probo, & verto, *mea videtis oratio quam sit simplex & inerudita*, sic sua ipse per modestiam elevat, & *quam nihil in ipsa sit canori*. Sic enim recte verti puto φδῆ. Ut Crassus apud Cic. III de orat. de C. Carbone: *Profluens quiddam habuit Carbo, & canorum*. Et Gellius de eodem in Bruto de claris oratoribus: *L. Gellius, qui se illi contubernalem in consulatu fuisse narrabat, canorum oratorem, & volubilem &c. fuisse dicebat*. Ubi volubilis est, cui facile profluit oratio. Plutarchus de auditione, sic circumscribit: τὴν φωνὴν ἡμετέροις τισὶ καὶ μαλακότησι καὶ περιάσσειν ἐφηδύνειν, *vocem accuratis quibusdam sonis ac mollitie & modulationibus edulcare*. Μῦθοι pertinent ad poëtas, non ad oratores. Quoniam tamen Sophistae suis orationibus adspergebant fabulas, non contendam, si quis pro vulgata stet acrius. GRAEV.

ead. l. 10. Σκιάς — αὐγῆς) Non satis opticarum rationum, etiam in quantum illa aetate erant cognitae, peritum fuisse Nostrum, non negaverim. Sed nec obesse illi debet usus horum nominum. Nempe σκιά est species in oculos incurrens, praesertim, cui nihil solidi subest, ut illa εἰδωλα tum Opticorum, tum quae apud manes, quas etiam Latine *umbrae* vocari notum est: αὐγῆ sunt radii varie reflexi & refracti, quibus augetur illa umbra, illa species. Sic posuit αὐγὰς Euclides, vel quisquis est, in principio Opticorum: εἰδωλον autem & ἔμφαν hic pariter & Heliodorus Larissaeus dicunt eam, quae hic σκιά est. Plin. XXXVI, 26, f. 67, imaginem, quam reddit Obsidianus lapis, *umbram* vocat, & magis diserte Isidor. Orig. XVI, 4, *imaginum umbras*. GESN.

ead. l. 12. Ἐκχέας τὸ ὕδωρ) Nihil minus, quam ad iudicalem clepsydram, hoc pertinet: quod cum putaret Marcilius, profecto dormitarit necesse est. Dixerat, quae sub aqua sint, ea apparere maiora: ac simili ratione iudicare quosdam de operibus ingenii. Iam subiicit, se hac ingenua de se professio-
ne, velut aquam illam effundere, quae hominum iudiciis officere posset, & nudum se praebere spectandum. GESN.

IN MUSCAE ENCOMIUM.

Pag. 324. l. 3. Ἐμπύσι καὶ κώνωψι) Non inveniebam diversa nomina horum insectorum. Utrumque culicis genus esse video. *Muscellas*, quod dederunt interpretes, vel *musculas*, quo nomine Augustinus κύνιφας Aegyptiorum reddit, *muscis*
Lucian. Vol. VII. O O

adscribendas, *tabanos*, *afilos*, *oesfros*, muscarum genera ipsa quoque esse, putabam. Igitur contentus fui, *culicum genera* indiscretim dicere. Ceterum magnificentius aliquanto encomium futurum erat, si nostri aevi praesidiis, & Leeuwenhoeckio aliquo vel Reaumurio praemonstratore usus esset Lucianus, v. g. in oculorum numero & admirabili structura, in proboscide. GESN.

ead. l. 5. Ἐπτέρωται δὲ οὐ κατὰ τὰ αὐτὰ τοῖς ἄλλοις, ὥς τοῖς μὲν ἀπανταχόθεν κομᾶν τοῦ σώματος, τοῖς δὲ ὀκνυπτέροις χρῆσθαι) Non accuratus satis fuit interpret in hisce vertendis hoc modo: *est autem alata non eo modo, quo ceterae volucres, quarum aliae pennas in toto habent corpore, aliae perniciousis alis utuntur.* Posteriorum verborum hic est sensus: *ut aliis pennis ab omni parte ornatum habeat corpus, aliis in volando utatur.* Ita L. Bos in schedis Mss. Plura in Obs. Crit. pag. 64 f. & 65. REITZ.

ibid. Κατὰ τὰ αὐτὰ) Male Fl. omisisse τὰ, patet ex cap. 3, ubi & ipsa cum cert. κατὰ τὰ αὐτὰ τοῖς ἐλέφασιν. REITZ.

ead. l. 6. Ὡς τοῖς μὲν — χρῆσθαι) Haec infortitia videntur. GUYET. Mox pro *pennas* esse vertendum *plumas*, monuit idem. REITZ.

ead. l. 7. Κατὰ τὰς ἀκρίδας) Confer Nostrium infra Δι. cap. 3. KUSTER.

ead. l. 8. Μερίττας) Dele punctum. KUSTER. Non hoc tantum, sed dele etiam μὲν cum Fl. quod in reliquis odiose occurrit, & sensum perturbat. SOLAN.

ibid. Ἔστι μὲν) Recte abesse μὲν in Fl. adlevit Solan. idque in I. delebat. Ego etsi abesse posse credo, nondum tamen deleo, cum in al. Codd. non deleatur, atque & alibi implendae orationis gratia abundet, & vel hic durior sit pronuntiatio, si μὲν deleas. Abundat similiter μὲν apud Long. Past. IV, p. 147 (vere 139) ed. Moll. Αἰγὶ καὶ ἄρρεν μὲν παιδίον ὑπέθηκαν, καὶ θυγατρίον γενόμενον δεύτερον Neque opus esse, ut δὲ semper sequatur, patet etiam ex Aristophan. Pl. 58, ἐγὼ μὲν οἰμῶζειν λέγω σοι — vid. reliqua. Non dissimile etiam est hoc Diod. Sic. XI, cap. 39, τοὺς λόγῳ μὲν συμβουλευέσοντας κατὰ τὸ παρὸν μὴ τειχίζειν τὴν πόλιν &c. ubi δὲ quoque non sequitur, nisi post aliquot periodos, nec ad illud μὲν pertinens. Nec Apostoli in Act. c. XXVII, 21, ἔδει μὲν, ὃ ἀνδρες, περὶ ἀρχιεσάντας μοι, μὴ ἀνάγεσθαι ἀπὸ τῆς Κρήτης, ubi nec adversativa sequitur, sed tacite intelligitur, in opposito verbo κερδῆσαι mox adiuncto. Herodian. I, 4, 2, ἀχθεσθαι

μὲν ὑμᾶς — θαυμαστὸν οὐδὲν, & sic bis ter alibi. Interdum etiam simpliciter μὲν pro asseverationis nota poni, notum arbitror ex Ael. V. H. IV, 10, ἐμοὶ μὲν δοκεῖ. Quin & μὲν praemisso μὲν habuimus haud semel, ut Parasf. c. 15 & 21. Nec tamen adeo abundare hic videtur, quin augeat aliquantum, ut Latinum *vel*, quando dicimus, ille *vel maior* est, *vel centies*, & simil. Ita & apud eosdem τὸ *quidem* nullo sequente *sed* adhiberi, hodie vix quemquam fugit, licet id male negarit Sanctius L. III, pag. 514 f. quem permultis testimoniis probe refutavit Perizon. REITZ.

Pag. 325. l. 5. Ἀπηνῶς) Sic necessario corrigendum fuit, propter sequens οἷα. Legebatur enim in omnibus ἀπηνῶς. SOLAN.

ead. l. 11. Οὐ συμπεφυκυῖα ὥσπερ ἡ τῶν ἀκρίδων) Vertunt, *non cervici affixum, ut est locustarum*; quod unde potuerunt effingere? De cervice nihil est in Luciano. Et qualis, quaeso, cervix locustarum? Certe Lucianus ullam esse prorsus per has voces negat, quae verti debent, *non agnata* reliquo corpori, *ut est locustarum*, non est continuus tractus corporis a capite ad caudam, ut in locustis, sed post caput est velut intervallum, ita tamen, ut tenui fauce caput reliquo corpori annectatur, & sic possit converti alia parte corporis immota & quiesca. Paulo post etiam potuit vocem *φολιδας* lenius interpretari, quam per vocem *cortices*, praecipue cum loricas squammatas dixerint, & laminas ex ferro in eis agnoverint. Tum & οὐ κατὰ τὸ ὀρθόπυγιον reddidit inscite, *non aculeo*, quasi vocis huius significatio & discrimen, quod inter muscam & alia insecta notat auctor, respiceret formam, & non potius locum, ubi situs eius, in extrema nempe parte diversa, quam est in vespis & apibus. GRON.

Pag. 326. l. 4. Ὀδούς) Florentinam recte ὀδούς habere, appinxit Solan. nescio quare; nam si dentis significatum retinere voluit, cur scripturam apud omnes receptam novaremus? Et cum dentes etiam vocentur aculei furcarum, quae ideo *tridentes* ac *bidentes* audiunt, nec *τριδούς* de fuscina Neptuni Graecis ignotum, item pinnae rastrorum, dentes vocantur; quid obstat, quo minus & proboscidem muscae aculeatam dentis nomine insigniret Noster? Ita & vertebram primam colli ὀδόντα vocari Hippocrati, monet Poll. L. 2, S. 131; quem tamen refellit Foef. in Oecon. Hipp. secundam Hippocrati hoc nomine insigniri docens; sed nihil hic refert, dum a similitudine dentis canini aculeati tamen traxisse no-

men fatetur. Et quamquam ὀδόντα quoque adspirare habet Mf. unum Pollucis, editores id recte spreverunt. Apud LXX, 1 Sam. 13, 21, ὀδόντες adhibentur de dentibus *falcium*; (nam dentatae falces veterum) aut de furcis, ut alii verterunt, (Lutherus omisit) Nostri *limas dentatas* dedere ex Hebraeo, quam recte, non inquirō. REITZ.

ead. l. 14. Καὶ ἀποτίκτει σκώληκα) Non satis ex fide historiae. MARCIL.

Pag. 327. l. 4. Πολιτεύεται) Verrunt, *obversatur*. Verte, *negotiat*.r. GUYET. Idem addit, ὑπέπτηχε *subsidit* esse vertendum, ac dein pro *contractae*, *subsidentes*. REITZ.

ibid. Νυκτὸς δὲ εἰρήνην ἄγει, καὶ οὔτε πέτεται, οὔτε ᾄδει) Pugnat secum ipse sine encomii: nam cis pauca dicturus est, eam πᾶσι τοῖς κοιμωμένοις τοῦ ὕπνου φθονεῖν &c. nempe quia turbat eis somnum morsu & cantu. Sed dici potest, generatim accepto muscae nomine, & muscas & culices contineri, & somni turbationem referri ad culices, noctis quietem ad muscas alias. MARCIL.

ead. l. 6. Ἀτρεμεῖ) Supra Prometh. § 7. (iam § 11.) SOLAN.

ead. l. 11. Ἀνδρείαν) Si Rhodomanno credimus in Addend. ad Diod. Sic. ἀνδρεία semper scribendum, & sic Diod. Sic. XI, c. 4. Sed cum ibid. cap. 6 bis legatur ἀνδρίαν, atque alibi frequenter, nihil & hic in orthographia mutandum. Ἀνδρεία Herodianus ubique, item οἱ LXX. Aelian. Epictet. Thucyd. etiam plerumque; sed & ἀνδρία idem III, c. 82. Ac Noster de Salt. cap. 12, ubi ἀνδρίας quoque ex edd. optimis servavimus. Ut igitur frustra Rhodomannus contendit, ἀνδρεία semper scribendum, ita iam minus etiam certam habeo observationem Stephani contrarium docentis: sed utrumque inveniri in editis libris video; ἀνδρείαν tamen multo frequentius. REITZ.

ead. l. 12. Ἄλλ' ὁ μεγαλοφρονέτατος τῶν ποιητῶν Ὅμηρος) Ὑποδόλοικον fuisset enim ἄλλα τὸν μεγαλοφρονέτατον τῶν ποιητῶν ὁ Ὅμηρος τὸν γὰρ &c. Ὀλίσθημα stili properantis. MARCIL. Vid. Marcilii notam, cui subscribo, quamquam delendo sequens γὰρ consuli sententiae possit. SOLAN.

ead. l. 13. Τὸν γὰρ ἀρίστον) Atqui Menelaum ibi laudat Homerus, ne cum Luciano erres, non Achillem; quod Barnesium, ibi de Luciano aliquid monentem, fugit. Turbatque is nonnihil, dum tragici c. 11 allata verba pro his affert, & apponit ad rem quidem suam ibi facientia, sed minime indicantia ad hunc Homeri locum a Luciano allusum. SOLAN.

ead. l. 14. τῷ θάρσει τῆς μυίας) Hom. II. P, 570. SOLAN.

ead. l. 16. Οὐδὲ γὰρ θράσος, ἀλλὰ θάρσος) Firmat itaque etiam Lucianus discrimen inter θράσος & θάρσος, idque ait antiquissimum esse, & Homero iam observatum II. P, 570, ubi Menelao Minerva μυῖν θάρσος ἐν στήθεσσι ἐθηκεν, κ. τ. λ. quam accurate, non dixerim. Certe ad Euripidis Alcestin 604 observat Barnesius, non nimis religiose id esse poetis notatum, defenditque poetam suum contra reprehensionem veteris Scholiastae ad Medae v. 469, ubi θάρσος vocatur παράστημα τῆς ψυχῆς μετὰ λογισμοῦ, θράσος δὲ ἡ ἀλόγιστος τόλμη. His similia Eustath. ad II. E, 3, ubi Diomedei Minerva δῶκε μένος καὶ θάρσος: it. ad Od. Ξ, pag. 547, 28 Bz. & Pollux III, 135, atque Ammonius h. v. Cumque θάρσος sit plane idem, quod θάρσος, huc pertinet etiam auctor περὶ ἑρμηνείας, vulgo Demetrius Phal. f. 114, ubi παράκειται, ait, φαῦλά τινα ἀστείοις τισὶν οἶον θάρρει μὲν τῷ θράσος, ἡ δὲ αἰσχύνῃ τῇ αἰδοῖ. Observavit hoc discrimen Thucydides, qui I, 121, θράσει ἀπίστω ἐπαίρεσθαι dicat, fallaci audacia, & nobile illud II, 40, ἀμαθία μὲν θράσος, λογισμὸς δὲ ὄκνον φέρει: contra ea VI, 68, θάρσος παρὰ σchein de honesta fiducia. Observavit Aristophanes, & puto, ut quisque est accuratissimus. Ista paulo copiosius non ad lucem modo Luciani, sed ad emendandum Plutarchum, apud quem in comparatione Periclis & Fabii Maximi prope finem sic legitur, in ipsa quoque splendidissima Briani ed. pag. 414: Μία γὰρ ὥς ὅκειν ἀπειρία καὶ θράσος γενῆ, καὶ θράσος ἀφαιρεῖται. Nulla ratione dubito, quin legendum sit, καὶ θάρσος ἀφαιρεῖται. Pulchre sententiam expressit interpres, una temeritatem gignit, & eripit audaciam imperitia. Eadem plane sententia, cum Hippocrates in Νόμῳ extr. ἡ ἀπειρία, inquit, κακὸς θησαυρὸς — δειλίας τε καὶ θρασυτήτος τιβήνη. Sic praeclare nuper ven. Wolfius apud Liban. Ep. 1036 b. N°. 4, in varietate librorum, θράσος τῷ θάρσει praetulit. Ne quid super sit apud Plutarchum dubitationis, ponamus unum alterumque locum ex ipsa vita Fabii. De Minucio eiusque insolentia ait p. 321 extr. H. Steph. ὁ δὲ μᾶλλον εἰς φρόνημα καὶ θράσος ἀνειμένος. De eodem p. 325 post med. αὐτὸν τε μεγαλαυχίας ἀμέτρου, καὶ θράσους τὸ στρατιωτικὸν ἐμπεπληκώς. Denique p. 328 extr. αὐτοῦ τε τοῦ Μινουκίου τὸ θράσος κατακέκλαστο. Contra de vera fortitudine p. 332 extr. τοῦτο τοῖς Καρχηδονίοις ἰδοῦσι θάρρος παράστη. Sed nimium forte diligentiae in re non dubia. GESN. Vid. Diod. Sic. V, c. 29, ubi Wessl.

etiam profert distinguentem inter δράσος & δάρσος Gregor. Naz. Or. IV, pag. 113, qui ait: ὅτι δάρσος καὶ δράσος, καὶ ἐν τοῖς ὀνόμασι πλησιάζοι, πλείστον ἀλλήλων τῇ δυνάμει κοχλῶριςται— τὸ μὲν γὰρ ἐν τοῖς τολμητέοις δαρρεῖν ἀνδρείας ἐστίν.— οὐ δὲ πλείων ὁ κίνδυνος ὁμόσε χωρεῖν καὶ ὠθίξεσθαι — δράσους. Sed quia Gesn. hoc diligenter egit, plura non addo. REITZ.

Pag. 328. l. 2. Οὐχ ἅπαξ — μέμνηται &c.) II. B, 469. Π, 641. Δ, 130. SOLAN.

ead. l. 10. Ἀδινὰς προσειπὼν) Hom. II. B, 469. SOLAN. Vaga admodum est notio huius epitheti. Eustath. Od. Ψ, 326, p. 817, 35 Basf. ad verba ποιῆται Σειρήνων ἀδινάων, Ἐνθα φασὶν οἱ παλαιοὶ τὸ ἀδινάων ἀντὶ τοῦ ἡδυφώνων, ὡδικῶς. παρὰ τὸ ἄδειν, ἢ μᾶλλον παρὰ τὸ ἡδύ. πέντε γὰρ φασὶ τὸ ἀδινάων σημαίνει. ἀθρόον, ὥς ἐν τῷ μελισσάων ἀδινάων. οἰκτρὸν, ὥς ἐν τῷ ἀδινάων στοναχῆσαι. ἡδίων, ἢ γούν ἡδύ γλυκὺ, ὥς ἐν τῷ σειρήνων ἀδινάων. πυκνὸν καὶ ἰσχυρὸν, οἷοι ἀμφ' ἀδινάων κῆρ. καὶ ἡρέμα, ὥς ἐν τῷ ἀδινάων ἀνευεῖκατο φώνησέν τε. Inter haec ipse Eustathius ad locum, quem tractat Lucianus, nempe II. B, 469, p. 194, 48 Basf. eligit ἢ τὰς λεπτὰς, ἢ τὰς πυκνὰς καὶ ἀθρόον πετομένας. Posterior intellectus ad Luciani mentem aptior: nisi tamen malis caporas, quod praeferrem, nisi de fortitudinis laude ageretur, cuius etiam est densare ordines. GESN.

Pag. 329. l. 3. Ἀποτμηθεῖσα) Papilionem memini capite amputato ultra septiduum vitae signa dedisse, motis, cum rangebatur, alis pedibusque humo firmiter haerentem. Adde, quae Aelianus de testudinis marinae capite familia profert de Anim. IV, 28. SOLAN.

ead. l. 8. Τέφρας ἐπιχυθείσης ἀνίσταται) Narravit etiam Aelian. de Anim. L. II, 29: Μυῖα ἐμπροσθῆς εἰς ὕδωρ, καὶ γὰρ εἰ (malim καὶ γὰρ καὶ) ζῶων ἐστὶ δρασυτάτη — καὶ διὰ ταῦτα ἀποπνίγεται, εἰ δὲ αὐτῆς ἐξέλοις τὸν νεκρὸν, καὶ τέφραν ἐμπάσοις, καὶ καταθήσεις ἐν ἡλίῳ αὐγῇ, ἀναβιώσεις τὴν μυῖαν. Cretae insperfsione idem fieri, omnes norunt, quo citius humor exsicceetur; alioqui & sine hac insperfsione id contingit ad solem & fornacem. Sed forf. & τὸ νεκρὸν legendum. Nisi ex Genes. 23, 4, prius probes. REITZ.

ead. l. 9. Παλιγγενεσία) Vocabulum hoc in Epist. ad Tit. III, 5, occurrens, hoc Luciani alioque Iosephi testimonio probantem vid. I. Elfsnerum in Obs. Phil. ad N. T. T. 2, pag. 327. Adderem, si quid opus, Long. Paft. III, p. 94, ἐκ θανάτου παλιγγενεσία. REITZ.

ead. l. 14. Ἐρμολίμου) De eo Plin. VII, 52, & Plut. 1051, 2,

ubi corrupte *Hermodorus* pro *Hermotimo* legitur. Historiam habet Apollonius Dyscolus cap. 3, & Orig. c. Cels. p. 129 f. SOLAN. De hoc, & aliis, qui revixisse narrantur apud antiquos, quaerere volentem iuvabunt, quae ad Plin. VII, 52, l. 53, dedit Harduinus: copiose inprimis id iam egit Huetius demonstr. Evang. Prop. 9, c. 142. GESN.

Pag. 330. l. 5. Ἡ ἀνθρώποις) Antea in omnibus legebatur καὶ quod cum ferri non posset, mutavi. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐπανηρημένη) An ἐπανηρημένη, sublato altero η; certe sic debet, si ab αἶρω compositum est: ita τοὺς ἐξηρημένους ab ἐξαίρω extollo, apud LXX, in Syr. XVI, 10, & ἐπηρημένος elatus Diod. Sic. II, c. 34, p. 147 f. & 1 Maccab. 8, 5. Contra ἀφηρημένα ab ἀφαιρέω, in 1 Reg. V, 4. Et ἀφηρημένος, Esai. XVI, 2. Quid multis? simplex αἰρέομαι facit ἡρημένος, vid. Herodian. V, 5, 3, & VIII, 7, 6. Sed αἶρω, ἡρμαι, ἡρμένος, vid. Aelian. VI, 1. Ceterum ἐπαναιρεῖσθαι φιλίαν habuimus etiam in Tox. c. 8; at hoc aliud quid est. REITZ.

Pag. 331. l. 1. Ἀντερασθῆναι) Include κατὰ τὸ αὐτὸ ἀφοπτεύας parenthesi, ut aliquatenus sensui consulas. SOLAN.

ead. l. 12. Ποιήτρια) De Myia poëtria & hoc ipso loco Luciani vid. Olear. Diff. de poëtriis Graecis § 48, p. 166 editionis, quam debemus elegantissimi atque honestissimi ingenii, doctrinae autem solidae, viro, Io. Christ. Wolfio, qui etiam cum Menagii libello de mulieribus philosophis Muscae Pythagoricae vitam reddidit, non ille quidem cineribus adpersis, quod de vulgaribus muscis Lucianus modo dicebat, sed fale candido atque puro. Ceterum versiculus comici ita legendus est, Ἡ Μυῖ ἔδακνεν αὐτὸν ἄχρι καρδίας. GESN.

Pag. 332. l. 4. Δεινὸν) Eurip. haec sapere videntur. SOLAN.

ead. l. 7. Μυίας τῆς Πυθαγ.) Pythagorae haec filia, de qua consule Menag. de mul. Phil. & Phot. Cod. CCXLIX. Meminit Iamblichus in catalogo p. 218. C. Milonis uxor. Porphyry. etiam N°. 4, & Anonym. N°. 2. Miror, a Luciano omissum, quod de muscis Pisatidibus ab Aeliano traditur de Anim. V, 17; supra feminas enim ille intelligentes facit. SOLAN.

ead. l. 15. Ἐν τῷ μέρει) Pro vicissim, saepe utitur Noster; vid. ad Gym. c. 19. Adde notam Hemst. p. 45 ed. Luciani minoris, qui & aliorum testimonia addidit; nam non inseruit eadem huic ed. Vid. tamen Dial. Mort. XII, 1, οὐκοῦν ἐν μέρει ἐκάτερος εἰπάτω. REITZ.

Errata.

Pag. 60. l. 5. ἐκ γειτόνων, leg. ἐν γειτ. quamvis & alterum probum.

Pag. 90. l. 2. προστάτην, leg. προστάτιν.

Pag. 197. l. 13. ἀναφύετο, leg. ἀνεφύετο.

Pag. 301. l. 11. ὀρῶν, leg. ὠρῶν.